Joe Abercrombie

DULCE RĂZBUNARE

NAUTILUS fantasy

Joe Abercrombie s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013, 2017) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013, 2017), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, al cărei prim volum a apărut în 2014.

Joe Abercrombie

Dulce răzbunare

Cuprins

Pentru Grace – Într-o bună zi vei citi această carte și vei începe să-ți faci griji.

Benna Murcatto salvează o viață

Răsăritul de soare avea culoarea sângelui infectat. Curgea din est, păta cu roșu cerul întunecat și însemna cu aur lichid crâmpeiele de nori. Mai jos, drumul șerpuia pe coasta muntelui către fortăreața Fontezarmo, un grup de turnuri ascuțite, cenușii pe bolta rănită a cerului. Zorii erau colorați în roșu, negru și auriu.

Culorile meseriei lor.

— Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza.

Ea oftă, de parcă înfățișarea ei deosebită nu ar fi fost decât o întâmplare. De parcă nu ar fi stat un ceas în fața oglinzii ca să se gătească.

— Asta-i realitatea. Constatarea ei nu-i vreun talent. Dovedești doar că nu ești orb.

Căscă, se întinse ca să se dezmorțească și se așeză mai bine în șa, făcându-l să aștepte.

— Dar, te rog, continuă.

El își drese zgomotos glasul și ridică o mână, aidoma unui cabotin care urmează să rostească monologul vieții lui.

— Părul tău mi se pare... o blană lucioasă de samur.

— Ești un cocoșel îngâmfat. Ieri cu ce ți se părea că seamănă? Cu draperia nopții. Mi-a plăcut mai mult, era mai poetic. Poezie proastă, ce-i drept, dar te-ai străduit.

— Rahat! exclamă el, mijindu-și ochii spre nori. Atunci ascultă aici: ochii tăi strălucesc precum niște safire neprețuite!

— Adică acum zici că am pietre pe față?

— Buze ca petalele de trandafiri?

Ea scuipă în direcția lui, dar el se aștepta la asta și se feri la timp. Stropii trecură peste capul calului și ajunseră pe pietrele zvântate de lângă drum.

— Cu asta să-ți uzi trandafirii, tembelule! Poți mai mult de atâta.

— Mi-e din ce în ce mai greu, mormăi el. Bijuteria pe care ți-am cumpărat-o îți vine superb.

Ea își ridică mâna dreaptă ca să admire rubinul de mărimea unei migdale, în care se reflectau primele raze ale soarelui și care strălucea ca o rană deschisă.

— Am primit daruri și mai urâte.

— Se potrivește cu firea ta pătimașă.

Ea pufni pe nas.

— Și cu reputația mea pătată cu sânge.

— Fac ceva pe reputația ta! Vorbe de oameni cretini! Ești un vis. O fantasmă. Parcă ai fi…

Și pocni din degete când găsi comparația.

— Însăși Zeița Războiului!

— Zeiță, zici?

— A Războiului. Îți place?

— Merge. Dacă o să-l pupi în fund pe ducele Orso măcar pe jumătate la fel de bine, am putea chiar să primim un premiu.

Benna își țuguie buzele.

— Nimic nu-mi face mai mare plăcere dimineața decât imaginea feselor cărnoase ale Excelenței Sale. Sugerează… forță.

Copitele tropăiră pe cărarea acoperită de praf, șaua scârțâi și hamul zăngăni. Drumul făcea meandre peste meandre peste meandre. Restul lumii rămase undeva, sub ei. La răsărit, roșul sângeriu al cerului devenea un fel de roz palid. În fața ochilor le-a apărut râul, care șerpuia prin pădurea autumnală de la poalele văii povârnite. Scânteia ca o armată în marș și își urma cursul grăbit și implacabil către mare. Către Talins.

— Aștept, spuse el.

— Ce?

— Partea mea de complimente, firește.

— O să-ți plesnească tărtăcuța dacă ți se mai umflă doar un pic, zise ea, trăgându-se de manșetele din mătase. Și nu vreau să-mi stropești cu terci de creier cămașa asta nouă.

— M-ai omorât! exclamă Benna, ducând mâna la piept. M-ai înjunghiat în inimă! Așa îmi răsplătești tu anii de devotament, cățea fără suflet?

— Cum de-ți permiți să crezi că mi-ai fi devotat *mie,* țărane? Ești ca o căpușă devotată unui tigru!

— Tigru? Ha! Când te compară cineva cu un animal, de obicei se preferă șarpele.

— Tot mai bine decât un vierme.

— Curvo!

— Lașule!

— Criminalo!

Aici nu putea să-l contrazică. Și se lăsă din nou tăcerea. O pasăre începu să cânte dintr-un copac uscat de pe marginea

drumului. Calul lui Benna se apropie de al ei și el îi murmură cu foarte, foarte multă tandrețe:

— Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza.

Femeia zâmbi din colțul gurii. Colțul pe care el nu putea să-l vadă.

— Ce să-i faci? Asta-i realitatea.

Își îmboldi calul după un cot al râului și în fața lor se ivi zidul exterior al citadelei Fontezarmo. Un pod îngust traversa defileul amețitor, ducând la poarta fortăreței. La celălalt capăt se căsca o arcadă primitoare ca un mormânt.

— Au fortificat zidurile de anul trecut și până acum, mormăi Benna. Nici prin gând nu-mi trece s-o iau cu asalt.

— Nu te apuca acum să susții că ai avea curaj să te sui pe scara aia.

— Nici nu mi-ar da prin cap să îndemn pe altcineva să ia cu asalt citadela asta.

— Nu te apuca să susții că ai avea curaj să dai vreun ordin.

— Nici nu m-aș gândi să mă uit la tine cum trimiți pe altcineva să o ia cu asalt.

— Nu.

Cu multă prudență se aplecă ușor din șa și se încruntă la abisul din stânga ei. Apoi își ridică privirea la zidul din dreapta, ale cărui metereze desenau zimți negri pe cerul zorilor.

— Am impresia că Orso crede că cineva ar încerca să-l omoare.

— Are dușmani? șopti Benna cu uimire prefăcută și holbând ochii.

— Nu prea mulți - doar jumătate din Styria.

— Atunci... înseamnă că și noi avem dușmani?

— Mai mult de jumătate din Styria.

— Dar atât de tare m-am străduit să mă placă...

Au trecut la trap printre doi osteni posaci, cu sulițele și coifurile din oțel atât de lustruite, încât strălucirea lor te-ar fi putut orbi. Tropotul copitelor răsună prelung în întunericul din pasajul lung, care urca în pantă domoală.

— Acum ai privirea aia.

— Care privire?

— Care zice „gata cu distracția pe ziua de azi”.

— Hm! mormăi ea, simțind cum nemulțumirea-i caracteristică îi strâmbă trăsăturile. Tu îți poți permite să zâmbești. Ești

personajul pozitiv.

Lumea de dincolo de porți era cu totul alta - aer îmbibat cu parfum de levănțică și decor verde-aprins, după cenușiul muntelui. O lume cu pajiști îngrijite, cu garduri vii într-atât de torturate, încât să aibă forme de toată minunea, cu fântâni arteziene din care apa țâșnea în sclipiri de diamante. Din păcate, la fiecare portal se aflau străjeri încruntați, cu crucea neagră a Talinsului cusută pe tunicile albe purtate peste armuri; și ăștia îți stricau tot cheful.

— Monza...

— Da?

— Haide să fie asta ultima noastră campanie, încercă să o convingă Benna. Ultima noastră vară petrecută pe câmpul de luptă. Hai mai bine să ne găsim o ocupație mai plăcută. Acum, cât timp mai suntem tineri.

— Și cum rămâne cu cele O Mie de Săbii? Mai degrabă zeci de mii acum. Contează pe noi și ne așteaptă ordinele.

— Să conteze pe altcineva. S-au însoțit cu noi pentru că și-au zis că-i rost de ceva jafuri babane și le-am oferit destule ocazii din astea. Nu sunt loiali decât propriului profit.

Se vedea nevoită să recunoască faptul că membrii celor O mie de Săbii nu erau oameni buni, nici măcar mercenari buni. Majoritatea erau mai mult decât niște criminali. Iar mare parte dintre ceilalți aspirau să devină astfel. Însă nu asta era problema.

— Trebuie să ai un scop în viață, mârâi ea.

— Nu pricep de ce.

— Așa ești tu. Nu peste mult timp Visserine va capitula, Rogont se va preda, iar Liga celor Opt va deveni doar un vis urât. Orso se va putea încorona Rege al Styriei și nu va mai avea nevoie de noi. Ne vom împrăștia care încotro și vom fi uitați.

— Dar nu merităm așa ceva. Am putea avea orașul nostru. Iar tu ai putea să fii nobila ducesă Monzcarro de... de ceva.

— Iar tu neînfricatul duce Benna? râse ea disprețuitor. Fraier fără minte ce ești! Nici să te căci n-ai putea fără ajutorul meu. Războiul este o afacere destul de murdară, așa că refuz să mă bag în politică. Când Orso se încoronează, noi ne retragem.

Benna oftă.

— Păi, nu suntem mercenari? Cosca nu ar fi rămas niciodată

lângă un patron ca ăsta.

— Eu nu sunt Cosca. Plus că nu-i deloc înțelept să-l refuzi pe Lordul de Talins.

— Aiurea! Pur și simplu îți place să lupți.

— Nu. Îmi place să câștig. Mai rămânem un singur sezon, apoi plecăm în lumea largă. Să vizităm Vechiul Imperiu. Să facem turul celor O Mie de Insule. Să navigăm până la Adua și să stăm la umbra Casei Creatorului. Să facem tot ce ne-am dorit.

Benna se bosumflă, așa cum făcea întotdeauna când lucrurile nu ieșeau după vrerea lui. Se îmbufna mereu, dar nu refuza niciodată. Și o irita uneori faptul că doar ea trebuia să decidă ce vor face.

— De vreme ce-i evident că împreună n-avem decât o singură pereche de boașe, chiar nu simți câteodată nevoia să le mai porți și tu?

— Ție îți vin mai bine. Unde mai pui că tu ești aia mintoasă. E corect ca boașele să stea împreună cu creierul.

— Tu ce-ai de câștigat din afacerea asta?

Benna îi adresă un zâmbet larg.

— Surâsul învingătorului.

— Atunci dă-i înainte și surâde cât poftești.

Acestea fiind spuse, ea sări din șa, își îndreptă centura cu un gest smucit, aruncă hățurile grăjdarului și porni cu pași mari către intrarea în curtea castelului. Benna s-a împiedicat de mai multe ori în sabie când alerga să țină pasul cu ea. Deși își câștiga existența de pe urma războaielor, armele îl încurcau întotdeauna, făcându-l de rușine.

Curtea interioară, mult mai păzită decât cea exterioară, avea terase largi, construite pe creasta muntelui, unde fuseseră plantați arbori exotici, mai cu seamă palmieri. O coloană străveche, despre care se spunea că ar proveni chiar din palatul lui Scarpius, se înălța semeață în centru și se reflecta în apa sclipitoare a unui heleșteu rotund, plin cu pești argintii. Curtea era mărginită pe trei laturi de imensitatea aceea din sticlă, bronz și marmură care era castelul ducelui Orso - aidoma unui motan monstruos cu un șoricel în labe. Din primăvară și până acum, de-a lungul zidului nordic se mai construise încă o aripă extrem de spațioasă, ale cărei ghirlande decorative cioplite în piatră erau încă pe jumătate ascunse în spatele schelelor.

— Ia uite ce au mai construit! spuse ea.

— Mi se pare normal. Cum să-i ajungă prințului Ario doar zece săli în care să-și țină pantofii?

— În zilele noastre niciun bărbat nu poate pretinde că e elegant dacă nu are cel puțin douăzeci de încăperi pline cu pantofi.

Benna aruncă o privire încruntată la cizmele lui cu catarame aurii.

— Eu n-am decât treizeci de perechi cu totul. Mă ustură inima de atâta sărăcie.

— Pe toți ne ustură, murmură ea.

Un grup de statui, doar pe jumătate terminate, se înșirau de-a lungul acoperișului. Îl reprezentau pe ducele Orso dând de pomană săracilor. Ducele Orso împărțind cunoaștere celor ignoranți. Ducele Orso apărându-i pe cei slabi.

— Mă mir că n-a comandat și o statuie cu toată populația Styriei dându-i limbi în cur, îi șopti Benna la ureche.

Ea îi arătă un bloc de marmură parțial prelucrat.

— Asta urmează.

— Benna!

Contele Foscar, mezinul lui Orso, venea în goana mare pe lângă heleșteu, aidoma unui cățeluș exaltat. Bucuria îi lumina chipul pistruiat. Pietrișul proaspăt greblat îi scârțâia sub tălpi. De când îl văzuse Monza ultima dată, tânărul făcuse încercarea nesăbuită de a-și lăsa barbă, însă firișoarele rare de păr de culoarea nisipului nu reușeau decât să-l facă să arate și mai mult ca un copil. O fi moștenit el toată curățenia sufletească a familiei, dar frumusețea îl ocolise. Benna rânji, își repezi un braț peste umerii lui Foscar și îi răvăși părul. Gestul acesta, considerat o insultă dacă ar fi venit din partea altcuiva, era sincer și fermecător când îl făcea Benna. Harul lui de a-i face pe oameni să se simtă bine o fascina mereu pe Monza. Talentele ei erau cu totul opuse.

— A sosit tatăl tău? îl întrebă ea.

— Da. Și fratele meu e aici. Stau de vorbă cu bancherul.

— În ce ape se scaldă?

— Bune, din câte mi-am dat eu seama. Dar îl cunoașteți și voi pe tata. Deși nu s-a înfuriat niciodată pe voi doi, nu-i așa? Aduceți mereu numai vești bune. Și astăzi veștile sunt bune, da?

— Îi spun eu, Monza, sau…?

— Borletta a căzut. Cantain e mort.

Foscar nu se bucură. Nu avea apetitul tatălui său pentru cadavre.

— Cantain a fost un om bun.

Din câte își dădea seama Monza, remarca asta nu avea legătură cu subiectul.

— A fost dușmanul tatălui tău.

— Dar un om care merita tot respectul. Prea puțini au mai rămas în Styria. Chiar a murit?

Benna pufni.

— Ce să zic? Nu mai are cap și a fost tras în țeapă deasupra porților. Așa că, dacă nu cunoști un doctor al naibii de bun…

Trecură pe sub o arcadă înaltă, dincolo de care urma un culoar întunecos și plin cu ecouri, ca mormântul unui împărat. Sulițe de lumină prăfoasă se strecurau înăuntru și se întâlneau pe pardoseala din marmură. Armuri vechi, în poziție de drepți, cu sclipiri mute; arme de demult, strânse în pumni din fier. Zgomotul ascuțit al unor tocuri de cizmă reverberă din pereți: un bărbat în uniformă neagră se apropia de ei.

— Rahat! îi șuieră Benna în ureche. Vipera aia de Ganmark e aici.

— Potolește-te!

— Imposibil ca nemernicul ăsta indolent să fie atât de priceput în lupta cu sabia cum se spune…

— Ba este!

— Dacă aș fi măcar pe jumătate bărbat, aș…

— Nu ești. Așa că stai cuminte!

În mod cu totul straniu, chipul generalului Ganmark era lipsit de fermitate; mustața bleagă și ochii de un cenușiu spălăcit, mereu umezi, îi confereau o expresie de tristețe veșnică. Se zvonea că fusese dat afară din oastea Uniunii pentru o necuviință de natură sexuală, în care fusese implicat un alt ofițer; apoi traversase marea ca să-și găsească un stăpân cu vederi mai largi. Or, ducele Orso avea vederi nelimitate când venea vorba despre cei din slujba lui, cu condiția ca aceștia să-și dovedească eficiența. Ea și cu Benna erau cele mai bune exemple în acest sens.

Ganmark bâțâi rece din cap către Monza.

— Doamnă general Murcatto!

Un alt salut la fel de țeapăn și către Benna.

— Generale Murcatto! Conte Foscar, sper că îți faci exercițiile?

— Mă antrenez în fiecare zi.

— Înseamnă că ai să ajungi un bun spadasin.

Benna pufni:

— Ori spadasin, ori o pacoste.

— Și una, și alta ar fi o realizare, rosti fără intonație Ganmark, mâncând terminațiile cuvintelor așa cum o făceau unioniștii. Bărbatul fără disciplină nu este mai bun decât un câine. De fapt, este chiar mai rău. Iar soldatul fără disciplină nu este mai bun decât un cadavru. De fapt, este chiar mai rău. Pentru că un cadavru nu reprezintă nicio amenințare la adresa camarazilor săi.

Benna căscă gura, dar Monza i-o luă înainte. Dacă ținea cu tot dinadinsul să se poarte ca un imbecil, o va putea face mai târziu.

— Ce ai mai făcut în sezonul ăsta?

— Mi-am făcut treaba, apărând flancurile voastre de Rogont și osprienii lui.

— L-ai întârziat pe Ducele Tergiversărilor? rânji superior Benna. Grea sarcină!

— Nu am avut decât un rol secundar. O notă comică într-o mare tragedie, însă sper că apreciată de public.

Ecourile pașilor lor se amplificară atunci când trecură pe sub o altă arcadă și pătrunseră în rotonda cea înaltă din centrul palatului. Pereții ei curbați erau, de fapt, uriașe panouri sculptate, care prezentau scene din vechime. Războaiele dintre Demoni și Magi și alte aiureli de genul ăsta. Cupola gigantică era acoperită cu fresce înfățișând șapte femei înaripate pe fundalul unui cer acoperit cu nori de furtună - femei în armuri, femei înarmate, femei furioase. Cele șapte ursitoare, stabilind destinele pământenilor, împărțindu-le noroc și ghinion. Cea mai însemnată operă a lui Aropella. Monza auzise că a avut nevoie de opt ani ca să o termine. Și ea nu a reușit niciodată să scape de senzația pe care i-o provoca locul acesta - o făcea să se simtă mică, slabă, neînsemnată. Ăsta era și scopul.

Urcară toți patru o scară atât de largă, încât de două ori mai mulți oameni ar fi putut să stea pe ea umăr la umăr.

— Și încotro te-a dus talentul tău comic? îl întrebă ea pe Ganmark.

— Prin foc și moarte, până la porțile de la Puranti și înapoi.

Benna strâmbă din buze.
— Dar de luptat te-ai luptat?
— De ce aș face-o? N-ai citit scrierile lui Stolicus? „Animalul se luptă ca să obțină victoria…”
— Generalul doar merge în marș până acolo”, termină Monza citatul. Ai stârnit multe râsete?
— Presupun că niciunul din partea dușmanului. Și foarte puține din partea celorlalți, însă așa este la război.
— Eu am mereu timp să chicotesc, murmură Benna în treacăt.
— Sunt oameni care râd cu ușurință. Aceștia sunt niște comeseni absolut încântători.
Ochii umezi ai lui Ganmark se opriră asupra Monzei.
— Remarc că tu nu zâmbești.
— Am să zâmbesc și eu. Atunci când Liga celor Opt va fi înfrântă și Orso devine Rege al Styriei. Atunci ne vom putea pune săbiile în cui.
— Experiența m-a învățat că săbiile nu se simt prea bine atârnate în cui. Au obiceiul de a-și găsi drumul înapoi în mâinile oamenilor.
— Presupun că Orso te va păstra, zise Benna. Fie doar ca să lustruiești podelele.
Ganmark nici măcar nu clipi.
— În cazul acesta, Excelența Sa va avea cele mai curate pardoseli din întreaga Styrie.
În capătul scării era o ușă dublă, foarte înaltă, cu inserții de lemn lăcuit pe care erau sculptate capete de leu. Un bărbat solid se plimba încolo și încoace prin fața ei, așa cum se plimbă un câine bătrân și devotat prin fața ușii stăpânului. Credinciosul Carpi, căpitanul cu cea mai mare vechime în Mia de Săbii. Chipul său lătăreț, sincer, bătut de soare, vânt și ani, purta urmele sutelor de bătălii la care participase.
— Hei, Credinciosule!
Benna îl apucă pe bătrânul mercenar de mâna cât o lespede.
— Ce te-a apucat să urci pe munte la vârsta ta? N-ar trebui să fii într-un bordel?
— Ce bine ar fi, ridică din umeri Carpi. Dar Excelența Sa a trimis după mine.
— Iar tu, fiind o fire supusă… te-ai supus.
— De-aia mi se zice Credinciosul.
— Cum stătea treaba în Borletta când ai plecat tu de acolo? îl

întrebă Monza.

— Era liniște. Cei mai mulți oameni sunt încartiruiți în afara zidurilor, sub comanda lui Andiche și Victus. Bine ar fi dacă n-ar da foc locului, zic eu. Pe unii dintre cei mai de nădejde i-am lăsat în palatul lui Cantain, supravegheați de Sesaria. Veterani, ca mine, de pe vremea generalului Cosca. Bărbați trecuți prin ciur și dârmon, nu nătăfleți repeziți ca ăștia de acum.

Benna râse înfundat.

— Adică din ăia de gândesc mai încet?

— Gândesc încet, dar măcar gândesc tot timpul. Și ajungem unde trebuie într-un final.

— Ce faci, intri?

Foscar se împinse cu umărul într-o ușă și o deschise. Ganmark și Credinciosul îl urmară. Monza ezită o clipă în prag, încercând să-și compună cea mai dură expresie. Ridică ochii și îl surprinse pe Benna zâmbind la ea. Fără să se gândească, se pomeni că-i zâmbește și ea. Apoi se apropie de el și îi șopti la ureche:

— Te iubesc.

— Mi se pare normal.

Benna intră primul și Monza pe urmele lui.

Biroul personal al ducelui Orso era o sală din marmură de dimensiunile unei piețe. Ferestrele impunătoare înșirate pe o latură erau deschise și prin ele intra adierea pătrunzătoare a vântului, înfoind draperiile viu colorate. Dincolo de ele se afla o terasă lungă, ce părea suspendată în aer și care dădea spre cea mai abruptă coastă a muntelui.

Peretele opus era acoperit cu tablouri extrem de înalte, creații ale celor mai însemnați artiști ai Styriei și care înfățișau mari bătălii din istorie. Victoriile lui Stolicus, ale lui Harold cel Mare, ale lui Farans și Verturio, toate imortalizate în ulei de peneluri măiestre. Nu avea cum să-ți scape mesajul care spunea că Orso era ultimul dintr-un neam de regi biruitori, cu toate că străbunicul lui fusese nu numai un uzurpator, ci și un criminal ordinar.

Cel mai mare tablou se afla chiar în fața ușii - era înalt de cel puțin zece metri. Și cine să fie înfățișat în el, dacă nu Marele Duce Orso? Călare pe un armăsar cabrat, cu sabia strălucitoare ridicată deasupra capului, cu privirea-i pătrunzătoare ațintită în zare, îndemnându-și oamenii spre victorie în Bătălia de la Etrea.

Pictorul părea să nu fi aflat că Orso nu se apropiase nici măcar la optzeci de kilometri de front.

Să nu uităm însă că minciunile subtile au mereu câștig de cauză în fața adevărului, așa cum îi spusese el adesea.

Ducele de Talins stătea ursuz la un birou, fluturând acum un condei în locul sabiei. Alături de el se afla un bărbat înalt, cumplit de slab, cu nasul coroiat, care se uita în jos cu atâta aviditate, de ziceai că-i un vultur care pândea moartea călătorilor însetați. În spatele lor, pe umbrele de pe perete, se contura o altă siluetă masivă. Gobba, garda de corp a lui Orso - un individ cu gâtul gros ca de porc. Prințul Ario, fiul cel mare și moștenitorul ducelui, stătea tolănit într-un jilț poleit cu aur, nu departe de ceilalți. Picior peste picior, cu un pahar cu vin ținut neglijent în mână și cu un surâs insipid pe chipul său chipeș, dar impasibil.

— I-am găsit pe calicii ăștia rătăcind în jurul castelului! strigă Foscar. Și m-am gândit să ți-i aduc să-ți faci pomană cu ei, tată!

— Pomană?

Vocea ascuțită a lui Orso răsună prelung în sala imensă.

— Nu-i chiar activitatea mea preferată. Făceți-vă comozi, prieteni. Vin și eu imediat.

— Ia te uită, Măcelăreasa din Caprile, murmură Ario, însoțită de micuțul ei Benna!

— Înălțimea Ta, ce bine arăți!

De fapt, Monza credea că arată ca o puță bleagă, însă își păstră părerea pentru sine.

— La fel și tu, dar mereu arăți bine. Dacă toți soldații ți-ar semăna, aș putea fi tentat să iau și eu parte la campaniile militare. Ăla-i un farafastâc nou?

Și Ario făcu un semn leneș cu degetele-i împopoțonate spre rubinul de pe mâna Monzei.

— Doar un fleac pe care l-am avut la îndemână când m-am îmbrăcat.

— Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo. O cupă cu vin?

— Așa, dis-de-dimineață?

Ario privi printre pleoapele-i grele spre fereastră.

— Din punctul meu de vedere noaptea nu s-a încheiat încă.

Și a rostit vorbele astea cu emfază, de parcă o noapte nedormită ar fi fost cine știe ce act de eroism.

— Eu nu refuz.

Benna deja își turna licoarea, căci se pricepea mai bine decât oricine să facă pe grozavul. Cel mai probabil va fi beat în mai puțin de o oră și se va face de râs, dar Monza era sătulă să-l tot dădăcească. Ocoli șemineul monumental, susținut de statuile lui Juvens și Kanedias, și se îndreptă către biroul lui Orso.

— Semnează aici, aici și aici, tocmai spunea slăbănogul, indicând documentele cu un deget descărnat.

— Îl cunoști pe Mauthis, nu-i așa? o întrebă Orso, aruncând individului o privire acră. Mă ține în lesă.

— Veșnic umilul tău slujitor, Excelență. Banca Valint și Balk a fost de acord să-ți acorde acest împrumut pe o perioadă de un an, după care, spre marele lor regret, își vor percepe dobândă.

Orso pufni.

— La fel cum ciuma regretă morții pe care i-a făcut.

Mai mâzgăli o ultimă buclă la ultima semnătură și azvârli condeiul.

— Toți ne ploconim în fața cuiva, nu? Nu uita să le transmiți patronilor tăi infinita mea recunoștință pentru indulgența de care au dat dovadă.

— Așa voi face.

Mauthis strânse documentele.

— Cu asta am încheiat afacerea, Excelență. Sunt nevoit să plec de îndată, dacă vreau să prind fluxul de seară spre Westport…

— Ba nu. Mai stai puțin. Avem și altceva de discutat.

Ochii morți ai lui Mauthis se opriră asupra Monzei, apoi reveniră la Orso.

— Cum dorește Excelența Voastră.

Ducele se ridică sprinten de la birou.

— Atunci, să ne ocupăm de treburi mai plăcute. Zici că aduci vești bune, Monzcarro, da?

— Chiar așa, Excelență.

— Of, ce m-aș face fără tine?

De la ultima lor întâlnire, îi apăruse o șuviță de culoarea fierului în părul negru, parcă și niște riduri mai adânci la ochi, dar atitudinea lui poruncitoare era la fel de impresionantă ca în trecut. Se aplecă și o sărută pe ambii obraji, apoi îi șopti la ureche:

— Ganmark e un comandant destul de bun, dar, cu toate că îi place să ia știuletele în gură, n-are strop de umor. Haide la aer

să-mi povestești despre toate victoriile tale.

O cuprinse cu un braț pe după umeri și o conduse pe lângă sarcasticul Prinț Ario, prin ușile mari deschise, pe terasa înaltă.

Soarele se înălța și lumea se umpluse de culori și strălucire. Sângele se scursese de pe cer, lăsând în urmă-i un albastru intens, peste care se târau nori albi și pufoși. Sub terasă, pe fundul acelei văi amețitoare, râul cu sclipiri argintii șerpuia printre copacii cu frunzele verde-deschis, portocaliu-ars, galben-pal, roșu-aprins. Spre est, pădurea se fărâma, lăsând loc unui covor de câmpuri - petice de pământ necultivate și verzi, petice de pământ negru, holde aurii. Mai departe râul se întâlnea cu marea cenușie și se ramifica într-o deltă întinsă, sugrumată de insule. Monza abia dacă reușea să zărească siluetele minuscule ale turnurilor, clădirilor, podurilor și zidurilor de acolo. Măreţul ducat Talins, nu mai mare decât unghia de la degetul ei mare.

Miji ochii în vântul puternic și își dădu la o parte niște șuvițe rebele de păr de pe obraji.

— Nu mă plictisesc niciodată de priveliștea asta.

— Cum să te plictisești? Ăsta-i și motivul pentru care am construit blestemăția asta de castel. De aici îmi pot supraveghea supușii, așa cum un părinte vigilent veghează asupra copiilor săi. Să se asigure că nu se rănesc în timp ce se joacă, vezi bine.

— Poporul tău e norocos să aibă un tată atât de drept și grijuliu.

— „Drept și grijuliu”, repetă Orso, încruntându-se și privind gânditor la marea din zare. Crezi că așa mă va ține minte istoria?

Monza credea că este foarte puțin probabil, dacă nu chiar exclus.

— Cum zicea Bialoveld? „Istoria o scriu cei învingători.”

Ducele o ținuse strâns de umăr.

— Ce frumos știi tu să vorbești! Plus că ești educată și te pricepi să negociezi. Ario este destul de ambițios, nu zic, dar e leneș și nici nu-l duce mintea. Aș fi surprins dacă mi s-ar spune că a reușit să citească până la capăt un semn de pe marginea drumului. Nu-i pasă decât de curvăsăreala lui. Și de pantofi. Pe de altă parte, Terez, fie-mea, plânge cu lacrimi amare pentru că am măritat-o cu un rege. Pe cinstea mea, dacă i l-aș fi dat drept

mire pe marele Euz[1] însuși, s-ar fi smiorcăit și mi-ar fi cerut să-i dau un soț cu aceeași poziție socială ca a ei.

Oftă din rărunchi și continuă:

— Știi că străbunicul meu a fost mercenar. Deși mie nu-mi place să bat toba pe chestia asta.

Însă avea grijă să i-l pomenească pe străbunic din două în două întâlniri.

— A fost un bărbat care nu a vărsat nicio lacrimă în toată viața lui și s-a încălțat cu ce apuca. Un luptător de condiție umilă, ajuns la putere în Talins doar având mintea și sabia ascuțite.

Mai degrabă prin cruzime și brutalitate, auzise Monza.

— Tu și cu mine suntem din același soi. Am pornit de la zero și am ajuns cine suntem astăzi.

Monza își mușcă limba ca să nu-i amintească lui Orso că el fusese moștenitor al celui mai bogat ducat din Styria și nu muncise nici măcar un ceas în toată viața lui.

— Sunt foarte onorată, Excelență.

— Nici pe departe cât meriți. Acum povestește-mi despre Borletta.

— Ai auzit despre lupta de pe Malul Înalt?

— Am auzit că ai împrăștiat oastea Ligii celor Opt, la fel cum ai făcut la Pinii Dulci! Ganmark zice că armata ducelui Salier era de trei ori mai mare decât a ta.

— O oaste mai numeroasă poate fi un neajuns, dacă oamenii care o alcătuiesc sunt puturoși, neinstruiți și conduși de niște tembeli. Fermieri din Borletta, cizmari din Affoia, sticlari din Visserine. Amatori. Și-au ridicat tabăra pe malul râului, imaginându-și că noi suntem încă departe. Nici nu le-a dat prin cap să pună mai multe gărzi. Am traversat pădurea în miez de noapte și i-am atacat la răsărit, când nici armurile nu și le puseseră pe ei.

— Parcă-l și văd pe porcul ăla umflat de Salier cum s-a rostogolit din pat ca să o ia la fugă.

— Credinciosul a condus atacul. I-am înfrânt repede și le-am luat proviziile.

— Mi s-a spus că ați înroșit cu sângele lor lanurile de porumb.

— Abia dacă au opus rezistență. Au murit de zece ori mai

---

[1] Euz - creatură fantastică, pe jumătate om, pe jumătate demon (n. tr.).

mulți oameni încercând să treacă râul înot decât luptându-se. Am luat peste patru mii de prizonieri. Unii au fost răscumpărați, alții nu, iar alții au ajuns să fie spânzurați.

— Nu i-a plâns nimeni, ce zici, Monza?

— Eu în niciun caz. Dacă și-ar fi dorit atât de mult să trăiască, ar fi trebuit să se predea.

— Cum au făcut la Caprile?

Privi fix în ochii negri ai lui Orso.

— Exact ca la Caprile.

— Înseamnă că Borletta este sub asediu, nu?

— Am cucerit-o.

Chipul Ducelui se lumină la fel ca al unui băiețel la ziua lui de naștere.

— Am cucerit-o? S-a predat Cantain?

— Oamenii lui și-au pierdut orice speranță când au auzit de înfrângerea lui Salier.

— Iar oamenii fără speranță reprezintă un mare pericol, chiar și într-o republică.

— Mai cu seamă într-o republică. Mulțimea l-a târât pe Cantain afară din palatul lui, l-a spânzurat de cel mai înalt turn, a deschis porțile și a făcut apel la mila celor O mie de Săbii.

— Ha-ha-ha! Căsăpit chiar de aceia pe care s-a străduit să-i elibereze. Iată care este recunoștința omului simplu, Monza, nu crezi? Cantain ar fi trebuit să ia banii ăia când am vrut să i-i dau. Am fi scăpat amândoi mai ieftin.

— Oamenii abia așteaptă să devină supușii tăi. Am dat ordine să li se cruțe viața, atunci când este posibil.

— Din milă, nu?

— Mila și lașitatea sunt unul și același lucru, se răsti ea. Dar ție îți trebuie pământul, nu viețile lor, corect? Morții nu se mai pot supune.

Orso zâmbi.

— De ce fiii mei nu iau aminte la învățăturile mele așa ca tine? Sunt întru totul de acord. Spânzură-i doar pe șefi. Și capul lui Cantain atârnat deasupra porților, zici? Nimic nu îndeamnă mai mult la supunere ca un exemplu concret.

— Deja putrezește. Și capetele fiilor lui alături.

— Excelentă treabă!

Lordul de Talins bătu din palme de parcă vestea despre capetele putrezite era dulce muzică pentru urechile lui.

— Și care este profitul?

Aspectele financiare erau domeniul lui Benna, care se apropie și scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la piept.

— Orașul a fost cercetat cu toată atenția, Excelență. Am căutat prin cotloanele tuturor clădirilor, am scos toate podelele, am percheziționat toți oamenii. Am aplicat regulile curente din contractul în vigoare. Un sfert pentru cel care găsește, un sfert pentru căpitanul lui, un sfert pentru generali…

Acum făcu o plecăciune adâncă, despături bucata de hârtie și o întinse lui Orso.

— …și un sfert pentru nobilul nostru stăpân.

Zâmbetul ducelui se lărgi, pe măsură ce acesta studia cifrele.

— Binecuvântată să fie Legea Sferturilor! Așa pot să vă țin pe amândoi în slujba mea încă puțin.

Se băgă între Monza și Benna, îi luă cu blândețe pe după umeri și îi conduse înapoi prin ușile vitrate, către masa rotundă, din marmură neagră, situată în centrul încăperii, cu o hartă uriașă întinsă pe ea. Ganmark, Ario și Credinciosul erau deja acolo. Gobba încă se ținea în umbră, cu brațele-i vânjoase încrucișate peste piept.

— Cum a rămas cu foștii noștri prieteni, care acum ne sunt dușmani înverșunați, cetățenii trădători din Visserine?

— Câmpiile din jurul orașului au fost incendiate până în apropierea porților.

Cu doar câteva semne din deget, Monza dăduse semnalul masacrului în sate și cătune.

— Fermierii au fost alungați, vitele măcelărite. Urmează o iarnă de foamete pentru ducele Salier cel gras, iar primăvara va fi și mai și.

— Va trebui să apeleze la nobilul duce Rogont și la osprienii lui, spuse Ganmark, cu umbra unui surâs pe buze.

Prințul Ario pufni în râs.

— Ducele ăsta dă mult din gură, dar nu se grăbește să sară în ajutorul nimănui.

— Visserine este pregătită să îți cadă în brațe anul viitor, Excelență.

— Și atunci Liga celor Opt va fi dezmembrată.

— Iar coroana Styriei va fi a ta.

Pomenirea coroanei alungi și mai tare zâmbetul lui Orso.

— Iar pentru toate astea ție trebuie să-ți mulțumim,

Monzcarro. Nu voi uita ce ai făcut.

— Nu am făcut singură.

— La naiba cu modestia ta! Benna și-a făcut și el treaba, la fel și bunul nostru prieten, generalul Ganmark. La fel și Credinciosul. Însă nimeni nu poate tăgădui că această victorie este opera ta. Câtă dăruire, câtă fermitate, ce viteză de reacție! Vei triumfa la fel ca eroii din străvechea capitală Aulcus. Vei merge călare pe străzile din Talins, iar supușii mei te vor acoperi cu petale de trandafiri, în cinstea multelor tale biruințe.

Benna rânjea, dar Monzei nu i se părea deloc amuzant. Niciodată nu se dăduse în vânt după complimente.

— Cred chiar că te vor ovaționa mult mai tare decât o vor face vreodată pentru fiii mei. Te vor aplauda mai tare decât mă aplaudă pe mine, stăpânul lor de drept, căruia îi datorează atât de multe.

Și parcă zâmbetul lui Orso se mai sfrijise. Iar fără zâmbet, chipul lui era mai istovit, mai trist și mai împovărat de griji.

— Te vor ovaționa puțin cam prea tare pentru gustul meu.

Cu coada ochiului, Monza surprinse o mișcare și își ridică instinctiv mâna.

Șuierând, lațul i se înfășură în jurul gâtului și în jurul mâinii, i-o ridică până sub bărbie, strivindu-i-o de beregată.

Benna făcu un pas înainte.

— Mon…

Un fulger de oțel și prințul Ario îl înjunghie în gât, chiar sub ureche.

Orso se dădu grijuliu înapoi, când sângele țâșni și împroșcă dalele pardoselii. Foscar rămase cu gura căscată și scăpă din mână paharul cu vin, care se făcu țăndări.

Monza încercă să țipe, dar prin traheea pe jumătate închisă nu reuși decât să guițe ca un porc dus la tăiere. Vru să-și scoată pumnalul cu mâna liberă, dar cineva o apucă de încheietură și o imobiliză. Credinciosul Carpi.

— Iartă-mă! îi șopti el la ureche, scoțându-i sabia din teacă și aruncând-o spre celălalt capăt al sălii.

Benna se clătina pe picioare. Salivă roșie îi curgea din gură. Își ținea o mână la ureche, iar sângele întunecat i se prelingea printre degetele albe. Bâjbâi cu cealaltă mână după sabia de la centură, în vreme ce Ario se uita încremenit la el. Apucă să o tragă din teacă doar pe jumătate, când generalul Ganmark făcu

un pas spre el și îl străpunse calm și precis cu sabia lui - o dată, de două ori, de trei ori. Lin, fără zgomot. Singurele sunete auzite au fost ultimele suspine ieșite prin gura căscată a lui Benna. Sângele lui brăzdă pardoseala și îi desenă pete întunecate pe cămașa albă. Se împletici, se împiedică în propriile-i picioare și se prăbuși. Sabia, scoasă pe jumătate din teacă, scrâșni prelung pe dale.

Monza încercă să-și încordeze toți mușchii, însă era la fel de neajutorată ca o muscă picată în oala cu miere. Îl auzea pe Gobba cum gemea de efort în urechea ei, o ustura obrazul de care el își freca barba țepoasă, îi simțea căldura corpului mătăhălos lipit de spatele ei. Lațul din sârmă i se înfigea treptat în laturile gâtului, i se înfigea adânc în mână, o sugruma. Își dădu seama că-i curge sângele de-a lungul antebrațului și-i intră pe sub gulerul cămășii.

Benna încercă să întindă o mână spre ea. Cu un efort cumplit, care-i umflă venele gâtului, reuși să se salte doar câțiva centimetri deasupra pardoselii. Ganmark se apropie și, cu foarte mult calm, îl înjunghie în inimă din spate. Benna tresări o singură dată, apoi se prăbuși moale, inert. Obrazul palid îi era roșu, iar un pârâiaș de sânge întunecat curgea de sub el și își croia drum prin crăpăturile dintre dalele pardoselii.

— Gata! zise Ganmark aplecându-se și ștergându-și lama sabiei de cămașa lui Benna. Și cu asta basta!

Mauthis privea încruntat scena. Cam nedumerit, cam iritat, cam plictisit. De parcă ar fi examinat niște cifre care nu dădeau un rezultat exact.

Orso făcu un semn către cadavru.

— Scapă de el, Ario!

— Eu? exclamă prințul, strâmbând din buze.

— Da, tu! Și tu, Foscar, ajută-l! Amândoi trebuie să învățați ce este nevoie să facem ca să ne menținem familia la putere.

— Nu! strigă Foscar, îndepărtându-se. Nu vreau să mă amestec!

Se răsuci pe călcâie și ieși în fugă din sală. Ecoul cizmelor lui pe dalele din marmură se auzi mult timp după plecarea lui.

— Băiatul ăsta e moale ca o baligă, mormăi Orso în urma lui. Ganmark, ajută-l tu!

Monza se uită cu ochi ieșiți din orbite cum târau trupul lui Benna pe terasă. Încruntat și prudent, Ganmark îl trăgea de cap,

iar Ario îl apucase delicat de o cizmă, lăsând-o pe cealaltă să facă o dâră lungă de sânge după ei. Apoi îl săltară amândoi pe Benna peste balustradă și îl aruncară în gol. Gata!

— Au! chirăi Ario, dând dintr-o mână. Ce naiba! M-ai zgâriat!

Ganmark îi aruncă o privire rece.

— Îmi cer scuze, Înălțimea Ta! Crima este adesea o afacere neplăcută.

Prințul se uită în jur după ceva cu care să-și șteargă sângele de pe mâini. Și se îndreptă spre draperiile grele de la ferestre.

— Nu pune mâna! strigă Orso la el. Aia-i mătase kantică, cincizeci de mărci bucata!

— Și atunci pe ce să-mi șterg mâinile?

— Găsește altceva sau lasă-ți-le cum sunt! Uneori mă întreb dacă maică-ta mi-a spus adevărul când a declarat că eu ți-aș fi tată, băiete.

Ario își șterse îmbufnat mâinile de pieptii cămășii, în vreme ce Monza se holba la el, roșie la față din cauza lipsei de aer. Prin ceața și șuvițele de păr care îi acoperiseră ochii, femeia îl văzu pe Orso cum se încrunta la ea.

— N-a murit încă? Ce naiba faci, Gobba?

— Blestematul ăsta de laț i s-a agățat de mână, șuieră acesta.

— Atunci găsește o altă metodă și omoar-o mai repede, tâmpitule!

— Mă ocup eu.

Ținând-o în continuare strâns de încheietură cu o mână, Credinciosul trase cu cealaltă pumnalul de la centura Monzei.

— Îmi pare foarte rău!

Cuțitul se înălță, licărind în razele prăfuite de soare. Monza îl călcă pe Gobba pe picior cu toată puterea pe care o mai avea. Garda ducelui gemu, lațul îi alunecă în palmă, iar ea îi slăbi strânsoarea din jurul gâtului, mârâind și răsucindu-se chiar atunci când Carpi vru s-o lovească.

Pumnalul nu o nimeri în inimă, ci se împlântă sub ultima coastă. Metalul era rece, dar ei i se părea că ar fi înroșit în foc, o dâră fierbinte din stomac și până în spate, pe unde vârful ieși și se înfipse în burta lui Gobba.

— Ha!

Bărbatul scăpă lațul, iar Monza trase cu nesaț aer în piept, începu să zbiere ca o nebună și îl pocni cu cotul atât de tare, încât îl împinse cât colo. Luat prin surprindere, Credinciosul

scăpă cuțitul din mână atunci când îl trase afară din ea, iar arma se rostogoli departe pe pardoseală. Monza vru să-l lovească cu piciorul în boașe, dar îl nimeri doar în șold, făcându-l să se îndoaie de durere. Îi înhăță pumnalul de la centură, îl trase din teacă, însă mișcările i-au fost prea încete și el o prinse de încheietură înainte ca ea să apuce să-l înjunghie. Cu fălcile încleștate, gâfâind și împroșcându-se cu scuipat, începură să se lupte ca să pună stăpânire pe pumnalul acela.

— Omoar-o odată!

Se auzi un scrâșnet, iar capul i se umplu de lumină. Își lovi cu putere țeasta de marmura pardoselii, apoi se rostogoli pe spate. Începu să scuipe sânge, iar urletele ei sălbatice erau acum înăbușite și semănau mai degrabă cu un croncănit jalnic și prelung. Începu să se târască, zgâriind cu unghiile însângerate dalele netede.

— Cățea nenorocită!

Călcâiul de la cizma uriașă a lui Gobba îi strivi mâna dreaptă, trimițând săgeți de durere atroce de-a lungul brațului și smulgându-i un icnet firav de pe buze. Gobba îi zdrobi apoi încheieturile degetelor, apoi degetele cu totul, apoi încheietura mâinii. În același timp, piciorul Credinciosului o lovea în coaste, iar și iar, făcând-o să se cutremure și să tușească. Mâna fărâmată stătea acum într-o poziție nefirească. Dar Gobba nu se opri și continuă să o strivească sub călcâi până când osul i se făcu bucăți bucățele. Abia reușind să mai respire, Monza se întinse pe marmura pardoselii; încăperea se învârtea în jurul ei, iar învingătorii istoriei rânjeau la ea din tablouri.

— M-ai tăiat, ticălos ramolit și prost care ești! M-ai tăiat!

— Nici nu-ți curge sânge, cap pătrat! Ar fi trebuit s-o ții mai bine!

— Eu ar trebui să vă tai pe amândoi, că nu-mi sunteți de niciun folos! șuieră Orso. Terminați odată cu ea!

Mai întâi, mâna colosală a lui Gobba o apucă pe Monza de gât și o ridică. Ea încercă să i se opună, folosindu-și mâna stângă, însă toată puterea i se scursese din trup prin rana din coaste și plăgile din gât. Nu reuși decât să-și întindă degetele și să-i mânjească cu sânge obrajii țepoși. Apoi brațul i-a fost răsucit cu brutalitate la spate.

— Unde-i aurul lui Hermon? auzi ea vocea aspră a lui Gobba. Spune, Murcatto, ce ai făcut cu aurul?

Monza se forță să-și ridice capul.
— Pupă-mă în cur, pui de curvă!
Poate nu cea mai inteligentă replică, dar spusă din toată inima.
— Nu-i niciun aur! se răsti Credinciosul. Ți-am zis eu, porcule!
— Ba uite, măcar atâta tot este.
Și Gobba îi scoase pe rând inelele de pe degetele strivite, care acum începuseră să se umfle și să se învinețească și care semănau cu niște cârnați fără formă și mucegăiți.
— Asta-i o nestemată frumoasă, continuă el, uitându-se chiorâș la rubin. Eu zic că-i păcat să irosim un trup atât de ispititor. Ce-ar fi să mă lași o clipă cu ea? O clipă, atât îți cer.
Prințul Ario începu să chicotească.
— Viteza nu-i mereu motiv de mândrie.
— Pentru Dumnezeu!
Glasul lui Orso.
— Nu suntem animale. Aruncați-o de pe terasă și să terminăm. Deja am întârziat la micul dejun.
Monza simțea cum o târau. Capul fără vlagă i se bălăbănea pe dalele din marmură. Razele de soare o înjunghiară. O ridicară. Picioarele-i neputincioase râcâiră piatra. Se pomeni față în față cu cerul albastru. Sus pe balustradă. Aerul tare îi rănea nările, o usturau plămânii de la el. Se răsuci, încercă să lovească. Trupul i se zbătea în van ca să rămână în viață.
— Stai să mă asigur.
Vocea lui Ganmark.
— Cât de siguri vrei să fim?
Printre șuvițele însângerate de păr care-i acopereau ochii, reuși să vadă ca prin ceață chipul zbârcit al lui Orso.
— Sper să mă înțelegi. Străbunicul meu a fost mercenar. Un luptător de condiție umilă, ajuns la putere doar prin mintea și sabia ascuțite. Nu pot permite ca un alt mercenar să pună mâna pe putere în Talins.
Își dori să-l poată scuipa între ochi, dar nu reuși decât să-și umple bărbia cu salivă amestecată cu sânge.
— Du-te-n…
Și se trezi că zboară.
Cămașa ei sfâșiată se umfla și flutura, lovindu-i pielea și așa destul de iritată. Se rostogoli o dată și se mai rostogoli încă o dată și parcă întreaga lume se dădea peste cap în jurul ei. Cer

albastru cu niște zdrențe albe de nori, turnuri negre pe creasta muntelui, stânci cenușii, pe care le depășea în goană, copaci cu frunze verzi și frunze galbene, râul scânteietor, cer albastru cu zdrențe albe de nori și tot așa și tot așa, tot mai repede, din ce în ce mai repede.

Vântul rece îi răvăși părul, îi urlă în urechi, îi șuieră printre dinți, îngemănându-se cu răsuflarea ei îngrozită. Acum vedea fiecare copac, fiecare ramură de copac, fiecare frunză de pe fiecare ramură a fiecărui copac. Și toate se năpusteau asupra ei. Deschise gura ca să urle…

Și crengile se întindeau după ea, o apucau, o biciuiau. Se lovi de o creangă ruptă și începu să se învârtească. De jur-împrejurul ei pădurea pocnea și o șfichiuia și ea căzu și tot căzu, până când se izbi de versantul muntelui. Picioarele i se frânseră sub greutatea trupului, iar umărul i se făcu fărâme când se prăbuși pe pământul tare. Însă, în loc să-și împrăștie creierii pe pietre, reuși doar să-și disloce maxilarul în pieptul însângerat al fratelui său, al cărui cadavru mutilat se înțepenise la baza unui copac.

Așa s-a făcut că Benna Murcatto a salvat viața surorii sale.

Pe trei sferturi leșinată, Monza ricoșă din cadavru și se rostogoli în jos pe coasta muntelui, ca o păpușă stricată. Pietrele și rădăcinile și solul dur o băteau și o scuturau și o zdrobeau, cu puterea mai multor sute de ciocane.

Nimeri în niște tufe, care o zgâriară adânc și încercară să o facă prizonieră în spinii lor. Dar Monza se rostogoli mai departe, tot mai departe, în jos pe coasta muntelui, într-un nor de țărână și frunze. Se poticni de o rădăcină proeminentă, se prăbuși peste o stâncă acoperită cu mușchi. Alunecă tot mai încet și în cele din urmă se opri. Rămase întinsă pe spate. Fără să se mai miște.

Hhhhhrrrrrr…

Pietrele huruiră în jurul ei și se domoliră. La fel, bețele și prundișul. Praful se așeză încet. Monza auzea acum vântul trosnind printre ramuri, foșnind printre frunze. Sau oare era doar respirația ei, trosnindu-i și foșnindu-i în gâtul rănit? Soarele pătrundea până la ea printre copacii negri, îi intra cu brutalitate într-un ochi. Cu ochiul celălalt nu mai vedea nimic. Muștele bâzâiau pline de energie în aerul cald al dimineții. Căzuse peste gunoaiele de la bucătăriile lui Orso. Zăcea neajutorată printre

legume putrede și sosuri unsuroase și resturile împuțite de la ospețele de gală ale lunii trecute. A fost aruncată cu lăturile.

Hhhhhrrrrr...

Un sunet neregulat și absurd. Parcă se simțea rușinată că îl scoate, dar nu se putea abține. Groază animalică. Disperare nebună. Geamătul morților din iad. Singurul ochi sănătos se uita cu deznădejde în jur. Zări ce-i mai rămăsese din mâna dreaptă - un fel de mănușă diformă și vânătă, cu o gaură sângerândă într-o parte. Un deget încă îi mai tremura ușor. Vârful lui atingea cotul zdrențuit. Antebrațul îi era îndoit în două, o bucată din osul cenușiu ieșea prin mătasea plină de sânge a pielii. Nu părea real. Semăna cu o piesă ieftină de recuzită.

Hhhrrr...

Acum o cuprinse spaima, tot mai intensă cu fiecare răsuflare. Nu-și putea mișca deloc capul. Nu-și putea mișca nici limba în gură. Și parcă durerea aceea crâncenă începuse să-i roadă mintea. Era ca o greutate inimaginabilă care o apăsa, care o strivea, îi strivea fiecare centimetru din corp, mai tare și mai tare și mai tare.

Hhhrrr... rrr...

Benna murise. Ceva ud se desprinse de pe genele ochiului bun și i se prelinse încet pe obraz. Cum de ea încă mai trăia? Cum de n-a murit și ea?

Dar, te rog, fă să mor curând. Înainte ca durerea asta să fie și mai crâncenă. Te rog, ajută-mă să mor curând!

Rrrr... Hhrr... rr...

Te rog, moarte!

I

Talins

Dacă vrei un dușman adevărat, alege un prieten: acesta va ști unde să te lovească.

Diane de Poitiers[2]

Niciodată Jappo Murcatto nu a explicat de ce are o sabie atât de bună, dar știa cum să o folosească. Deoarece unicul său fiu era cel mai tânăr copil pe care îl avea și bolnăvicios pe deasupra, a preferat să-și învețe fiica, încă de la o vârstă fragedă, cum să o mânuiască. Monzcarro fusese numele bunicii ei din partea tatălui, în vremurile când familia sa avea pretenții la un titlu nobiliar. Mamei sale nu-i păsase câtuși de puțin de aceste visuri de mărire, dar părerile ei nu au avut oricum nicio importanță, de vreme ce murise la nașterea lui Benna.

Anii aceia au fost ani de pace în Styria, o perioadă rară ca aurul. Când venea vremea aratului, Monza se ținea repejor pe urmele tatălui său, care întorcea pământul, ca să adune pietrele mai mari și să le arunce în pădure. La vremea culesului, ea se ținea repejor pe urmele tatălui său, care cosea holdele, iar ea le lega în snopi.

— Monza, obișnuia el să-i spună, zâmbind, ce m-aș face fără tine?

Ajuta la treierat și însămânțat, la tăiatul lemnelor și la scoaterea apei din fântână. Făcea mâncare, mătura, spăla, hrănea vitele, mulgea capra. Avea mereu mâinile aspre de la atâta muncă. Fratele ei făcea și el ce putea, însă era micuț și bolnav și nu putea prea multe. Au fost grei anii aceia, dar și foarte fericiți.

Când Monza avea paisprezece ani, Jappo Murcatto s-a îmbolnăvit de friguri. Tușea neîncetat și transpira și se topea pe picioare. Într-o seară a apucat-o pe Monza de mână și s-a uitat la ea cu ochii lui strălucitori.

— Mâine să desțelenești pământul de la deal, altminteri n-o să se facă grâul. Seamănă cât de mult poți.

---

[2] Diane de Poitiers (1499–1566) - amanta regelui Henric al II-lea al Franței (n. tr.).

I-a atins obrazul și a continuat:

— Știu că nu-i corect să las toată treaba pe umerii tăi, dar fratele tău este atât de mic. Ai grijă de el.

Apoi și-a dat duhul.

Benna nu s-a mai putut opri din plâns, însă ochii Monzei au rămas uscați. Se gândea la semințe și la cum urma ea să le sădească. Benna era prea speriat ca să poată dormi singur în noaptea aceea, așa că s-au culcat împreună în pătuțul ei îngust și s-au ținut în brațe ca să-și aducă alinare. Rămăseseră singuri.

De dimineață, încă înainte de ivirea zorilor, Monza a târât trupul tatălui ei afară din casă, apoi prin pădurea din spatele gospodăriei și l-a aruncat în râu. Nu a făcut asta pentru că nu l-ar fi iubit, ci pentru că nu avea timp de pierdut cu înmormântarea.

Când a răsărit soarele, ea deja începuse să are pământul din câmpul de pe coasta dealului.

Tărâmul tuturor posibilităților

Pe când corabia se legăna alene îndreptându-se spre chei, primul lucru de care și-a dat seama Fiori-îți-dau (pe scurt, Fiori) a fost că nu era nici pe departe atât de cald cum se așteptase el. Auzise că soarele strălucește permanent în Styria. Și că te îmbăiază în lumina lui caldă cât e anul de lung. Dacă lui Fiori i s-ar fi oferit o asemenea baie, ar fi preferat să rămână murdar și probabil că ar mai fi avut de adăugat și alte câteva cuvinte nu tocmai amabile. Talins se ghemuise înfrigurat sub cerul plumburiu cu nori groși. O briză tăioasă sufla dinspre mare, iar stropii ploii reci îi udau obrajii lui Fiori, amintindu-i de vremea de acasă. Și amintirile nu erau din cele mai plăcute. Cu toate acestea, era hotărât să vadă partea bună a lucrurilor. Poate că nu era decât o zi de rahat. Se poate întâmpla oriunde.

Însă, în timp ce marinarii se grăbeau să lege corabia de doc, Fiori-îți-dau se uită mai bine la oraș și își zise că are un aspect sordid. Pe țărmul golfului se înghesuiau clădiri din cărămidă, cu geamuri mici, acoperișuri obosite, vopsea scorojită; tencuiala tuturor acelor case era crăpată, pătată de la aerul sărat, plină cu mușchi, înnegrită de mucegai. La bază, chiar deasupra pietrelor slinoase ale caldarâmului, crăpăturile mari din ziduri

erau acoperite cu bucăți mari de hârtie, care fuseseră rupte și apoi lipite prost unele peste altele și ale căror colțuri zdrențuite fluturau în rafalale de vânt. Pe hârtiile astea erau niște chipuri de oameni și niște cuvinte. Posibil mesaje de avertizare, dar Fiori-îți-dau nu prea știa să citească. Cu atât mai puțin în styriană. Avea să-i dea destulă bătaie de cap încercarea de a vorbi limba asta.

Cheiul era plin de oameni și nu păreau prea veseli. Sau sănătoși. Sau avuți. Și aerul mirosea urât. Mai corect, puțea de-a dreptul. O combinație de arome de pește împuțit, cadavre descompuse, fum de cărbuni și haznale care au dat pe dinafară. Fiori se văzu nevoit să se recunoască puțin dezamăgit la vederea domiciliului unde spera să-și înceapă o nouă viață de om cu vază. O fracțiune de secundă doar, îi trecu prin minte să-și dea aproape toți banii rămași pe drumul înapoi acasă, în Nord, cu următoarea corabie. Dar alungă repede gândul acesta. Terminase cu războiul, nu mai voia să conducă oameni la moarte, nu mai voia să ucidă și să aibă de-a face cu tot ce presupunea asta. Era absolut hotărât să devină un alt om. Voia să facă ce se cuvine, iar aici era locul potrivit pentru transformarea lui.

— Bine, spuse el, dând vesel din cap către un marinar aflat în apropiere. Am plecat.

Individul nici măcar nu-i mârâi vreun răspuns, dar fratele lui Fiori obișnuia să-i spună că om te face ceea ce oferi, nu ce primești în schimb. Așa că zâmbi bucuros, de parcă ar fi auzit cele mai bune urări, coborî cu pași apăsați pasarela șubredă și porni la întâlnirea cu noua și minunata lui viață din Styria.

Abia dacă a făcut zece pași, cu ochii tot zgâiți la clădirile necăjite dintr-o parte și la catargele care se legănau pe valuri în cealaltă parte, când cineva se ciocni de el, mai-mai să-l dărâme.

— Iertare! spuse Fiori în styriană, încercând să se poarte civilizat. Nu te-am observat, prietene.

Dar omul își văzu de drum, fără să întoarcă nici măcar capul. Iar atitudinea acestuia îl înțepă pe Fiori fix în mândrie. Mai avea destulă, singurul lucru moștenit de la taică-său. Doar nu supraviețuise acelor șapte ani de lupte, de încăierări, de somn pe pătura întinsă pe zăpadă și de mâncare de rahat ca să ajungă aici și să fie îmbrâncit pe stradă.

Însă un comportament de ticălos era atât o crimă, cât și o

pedeapsă. Las-o baltă! i-ar fi zis fratele său. Fiori-îți-dau trebuia să vadă partea bună a lucrurilor. Așa că se îndepărtă de docuri și intră în oraș pe un drum larg. Pe lângă un cârd de cerșetori așezați pe pături și care făceau semne trecătorilor din mâinile descărnate sau parțial amputate. Printr-o piață în mijlocul căreia se afla statuia unui bărbat încruntat, cu mâna dreaptă ridicată și arătând spre nicăieri. Fiori nu avea nici cea mai vagă idee cine anume era individul, dar își zise că părea al naibii de mulțumit de sine. La un moment dat, aerul se umplu de miros de mâncare caldă și mațele lui Fiori începură să vocifereze. Aroma îl atrase spre un fel de chioșc, unde, deasupra unui foc făcut într-o găleată, se frigea carne înfiptă pe băț.

— Una din alea, ceru Fiori, întinzând un deget.

Nu i se părea că ar fi avut nevoie să spună mai mult, doar ideea era să se poarte cât mai simplu. Și atunci ar fi avut mai puține ocazii să greșească. Dar se înecă cu propria-i limbă atunci când vânzătorul îi comunică prețul. Cu banii ăștia îți cumpărai o oaie întreagă în Nord, ba poate chiar și o oaie, și un berbec. Carnea era jumătate grăsime, iar restul zgârciuri. Și gustul nu-i era nici pe departe la fel de îmbietor ca mirosul, dar deja asta nu mai constituia o surpriză. Fiori-îți-dau avea impresia că cele mai multe din lucrurile din Styria nu erau chiar așa de nemaipomenite cum le mergea vorba.

Acum ploaia se întețise și intra în ochii lui Fiori, făcându-l să-și înghită mâncarea cu și mai multe noduri. Sigur, nici nu se compara cu furtunile din Nord, de care își bătuse el joc, însă insistența ei îi mai ofili nițeluș buna dispoziție, mai ales când își dădu seama că habar nu avea unde anume va dormi la noapte. Ploaia aia urâtă șiroia din jgheaburile înfundate cu mușchi și din streșinile fărâmate, uda pietrele murdare ale caldarâmului, îi făcea pe oameni să meargă gheboșați și să înjure. Fiori trecu de casele lipite între ele și ajunse la malul larg al unui râu, consolidat și înconjurat cu un gard. Acolo se opri o clipă, întrebându-se încotro s-o ia.

Orașul se întindea cât vedeai cu ochii: poduri în susul și în josul râului, clădiri pe celălalt mal, chiar mai înalte decât cele de aici - turnuri, cupole, acoperișuri, până hăt departe, pe jumătate ascunse în ploaia care le colora într-un cenușiu tulbure. Alte hârtii rupte fluturând în bătaia vântului și tot pline de cuvinte scrise cu vopseluri aprinse, care începuseră să curgă pe

caldarâm. Unele litere erau înalte cât un om. Fiori-îți-dau se holbă la una dintre scrierile acelea, încercând să înțeleagă ce anume voia să spună.

Acum îl îmbrânci altcineva, chiar în coaste, smulgându-i un geamăt. De această dată se răsuci brusc, mârâind supărat și strângând în pumn bețișorul cu bucata de carne ca pe un cuțit. Apoi inspiră adânc. Nu trecuse prea multă vreme de când Fiori îi cruțase viața Sângerosului Nouă. Își amintea de ziua aceea de parcă ar fi fost ieri: ninsoarea de afară, cuțitul din mâna lui, zăngănitul pe care l-a făcut atunci când l-a lăsat să cadă. Îl lăsase în viață pe cel care îi omorâse fratele, renunțase la răzbunare, doar ca să poată deveni un om mai bun. Atunci a reușit să se țină departe de vărsarea de sânge. Așa că nu era nicio fală că nu a ripostat acum celui care îl înghiontise.

Schiță în silă un zâmbet și porni în cealaltă direcție, spre pod. Mare prostie să se lase enervat de un simplu brânci și nu voia să-și otrăvească această nouă viață încă dinainte ca ea să înceapă. Pe cele două laturi ale podului se înșirau multe statui, cu ochii holbați în depărtare - monștri din piatră albă, mânjiți cu scârnăvii de păsări. Puhoaie de oameni treceau pe lângă el, un alt fel de râu curgând peste celălalt. Oameni de toate rasele și culorile. Atât de mulți, încât se simțea ca un grăunte de nisip în mijlocul lor. Cu siguranță că va mai avea parte de câteva îmbrânceli într-un loc ca ăsta.

Ceva îi atinse brațul. Fără să-și dea seama ce face îl și înșfăcă pe vinovat și îl pironi de parapet, la douăzeci de pași deasupra apelor învolburate. Începu să-l strângă de gât așa cum strângi un pui de găină.

— Ai dat peste mine, măi, nenorocitule? mârâi el în limba Nordului. O să-ți scot ochii ăia blestemați!

Era un om mărunțel, speriat ca naiba. Cam cu un cap mai scund decât el și nici pe departe atât de solid. Fiori își reveni iute din accesul de furie și înțelese că bietul prost abia dacă îl atinsese. Fără vreo intenție criminală. Cum de-i în stare să treacă cu vederea ofensele grave și să vadă roșu înaintea ochilor din nimic? Întotdeauna el însuși și-a fost cel mai aprig dușman.

— Iertare, prietene! spuse el în styriană, cu toată sinceritatea.

Îl lăsă jos pe sărmanul om și-i netezi hainele boțite cu gesturi neîndemânatice.

— Îmi pare foarte rău. Am făcut o mică… zi să-i zic… greșeală. Scuze. Vrei…

Și Fiori se pomeni că-i oferea bețigașul de care încă mai atârna un rest de grăsime. Omul se holbă la el. Fiori lăsă mâna jos. Normal că nu voia. Și el abia dacă pusese gura pe porcăria aia.

— Iertare…

Omul se răsuci pe călcâie și se pierdu degrabă în mulțime, tot privind înspăimântat peste umăr, de parcă tocmai scăpase teafăr din mâinile unui descreierat. Poate așa și fusese. Fiori rămase pe pod, privind încruntat la apa cafenie care curgea năvalnic pe sub el. Același fel de apă ca în Nord.

Se părea că transformarea într-un om mai bun avea să fie o treabă mult mai grea decât își imaginase el.

Hoțul de oase

Monza deschise ochii și văzu oase.

Oase lungi și scurte, groase și subțiri, albe, galbene, maro. Atârnate de peretele scorojit din podea și până în tavan. Sute de oase. Bătute în cuie și alcătuind un fel de model, un mozaic creat de un smintit. Privi în jos. O dureau ochii și îi simțea vâscoși. O limbă de foc pâlpâia în vatra plină cu funingine. De pe polița de deasupra rânjeau fără expresie spre ea o mulțime de cranii, așezate cu grijă unele peste altele.

Înseamnă că sunt oase de oameni. Monza simți cum pielea i se face rece ca gheața.

Încercă să se ridice. Senzația vagă de amorțeală și înțepeneală se transformă în durere atroce atât de brusc, încât îi veni să vomite. Camera întunecoasă începu să se clatine, să se încețoșeze. Era întinsă pe ceva tare și era legată strâns. Parcă avea mintea plină cu mâl și nu-și putea aminti cum ajunsese aici.

Întoarse capul și văzu o masă. Pe masă era o tavă din metal. Pe tavă erau aranjate cu migală o mulțime de instrumente. Pense, clești, ace și foarfece. Un fierăstrău mic, dar foarte practic. Cuțite de toate formele și mărimile. Privi cu ochi holbați la lamele lor lustruite - curbate, drepte, zimțate, fioroase și înverșunate în lumina focului. Să fi fost acestea instrumentele

unui chirurg?

Sau ale unui călău?

— Benna?

Vocea îi era fără vlagă precum chițăitul unui șoricel strivit sub copita calului. Limba, gâtul, nările - doar carne vie. Încercă să se miște din nou, dar abia dacă reuși să-și ridice capul câțiva centimetri. Însă chiar și acest efort mic o făcu să simtă un junghi cumplit de-a lungul gâtului și declanșă un fel de pulsații mocnite în picioare, brațul drept și printre coaste. Iar durerea aduse cu sine teama, apoi teama readuse durerea. Ritmul respirației se acceleră și se înfioră și suflă greu prin nările-i inflamate.

Țac, țac!

Încremeni. Urechile aproape că i se înfundară de la tăcerea din jur. Apoi auzi un râcâit - o cheie într-o broască. Începu să se zbată înnebunită - și o durere inimaginabilă îi explodă în toate încheieturile, îi sfâșie mușchii. Vedea doar roșu în fața ochilor, își mușca limba umflată ca să nu țipe. Un scârțâit de ușă care se deschide. Și un pocnet când se închide. Pași pe dușumeaua goală, abia auziți, dar fiecare strângându-i tot mai tare ștreangul de spaimă din jurul gâtului. O umbră întinzându-se pe podea - uriașă, pocită, monstruoasă. Strânse din ochi. Nu putea face nimic altceva decât să se aștepte la ce era mai rău.

O siluetă intră pe ușă și trecu pe lângă ea, îndreptându-se către un dulap înalt. Un bărbat de înălțime medie, cu părul scurt și blond. Umbra diformă era desenată de sacul din pânză pe care îl purta pe umăr. Fredona fals ca pentru sine în timp ce îl golea și punea cu grijă fiecare obiect pe raftul lui. Apoi le întoarse și le potrivi pe fiecare în parte, așezându-le exact cu fața la cameră.

Dacă era un monstru, atunci era unul obișnuit, foarte atent la detalii.

Închise încet ușa, își împături sacul o dată, de două ori și îl băgă sub dulap. Își scoase haina pătată și o atârnă într-un cui. O netezi cu palma de câteva ori, se întoarse și… înlemni. Avea chipul palid și uscățiv. Nu chip de bătrân, dar cu riduri adânci, pomeți ascuțiți și ochi înfometați și strălucitori deasupra cearcănelor vineții.

Se holbară unul la celălalt câteva clipe infinit de lungi, amândoi la fel de șocați. Apoi buzele lui fără culoare zvâcniră într-o încercare bicisnică de zâmbet.

— Te-ai trezit!

— Cine ești?

Doar două cuvinte rostite, dar care-i zgâriară cumplit de tare gâtul ca de iască.

— Numele meu nu contează.

Vorbea cu o urmă de accent unionist.

— Ajunge să spun că mă ocup cu studiul științelor fizice.

— Tămăduitor?

— Printre altele. Cum probabil ți-ai dat deja seama, mă interesează mai cu seamă oasele. Iar din cauza asta sunt atât de bucuros că mi-ai… mi-ai apărut în cale.

Zâmbi din nou, dar zâmbetul lui semăna cu al craniilor - nu i se citea și în ochi.

— Cum am…

Mare efort era să vorbească, pentru că maxilarele îi erau țepene ca niște balamale ruginite. Parcă ar fi încercat să vorbească cu un rahat în gură. În fond, gustul era cam tot ăla.

— Cum am ajuns aici?

— Am nevoie de cadavre pentru activitatea mea. Și uneori le găsesc acolo unde te-am găsit și pe tine. Dar niciodată n-am dat peste unul care să fie încă viu. Aș zice că ești o femeie extrem de norocoasă.

Căzu o clipă pe gânduri și se corectă:

— Desigur, ai fi fost și mai norocoasă dacă nu ai fi căzut acolo, dar… din moment ce tot ai făcut-o…

— Unde-i fratele meu? Unde e Benna?

— Benna?

Și amintirile năvăliră peste ea. Sânge țâșnind printre degetele încovoiate ale fratelui său. Lama lungă a pumnalului ieșindu-i din piept. Ea, privindu-l neajutorată. Petele roșii de pe chipul lui alb.

Scoase un țipăt ca un croncănit de cioară rănită și începu să se zvârcolească. Tot corpul îi era cuprins de agonie, iar asta o făcea să se zbată și mai tare, să icnească, să geamă. Dar era legată strâns. Gazda ei îi urmărea eforturile fără vreo expresie pe chipul ca de ceară. Monza se lăsă moale pe spate, scuipând și suspinând când durerea se făcu și mai mare, tot mai mare, strângând-o în cleștii ei ca o menghină uriașă.

— Furia nu rezolvă nimic.

Nu mai reuși decât să mârâie și să sufle greu printre dinții

încleștați.

— Îmi închipui că te doare destul de tare.

Necunoscutul deschise un sertar al dulapului și scoase de acolo o pipă lungă, cu găvanul înnegrit.

— În locul tău, eu aș încerca să mă obișnuiesc cu durerea.

Se întrerupse din nou și luă un clește cu care scoase din foc un tăciune aprins.

— Tare mi-e că durerea asta o să te însoțească mereu de acum înainte.

Îi întinse muștiucul care purta semnele multor rânduri de dinți. Monza văzuse destul de des oameni care fumau măciniș din semințe de mac și care apoi zăceau ca morți, uscați și neajutorați și ei ca pleava fumată, oameni cărora nu le mai păsa de nimic altceva în afara următoarei pipe. Pleava era o izbăvire. Pleava era pentru cei slabi. Pentru cei lași.

Bărbatul schiță iarăși zâmbetul ca de mort.

— O să te ajute.

Prea multă durere transformă pe oricine într-un laș.

Fumul îi arse plămânii și tusea îi cutremură coastele dureroase. De fiecare dată când trăgea din pipă, simțea efectul drogului până în vârful degetelor. Gemu, se strâmbă, strânse din ochi, se zvârcoli din nou - însă cu mai puțină forță. Mai tuși o dată și nu se mai mișcă. Durerea nu mai era atât de intensă. Teama și panica nu mai erau atât de intense. Totul din jur se dizolva încet. Acum era cald și bine. Auzi un geamăt prelung și slab. Probabil al ei. Simți cum i se prelinge o lacrimă pe obraz.

— Mai vrei?

Acum ținu mai mult fumul înăuntru, chiar dacă o ustura. Apoi îl suflă afară într-un norișor tremurător. Începu să respire tot mai rar și mai rar. Furtuna din minte deveni o adiere blândă.

— Încă?

Vocea necunoscutului trecu peste ea ca valurile pe o plajă netedă. Vedea ca prin ceață oasele din jur, înconjurate de nimburi strălucitoare. Cărbunii din vatră erau niște pietre prețioase care sclipeau în toate culorile curcubeului. Durerea dispăruse aproape complet, iar ce mai rămăsese din ea nu mai conta. Nu mai conta nimic. Clipi moale din ochi, apoi și-i închise încet. Cât de bine era! Pe căptușeala pleoapelor dansau și se modificau mozaicurile de pe perete. Și Monza începu să plutească pe o mare caldă, dulce ca mierea...

— Ai revenit printre noi?

Bătu de câteva ori din pleoape și reuși să-i distingă chipul, flasc și alb ca un steag al capitulării.

— Trebuie să mărturisesc că m-ai îngrijorat. Nu m-am așteptat câtuși de puțin să te trezești, dar, dacă tot ai făcut-o, ar fi păcat să…

— Benna?

Monza încă mai simțea că i se învârtește capul. Gemu, încercă să-și miște o gleznă, iar durerea mistuitoare care o străpunse o făcu să-și amintească adevărul și îi schimonosi buzele într-o grimasă disperată.

— Tot te mai doare? Cred că am o veste care să te înveselească, o anunță el, frecându-și mulțumit mâinile. Ți-am scos toate copcile.

— Cât timp am dormit?

— Câteva ceasuri.

— Și înainte?

— Puțin peste douăsprezece săptămâni.

Monza se holbă la el amuțită, ca lovită în moalele capului.

— Toată toamna și apoi o lună din iarnă și uite că o să vină curând Anul Nou. Minunat moment pentru noi începuturi. Este aproape un miracol că te-ai trezit. Rănile tale erau… ce să mai zic? Cred că ai să fii satisfăcută de opera mea. Eu unul sunt extrem de încântat.

Scoase o pernă soioasă de sub laviță și i-o îndesă sub cap ca să i-l ridice și să se poată uita în jos la trupul ei. Se purta cu ea la fel de nepăsător ca un măcelar cu hălcile lui de carne. Monza nu avu de ales și a trebuit să se privească. Sub pătura cenușie și aspră, corpul ei nu era decât o umflătură strânsă de curele din piele, de-a curmezișul pieptului, șoldurilor și gleznelor.

— Legăturile astea sunt pentru propria ta protecție. Ca nu cumva să te rostogolești în somn și să cazi de pe laviță.

Scoase un hohot răgușit de râs și adăugă:

— Că doar nu vrem să-ți rupi ceva, nu? Ha… ha-ha! Nu vrem să-ți rupi ceva!

Desfăcu toate curelele și apucă pătura între degetul mare și arătător. Monza se uita țintă, dorindu-și cu disperare să vadă. Și, în același timp, dorindu-și cu disperare să nu vadă nimic.

Bărbatul smuci brusc pătura, cu gestul unui scamator care

dezvelește obiectul pe care tocmai ce îl făcuse să dispară.

Monza nici nu-și mai recunoștea corpul. Complet gol, numai piele și os și scofâlcit ca un trup de cerșetor. Pielea galbenă, întinsă peste niște noduri osoase și acoperită cu vânătăi mari negre și maro, purpurii și galbene. Ochii îi alergau înnebuniți peste epava aceea de om, ieșindu-i din ce în ce mai mult din orbite pe măsură ce făcea eforturi supraomenești ca să înțeleagă. Și tăieturile alea! Negre și furioase, cu carne rozalie ridicată pe margini, purtând urmele copcilor. Erau patru, una peste alta, de-a lungul adânciturilor dintre coaste. Și continuau peste șolduri, pe picioare, pe laba piciorului stâng, pe brațul drept.

Începuse să tremure. Mortăciunea aia ciopârțită n-avea cum să fie trupul ei. Respirația-i ieși șuierătoare printre dinții care îi clănțăneau și pieptul acela ofilit și plin de pete se mișcă în același timp.

— Au! gemu ea. Aau…

— Știu! Impresionant, nu?

Se aplecă peste ea și își mișcă energic mâna peste scara aceea de dungi roșii de pe pieptul ei.

— Osul pieptului și coastele astea le-ai avut destul de rupte. A trebuit să fac incizii ca să le repar, pricepi tu, și ca să-ți dreg plămânul. Am tăiat cât de puțin am putut, dar se poate vedea că rănile…

— Hî…

— Cel mai încântat sunt de șoldul stâng.

Întinse degetul, arătându-i o linie stacojie în zigzag, care mergea din colțul abdomenului ei scobit și până pe partea interioară a piciorului veștejit, cu puncte roșii pe ambele laturi.

— Din păcate, osul coapsei s-a rupt chiar aici.

Plesni din limbă și-și vârî un deget în pumnul încleștat.

— Așa că ar fi trebuit să-ți scurtez piciorul cu câțiva milimetri. Dar întâmplarea a făcut să-ți sfărâmi tibia de la celălalt picior așa că am reușit să iau de acolo un fragment minuscul de os ca să completez diferența.

Se încruntă și-i apropie genunchii, apoi le dădu drumul să cadă și îi urmări cum se desfac și cum labele picioarelor cad fără viață.

— Un genunchi tot e puțin mai înalt decât celălalt și n-ai să mai poți să te ții dreaptă, dar, dacă te gândești…

— Hî…

— Ești gata acum.

Schiță un zâmbet forțat în timp ce-i ciupea încet picioarele uscate de la coapse și până la gleznele noduroase. Monza se uita cum o atinge, aidoma unui bucătar care pregătește o găină jumulită pentru tava cuptorului, și nu simțea mai nimic.

— Gata, ți-am scos și șuruburile. Crede-mă când îți zic că a fost un miracol. Scepticii de la Academie n-ar mai râde dacă ar putea să te vadă acum. Ba chiar și bătrânul meu profesor ar…

— Hî…

Își ridică foarte, foarte încet mâna dreaptă. Mai bine zis, își ridică bătaia aia de joc care se bălăbănea și tremura la capătul brațului. Palma era deformată, stafidită, cu o cicatrice mare și urâtă acolo unde o tăiase lațul din sârmă al lui Gobba. Degetele zdrobite erau încovoiate ca rădăcinile de copac, iar cel mic se strâmbase într-un unghi nefiresc. Gâfâind printre dinții încleștați, încercă să strângă pumnul. Degetele abia dacă se mișcară, dar durerea o săgetă în braț și îi aduse gust de fiere arsă în gură.

— Asta-i tot ce am putut să fac. Oase mici, rupte în multe locuri, iar tendoanele degetului mic erau aproape complet retezate, îi explică, parcă dezamăgit, necunoscutul. Bineînțeles că ești șocată. Dar cicatricele se vor atenua… cât de cât. Dar, serios acum, dacă te gândești cum ai căzut… ei, haide, mai ia puțin!

Muștiucul pipei se apropie de gura ei și ea trase cu nesaț. Îl strânse între dinți, de parcă ar fi fost singura ei speranță. Așa și era.

Bărbatul rupse o bucățică din colțul pâinii, cam cât ai rupe ca să dai de mâncare vrăbiilor. Monza îl urmărea atentă, cu gura plină de salivă acră. Foame sau boală, diferența nu era prea mare. Fără un cuvânt, ridică greu și cu mare efort mâna stângă și luă bucata de pâine. O băgă în gură și se forță să o înghită.

Parcă ar fi înghițit cioburi de sticlă.

— Încet, șopti bărbatul, nu te grăbi, ai băut doar lapte și apă cu zahăr până acum.

Pâinea i se blocă în gât și ea icni, simțind cum tot abdomenul i se contractă în jurul rănii de cuțit pe care i-o făcuse Credinciosul.

— Uite!

Cu mișcări blânde, dar ferme, își trecu brațul pe după gâtul ei, îi ridică încet capul și îi duse la buze o sticlă cu apă. Monza luă o înghițitură, apoi încă una. Și privirea i se opri asupra degetelor lui. Simțea niște noduri ciudate într-o parte a capului.

— Am fost nevoit să-ți îndepărtez câteva bucăți din craniu. Le-am înlocuit cu niște monede.

— Monede?

— Preferai să-ți las creierul expus? Aurul nu ruginește. Aurul nu putrezește. Tratament costisitor, desigur, dar dacă ai fi murit, aș fi putut să-mi recuperez investiția. Însă, de vreme ce trăiești… consider că sunt niște bani cheltuiți cu folos. Ai să simți umflăturile alea, dar o să-ți crească părul. Și ce păr frumos ai. Negru ca miezul de noapte.

Îi puse capul cu grijă înapoi pe laviță, dar nu-și trase imediat mâna. O atingere blândă. Ca o mângâiere.

— În mod normal eu sunt o fire taciturnă. Poate pentru că am fost prea mult timp singur.

Și-i adresă din nou zâmbetul ca de cadavru.

— Dar iată că tu… ai scos la iveală tot ce-i mai bun din mine. La fel face și mama copiilor mei. Cumva îmi aduci aminte de ea.

Monza se forță să schițeze și ea un surâs vag, dar simțea cum o năpădește o stare de dezgust. Și aceasta se contopea cu starea de greață care-i devenise atât de cunoscută acum. Nevoia aceea obsedantă.

Înghiți în sec.

— Poți să…

— Desigur.

Deja îi întinsese pipa.

— Închide-l!

— Nu vrea să se închidă! șuieră ea.

Trei degete abia dacă se îndoiau, iar cel mic tot drept și țeapăn stătea - sau cât de drept mai putea sta el în condițiile date. Își aminti cât de îndemânatice îi fuseseră degetele în trecut, cât de sigure, cât de iuți. Iar frustrarea și furia pe care le simțea acum erau mai intense chiar decât durerea.

— Nu vor să se îndoaie!

— Zaci aici de săptămâni bune. Nu te-am vindecat doar ca să poți fuma măciniș din semințe de mac și atât. Încearcă mai

mult!

— Nu vrei să încerci naibii și tu?

— Foarte bine.

Fără menajamente, puse mâna peste mâna ei și îi împinse degetele strâmbe până acestea formară un pumn strâns. Monza avu senzația că-i vor ieși ochii din cap. Și gâfâia atât de tare că nici nu putea să mai țipe.

— Nu cred că înțelegi cât de mult te ajut, spuse el, strângându-i mâna tot mai tare și mai tare. Nu există progres fără durere. Nu există vindecare fără durere. Suferința ne obligă să realizăm lucruri mărețe.

Monza încerca în zadar să-i desfacă pumnul lovindu-l și zgâriindu-l cu degetele de la mâna sănătoasă.

— Dragostea este o pernă frumoasă, pe care să-ți odihnești capul. Dar numai ura te face un om mai bun. Uite!

Îi dădu drumul și ea se trase înapoi scâncind. Se uita fix la degetele care-i tremurau, revenind treptat la poziția pe jumătate încovoiată de dinainte și descoperind din nou cicatricele urâte și roșii din palmă.

Voia să-l omoare. Voia să-i strige toate înjurăturile pe care le știa. Însă avea mult prea mare nevoie de el. Așa că își ținu gura și doar suspină, icni de durere, scrâșni din dinți, se lovi de mai multe ori cu capul de lavița tare.

— Bun! Acum strânge singură pumnul.

Monza holbă ochii la chipul lui, gol de orice expresie ca un mormânt proaspăt săpat.

— Fă-o acum, dacă nu vrei să ți-l strâng eu.

Efortul cumplit îi smulse un șir de gemete. Brațul începu să-i pulseze dureros până la umăr. Și iată că încet, foarte încet, degetele i se strânseră. Mai puțin cel mic, care se încăpățâna să stea țeapăn.

— Na, nenorocitule!

Și își flutură pumnul amorțit, plin de cioate și deformat pe sub nasul lui.

— Na, îți place?

— A fost greu?

Îi întinse pipa și ea i-o smulse din mână.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești.

— Și vom vedea dacă poți să…

I se înmuiară picioarele și scoase un țipăt ascuțit. Ar fi căzut dacă nu ar fi fost el acolo să o prindă.

— Tot nu poți? se încruntă bărbatul. Ar trebui să fii deja în stare să mergi. Oasele ți s-au sudat. E normal să te doară, dar… ce să zic? Poate a mai rămas vreun fragment de os înfipt într-o articulație. Unde te doare?

— Peste tot! se răsti ea.

— Vreau să sper că nu-i vorba doar de o încăpățânare de-a ta. N-ar fi bine să mă apuc să-ți desfac cicatricele și să-ți umblu la oase dacă nu-i nevoie.

Își trecu un braț pe sub genunchii ei, iar cu celălalt o apucă de sub brațe și o puse fără efort înapoi pe laviță.

— Trebuie să plec puțin.

Ea îl apucă de mână.

— Te întorci curând?

— Foarte curând.

Pașii lui se pierdură pe coridor. Monza auzi cum se închide ușa din față, auzi scârțâitul cheii în broască.

— Javră mizerabilă!

Și se așeză pe marginea laviței. Se strâmbă atunci când puse picioarele pe dușumea, își dezveli dinții când se sprijini în ele, gemu încet când se ridică.

O durea ca dracu’, dar ce bine se simțea.

Trase adânc aer în piept, își adună toate forțele și începu să se împleticească spre celălalt capăt al încăperii. O dureau îngrozitor gleznele, genunchii, șoldurile; o durea cumplit spatele. Ținea brațele întinse ca să nu-și piardă echilibrul. Reuși să ajungă până la dulap, se sprijini de el și deschise sertarul. Acolo era pipa și alături de ea se afla un borcan din sticlă verde în care se mai aflau câteva cocoloașe negre de măciniș. Pe ele le voia. Cât de mult le voia! Gura i se uscase, iar palmele îi erau lipicioase de la nevoia asta bolnavă. Închise brusc sertarul și șchiopătă înapoi până la laviță. Durerile vechi tot îi mai străpungeau trupul, dar se întrema tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Curând va fi pregătită. Dar nu încă.

Răbdarea este mama succesului, a scris Stolicus.

Mârâind printre dinții încleștați, Monza traversă încă o dată încăperea. Apoi se întoarse. Traversă încăperea și se întoarse, împleticindu-se și strâmbându-se de durere. Și din nou, scâncind, clătinându-se, scuipând. Se sprijini de laviță doar cât

să-și recapete suflul.
Traversă iar încăperea înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

Oglinda era crăpată în diagonală, dar ea își dorea să fi fost mult mai spartă.
Părul tău este ca o draperie a nopții!
Ras până la piele pe partea stângă, crescuse puțin și acum arăta ca niște țepi pe un cap mâncat de râie. Restul părului îi atârna în lațe lungi și subțiri, încurcate și slinoase ca algele aruncate pe mal.
Ochii tăi strălucesc precum niște safire neprețuite!
Îngălbeniți, injectați, cu genele lipite de urdori, deasupra cearcănelor vineții din cauza durerii.
Buze ca petalele de trandafir?
Crăpate, arse de febră, jupuite și cu mizerii galbene adunate la colțuri. Pe obrazul supt avea trei cruste lungi, brune și hidoase pe albul ca de ceară.
Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza…
Pe ambele laturi ale gâtului se vedeau cicatricele roșii lăsate de lațul lui Gobba. Arăta ca o femeie care tocmai murise de ciumă. Doar o idee mai drăguță decât craniile îngrămădite pe polița de deasupra vetrei.
Amfitrionul ei surâdea din spatele oglinzii.
— Ce ți-am zis? Arăți bine.
Însăși Zeița Războiului!
— Arăt ca o blestemăție de la bâlci! îl luă ea în râs.
Iar cotoroanța desfigurată din oglindă îi zâmbi și ea.
— Oricum arăți mai bine decât atunci când te-am găsit. Ar fi bine să înveți să vezi partea bună a lucrurilor.
Bărbatul lăsă oglinda din mână, se ridică și își puse haina.
— Acum trebuie să te părăsesc, dar mă voi întoarce așa cum fac mereu. Continuă să faci exerciții cu mâna, dar nu te osteni prea tare. Mai încolo va trebui să-ți operez din nou picioarele ca să găsesc cauza pentru care nu poți să stai în picioare.
Monza se chinui să-și strâmbe buzele într-un zâmbet ofilit.
— Da. Înțeleg.
— Bun. Atunci, pe curând.
Își aruncă sacul din pânză peste umăr. Pașii îi răsunară pe coridor. Ușa se încuie. Monza numără rar până la zece.
Se dădu jos de pe laviță și înhăță două ace și un cuțit de pe

tava metalică. Șchiopătă până la dulap, deschise repede sertarul și îndesă pipa și borcanul în buzunarul pantalonilor de împrumut care îi atârnau largi pe șolduri. Apoi se împletici până pe coridor. Scândurile dușumelei îi scârțâiau sub tălpile desculțe. Intră în dormitor, se apleca, strâmbându-se de durere, ca să scoată perechea de cizme vechi de sub pat, apoi gemu prelung când și le trase în picioare.

Gâfâind de la efort și de la durere și de la frică, Monza ieși din nou în coridor. Se așeză în genunchi lângă ușa de la intrare. Mai bine zis, se lăsă încet în jos, îndoindu-și cât putea ea mai mult articulațiile care protestau pocnind și scârțâind, până ajunse cu genunchii pe podea. De multă vreme nu mai descuiase o ușă fără cheie. Vârî acele în încuietoare, încercând să agațe mecanismul. Mâna strâmbă abia dacă voia s-o asculte.

— Deschide-te, nemernico, deschide-te!

Din fericire pentru ea, încuietoarea nu era una prea bună, așa că acele reușiră să prindă mecanismul, care se răsuci cu pocnet mai mult decât satisfăcător. Puse repede mâna pe clanță și deschise ușa.

Afară era noapte. O noapte urâtă. O ploaie rece biciuia curtea părăginită. Buruienile erau multe și sclipeau în lumina lunii care apărea rareori printre norii grei. Zidurile dărăpănate erau leoarcă. Dincolo de gardul căzut într-o rână se vedeau niște pomi golași, cu trunchiurile învăluite în beznă. Nu tocmai o noapte bună pentru o schiloadă plecată la plimbare. Dar vântul rece care-i plesnea obrajii, senzația pe care i-o dădea aerul proaspăt în gura căscată - toate astea parcă o făceau să se simtă aproape vie. Mai bine să înghețe în libertate, decât să mai petreacă o singură clipă printre toate oasele alea. Porni șchiopătând prin ploaie. Traversă curtea printre tufele de urzici, care parcă ar fi vrut s-o împiedice. Ajunse printre trunchiurile ude ale copacilor. Apoi ieși de pe cărare și porni mai departe, fără să se mai uite înapoi.

Scrâșnind din dinți, încovoiată de mijloc și sprijinindu-se cu mâna cea bună de pământul noroios, a reușit să urce o costișă destul de lungă. Gemea la fiecare pas greșit, toți mușchii îi zbierau să se oprească. Ploaia neagră șiroia de pe ramuri negre, răpăia pe frunzele uscate, îi intra în păr și i-l încleia pe obraji, îi intra pe sub hainele furate și i le lipea de pielea inflamată.

— Încă un pas!

Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de lavița aia, de cuțitele alea și de chipul ăla scofâlcit, palid și inert. De chipul ăla și de cel din oglindă.

— Încă un pas… încă un pas… încă un pas!

Se împleticea pe pământul negru, sprijinindu-se de rădăcinile copacilor, târându-și mâna prin noroi. Cu o viață în urmă, a mers pe urmele tatălui său când acesta împingea plugul, iar ea își plimba mâna peste pământul arat, căutând bolovanii care nu aveau ce căuta acolo.

Ce m-aș face fără tine?

În codrii ăia înghețați, s-a așezat în genunchi lângă Cosca și a așteptat atacul. O ustura nasul de la mirosul acela umed și proaspăt al copacilor. Avea senzația că îi va plesni inima de la atâta entuziasm și teamă.

Îl ai pe dracul în tine.

Se gândea la orice ar fi putut să o ajute să meargă mai departe, iar amintirile o luau înaintea pașilor ei greoi și stângaci.

Aruncați-o de pe terasă și să terminăm!

Se opri și rămase cocoșată. Gâfâia tare și aburul respirației era ca un fum înfiorat în noaptea ploioasă. Habar n-avea cât de mult mersese, de unde pornise, încotro se îndrepta. Nici nu conta. Deocamdată.

Se propti cu spatele de un trunchi lipicios de copac, duse mâna cea bună la catarama centurii și o lovi cu latura mâinii bolnave. Parcă a durat o veșnicie până a reușit să desfacă drăcovenia aia. Bine măcar că nu trebuia să-și dea pantalonii jos. Pentru că aceștia alunecară singuri de pe fundul ei ciolănos și picioarele pline cu cicatrice. Rămase o clipă pe gânduri, întrebându-se cum și-i va pune înapoi.

Poartă bătăliile pe rând, a scris Stolicus.

Se apucă de cea mai de jos creangă, alunecoasă din cauza ploii și se ghemui sub ea. Mâna dreaptă și-o ținea la pieptul cămășii ude. Genunchii goi îi tremurau tare.

— Haide odată, șuieră, încercând să-și convingă vezica blocată să se descleșteze. Dacă-ți vine să faci, fă. Haide, fă! Haide…

Și scoase un suspin de satisfacție când urina țâșni din ea, alăturându-se ploii care împroșca noroiul și șiroia în jos pe coasta dealului. O durea mai tare ca oricând piciorul drept, descărnat și tremurând din cauza efortului. Încercă să-și miște

mâna mai în josul crengii ca să-și poată lăsa greutatea pe celălalt picior. Și, într-o clipă de coșmar, îi plecă piciorul de sub ea și căzu pe spate. Începu să răcnească disperată, cu judecata întunecată de amintirea cumplită a prăbușirii. Se lovi cu capul de pământ, își mușcă limba, alunecă un pas sau doi, dând din mâini ca nebuna, și se opri într-o groapă plină cu frunze putrezite. A rămas întinsă în ploaia torențială, cu pantalonii încurcați în jurul gleznelor. Și a plâns.

Acesta a fost un moment degradant, nu încape nicio îndoială.

Și a plâns și s-a smiorcăit ca un copil mic. Neputincioasă, disperată, fără să-i mai pese. O torturau hohotele de plâns, o sufocau, îi cutremurau trupul mutilat. Nici măcar nu-și mai putea aduce aminte când plânsese ultima oară. Poate niciodată. Plânsese Benna pentru amândoi. Acum însă, toată durerea și teama, acumulate în mai mult de zece ani întunecați, se revărsară afară prin ochii ei. Și a zăcut acolo, în noroi, și s-a torturat singură, amintindu-și tot ce pierduse.

Benna era mort și, odată cu el, murise tot ce fusese bun și frumos în sufletul ei. Nu vor mai râde împreună. Nu vor mai comunica fără cuvinte, așa cum o fac cei care au trăit o viață împreună. Benna fusese căminul ei, familia ei, prietenul ei și mult mai mult. Și toate acestea muriseră odată cu el. Fuseseră stinse așa cum stângi indiferent o lumânare ieftină. Mâna nu-i mai era bună de nimic. Își strânse la piept bucata de carne zdrobită, care parcă își bătea joc de ea. Cizma lui Gobba îi strivise mâna cu care ținea sabia, scria cu condeiul, strângea mâinile altora. Picioarele cu care mergea, alerga, călărea - și ele fărâmate pe coasta muntelui sub terasa lui Orso. Se risipise ca un fum locul ei în lume, obținut prin strădanii necontenite vreme de zece ani, clădit cu propria-i sudoare și sânge, loc pentru care a luptat și a trudit atât de mult. Toată munca ei, speranțele ei, visurile ei.

Nu mai rămăsese nimic din ele.

Se chinui să-și tragă pantalonii, plini cu frunze uscate, și reuși cu greu să-și încheie centura. Mai suspină de câteva ori, își trase nasul și și-l șterse cu dosul mâinii înghețate. Se terminase cu viața ei de până acum. Dispăruse femeia care fusese. Niciodată nu va reuși să îndrepte ce au distrus ei.

Dar nu avea niciun sens să mai plângă din cauza asta.

Tremura cu genunchii în noroi, fără să mai scoată niciun

sunet. Toate astea nu au dispărut pur și simplu, ci i-au fost furate. Fratele ei nu a murit pur și simplu, ci a fost ucis. Măcelărit ca un animal. Își forță degetele strâmbe să se închidă până când se încleștară într-un pumn firav.

— Îi voi ucide!

Se chinui să le vizualizeze chipurile cu ochii minții. Unul după celălalt. Mai întâi Gobba, porcul ăla gras, pândind din umbre. *Păcat să irosim un trup atât de ispititor.* Îi zvâcni un mușchi al obrazului când îl văzu din nou cum o calcă pe mână, când simți iarăși cum i se fărâmă oasele dinăuntru. Apoi Mauthis, bancherul, privind cu ochi indiferenți la cadavrul fratelui ei. Plictisit. Credinciosul Carpi. Om care a mers alături de ea, a mâncat împreună cu ea, a luptat cot la cot cu ea, an după an. *Îmi pare foarte rău*. Văzu cum ridică mâna, gata să o străpungă cu pumnalul. Și simți acum că o ustură rana dintre coaste și își apăsă pe ea cămașa udă și o râcâi cu unghiile până când începu să o ardă ca flăcările iadului.

— Îi voi ucide!

Ganmark. Îi văzu chipul obosit, lipsit de fermitate. Tresări când sabia lui a intrat în trupul lui Benna. *Și cu asta basta.* Prințul Ario, tolănit în jilț, cu paharul de vin ținut neglijent în mână. Îi tăiase gâtul lui Benna cu pumnalul său; sângele fratelui ei îi pătase degetele. Se chinui să observe toate detaliile, să-și amintească toate cuvintele rostite. Și Foscar. *Nu vreau să mă amestec.* Dar asta nu a schimbat nimic.

— Pe toți îi voi ucide!

Și, cel din urmă, Orso. Orso, cel pe care ea îl apărase, cel pentru care ea se luptase, cel pentru care ea luase alte vieți. Marele Duce Orso, Lord de Talins, care a plecat urechea la un zvon și a considerat că trebuie să fie pedepsiți. I-a omorât fratele și a schilodit-o pe ea absolut degeaba. De teamă ca nu cumva ei doi să-i fure puterea. O dureau fălcile, atât de tare își încleștase dinții. Îi simți pe umăr mâna părintească și se cutremură de scârbă. Îi văzu zâmbetul, iar vocea lui îi răsuna în țeasta care pulsa dureros.

Ce m-aș face fără tine?

Șapte bărbați.

Se ridică greoi în picioare, mușcându-și buzele uscate. Și porni șchiopătând mai departe, printre copacii negri. Apa îi șiroia din păr și îi curgea pe obraji. Totul o durea - picioarele,

șoldurile, mâna, capul, dar strânse din dinți și se sili să meargă.

— Îi voi ucide... Îi voi ucide... Îi voi ucide!

Terminase definitiv cu plânsul.

Poteca veche era acum atât de năpădită de buruieni că abia dacă o mai recunoștea. Crengile copacilor biciuiau trupul îndurerat al Monzei. Rugii îi împiedicau picioarele schilodite. Se târî printr-o spărtură din gardul viu și se uită încruntată la locul unde se născuse. Ce păcat că nu reușise să convingă pământul ăsta îndărătnic să dea roade la fel de bogate ca mărăcinii și urzicile care creșteau acum pe el. Câmpul de pe coasta dealului era acoperit numai cu tufe uscate. Cel din vale devenise un mărăciniș dezolant. Ruinele fermei lor sărace se uitau cu tristețe la ea de la marginea pădurii. Și cu aceeași tristețe, Monza se uită la fosta ei casă.

De parcă timpul le călcase pe amândouă în picioare.

Se ghemui, strângând tare din dinți când mușchii slăbiți se întinseră pe oasele ei strâmbe, și ascultă cum ciorile croncăneau la asfințitul de soare. Privi la vântul care zvâcnea printre bălării și urzici. Și rămase acolo până când se asigură că înfățișarea locului nu o înșală și că este cu adevărat părăsit. Apoi își dezmorți picioarele schilodite și porni șchiopătând spre fermă. Din casa în care murise tatăl ei nu mai rămăseseră decât pereții dărăpănați și una sau două grinzi putrezite. Atât de mică i se părea acum, că îi venea greu să creadă că a putut odată să locuiască în ea. Împreună cu Benna și cu tatăl lor. Întoarse capul și scuipă în țărână. Nu venise până aici ca să se lase în voia acelor amintiri dulci-amare.

Venise ca să-și pună la cale răzbunarea.

Cazmaua era tot acolo unde o lăsase ea în urmă cu două ierni, în colțul hambarului rămas fără acoperiș. Acoperită de un maldăr de gunoi, nu ruginise și își păstrase strălucirea. Treizeci de pași printre copaci. Greu de imaginat acum cu câtă ușurință și voioșie făcuse ea pașii ăștia mari pe vremuri. Acum se împleticea printre buruieni, trăgând cazmaua în urma ei. Intră în pădurea tăcută. Tresărea la fiecare zgomot pe care ea însăși îl făcea, la fiecare schimbare a desenului făcut pe frunze de ultimele raze ale zilei.

Treizeci de pași. Tăie cu sapa tufele de rugi ca să-și facă loc, reuși cu greu să tragă la o parte trunchiul putrezit și începu să

sape. Și dacă ar fi avut mâinile și picioarele zdravene tot i-ar fi fost destul de greu. Pe când așa, toată treaba a fost un chin fără margini, cu gemete, sudoare, scrâșnete din dinți. Însă Monza nu renunțase niciodată la jumătatea drumului, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească. *Îl ai pe dracul în tine,* obișnuia să-i spună Cosca și nu se înșelase. Aflase asta pe propria lui piele.

Se făcuse deja noapte atunci când auzi pocnetul sec, de metal pe lemn. Îndepărtă și ultimul strat de țărână și trase de inelul din metal cu unghiile-i rupte. Se încordă, mârâi, asudă din greu în frigul de afară, iar hainele de împrumut i se lipiră înghețate pe pielea rănită. Chepengul se deschise cu un scârțâit metalic asurzitor, dând la iveală o gaură neagră și o scară abia conturată prin întuneric.

Coborî încet, de fapt, foarte încet și prudent, deoarece nu avea deloc de gând să-și rupă și alte oase. Orbecăi prin beznă până când găsi polița. Caricatura ei de mână se luptă cu cremenea și, în cele din urmă, reuși să aprindă lampa. Lumina ei pâlpâi sfioasă prin pivnița boltită, aruncând sclipiri triste peste muchiile metalice ale lăzilor în care se aflau proviziile lui Benna. Da, tot acolo erau. Nu se atinsese nimeni de ele.

Îi plăcuse mereu să facă planuri pentru un viitor nu tocmai roz.

Din cuiele ruginite atârnau mai multe chei. Chei de la clădiri abandonate de pe tot cuprinsul Styriei. Ascunzători. Rastelul de pe peretele din stânga era plin cu topoare și cuțite de toate lungimile. Monza deschise cufărul de alături. Haine noi, frumos împăturite. Oare i se mai potriveau acum pe trupul ăsta sfrijit? vru să atingă una dintre cămășile lui Benna, amintindu-și cum el însuși alesese mătasea din care să fie confecționată. Și, în lumina lămpii, își văzu mai bine mâna. Atunci se repezi și luă o pereche de mănuși, aruncă una dintre ele, iar în cealaltă își îndesă membrul mutilat, strâmbându-se de durere pentru că tot nu reușea să-și îndoaie cum trebuie degetul mic.

În fundul pivniței erau mai multe lăzi, așezate unele peste altele. Douăzeci cu totul. Șchiopătă până la cea aflată mai aproape și o deschise. Aurul lui Hermon îi surâse strălucitor dinăuntru. Maldăre de monede. Doar în lada aceea se afla o mică avere. Își atinse cu mare grijă capul și simți contururile de sub piele. Aur. La atât de multe lucruri folosește aurul, nu doar la peticirea țestei.

Băgă mâna în ladă și lăsă monedele să-i curgă printre degete. Așa cum îți vine să faci - fără să știi de ce - atunci când te afli în fața unei lăzi pline cu bani. Acestea vor fi armele ei. Acestea și...

Mângâie cu mâna înmănușată armele din rastel și alese una. O sabie lungă din oțel cenușiu. Deși foarte puțin ornamentată, ei i se părea că este de o frumusețe înfricoșătoare. Iar grația aceasta se potrivea de minune cu scopul pentru care fusese creată. Era o sabie Calvez, făurită de cel mai bun fierar din Styria. I-o dăruise lui Benna, chiar dacă el nu știa să deosebească o sabie bună de un morcov. O purtase o săptămână, apoi o înlocuise cu o bucată de metal ordinar, îngrozitor de scumpă și cu un model aurit absolut prostesc.

Sabie pe care el încercase să o scoată din teacă atunci când l-au omorât.

Monza își încleștă cu stângăcie degetele mâinii stângi pe mânerul rece și o trase câțiva centimetri din teacă. Oțelul arunca sclipiri nerăbdătoare în lumina lămpii. O sabie bună se îndoaie, dar nu se rupe niciodată. O sabie bună este mereu ascuțită și pregătită de luptă. O sabie bună nu simte durere și nici milă și, mai presus de orice altceva, nu are mustrări de cuget.

Zâmbi ușor. Pentru prima dată după luni bune. Pentru prima dată de când a simțit lațul lui Gobba în jurul gâtului.

Răzbunare, deci.

Ca peștele pe uscat

Vântul rece sufla dinspre mare peste docurile din Talins. Rafalele lui puternice erau al naibii de plăcute sau al naibii de nesuferite - în funcție de cât de gros erai îmbrăcat. Fiori nu era deloc bine îmbrăcat. Își trase haina subțire mai strâns în jurul umerilor, deși nu era nevoie, că tot nu-l ajuta la nimic. Nefericit, miji ochii încercând să vadă ceva prin ultima dezlănțuire turbată a vântului. Uite că azi i se potrivea de minune numele. De fapt, i se potrivea de câteva săptămâni bune.

Își aminti cu drag cum obișnuia el să se încălzească la foc, pe vremea când încă mai trăia în Nord, într-o căsuță drăguță din Uffrith, ghiftuit și cu capul plin de visuri; și cum vorbea el cu Vossula despre minunatul Talins. Amintirea aceasta era cam

amară, pentru că negustorul ăla, cu ochi înrourați și povești încântătoare despre locul lui de baștină, îl convinsese să pornească în această călătorie de coșmar spre Styria.

Vossula fusese cel care îl asigurase că soarele strălucește mereu în Talins. Și din cauza asta Fiori își vânduse haina cea bună și groasă înainte de îmbarcare. Doar nu voia să asude ca porcul, nu? Însă acum, când tremura ca o frunză uscată, abia agățată de ramura ei, îi trecu prin minte că Vossula nu-i spusese tocmai adevărul.

Privi la valurile neobosite care mușcau din chei, împroșcând cu apă înghețată cele câteva bărcuțe putrede care săltau puternic în dana lor părăginită. Vuietul din jurul lui era făcut din scrâșnet de parâme, zbieret de pescăruși disperați, pocnet de obloane bătute de vânt, geamăt și bombănit de oameni posaci. O mulțime de indivizi se strânseseră pe docuri, fie ca să prizeze ceva droguri aduse de marinari, fie sperând să găsească ceva de lucru. Niciodată nu se mai adunaseră atâtea povești triste de viață într-un singur loc. Atâția bărbați jegoși și costelivi, îmbrăcați în zdrențe și cu chipurile supte și ciupite de vărsat. Oameni disperați. Cu alte cuvinte, oameni ca Fiori. Numai că ei se născuseră aici. În vreme ce el fusese atât de prost încât să-și dorească să trăiască aici.

Cu băgarea de seamă a unui avar care umblă la rezerva de bani, scoase din buzunar ultimul coltuc de pâine tare ca piatra, mușcă din el și începu să-l mestece pe îndelete ca nu cumva să piardă gustul vreunei firimituri. Apoi îl surprinse pe un bărbat din apropiere că se zgâiește la el, lingându-se pe buze. Fiori oftă amărât, rupse o bucățică de pâine și i-o întinse.

— Mulțam, prietene, zise omul înghițind-o pe nemestecate.

— Nicio problemă, răspunse Fiori, deși își câștigase codrul de pâine după ore lungi de tăiat lemne.

Ba chiar era o problemă al naibii de încurcată. Pentru că toți ceilalți se holbau acum la el cu ochi mari și triști, ca de cățeluși flămânzi. Își puse mâinile în cap.

— Dacă aș avea pâine să vă satur pe toți, la ce mama dracului aș mai sta aici?

Cerșetorii se îndepărtară mormăind supărați. Fiori își trase nasul și scuipă o flegmă aproape înghețată. Singurul lucru care-i mai trecuse prin gură în afară de pâinea aia râncedă, dar în altă direcție. Ajunsese aici cu mulți arginți în buzunar, zâmbet pe

buze și multe speranțe de mai bine în inimă. După doar zece săptămâni petrecute în Styria, rămăsese fără tot ce avusese - bani, speranțe și voie bună.

Vossula îi spusese că oamenii din Talins erau blânzi și prietenoși ca niște mielușei și că-i primeau pe străini cu brațele deschise. Dar el nu a găsit aici decât dispreț și o mulțime de indivizi care nu se dădeau în lături de la niciun tertip murdar ca să-l lase fără bani. Norocul nu se împărțea la colț de stradă nici aici și nici în Nord.

În dană intrase acum o corabie, iar pescarii se agitau încolo și încoace, trăgând de odgoane și înjurând velele. Ceilalți disperați se animară, gândindu-se că poate se va găsi ceva de făcut și pentru vreunul dintre ei. Chiar și Fiori simți în piept un licăr jalnic de speranță și se ridică nerăbdător pe vârfuri.

Din plase se revărsară pe doc o mulțime de pești care se zvârcoleau și aruncau sclipiri argintii în lumina apoasă a soarelui vlăguit. Pescuitul este o îndeletnicire bună și cinstită. O viață petrecută pe apa mării, unde nu se rostesc cuvinte aspre, unde există sentimentul de camaraderie, unde oamenii se luptă umăr la umăr cu vântul și își scot prada sclipitoare din adâncuri și așa mai departe. Nobilă meserie, pescuitul ăsta. Sau, cel puțin, așa încerca să-și spună Fiori, deși simțea cum îl ia de cap toată duhoarea aia. Adevărul era că, în momentele acelea, i se părea nobilă orice muncă.

Un bărbat cu chipul distrus de intemperii ca un stâlp de poartă veche sări de pe corabie și porni pe chei cu pași țanțoși, care vădeau o foarte bună părere despre sine. Iar cerșetorii începură să se înghiontească, repezindu-se, care mai de care să-i atragă atenția. Probabil că ăsta era căpitanul, își zise Fiori.

— Îmi trebe doi oameni, anunță el, dându-și pe ceafă șapca ponosită și cercetând atent chipurile acelea pline de nădejde și, totodată, deznădăjduite. Tu și tu!

Nu-i nevoie să mai spunem că Fiori nu era nici „tu” și nici „tu”. Lăsă capul în piept împreună cu toți ceilalți și urmări cu coada ochiului cum cei doi norocoși se urcau la bordul corabiei în urma căpitanului. Unul era nemernicul cu care își împărțise bucata de pâine. Și mizerabilul nici măcar nu se uitase în jur, darămite să mai pună și o vorbă bună pentru el. Poate că te definește ca om ceea ce oferi, nu ce primești în schimb, cum obișnuia să zică fratele lui Fiori, însă, atunci când mori de

foame, este tare bine să fii răsplătit cumva pentru o faptă bună.

— Să mă cac pe ea de nedreptate!

Și porni după ei, croindu-și cu greu drum printre pescarii care-și sortau prada încă vie și o aruncau în căldări și roabe. Cu cel mai prietenos zâmbet din arsenalul lui, se apropie de căpitanul care își făcea de lucru pe punte.

— Frumoasă corabie! încercă el să deschidă discuția, deși îi era limpede că încercarea asta era de toată jena.

— Și?

— N-ai vrea să mă angajezi și pe mine?

— Pe tine? Ce știi despre pescuit?

Fiori-îți-dau își dovedise din plin măiestria cu securea, sabia, sulița și scutul. Fusese un Om Vestit, care condusese atacuri de la un capăt la celălalt al Nordului. Un luptător faimos, care avusese partea lui de răni urâte, dar care făcuse unele și mai și dușmanilor. Dar era hotărât să-și croiască o viață mai bună și se ținea strâns de intenția asta, ca înecatul care se apucă de bucata de lemn de pe valuri.

— Am pescuit mult, pe vremea când eram doar un copilandru. Pe lac, cu tata.

Își aminti acum cum îi scârțâiau tălpile goale pe prundiș. Lumina care lucea pe apă. Surâsul tatălui său și cel al fratelui său.

Dar căpitanul nu se lăsă molipsit de nostalgia lui.

— Pe lac? Noi pescuim în mare, băiete.

— Trebuie să recunosc că nu am niciun fel de experiență la pescuitul în mare.

— Atunci de ce-mi pierzi timpul? Am de unde să fac rost de pescari styrieni, exact așa cum îmi plac mine, cei mai buni, cu zeci de ani petrecuți pe mare.

Și făcu un semn indiferent cu mâna spre oamenii înșirați pe chei, care mai degrabă arătau ca și cum ar fi petrecut zeci de ani înecați într-o halbă cu bere.

— De ce aș da de lucru unui cerșetor din Nord?

— Pentru că eu sunt harnic. S-a întâmplat doar să am ceva ghinion în ultima vreme. Nu am nevoie decât de o șansă.

— Toți avem nevoie de așa ceva. Dar nu te aud zicându-mi de ce eu ar trebui să ți-o ofer.

— Doar o șansă ar fi…

— Pleacă de pe corabia mea, namilă spălăcită!

Căpitanul smulse o bucată de lemn din punte și se prefăcu că se repede la el, ca și cum ar fi vrut să bată un câine.

— Cară-te și ia-ți și ghinionul cu tine!

— N-oi fi eu pescar, dar am talentul de a-i face pe oameni să sângereze. Așa că pune bățul ăla jos, până nu te oblig să-l mănânci!

Privirea pe care Fiori i-o adresă căpitanului se potrivea de minune cu amenințarea. Privire ucigașă, venită din însângeratul Nord. Căpitanul șovăi, se opri, se apucă să bombăne ceva. Apoi aruncă bățul și se duse să zbiere la unul dintre oamenii lui.

Fiori se îndepărtă cu umerii plecați și fără să se uite înapoi. Își târșâi picioarele până la intrarea unei alei, pe lângă afișele rupte pe ziduri. Urmărit de zgomotele înăbușite ale docurilor, intră în umbrele dintre clădirile înghesuite unele în altele. Exact la fel se întâmplase și când a încercat să-și găsească de lucru la fierării, la brutării, la toate blestematele de ateliere din blestematul ăsta de oraș. A avut o singură dată speranța că-l va angaja un amărât de cizmar, dar, în cele din urmă, și ăla l-a trimis în mama mă-sii.

Vossula îi spusese că în Styria era de lucru pentru toată lumea și nu trebuia decât să ceri să muncești. Se vede însă treaba că, din motive mai presus de puterea lui de înțelegere, că Vossula l-a mințit tot timpul de au înghețat apele. Fiori îi pusese tot felul de întrebări. Dar abia acum, după ce s-a așezat pe un prag murdar și și-a lăsat să atârne în șanț picioarele încălțate într-o pereche de cizme tocite, printre câteva capete de pești, și-a dat el seama că nu l-a întrebat ce conta cu adevărat. Singura întrebare care l-a obsedat încă de când a pus piciorul în orașul ăsta.

Adică: Ia spune-mi tu mie, Vossula - dacă Styria este minunăția pe care mi-o descrii, ce mama dracului cauți în Nord?

— Blestemată Styria! șuieră el în nordică.

Îl durea iar în spatele nasului, ceea ce însemna că mai avea nițel și dădea apă la șoareci. Însă atât de necăjit era acum, că nici nu-i mai păsa. Caul Fiori-îți-dau. Fiu al lui Gâthorcăitor. Om Vestit, care a înfruntat moartea și pe ploaie, și pe cer senin. Care a luptat alături de iluștrii războinici ai Nordului - Rudd Treicopaci, Dow cel Negru, Copoiul, Harding Ursuzul. Care a condus atacul împotriva forțelor Uniunii lângă Cumnur. Care a ținut piept unei armate de o mie de shanka la Dunbrec. Care

rezistase șapte zile cumplite în Ținuturile Înalte. Și parcă-i venea acum să zâmbească, amintindu-și de toate dățile când scăpase cu viață. Știa că se amăgea singur, dar ce vremuri fericite i se păreau acum. Măcar atunci nu era singur.

Auzi zgomot de pași și ridică privirea. Patru bărbați intraseră agale pe alea dinspre docuri, pe același drum pe care venise el. Și aveau pe chipuri expresiile alea pline de regret, pe care le au oamenii atunci când pun la cale vreo fărădelege. Fiori se ghemui mai bine în cadrul ușii, sperând ca fărădelegea aceasta a lor să nu aibă nicio legătură cu el.

Dar inima i se prelinse până în genunchi când cei patru se strânseră în semicerc în jurul lui. Unul avea nasul roșu și umflat, ca de prea multă băutură. Altul era chel ca-n palmă și își sprijinea un ciomag de picior. Al treilea avea o barbă răpciugoasă și dinți stricați și închiși la culoare. Nu tocmai cei mai drăguți oameni din lume și Fiori era de părere că nici intențiile lor nu erau prea drăguțe.

Cel din frunte - un neam-prost cu fața ascuțită ca de șobolan - rânji la el.

— Ce ai să ne dai?

— Mi-aș dori să am ceva de valoare. Dar n-am. Așa că ați face bine să vă vedeți de drum.

Mutră-de-Șobolan se încruntă la chelbos, evident supărat că s-ar fi putut să nu se aleagă cu nimic.

— Atunci, dă-ne cizmele.

— Pe frigul ăsta? O să îngheț.

— N-ai decât să îngheți. Ce-mi pasă mie? Hai, cizmele, dacă nu vrei să te luăm în tărbacă, doar așa de-ai dracului.

— Băga-mi-aș ceva în tine, Talins! mormăi în barbă Fiori, renunțând să se mai autocompătimească.

Îl rodea pe suflet că decăzuse atât de mult. Mizerabilii ăștia n-aveau nevoie de cizmele lui, ci doar voiau să se dea mari. Ar fi fost o prostie să se lupte cu ei, mai ales că nu avea nicio armă. O prostie ar fi fost să se lase omorât pentru niște ciubote vechi, indiferent cât de frig era.

Se ghemui bombănind și începu să-și scoată cizmele. Pe neașteptate, îl lovi cu genunchiul pe Nas-Roșu fix în trufandale, făcându-l să se chircească de durere și să scheaune prelung. Mișcarea îl surprinse chiar și pe el. Poate că acesta era modul prin care mândria lui îl anunța că pune punct aici. Că nu se

simte în stare să-l vadă mergând desculț prin zloată. Cu un pumn bine țintit îi zdrobi bărbia lui Mutră-de-Șobolan, apoi îl apucă de piepții hainei și-l izbi de unul dintre tovarășii lui. Cei doi căzură de-a berbeleacul și se porniră să miorlăie ca niște mâțe în furtună.

Fiori se feri de ciomagul borfașului chel, care abia dacă-i atinse umărul. Individul rămase cu gura căscată de uimire și, purtat de elanul loviturii, își pierdu echilibrul. Fiori îl pocni cu pumnul în bărbie, dându-i capul pe spate; apoi îi puse piedică și îl trânti pe spate, cât era de lung. Chelbosul începu să țipe, dar Fiori se trânti peste el și începu să-i care pumni în față - doi, trei, patru - terciuindu-i nasul și reușind să-și umple cu sânge mâneca de la haina și așa murdară.

Se ridică de pe Chelbos, lăsându-l să-și scuipe dinții în șanț. Nas-Roșu încă se văicărea, încovoiat și cu mâinile la bijuteriile dintre picioare. Dar ceilalți doi își scoseseră deja cuțitele - ascuțite și cu luciri sălbatice. Fiori se ghemui, încleștă pumnii, privi de la unul la altul și simți cum furia începe să i se stângă. Mai bine le-ar fi dat cizmele atunci când i le-au cerut. Pentru că e posibil să i le scoată din picioarele moarte și reci nu peste multă vreme. A dracului mândrie, doar rău îți face!

Mutră-de-Șobolan își șterse sângele care-i curgea din nas.

— Ești mort, carici nordic! Ești ca și...

Piciorul îi plecă brusc de sub el și ticălosul se prăbuși țipând. Cuțitul i se rostogoli din mână.

O siluetă se contură în umbrele din spatele lui. Înaltă, cu glugă pe cap, sabie ținută neglijent în pumnul stâng - lamă subțire, cu sclipiri ucigașe în puțina lumină din alee. Ultimul dintre hoții de cizme rămas în picioare, cel cu dinții stricați, făcu ochii mari ca boul și se holbă la sabia aia din oțel. Probabil că-și dădea seama că amărâtul ăla de cuțitaș de-l ținea în mână nu avea cum să-i mai fie de vreun folos.

— Ai face bine să ștergi putina.

Fiori se încruntă, luat prin surprindere. Vocea era de femeie. Dinți-Stricați nu avu nevoie să i se spună de două ori. Se răsuci pe călcâie și o luă la goană spre capătul aleii.

— Picioru' meu! zbiera Mutră-de-Șobolan, ținându-se de genunchi cu mâna plină de sânge. Aoleo, picioru' meu!

— Tacă-ți gura ori ți-l spintec și pe celălalt!

Chelbosul doar zăcea pe jos, fără să spună nimic. Gemând,

Nas-Roșu reuși să se ridice în genunchi.

— Ia ziceți, mai vrei să-mi iei cizmele?

Fiori făcu un pas spre el și-l mai lovi o dată în trufandale. Din cauza șocului, tâlharul săltă de pe sol, apoi se prăbuși smiorcăindu-se, cu fața în țărână.

— Cu una din ele te-am lovit, boule!

Se uită la femeie cu ochi împăienjeniți, fără să priceapă cum de a reușit să scape cu viață. Fără să fie convins nici acum că va scăpa cu viață. Expresia de pe chipul ei nu era deloc simpatică.

— Ce vrei? mârâi el.

— Nimic care să te supere.

Și Fiori desluși un zâmbet în umbra dinăuntrul glugii.

— S-ar putea să-ți dau ceva de lucru.

O farfurie mare, încărcată cu carne și legume într-un fel de sos, cu felii groase de pâine albă alături. Fiori nici nu-și dădea seama ce gust are mâncarea, atât de repede înfuleca. Probabil că nu doar purtarea lui era de animal, că nu se mai bărbierise de două săptămâni și era murdar și slinos de la atâtea nopți dormite pe praguri de uși din cartiere îndoielnice. Dar nu se mai sinchisea de înfățișarea lui, chiar dacă se afla în prezența unei femei.

Aceasta încă nu-și dăduse gluga jos, deși nu mai erau afară. Stătea cu spatele la perete, unde era mai întuneric. Oricum, în momentele când își putuse ridica ochii de la mâncare, Fiori reușise să-și cam dea seama cum arată și avea impresia că nu era deloc un chip urât.

Puternic, ciolănos, cu maxilarul energic și gâtul subțire, pe latura căruia se observa o venă albastră. Periculoasă femeie, presupuse el, deși numai mare presupunere nu era asta, din moment ce o văzuse cum îi tăiase genunchiul borfașului, fără prea multă părere de rău. Totuși, îi dădea o stare de neliniște felul cum îl privea cu ochii ei înguști. Se uita la el cu calm și răceală, de parcă îl și citise deja și îi anticipase reacțiile. Adică știa mai multe decât el. Pe un obraz avea trei cicatrice lungi, răni vechi încă în curs de vindecare. Nu-și prea folosea mâna dreaptă, îmbrăcată cu o mănușă. Parcă și șchiopăta ușor - băgase de seamă el pe drumul încoace. Poate că fusese implicată într-o afacere necurată, dar Fiori nu avea chiar atât de mulți prieteni ca să-și permită acum să facă nazuri. Foarte bine,

oricine îi dă de mâncare are parte de deplina lui loialitate.

Se uita la el cum mănâncă.

— Ți-e foame?

— Cam așa ceva.

— Departe de casă?

— Cam așa ceva.

— Ceva ghinioane?

— Mai mult decât pot să duc. Dar am și făcut niște alegeri proaste.

— Ghinionul și alegerile proaste merg mână în mână.

— Foarte adevărat.

Aruncă lingura și cuțitul pe farfuria goală.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Șterse sosul cu ultima felie de pâine.

— Dar eu mi-am fost mereu cel mai aprig dușman.

Se priviră tăcuți în ochi în timp ce el își mesteca dumicatul.

— Nu mi-ai zis cum te cheamă.

— Nu.

— Pur și simplu, nu?

— Ți-am plătit masa, da? Facem cum zic eu.

— Dar de ce mi-ai plătit-o? Un prieten de-al meu…

Își drese glasul, începând să se întrebe dacă Vossula îi fusese cu adevărat prieten.

— O cunoștință de-a mea mi-a spus că nu voi primi nimic gratis în Styria.

— Bun sfat. Vreau ceva de la tine.

Fiori își trecu limba pe cerul gurii și simți gust acru. Acum avea o datorie față de femeia asta și nu știa cum anume avea să o plătească. Însă, după expresia de pe chipul ei, avea senzația că o să-l coste cam scump.

— Ce anume?

— În primul rând, să faci o baie. Nimeni nu ar vrea să aibă de-a face cu tine când puți în halul ăsta.

Pentru că nu-i mai era nici foame și nici frig, nu-i mai rămase decât rușinea.

— Poți să nu mă crezi, dar aș fi fericit să nu mai put. Mi-a mai rămas ceva mândrie.

— Bravo! Pun prinsoare că abia aștepți să te speli.

Fiori mișcă din umeri, ca și cum l-ar fi strâns haina. Avea sentimentul că se cufunda într-un iaz, fără să aibă nici cea mai

mică idee cât de adâncă era apa.

— Și după aia?

— Nu mare lucru. Ai să te duci la un tripou și ai să întrebi de un bărbat pe nume Sajaam. Ai să-i zici că Nicomo îi cere să vină la locul știut. Și îl aduci la mine.

— De ce nu te duci tu?

— Pentru că te plătesc pe tine să o faci, prostule!

Și-i arătă moneda din mâna cu mănușă. Argintul lucea îmbietor în lumina focului, balanța ștanțată în metal parcă era reală.

— Mi-l aduci pe Sajaam și capeți un argint. Și dacă mai vrei pește, nu va mai fi nevoie să-l pescuiești, ci vei putea să-ți cumperi un butoi întreg.

Fiori se încruntă. Să-i facă lui o asemenea ofertă femeia asta atrăgătoare, apărută de nicăieri și care mai mult ca sigur că-l salvase de la moarte? Niciodată în viața lui nu avusese parte de atât noroc. Iar atunci când a fost în fața farfuriei pline și-a adus aminte cât de mult îi plăcea mâncarea.

— Bine. Sau ai putea să faci altceva și să capeți cincizeci de mărci.

— Cincizeci?

În croncănitul lui Fiori se simțea lăcomia.

— Glumești?

— Mă vezi că râd? Am zis cincizeci de mărci. Și dacă și așa tot ai să mai ai poftă de pește, îți vei putea cumpăra propria barcă și o să-ți mai rămână bani și de niște haine mai de Doamne-ajută. Ce părere ai?

Cuprins de jenă, Fiori se trase de tivul destrămat al hainei. Cu banii ăștia va putea să se urce la bordul primei corăbii cu destinația Uffrith, unde-i va trage una lui Vossula în curul lui sfrijit de-l va expedia în cealaltă parte a orașului. Ce vis frumos și ce repede se destrămase.

— Ce vrei să fac pentru cincizeci de mărci?

— Nu prea multe. Te duci în tripoul ăla și întrebi de un bărbat pe nume Sajaam. Îi zici că Nicomo îl cheamă la locul știut. Îl aduci la mine.

Făcu o pauză scurtă și apoi continuă:

— Și mă ajuți să omor pe cineva.

Dacă măcar acum avea de gând să fie sincer cu el însuși, trebuia să recunoască faptul că se așteptase la așa ceva. Măcar

la asta se pricepea. La genul de treabă pentru care oricine i-ar fi dat cincizeci de mărci. Și când se gândea că venise aici ca să devină un om mai bun. Copoiul avusese dreptate. Dacă ți-ai murdărit mâinile de sânge, nu le mai poți curăța așa ușor.

Simți că-l împunge ceva pe sub masă și sări brusc de pe scaun. Între picioarele lui se afla mânerul unui cuțit lung, de luptă. Mânerul în formă de cruce arunca sclipiri portocalii. Tăișul ascuns în teacă stătea în mâna înmănușată a femeii.

— Ar fi bine să-l iei.

— N-am zis că o să omor pe cineva.

— Știu. Cuțitul îți trebuie ca să-i arăți lui Sajaam că nu glumești.

Se văzu nevoit să admită că nu se dădea în vânt după genul de femeie care, atunci când vrea să-i facă o surpriză, îi vâră cuțitul între picioare.

— N-am zis că o să omor pe cineva.

— N-am zis că ai zis.

— În regulă. Ca să știi.

Întinse mâna, luă cuțitul și îl ascunse în haină.

Când mergea, simțea cum îl împunge în piept cuțitul ăla, cuibărindu-se cât mai aproape de el ca un amant vechi care mai vrea încă o partidă. Fiori-îți-dau știa bine că nu era un lucru cu care să se fălească. Orice imbecil poate avea un cuțit. Dar, chiar și așa, nu era tocmai convins că-i place să-l simtă lipit de coastele lui. Parcă era iarăși cel din trecut.

Venise în Styria ca să-și găsească o muncă cinstită. Dar atunci când punga se golește, trebuie să te mulțumești și cu treburile necurate. Fiori nu credea că mai văzuse vreun loc cu un aspect atât de dubios ca tripoul în fața căruia se afla acum. O ușă masivă, într-un zid jegos, fără geamuri, păzită de doi malaci. Din atitudinea lor, Fiori era convins că aveau arme, pe care abia așteptau să le folosească. Unul era un oacheș din Sud, cu părul negru atârnându-i în ochi.

— Ce-ți trebe? îl întrebă acesta, pe când celălalt se uita urât la el.

— Să-l văd pe Sajaam.

— Ai fo’ armă?

Fiori scoase cuțitul ținându-l de plăsele și li-l arătă. Primul malac i-l smulse din mână.

— Vino după mine!

Ușa se deschise în scârțâit de balamale ruginite.

Aerul dinăuntru era înăbușitor, cețos de la fumul dulceag. Îl râcâi pe gât și îl înecă și îi înțepă ochii și îl făcu să lăcrimeze. Era întuneric și liniște și mult prea cald ca să se simtă bine după temperatura scăzută de afară. Lămpile cu abajururi din sticlă colorată desenau forme ciudate pe pereții pătați - forme verzi și roșii și galbene. Parcă era un coșmar stabilimentul ăsta.

Draperiile murdare, din mătase foșneau în semiîntuneric. Pe pernele aruncate pe jos zăceau tolăniți mai mulți indivizi, pe jumătate dezbrăcați, pe jumătate adormiți. Un bărbat, întins pe spate și cu gura încremenită într-un căscat larg, ținea încă în mână o pipă din care se ridica un firicel de fum. O femeie, culcată pe o parte, se lipise de el. Chipurile celor doi, deși inexpresive ca ale unor cadavre, erau acoperite cu sudoare. Parcă erau subiecții unei încrucișări nereușite între extaz și agonie, unde agonia era dominantă.

— Pe aici.

Fiori se ținu după călăuza lui printr-un coridor învăluit în fumul dens. Sprijinită de o ușă, o femeie cu ochi goi îl privi cum trece, fără să-i adreseze niciun cuvânt. De altundeva se auzeau niște grohăieli parcă plictisite: „Oo, ah, ah!”

Trecu dincolo de o perdea din mărgele și intră într-o încăpere mai mare, cu mai puțin fum, dar și mai tulburătoare. Plină de bărbați de toate rasele și culorile. Și, judecând după aspectul lor, toți erau deprinși cu violența. Opt stăteau la o masă acoperită cu pahare, sticle, măruntiș, cărți de joc. Alții zăceau tolăniți în penumbre. Fiori observă imediat securea cu aspect înfricoșător din apropierea unuia dintre ei. Evident că nu era singura armă de acolo. Pe perete era agățată o pendulă, ale cărei greutăți se legănau încolo și încoace - tic-tac, tic-tac - cu zgomot atât de mare că-i crâmpoțea nervii, și așa destul de inflamați.

În capul mesei stătea un individ masiv - dacă ne-am fi aflat în Nord, acesta ar fi fost stăpânul casei. Era bătrân, cu fața mai zbârcită decât o cizmă scâlciată. Pielea, închisă la culoare și unsuroasă; părul scurt și barba căruntă. Se juca cu o monedă de aur, pe care o manevra pe încheieturile degetelor și o arunca de pe o mână pe cealaltă. Călăuza se aplecă și-i șopti ceva la ureche, apoi îi întinse cuțitul. Acum toți ochii erau ațintiți asupra

lui Fiori, care își dădu brusc seama că o marcă era o recompensă prea mică pentru misiunea asta.

— Tu ești Sajaam?

Mult mai sonoră decât ar fi dorit, vocea lui era pițigăiată de la fumul gros.

Zâmbetul bătrânului îi despică fața tuciurie ca o semilună galbenă.

— Sajaam este numele meu, așa cum îți vor confirma toți dragii mei prieteni. Știi, se pot deduce foarte multe lucruri despre un bărbat doar după arma pe care o poartă.

— Nu mai spune?

Sajaam scoase cuțitul din teacă. Oțelul sclipi în lumina lumânărilor.

— Nu-i ieftin, dar nici prea scump nu este. Își face treaba fără fasoane. Tăios și rezistent și serios. Am dreptate?

— Cam așa ceva.

Era clar că tipului îi plăcea să dea din gură, așa că Fiori nu se deranjă să-i spună că arma nu era a lui. Cu cât vorbea mai puțin, cu atât își va vedea de drum mai repede.

— Și care este numele tău, prietene?

Deși chestia cu „prietenul” nu prea stătea în picioare în situația de față.

— Caul Fiori-îți-dau.

— Brrr!

Sajaam scutură din umeri ca apucat de dârdâieli, spre marele amuzament al oamenilor lui. Care, se vede treaba, râdeau ca proștii din orice.

— Ești foarte, foarte departe de casă, omule.

— Crezi că nu știu? Am să-ți transmit un mesaj. Nicomo vrea să se vadă cu tine.

Și în clipa aceea, toată buna dispoziție se scurse repede din încăpere ca sângele dintr-un gât retezat.

— Unde?

— La locul știut.

— Vrea să se vadă cu mine, ei?

Doi dintre oamenii lui Sajaam se îndepărtară de lângă perete.

— Mare îndrăzneală din partea lui. Și, mă rog, de ce vechiul meu prieten, Nicomo, ⌊mi-ar trimite mesajul ăsta printr-un munte alb de nordic, înarmat cu un cuțit?

Fiori tocmai se gândea că, din motive necunoscute pentru el,

femeia s-ar fi putut să-l fi băgat într-un căcat cât casa. Era clar că nu ea era Nicomo. Dar în ultimele zile înghițise deja câtă batjocură putea el duce și moartea să-l ia dacă își mai ținea gura.

— Întreabă-l singur. N-am venit să mă iei la întrebări, moșule. Nicomo îți cere să te întâlnești cu el la locul știut și cu asta basta. Acum, mișcă-ți curu' ăla negru și umflat, dacă nu vrei să mă apuce dracii.

Se lăsă o tăcere lungă și neplăcută, timp în care toți cei de față rumegau vorbele lui Fiori.

— Îmi place, mormăi Sajaam. Ție îți place? îl întrebă el pe unul dintre haidamaci.

— Nu-i rău, dacă nu te deranjează maniera.

— Din când în când. Vorbe mari și amenințări deșarte și virilitate găunoasă. De-i prea mult deodată, mă plictisește. Dar cu țârâita reușește să mă amuze. Zici că Nicomo îmi cere să mă întâlnesc cu el?

— Da, spuse Fiori, știind că alternativa era să se lase în voia curentului și sperând că-l va arunca teafăr la țărm.

— Foarte bine.

Bătrânul își aruncă pe masă cărțile și se ridică încet în picioare.

— Să nu se spună că Sajaam nu-și onorează datoriile. Dacă mă cheamă Nicomo... atunci mă voi duce la locul știut.

Își vârî la cingătoare cuțitul adus de Fiori și îi explică:

— Nu te superi că îl păstrez eu, nu? Deocamdată.

Se făcuse târziu când au ajuns la locul pe care i-l indicase femeia, iar grădina putrezită era întunecoasă ca un beci. Și pustie, din câte își putea da seama Fiori. Doar hârtii rupte care fluturau în adierile nopții, știri vechi atârnate de cărămizi murdare.

— Ei? se rățoi Sajaam. Unde-i Cosca?

— Femeia a zis că o să fie aici, mormăi Fiori, mai mult pentru sine.

— Femeia? exclamă bătrânul cu mâna pe cuțit. Despre ce naiba...

— Aici, cocean ofilit!

Femeia ieși la lumină din spatele unui copac. Își dăduse jos gluga și Fiori o vedea cum trebuie pentru prima dată. Era mai

frumoasă decât își imaginase el, dar și mai dură. Foarte frumoasă și foarte dură, cu o dungă roșie pe gât, asemănătoare cu urmele pe care le vezi pe gâtul spânzuraților. Și avea expresia aia încrâncenată - sprâncene încruntate amarnic, buze strânse, ochi îngustați și concentrați. De parcă s-ar fi hotărât să spargă o ușă cu capul și o durea exact în cot de urmări.

Fața lui Sajaam se mototoli ca o cămașă udă.

— N-ai murit!

— Sunt mai vie ca oricând.

— Da' am auzit că…

— Nu.

Bătrânul nu avu nevoie de prea mult timp ca să se adune.

— N-ar trebui să fii în Talins, Murcatto. Nici la o sută cincizeci de kilometri distanță de Talins n-ar trebui să fii. Și mai ales, n-ar trebui să fii nici măcar la o sută cincizeci de kilometri depărtare de mine.

Și începu să înjure într-o limbă pe care Fiori nu o cunoștea. Apoi își ridică ochii spre cerul întunecat.

— Of, Doamne, Doamne, de ce nu mi-ai dat o viață cinstită?

Femeia pufni.

— Pentru că n-ai tu atâta sânge în tine ca să poți duce o viață cinstită. Plus că-ți plac prea mult banii.

— Ai dreptate, din nefericire.

Poate că discutau ei ca niște prieteni vechi, dar Sajaam nu lăsase cuțitul din mână.

— Ce vrei?

— Să mă ajuți să omor niște oameni.

— I-auzi! Măcelăreasa din Caprile îmi cere ajutorul. Zici că vrei să omori niște oameni, ei? Cât timp niciunul dintre ei nu are vreo legătură cu ducele Orso…

— El va fi ultimul.

— Of, scorpie nebună! exclamă Sajaam, clătinând încet din cap. Cum de-ți mai place să mă pui la încercare, Monzcarro. Mereu ți-a plăcut. N-ai să faci așa ceva. Mai degrabă o să se apuce porcii să zboare.

— Și dacă am s-o fac? Nu-mi spune că nu visezi și tu la asta de mulți ani.

— Mulți ani în care tu ai semănat prăpăd prin întreaga Styrie în numele lui? Ani în care i-ai respectat ordinele fără să crâcnești și i-ai luat bucuroasă banii? Ani în care i-ai lins curul

așa cum linge un cățel osul primit? Despre anii ăștia vorbești? Nu-mi aduc aminte să-ți fi păsat de mine atunci.

— L-a ucis pe Benna.

— Nu mai spune? Pe afișe a scris că pe amândoi v-au omorât oamenii ducelui Rogont, spuse Sajaam, arătând cu degetul hârtiile vechi de pe zidul din spatele ei.

Fiori se uită acum mai bine și văzu că pe ele erau un chip de femeie și unul de bărbat. Și parcă îl luă cu amețeală când își dădu seama că femeia aceea era chiar ea.

— Că ați fost uciși de Liga celor Opt. N-am cuvinte să-ți descriu cât de multă întristare ne-a adus vestea asta.

— N-am chef de glume, Sajaam.

— Și, mă rog, când ai avut? Dar nu-i o glumă. Prin părțile astea ai fost considerată o eroină. Ăsta-i cuvântul folosit atunci când omori atât de mulți oameni că termenul „criminală” devine neîndestulător. Orso a ținut un discurs și după aia am fost cu toții obligați să ne luptăm cu și mai multă îndârjire ca să te răzbunăm. Plus că toată lumea a vărsat lacrimi amare. Îmi pare rău de Benna. Mi-a fost simpatic băiatul ăla. Dar am căzut la pace cu demonii mei. Ar trebui să faci și tu la fel.

— Doar morții pot ierta și pot fi iertați. Noi, ceilalți, avem lucruri mai bune de făcut. Am nevoie de ajutorul tău și îmi ești dator. Plătește-ți datoria, ticălosule!

Se priviră încruntați câteva clipe care parcă nu se mai sfârșeau. Apoi bătrânul oftă din rărunchi:

— Mereu am zis că de la tine o să mi se tragă moartea. Ce vrei?

— Să-mi îndrumi pașii. Să pui o vorbă bună ici și colo. De fapt, cu asta te ocupi acum, nu?

— Cunosc niște oameni.

— Și mai am nevoie să-mi împrumuți pe cineva cu mintea limpede și brațul puternic. Cineva care să nu leșine dacă vede sânge.

Sajaam păru să se gândească. Apoi întoarse capul și strigă peste umăr:

— Tu știi pe cineva, Prietenosule?

Din întuneric se auzi scrâșnet de pași. Se pare că îi urmărise cineva și o făcuse cu multă iscusință. Femeia se ghemui imediat în poziție de luptă, cu ochii îngustați și mâna stângă pe mânerul sabiei. Fiori și-ar fi dorit să poată duce și el mâna la armă, dacă

ar fi avut una, însă și le vânduse pe toate în Uffrith, iar cuțitul i-l dăduse lui Sajaam. Așa că se mulțumi să strângă nervos din degete, deși asta nu avea cum să fie de folos nimănui.

Nou-venitul se apropie târșâindu-și picioarele, gârbovit și cu ochii plecați. Era cu cel puțin o jumătate de cap mai scund decât Fiori, dar avea un aspect mătăhălos și înfricoșător. Gâtul îi era mai lat decât țeasta; mâinile, ca niște lopeți, îi atârnau greoaie din mânecile hainei groase.

— Prietenosule, i se adresă Sajaam, tot numai un zâmbet datorită sperieturii pe care le-o trăsese, aceasta este o mai veche prietenă de-a mea. Murcatto o cheamă. Ai să lucrezi o vreme pentru ea, dacă nu te deranjează.

În loc de răspuns, individul ridică din umerii lui uriași.

— Pe tine cum ziceai că te cheamă?

— Fiori-îți-dau.

Ochii Prietenosului tresăriră, apoi fixară un punct în pământ și acolo rămaseră. Ochi triști, ochi stranii. Urmă o altă tăcere. Și apoi Murcatto întrebă:

— E bun?

— Cel mai bun din câți cunosc eu. Sau cel mai rău, dacă te afli în tabăra opusă. L-am cunoscut la Fereală.

— Dar ce a făcut ca să fie închis cu cei de teapa ta?

— Totul și încă ceva pe deasupra.

Altă tăcere.

— Zici că îl cheamă Prietenosul, dar nu-i prea vorbăreț.

— Exact așa mi-am zis și eu când l-am cunoscut, spuse Sajaam. Bănuiesc că-i o poreclă ironică.

— Ironie? Într-o închisoare?

— Tot felul de oameni ajung acolo. Unii chiar înzestrați cu simțul umorului.

— Dacă zici tu. Și mai vreau și niște măciniș din semințe de mac.

— Tu? Aș fi zis că mai degrabă fratele tău avea obiceiul ăsta, nu? La ce-ți trebuie?

— De când ai început să-ți întrebi clienții de ce-ți cumpără marfa, moșule?

— Ai dreptate.

Scoase o pungüță din buzunar, i-o aruncă, iar femeia o prinse din zbor.

— Am să te anunț când voi mai avea nevoie de ceva.

— Am să număr orele până atunci! Mereu am spus că tu ai să mă bagi în mormânt, Monzcarro, zise Sajaam, întorcându-se să plece. În mormânt ai să mă bagi.

Fiori îi tăie calea.

— Cuțitul!

Nu înțelesese subtilitățile dialogului dintre cei doi, dar își dădea seama că se vârâse într-o afacere murdară, care avea să se lase cu vărsare de sânge. Și avea nevoie de o armă bună.

— Cu plăcere, zise Sajaam și i-l puse în palmă. Deși te-aș sfătui să-ți găsești ceva mai mare, dacă ai de gând să rămâi cu femeia asta.

Se uită la ei și clătină încet din cap.

— Ia uitați-vă la voi, trei viteji care vor să-i facă felul ducelui Orso! Vreți să-mi faceți un serviciu atunci când o să vă omoare oamenii lui? Muriți repede și nu-mi pomeniți numele.

Și cu urările acestea de bine, Sajaam dispăru în noapte.

Fiori se întoarse și se pomeni nas în nas cu femeia căreia i se zicea Murcatto. Îl privea țintă.

— Tu ce ai de gând? Viața de pescar e al naibii de proastă. Aproape la fel de grea ca aceea de fermier, dar mult mai rău mirositoare.

Întinse mâna cu mănușa și în palmă îi lucea un argint.

— Mai am nevoie de încă un om. Vrei să-ți iei marca? Sau mai dorești încă cincizeci?

Fiori se încruntă la metalul strălucitor. Dacă stătea să se gândească bine, omorâse pentru mult mai puțin. În bătălii, scandaluri, răzmerițe; în toate decorurile și anotimpurile. Dar la vremea respectivă avusese motive întemeiate să o facă. Nu neapărat motive întemeiate, dar unele care îi dădeau o oarecare satisfacție sufletească. Niciodată nu omorâse pentru bani.

— Omul ăsta pe care o să-l ucidem… ce a făcut?

— M-a făcut să plătesc cincizeci de mărci doar ca să-i văd cadavrul. Nu-i destul?

— Nu și pentru mine.

Îl privi încruntată câteva clipe, ceea ce îl făcu să se neliniștească.

— Deci ești unul dintre ei, da?

— Unul dintre care?

— Dintre oamenii ăia care au nevoie de motive. Care au nevoie de scuze. Sunteți periculoși, voi, ăștia. Greu de anticipat.

Ridică din umeri și continuă:

— Dar am să-ți spun, dacă tu crezi că te ajută. Mi-a omorât fratele.

Fiori o privi uluit. Vorbele astea, rostite de gura ei, îl duseră înapoi în timp, îi amintiră de ziua aceea cu mai multă claritate ca oricând. Ziua când a văzut chipul pământiu al tatălui său și a știut ce se întâmplase. Ziua când a auzit că fratele lui fusese omorât, cu toate că i se promisese că va fi iertat. Ziua aceea când a jurat să se răzbune, vărsând lacrimi peste trupul lui întins pe pardoseala coridorului cel lung. Jurământ pe care a hotărât să-l încalce, ca să renunțe la viața aceea sângeroasă și să devină un om mai bun.

Și uite-o acum pe femeia asta, apărută de nicăieri, care-i oferă o altă șansă la răzbunare. Mi-a omorât fratele. Orice alt motiv ar fi avut, poate că ar fi refuzat-o. Sau poate doar avea nevoie de banii ăia.

— La dracu'! spuse el. Dă-mi cele cincizeci de mărci.

Șase-unu

Zarurile se rostogoliră. Șase-unu. Fața cu cel mai mare scor și fața cu cel mai mic. Pedeapsă potrivită pentru Prietenosul. Din prăpastia iadului până în raiul triumfului. Și înapoi.

Șase și cu unu fac șapte. Șapte ani avusese Prietenosul când a săvârșit prima lui fărădelege. Dar a fost prins abia șase ani mai târziu și atunci a primit prima sentință. Atunci i-au scris pentru prima oară numele în catastif și a primit primii ani la Fereală. Știa că furase, doar că nu mai ținea minte ce anume. Și, mai ales, nu mai ținea minte de ce o făcuse. Că doar părinții lui trudeau din greu ca să-i ofere tot ce-i trebuia. Cu toate acestea, a furat. Poate că unii oameni sunt nelegiuiți din născare. Cel puțin, așa i-au spus judecătorii.

Luă zarurile în pumn, le zornăi, le aruncă din nou peste pietre și le urmări cum se rostogolesc. Întotdeauna cu aceeași bucurie, cu aceeași nerăbdare, speranță și anticipație. Până se opreau zarurile, deznodământul îți rămânea necunoscut. Le urmări cum se rostogolesc și odată cu ele se rostogoleau și șansele, soarta, viața lui și viața nordicului. Toate viețile celor din Talins se rostogoleau împreună cu zarurile alea.

Șase-unu.

Prietenosul zâmbi. Foarte puțin. Probabilitatea ca el să obțină a doua oară șase-unu era una din optsprezece. Slabe șanse, ar zice unii, privind în viitor. Dar, privind în trecut, așa cum făcea el acum, se putea spune că nici celelalte numere nu i-ar fi adus vreun avantaj. Ce era viitorul? Ceva plin de posibilități. Ce era trecutul? Ceva terminat și învârtoșat, ca aluatul când se face pâine. Nu mai exista cale de întoarcere.

— Ce zic zarurile?

Prietenosul ridică ochii în timp ce strângea zarurile cu latul palmei. Fiori era un bărbat masiv, dar deloc trupeș, așa cum sunt adesea cei înalți. Și era puternic. Dar nu ca un fermier sau muncitor. Deloc leneș. Știa cum stă treaba. Erau anumite dedesubturi, iar Prietenosul le cunoștea pe toate. La Fereală trebuie să evaluezi într-o singură clipă omul din fața ta. Să-ți dai seama dacă reprezintă o amenințare pentru tine. Și să te ocupi de el, fără să clipești.

Poate că era soldat, cu bătălii multe la activ, dacă se lua după cicatrice și după expresia hotărâtă de pe chipul lui și după privirea pe care o avea atunci când recurgeau la violență. Nu-i plăcea, dar nici nu se dădea înapoi. Puțin probabil să dea bir cu fugiții sau să-l ia valul. Sunt greu de găsit oamenii ăștia care-și păstrează judecata atunci când dau de necazuri. Pe încheietura groasă de la mâna stângă avea o cicatrice și, dacă te uitai la ea dintr-un anumit unghi, aveai senzația că seamănă cu cifra șapte. Iar astăzi șapte era o cifră bună.

— Zarurile nu vorbesc. Sunt zaruri și atât.

— Atunci de ce le arunci?

— Sunt zaruri. Ce altceva să fac cu ele?

Prietenosul își lipi de obraz pumnul cu zarurile, bucurându-se să le simtă muchiile calde și rotunjite în palmă. Oare ce numere îi pregăteau acum? Din nou un șase și un unu? Se înfioră ușor de emoție. O șansă din trei sute douăzeci și patru ca zarurile să cadă pentru a treia dată pe șase și pe unu. Trei sute douăzeci și patru era numărul de celule de la Fereală. Semn bun.

— Au venit, îi șopti nordicul.

Erau patru. Trei bărbați și o târfă. Unul dintre bărbați râdea. Erau beți. Forme nedeslușite împleticindu-se pe aleea întunecată. Înseamnă că zarurile vor trebui să mai aștepte.

Oftă și le împachetă cu grijă în pânza lor moale, o dată, de

două ori, de trei ori, apoi le ascunse bine în buzunarul interior. Își dorea să poată sta și el la adăpost, așa ca zarurile sale, dar asta era situația. Nu exista cale de întoarcere. Se ridică în picioare și își șterse genunchii de țărâna străzii.

— Care-i planul? îl întrebă Fiori.

Prietenosul ridică din umeri:

— Șase-unu.

Își trase gluga și porni, ușor aplecat, cu mâinile îndesate în buzunare. Lumina venită de la un cat superior îi descoperi pe cei patru, care înaintau pe alee. Patru măști grotești de carnaval, care nechezau turmentate. Bărbatul din centru avea trăsături lipsite de vlagă, ochi mici și vicleni și un rânjet lacom. Muierea vopsită se clătina pe tocuri înalte alături de el. Bărbatul din stânga, slab și bărbos, îi arunca zâmbete libidinoase. Cel din dreapta își ștergea o lacrimă de fericire de pe obrazul livid.

— Și după aia? cârâi el, mult mai tare decât ar fi fost nevoie ca să se facă auzit de tovarășii lui.

— Tu ce zici? L-am călcat în picioare pân' s-a căcat pe el.

Alte hohote de râs. Chicotitul în falset al femeii suprapunându-se vocii de bas a bărbatului voinic.

— Zic că ducelui de Orso îi plac oamenii care fac ce li se ordonă, mincinosule…

— Gobba? interveni Prietenosul.

Acesta întoarse iute capul și zâmbetul i se șterse de pe chipul său flegmatic. Prietenosul se opri. Făcuse patruzeci și unu de pași de la locul unde aruncase cu zarurile. Șase și cu unu fac șapte. Șase ori șapte fac patruzeci și doi. Scădem unu…

— Cine ești? mârâi Gobba.

— Șase-unu.

— Ce?

Bărbatul din dreapta vru să-i dea un brânci Prietenosului.

— Cărăbănește-te d-acilea, bă, smintitule!

Satârul îi despică țeasta până la rădăcina nasului. Amicul lui nici nu apucă să caște bine gura de uluire, că Prietenosul și ajunse lângă el și îl înjunghie. De cinci ori i-a străpuns burta lama aia lungă, după care Prietenosul făcu un pas înapoi și îi reteză gâtul dintr-o parte, apoi îl lovi în picioare și-l dădu de-a berbeleacul pe caldarâm.

Urmă o clipă de liniște, timp în care Prietenosul își trase sufletul. Primul bărbat avea o gaură mare în țeastă, din care i se

prelingea în ochi mâzga neagră a creierului. Al doilea avea cinci răni de cuțit în trup, și sângele îi țâșnea în valuri din gâtul retezat.

— Bine așa! spuse Prietenosul. Șase-unu.

Târfa începu să zbiere. Obrazul pudrat i se stropise cu sânge.

— Ești mort! urlă Gobba, dându-se speriat înapoi și bâjbâind după pumnalul de la centură. O să te omor!

Dar nici vorbă să atace.

— Când? îl întrebă Prietenosul, ținând neglijent cuțitele în mâini. Mâine?

— O să te…

Ciomagul lui Fiori îl izbi cu zgomot în moalele capului. O lovitură bună, care-i înmuie pe loc genunchii. Gobba se prăbuși fără cunoștință pe pietrele murdare ale caldarâmului. Cuțitul i se rostogoli din mână.

— Nici mâine! Nici… niciodată! se bâlbâi îngrozită femeia.

Prietenosul se întoarse către ea.

— De ce n-ai luat-o încă la goană?

Și prostituata se pierdu în beznă, scâncind și alergând ca o rață bezmetică pe tocurile înalte.

Fiori se uită gânditor la cele două cadavre din mijlocul străzii. Sângele din cele două bălți începuse să se scurgă în crăpăturile dintre pietre și formă un singur șuvoi.

— În numele celor morți! șopti el în limba Nordului.

Prietenosul ridică nepăsător din umeri.

— Bun venit în Styria!

Ordine sângeroase

Dezvelindu-și dinții, Monza își privi mâna cu mănușă și își îndoi cele trei degete care mai aveau viață în ele - înăuntru și în afară, înăuntru și în afară, atentă la seria de pocnete și trosnete care însoțeau fiecare încleștare a pumnului. Se simțea ciudat de calmă, deși toată viața ei - dacă o puteai numi viață - era acum pe muchie de cuțit.

Să nu te încrezi în nimeni dincolo de interesele lui, a scris Verturio. Iar asasinarea Marelui Duce Orso și a apropiaților săi nu era deloc o treabă ușoară. Nu putea avea încredere în pușcăriașul ăsta tăcut mai mult decât ar fi avut în Sajaam, pe

onestitatea căruia nu dădea nici măcar o ceapă degerată. I se părea că nordicul era cinstit într-o oarecare măsură, dar la fel gândise și despre Orso, iar consecințele au fost cele care au fost. Nu ar fi surprins-o să-i vadă pe amândoi venind însoțiți de Gobba, bucuros să o ducă înapoi la Fontezarmo, de unde să o arunce pentru a doua oară în prăpastie.

Nu se putea încrede în nimeni. Dar nici singură nu-și putea duce la îndeplinire planul de răzbunare.

De afară se auziră pași grăbiți. Ușa se dădu de perete și în pragul ei apărură trei bărbați. Fiori în dreapta, Prietenosul în stânga. Gobba atârna între ei, cu capul în piept, susținut de subsuori de cei doi. Hârșâia cu vârfurile cizmelor prin rumegușul împrăștiat pe jos. Se pare că deocamdată putea avea încredere în cei doi.

Prietenosul îl târî pe Gobba până la nicovală - un bloc din fier, zgâriat și fixat în centrul dușumelei. Fiori luă un lanț cu cătușe la capete și îl înfășură în jurul nicovalei. Chipul nordicului era posomorât, de parcă încălcase niște principii morale personale, iar faptul ăsta îl deranja destul de mult.

Or fi bune, în general, principiile astea morale, dar extrem de enervante în situații ca asta.

Cerșetorul și pușcăriașul își coordonau bine mișcările. Nu pierdeau vremea și știau exact ce au de făcut. Nici semne de nervozitate nu dădeau, cu toate că se pregăteau să comită o crimă. Deloc de mirare, pentru că Monza știuse mereu să-și aleagă oamenii. Prietenosul puse în cătușe încheieturile groase ale gărzii lui Orso. Fiori aprinse lampa și flacăra ei începu să pâlpâie în spatele sticlei, luminând fierăria murdară.

— Treziți-l!

Prietenosul aruncă o găleată cu apă în fața lui Gobba. Acesta se înecă, începu să tușească, își scutură capul, stropind totul în jur. Încercă să se ridice, dar lanțul se opuse și îl trase înapoi cu zăngănit metalic. Gobba se uită fioros în jur.

— Cretinilor! Sunteți ca morți amândoi! Morți! Nu știți cine sunt? Nu știți în slujba cui sunt?

— Știu eu.

Monza se strădui să pășească neauzit, așa cum o făcuse înainte, dar acum nu-i mai era atât de ușor. Șchiopătă până în lumina lămpii și își dădu jos gluga.

Trăsăturile buhăite ale lui Gobba se mototoliră brusc.

— Nu! Nu se poate!

Holbă ochii. Apoi îi holbă și mai tare. Șoc. Spaimă. Groază. Trase de lanț, încercând să se dea înapoi.

— Nu!

— Ba da!

Cu toată durerea din suflet, reuși să îi zâmbească.

— În ce hal ai ajuns! Te-ai făcut ca un porc, Gobba. Te-ai îngrășat chiar mai mult decât am slăbit eu. Ciudat cum se așază lucrurile. Aia e piatra mea?

Gobba purta rubinul pe degetul mic, scânteiere roșie pe fier negru. Prietenosul se aplecă, i-l smulse și i-l aruncă Monzei. Ea îl prinse din aer cu mâna stângă. Ultimul dar pe care i-l făcuse Benna. Cel de care se amuzaseră amândoi când urcau călare muntele pentru întrevederea cu ducele Orso. Banda inelului era zgâriată, ușor îndoită, dar piatra arunca aceleași sclipiri ca de sânge, culoare de gât despicat.

— S-a strâmbat când ai încercat să mă ucizi, Gobba?

Se chinui ceva timp să-l facă să alunece pe degetul mijlociu de la mâna stângă, dar reuși în cele din urmă.

— Mi se potrivește și pe mâna asta. Am noroc.

— Stai! Putem să ne înțelegem! urlă Gobba cu chipul plin de sudoare. Putem găsi o soluție!

— Eu am găsit-o deja. Însă mă tem că nu am o prăpastie la îndemână.

Luă ciocanul de pe un raft - o unealtă cu coada scurtă și cu capul din oțel greu - și simți trosnetul dureros al articulațiilor când îl strânse cu degetele înmănușate.

— Așa că am hotărât să te fac bucăți cu ăsta. Îl țineți bine, da?

Prietenosul apucă mâna dreaptă a lui Gobba și i-o pironi pe nicovală. Degetele chircite și palide ale slugii lui Orso zgâriau metalul întunecat.

— Ar fi trebuit să te asiguri că am murit.

— Orso o să afle ce mi-ai făcut! O să afle!

— Firește că o să afle. Atunci când am să-l arunc de pe terasa castelului său, dacă nu cumva mai devreme.

— N-ai să reușești! O să te omoare!

— M-a mai omorât o dată, ai uitat? Dar moartea nu s-a prins de mine.

Venele de pe grumazul lui Gobba erau atât de umflate, că mai

aveau puțin și plesneau. Sluga lui Orso se zbătea îngrozit, dar Prietenosul reuși să îl țină nemișcat.

— Nu poți să-l înfrângi!

— Poate că nu. O să vedem. Un singur lucru este sigur.

Și Monza ridică ciocanul.

— Tu n-ai să mai apuci să vezi nimic.

Capul ciocanului căzu peste articulațiile degetelor lui Gobba - o dată, de două ori, de trei ori. Fiecare lovitură zguduia mâna Monzei, șocuri dureroase străbătându-i brațul. Însă durerea aceasta era mult mai mică decât cea simțită de Gobba. Acesta icnea, scâncea, tremura. Se smuci și întoarse mâna. Monza își dădu seama că zâmbește mulțumită atunci când ciocanul șuieră prin aer și i-o strivi. Următoarea lovitură îi înnegri încheietura.

— Arată mai rău decât a mea, comentă ea, ridicând din umeri. Foarte bine. Este de bun-simț să adaugi și o dobândă atunci când îți plătești o datorie. Acum mâna cealaltă.

— Nu! guiță Gobba, cu balele curgându-i pe bărbie. Nu! Gândește-te la copilașii mei!

— Tu te-ai gândit la frățiorul meu?

Ciocanul îi zdrobi și cealaltă mână. Monza își pregăti cu grijă fiecare lovitură, fără să se grăbească, atentă la toate detaliile. Vârfurile degetelor. Degetele. Articulațiile degetelor. Degetul mare. Palma. Încheietura.

— Șase-șase, mormăi Prietenosul în larma urletelor de durere ale lui Gobba.

Sângele vuia în urechile Monzei și nu îl auzi bine.

— Ce?

— De șase ori șase.

Dădu drumul corpului lui Gobba și se îndreptă de mijloc, frecându-și palmele.

— Cu ciocanul.

— Și? se răsti ea, neînțelegând ce importanță ar fi avut asta.

Prăbușit peste nicovală, Gobba trăgea de cătușe și bolborosea ceva, împroșcând salivă. Încerca zadarnic să se sprijine în picioare și să împingă blocul din metal. Dădea aiurea din mâinile-i învinețite, care nu-i mai erau de niciun folos.

Monza se aplecă peste el.

— Ți-am zis eu să te ridici?

Și ciocanul îi sfărâmă rotula cu un pocnet răsunător. Căzut pe spate, Gobba nu mai apucă să tragă aer în piept ca să zbiere,

atunci când ciocanul îi izbi încă o dată piciorul și i-l rupse.

— Grea treabă!

Monza simți un junghi în umăr atunci când își scoase haina.

— Dar nici eu nu mai sunt sprintenă ca pe vremuri.

Își suflecă mâneca de la cămașa neagră, dezvelind cicatricea lungă de pe antebraț.

— Mi-ai zis mereu că știi cum să faci o femeie să nădușească, nu-i așa, Gobba? Și când te gândești că am râs de tine.

Își șterse fața cu brațul.

— Asta demonstrează cât de bine te cunosc. Dezlegați-l!

— Ești sigură? o întrebă Prietenosul.

— Ți-e teamă că o să te muște de gleznă? Vreau să-l hăituim.

Pușcăriașul ridică din umeri, apoi se aplecă și îl descătușă pe Gobba. Din întuneric, Fiori privea gânditor scena.

— S-a întâmplat ceva? se răsti Monza la el.

Fiori nu-i răspunse.

Trăgându-și după el piciorul mort și îndoit într-un unghi nefiresc, Gobba începu să se târască în coate prin rumegușul murdar, fără să știe încotro se duce. Scotea niște gemete animalice, foarte asemănătoare cu cele care ieșiseră de pe buzele Monzei, atunci când zăcea, cu trupul zdrobit, la poalele muntelui, sub castelul Fontezarmo.

— Hhhhrrrrr…

Însă Monza nu savura răzbunarea nici pe departe atât de mult cât sperase. Și asta o înfuria și mai tare. Gemetele astea i se păreau extrem de enervante. Plus că o durea mâna. Se sili să schițeze un zâmbet și șchiopătă după el, prefăcându-se că se distrează de minune.

— Trebuie să recunosc că sunt dezamăgită. Păi, nu se lăuda Orso mereu cu bărbatul cel dur care îl păzește? Presupun că acum vom afla cât de dur ești în realitate. Oricum, mai moale decât ciocanul ăsta…

Îi alunecă piciorul și își răsuci glezna, scoase un țipăt, se clătină gata să cadă, se împletici până la o sobă din cărămidă, de care se propti cu mâna ca să-și recapete echilibrul. Imediat își dădu seama că era îngrozitor de fierbinte.

— Căcat!

Și porni în cealaltă parte a încăperii, legănându-se ca o paiață. Lovi cu piciorul o găleată, o răsturnă și se stropi cu apa murdară din ea.

— Ce naiba!

Se apleacă peste Gobba și începu să-l lovească nervoasă cu ciocanul, furioasă că se făcuse de râs ca o proastă.

— Blestematule! Blestematule!

Gobba gemea și mugea și bolborosea, iar oțelul îi fărâma coastele. Încercă să se ghemuiască și o trase peste el pe Monza.

Un junghi cumplit îi străpunse șoldul și o făcu să țipe iarăși. Îl izbi în cap cu coada ciocanului până când reuși să-i rupă jumătate din ureche. Fiori făcu un pas spre ea, dar Monza deja reușise să se ridice. Plângând acum în hohote, Gobba izbuti cumva să se așeze în fund, cu spatele sprijinit de un butoi mare cu apă. Mâinile i se umflaseră în așa un hal, încât păreau de două ori mai mari decât înainte. Două mănuși deșirate, vineții.

— Milogește-te, șuieră ea. Milogește-te să te las în viață, porc umflat ce ești!

Dar Gobba avea alte treburi acum: se zgâia la carnea tocată de pe mâini și scotea urlete răgușite, scurte, băloase.

— S-ar putea să-l audă cineva, comentă Prietenosul, fără să dea semne că i-ar păsa.

— Atunci să-i închidem gura.

Pușcăriașul se aplecă peste butoi, din spatele lui Gobba, îi înfășură o sârmă în jurul gâtului și îl trase brusc și tare în sus, transformându-i răgetele în bâiguieli jilave.

Monza se lăsă pe vine înaintea lui. O ardeau genunchii, dar se uita cu nesaț la sârma afundată în gâtul lui cărnos. La fel o strânsese și pe ea lațul. Și acum începură să o mănânce cicatricele rămase de atunci.

— Ce simți?

Îi studia trăsăturile cu atenție, încercând să smulgă un fior de satisfacție din chinul lor.

— Ce simți?

Deși nimeni nu știa mai bine decât ea. Lui Gobba îi ieșiră ochii din orbite, gușa începu să-i tremure și se făcu roșie, apoi vânătă. Monza se ridică în picioare.

— Aș putea să spun că-i păcat să irosim un trup atât de ispititor. Dar ar fi o minciună.

Închise ochii, își sprijini bărbia în piept, inspiră adânc, strânse mai bine cuțitul în mână, îl ridică.

— Cum să mă trădezi și să mă lași în viață după aia?

Cu pocnet ascuțit, ca de lespede care se crapă, ciocanul îl lovi

pe Gobba între ochii lui ca de porc. I se încordă spinarea, căscă gura, dar din ea nu mai ieși niciun sunet.

— Cum să mă lași fără mână și să nu mă omori de tot?

Ciocanul îl izbi în nas și-i sparse fața ca pe un ou. Trupul lui Gobba se chirci. Piciorul sfărâmat începu să-i zvâcnească. Și tot zvâcnea și nu se mai oprea.

— Cum să-mi ucizi fratele și să mă lași pe mine în viață?

Ultima lovitură îi crăpă țeasta. Pe pielea-i învinețită, sânge negru începu să curgă șiroaie. Prietenosul dădu drumul sârmei și Gobba căzu încet într-o parte. Apoi, la fel de încet și cu un soi de grație, se rostogoli pe burtă și nu se mai mișcă.

Murise. Nu trebuia să fii cine știe ce specialist ca să-ți dai seama. Monza se strâmbă de durere când își descleștă degetele și ciocanul se rostogoli pe jos cu zgomot. Capul din oțel era acoperit cu sânge și cu smocuri de păr.

Unul mort. Au mai rămas șase.

— Șase-unu, șopti ea ca pentru sine.

Prietenosul o privea cu ochi mari și ea nu știa de ce.

— Cum e? o întrebă Fiori, privind-o atent din umbre.

— Ce să fie?

— Răzbunarea. Are gust bun?

Monza nu simțea nimic în afară de gustul amar al durerii care-i pulsa prin mâna suprasolicitată și prin cea sfărâmată și în picioare și în cap. Benna tot mort era și trupul ei tot distrus rămăsese. Se încruntă și nu răspunse.

— Vrei să scap de ăsta? o întrebă Prietenosul, făcând un semn indiferent din mână spre cadavru.

În mâna cealaltă lucea un satâr uriaș.

— Vezi să nu-l mai găsească nimeni.

Prietenosul îl apucă pe Gobba de o gleznă și începu să-l tragă înapoi, spre nicovală, lăsând în rumeguș o dâră groasă de sânge.

— Îl fac bucăți. După aia îl arunc la canal. Să-l mănânce șobolanii.

— Până și soarta asta e prea bună pentru el.

Dar Monza nu se simțea prea bine. Trebuia să tragă câteva fumuri. Venise ora. Un fum îi va calma nervii. Scoase pungușa cu cele cincizeci de mărci și i-o aruncă lui Fiori.

Monedele zornăiră în aer și apoi în palma lui.

— Și gata?

— Și gata.
— Bine.
Parcă mai voia să zică ceva, dar nu știa ce anume.
— Îmi pare rău de fratele tău.
Monza se uită la el în lumina lămpii. Și acum se uita cu adevărat, nu ca atunci când încerca să-l descifreze. Fiori nu știa aproape nimic nici despre ea și nici despre Orso. La o primă vedere, se putea spune că nu știa mai nimic despre nimic. Dar era un bun luptător, de asta își dăduse și ea seama. Plus că intrase singur în bârlogul lui Sajaam, iar pentru asta îți trebuia mult curaj. Fiori era un bărbat curajos și, probabil, cu principii. Un bărbat mândru. Iar asta însemna că i-ar putea fi loial. Iar oamenii loiali erau rarități în Styria.
Nu petrecuse niciodată prea multă vreme singură. Benna fusese mereu alături de ea. Sau în spatele ei.
— Îți pare rău.
— Da. Și eu am avut un frate.
Și vru să se îndrepte spre ușă.
— Mai vrei ceva de muncă?
Se apropie de el, fără să-l scape din ochi, și își duse mâna cea bună la cuțitul de la spate. Acum Fiori îi știa numele și numele lui Orso și pe al lui Sajaam și asta era suficient să-i pună într-o primejdie de moarte. Cum, necum, nu-l putea lăsa să plece.
— La fel ca asta? întrebă el, privind încruntat la rumegușul pătat cu sânge de pe jos.
— Crimă. Nu-ți fie teamă să rostești cuvântul.
Se întreba dacă să-l înjunghie în piept sau sub maxilar. Sau poate era mai bine să aștepte până când se va întoarce și să-i împlânte cuțitul în spate.
— Dar despre ce credeai că e vorba? Că te angajez ca să mulgi o capră?
Fiori clătină din cap, legănându-și șuvițele lungi de păr.
— Poate că ție o să ți se pară o prostie, dar eu am venit aici ca să mă fac un om mai bun. De acord, tu ai motivele tale, dar mie mi se pare că am apucat-o într-o direcție complet greșită.
— Încă șase.
— Nu. Nu. Am terminat.
Și continuă, ca și cum ar fi dorit să se convingă pe sine.
— Nu-mi pasă cu cât…
— Cinci mii de mărci.

Fiori căscase deja gura ca să refuze, dar cuvântul nu mai voia să iasă. Rămase cu ochii holbați la ea. Șocat, la început; apoi gânditor. Făcea socoteli. Se gândea ce ar putea să-și cumpere de toți banii ăia. Monza știuse mereu să calculeze prețul unui om. Pentru că toți oamenii au câte un preț.

Făcu un pas înainte și ridică ochii spre el.

— Îmi dau seama că ești un om bun. Un om destoinic. Exact ce-mi trebuie mie.

Privirea i se opri la gura lui, apoi urcă din nou spre ochi.

— Ajută-mă. Eu am nevoie de ajutorul tău și tu ai nevoie de banii mei. Cinci mii de mărci. E mult mai ușor să devii un om mai bun cu banii ăștia. Ajută-mă! Îmi închipui că ți-ai putea cumpăra jumătate din Nord cu ei. Și ai ajunge rege.

— Cine zice că vreau să ajung rege?

— Atunci, regină, dacă asta îți dorești. Dar pot să-ți spun ce nu ai să mai faci.

Și se aplecă spre el, atât de mult că răsuflarea ei îi mângâia gâtul.

— Nu ai să mai cerșești. N-ai să mai ceri de lucru. Dacă mă întrebi pe mine, un om mândru ca tine nu ar trebui să ajungă niciodată în halul ăsta. Însă…

Se întrerupse și își coborî privirea.

— …nu am cum să te oblig.

Fiori cântărea punga în palmă. Dar Monza deja luase mâna de pe cuțit. Știa care va fi răspunsul. *Banii reprezintă altceva pentru fiecare om,* a scris Bialoveld, *însă întotdeauna ceva bun.*

Când se uită la ea, trăsăturile lui Fiori se înăspriseră.

— Pe cine trebuie să omorâm?

Acum ar fi fost prilejul să-i arunce un zâmbet complice lui Benna, iar el să-i zâmbească înapoi. *Am câștigat și de data asta.* Numai că Benna era mort, iar Monza se gândea la următorul pe care-l va trimite după el.

— Un bancher.

— Un ce?

— Un om care numără bani.

— Adică e plătit ca să numere bani?

— Da.

— Ce meserii bizare aveți voi aici! Și ce anume ți-a făcut omul ăsta?

— Mi-a ucis fratele.

— Altă răzbunare?

— Altă răzbunare.

Fiori dădu din cap.

— Consideră că m-ai angajat. Ce vrei să fac?

— Ajută-l pe Prietenos să scoată gunoiul de aici și o să plecăm din Talins chiar în noaptea asta. N-are rost să mai pierdem vremea pe aici.

Fiori aruncă o privire la nicovală și trase aer în piept. Apoi scoase cuțitul pe care ea i-l dăduse și se îndreptă spre Prietenos, care deja începuse să transeze trupul lui Gobba.

Monza își privi mâna stângă și șterse câțiva stropi de sânge de pe ea. Îi cam tremurau degetele. Dar nu era prea sigură dacă-i tremurau de la crima de mai devreme sau de la crima pe care reușise s-o evite sau de la nevoia de a trage câteva fumuri.

Poate din toate cele trei motive.

II

Westport

Oamenii se obișnuiesc treptat cu otrava.

Victor Hugo

În primul an au fost mai tot timpul flămânzi, iar Benna a fost nevoit să cerșească prin sat, în timp ce Monza lucra pământul și umbla după hrană prin pădure.

În anul al doilea au avut parte de mai multe roade, iar pe timpul iernii, când s-au năpustit peste valea lor zăpezile, transformând-o într-un loc al tăcerii albe, au căpătat din când în când pâine de la Destort, bătrânul morar.

În cel de-al treilea an vremea a fost bună, ploile au venit la timp, iar recolta din câmpul de pe coasta dealului a fost una destul de bogată. La fel ca acelea de pe vremea tatălui lor. Prețurile crescuseră din cauza tulburărilor de la hotare. Deci vor avea bani cu care să repare acoperișul și să-i cumpere lui Benna o cămașă mai de Doamne-ajută. Monza privea valurile făcute de vânt peste holdele ei de grâu și își simțea inima plină de mândrie la gândul că reușise să facă ceva bun cu mâinile ei. Aceeași mândrie despre care obișnuia să le vorbească părintele lor.

Cu câteva zile doar înainte de cules, au deșteptat-o în toiul nopții niște zgomote. L-a trezit pe Benna, care dormea alături de ea, și i-a pus mâna la gură. Apoi a luat sabia tatălui lor, a dat puțin la o parte obloanele și s-au strecurat amândoi afară și s-au furișat în pădure, unde s-au ascuns în tufele de rugi din spatele unui copac.

În fața casei se vedeau niște siluete negre, în mâini cu torțe care pâlpâiau în bezna nopții.

— Cine-s ăia?

— Sssst!

I-a auzit cum le-au spart ușa, i-a auzit răscolindu-le casa și hambarul.

— Ce vor?

— Sssst!

S-au dus apoi pe câmp și i-au dat foc cu torțele lor și flăcările

au cuprins holdele de grâu și le-au transformat într-o vâlvătaie uriașă. Monza l-a auzit pe unul ovaționând. Pe altul râzând.

Benna se uita încremenit, iar pe obrajii slăbuți și luminați de flăcările portocalii i se vedeau dârele strălucitoare ale lacrimilor.

— Dar de ce... de ce să...?

— Sssst!

Monza a privit la fumul care se ridica în noaptea senină. Toată munca ei. Toată sudoarea și chinul ei. A rămas acolo mult timp după ce oamenii aceia plecaseră și s-a uitat cum arde.

Dimineața au venit alți oamenii. Săteni din vale, cu chipurile împietrite și răzbunătoare, în frunte cu bătrânul Destort. Acesta își prinsese o sabie la cingătoare și era însoțit de cei trei fii ai lui.

— Au trecut și pe la voi, nu? Mare noroc că mai sunteți în viață. Pe Crevi, ăla din deal, l-au omorât. Și pe nevastă-sa. Și pe băiatul lor.

— Ce vreți să faceți?

— Să le dăm de urmă și după aia să-i spânzurăm.

— Venim și noi.

— Mai bine...

— Venim și noi!

Destort nu fusese toată viața morar și se pricepea la asemenea treburi. I-au ajuns din urmă pe bandiți în noaptea următoare. Aceștia se întorceau spre sud, dar făcuseră un popas în jurul unui foc de tabără. Nici măcar nu avuseseră prevederea să-l pună pe unul dintre ei să stea de pază. Mai mult borfași decât soldați. Printre ei erau și niște fermieri de pe graniță, care găsiseră cu cale să-și rezolve acum niște dispute, în timp ce seniorii lor erau ocupați să și le rezolve pe ale lor.

— Cine nu-i în stare să bage cuțitul în nemernicii ăștia să facă bine să stea pe loc.

Destort și-a tras sabia, iar ceilalți și-au pregătit bardele și topoarele și sulițele improvizate.

— Stai! a spus printre dinți Benna, apucând-o pe Monza de braț.

— Nu stau.

Și a luat-o la goană cu capul în jos și fără să facă zgomot. În mână ținea sabia tatălui lor. Se îndrepta spre flăcările care dansau printre copacii negri. A auzit un țipăt, un zăngănit de arme, fâșâitul unui arc.

A ieșit dintre tufe și a văzut doi bărbați ghemuiți lângă focul

de tabără, pe care clocotea o oală cu ceva mâncare. Unul dintre ei era bărbos și avea un topor în mână. Nu a apucat să-l ridice, că Monza l-a și lovit cu sabia între ochi. Bărbatul s-a prăbușit zbierând. Celălalt a vrut s-o rupă la fugă, dar n-a făcut decât un pas și ea l-a străpuns așa cum străpungi un porc când vrei să-l frigi la proțap. Ținându-se cu mâinile de ochi, bărbosul urla și urla și nu se mai oprea. Atunci Monza i-a implântat sabia în piept, iar el a mai gemut de câteva ori și apoi n-a mai zis nimic.

A rămas privind încruntată la cele două cadavre, în vreme ce zgomotul luptei se stingea treptat. Benna s-a furișat dintre copaci, a luat punga de la brâul bărbosului și și-a răsturnat-o în palmă. Din ea s-au rostogolit o mulțime de arginți.

— Șaptesprezece mărci.

De două ori mai mult decât ar fi primit ei pe toată recolta. A smuls și punga de la centura celuilalt și i-a întins-o surorii sale.

— Ăsta are treizeci, a exclamat el, făcând ochii mari.

— Treizeci?

Monza a privit sângele de pe sabia tatălui lor, gândindu-se cât de straniu era că ajunsese o ucigașă. Cât de straniu era, dar și cât de ușor. Mai ușor decât să-ți câștigi pâinea trudind pe ogorul tare ca piatra. Mult, mult mai ușor. Apoi a așteptat să fie cuprinsă de remușcări. A așteptat mult timp.

Remușcările nu au venit.

Otrava

Era exact genul de după-amiază care îi plăcea cel mai mult lui Morveer. Răcoroasă, chiar rece, dar fără pic de vânt și cu cerul de un albastru imaculat. Soarele strălucea printre ramurile goale și negre ale pomilor, scotea la iveală scânteieri de aur pe bare și buloane din cupru fără luciu, aprindea scântei neprețuite în mormanul de sticlărie aburită. Nimic nu se putea compara cu lucrul în aer liber într-o asemenea zi, la care se adăuga avantajul că orice vapori otrăvitori se risipeau imediat fără probleme. În fond, persoanele cu aceeași meserie ca a lui Morveer cădeau prea adesea victime compușilor chimici cu care lucrau, iar el nu avea nicio intenție să li se alăture. Plus că reputația lui ar fi avut prea mult de suferit.

Morveer zâmbi la flacăra sfioasă a lămpii, dădu din cap în

același ritm cu răpăitul molcom făcut de condensator și de retortă, se bucură să asculte șuieratul prietenos al aburului, pocnetul și bolborositul substanțelor reactive. Toate aceste sunete simbolizau pentru Morveer tot ceea ce reprezintă fâșâitul tăios al sabiei pentru spadasin ori zornăitul banilor pentru negustor. Sunetul unui lucru bine făcut. Prin urmare, privi cu mulțumire prin sticla tulbure a retortei la chipul lui Day, încrețit de concentrare.

Chip drăgălaș, fără doar și poate: în formă de inimă și înconjurat de bucle blonde. Însă tipul acesta de drăgălășenie era unul comun și deloc periculos, estompat și mai mult de o aură de inocență dezarmantă. Un chip care ar atrage o reacție pozitivă, fără să stârnească și alte comentarii. Un chip ușor de uitat. Morveer o alesese în primul rând pentru acest chip al ei. Pentru că nu lăsa nimic la voia întâmplării.

O picătură, ca un diamant, se formă la capătul condensatorului. Se întinse, se umflă și, în cele din urmă, se desprinse și se rostogoli strălucind prin spațiu, ca să cadă pe fundul flaconului.

— Excelent! murmură Morveer.

Urmară și alte picături, în aceeași procesiune solemnă. Ultima dintre ele se încăpățână să se agațe de margine, dar Day întinse mâna și lovi foarte ușor sticla. Picătura căzu alături de suratele ei, iar ochiul neavizat ar fi putut să creadă că la fundul flaconului nu erau decât câțiva stropi de apă. Abia cât să-ți umezești buzele.

— Cu grijă acum, draga mea, cu foarte, *foarte* mare grijă. Viața ta atârnă de un fir de păr. Viața ta și a mea, deopotrivă.

Ea își lipi limba de buza inferioară, desfăcu condensatorul cu infinită atenție și îl așeză pe tavă. Dezmembră apoi și restul instrumentului, piesă cu piesă. Ucenică a lui Morveer avea mâini delicate, fine. Îndemânatice, dar ferme, exact așa cum trebuiau să fie. Cu multă precauție astupă flaconul cu un dop din plută și îl ridică în lumină. Razele soarelui transformau stropii aceia în diamante lichide și fata zâmbi. Zâmbet neprihănit, drăgălaș, dar pe care nu ți-l mai amintești după câteva secunde.

— Nu-i prea mult.

— Exact asta este *ideea.* Nu are culoare, nici gust și nici miros. Totuși, o picătură minusculă dacă pui pe limbă, o adiere doar dacă inhalezi, chiar un strop dacă-ți mângâie pielea, ești

mort în câteva minute. Nu există antidot, nu există leac, nimeni nu este imun. Nu greșim dacă spunem că acesta este… Regele Otrăvurilor.

— Regele Otrăvurilor, șopti fata, cu venerația cerută de momentul acela.

— Să păstrezi doar pentru tine informația aceasta, draga mea, și să o folosești doar în caz de nevoie *extremă.* Numai împotriva celor mai periculoase, mai dubioase sau mai viclene persoane. Numai împotriva acelora care cunosc *îndeaproape* arta creatorului de otrăvuri.

— Înțeleg. Prudența mereu pe primul loc.

— Foarte bine. Aceasta este cea mai valoroasă lecție.

Morveer se lăsă pe speteaza scaunului și își împreună degetele.

— Acum cunoști cea mai mare taină a mea. Ucenicia ți s-a încheiat, dar… sper că vei continua să lucrezi cu mine, să mă ajuți la treburi.

— Aș fi onorată să rămân în slujba ta. Mai am multe de învățat.

— Toți avem, draga mea.

Se auzi sunetul clopoțelului de la poartă și Morveer întoarse capul.

— *Toți* avem.

Doi oameni se apropiau de casă pe cărarea lungă din livadă. Morveer își desfăcu ochelarii și se uită la ei. Un bărbat și o femeie. Foarte înalt și cu o înfățișare care emana forță, bărbatul avea părul lung și era îmbrăcat cu o haină jerpelită. Un nordic, cel mai probabil.

— Un primitiv, mormăi Morveer în barbă.

Asemenea oameni erau sălbatici și aveau o dispoziție înnăscută pentru superstiții, iar el îi disprețuia din toată inima.

Acum își aținti ochelarii asupra femeii, convins că despre o femeie era vorba, cu toate că purta haine bărbătești. Aceasta se uita drept la casă. Drept la el se uita. Chip frumos, fără îndoială, încadrat de păr negru ca tăciunele. Însă frumusețea ei era dură și răscolitoare, accentuată și mai mult de o expresie îndârjită. Un chip care lansa și o provocare, și o amenințare. Un chip pe care era suficient să-l vezi o singură dată ca să nu-l mai uiți. Frumusețea ei nu se putea compara cu aceea a mamei lui Morveer, dar cine s-ar fi putut compara cu ea? Mama lui fusese

o zeiță printre oameni. Surâsul ei pur, sărutat de lumina soarelui, era gravat pe veci în amintirea lui Morveer, de parcă ar fi fost…

— Oaspeți? întrebă Day.

— A venit doamna Murcatto.

Și pocni din degete spre masă.

— Strânge astea de aici. Fii *foarte* atentă cum pui mâna pe ele! Și după aia, adu-ne vin și prăjituri.

— Cu ceva în ele?

— Doar cu prune și caise. Vreau să-mi tratez oaspeții cu ceva, nu să-i omor.

Măcar până afla ce vor să-i spună.

Cât timp Day a eliberat masa, a acoperit-o cu o pânză și a așezat scaunele în jurul ei, Morveer și-a luat niște măsuri elementare de precauție. Apoi s-a așezat comod pe scaun, și-a încrucișat picioarele în cizme până la genunchi și foarte bine lustruite și și-a împletit brațele pe piept. Jurai că-i un boier care se bucura de aerul proaspăt al moșiei sale. În fond, nu-și câștigase acest drept?

Cu cel mai afabil zâmbet din repertoriu, se ridică să-i întâmpine atunci când oaspeții săi se apropiară de casă. Domnița Murcatto mergea nițel cam șchiopătând. Sigur, își ascundea cu multă iscusință infirmitatea, însă îndelungata experiență îi ascuțise atât de mult simțurile lui Morveer, încât nu-i mai scăpa niciun detaliu, oricât de mic. Femeia purta o sabie la șoldul drept și părea a fi o armă bună, dar el nu-i prea dădu atenție. Săbiile sunt niște unelte urâte și lipsite de rafinament. Sigur, gentilomii le puteau purta, însă numai cei necioplîți și colerici s-ar fi înjosit până într-acolo încât să le și folosească. Mai purta și o mănușă pe mâna dreaptă, sugerând că acolo era ceva ce ea voia să ascundă, pentru că mâna stângă era neacoperită și pe ea se vedea o piatră de culoarea sângelui, mare cât o unghie de-a lui. Dacă într-adevăr piatra aia era un rubin, așa cum părea, era unul de o valoare foarte mare.

— Eu sunt…

— Ești Monzcarro Murcatto. Pe vremuri ai fost general-căpitan al celor O Mie de Săbii, apoi ai intrat în slujba ducelui Orso din Talins.

Morveer se gândi că era mai bine să evite mănușa femeii, așa că întinse mâna stângă, cu palma în sus, gest plin de smerenie

și supunere.

— Un domn kantic, pe numele lui Sajaam, cunoștință comună a noastră, mi-a spus că ai să mă vizitezi.

Femeia îi strânse mâna - ferm și expeditiv.

— Și numele tău care este, prietene? întrebă Morveer, înclinându-se mieros în fața nordicului și strângându-i mâna uriașă în mâinile lui.

— Caul Fiori-îți-dau.

— Da, da, sigur că da. Numele voastre din Nord mi s-au părut întotdeauna *încântătoare* și expresive.

— Încântătoare și mai cum?

— Drăguțe.

— Aha!

Morveer îi mai ținu mâna o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Dar, *vă rog,* luați loc, luați loc!

Se uită zâmbind la Murcatto, care se așeză pe scaun, cu o grimasă de durere abia ghicită pe chip.

— Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam să fii atât de frumoasă.

Femeia se încruntă.

— Nici eu nu mă așteptam să fii atât de politicos.

— O, dar pot fi nepoliticos *fără probleme* atunci când situația o cere, crede-mă.

Fără zgomot, Day puse pe masă o farfurie cu prăjituri și o tavă pe care se aflau o sticlă cu vin și pahare.

— Însă aceasta nu este o asemenea situație, nu? Un pahar cu vin?

Musafirii lui schimbară o privire plină de tâlc. Zâmbind satisfăcut, Morveer scoase dopul sticlei și își turnă un pahar.

— Sunteți mercenari, dar nu pot decât să presupun că nu-i jefuiți, amenințați sau șantajați chiar pe *toți* oamenii pe care-i întâlniți. Pentru că nici eu nu îmi otrăvesc toate cunoștințele.

Sorbi zgomotos din vin, de parcă ar fi dorit să le demonstreze că era perfect sigur să bea din licoarea aia.

— Că pe mine cine m-ar mai plăti? Sunteți în siguranță.

— Chiar și așa, sperăm să ne ierți dacă refuzăm să bem cu tine.

Day întinse mâna spre farfuria cu prăjituri.

— Mă lași…

— Bagă în tine până nu mai poți, fata mea.

Apoi i se adresă lui Murcatto:
— Să înțeleg că nu pentru vinul meu ați venit.
— Nu. Avem o treabă pentru tine.
Morveer începu să-și examineze pielițele de la unghii.
— Bănuiesc că-i vorba despre asasinarea Marelui Duce Orso și a trepădușilor lui.
Femeia nu spuse nimic, dar el continuă de parcă i s-ar fi cerut o explicație.
— Nu-i nevoie de prea multă inteligență ca să ajungi la concluzia asta. Orso a declarat că fratele tău și cu tine ați fost uciși de agenți ai Ligii celor Opt. După aia aud de la Sajaam, prietenul nostru comun, că nu ești chiar atât de moartă precum s-a anunțat. Și, din moment ce nu s-a auzit de niciun fel de revedere înduioșătoare cu Orso, din moment ce nu ni s-a adus la cunoștință vestea miraculoasei tale supraviețuiri, nu putem decât să presupunem că asasinii osprieni nu au fost decât… *o minciună.* Este de notorietate firea invidioasă a ducelui de Talins, iar numeroasele tale victorii te-au făcut prea populară pentru gustul stăpânului tău. Așa este?
— Cam așa.
— În cazul ăsta, sincere condoleanțe. Din câte văd eu, fratele tău nu te însoțește și am înțeles că erați nedespărțiți.
Ochii albaștri și reci ai femeii se făcuseră ca de gheață. Nordicul stătea încruntat și mut alături de ea. Morveer își drese glasul. Or fi armele albe lipsite de rafinament, dar o sabie înfiptă în burtă îl omoară și pe cel isteț, nu doar pe cel prost.
— Știi că sunt *cel mai* bun.
— Aceasta este realitatea, interveni Day, uitând o clipă de prăjituri. O realitate de necontestat.
— Ar putea depune mărturie în acest sens numeroasele persoane din lumea bună asupra cărora mi-am folosit talentele, presupunând că ar mai fi în stare să o facă, dar, firește, nu mai sunt.
Day clătină din cap cu multă tristețe.
— Nici măcar una singură.
— Unde bați?
— Cel mai bun costă. Și costă mai mult decât ți-ai putea tu permite să plătești, mai ales că nu mai ai nicio slujbă.
— Ai auzit de Somenu Hermon?
— Îmi este cunoscut numele acesta.

— Mie nu, spuse Day.

Morveer se apucă să-i explice:

— Hermon a fost un imigrant kantic, foarte sărac, despre care se spune că a devenit cel mai bogat negustor din Musselia. Era arhicunoscut luxul în care trăia, generozitatea lui era legendară.

— Și?

— Din păcate, se afla în oraș atunci când cele O Mie de Săbii, aflate în slujba ducelui Orso, au pus stăpânire pe Musselia. Nu s-au înregistrat prea multe pierderi de vieți omenești, însă orașul a fost jefuit și nimeni nu a mai auzit de atunci de Hermon. Și nici de banii lui. Se presupune că și el, așa cum este cazul celor mai mulți negustori, și-a exagerat averea și, în afară de straiele lui scumpe, dar prea bătătoare la ochi, nu avea… absolut… *nimic.*

Morveer mai luă o înghițitură de vin, privind la Murcatto peste marginea paharului.

— Dar sunt alții care cunosc povestea aceasta mult mai bine decât mine. Comandanții acelei campanii au fost… oare cum îi cheamă? Parcă un frate și o soră?

Monza se uită fix la el, fără să clipească.

— Hermon a fost mult mai bogat decât spunea el că ar fi.

— Mai bogat? exclamă Morveer, sucindu-se în scaun. *Mai bogat?* Măi, să fie! Avantaj Murcatto! Vezi cum mă *zvârcolesc* doar când aud despre o grămadă atât de mare de aur? Zău… atât de *copleșitoare* îmi este lăcomia că am rămas…

Ridică mâna și o trânti cu zgomot pe masă.

— …*paralizat.*

Nordicul se înclină într-o parte, alunecă de pe scaun și se prăbuși în brazdele de iarbă de sub pomii fructiferi. Se rostogoli încet pe spate, cu genunchii îndoiți exact în poziția pe care o avusese pe scaun, cu trupul rigid ca un buștean, privind cerul cu ochii bulbucați și speriați.

— Aha! spuse Morveer privind peste masă. Se pare că acum Morveer este în avantaj.

Murcatto se uită la Fiori, apoi din nou la Morveer. Începuse să-i zvâcnească un obraz. Mâna cu mănușă îi tremură foarte puțin și rămase nemișcată.

— A funcționat, șopti Day.

— Dar cum de-ai putut să te îndoiești de mine?

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Morveer decât să-și captiveze spectatorii, așa că nu se putu abține și începu să explice ce se

întâmplase.

— Mai întâi m-am uns cu ulei din planta pe care noi o numim hreniță.

Își ridică mâinile cu degetele răsfirate.

— Pentru ca substanța chimică să nu-mi facă niciun rău, dacă pricepi ce vreau să spun. În fond, n-aș vrea să paralizez din senin. Ar fi o experiență *extrem* de neplăcută!

Chicoti ca pentru sine, iar Day începu și ea să râdă pițigăiat, în timp ce se apleca să verifice pulsul nordicului. Nu lăsase prăjitura din gură.

— Ingredientul activ este venin de păianjen distilat. Din cale afară de eficace chiar la o simplă atingere, după cum îți poți da seama. Pentru că i-am strâns mâna mai mult timp, prietenul tău a primit o doză mai mare. Mare noroc dacă se va mai putea mișca astăzi... bineînțeles, dacă eu hotărăsc să-l mai las să se miște vreodată. Sper că mai poți să vorbești.

— Ticălosule! mârâi Murcatto printre buzele înghețate.

— Bag seamă că poți.

Se ridică, ocoli masa și se așeză lângă ea.

— Trebuie să-mi cer scuze, dar și tu trebuie să înțelegi că, la fel ca tine, eu am atins apogeul profesiunii mele, însă acest apogeu este destul de precar. Noi, cei cu talente și realizări extraordinare, suntem obligați să ne luăm măsuri de prevedere. Acum, pentru că nu ne mai stânjenește capacitatea ta de mișcare, putem discuta cu sinceritate absolută despre... Marele Duce Orso.

Sorbi iar din vin, își plimbă satisfăcut lichidul prin gură și privi visător la o pasăre care se zbenguia printre ramuri. Murcatto nu spuse nimic, dar oricum nu conta. Morveer era mai mult decât bucuros să vorbească pentru amândoi.

— Îmi dau seama că ți s-a făcut un mare rău. Ai fost trădată de omul care îți datora atât de multe. Iubitul tău frate a fost ucis, iar tu ai ajuns... umbra celei de dinainte. Dar crede-mă când îți spun că și viața mea a fost *încărcată* cu răsturnări dureroase de situații, așa că te pot înțelege perfect. Însă lumea în care trăim este plină de oameni îngrozitori, iar noi, cei câțiva indivizi modești, nu o putem schimba decât... încetul cu încetul.

O auzi pe Day plescăind cu poftă, iar el îi aruncă o privire urâtă.

— Ce? molfăi fata printre dumicați.

— Mănâncă în liniște, dacă tot nu te poți abține. Încerc să explic ceva.

Fata ridică din umeri și începu să-și sugă zahărul de pe degete, scoțând dinadins tot felul de zgomote scârboase. Morveer scoase un oftat dezaprobator.

— Indolența tinereții. O să învețe să se poarte. Pentru noi toți timpul merge doar într-o singură direcție, nu-i așa, Murcatto?

— Scutește-mă de vorba ta blestemată! se forță ea să spună cu buze pe care nu și le mai simțea.

— În acest caz, să ne limităm la chestiunile practice. Cu ajutorul tău deloc de neglijat, Orso a devenit cel mai puternic om din Styria. Nu am să pretind niciodată că mă pricep la fel de bine ca tine la problemele militare, dar nu-i nevoie să fii vreun Stolicus ca să înțelegi că, după remarcabila ta victorie de anul trecut, de pe Malul Înalt, Liga celor Opt se află în pragul dezastrului. Doar un miracol ar mai putea salva Visserine la vară. Osprienii vor cere pace sau vor fi zdrobiți, depinde de starea de spirit a lui Orso de la momentul respectiv. Deși, cum tu știi mult mai bine decât oamenii de rând, Orso are o pasiune pentru zdrobirea adversarului. Dacă nu se va întâmpla nimic neașteptat, până la sfârșitul anului Styria va avea în sfârșit un rege. Și Anii de Sânge se vor fi terminat.

Își goli paharul și începu să-l agite entuziasmat.

— Pace și prosperitate pentru toată lumea! Categoric o lume mai bună, nu? Cu condiția să nu fii mercenar.

— Sau meșter de otrăvuri.

— Dimpotrivă, noi suntem încă și mai folositori pe timp de pace. În fine, ce vreau eu să spun este că moartea Marelui Duce Orso… pe lângă evidenta imposibilitate a demersului… nu pare a folosi nimănui. Nici măcar ție. Moartea lui Orso nu-ți va aduce înapoi fratele și nu-ți va vindeca nici mâna și nici picioarele.

Pe chipul femeii nu se putea citi nimic, dar poate că acesta era tot un efect al paraliziei.

— Mai mult decât probabil, o asemenea tentativă îți va aduce moartea și este posibil ca eu să-ți împărtășesc soarta. M-ai întrebat unde bat și acum îți răspund că trebuie să încetezi cu nebunia asta, *draga mea* Monzcarro. Trebuie să încetezi *imediat* și să nu te mai gândești la răzbunare.

Ochii ei erau necruțători ca două cupe cu otravă.

— Numai moartea mă va opri. Moartea mea sau a lui Orso.

— Indiferent de prețul pe care va trebui să-l plătești? Indiferent de durerea pe care ți-o va aduce? Indiferent de morții pe care-i vei lăsa în urma ta?

— Indiferent, mârâi ea.

— M-ai convins *pe deplin* de hotărârea ta.

— Nu există altceva pentru mine.

Morveer se lumină la față.

— În cazul acesta, consideră că am bătut palma. Cu condiția să înțelegi un lucru. Ce refuz eu întotdeauna, Day?

— Jumătățile de măsură, murmură fata, uitându-se lacomă la prăjitura rămasă pe farfurie.

— Corect. Câți trebuie să omorâm?

— Șase, răspunse Murcatto. Cu tot cu Orso.

— Atunci comisionul meu va fi de zece mii de mărci pentru fiecare dintre slugile ducelui, plătite când îți voi aduce dovada decesului lor. Și cincizeci de mii pentru ducele de Talins.

Acum obrazul îi zvâcni vizibil.

— Nu-i semn de bună creștere să negociezi când clientul este paralizat.

— Buna creștere ar fi *ridicolă* într-o discuție despre crimă. În orice caz, ăsta este prețul meu și nu mă tocmesc.

— Atunci ne-am înțeles.

— Mă bucur nespus de mult. Antidotul, te rog.

Day scoase capacul unui borcan, băgă vârful unui cuțit foarte subțire în reducția vâscoasă de pe fund și i-l întinse, cu mânerul lucios înainte. Morveer nu se grăbi să-l ia, pentru că se uita în ochii albaștri și reci ai lui Murcatto.

Pe primul loc prudența. Întotdeauna. Femeia aceasta, pe care o botezaseră Șerpoaica din Talins, era extrem de periculoasă. Chiar dacă nu i-ar fi cunoscut reputația, chiar dacă nu și-ar fi dat seama de firea ei din conversația avută sau din treaba pentru care venise să-l angajeze, tot ar fi putut s-o citească dintr-o singură privire. Și se gândea acum, la modul cel mai serios, dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu-i dea antidotul, ci să-i facă injecția fatală, să-l arunce în râu pe prietenul ei din Nord și apoi să uite de toată afacerea.

Dar cum ar fi să-l ucidă pe Marele Duce Orso, cel mai puternic om din Styria? Cum ar fi să modifice cursul istoriei prin meșteșugul său? Ce altă metodă mai bună de a-și încununa cariera decât înfăptuirea imposibilului? Numai simplul gând îl

făcea să zâmbească cu gura până la urechi.

Oftă prelung.

— Sper să nu ajung să regret.

Și împunse cu vârful cuțitului dosul mâinii lui Murcatto. Pe pielea femeii se formă încet o picătură de sânge întunecat.

Începu să simtă efectele în doar câteva clipe. Se strâmbă ușor de durere când reuși să-și miște capul încet, mai întâi la dreapta, apoi la stânga.

— Sunt surprinsă, îi spuse.

— Adevărat? De ce?

— Mă așteptam la ceva mai măreț din partea Meșterului de Otrăvuri, explică ea, frecându-și înțepătura de pe mână.

Morveer simți cum i se ofilește zâmbetul pe buze. Dar firește că nu avu nevoie decât de un moment ca să-și recapete stăpânirea de sine.

— Sper că incapacitatea ta temporară de mișcare nu a fost un deranj prea mare. Mă ierți, nu-i așa? Dacă urmează să colaborăm, nu mi-ar plăcea deloc să stau mereu cu ochii în patru.

— Desigur.

Își dezmorți umerii și zâmbi foarte ușor din colțul gurii.

— Mie îmi trebuie ce ai tu, iar tu vrei ce am eu. Afacerile sunt afaceri.

— Excelent! Splendid! Fără... *seamăn*!

Și Morveer își etală cel mai cuceritor zâmbet.

Însă mințea. Treaba asta era extrem de periculoasă, ca să nu mai spunem cât de periculoasă era persoana care îl angajase. Monzcarro Murcatto, faimoasa Măcelăreasă din Caprile, nu făcea parte din specia celor capabili de iertare. Nu îl iertase. Nici măcar nu se gândea să-l ierte. De acum înainte, prudența trebuia să se afle pe primul loc. Și pe al doilea. Și pe al treilea.

Știință și magie

Fiori își opri calul pe culmea dealului. Ținutul se întindea în fața lui, un talmeș-balmeș de câmpuri întunecate, pe care se zărea, ici și colo, ba câte o fermă amărâtă, ba câte un cătun prăpădit, ba câte un pâlc de copaci golași. La nici douăzeci de kilometri depărtare se zărea țărmul mării întunecate, conturul

arcuit al unui golf larg și marginea spălăcită a unui oraș. Turnuri minuscule îngrămădite pe trei coline deasupra mării înghețate, sub un cer de culoarea fierului.

— Westport, spuse Prietenosul, apoi plesni din limbă, îndemnându-și calul să pornească din nou.

Cu cât se apropiau mai mult de locul acela blestemat, cu atât îl cuprindea mai tare neliniștea pe Fiori. Și durerea, și frigul, și plictisul. Se încruntă la Murcatto, care călărea în fața lor, cu gluga trasă pe cap. Siluetă neagră pe fundal negru. Roțile de la căruță huruiau pe pietrele drumului. Caii tropăiau și fornăiau. Câteva ciori stinghere croncăneau de pe câmpurile despuiate. Dar de vorbit nu vorbea nimeni.

Fuseseră un grup sinistru pe drumul până aici. Dar și scopul care-i unea era unul sinistru. Crimă, nici mai mult, nici mai puțin. Fiori se întrebă ce ar fi zis tatăl lui despre toată treaba asta. Gâthorcăitor, care se ținea de datini mai abitir decât scoicile de fundul bărcii. Gâthorcăitor, care încerca să facă mereu ce se cuvine. Și, oricât ar fi răsucit el acum problema pe toate părțile, adevărul era că uciderea unui om pe care nu îl văzuse niciodată, doar pentru bani, nu se potrivea deloc cu ce-l învățase tatăl lui.

O explozie neașteptată de râsete pițigăiate. Era Day, cu un măr pe jumătate mâncat în mână și cocoțată în căruță, alături de Morveer. Fiori nu prea mai auzise râsete de destul de multă vreme, așa că l-au atras cum flacăra lumânării atrage o molie.

— Ce-i de râs? o întrebă el, începând deja să zâmbească la gluma pe care nu o auzise încă.

Fata se aplecă spre el, făcând să se legene căruța.

— Mă întrebam doar dacă ai făcut pe tine atunci când ai căzut de pe scaun ca o țestoasă răsturnată.

— Eu am fost de părere că ai făcut, spuse și Morveer, dar mă îndoiesc că ai fi mirosit altfel.

Zâmbetul lui Fiori muri în fașă. Își amintea cum stătea la masă în livada aia și încerca să pară cât mai amenințător. Și după aia parcă l-a luat cu mâncărimi peste tot. Și după aia l-a luat cu amețeală. Și a încercat să-și ducă mâna la frunte și și-a dat seama că nu-i în stare. A încercat să spună ceva despre ce i se întâmplă și și-a dat seama că nici asta nu-i în stare să facă. Și după aia lumea s-a întors cu susul în jos. Și altceva nu mai ținea minte.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el cu glas scăzut. Mi-ai făcut vrăji?

Day izbucni din nou în râs, scuipând bucățele de măr în jur.

— Vai de mine și de mine, asta-i și mai bună!

— Și când te gândești că am spus că o să fie un tovarăș de drum plicticos, chicoti și Morveer. Auzi, tu, *vrăji!* Pe cinstea mea, parcă am fi într-una dintre poveștile alea.

— Da, din cărțile ale mari și groase și prostești! Cu magi și cu diavoli și cu tot restul! hohoti Day, distrându-se de minune. Povești tâmpite pentru copii tâmpiți!

— Bine, spuse Fiori. Cred că am priceput. Sunt mai greu de cap. Nu mi-ai făcut vrăji. Atunci ce a fost?

Day zâmbi cu superioritate.

— Știință.

Fix de asta nu mai putea Fiori.

— Ce-i aia? Alt soi de magie?

— Nu, *nici vorbă* de așa ceva, îi răspunse cu dispreț Morveer. Știința este un sistem de gândire rațională, a cărui menire este să analizeze lumea și să stabilească legile prin care funcționează ea. Omul de știință folosește apoi legile astea ca să obțină un rezultat. Iar rezultatul astfel obținut poate semăna cu magia în ochii omului primitiv.

Fiori făcea mari eforturi să înțeleagă toate aceste cuvinte lungi în limba styriană. Deși se pretindea inteligent, Morveer vorbea mult și fără rost, parcă dorind dinadins să complice lucrurile.

— Pe când magia este un sistem de minciuni și bazaconii menite să-i prostească pe proști.

— Mare dreptate ai! Cred că sunt cel mai tâmpit nenorocit din tot Cercul Lumii, nu? Mare minune că nu trebuie să fiu atent clipă de clipă la curu’ meu ca nu cumva să-mi dau drumul pe mine.

— M-am gândit și la asta.

— Magia există, mormăi Fiori. Cu ochii mei am văzut o femeie care a chemat ceața.

— Nu mai spune? Și prin ce se deosebea de ceața obișnuită? Avea culoarea magiei? Verde? Portocaliu?

Fiori se bosumflă.

— Avea culoarea ei normală de ceață.

— Deci o femeie a chemat-o și ceața iacătă că a venit, repetă Morveer, ridicând dintr-o sprânceană la ajutoarea lui. Da, un

adevărat miracol!

Fata zâmbi și mușcă iarăși din măr.

— Am văzut și un bărbat cu trupul acoperit cu litere albastre și literele astea îl făceau imun la loviturile de sabie. Eu însumi l-am străpuns cu sulița. Ar fi trebuit să-l omoare lovitura mea, dar nici măcar nu l-a rănit.

— Oooo-hohoho!

Morveer își ridică ambele mâini și începu să fâlfâie din degete ca un copil care face pe fantoma.

— Litere magice! Îmi iau vorbele înapoi! Lumea e *burdușită* cu miracole.

Evident că Day începu iarăși să chicotească.

— Știu ce am văzut.

— Ba nu, derutatul meu prieten, crezi că știi. Nu există magie. Cu atât mai puțin în Styria.

— Nu există decât amăgire, psalmodie Day, și război și ciumă și bani pe care nu-i ai și trebuie să-i faci.

— De ce te-ai hotărât să onorezi Styria cu prezența ta? îl întrebă Morveer. De ce n-ai rămas în Nord, înfășurat în cețurile alea magice?

Fiori se frecă încet la gât. Motivul i se părea destul de bizar acum și se simți și mai aiurea atunci când îl rosti cu glas tare.

— Am venit aici ca să devin un om mai bun.

— Ținând seama de cum ești acum, nu cred că îți va fi prea greu.

Lui Fiori îi mai rămăsese ceva mândrie și începuse să-l calce pe nervi zâmbetul de superioritate al limbricului ăstuia. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i tragă una cu barda și să-l dărâme din căruță. Însă trebuia să se poarte frumos, așa că se aplecă spre el și, pe un ton amabil și prudent, îi spuse în limba Nordului:

— Părerea mea personală este că ai capul plin cu căcat, ceea ce nu-i de mirare de vreme ce ai mutra ca un cur. Toți ăștia pitici sunteți la fel. Încercați mereu să dovediți cât de deștepți sunteți ca măcar asta să vă dea motiv de fală. Da’ să știi că nu contează cât de mult mă batjocorești, pentru că deja am câștigat. Mai mult de atâta n-ai să crești. Niciodată n-ai să-ți îndeplinești visul de-a vedea în capătul opus al unei săli pline cu oameni.

Și îi rânji cu mult drag.

Morveer se încruntă.

— Ce-a vrut să zică păsăreasca asta?

— Tu ești omu’ de știință, nu? Păi, atunci, dă-ți singur seama.

Day izbucni iarăși în hohote ascuțite de râs și se opri doar când Morveer îi aruncă o privire aspră. Zâmbind încă, fata mâncă mărul până la cotor, apoi îl aruncă. Fiori rămase în urma căruței, privind cum trec pe lângă ei câmpurile pustii, acoperite cu chiciura dimineții. Priveliștea asta îi aducea aminte de casă. Oftă și aburul respirației se ridică spre cerul de plumb. Toți prietenii pe care îi avusese el vreodată fuseseră luptători. Carli și Oameni Vestiți, camarazi de arme, mulți dintre ei întorși acum în țărână, într-un fel sau altul. Își spuse că aici, în mijlocul Styriei, doar Prietenosul ar putea umple acest gol; așa că dădu pinteni calului și se apropie de pușcăriaș.

— Hei!

Prietenosul nu-i răspunse. Nici măcar capul nu și-l mișcă să-i arate că l-a auzit. Tăcerea îi învălui. Privind la fața aia ca un zid din cărămidă, îi era greu să-și imagineze că pușcăriașul i-ar putea deveni un prieten de suflet, gata să râdă la glumele lui. Dar speranța moarte n-are, nu?

— Zici că ai fost soldat?

Prietenosul clătină din cap.

— Dar ai luat parte la bătălii?

Din nou nu.

Fiori continuă, de parcă răspunsul ar fi fost unul afirmativ. De fapt, nici nu prea mai avea de ales.

— Eu m-am luptat în câteva. Împreună cu carlii lui Bethod, am luat parte la atacul prin cețuri, la nord de Cimnur. Am ținut linia frontului alături de Rudd Treicopaci la Dunbrec. Am luptat șapte zile în munți cu Copoiul. Îngrozitoare au fost zilele alea.

— Șapte? îl întrebă Prietenosul, zvâcnind oarecum interesat dintr-o sprânceană groasă.

— O, da! oftă Fiori. Șapte.

Numele acelor oameni și locuri nu însemnau nimic pentru cei de aici. Se uită la un grup de căruțe cu coviltir care trecea în sens opus. De pe capre se încruntau la el bărbați cu coifuri din oțel și arcuri în mâini.

— Atunci unde ai învățat să lupți? insistă el, deși simțea că se duce și ultima fărâmiță de speranță la o conversație cât de cât acceptabilă.

— La Fereală.

— Hî?

— Acolo unde te bagă după ce faci un lucru rău și te prind.

— Și de ce anume te feresc acolo?

— Nu se cheamă Fereală pen’ că te-ar feri pe tine de ceva. Se cheamă așa pen’ că e toată lumea ferită dacă tu zaci acolo. Mai întâi ți se zice câte zile, luni, ani o să te țină acolo. Și după aia te încuie într-un beci unde nu ajunge lumina. Și zaci acolo până trec toate zilele și lunile și anii ăia. Și după aia zici mulțumesc frumos și ți se dă drumul.

Lui Fiori această practică i se părea barbară.

— Păi, în Nord, dacă faci ceva rău, plătești o amendă ca să-ți îndrepți greșeala. Ori o amendă, ori te spânzură, dacă așa hotărăște căpetenia. Ba chiar te răstignesc, dacă ai omorât pe cineva. Dar să te închidă într-o groapă? Păi, asta e o crimă.

Prietenosul ridică din umeri.

— Legile voastre sunt rezonabile. După faptă și răsplată. Nu ca aici.

— Da. Corect! După faptă și răsplată, murmură Fiori, dorindu-și să nu fi deschis discuția.

Dar Prietenosul parcă nici nu-l auzise.

— Aici, la noi, cerul este prea sus și fiecare om face ce vrea și când vrea și nu există pedepse corecte.

Se încruntă spre casele învăluite în cețuri din jurul golfului. Westport.

— A dracului debandadă!

Pe la amiază au ajuns la zidurile orașului, unde se întindea deja un șir lung de oameni care voiau să între. Soldații de la porți le puneau întrebări, percheziționau câte un sac sau câte un cufăr, împungeau - cam fără chef - cu cozile sulițelor în câte o căruță.

— Consilierii sunt cam neliniștiți de când a capitulat Borletta, spuse Morveer din căruță. Verifică pe toată lumea care vrea să între. Să mă lăsați pe mine să vorbesc.

Fiori nu se opuse, din moment ce limbricul ăsta era pur și simplu înamorat de propriul glas.

— Numele? întrebă un străjer, plictisit la culme.

— Reevrom, spuse meșterul de otrăvuri, zâmbind încântat. Umil negustor din Puranti. Iar dânșii sunt asociații mei...

— Cu ce treburi în Westport?

— Crimă.

Urmară câteva momente de tăcere penibilă. Evident că soldatul nu avea chef de glume. Morveer continuă:

— Sper să am un succes *ucigător* cu vinurile ospriene! Da, da, sper să am un succes *ucigător* în orașul domniilor voastre.

Și chicoti, plin de admirație față de propriul umor. Iar Day se hlizi veselă alături de el.

— Ăsta nu pare genul pe care să-l lăsăm înăuntru.

Alt străjer îl măsura încruntat pe Fiori.

Morveer nu se opri din râs:

— A, ăla! Nu vă faceți griji din cauza lui. E înapoiat mintal, bietul de el. Și un copil are mai multă minte decât el. Dar e bun la cărat butoaie. Îl țin pe lângă mine mai mult din rațiuni sentimentale. Ce sunt eu, Day?

— Un sentimental, răspunse prompt fata.

— Am o inimă prea mare. Mereu am avut-o așa. Vedeți voi, mama a murit când eram foarte tânăr… minunată femeie…

— Da’ terminați odată! strigă cineva din spate.

Morveer puse mâna pe pânza care acoperea căruța.

— Vreți să verificați…

— Ți se pare că exact de asta am eu chef acum, când juma de Styrie așteaptă să între pe poarta asta blestemată? Treci.

Străjerul făcu un semn obosit din mână și repetă:

— Treci.

Hățurile plesniră, căruța intră în orașul Westport, urmată de Murcatto și Prietenosul. Fiori rămase la coadă, ceea ce i se întâmpla cam des în ultima vreme.

Așa de mare era înghesuiala dinăuntru, încât puteai să juri că ai nimerit în toiul unei bătălii. Și nici mai puțin înspăimântătoare nu era. Drumul pavat și cu copaci goi pe margini era plin până la refuz de oameni de toate rasele și culorile. Bărbați palizi, cu haine sobre; femei cu ochi înguști și vicleni, înveșmântate în mătăsuri strălucitoare; ⌊bărbați cu pielea neagră și straie albe; soldați și mercenari, în cămăși din zale și pieptare fără luciu. Slugi, salahori, mici negustori, gentilomi, bogați și săraci, eleganți și împuțiți, nobili și cerșetori. O groază de cerșetori. Pe jos și călare, valuri-valuri, încolo și încoace, ca niște năluci. Cai și căruțe și trăsuri acoperite. Femei cu păr mult și ridicat în vârful capului și cu încă și mai multe bijuterii, cărate în jilțuri de câte doi servitori asudați.

Fiori crezuse că Talins fusese plin de tot soiul de ciudățenii. Ei, iată că Westport era și mai rău. Observă un șir de animale cu gâturile foarte lungi și capete foarte mici și triste; animalele astea erau legate cu lanțuri subțiri și mânate prin mulțime. Strânse repede din ochi și își scutură capul, dar când și-i deschise văzu din nou fiarele alea bălăbănind din capete pe deasupra viermuielii de oameni care nici nu le luau în seamă. Orașul ăsta era un vis, dar nu unul frumos.

Au intrat apoi pe un drum mai îngust, îngrădit pe laturi cu prăvălii și tarabe. Unul după altul, mirosurile i-au violat nasul - pește, pâine, lac, fructe, ulei, mirodenii și încă alte zece pe care nu le cunoștea - și i-au tăiat respirația și au început să converseze cu stomacul lui gol. De nicăieri a apărut o căruță din care un băiat i-a aruncat drept în față o cușcă din nuiele. Și ce să vezi? În cușca aia era o maimuțică. Și ce să mai vezi? Maimuțica aia a început să sâsâie la el și să-l scuipe și el mai-mai că era să cadă din șa de uimire. Și auzul îi era violat - de zbierete în vreo douăzeci de limbi diferite. Iar pe deasupra tuturor plutea un fel de cântec monoton, din ce în ce mai răsunător, straniu, dar frumos, care-i făcu pielea de găină și-i ridică firișoarele de păr de pe brațe.

Pe o latură a unei piețe se înălța o clădire cu o cupolă uriașă. Din fațadă răsăreau șase turnuri înalte, pe acoperișurile cărora luceau țepușe aurii. De acolo se auzea cântecul ăla. Sute de voci, și mai înalte, și mai grave, cântând împreună, ca una singură.

— E un templu.

Murcatto ajunsese lângă el. Nu-și dăduse încă jos gluga, așa că din chip nu i se zărea decât căutătura încruntată.

Adevărul era că femeia asta îl cam înspăimânta pe Fiori. Și așa fusese destul de rău că a trebuit să o vadă cum a făcut un om bucăți-bucățele cu ciocanul și chiar a dat semne că treaba i-a făcut plăcere. Dar mai târziu, atunci când negociau, avusese și senzația bizară că era gata să-l înjunghie. Și mai era și mâna aia pe care nu și-o scotea niciodată din mănușă. Nu-și amintea să-l mai fi speriat vreo femeie până acum și sentimentul ăsta îi crea o stare de jenă și neliniște. Dar, dacă era sincer, nu putea să nege că îi cam plăcea cum arată - bineînțeles, dacă făcea abstracție de mănușă, povestea cu ciocanul și energia periculoasă pe care o emana. Da, îi plăcea. Cam mult. Poate că-i

plăcea și pericolul puțin mai mult decât ar fi fost sănătos. Și toate stările astea ale lui erau încununate de faptul că habar n-avea cum mama dracului trebuie să vorbească cu ea.

— Un templu?

— În care sudicii i se roagă lui Dumnezeu.

— Dumnezeu, zici?

Fiori aproape că-și scrânti gâtul ca să se zgâiască la clopotnițele alea mai înalte decât cei mai înalți arbori din valea unde se născuse el. Auzise că prin Sud erau unii care credeau că există un om care trăiește în cer. Un om care făcuse lumea și care avea grijă de ea. Ideea asta i se păruse mereu o aiureală, dar acum, când se uita la construcția aceea monumentală, parcă începea și el să-i dea crezare.

— Frumos!

— Acum o sută de ani, când gurkienii au cucerit cetatea Dawah, o mulțime de sudici au fugit din calea lor. Unii au traversat marea și s-au stabilit aici și au construit temple ca mulțumire pentru că au fost salvați. De aceea Westport face parte și din Sud, nu doar din Styria. Dar să nu uităm că face parte și din Uniune, din moment ce consilierii au fost obligați să decidă de partea cui sunt și l-au ajutat pe Înaltul Rege să-i învingă pe gurkieni. Unii numesc locul acesta Răscrucea Lumii. Evident că mai sunt și alții care îl numesc viespar de mincinoși. Aici s-au stabilit oameni din toate cele O Mie de Insule, din Suljuk și Sikkur, din Thond și Vechiul Imperiu. Ba chiar și din Nord.

— Orice, doar proștii ăia nu.

— Primitivi, până la ultimul. Am auzit că sunt unii care-și lasă părul lung, ca femeile. Dar nu contează, aici este primit oricine.

Întinse mâna cu mănușă și-i arătă în celălalt capăt al pieței un rând lung de oameni urcați pe un fel de platforme. O gloată prea ciudată și prea respingătoare chiar și pentru acest loc. Bătrâni și tineri, înalți și scunzi, grași și costelivi, unii purtând anterie bizare sau bonete caraghioase, alții pe jumătate despuiați și cu trupurile pictate, unul cu niște oase înfipte în față. În spatele câtorva erau niște afișe scrise cu tot felul de litere, iar la gât le atârnau mărgele sau alte fleacuri. Dansau și făceau tumbe, își ridicau brațele, se holbau la cer, cădeau în genunchi, plângeau, râdeau, urlau, cântau, zbierau, implorau, unul mai tare decât altul, în mai multe limbi decât își imaginase

vreodată Fiori că există.

— Cine naiba sunt aiuriții ăștia? mormăi el.

— Preoți. Sau nebuni, depinde pe cine întrebi. În Gurkhul trebuie să te rogi exact așa cum te învață Profetul. Aici fiecare se poate închina așa cum vrea.

— Adică acum se roagă?

Murcatto ridică din umeri.

— Mai degrabă încearcă să-i convingă pe ceilalți că ritualul lor este cel mai bun.

Oamenii se uitau la spectacol. Unii păreau de acord cu ce spuneau ciudații. Alții clătinau din capete și râdeau și le strigau tot felul de măscări. Și mai erau unii care pur și simplu îi priveau plictisiți. Unul dintre preoți, sau dintre nebuni, începu să zbiere la Fiori, care nu pricepu nicio iotă din ce voia. Apoi se așeză în genunchi, întinse brațele, își legănă cu zgomot mărgelele de la gât și începu să se roage cu un glas aspru și răgușit. Fiori îl privi în ochii înroșiți și înțelese că bărbatul acela credea din tot sufletul că face cel mai important lucru din viața lui.

— Trebuie să fie un sentiment plăcut, spuse el.

— Care?

— Să crezi că știi toate răspunsurile...

Și se întrerupse când pe lângă ei trecu o femeie care ducea un bărbat în lesă. Bărbatul era uriaș, cu pielea închisă la culoare, cu o zgardă lucioasă din metal la gât și căra câte un sac în fiecare mână. Mergea cu ochii în pământ.

— Ai văzut?

— În Sud majoritatea oamenilor sunt fie sclavi, fie stăpâni de sclavi.

— Ăsta-i un obicei barbar, murmură Fiori. Dar parcă ai zis că și zona asta face parte din Uniune.

— Și Uniunea prețuiește libertatea omului, nu? Adică acolo nu există sclavi.

Îi arătă alți oameni, supuși și umili, duși tot în lese.

— Dar crede-mă când îți spun că niciun unionist care trece pe aici nu i-ar elibera.

— A dracului Uniune! Adică ticăloșii ăia nu vor decât mai multe teritorii și atât. În Nord sunt mai mulți decât au fost vreodată. Și de când au reînceput războaiele, Uffrith-ul e plin de ei. La ce le trebuie mai multe pământuri? Ar trebui să le vezi orașul. Pe lângă el, locul ăsta ar părea un sătuc.

Murcatto îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Adua?

— Exact.

— Ai fost acolo?

— Am fost. Când m-am luptat cu gurkienii. Atunci am căpătat asta.

Și își suflecă mâneca să-i arate cicatricea de pe încheietură. Când se uită la ea, îi observă strălucirea stranie din ochi. Să fi fost oare respect? îi plăcea. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese privit decât cu batjocură.

— Ai ajuns să stai la umbra Casei Creatorului?

— Mai tot orașul stă la umbra casei ăleia.

— Și cum a fost?

— Mai întuneric. Am observat că așa sunt umbrele.

— Hm!

A fost prima oară când Fiori desluși un fel de surâs pe chipul femeii și își spuse că îi stă tare bine.

— Mereu mi-am dorit să ajung și eu acolo.

— În Adua? Și ce te oprește?

— Cei șase pe care trebuie să-i omor.

Fiori oftă.

— A, chestia aia.

Îl cuprinse îngrijorarea și se întrebă din nou de ce naiba fusese de acord să participe la treaba asta.

— Întotdeauna mi-am fost cel mai aprig dușman, șopti el.

— Rămâi alături de mine, îi zise ea, zâmbind și mai mult. Curând ai să-ți faci dușmani și mai răi. Am ajuns.

Destinația lor nu-i ridică deloc moralul. O alee îngustă, cufundată în umbre de ai fi zis că s-a și lăsat noaptea. Cu o mulțime de case dărăpănate, înghesuite unele în altele, cu obloanele putrezite și jupuite, cu tencuiala crăpată, lăsând să se vadă cărămizile jilave de dedesubt. Își îndemnă calul în urma căruței și intrară toți pe sub o boltă întunecoasă, iar Murcatto închise ușile care scârțâiau din balamale și trase zăvorul ruginit. Fiori își legă calul de un par putred din curtea plină cu buruieni și țigle sparte.

— Ce mai palat, mormăi el, privind la bucățica de cer cenușiu care se vedea deasupra zidurilor acoperite cu iederă uscată. Poate acum o mie de ani.

— L-am ales pentru poziție, îi explică Murcatto, nu pentru

frumusețe.

Se îndreptară spre un hol sumbru, ale cărui uși dădeau în încăperi pustii.

— O mulțime de camere, remarcă Fiori.

Prietenosul dădu din cap.

— Douăj’două.

Treptele ponosite trosniră și gemură prelung sub pașii lor când urcară prin măruntaiele casei.

— Cum ai de gând să începi? îl întrebă Murcatto pe Morveer.

— Am început deja. Au fost trimise scrisorile de recomandare. Iar mâine-dimineață vom depune o sumă *considerabilă* la Banca Valint și Balk. Sumă atât de mare, încât va atrage atenția celui mai înalt funcționar al lor. Eu, asistenta mea și omul tău, Prietenosul, vom intra în bancă și vom spune că eu sunt un negustor prosper, iar cei doi sunt însoțitorii mei. Vom avea întrevederea… după care vom căuta o ocazie ca să-l putem ucide pe… Mauthis.

— Atât de simplu?

— Descoperirea unei ocazii favorabile este cel mai adesea cheia unor asemenea demersuri. Însă, dacă nu vom avea această șansă, voi apela la o altă… abordare.

— Și noi, ăștilalți, ce facem? îl întrebă Fiori.

— Este limpede faptul că patroana noastră deține o înfățișare de neuitat și ar putea fi recunoscută cu ușurință, în timp ce *tu*…

Și Morveer îi rânji din capul scării.

— *Tu* ieși în evidență ca o vacă printre lupi și ne-ai fi la fel de util ca ea. Ești prea înalt și ai prea multe cicatrice și hainele tale sunt prea de țăran ca să poți pretinde că ai avea vreo legătură cu bancherii. Cât despre părul tău…

— Cââââh! exclamă Day, clătinând din cap.

— Adică ce vrei să zici?

— Exact ce-am zis. Ești prea, prea…

Morveer flutură din mână, căutându-și cuvântul.

— Prea *nordic.*

Murcatto descuie o ușă coșcovită din capul scării și o deschise. Prin ea se strecură lumina tulbure a zilei. Fiori păși peste prag în urma celorlalți, mijind ochii.

— Pentru numele celor morți!

De jur-împrejur se întindeau o mulțime de acoperișuri de toate formele și înălțimile - din țigle roșii, olane cenușii, tablă

albă, paie putrezite, grinzi acoperite cu mușchi, cupru verde acoperit cu mizerie, cu petice din pânză și piele învechită. O harababură de frontoane înclinate, poduri, căpriori, cu tencuieli scorojite din care răsăreau buruieni, jgheaburi desprinse și streșini strâmbe, legate cu lanțuri, toate claie peste grămadă și dând senzația că se pot prăbuși în stradă dintr-o clipă în alta. Fumul gros care ieșea din nenumăratele hornuri învăluia locul acela într-o negură, prin care soarele părea o mâzgălitură urâtă. Pe ici, pe colo, mai împungea haosul ăla câte un turn sau se mai bulbuca deasupra lui câte o cupolă. Și se mai vedeau și câțiva copaci care reușiseră să se împotrivească destinului crunt și le mai mijise câte o rămurică nouă. Marea era o pată cenușie în zare, pe valurile căreia se legăna speriată o pădure de catarge.

De la înălțimea aceasta se auzea un fel de șuierat al orașului. Zgomote de muncă și de joacă, de oameni și animale; strigăte de precupeți și de mușterii, huruit de roți și pocnete de ciocane, fragmente de cântece și acorduri instrumentale, bucurie și disperare - toate amestecate la un loc, precum legumele într-o oală cu tocană.

Fiori se apropie de Murcatto, lângă balustrada acoperită cu o crustă de licheni, și se uită în jos. Pe străduța pietruită se vedeau mergând oameni mulți și grăbiți, ca apa pe fundul unui canion. În partea cealaltă se ridica un monstru de clădire.

Peretele ei era din piatră netedă și deschisă la culoare, cu câte o coloană la fiecare douăzeci de pași. Atât de groase păreau coloanele alea, că Fiori își zise că nu le-ar putea cuprinde cu brațele. Pe ele erau cioplite frunze și chipuri omenești. Primul rând de geamuri mici se afla la o înălțime cam la două staturi de om deasupra solului. Urma un alt rând deasupra lui. Apoi un altul, acesta cu geamurile mult mai mari. Toate ferestrele aveau zăbrele. Iar de-a lungul acoperișului plat, cam la același nivel cu locul unde se afla acum Fiori, se întindea un fel de gard din țepe negre, din metal, ca spinii de pe scaieți.

Morveer rânji larg:

— Doamnelor, domnilor și sălbaticilor, vă prezint reprezentanța din Westport… a Băncii… Valint și Balk.

Fiori clătină din cap.

— Seamănă cu o fortăreață.

— Seamănă cu o pușcărie, murmură Prietenosul.

— Seamănă cu o *bancă,* spuse batjocoritor Morveer.

Cel mai sigur loc din lume

Holul filialei din Westport a Băncii Valint și Balk era o grotă răsunătoare, construită din porfir roșu și marmură neagră, în toată splendoarea lugubră a unui mausoleu de împărat. Puțina lumină necesară se furișa de afară prin geamurile foarte mici, situate la înălțime, ale căror gratii groase aruncau carouri de umbre pe pardoseala strălucitoare. Câteva busturi uriașe din marmură se uitau cu îngâmfare în jos: probabil mari negustori și bancheri din istoria Styriei. Criminali transformați în eroi datorită succesului lor colosal. Morveer se întrebă dacă nu cumva printre ei se afla și Somenu Harmon, iar simplul gând că acel faimos negustor îi plătea, în mod indirect, simbria îl făcu să zâmbească și mai tare.

Șaizeci de funcționari - sau poate mai mulți - stăteau la pupitre identice, pe care se aflau teancuri identice de hârtii. Și fiecare dintre ei ținea în față câte un registru uriaș, legat în piele. Tot felul de oameni, de toate culorile, unii cu bonete, alții cu turbane sau cu pieptănăturile specifice sectelor kantice. Singura cerință pentru a fi angajat aici era să faci profit în cel mai scurt timp. Condeiele clincăneau în călimări, penițele zgâriau hârtia groasă, paginile trosneau și foșneau. Negustorii stăteau în grupuri și se ciorovăiau în șoaptă. Nu se vedea nici o singură monedă. Aici averile se făceau cu vorbe, cu idei, zvonuri și minciuni și erau prea valoroase pentru a fi ținute captive în aurul vulgar ori argintul sărăcăcios.

Atmosfera aceasta era menită să impresioneze, să șocheze, să intimideze. Numai că Morveer nu era ușor de intimidat. Se încadra perfect aici, exact așa cum o făcea oriunde. Trecu țanțoș pe lângă o coadă lungă de petenți bine îmbrăcați, cu aerul acela de satisfacție de sine care întovărășește mereu un câștig recent. Prietenosul mergea agale după el, cu o casetă în mâini. Iar în urma lor venea Day, pășind sfioasă în vârful picioarelor.

Morveer pocni din degete către funcționarul aflat în apropiere.

— Am o întrevedere cu...

Și se opri să consulte hârtia din mână ca să facă impresie.

— ...jupânul Mauthis. Este vorba despre o depunere

însemnată.

— Desigur. Dacă sunteți bun să așteptați un moment.

— Unul singur, nu mai multe. Timpul este la fel de valoros ca banii.

Morveer se apucă să studieze cu discreție structurile de securitate. Ar fi fost prea puțin să le considere doar demobilizatoare. Numără doisprezece bărbați înarmați, postați de jur-împrejurul sălii, atât de echipați că ziceai că-l păzesc pe Regele Uniunii. Numărase alți doisprezece și afară, lângă ușile duble și impozante.

— E o citadelă, mormăi Day în barbă.

— Dar mult mai bine apărată, replică Morveer.

— Cât o să dureze?

— De ce?

— Mi-e foame.

— Iarăși? M-ai *înnebunit*! N-ai să mori dacă aștepți puțin.

De dincolo de o arcadă apăru un bărbat înalt, tras la față, cu nasul mare și coroiat, cu părul rar și cărunt, îmbrăcat în straie întunecate și cu un guler gros de blană la gât.

— Mauthis, murmură Morveer, recunoscându-l din descrierea detaliată pe care i-o făcuse Murcatto. Cel pe care îl căutăm.

Bărbatul acela venea în spatele unuia mai tânăr, cu păr buclat și zâmbet plăcut, dar nu tot atât de dichisit. De fapt, avea o înfățișare complet ștearsă, ceea ce ar fi reprezentat un mare avantaj dacă ar fi practicat meșteșugul de creator de otrăvuri. Și totuși Mauthis, deși se presupunea că ar fi administratorul acestei filiale a băncii, mergea grăbit în urma lui, cu mâinile strânse la spate, de parcă el ar fi fost subalternul. Morveer se furișă mai aproape de ei, ca să-i audă ce-și spun.

— ...Jupâne Sulfur, sper că îi vei informa pe superiorii noștri că totul este sub control desăvârșit.

Parcă în vocea lui Mauthis se ghicea o notă foarte slabă de panică.

— Desăvârșit și absolut...

— Firește, răspunse de complezență cel cu numele Sulfur. Deși rareori superiorii noștri au nevoie să fie informați cu privire la ceva. Ei nu pierd nimic din ochi. Dacă totul este sub control desăvârșit, așa cum spui, sunt convins că deja au aflat și sunt mulțumiți. Dacă nu, atunci...

Și-i adresă un zâmbet larg lui Mauthis. Apoi altul lui Morveer

și acesta observă că tânărul avea ochi de culori diferite: unul albastru și celălalt verde.

— O zi bună tuturor!

Ieși cu pași mari din bancă și se pierdu curând în mulțimea de afară.

— Vă pot fi de folos cu ceva? scârțâi Mauthis.

Omul ăsta arăta de parcă nu ar fi râs în viața lui. Și era prea târziu să mai încerce acum.

— Sper din suflet că puteți. Numele meu este Reevrom și sunt negustor din Puranti.

Morveer chicotea în sine, așa cum făcea mereu când folosea anagrama pe post de nume, însă pe chip nu i se citi nimic în afară de cea mai caldă gentilețe atunci când îi întinse mâna.

— Reevrom. Am auzit de casa dumneavoastră. Este un privilegiu să vă cunosc.

Cu toate vorbele astea politicoase, era limpede că Mauthis nu voia să-i strângă mâna, ba chiar păstra o distanță prudentă între ei, dar nu prea mare, ca să nu-l ofenseze cumva pe noul client. Om precaut, ce mai încolo și încoace. Și bravo lui. Acul micuț de la baza inelului uriaș pe care Morveer îl purta pe degetul mijlociu era plin cu venin de scorpion în soluție de floare-de-leopard. Bancherul ar fi participat bine mersi la această întrevedere și ar fi căzut lat și foarte mort la un ceas după aceea.

— V-o prezint pe nepoata mea, continuă Morveer, deloc descurajat de acest eșec. Mi s-a încredințat răspunderea de a o însoți la întâlnirea cu un posibil pretendent.

La vorbele astea, Day se uită în sus printre gene, cu o sfială perfect calculată.

— Iar acesta este asociatul meu.

Se uită spre Prietenosul, care se încruntă solemn.

— De fapt, îi fac o onoare prea mare prezentându-l astfel. Este garda mea personală, jupânul Fermecătorul. Nu are cine știe ce înclinații spre arta conversației, dar când este vorba să mă păzească... mă rog, destul să spun că trebuie să mă păzesc singur. Însă i-am promis bătrânei sale mame că îl voi lua sub...

— Ați venit la noi cu afaceri? îl întrerupse glasul monoton al lui Mauthis.

Morveer făcu o plecăciune adâncă.

— O depunere *considerabilă.*

— În cazul acesta, cu tot regretul vă spun că însoțitorii dumneavoastră trebuie să rămână aici. Iar dumneavoastră, dacă doriți să mă urmați, veți putea face depunerea, pe care o acceptăm cu cea mai mare bucurie, iar apoi vom semna chitanța.

— Dar sigur că nepoata mea…

— Trebuie să înțelegeți că, din rațiuni de siguranță, nu putem face niciun fel de excepție. Nepoata dumneavoastră se va simți foarte bine aici.

— Firește, firește că așa te vei simți, scumpa mea. Fermecătorule! Caseta!

Prietenosul înmână caseta din metal unui funcționar cu ochelari, care plecă legănându-se sub greutatea ei.

— Tu să stai aici și să nu faci vreo nefăcută!

Urmându-l pe Mauthis în adâncurile clădirii, Morveer oftă mâhnit, de parcă ar fi suferit cumplit pentru că nu putea cu niciun preț să găsească servitori competenți.

— Banii mei vor fi în siguranță aici?

— Zidurile băncii au o grosime de trei metri și jumătate. Există o singură intrare, păzită pe timpul zilei de doisprezece bărbați foarte bine înarmați și încuiată pe timpul nopții cu trei încuietori, fiecare construită de alt lăcătuș, iar cheile lor sunt păstrate de trei funcționari. Două echipe patrulează la exterior până dimineață. Chiar și interiorul este supravegheat de un străjer destoinic, cu vederea extrem de ageră.

Și făcu un semn către un bărbat într-o vestă din piele cu ținte, care stătea plictisit la un pupitru.

— Îl încuiați înăuntru?

— Noaptea, da.

Morveer spuse cu oarecare greutate:

— *Foarte* inteligent!

Își scoase batista și tuși în ea cu deosebită eleganță. Mătasea era îmbibată cu zeamă din rădăcină de muștar - una dintre numeroasele substanțe la care el își dezvoltase imunitatea de-a lungul anilor. Avea nevoie doar ca Mauthis să nu fie o clipă atent la el, ca să-i poată pune batista pe față. Oricât de puțin ar fi inspirat din substanța aia, l-ar fi apucat imediat o tuse groaznică, ar fi început să scuipe sânge și ar fi murit în câteva secunde. Însă funcționarul cu caseta în brațe se băgase între ei și Morveer nu întrezărea nicio ocazie favorabilă pentru a-și duce

planul acesta la îndeplinire. Așa că se văzu nevoit să pună deoparte batista ucigașă și, împreună cu cei doi, intră într-un coridor lung, cu tablouri enorme înșirate pe ambii pereți. Lumina se revărsa din acoperișul foarte înalt, construit din o sută de mii de geamuri tăiate în formă de romb.

— Un tavan din ferestre! exclamă Morveer, cu capul dat pe spate și învârtindu-se încet. O minune a arhitecturii!

— Este o clădire modernă. Vă asigur că banii dumneavoastră nu ar fi mai bine protejați nicăieri altundeva.

— Ba poate sub ruinele Aulcusului? glumi Morveer, când trecură pe lângă o pictură a străvechiului oraș.

— Nici măcar acolo.

— Să înțeleg că retragerea banilor este *încă și mai* complicată, nu? Hahaha!

— Chiar așa, spuse bancherul fără să afișeze nici măcar umbra unui surâs. Ușa seifului nostru este construită din oțel rezistent din Uniune și are o grosime de treizeci de centimetri. Nu exagerăm câtuși de puțin atunci când spunem că acesta este cel mai sigur loc din tot Cercul Lumii. Pe aici.

Îl conduse pe Morveer într-o încăpere mare, în care domnea o atmosferă apăsătoare din cauza lambriurilor din lemn întunecat - încăpere ostentativă, dar plăcută, asuprită de prezența unui birou de dimensiunile unei căsuțe de om sărman. Deasupra căminului era atârnat un tablou în uleiuri sumbre, înfățișând un bărbat chel și îndesat, care se uita urât în jos, de parcă l-ar fi bănuit pe Morveer de gânduri necurate. Probabil că era portretul vreunui birocrat din trecutul prăfuit al Uniunii, își spuse creatorul de otrăvuri. Zoller, poate. Sau Bialoveld.

Mauthis se așeză pe un jilț înalt și tare, iar Morveer luă loc vizavi de el. Funcționarul deschise caseta și începu să numere banii cu acea pricepere pe care numai practica îndelungată ți-o poate da. Mauthis îl urmărea îndeaproape, aproape fără să clipească. Nu atinsese nici măcar în treacăt caseta, așa cum nici acum nu a atins banii. Prudent om. Enervant, exasperant de prudent. Privirea-i alunecă spre cealaltă parte a biroului.

— O cupă cu vin?

Morveer ridică o sprânceană la paharele care se vedeau deformat prin vitrina unui bufet foarte înalt.

— Nu, mulțumesc. Mă amețesc de la vin și m-am făcut cam des de râs. Așa că m-am hotărât să mă abțin cu totul și să mă

limitez doar la vânzarea lui. Licoarea asta este… *otravă curată.*

Și-i adresă bancherului un zâmbet larg.

— Dar, vă rog, nu vă abțineți și dumneavoastră din cauza mea.

Neobservat de nimeni, își strecură mâna în buzunarul secret din interiorul hainei unde aștepta fiola cu zeamă de carambola[3]. Nu i-ar fi prea greu să creeze o mică diversiune și să pună câteva picături în paharul lui Mauthis când acesta…

— Nici eu nu beau.

— Am înțeles.

Morveer luă mâna de pe fiolă și scoase din buzunar un ziar împăturit, de parcă aceasta ar fi fost intenția lui de la bun început. Îl desfăcu și, prefăcându-se că citește, se uită mai bine în toate colțurile încăperii.

— Am numărat cinci mii…

Observă modelul încuietorii de la ușă, cadrul în care fusese montată.

— …două sute…

Dalele din care era făcută pardoseala, lambriurile de pe pereți, construcția vitrată a tavanului, pielea din care era făcut jilțul lui Mauthis, tăciunii din focul neaprins.

— …și douăsprezece mărci.

Nimic din ce vedea nu-i dădea speranțe.

Mauthis nu păru emoționat la auzul sumei. Averi uriașe sau mărunțiș, pentru el era totuna. Deschise registrul uriaș de pe birou. Își linse vârful degetului și dădu netulburat paginile, una câte una, în trosnet de hârtie groasă. Văzându-l ce face, Morveer simți cum un val fierbinte de satisfacție i se umflă în stomac, revărsându-i-se în tot corpul. Și cu greu își înăbuși un strigăt triumfător. Se mulțumi doar să schițeze un zâmbet afectat.

— Suma încasată în ultima mea călătorie la Sipani. Vinul din Ospria este o afacere profitabilă chiar și în aceste vremuri tulburi. Mă bucur să spun că nu toată lumea este la fel de cumpătată ca noi, jupâne Mauthis.

— Desigur.

Bancherul își mai linse o dată degetul și întoarse și ultimele câteva pagini.

— Cinci mii, două sute unsprezece, anunță funcționarul.

---

[3] Carambola (sau fructul-stea) - fruct al unui arbore exotic (n. tr.).

Mauthis îi aruncă lui Morveer o privire pătrunzătoare.

— Încercați să ne trageți pe sfoară?

— Eu? râse fals Morveer, încercând să ocolească răspunsul. Al naibii Fermecătorul ăla, nu-i în stare să numere nici să-l pici cu ceară!

Mauthis mâzgăli ceva în registru, funcționarul se repezi și puse sugativa, în timp ce patronul lui întocmea factura, cu un aer indiferent și sigur. Funcționarul o luă și i-o oferi lui Morveer, împreună cu caseta goală.

— Este un bilet de bancă, emis de Instituția Bancară Valint și Balk, îi explică Mauthis. Rambursabilă de oricare casă comercială onorabilă din Styria.

— Trebuie să semnez ceva? întrebă Morveer plin de speranță, strângând între degete condeiul din buzunar.

Acesta era totodată și o țeavă extrem de eficientă, al cărei ac ascuns înăuntru conținea o doză mortală de…

— Nu.

— Foarte bine.

Morveer zâmbi în timp ce împăturea hârtia și o puse bine, cu grijă să nu atingă tăișul otrăvitor al cuțitașului din buzunar.

— E mai valoroasă decât aurul și mult mai ușoară. Rămas-bun! Mi-a făcut *multă* plăcere să vă cunosc.

Și întinse din nou mâna pe care lucea inelul veninos. Nu strica să mai încerce o dată.

Mauthis nici nu se ridică din scaun.

— Și mie.

Prieteni răi

Fusese locul preferat al lui Benna. Ori de câte ori se aflau în Westport, o târa după el aici de două ori pe săptămână. Un altar din oglinzi și sticlă șlefuită, lemn lustruit și marmură strălucitoare. Un templu închinat zeului frumuseții masculine. Marele preot - un frizer mic și slab, cu un șorț încărcat cu broderii - stătea foarte drept în mijlocul încăperii, cu bărbia ridicată spre tavan, de parcă i-ar fi așteptat să între chiar în clipa aceea.

— Doamnă! Ce bucurie să vă văd din nou!

Se întrerupse brusc și bătu nedumerit din pleoape.

— Soțul dumneavoastră nu vă însoțește astăzi?
— Fratele meu, îl corectă Monza, abia rostind cuvintele. Și nu, el… nu o să mai vină. Dar am o sarcină mult mai grea pentru dumneata…
Intră și Fiori, căscând gura în jur, înspăimântat ca oaia dusă la tăiere. Monza deschise gura să explice, dar frizerul nu o lăsă.
— Cred că-mi dau seama care este problema.
Se învârti iute în jurul lui Fiori, care se încrunta la el.
— Vai de mine și de mine! Tăiem tot?
— Cum?
— Tot, spuse Monza, luându-l pe frizer de cot și îndesându-i un sfert de marcă în mână. Dar ia-l încetișor. Mă îndoiesc că ar fi obișnuit cu așa ceva și mi-e să nu se sperie.
Își dădu seama că așa ar fi vorbit și despre un cal.
— Bineînțeles.
Frizerul se întoarse și… i se tăie respirația. Fiori își scosese deja cămașa cea nouă și acum își descheia cureaua de la pantaloni.
— Despre păr vorbește, prostule! îi spuse Monza, nu despre haine.
— Aha! Deși mi se părea tare aiurea, dar, mă rog, m-am gândit că așa o fi moda în Sud…
Monza se uită bine la el în timp ce se încheia rușinat la cămașă. O cicatrice lungă și rozalie pornea dintr-un umăr și-i traversa pieptul puternic și palid. Poate că pe vremuri i s-ar fi părut urâtă, dar a fost obligată să-și schimbe părerile în privința cicatricelor și a altor lucruri.
Fiori se așeză cu băgare de seamă pe scaun.
— Toată viața mea am avut părul ăsta.
— Înseamnă că a venit momentul să scapi de îmbrățișarea lui sufocantă. Lasă capul în jos, te rog.
Frizerul scoase foarfeca, iar Fiori sări de la locul lui.
— Chiar crezi că am să-l las pe un necunoscut să se apropie de fața mea cu ceva tăios?
— Protestez! Eu tund capetele celor mai distinși gentilomi din Westport!
— Tu, interveni Monza, apucându-l pe frizer de umăr și trăgându-l înapoi, lângă scaun, ai să taci din gură și ai să-i tai părul!
Îi mai strecură încă un sfert de marcă în buzunarul de la șorț

și se întoarse spre Fiori.

— Și tu ai să taci din gură și n-ai să te mai miști!

Nordicul se așeză la loc și se apucă atât de strâns de brațele scaunului, încât i se vedeau tendoanele la încheieturile mâinilor.

— Vezi ce faci, că sunt cu ochii pe tine! mârâi el amenințător la frizer.

Acesta oftă prelung, își țuguie îmbufnat buzele și se apucă de treabă.

Monza se plimbă prin încăpere, ascultând sunetele ascuțite făcute de foarfeca frizerului. Trecu pe lângă un raft, scoase dopurile de la sticlele colorate, mirosi uleiurile parfumate dinăuntru. Își zări imaginea într-una dintre oglinzi. Un chip cu trăsături severe. Mai slab, mai uscat și mai ascuțit decât fusese vreodată. Cu ochi duși în fundul capului din cauza durerii constante din picioare, din cauza nevoii permanente de pleavă de mac care ar fi alungat această durere.

Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza...

Nu mai putea scăpa de dorința de a fuma așa cum nu poți să scapi de osul care ți-a rămas în gât. Tot mai devreme o cuprindea nevoia asta în fiecare zi. Tot mai lung era timpul când trebuia să suporte durerea și starea generală de rău, numărând minutele până când va putea rămâne singură cu pipa ei, cufundându-se în neantul acela cald și moale. Începeau să-i tremure degetele și i se usca gura doar când se gândea la asta.

— Mereu l-am avut lung. Mereu!

Se întoarse cu fața la ei. Fiori se strâmba ca torturat, în timp ce frizerul îi tăia smocuri mari din păr, care cădeau și umpleau podeaua lustruită din jurul scaunului. Unii bărbați se închid în ei atunci când sunt agitați. Alții îndrugă verzi și uscate. Se pare că Fiori făcea parte din ultima categorie.

— Poate unde frate-miu a avut și el părul lung și eu am vrut să-l imit. Îl admiram foarte mult. Știi cum sunt frații mai mici... Fratele tău cum era?

Simți că-i zvâcnește obrazul, amintindu-și chipul lui Benna în oglinda frizeriei și chipul ei în spatele lui.

— Un om bun. Toată lumea îl iubea.

— Și frate-miu a fost un om bun. Mult mai bun decât mine. Cel puțin, așa credea tata. Nu pierdea nicio ocazie să mi-o spună... Vreau să zic că părul lung e ceva normal acolo de unde vin eu. Poate unde oamenilor li se taie altele în luptă, nu părul.

Dow cel Negru râdea de mine, pentru că el și-l tăia, ca să nu-l împiedice să-și vadă dușmanii. Dar adevărul e că Dow cel Negru își bătea joc de toată lumea. A dracului gură! Al dracului om! Singurul care-l întrecea era Sângerosul Nouă…

— Da’ știu că-ți place să vorbești, deși zici că nu ne prea știi limba. Vrei să-ți spun ce cred eu?

— Ce?

— Oamenii obișnuiesc să vorbească mult atunci când n-au nimic de zis.

Fiori oftă.

— Vreau doar să sper că mâine va fi nițel mai bine decât azi. Sunt un… cum se cheamă în limba voastră?

— Idiot?

O privi pieziș.

— La alt cuvânt mă gândeam.

— Optimist.

— Ăsta e. Sunt un optimist.

— Și te-ajută?

— Nu cine știe ce, dar continui să sper.

— Așa sunt optimiștii. Nu se învață niciodată minte.

Privi la chipul lui Fiori, eliberat de claia de păr slinos. Oase mari, nas ascuțit, o cicatrice mică într-o sprânceană. Chip atrăgător, deși cui îi pasă? Dar își dădu seama că îi păsa mai mult decât ar fi crezut.

— Ai fost soldat, da? Cum le ziceți voi, în Nord… carli?

— Am fost un Om Vestit.

Monza îi sesiză mândria din voce.

— Bravo ție! Deci ai condus oameni în luptă?

— M-am ocupat de câțiva. Tatăl meu a fost un om faimos, la fel și frate-miu. Probabil că semăn și eu puțin cu ei.

— Și atunci de ce ai renunțat la viața asta? De ce ai venit aici, unde ești un nimeni?

O privi în oglindă, în timp ce foarfeca frizerului îi țăcănea în jurul feței.

— Morveer zicea că și tu ai fost soldat. Și încă unul cu faimă.

— Nu chiar.

Era doar o jumătate de minciună. Cu faimă proastă ar fi fost mai aproape de adevăr.

— Acolo de unde sunt eu, femeile nu fac așa ceva.

Ea ridică din umeri.

— E o treabă mai ușoară decât să lucrezi pământul.

— Deci știi ce-i ăla un război, da?

— Da.

— Înseamnă că ai văzut ceva bătălii. Ai văzut oameni uciși.

— Da.

— Atunci ai văzut și ce presupune asta. Drumurile lungi, așteptarea, bolile. Oameni violați, jefuiți, schilodiți, arși, deși nu au făcut nimic să merite o asemenea soartă.

Monza își aminti de câmpul ei incendiat în urmă cu mulți ani.

— N-o mai lua pe ocolite și spune ce ai de spus.

— Vreau să spun că vărsarea de sânge atrage după ea altă vărsare de sânge. Vreau să spun că o răzbunare atrage după ea o altă răzbunare. Vreau să spun că războiul lasă un gust al naibii de amar oricui nu-i pe jumătate descreierat și gustul ăsta se face și mai rău odată cu trecerea timpului.

Ea nu-l întrerupse ca să-l contrazică.

— Ăsta-i motivul pentru care am preferat să scap de viața aia. Să încerc să las ceva în urma mea, nu doar jale și distrugere. Ceva de care să fiu mândru. Cred că îmi doresc să fiu un om… mai bun.

Țac-țac. Grămada de păr de pe jos se făcea tot mai mare.

— Om mai bun, zici?

— Da.

— Înseamnă că și tu ai văzut oameni uciși.

— Destui.

— Mormane de oameni morți? Puși claie peste grămadă după ce i-a ucis ciuma, împrăștiați pe câmpul de luptă după ce i-a ucis dușmanul?

— Da.

— Și ai observat că toate cadavrele alea au un fel de lumină? Că mirosul lor este la fel de dulce ca acela al trandafirilor într-o dimineață de primăvară?

Fiori se încruntă.

— Nu.

— Înseamnă că și oamenii buni și cei răi arată la fel, nu-i așa? Eu una pot să te asigur că n-am reușit niciodată să-i deosebesc.

Fiori nu mai spuse nimic.

— Dacă ești un om bun și încerci să faci fapte bune în fiecare zi din viața ta și construiești lucruri cu care să te mândrești și vin nenorociții ăia și le dau foc și ți le distrug într-o clipă și tu,

om bun fiind, nu uiți să le mulțumești frumos de fiecare dată când te calcă în picioare, crezi că te transformi în aur atunci când mori și te bagă în noroi?

— Cum?

— Sau te transformi în căcat, la fel ca noi toți?

Fiori dădu încet din cap.

— În căcat, sigur că da. Însă, cine știe, ai putea să lași ceva bun în urma ta.

Hohotele seci ale femeii erau ca un lătrat de câine răgușit.

— Ce altceva lăsăm noi în urmă, dacă nu lucruri nefăcute, nespuse, neterminate? Haine goale, camere goale, locuri goale în sufletelor celor care ne-au cunoscut? Greșeli pe care nu am mai apucat să le îndreptăm și speranțe de care s-a ales praful?

— Poate speranțele lăsate moștenire. Cuvintele frumoase pe care le-am spus. Amintirile fericite.

— Nu mai spune? Înseamnă că, atunci când te-am găsit eu, îți țineau de cald și de foame toate zâmbetele alea ale morților pe care le-ai strâns în suflet, nu-i așa? Ce gust au avut când mureai de foame? Măcar te-au încurajat când erai disperat?

Fiori își umflă obrajii.

— Ce să zic? Ești o rază de lumină. Poate că mi-au făcut și bine.

— Alt bine în afară de promisiunea nerespectată că te vei umple de bani?

Fiori se uită la ea printre gene, apoi își plecă privirea.

— Poate că nu. Dar n-am să-mi schimb părerea.

— Ha! Îți doresc succes, omule bun!

Și scutură din cap de parcă nu mai auzise în viața ei o tâmpenie atât de mare. *Dă-mi doar prieteni răi,* a scris Verturio. *Pe ei îi pot înțelege.*

Cu un ultim țăcănit din foarfecă, frizerul își desăvârși opera și făcu un pas înapoi, ștergându-și fruntea transpirată cu dosul mânecii.

— Am isprăvit.

Fiori se holbă la imaginea din oglindă.

— Parcă-s altul.

— Domnul pare un aristocrat styrian.

Monza pufni cu dispreț.

— Bine măcar că nu mai arată ca un cerșetor nordic.

— Poate, murmură Fiori, care numai bucuros nu părea. Mi se

pare că ăla din oglindă arată mai bine decât mine. Și pare mai deștept.

Își trecu mâna prin părul scurt și negru, încruntându-se la cel din oglindă.

— Dar nu-s sigur că am încredere în el.

— Un ultim detaliu...

În mâini cu o sticlă din cristal colorat, frizerul se aplecă și îi pulveriză parfum pe păr.

Nordicul țâșni din scaun ca o pisică nimerită într-o vatră încinsă.

— Ce mama *dracului*?! urlă el, strângând pumnii și îmbrâncindu-l pe frizerul înfricoșat până în celălalt capăt al încăperii.

Pe Monza o pufni râsul.

— Probabil că așa trebuie să miroasă un nobil din Styria.

Mai scoase câteva monede și le îndesă în buzunarul de la șorțul frizerului rămas cu gura căscată.

— O să mai dureze ceva până când o să dobândești și manierele lui.

Se înnoptase deja când s-au întors la clădirea aia prăpădită. Monza - cu gluga trasă pe cap; iar Fiori pășind țanțoș în haina lui cea nouă. Curtea neîngrijită era udă de la ploaia de mai devreme și o singură lampă ardea la un geam de la primul etaj. Monza se încruntă în direcția aceea, apoi se încruntă la Fiori, pe urmă puse mâna stângă pe mânerul cuțitului îndesat la spate, în centură. Mai bine să fie pregătită pentru orice eventualitate. În capătul scării șubrede stătea întredeschisă o ușă cu vopseaua coșcovită, prin care lumina se revărsa peste scândurile dușumelei. Femeia o împinse cu piciorul.

În vatra murdară de funingine ardeau doi bușteni care nu prea reușeau să încălzească încăperea. Prietenosul stătea la fereastra din cealaltă parte și se uita printre obloane la banca de vizavi. Morveer întinsese niște foi de hârtie pe o masă veche și șubredă, ca să-și delimiteze teritoriul. Day se cocoțase pe aceeași masă și acum stătea picior peste picior și cojea o portocală cu un pumnal.

— Mult mai bine, mormăi ea, aruncând o privire în direcția lui Fiori.

— O, sunt întru totul de acord, zâmbi larg Morveer. Un idiot

murdar și cu părul lung a plecat de aici în dimineața asta. Și uite că s-a întors un idiot curat și cu părul scurt. *Magie*, nu altceva!

Monza luă mâna de pe cuțit, în vreme ce Fiori mormăi supărat ceva în limba Nordului.

— Văd că nu sari în sus de bucurie, deci presupun că nu ți-a mers treaba.

— Mauthis este *extrem* de prevăzător și foarte bine protejat. În timpul zilei banca este mult prea bine păzită.

— Atunci prinde-l pe drumul spre bancă.

— Se deplasează într-o trăsură blindată, însoțit de douăsprezece gărzi. Ar fi un risc prea mare dacă am încerca să-l oprim.

Fiori aruncă încă un lemn pe foc și întinse palmele să și le încălzească.

— Atunci acasă la el?

— Pfui! exclamă disprețuitor Morveer. L-am urmărit și am aflat că locuiește pe o insulă fortificată din golf, unde își au reședințele alți câțiva dintre consilierii orașului. Omul de rând nu are voie acolo. Și chiar dacă am reuși să ajungem pe insula aia și chiar dacă am reuși să ne dăm seama care anume e casa lui, tot nu am avea cum să intrăm. Câte gărzi, slugi, membri ai familiei se află acolo? Nu știm. Refuz *categoric* să acționez pe baza unor simple presupuneri. Ce nu accept eu niciodată, Day?

— Nesiguranța.

— Corect! Eu mă ocup cu faptele *certe*, Murcatto. De asta ai venit tu la mine. M-ai angajat ca să-i asigur o moarte *sigură* unui om *cunoscut,* nu ca să lucrez ca un cârpaci și să ne scăpăm victima din mână. Nu suntem în Caprile…

— Știu foarte bine unde suntem, Morveer. În cazul ăsta, ce plan ai?

— Am cules toate informațiile necesare și am conceput o metodă sigură, prin care să putem obține efectul dorit. Trebuie doar să intru în bancă pe timpul nopții.

— Și cum ai de gând să o faci?

— Cum am de gând să o fac, Day?

— Prin folosirea riguroasă a observației, logicii și metodei.

Morveer afișă din nou zâmbet lui fudul, abia sesizabil.

— Exact așa!

Monza îl căută cu privirea pe Benna. Numai că Benna era mort și în locul lui se afla Fiori. Nordicul ridică din sprâncene,

oftă prelung, golindu-și plămânii de aer, și se întoarse cu fața la foc. *Dă-mi doar prieteni răi,* a scris Veturio. Dar cu siguranță că exista o limită.

De două ori doi

Zarurile se rostogoliră. Doi și doi. Doi ori doi fac patru. Doi plus doi fac patru. Fie că aduni punctele de pe zaruri, fie că le înmulțești, tot același rezultat obții. Prietenosul se simțea neputincios. Neputincios, dar calm. Oamenii se zbat atât de mult să obțină ce vor, dar, indiferent ce fac, rezultatul este același. Multe lecții te învață zarurile. Dacă știi cum să le descifrezi.

Grupul se împărțise în două perechi. Una formată din Morveer și Day - dascălul și ucenica. Veniseră împreună, stăteau împreună, râdeau împreună de ceilalți. Dar Prietenosul observă că acum și Murcatto cu Fiori formau o pereche. Siluetele lor se conturau negre pe cerul nopții când stăteau ghemuiți lângă balustradă, privind la banca de vizavi - imens bloc de beznă și mai adâncă. Remarcase adesea că era în firea oamenilor să formeze perechi. Perechi în care el nu era inclus. El rămânea singur, în umbre. Poate chiar avea o problemă, așa cum spuseseră judecătorii.

La Fereală, fusese perechea lui Sajaam - însă Prietenosul nu-și făcea iluzii. Sajaam îl alesese doar pentru că-i putea fi de folos. Pentru că celorlalți le era teamă de el. Cât de temut poate fi un om în întuneric. Iar Sajaam nici nu a pretins că altul ar fi fost motivul. Era singurul om corect pe care îl cunoștea Prietenosul și așa fusese și aranjamentul lor, care funcționase atât de bine, încât Sajaam reușise să facă destui bani în pușcărie ca să-și poată răscumpăra libertatea. Dar, pentru că era un om corect, nu-l uitase pe Prietenosul odată ce se văzuse liber. S-a întors și i-a răscumpărat și lui libertatea.

Afară din închisoare nu existau reguli și totul era altfel. Sajaam avea alte treburi și Prietenosul a rămas din nou singur. Dar nu-l deranja. Era obișnuit cu singurătatea, plus că-i țineau zarurile companie. Așa s-a făcut că a ajuns aici, în întuneric, pe un acoperiș din Westport, în toiul iernii. Cu astea două perechi bizare de oameni necinstiți.

Și paznicii veneau tot în perechi. Câte patru. Două grupuri de câte patru perechi se învârteau în jurul băncii noaptea întreagă. Începuse să plouă și ploaia se transformase în lapoviță. Dar paznicii, cu platoșe pe piept și halebarde pe umăr, continuau să-și târască picioarele prin beznă.

— Uite-i că vin iar, spuse Fiori.

— Îi văd și eu, mârâi Morveer. Începe să numeri.

Prin noapte se auzi șoapta îngroșată a lui Day:

— Unu... doi... trei... patru... cinci...

Prietenosul se holba la buzele ei, uitând de zarurile din mână. Și gura lui începu să se miște împreună cu a ei.

— Douăzeci și doi... douăzeci și trei... douăzeci și patru.

— Cum să ajungem pe acoperiș? se întreba Morveer. Cum să ajungem pe acoperiș?

— Cu o funie și niște cârlige? sugeră Murcatto.

— Prea încet, prea zgomotos, prea nesigur. Chiar dacă am reuși să fixăm cârligul așa cum trebuie, funia ar rămâne tot timpul la vedere. Nu. Avem nevoie de o metodă fără riscuri.

Prietenosul și-ar fi dorit caăia să tacă naibii din gură, pentru că nu o mai auzea pe Day. I se întărise rău de tot cocoșelul doar ascultând-o cum numără.

— O sută doisprezece... o sută treisprezece...

Închise ochii și își sprijini capul de perete. Începu să miște din deget în ritmul numerelor.

— O sută optzeci și doi... o sută optzeci și trei...

— Nimeni nu-i în stare să se urce până acolo fără ajutor, se auzi vocea lui Murcatto. Absolut nimeni. Zidul e prea neted și prea înalt. Plus că mai sunt și țepele alea.

— Sunt *întru totul* de acord.

— Atunci trebuie să urcăm prin interiorul băncii.

— Imposibil. *Mult* prea mulți ochi. Trebuie să ne cățărăm pe zid și apoi să intrăm pe geamurile alea mari din acoperiș. Bine că aleea-i pustie pe timpul nopții. Măcar atât.

— Dar celelalte laturi ale clădirii?

— Latura dinspre nord dă spre o stradă mai aglomerată și mult mai bine luminată. Iar pe latura dinspre est se află intrarea principală, unde stau de pază toată noaptea alte patru străji. Iar latura dinspre sud seamănă perfect cu asta, dar fără vreun alt acoperiș în vecinătatea ei de unde să o putem noi spiona. Nu. Zidul ăsta este *singura* noastră opțiune.

Prietenosul observă licărul slab de pe alee. Venea următoarea patrulă, de două ori câte doi străjeri, doi străjeri plus doi străjeri - patru străjeri care mergeau încet în jurul băncii.

— Și se plimbă așa toată noaptea?

— Îi vor schimba alte două grupuri de câte patru. Veghea nu se termină decât în zori.

— Două sute nouăzeci și unu… două sute nouăzeci și doi… și uite-i pe ceilalți, exclamă Day pocnind din limbă. Aproximativ trei sute.

— Trei sssute! sâsâi Morveer.

Cu tot întunericul, Prietenosul reuși să-l vadă cum clatină din cap.

— Nu-i suficient timp.

— Atunci, ce facem? se răsti iritată Monza.

Prietenosul legănă zarurile în pumn, le simți în palmă muchiile atât de bine cunoscute. Nici nu-i mai păsa cum aveau să între în bancă, ba chiar nu-i mai păsa nici dacă aveau să între până la urmă. Nu spera decât ca Day să reînceapă numărătoarea.

— Trebuie să existe o cale… *trebuie* să mai…

— Pot s-o fac eu.

Priviră în jur. Fiori se sprijinea de balustradă.

— Tu? râse disprețuitor Morveer. Cum?

Prietenosul abia dacă desluși zâmbetul nordicului prin bezna groasă.

— Prin magie.

Planuri și accidente

Străjerii își vedeau bombănind de drumul lor. Erau patru - cu platoșe, coifuri și halebarde în care sclipea lumina reflectată din felinarele pe care le legănau în mâini. Fiori se ascunse în pragul ușii atunci când trecură pe lângă el, așteptă încordat câteva clipe, apoi traversă tiptil aleea, până în umbrele de lângă coloana pe care și-o alesese. Începu să numere. Până când ajungea la trei sute trebuia să se cațere pe acoperiș. Privi în sus. Al naibii de înalt era. De ce mama dracului fusese de acord cu nebunia asta? Doar ca să șteargă rânjetul ăla de pe mutra idiotului de Morveer și să-i demonstreze lui Murcatto că își merita banii?

— Mi-am fost mereu cel mai aprig dușman, șopti el.

Se dovedise că era mult prea orgolios. Și că avea o slăbiciune nesănătoasă pentru femeile frumoase. Cine și-ar fi închipuit?

Scoase funia, lungă de un metru și jumătate, cu un ochi la un capăt și un cârlig la celălalt. Aruncă o privire la ferestrele clădirilor din fața lui. Cele mai multe aveau obloanele trase, dar câteva erau deschise și din vreo două încă se mai vedea lumina dinăuntru. Se întrebă care erau șansele ca vreunul să se uite pe geam și să dea cu ochii de un om care se cățăra pe zidul băncii. Un zid mult mai înalt decât i-ar fi convenit lui.

— Al dracului de aprig dușman!

Se pregăti să urce pe coloană.

— Pe aici pe undeva.

— Unde, prostule?

Fiori încremeni, cu funia atârnându-i din mâini. Pași, zornăit de zale. Se întorceau cretinii ăia de străjeri. Nu mai făcuseră asta niciodată cât îi urmărise el înconjurând banca. Și o făcuseră de cincizeci de ori. Cu toată gargara lui despre știință, uite că nenorocitul ăla de creator de otrăvuri o făcuse de oaie, însă victima era Fiori, rămas cu trufandalele în bătaia vântului. Se înghesui și mai mult în umbre, zgâriind piatra zidului cu arcul din spinare. Cum mama dracului avea să le explice? Păi, cum să vă zic, știți și voi cum e, mi-a venit să mă plimb în miez de noapte uite așa, îmbrăcat tot în negru. Și am luat și arcul cu mine, să se mai aerisească și el, săracu'.

Dacă o lua la fugă, atunci precis că l-ar observa, l-ar urmări și, mai mult ca sigur, l-ar străpunge cu una dintre armele lor. Și și-ar da seama de încercarea de a pătrunde cu forța în bancă și cu asta s-ar termina toată povestea. Dacă rămânea pe loc… rezultatul ar fi cam același, doar chestia cu înjunghiatul ar fi fost certă.

Vocile se apropiau.

— Nu poate să fie prea departe. Noi nu facem decât să ne învârtim și să ne tot învârtim…

Probabil că unul dintre ei pierduse ceva. Pentru a nu știu câta oară în viața lui, Fiori adresă o înjurătură drăgăstoasă norocului păcătos pe care i-l dăruise soarta. Era prea târziu ca să mai fugă. Încleștă mâna pe pumnal. Pașii se auzeau tot mai aproape - chiar de cealaltă parte a coloanei. De ce acceptase banii ei? Uite că avea o slăbiciune nesănătoasă și pentru arginți.

Scrâșni din dinți și așteptă să…

— Vă rog!

Vocea lui Murcatto. Traversa grăbită aleea. Își dăduse jos gluga. Era prima oară când Fiori o vedea fără sabie.

— Îmi pare rău, atât de rău îmi pare că îndrăznesc să vă deranjez. Vreau să ajung acasă, dar am impresia că m-am rătăcit cu totul.

Unul dintre paznici ieși de după coloană, apoi încă unul. Stăteau cu spatele la Fiori, cam la o lungime de braț între el și ea. Dacă întindea mâna, precis că le putea atinge armura.

— Unde locuiești?

— Cu niște prieteni, lângă fântâna de pe strada Lord Sabeldi, dar nu cunosc orașul și…

Se întrerupse ca să scoată un hohot de râs mic, rușinat și deznădăjduit, apoi continuă:

— …am uitat cum se ajunge acolo.

Un străjer își împinse coiful pe spate.

— Chiar că te-ai rătăcit. Adresa de o cauți e în ălălalt capăt al orașului.

— Jur că mă învârt de ore bune pe străzi.

Și Monza începu să se îndepărteze încet, atrăgându-i ușor după ea. Apăru un alt paznic, apoi încă unul. Acum erau toți patru aici și toți cu spatele la Fiori. Acesta își ținu răsuflarea, dar atât de tare îi bătea inima, încât se și mira cum de nu i-o aude nimeni.

— V-aș fi nespus de recunoscătoare dacă m-ați putea îndruma. Știu că-s toantă, ce să fac…

— Nu, nu. E ușor să te rătăcești în Westport.

— Mai cu seamă noaptea.

— Și mie mi se mai întâmplă uneori să mă rătăcesc aici.

Bărbații începură să râdă și Monza râse cu ei, continuând să-i ademenească după ea. Privirea ei o întâlni pe a lui Fiori doar o fracțiune de secundă și imediat ea dispăru după coloana următoare și dispărură și paznicii cu ea, iar vocile lor se pierdură. Fiori închise ochii și suflă ușurat. Bine că nu e singurul bărbat de aici cu slăbiciune pentru femei.

Sări pe baza dreaptă a coloanei, își petrecu funia în jurul ei, apoi pe sub fundul lui și o răsuci ca să formeze o buclă. Habar nu mai avea unde se ajunsese cu numărătoarea, dar știa că trebuie să urce cât mai repede. Și porni, strângând piatra între

genunchi și vârfurile cizmelor, împingând treptat funia în sus, apoi strângând-o ca să se poată urca.

Șmecheria asta o știa de mic, fratele său i-o arătase. Așa se cățăra în cei mai înalți copaci din vale ca să fure ouă din cuiburile păsărilor. Își aminti cum râdeau amândoi la început, când tot aluneca și cădea. Acum folosea trucul ăsta ca să omoare niște oameni. Însă dacă o să cadă din nou, el va fi cel mort. Se poate spune că viața lui nu era chiar așa cum sperase.

Dar se cățără repede și fără probleme. La fel cum se cățărase pe vremuri, doar că sus nu-l așteptau ouă în vreun cuib, dar nici așchii din coaja copacului nu erau ca să-l înțepe în biluțe. Anevoioasă treabă, totuși. Era ud leoarcă de transpirație când a ajuns la capătul coloanei și partea cea mai grea încă nu începuse. Desfăcu funia și și-o petrecu peste umăr. Apoi porni să se cațere mai departe - cu degetele de la mâini și picioare căuta găuri în figurile sculptate, gâfâia șuierător, îl ardeau toți mușchii. Alunecă pe chipul încruntat al unei femei și se opri acolo, la șaizeci de metri deasupra solului, agățat de două frunze din piatră și sperând din suflet ca acestea să fie mai rezistente decât cele care cresc în copaci.

Avusese parte și de vremuri mai bune, dar, hei, trebuie să privești partea plină a paharului. De mult timp nu mai ținuse fața unei femei între picioare. Auzi un fluierat din cealaltă parte a străduței, se uită într-acolo și văzu silueta întunecată a lui Day pe acoperiș. Îi arăta ceva în jos. Următoarea patrulă își începuse rondul.

— Rahat!

Se lipi de sculptură, încercând să se identifice cu piatra. Îl usturau palmele jupuite de la funie și spera să nu-i vină vreunui paznic ideea să se uite în sus. Norocul nu-l ocoli: patrula trecu mai departe, în zăngănit de armuri și arme, iar Fiori răsuflă ușurat. Inima îi bubuia în piept mai puternic decât mai devreme. Îi așteptă să treacă de colțul clădirii și se pregăti să urce și ultima parte.

Țepele de pe ziduri, înfipte în niște pari, erau mobile. Imposibil de trecut dincolo. Însă țepele din vârful coloanelor erau lipite de piatră cu mortar. Își scoase din buzunar mănușile - mănuși groase, de potcovar -, pe care și le puse în mâini, apoi se apucă strâns de două țepe. Trase aer în piept și se lăsă să atârne în gol. Apoi se trase în sus, privind cruciș la vârfurile

ascuțite din fața lui. Semăna cu urcatul printre crengi, numai că în pomi nu exista riscul să-ți scoți vreun ochi. Ce bine ar fi dacă ar scăpa cu ambii ochi nevătămați din povestea asta.

Se legănă într-o parte, apoi în cealaltă și reuși să-și ridice un picior pe acoperiș. Se răsuci, simți cum țepele îi zgârie vesta groasă, mai-mai să i se împlânte în piept. Își săltă și celălalt picior.

Și gata. A ajuns sus.

— Șaptezeci și opt… șaptezeci și nouă… optzeci.

Buzele Prietenosului se mișcau singure, în timp ce fostul pușcăriaș îl urmărea pe Fiori trecând peste balustradă și ajungând pe acoperișul băncii.

— A reușit! șopti Day cu vocea strangulată, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Și a scos un timp foarte bun, chicoti încet Morveer. Cine ar fi zis că-i în stare să se cațăre așa… *ca o maimuță*.

Silueta nordicului se contura neagră pe cerul nopții. Își trase arcul din spate și începu să meșterească ceva la el.

— Să sperăm că nu trage ca o maimuță, murmură Day.

Fiori ținti. Prietenosul auzi trosnetul surd al corzii. Imediat simți cum săgeata îl lovește în piept. O înșfăcă iute, încruntându-se la ea. Nu pricepea de ce nu-l duruse deloc.

— *Mare* noroc că nu are vârf, spuse Morveer, desfăcând sârma dintre aripioarele săgeții. Trebuie să evităm orice accident, iar moartea ta prematură ar putea să fie așa ceva.

Prietenosul aruncă cât colo săgeata boantă și legă bine frânghia de capătul sârmei.

— Ești sigur că o să-l țină? șopti Day.

— Funie de mătase din Suljuk, spuse cu trufie Morveer. Ușoară ca un fulg, dar rezistentă ca oțelul. Ne va ține pe toți trei în același timp și nimeni nu va vedea nimic dacă va ridica ochii.

— Așa speri tu.

— Ce nu-mi asum eu niciodată, draga mea?

— Da, bine.

Frânghia neagră șuieră prin mâinile Prietenosului când Fiori se apucă să tragă sârma înapoi la el. Se uită la ea cum străbătea spațiul dintre cele două acoperișuri. Calculă distanța în minte. Puțin peste douăzeci de metri. Prinse capătul funiei și trase bine de ea ca să o întindă. Prietenosul ancoră capătul lui de un

belciug din fier pe care-l fixase mai devreme de scândurile acoperișului și o înnodă - o dată, de două ori, de trei ori.

— Ești *convins* că ai înnodat-o bine? îl întrebă Morveer. Căderea de la înălțimea asta nu face parte din planul nostru.

— Patruj' doi de metri, spuse Prietenosul.

— Ce-i asta?

— Înălțimea.

O pauză scurtă.

— Nu ne ajuți.

O frânghie neagră și foarte întinsă lega cele două clădiri. Chiar dacă nu o putea vedea prea bine pe bezna aia, Prietenosul știa că este acolo.

Cu buclele răvășite de adierea nopții, Day îl îndemnă.

— După tine!

Orbecăind prin întuneric, Morveer încălecă balustrada. Gâfâia rău de tot. Adevărul era că drumul pe frânghie nu fusese câtuși de puțin o excursie la iarbă verde. Nu, nici vorbă. Unde mai pui că, atunci când ajunsese la jumătate, se iscase un vânt rece, care-l speriase strașnic. Pe vremuri, pe când își făcea ucenicia pe lângă odiosul Moumah-yin-Bek, reușea să execute astfel de acrobații cu foarte multă grație. Dar probabil că agilitatea devenise acum de domeniul trecutului, la fel ca părul bogat din tinerețe. Se opri o clipă, cât să-și revină; își șterse transpirația rece de pe frunte și abia după aceea își dădu seama că Fiori rânjea spre el.

— Care-i gluma? vru să știe Morveer.

— Depinde ce te face să râzi. Câtă vreme ai de gând să stai înăuntru?

— Exact cât trebuie. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Atunci ar fi bine să te miști mai repede decât ai făcut-o pe frânghie. Altminteri, o să te găsească înăuntru de dimineață, când vor deschide banca.

Continuând să zâmbească, nordicul trecu peste balustradă - cu mișcări iuți și sigure, în pofida staturii sale apreciabile.

— Dacă există Dumnezeu, înseamnă că m-a blestemat.

Morveer se gândi în treacăt dacă nu cumva ar face bine să taie funia cât timp sălbaticul ăla încă se mai afla agățat de ea, dar renunță și înaintă în patru labe către centrul acoperișului. Miile de plăci din sticlă sclipeau stins în fața lui. Prietenosul se

lăsă pe vine lângă el și desfăcu o a doua frânghie, pe care și-o înfășurase în jurul mijlocului.

— Ah! Aceasta este epoca modernă, spuse Morveer de lângă Day, lipindu-și palmele de geamuri. Oare ce vor mai născoci după asta?

— Sunt norocoasă că trăiesc în vremurile astea interesante.

— Așa suntem cu toții, draga mea, o aprobă el, privind în interiorul băncii. Așa suntem cu *toții.*

Coridorul era foarte slab luminat: câte o singură lampă în fiecare capăt, ale căror raze nu reușeau decât să scânteieze în ramele aurite ale tablourilor uriașe, lăsând însă ușile învăluite în umbre.

— Băncile, șopti el, zâmbind din colțul buzelor. Mereu încearcă să facă economii.

Își scoase cleștele și începu să desfacă geamurile. Vârsta nu-i diminuase dexteritatea și astfel nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să scoată nouă plăci din sticlă, să taie zăbrelele din plumb și să facă în acoperiș o gaură în formă de romb, suficient de mare pentru intențiile sale.

— Excelentă sincronizare! murmură el.

Lumina de la felinarul paznicului juca pe pereții lambrisați ai coridorului, aducând puțină viață pânzelor mohorâte. Pașii lui răsunară dedesubt, la fel răsună și căscatul lui prelung. Umbra i se întindea pe pardoseala din marmură. Morveer suflă o singură dată în țeavă.

— Au!

Paznicul duse mâna la cap. Morveer se trase înapoi. Apoi se auziră pași grăbiți, pași împleticiți, un gâlgâit și apoi o bufnitură de trup căzut. Prin deschizătura din tavan se putea vedea paznicul întins pe spate, cu felinarul aprins alături.

— Minunat! șopti Day.

— Normal!

— Oricât de mult am vorbi despre știință, mereu mi se pare magic ce faci.

— S-ar putea spune că suntem vrăjitorii epocii moderne. Funia, dacă nu-ți este cu supărare, jupâne Prietenos!

Pușcăriașul îi azvârli un capăt al frânghiei din mătase; celălalt îi rămase înnodat în jurul mijlocului.

— Ești sigur că poți să mă ții?

— Sunt.

Omul acesta tăcut emana o forță atât de mare, încât până și Morveer se simți încrezător. Făcu funiei un nod de el inventat, lăsă un picior să-i atârne prin deschizătura din acoperiș, apoi pe celălalt. Își îndesă șoldurile, apoi și umerii și intră în bancă.

— Lasă-mă jos!

Nici măcar o mașinărie nu l-ar fi putut coborî la fel de repede și lin cum a făcut-o Prietenosul. Atinse pardoseala și desfăcu nodul cu o simplă mișcare din încheietura mâinii; se strecură în întunericul unei uși, cu țeava pregătită în mână. Nu se aștepta decât la un singur paznic în toată clădirea, dar în viață omul nu trebuie să se lase orbit de așteptări.

Prudența mereu pe primul loc.

Cercetă cu atenție toate ungherele coridorului întunecat. Îl furnica toată pielea de surescitare. Nicio mișcare. Doar o liniște atât de profundă, încât părea că-i înțeapă timpanele.

Se uită în sus, văzu chipul lui Day la marginea deschizăturii și îi făcu semn să coboare. Fata alunecă prin gaura din acoperiș la fel de agilă ca o acrobată de la circ. În jurul corpului își înfășurase o bandulieră din pânză neagră, în care se aflau toate uneltele lor. Ajunse jos, își desfăcu la iuțeală frânghia și se ghemui surâzând.

Lui Morveer îi veni să surâdă și el, dar se opri la timp. Nu se cuvenea să-i arate că, în cei trei ani de când lucrează împreună, a început să simtă o reală admirație pentru talentele, judecata sănătoasă și firea ei plăcută. Nu se cuvenea nici măcar să-i dea vreun indiciu al respectului său. Pentru că în astfel de situații oamenii i-au înșelat încrederea. Perioada de la orfelinat, ucenicia, căsnicia, viața profesională - toate i-au fost pline cu trădări amare. Inima lui purta cicatricele multor răni. Va păstra relația lor la un nivel strict profesional și așa vor fi amândoi în siguranță. El va fi protejat în fața ei, iar Day va fi apărată de ea însăși.

— Liber? șopti ea.

— Ca o tablă de șah fără piese, murmură el, privind la paznicul doborât. Și totul merge conform planului. Ce detestăm noi cel mai mult?

— Muștarul?

— Și?

— Accidentele.

— Corect! Nu există accidente fericite. Apucă-l de picioare!

Cu eforturi considerabile, reușiră să-l târască până la birou și îl așezară pe scaun. Capul paznicului căzu pe spate și omul începu să sforăie, făcând să-i fluture ușor mustața lungă în jurul buzelor.

— Așșșaaa, doarme ca un prunc. Dă-mi ce-mi trebuie, te rog!

Day îi întinse o sticlă goală, pe care Morveer o puse pe pardoseală, lângă piciorul paznicului. Apoi primi o sticlă pe jumătate plină cu ceva tărie, cu care îl stropi bine pe vesta din piele. După aceea o puse lângă mâna bleagă a omului. Alcoolul se scurgea de pe haina lui pe dale, unde începuse să formeze o baltă cu miros înțepător.

Morveer făcu un pas înapoi și încadră scena între palme.

— Tabloul... este pregătit. Ce patron nu-și suspectează paznicul de noapte că ar consuma una sau două sticle, în ciuda ordinelor sale exprese? Remarcă-i trăsăturile destinse, duhoarea de tărie, sforăitul sonor. Motive întemeiate pentru concedierea lui imediată atunci când va fi descoperit, în zori. Va protesta, se va jura că este nevinovat, dar, în lipsa oricăror dovezi care să-i susțină spusele...

Răvăși părul paznicului cu mâna-i înmănușată, găsi acul și i-l smulse din scalp.

— ...nimeni nu va bănui nimic altceva. Totul va fi *absolut* normal. Numai că nu va fi deloc normal, nu-i așa? O, nu, câtuși de puțin. Sălile tăcute din filiala Westport... a Băncii Valint și Balk... vor ascunde o *taină funestă.*

Suflă în flacăra de la felinarul paznicului, cufundând sala în întuneric.

— Pe aici, Day, și nu tândăli.

Se strecurară amândoi pe coridor - ca două umbre mute - și se opriră în fața ușii masive de la biroul lui Mauthis. Agrafele din mâna lui Day luciră stins când tânăra se aplecă să o descuie. După doar o secundă, se auzi pocnetul cărnos al mecanismului și ușa se deschise fără zgomot.

— Cam proaste încuietori într-o bancă, observă ea și își puse bine instrumentele.

— Încuietorile bune sunt montate la încăperile cu bani.

— Noi n-am venit la furat.

— O, nu, nu, noi suntem niște hoți mai puțin obișnuiți. Pentru că noi venim cu *daruri.*

Ocoli biroul uriaș al lui Mauthis și deschise registrul cel gros,

având grijă să nu-l miște din loc nici cu un milimetru.

— Soluția, te rog.

Day îi întinse borcănelul, plin ochi cu o pastă fină. Morveer deschise cu mare grijă capacul. Aplică pasta aceea cu o pensulă subțire. Cel mai potrivit instrument pentru un artist cu talente nemăsurate, așa cum era el. Paginile pocneau și foșneau pe măsură ce le întorcea ca să atingă colțurile fiecăreia cu pensula înmuiată în otravă.

— Vezi, Day? Mișcări iuți, egale și precise, dar făcute cu deosebită grijă. Mai ales cu *cea mai mare* grijă. Ce-i ucide pe confrații noștri?

— Propriile lor otrăvuri.

— *Perfect* adevărat!

Și, cu la fel de multă grijă, Morveer termină de aplicat otrava, închise registrul, puse bine pensula și îndesă la loc capacul borcănelului.

— Hai să mergem! zise Day. Mi-e foame.

— Să mergem? se miră Morveer, zâmbind cu toată gura. Nici vorbă, draga mea. Mai avem *multă* treabă aici. Trebuie să te înveți să-ți câștigi mâncarea. Ne așteaptă o noapte lungă. O noapte... *foarte*... lungă.

— Aici.

Fiori aproape că se aruncă peste balustradă, atât de tare îl surprinse vocea aceea. Se răsuci imediat, simțindu-și inima în beregată. Murcatto stătea ghemuită în spatele lui. Aburii respirației îi conturau chipul ascuns în umbre.

— În numele celor morți, ce tare m-ai speriat! șuieră el.

— Mai bine eu decât paznicii ăia.

Se apropie tiptil de belciugul din fier și trase de nod.

— Deci ai reușit să ajungi sus?

Destulă surprindere în tonul ei.

— Te-ai îndoit vreodată că o să reușesc?

— Am crezut c-o să-ți spargi scăfârlia.

Fiori se lovi cu degetul în cap.

— Asta-i partea cea mai zdravănă a mea. Ai scăpat de prietenii noștri?

— La jumătatea drumului spre strada Lord Sabeldi. Dacă aș fi știut că-s atât de creduli, nici nu mi-aș mai fi bătut atâta capul cu toată povestea aia.

Fiori rânji.

— Mă bucur că ai făcut-o, altminteri și-ar fi bătut ei capul cu mine.

— Nu puteam să-i las. Mai avem încă multă treabă.

Stânjenit, Fiori se cutremură. Uneori îi era ușor să uite că treaba lor era să ucidă un om.

— Ți-e frig, nu?

— De unde vin eu, asta-i o noapte de vară, pufni el.

Scoase dopul sticlei și i-o întinse.

— Bea. Ai să te încălzești.

— Ce grijuliu ești!

Monza luă o dușcă sănătoasă. Fiori îi observă mișcarea mușchilor subțiri de la gât.

— Așa sunt eu, un bărbat grijuliu, care face parte dintr-o bandă de asasini plătiți.

— Trebuie să știi că unii asasini plătiți sunt niște oameni foarte drăguți.

Mai luă o înghițitură și îi înapoie sticla.

— Dar niciunul nu face parte din echipa noastră.

— Normal că nu. Toți bărbații din grup sunt niște scursuri. Și toate femeile.

— Au intrat? Morveer și micuța lui protejată?

— Da, de destulă vreme.

— Și Prietenosul e cu ei?

— Prietenosul e cu ei.

— Ți-a zis Morveer cât o să stea acolo?

— Să-mi zică? De când îmi zice el ceva?

Între ei se lăsă o tăcere ca de gheață. Se ghemuiră alături, lângă balustradă, privind la conturul întunecat al băncii de peste drum. Fără să știe de ce, Fiori se simțea extrem de surescitat. Mai mult decât ar fi trebuit să fie cineva care participa la o crimă. Se uită pe furiș la femeia de lângă el, dar nu reuși să-și ferească privirea suficient de repede și ea i-o surprinse.

— Nu avem decât să așteptăm și să răbdăm de frig, spuse ea.

— Cam așa ceva, zic și eu. Dacă nu cumva mai vrei să mă tunzi puțin.

— Mi-ar fi teamă să folosesc foarfeca în preajma ta.

Fiori izbucni în râs.

— Bravo! Zic că mai meriți o dușcă.

Și îi întinse sticla.

— Ce să spun, pentru o femeie care angajează asasini sunt al naibii de amuzantă.

Se apropie să ia sticla. Se apropie destul de mult și Fiori simți un fel de mâncărime în partea corpului de lângă Monza. Se uită repede în altă parte, ca nu cumva să se facă de râs și mai tare decât se făcuse în ultimele două săptămâni. O auzi cum înclină sticla, o auzi cum bea.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă. Spune-mi dacă mai vrei ceva, șefa.

Când întoarse capul, o văzu cum se uită țintă la el, cu buzele strânse, așa cum făcea întotdeauna când încerca să-și dea seama ce-i poate pielea.

— Ar mai fi ceva…

Cu desăvârșită gingășie, Morveer fixă la loc geamurile din acoperiș și își adună instrumentele.

— E de ajuns doar atât? îl întrebă Day.

— Probabil că nu o să oprească ploaia, dar până mâine nu se va întâmpla nimic. Iar atunci bănuiesc că vor avea *infinit* mai multe griji decât un amărât de geam pe lângă care se scurge apa.

Șterse sticla de ultimele urme de chit, apoi merse după fată până la marginea acoperișului. Prietenosul trecuse deja dincolo și acum se vedea ca o formă turtită în cealaltă parte a acelui hău. Morveer se uită în jos. Dincolo de țepe și de sculpturile ornamentale, coloana din piatră netedă cobora până la caldarâm. Pe lângă ea tocmai trecu un alt grup de paznici, legănând felinarele în mâini.

— Și cu frânghia ce facem? șuieră Day când bărbații se îndepărtară. Cineva o s-o vadă de dimineață și…

— Nu am trecut cu vederea niciun amănunt, zâmbi Morveer, scoțând o sticluță din buzunarul interior al hainei. Doar câteva picături din soluția aceasta și nodul va începe să ardă după ce noi vom fi ajuns dincolo. Nu trebuie decât să o tragem în partea cealaltă.

Chiar dacă era întuneric și chipul fetei nu se vedea prea bine, lui Morveer i se păru că nu o convinsese.

— Și dacă arde mai repede, înainte ca noi…

— Nu se va întâmpla așa ceva.

— Tot mi se pare un risc prea mare.

— Ce nu-mi asum eu niciodată, draga mea?

— Riscuri, dar…

— Atunci, ia-o tu înainte, te rog.

— Fii convins că am s-o fac!

Day se agăță de funie și, cât ai număra până la treizeci, trecu dincolo.

Morveer scoase dopul micuțului flacon și picură câțiva stropi pe noduri. Se gândi mai bine și mai picură câțiva. Voia să grăbească procesul, ca să nu fie nevoit să rămână până la răsăritul soarelui. Așteptă să treacă altă patrulă pe dedesubt și se cățără peste balustradă cu, să recunoaștem, mult mai puțină grație decât ucenica lui. Dar tot nu avea de ce să se grăbească. Prudența, înainte de orice altceva. Apucă frânghia cu mâinile înmănușate, se agăță de ea cu un picior, îl ridică și pe celălalt…

Și se auzi un trosnet strident, iar vântul îi îngheță genunchiul.

Morveer se uită cu băgare de seamă în jos. Își agățase cracul de la pantaloni de o țeapă mai înaltă și și-l sfâșiase până aproape de fund. Începu să dea din picior ca să-și tragă pantalonul din vârful de fier, însă nu reuși decât să și-l prindă și mai tare.

— La naiba!

Evident că nu acesta fusese planul. Acum începuse să se vadă și o dâră sfioasă de fum din nodul făcut în balustradă. Acidul lucra mai repede decât prevăzuse el.

— La naiba!

Trecu înapoi pe acoperișul băncii și apucă funia cu o mână. Scoase un cuțitaș din buzunar, se întinse și, cu câteva mișcări îndemânatice, tăie țesătura sfâșiată care flutura în vânt. Una, două, trei - aproape gata, nici chirurgii nu-s atât de pricepuți. Încă o dată și…

— Au!

Își dădu seama, iritat și apoi tot mai îngrozit, că își crestase glezna cu lama cuțitașului.

— La naiba!

Problema era că muchia fusese înmuiată în tinctură de Larync și, pentru că îi provoca mereu grețuri matinale, renunțase să-și mai dezvolte rezistența la această substanță. Nu îi va fi fatală. Nu de una singură. Dar l-ar putea face să dea drumul funiei și nu era deloc imun la căderea pe caldarâmul tare, foarte tare. Da, cruntă ironie. În fond, majoritatea confraților lui așa au

murit: uciși de propriile lor decocturi.

Își trase cu dinții una dintre mănuși și bâjbâi prin numeroasele buzunare după un anume antidot. Bolborosea tot felul de înjurături printre dinții încleștați pe pielea mănușii și se legăna în rafalele puternice ale vântului care îl înfiora din cap și până la piciorul dezgolit. Pipăi agitat tot felul de fiole mici, fiecare cu câte un semn special care îi permitea să o identifice doar atingând-o.

În condițiile astea, operațiunea se dovedea una extrem de anevoioasă. Râgâi, simți cum îl cuprinde greața și imediat sesiză o jenă dureroasă în stomac. Dar uite, degetele lui au găsit fiola căutată. Scuipă mănușa dintre dinți, scoase sticluța minusculă din buzunar cu o mână care-i tremura cam tare, smulse dopul cu gura și înghiți conținutul.

Extractul amar îl înecă, îl făcu să scuipe salivă acră până pe caldarâmul de jos. Se apucă și mai strâns de funie, încercând să-și alunge amețeala și să nu mai vadă cum strada întunecată se învârtește în jurul lui. Era din nou copil și neajutorat. Icni, scânci, se agăță cu ambele mâini de frânghie. Cu aceeași disperare cu care se agățase de trupul mamei sale moarte atunci când veniseră să-l ia de lângă ea.

Treptat, antidotul începu să acționeze. Lumea întunecată își încetă balansul, stomacul lui își încetă vârtejurile. Aleea era acum dedesubt, iar cerul deasupra, la locurile lor obișnuite. Se uită repede la nodurile care fumegau și sfârâiau și mai tare. Se simțea chiar și izul înțepător de funie arsă.

— La naiba!

Chiar dacă încă mai era slăbit de la doza de Larync, reuși să-și treacă ambele picioare peste frânghie. Respirația îi era șuierătoare, accelerată și mai mult acum de sentimentul inconfundabil de spaimă care pusese stăpânire pe el. Și dacă nodul va arde cu totul înainte ca el să poată ajunge dincolo? îl sfârtecă o crampă și trebui să se oprească puțin ca să-i treacă. Rămase câteva clipe atârnat în gol, legănându-se încolo și încoace, strângând speriat din dinți.

Apoi porni din nou, numai că era într-o stare de oboseală deplorabilă. Îi tremurau brațele, îl usturau palma goală și piciorul despuiat de la frecarea cu frânghia. Dar trecuse de jumătate și înainta. Își dădu capul pe spate și trase aer în piept pentru un ultim efort. Îl văzu pe Prietenos întinzându-i mâna,

mâna lui cât o lopată, la distanță de doar câțiva pași de el. O văzu pe Day holbându-se uluită la el și se întrebă, oarecum iritat, dacă nu cumva deslușea umbra unui zâmbet pe chipul ei.

Și atunci se auzi un zgomot uscat din celălalt capăt al frânghiei.

Morveer simți cum stomacul îi pică în izmene și începu să cadă și căzu și tot căzu răsucindu-se și aerul rece îi vâjâia prin gura căscată. Latura clădirii dărăpănate de vizavi parcă se repezea la el. Vru să scoată un urlet sălbatic, ca atunci când îl smulseseră de lângă mama lui moartă. Însă impactul îngrozitor îi tăie răsuflarea, îi reteză strigătul, îi trase funia din mâinile crispate.

Urmă un trosnet ca de lemn făcut țăndări. Și Morveer cădea și tot cădea, încercând disperat să de agațe de aer, cu mintea transformată într-o căldare plină cu disperare nebună și fără să vadă nimic în jur cu ochii ieșiți din orbite. Cădea și tot cădea și dădea din mâini și dădea din picioare și lumea se învârtea în jurul lui și vântul îi pălmuia cu putere obrajii. Și căzu, tot căzu… nu mai mult de doi metri. Se lovi cu fața de scânduri, care pocniră și trosniră.

— Hî? bolborosi el.

Se pomeni pe neașteptate apucat de gât, ridicat în aer și izbit de un zid cu o forță care-i înmuie mațele și-i tăie răsuflarea pentru a doua oară în doar câteva secunde.

— Tu!? Ce dracu’!

Era Fiori. Nu se știe din ce motive, nordicul era complet dezbrăcat. Încăperea împuțită din spatele lui era luminată slab de câțiva cărbuni îngrămădiți într-o vatră. Privirea lui Morveer se opri asupra patului. Acolo era Murcatto, sprijinită în coate, cu cămașa mototolită și descheiată, cu sânii mici lipiți de coaste. Femeia se uită la el fără prea mare surprindere, de parcă tocmai ce deschisese ușa unui musafir pe care îl aștepta mai târziu.

Și Morveer înțelese. În ciuda situației stânjenitoare, a spaimei de moarte prin care tocmai trecuse și a usturimii de pe față și mâini, începu să chicotească. Funia se rupsese mai devreme și, mulțumită unei șanse bizare, dar binecuvântate, el se legănase prin aer și nimerise, spărgând obloanele putrede, într-una dintre camerele din casa dărăpănată. Nu puteai să nu apreciezi ironia.

— Se pare că totuși *există* și accidente fericite, râse el în barbă.

Din pat, Murcatto îi aruncă o căutătură piezișă, de parcă vedea ca prin ceață. Morveer observă cicatricele ciudate de pe trupul femeii.

— De ce scoți fum? întrebă ea cu glas dogit.

Abia acum Morveer văzu pipa de lângă pat, explicație plauzibilă pentru lipsa ei de surpriză la intrarea lui deloc obișnuită.

— Ai mintea întunecată, dar înțeleg foarte bine de ce. Cred că tu ai fumat. Sper că-ți dai seama că substanța aia e *otravă* curată. Otravă...

Femeia întinse o mână moale spre pieptul lui.

— Scoți fum, idiotule!

Morveer privi în jos. Câteva rotocoale de fum cu miros înțepător se înălțau din cămașa lui.

— La naiba! chițăi el când Fiori se dădu la o parte și-l lăsă să cadă.

Își sfâșie haina de pe el. Pe jos se rostogoliră fragmentele din sticluța cu acid. Se chinui să-și scoată cămașa, care deja sfârâia. Reuși să o rupă și o azvârli cât colo. Căzu pe podea, fumegând și mai tare, și umplu încăperea mizerabilă cu o duhoare îngrozitoare. Se holbară toți trei la ea, toți trei fiind acum - printr-un joc ciudat al destinului pe care nimeni nu l-ar fi putut anticipa - cel puțin pe jumătate dezbrăcați.

— Scuzele mele, își drese glasul Morveer. Evident că asta nu făcea parte din plan.

Achitarea datoriei

Monza privea încruntată spre patul pe care Fiori stătea întins, stors de puteri, cu pătura crâmpoțită pe burtă. Un braț lung și mare îi atârna peste marginea saltelei; mâna albă zăcea moale pe podea. De sub pătură îi ieșea o lăboanță, cu jeg negru sub unghii. Chipul, întors spre ea, era liniștit ca al unui prunc - ochii închiși, gura ușor deschisă. Pieptul cu cicatricea lungă se ridica și cobora ușor în ritmul respirației.

La lumina zilei, toată povestea i se părea o greșeală gravă.

Aruncă monedele spre Fiori și acestea îl loviră în piept și se rostogoliră pe pat în larmă metalică. Nordicul tresări puternic și se trezi, clipind nedumerit.

— Șeee-i?

Cu mintea încă încețoșată de somn, privi lung la argintul care i se lipise de piele.

— Cinci mărci. Recompensă mai mult decât corectă pentru noaptea trecută.

— Hî?

Se frecă la ochi cu două degete ca să alunge somnul.

— Mă plătești? se rățoi el dând la o parte moneda de pe piept. Mă simt ca o curvă.

— Păi, nu ești?

— Nu. Mai am ceva mândrie.

— Adică ești gata să omori un om pentru bani, dar nu vrei să fii plătit ca să dai limbi în pitulice, pufni Monza. Adică ai principii, da? Uite ce te sfătuiesc eu: ia astea cinci mărci și pe viitor rezumă-te la crime. Măcar la alea te pricepi.

Fiori se întoarse pe o parte și își trase pătura pe umeri.

— Închide bine ușa când pleci. Al dracu' de frig s-a făcut aici.

Lama sabiei Calvez șfichiui aerul cu răutate. La stânga și la dreapta, sus și jos. Monza se învârtea în cel mai îndepărtat colț al curții, alunecând pe lespezile crăpate, întinzând brațul stâng și fandând. Aburul respirației sacadate îi încadra chipul; cămașa i se lipise de spinare, udă de transpirație cu tot frigul de afară.

Cu fiecare zi ce trecea, picioarele i se înzdrăveneau tot mai mult. Sigur, încă o mai ardeau când se mișca mai repede, dimineața erau țepene ca niște crăci bătrâne și o chinuiau cumplit de tare spre seară; dar măcar putea merge fără să se strâmbe de durere. Ba și genunchii, oricât i-ar fi trosnit, parcă își recăpătaseră ceva din vechea flexibilitate.

Însă mâna dreaptă nu mai avea nicio șansă de însănătoșire. Strânse sub braț sabia lui Benna și își scoase mănușa. Chiar și gestul acesta neînsemnat îi provoca durere. Mâna deformată, slăbită și îngălbenită, îi tremura. Cicatricea rămasă de la sârma lui Gobba, roșie și sinistră, se întindea pe o latură. Monza tresări când încercă să strângă degetele strâmbe - în afară de cel mic, care tot se încăpățâna să stea țeapăn. Și o cuprinse o furie neașteptată la gândul că era blestemată să trăiască tot restul vieții cu handicapul ăsta hidos.

— Ticălosul! șuieră ea printre dinții încleștați și își puse la loc mănușa.

Își aminti cum îi pusese tatăl ei sabia în mâna dreaptă pentru prima dată - abia împlinise opt ani. Își aminti cât de grea i se păruse, cât de stranie și de dificil de mânuit. La fel i se părea și acum, când era obligată să o țină în mâna stângă. Însă trebuia să se obișnuiască, nu avea încotro.

O va lua din nou de la zero.

Se întoarse cu fața la unul dintre obloanele putrede. Sabia îndreptată spre el, încheietura spre sol. Fandă și lovi de trei ori, desprinzând trei șipci din ramă. Mârâi, își răsuci încheietura și lovi de sus în jos, despicând oblonul în două, într-o ploaie de așchii.

Mai bine. Din zi în zi, tot mai bine.

— *Magnific!*

Morveer stătea în pragul unei uși. Pe unul dintre obrajii lui se zăreau câteva zgârieturi noi.

— De acum nu va mai îndrăzni să ne opună rezistență niciun oblon din Styria.

Cu mâinile la spate, înaintă alene spre mijlocul curții.

— Îndrăznesc să cred că erai și mai impresionantă atunci când îți puteai folosi și mâna dreaptă.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta.

— Cred că-ți faci destul de multe. Ți-ai recăpătat puterile după... *gimnastica* pe care ai făcut-o azi-noapte cu amicul nostru din Nord?

— Treaba mea ce fac în pat. Dar tu? Ți-ai revenit după tumba prin geamul meu?

— O nimica toată. M-am ales doar cu una sau două zgârieturi.

— Păcat! comentă Monza și băgă sabia Calvez înapoi în teacă. S-a terminat?

— În curând.

— A murit?

— Va muri.

— Când?

Morveer ridică ochii spre peticul de cer alburiu de deasupra lor și zâmbi.

— Răbdarea este împărăteasa tuturor virtuților, doamnă general Murcatto. Banca abia ce și-a deschis porțile, iar substanța pe care am folosit-o are nevoie de ceva timp ca să-și producă efectele. Treaba bună nu se face în pripă.

— Dar zici că va avea efect?

— O, absolut! Va fi… *magnific.*

— Vreau să văd și eu.

— Bineînțeles că vrei. Nici măcar în mâinile mele știința care aduce moartea nu este completamente precisă, dar estimez că așteptările noastre vor da roade cam într-o oră. Însă țin să te previn să nu care cumva să atingi ceva din interiorul băncii.

Se întoarse și îi făcu cu degetul peste umăr.

— Și ai grijă să nu fii recunoscută. Colaborarea noastră abia a început.

Sala de la intrarea în bancă era aglomerată. Zeci de funcționari lucrau frenetic la birourile lor masive, cocoșați peste registrele uriașe și scârțâind din condeie. Paznicii stăteau plictisiți lângă pereți, supraveghind fără chef încăperea sau nesupraveghind-o deloc. Monza își făcu drum printre grupurile de bărbați și femei - toți dichisiți și coafați, plini de bani și acoperiți cu bijuterii. Îmbrâncindu-se ca să-și facă loc, Fiori venea în urma ei. Negustori și patroni de prăvălii și neveste de bogătași, gărzi personale și lachei cu casete și pungi cu bani. Din câte își putea da ea seama, aceasta era doar o altă zi obișnuită în care Banca Valint și Balk avea să facă profituri monumentale.

Banca de la care ducele Orso făcea rost de bani.

Și atunci a dat cu ochii de un bărbat slab, cu nas coroiat, care discuta cu un grup de negustori înveșmântați în blănuri. Era însoțit de doi funcționari, cu câte un registru gros sub braț. Chipul lui de pasăre de pradă se distingea în mulțime așa cum se distinge o scânteie într-un beci întunecat și aprinse focul în sufletul ei. Mauthis. Omul pentru care venise ea în Westport. Omul pe care voia să-l ucidă. Și care părea foarte viu.

Se auziră niște țipete dintr-un colț al sălii, dar Monza numai la Mauthis se uita. Și vru să-și facă loc printre grupurile de oameni ca să ajungă lângă bancherul lui Orso.

— Ce te-a apucat? îi șuieră Fiori în ureche.

Nu-l ascultă și îmbrânci din drumul ei un bărbat cu joben.

— Dați-vă înapoi, are nevoie de aer! strigă cineva.

Bombănind nedumeriți, oamenii se uitau în jur, întinzându-și gâturile ca să vadă mai bine. Cozile de la birouri începură să se descompună. Monza nu se opri. Era aproape. Și mai aproape. Mai aproape decât ar fi fost înțelept. Habar nu avea ce va face

atunci când va ajunge lângă Mauthis. Îl va mușca? îl va saluta? Mai avea doar zece pași până la el - la fel ca atunci când el privise cu nepăsare la fratele ei aflat în agonie.

Atunci bancherul tresări. Monza încetini pasul și se ascunse în mulțime. Îl văzu cum se încovoaie, de parcă ar fi primit un pumn în burtă. Apoi tuși și mai tuși o dată - convulsiv, hârâit. Se împletici și se sprijini de un perete. Acum oamenii se repeziră spre el, iar sala uriașă răsuna de șoaptele lor curioase și de sfaturi binevoitoare.

— Nu vă apropiați!

— Ce s-a întâmplat?

— Întoarceți-l!

Ochii lui Mauthis deveniră umezi, venele gâtului i se umflaseră. I se înmuiară genunchii și se agăță de unul dintre funcționarii din apropiere. Acesta se clătină sub greutatea lui, dar reuși să-și culce ușor stăpânul pe pardoseală.

— Domnule? Domnule?

Și parcă toți cei de acolo erau cuprinși de o fascinație mută, care imediat avea să se transforme în spaimă. Monza se mai apropie puțin și se uită la bancher peste un umăr îmbrăcat în catifea. Ochii bulbucați ai lui Mauthis se opriră asupra ei și se priviră lung. Trăsăturile bancherului se strâmbaseră, pielea i se înroșise, mușchii i se încordaseră. Ridică un braț tremurând, cu degetul noduros îndreptat spre ea.

— Ma... încercă el să spună. Ma... Maa...

Își dădu ochii peste cap, iar el începu să țopăie, dând din picioare în toate direcțiile, arcuindu-și spatele, zvârcolindu-se nebunește pe pardoseala din marmură, aidoma unui pește aruncat pe uscat. Oamenii din jur se holbau îngroziți la el. Pe unul dintre ei îl apucă brusc un acces de tuse. Sala uriașă a băncii răsuna de strigăte.

— Ajutor!

— Aici!

— Să mă ajute cineva!

— Lăsați-l să respire, am zis!

Un funcționar se ridică de la biroul lui, clătinându-se pe picioare. Scaunul căzu cu zgomot într-o parte. Cu mâinile la gât, omul se împletici câțiva pași, se făcu vinețiu la față, apoi se prăbuși. Pantoful îi zbură cât colo din piciorul care încă îi mai zvâcnea. Unul dintre funcționarii de lângă Mauthis căzuse în

genunchi și dădea semne clare că se sufocă. O femeie scoase un țipăt pătrunzător.

— În numele celor… se auzi vocea lui Fiori.

O spumă trandafirie țâșni din gura larg căscată a bancherului. Nu se mai zvârcolea, ci doar tresărea din când în când. Până când nu se mai mișcă deloc. Trupul i se înmuie, iar ochii lui goi se holbau peste umărul Monzei, la busturile rânjite aliniate de-a lungul pereților.

Doi morți. Au mai rămas cinci.

— Ciumă! zbieră cineva.

Și, de parcă un general ar fi ordonat atacul pe câmpul de luptă, locul s-a transformat pe dată în haos. Unul dintre negustorii care discutaseră cu Mauthis se întoarse să o ia la fugă, aproape răsturnând-o pe Monza. Fiori reuși să ajungă la timp ca să-i dea individului un brânci și să-l trântească peste cadavrul bancherului. Un bărbat cu fața rozalie se agăță disperat de ea - prin ochelarii căzuți într-o rână pe nas i se vedeau ochii holbați și îngrozitor de mari. Instinctiv, Monza îl lovi cu mâna dreaptă și icni când degetele-i deformate îi atinseră obrazul și durerea o înjunghie până în umăr. Apoi îl izbi puternic cu podul palmei stângi, dându-l de-a berbeleacul.

Nu există molimă care să se răspândească mai repede decât panica, a scris Stolicus, *nici care să fie mai ucigătoare.*

Aparența de civilizație a dispărut dintr-odată. Avuții și aroganții s-au transformat în animale. Cei mai înceți au fost azvârliți din drum. Cei căzuți nu au avut parte de îndurare. Monza văzu un negustor burtos lovind cu pumnul în față o doamnă bine îmbrăcată, care se prăbuși cu un țipăt ascuțit, se izbi de perete și rămase acolo, cu peruca strâmbată peste obrajii însângerați. Mai văzu cum gloata aceea dementă călca în picioare un bătrân ghemuit la pământ. O casetă se rostogoli pe jos cu zgomot răsunător, monede din argint se revărsară din ea, doar ca să fie ignorate și lovite cu încălțările de mulțimea aceea înnebunită. Banca se transformase într-un adevărat balamuc. Cu urlete și îmbrânceli, înjurături și mirosul urât al fricii, cu trupuri împrăștiate pe jos și obiecte sfărâmate.

Cineva o îmbrânci și ea îl lovi cu cotul, auzi un trosnet și simți stropi de sânge pe obraz. Era cuprinsă în îmbulzeala aceea, ca o rămurică în apele învolburate ale unui râu - lovită, răsucită, smucită, împleticită. Oricât mârâia și se împotrivea, șuvoiul

acela de oameni o scoase pe ușă și o duse în stradă. Abia dacă mai atingea pământul cu picioarele, iar gloata o împingea, o înghiontea, o învârtea. Își pierdu echilibrul, alunecă pe trepte, își suci piciorul pe caldarâm și se lovi de zidul băncii.

Fiori o apucă de cot și o scoase din îmbulzeală, ducând-o mai mult în brațe. Folosindu-se de cozile halebardelor, doi paznici ai băncii încercau zadarnic să stăvilească șuvoiul oamenilor panicați. Fără veste, gloata își schimbă direcția, trăgând-o pe Monza înapoi. Printre brațele care se zbăteau nebunește, reuși să vadă un bărbat chircit pe jos, care tremura și tușea și scuipa spumă roșie pe pietrele străzii. Îl văzură și ceilalți și, înspăimântați, disperați, se siliră din răsputeri să se îndepărteze de el.

Monza simți că o ia cu amețeală. Avea în gură gust acru. Fiori mergea alături de ea, gâfâind, privind mereu peste umăr. Trecură de colțul băncii și se îndreptară spre casa dărăpănată unde se adăpostiseră, lăsând în urmă larma asurzitoare. Monza îl observă pe Morveer la una dintre ferestrele de la etaj. Stătea acolo ca un patrician care urmărea spectacolul din loja personală. Îi zâmbi și îi făcu un semn cu mâna.

Fiori mârâi ceva în limba lui maternă, împinse ușa grea și intră, cu Monza după el. Femeia înșfăcă sabia Calvez, se repezi la scară și urcă treptele câte două odată, abia simțind durerea din genunchi.

Morveer era încă la fereastră atunci când năvăli ea în cameră, iar asistenta lui stătea cocoțată pe masă, picior peste picior, și mânca dintr-o jumătate de pâine, plescăind cu poftă.

— *Mare* tărăboi e afară!

Meșterul de otrăvuri se întoarse, dar zâmbetul i se șterse imediat ce observă expresia de pe chipul Monzei.

— Ce s-a întâmplat? N-a murit?

— Ba da. Zeci de oameni au murit.

Sprâncenele lui Morveer se ridicară abia perceptibil.

— Registrele bancare circulă într-un asemenea stabiliment. Nu puteam să risc ca Mauthis să lucreze cu altul. Ce nu-mi asum eu niciodată, Day?

— Riscuri. Prudența mereu pe primul loc.

Day mușcă din pâine și bolborosi cu gura plină:

— De aia le-am otrăvit pe toate. Am pus otravă pe fiecare registru.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, mârâi Monza.

— Ba eu cred că da. Mi-ai spus să fac tot ce este nevoie ca să ne atingem scopul, indiferent cine mai moare pe parcurs. Nu lucrez decât în aceste condiții. Oricare altele ar lăsa loc de *interpretări.*

Morveer părea pe jumătate nedumerit, pe jumătate amuzat.

— Îmi dau seama că sunt oameni care nu se simt în largul lor când este vorba despre crimă în masă, însă în niciun caz nu m-aș fi așteptat ca tocmai tu, Șerpoaica din Talins, Măcelăreasa din Caprile, să fii unul dintre ei. Nu-ți face probleme din cauza banilor. Moartea lui Mauthis te va costa zece mii, exact cum am convenit. Restul sunt gratis…

— Nu mă interesează banii, prostule!

— Atunci, ce *anume* te interesează? M-ai angajat să fac o treabă și eu am făcut-o foarte bine, așa că ce vină îmi poți găsi? Zici că nu te-ai așteptat la un asemenea rezultat, dar, pe de altă parte nu te-ai ocupat tu însăți de chestiunea aceasta, așa că ce vină ai putea să ai tu? Se pare că responsabilitatea se află undeva între noi doi; și, ca o *scârnă* căzută în șanț din două *cururi* de cerșetori, va fi pe veci uitată și nu va mai stingheri pe nimeni. Să zicem că a fost vorba despre o regretabilă neînțelegere, bine? Sau că a fost un accident? Ca și cum a început din senin să bată vântul și a doborât un arbore mare peste o mulțime de insecte și le-a strivit… și le-a… *omorât!*

— Da’ ce le-a mai strivit! ciripi Day.

— Și dacă te mustră conștiința…

Monza simți că o apucă furia și strânse dureros de tare teaca sabiei în mâna înmănușată. Se auzi pârâitul stins al oaselor deformate.

— Conștiința nu este decât o scuză ca să nu faci ce trebuie. Acum discutăm despre control. De acum înainte ne vom rezuma la câte un singur mort.

— Serios?

Monza făcu un pas, iar meșterul otrăvurilor se feri din calea ei, privind speriat când la sabie, când la chipul aspru al femeii.

— Nu mă pune la încercare! Niciodată să nu mă pui la încercare! Am zis câte… unul… singur.

Morveer își drese prudent glasul.

— Firește, tu ești clienta. Vom face așa cum dorești. Nu ai niciun motiv să-ți ieși din fire.

— Nu-ți face griji, ai să-ți dai seama când îmi ies din fire.

Morveer scoase un oftat mâhnit.

— Care este tragedia profesiunii noastre, Day?

— Lipsa de apreciere, spuse imediat fata, băgându-și în gură și ultima bucățică de coajă.

— *Perfect* adevărat. Haide, copilă, vom face un tur prin oraș, în vreme ce patroana noastră va hotărî asupra cărui nume de pe micuța ei listă urmează să ne îndreptăm atenția. Oricum, atmosfera de aici pare viciată de *ipocrizie*.

Și părăsi camera, cu un aer de inocență rănită. Day privi în sus printre genele-i nisipii, ridică din umeri, sări de pe masă, își scutură firimiturile de pâine de pe cămașă și porni pe urmele stăpânului ei.

Monza se apropie de fereastră. Mulțimea se risipise în bună măsură. Apăruseră câteva patrule orășenești, care blocaseră strada de jur-împrejurul băncii, însă rămânând la o distanță prudentă de trupurile nemișcate, împrăștiate pe caldarâm. Se întrebă ce reacție ar fi avut Benna în situația asta. Mai mult ca sigur că i-ar fi zis să se liniștească. I-ar fi zis să se gândească mai bine.

Înșfăcă un cufăr cu ambele mâini și-l azvârli urlând în peretele opus. Bucăți de tencuială începură să zboare în toate părțile. Cufărul se rostogoli, se deschise și din el se revărsară o mulțime de haine pe podea.

Fiori o urmărea din pragul ușii.

— Eu m-am săturat de povestea asta.

— Nu! Nu! Încă mai am nevoie de ajutorul tău.

— Una e să omori pe cineva care ți-a făcut un rău… dar asta…

— Nu se va mai întâmpla. O să am eu grijă.

— Adică vei avea grijă să fie numai crime „curate”? Mă îndoiesc. Ți-ai pus în minte să ucizi, așa că e greu să stabilești numărul victimelor.

Și Fiori clătină încet din cap.

— Poate că Morveer și alții de teapa lui sunt capabili să ridice din umeri zâmbind și să nu mai privească îndărăt, dar eu nu pot face asta.

— Și ce ai de gând?

Monza se apropie încet de el, așa cum te apropii de un cal nărăvaș pe care încerci să-l îmblânzești cu privirea.

— Ai să te întorci în Nord, cu cele cincizeci de mărci primite pentru osteneala ta? Ai să-ți lași părul lung și ai să te îmbraci iar cu cămăși jegoase și ai să umbli cât e ziua de lungă prin zăpada pătată cu sânge? Credeam că mai ai ceva mândrie. Credeam că vrei să devii un om mai bun.

— Așa este. Voiam să devin un om mai bun.

— Încă se mai poate. Rămâi cu mine. Cine știe? Poate că vei reuși să salvezi niște vieți.

Își puse palma stângă pe pieptul lui.

— Condu-mă pe calea cea dreaptă, și atunci vei fi deopotrivă și mai bun, și mai bogat.

— Încep să mă îndoiesc că un om poate fi și una, și alta.

— Ajută-mă! Trebuie să fac ce mi-am propus… pentru fratele meu.

— Ești sigură? Nimic nu-i mai poate ajuta pe cei morți. Răzbunarea este numai pentru tine.

— Pentru mine, atunci! exclamă ea și imediat se strădui să vorbească din nou în șoaptă. Ce pot să fac ca să te răzgândești?

Fiori strâmbă din buze.

— Ai de gând să-mi arunci alte cinci mărci, nu-i așa?

— Am greșit când am făcut asta.

Ridică încet mâna și-i mângâie linia maxilarului, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte, încercând să ajungă la cea mai bună înțelegere.

— Nu meritai să mă port așa. Mi-am pierdut fratele și el era totul pentru mine. Nu mai vreau să pierd pe altcineva…

Și lăsă cuvintele suspendate în aer.

În ochii lui Fiori se aprinsese o strălucire stranie. Pe de-o parte furie, pe de-o parte lăcomie, pe de altă parte rușine. Rămase tăcut câteva clipe. Cu vârfurile degetelor, Monza simțea cum i se încleștează și i se descleștează fălcile.

— Zece mii, spuse el.

— Șase.

— Opt.

— În regulă.

Își retrase mâna și amândoi se priviră lung.

— Strânge-ți lucrurile. Plecăm într-un ceas.

— Bine.

Cu un aer vinovat și fără să se mai uite la ea, Fiori se strecură pe ușă și o lăsă singură.

Ăsta era necazul cu bărbații buni. Costau al naibii de mult.

III

Sipani

Credința într-o sursă supranaturală a răului nu este necesară; oamenii singuri sunt perfect capabili de orice soi de ticăloșie.
Joseph Conrad

După nici două săptămâni, oamenii ăia au trecut granița ca să-și regleze conturile. Și i-au spânzurat pe bătrânul Destort și pe nevasta lui și le-au incendiat moara. O săptămână mai târziu, fiii lui au plecat să-și răzbune părinții, iar Monza a dat jos din cui sabia tatălui lor și s-a dus cu ei. Benna a urmat-o, protestând și smiorcăindu-se. Monza se bucura că face asta. Nu mai avea niciun chef de agricultură.

Au plecat din vale ca să le-o plătească ucigașilor și nu s-au oprit vreme de doi ani. Li s-au alăturat și alții - oameni care își pierduseră pământurile, fermele, familiile. În scurtă vreme au devenit ei niște tâlhari care dădeau foc recoltelor, spărgeau casele și furau tot ce găseau. În scurtă vreme au pornit ei să-i spânzure pe alții. Benna s-a maturizat repede și s-a făcut nemilos. Nici nu avea încotro. Mai întâi și-au răzbunat morții, apoi furturile, apoi uneltirile, apoi zvonurile despre posibile uneltiri. Erau în război, așa că nu duceau lipsă de motive.

Și, la începutul unei veri, Talins și Musselia au făcut pace, fără să fi câștigat nimic altceva decât un șir lung de cadavre. Un bărbat, cu o mantie tivită cu aur pe umeri, a intrat călare în valea lor, însoțit de un grup de soldați, și a interzis orice represalii. Fiii lui Destort și ceilalți s-au risipit care încotro, și-au luat prăzile cu ei și s-au întors la ce făceau înainte de începutul acelei nebunii sau și-au găsit altă nebunie de care să se ocupe. Cam tot atunci Monza recăpătase gustul pentru agricultură.

Dar când a ajuns în sat, a dat cu ochii de un personaj de o splendoare marțială, cu platoșă din oțel strălucitor și la șold cu o sabie cu mânerul încrustat cu pietre prețioase. Stătea lângă fântâna dărâmată și jumătate din sat se strânsese acolo ca să-l asculte.

— Numele meu este Nicomo Cosca și sunt căpitan al Companiei Soarelui, nobilă frăție care luptă împotriva celor O

Mie de Săbii, cea mai mare brigadă de mercenari din Styria! Am fost angajați de tânărul Duce Rogont de Ospria și căutăm oameni! Oameni cu experiență în războaie, oameni curajoși, oameni care iubesc aventura și cărora le plac banii! Este printre voi vreunul care s-a săturat să-și câștige existența scurmând în noroaie? Este printre voi vreunul care speră să trăiască mai bine? Care speră să câștige onoare? Glorie? Bogății? Atunci veniți alături de noi!

— Am putea s-o facem, a șoptit Benna.

— Ba n-am putea, i-a zis Monza. Am terminat cu luptele.

— Nu vor fi multe bătălii, a strigat Cosca, de parcă i-ar fi citit gândurile. V-o făgăduiesc! Iar atunci când veți lupta, veți fi plătiți întreit! O marcă pe săptămână, plus câte o parte din pradă! Și credeți-mă că vor fi multe prăzi, băieții mei! Cauza noastră este dreaptă… sau destul de dreaptă, iar victoria este o certitudine.

— Am putea s-o facem, a șoptit din nou Benna. Vrei să te apuci iar de arat pământul? Să cazi ruptă de oboseală în fiecare noapte și să ai unghiile negre de noroi? Eu nu vreau!

Atunci Monza s-a gândit la câtă trudă presupunea doar curățarea câmpului de pe coasta dealului și cum nu va câștiga nimic din asta. Între timp, se formase un șir lung de oameni doritori să se înscrie în Compania Soarelui - mai ales fermieri și cerșetori. Un notar cu pielea închisă la culoare le nota numele într-un catastif.

Monza a trecut printre ei și s-a băgat în față.

— Eu sunt Monzcarro Murcatto, fiică a lui Jappo Murcatto, iar acesta este fratele meu, Benna. Știm să luptăm. Ne poți găsi ceva de făcut în compania ta?

Cosca s-a încruntat la ea, iar notarul cel oacheș a clătinat din cap.

— Avem nevoie de bărbați cu experiență de război. Nu ne fac trebuință femeile și băiețașii.

Și a încercat să o alunge de acolo cu un semn al mâinii. Dar Monza nu s-a lăsat.

— Avem experiență. Mai multă decât căzăturile astea.

— Îți dăm noi de lucru, a spus atunci unul dintre fermieri, care căpătase ceva mai mult curaj după ce-și pusese degetul pe document, drept iscălitură. Ce-ar fi să mi-o sugi?

Și a început să râdă de propria-i glumă. Și a tot râs până când

Monza i-a dat una cu tocul cizmei și l-a trântit în noroi, făcându-l să-și înghită jumătate din dinți.

Nicomo Cosca a urmărit această demonstrație cu o sprânceană ușor ridicată.

— Sajaam, uită-te în Actul de Înrolare. Scrie acolo că e musai să angajăm numai bărbați? Care-i formularea exactă?

Notarul a ridicat hârtia în dreptul nasului.

— Două sute de călărași și două sute de pedestrași, care trebuie să fie persoane de calitate și bine echipate. Zice că „persoane” - nu se specifică altceva.

— Iar „de calitate” este un termen atât de vag! Hei, fato! Murcatto! Vă luăm și pe tine și pe fratele tău. Puneți mâna de semnați aici.

Monza s-a iscălit, la fel și Benna. Și, cât ai bate din palme, au fost înrolați în O Mie de Săbii. Au devenit mercenari. Fermierul doborât s-a agățat de piciorul Monzei.

— Dinsssii mei!

— Caută-i prin căcat! l-a sfătuit ea.

Nicomo Cosca, faimos lefegiu, și-a condus noii recruți în sunet vesel de cimpoi. În noaptea aia și-au făcut tabăra sub cerul liber, unde au stat în jurul focurilor și au vorbit despre cum vor face ei mulți bani în campania care urma.

Monza și Benna s-au cuibărit unul lângă altul și și-au pus pătura în jurul umerilor. Cosca a apărut din beznă. Platoșa îi strălucea în lumina focului de tabără.

— Aha! Uite-i și pe copiii de trupă! Mascotele mele norocoase! Vă e frig, nu-i așa?

Și-a dat jos mantia și le-a aruncat-o.

— Puneți-vă asta pe voi. Să nu vă degere oasele.

— Ce vrei să-ți dăm în schimbul ei?

— Luați-o liniștiți, împreună cu complimentele mele. Mai am una.

— Da’ de ce ne-o dai? a mârâit neîncrezătoare Monza.

— „Un căpitan trebuie să se îngrijească mai întâi de confortul oamenilor lui și abia după aia de confortul propriu.” Parcă așa a zis Stolicus.

— Cine-i ăla? a întrebat Benna.

— Stolicus? Nu știi? A fost cel mai mare general din istorie!

Monza îl privea lung, fără să înțeleagă.

— Un împărat din vechime. Cel mai cunoscut împărat.

— Ce-i ăla un împărat? a vrut să știe Benna.

Cosca a ridicat din sprâncene.

— Un fel de rege, dar mai mare. Ar trebui să citiți asta.

Și a scos un obiect dintr-un buzunar și i l-a pus Monzei în mână. Era o carte mică, ale cărei coperte roșii erau tocite și zgâriate.

— Am s-o citesc.

A deschis-o la prima pagină și s-a prefăcut că citește, doar-doar îl va face să plece de lângă ei.

— Nu știm să citim, a zis Benna, înainte ca sora lui să-l poată opri.

Atunci Cosca s-a încruntat și a început să-și răsucească între degete colțul mustății unse cu pomadă. Monza credea că o să-i trimită înapoi acasă, dar el s-a așezat alături, cu picioarele încrucișate.

— Of, copiii mei!

Și le-a arătat un semn pe pagină.

— Asta de aici este litera A…

Neguri și șoapte

Sipani mirosea a mucegai și a apă de mare stătută, a fum de cărbuni, a excremente și urină, a foamete și a degradare lentă. Lui Fiori îi venea să vomite, deși duhoarea aia nu l-ar fi deranjat chiar atât de mult dacă ar fi fost în stare să-și vadă mâna când și-o ridica în fața ochilor. Noaptea era atât de neagră și ceața atât de groasă, încât Monza, care mergea aproape lipită de el, nu era decât o siluetă fantomatică. Felinarul abia dacă lumina până la vreo doi pași în fața lui caldarâmul ud. De mai multe ori era să cadă în apă. Nici nu ar fi fost greu. În Sipani, apa se ascundea după fiecare colț.

Clădirile pe lângă care treceau erau murdare și semănau cu niște uriași mânioși și diformi. Tot felul de siluete le țâșneau în față dintre cețuri, așa cum făcuseră creaturile shanka în lupta de la Dunbrec, dar apoi se dovedea că nu erau decât poduri, parapete, statui, căruțe. La colțurile de stradă se legănau felinare pe stâlpi, în pragurile ușilor ardeau făclii, ferestrele luminate luceau în toată negura aia, perfide ca focul ielelor. Fiori nu trebuia decât să se uite cu coada ochiului și să vadă cum o

casă începe să plutească prin ceață. Atunci clipea des, scutura din cap, iar pământul parcă i se mișca sub picioare. Și atunci își dădea seama că nu era decât un șlep, care aluneca pe apa de lângă strada pietruită, străpungând întunericul cu luminile lui. Niciodată nu-i plăcuseră nici orașele, nici ceața și nici apa sărată. Erau un coșmar pentru el.

— A dracului ceață! mormăi Fiori, ridicând felinarul de parcă asta ar fi ajutat la ceva. Nu văd nimic.

— Așa este Sipani, îi aruncă Monza peste umăr. Orașul Negurilor. Orașul Șoaptelor.

Foarte adevărat: aerul rece era plin de sunete stranii. Clipocitul apei, scârțâitul parâmelor de la bărcile care se vânzoleau pe canalele nestatornice. Dangăt de clopote în beznă, strigăte de oameni, tot felul de glasuri. Prețuri. Oferte. Atenționări. Glume și amenințări la grămadă. Câinii lătrau, pisicile mieunau, șobolanii mișunau, păsările țipau. Fragmente de cântece, pierdute în ceață. Fragmente de râsete sinistre vibrând peste apa agitată. Felinare săltând prin întuneric când vreun chefliu se împleticea în noapte din tavernă în bordel, din bordel în tripou. Lui Fiori i se învârtea capul și i se făcea tot mai rău. Parcă îi era rău de săptămâni întregi. Încă din Westport.

Pași răsunară în întuneric și Fiori se lipi de un zid, cu mâna dreaptă pe mânerul securii ascunse în haină. Din negură apărură niște bărbați, trecură pe lângă el, dispărură. Și femei, una ținându-și cu mâna pălăria cocoțată în vârful cocului înalt, ca nu cumva să-i cadă când alerga. Chipuri hâde, diavolești. Rânjete bete mânjite pe buze. Petrecăreți legănându-se pe lângă el și pierzându-se în noapte, cu rotocoale de ceață agățate de poalele mantiilor.

— Nenorociților! șuieră Fiori în urma lor, luând mâna de pe secure și desprinzându-se de zidul jilav. Noroc că nu i-am spart vreunuia țeasta.

— Obișnuiește-te. Așa este Sipani. Orașul Bețivilor. Orașul Haimanalelor.

Foarte adevărat: haimanale erau din belșug acolo. Bărbați ghemuiți pe trepte, la colțuri de stradă, lângă poduri. Bărbați cu priviri crunte. Și femei - siluete întunecate în pragurile ușilor, luminate de lămpile dinăuntru, unele aproape despuiate, cu tot frigul de afară.

— O marcă! îi strigă una cocoțată pe un pervaz, cu piciorul

subțire atârnat în întuneric. Doar cu o marcă ai să ai parte de noaptea vieții tale! Nu vrei? Atunci zece parale! Nu? Opt!

— Se vând, mârâi Fiori.

— Toată lumea se vinde, auzi el glasul înăbușit al Monzei. Așa este…

— Da, da. Așa este blestematul de Sipani.

Monza se opri brusc și Fiori aproape că intră în ea. Femeia își dădu gluga jos și se uită bine la o ușă îngustă dintr-un zid dărăpănat din cărămidă.

— Am ajuns.

— Da' știu că mă plimbi numai prin locuri elegante.

— Poate mai încolo am să-ți fac un tur al orașului. Deocamdată avem treabă. Ia-ți o mutră fioroasă.

— Mare dreptate mai ai, șefa, spuse Fiori, îndreptându-se de spate și încruntându-se amarnic. Mare dreptate mai ai.

Monza bătu în ușă și aceasta se deschise aproape imediat. Din holul foarte slab luminat se holba la ei o femeie înaltă și slabă ca un păianjen. Stătea într-o rână, cu mâna pe ușă, lovind cu un deget în lemnul ei. De parcă toată ceața aia i-ar fi aparținut, la fel și noaptea, chiar și ei doi. Fiori își apropie o idee felinarul de ea. Avea chipul dur și ascuțit, cu un zâmbet atotștiutor, obraji acoperiți cu pistrui, păr scurt și roșu zbârlit, ca țepii pe un scaiete.

— Shylo Vitari? o întrebă Monza.

— Presupun că tu ești Murcatto.

— Așa este.

— Îți șade bine moartă.

Îl privi pe Fori printre gene. Avea ochi reci, sarcastici.

— Cine-i bărbatul tău?

Fiori răspunse în nume propriu.

— Mă cheamă Caul Fiori-îți-dau și nu sunt bărbatul ei.

— Nu? se miră femeia zâmbind către Monza. Atunci al cui e?

— Sunt doar al meu.

Ea izbucni în hohote tăioase de râs. Nu era destul că arăta cum arăta, dar și reacțiile ei erau pline de muchii ascuțite.

— Te afli în Sipani, prietene. Aici toată lumea aparține cuiva. Ești nordic, da?

— E vreo problemă?

— M-a aruncat unul pe scări odată. De atunci parcă nu mă mai simt prea liniștită în preajma voastră. De unde-ți vine

numele?

Pe Fiori îl luă prin surprindere întrebarea.

— Cum adică?

— Am auzit că în Nord omul trebuie să-și câștige numele. Să facă fapte mărețe și altele asemenea. De unde numele ăsta?

— Păi…

Ultimul lucru de care avea nevoie era să se facă de ocară în fața Monzei. Spera să mai ajungă măcar o dată în patul ei.

— Pentru că pe dușmanii mei îi trec fiori pe șira spinării când dau cu ochii de mine, minți el.

— Nu mai spune?

Cu un zâmbet batjocoritor, Vitari se dădu la o parte din prag, iar nordicul se văzu nevoit să aplece capul ca să poată intra pe ușa scundă.

— Trebuie că dușmanii tăi erau al naibii de căcăcioși.

— Sajaam spune că tu cunoști tot felul de oameni aici, zise Monza după ce femeia îi conduse într-un salonaș sărăcăcios, luminat doar de cei câțiva tăciuni din vatră.

— Cunosc pe toată lumea, răspunse ea, luând de pe foc o oală din care ieșeau aburi. Vreți niște supă?

— Eu nu vreau, zise Fiori, sprijinindu-se de un perete și încrucișându-și brațele pe piept.

De când făcuse cunoștință cu Morveer, ajunsese să fie mult mai precaut când cineva îl trata cu prea multă ospitalitate.

— Nici eu, spuse și Monza.

— Treaba voastră.

Vitari își turnă din fiertură într-o ulcică, se așeză, puse picior peste picior și începu să hâțâne în sus și în jos vârful cizmei sale negre.

Monza tresări puțin când se așeză pe celălalt scaun din încăpere.

— Sajaam spune că poți să ne ajuți.

— Și exact de ce anume aveți voi nevoie?

Monza îi aruncă o privire lui Fiori, care ridică din umeri.

— Am auzit că Regele Uniunii o să vină în Sipani.

— Așa este. Se pare că i-a intrat în cap că-i cel mai mare om de stat al epocii, spuse Vitari cu un zâmbet larg, care dezveli două șiruri de dinți curați și ascuțiți. Zice că o să aducă pacea în Styria.

— Serios?!

— Așa se zvonește. Vrea să facă o reuniune pentru negocierea condițiilor de pace între Marele Duce Orso și Liga celor Opt. I-a convins pe toți conducătorii că ar fi bine să participe - mă rog, i-a convins pe ăia care încă mai sunt în viață, în frunte cu Rogont și Salier. L-a pus pe bătrânul Sotorius să le fie amfitrion - adică, vezi Doamne, se gândește că Sipani este teren neutru. Și i-a chemat pe cumnații lui să vorbească în numele tatălui lor.

Monza își întinse gâtul, nerăbdătoare ca o muscă verde care a dat de un cadavru.

— Și pe Ario, și pe Foscar?

— Și pe Ario, și pe Foscar.

— Și au de gând să facă pace? întrebă Fiori, regretând în aceeași clipă că a deschis gura, pentru că fiecare dintre cele două femei îi aruncă un zâmbet disprețuitor în stil propriu.

— Aici este Sipani, spuse Vitari. Aici nu facem decât ceață.

— Și în ceață o să fie toată reuniunea aia, n-aveți nicio îndoială, comentă furioasă Monza. N-o să fie decât neguri și șoapte.

— Liga celor Opt se destramă. Borletta a căzut. Cantain e mort. Visserine va fi asediată de îndată ce se va îndrepta vremea. Nu existe vorbă care să schimbe realitatea asta.

— Ario va sta pe locul lui și va rânji cu superioritate și va asculta și va da din cap. La va da ceva speranțe că tatăl lui este de acord cu pacea. Până când trupele lui Orso vor ajunge la zidurile cetății Visserine.

Și Vitari ridică iar la buze ulceaua cu supă, nedezlipindu-și ochii de la chipul Monzei.

— Împreună cu cele O Mie de Săbii.

— Salier și Rogont sunt conștienți de asta. Că nu-s proști. Harpagoni și lași, sigur că da. Dar nu proști. Trag de timp ca să-și poată face manevrele.

— Manevre? întrebă Fiori, rumegând cuvântul cel nou.

— Uneltiri, spuse Vitari, dezvelindu-și din nou dinții. Orso n-o să facă pace, iar Liga celor Opt nu o dorește. Singurul om care a venit aici sperând să găsească și altceva în afară de cețuri este Maiestatea Sa Augustă. Dar se zvonește că ar avea obiceiul să se amăgească singur.

— Face parte din treburile lui de rege, spuse Monza. Însă pe mine nu el mă interesează, ci Ario și Foscar. Ce altceva vor face

în afară de a împuia capul cumnatului lor cu minciuni?

— Sotorius o să dea un bal mascat în cinstea regelui și reginei la el în palat, în prima seară a reuniunii. Ario și Foscar vor lua parte la el.

— Probabil că locul o să fie foarte bine păzit, zise Fiori, făcând tot posibilul să le urmărească discuția.

Nu-l ajuta deloc faptul că i se părea că aude plânset de copil venind de undeva.

Vitari pufni cu dispreț.

— O duzină dintre cei mai importanți oameni ai lumii în aceeași sală cu cei mai înverșunați dușmani ai lor? Pot să jur că o să fie mai mulți soldați acolo decât în bătălia de la Adua. Greu de găsit un loc unde ar putea fi mai în siguranță.

— Și atunci? se răsti Monza.

— O să vedem. Nu-s prietenă cu Ario, dar cunosc pe cineva care este. Ba chiar îi este prieten foarte, foarte apropiat.

Sprâncenele negre ale Monzei se împreunară.

— Atunci ar trebui să discutăm cu…

Ușa scârțâi și se deschise, iar Fiori se răsuci imediat spre ea, cu securea pe jumătate scoasă de sub haină.

În prag era un copil. O fetiță de vreo opt ani, cu părul roșu și încâlcit, în picioarele goale și cu gleznele ciolănoase ieșindu-i de sub o rochie mult prea lungă. Se uită cu ochii ei mari și albaștri mai întâi la Fiori, apoi la Monza și, în cele din urmă, la Vitari.

— Mama, Cas plânge.

Vitari se lăsă în genunchi și netezi părul micuței.

— Îl aud, scumpa mea, fii fără grijă! Încearcă să-l liniștești. Am să urc și eu cât de repede pot și am să vă cânt un cântecel.

— Bine.

Fetița se mai uită o dată la Fiori, care își ascunse securea, oarecum rușinat, și încercă să-i zâmbească. Apoi micuța ieși din încăpere și trase ușa după ea.

— Băiatul meu a răcit și tușește, spuse Vitari, pe același ton tăios de mai devreme. E suficient ca unul să fie bolnav, că se molipsesc toți de la el și pe urmă mă îmbolnăvesc și eu. Numai mamă să nu fii, corect?

Fiori ridică din sprâncene.

— Nu cred că sunt înzestrat cu cele necesare.

— N-am prea avut noroc de familie, spuse Monza. Ce zici? Ne ajuți?

Vitari îi aruncă o privire scurtă lui Fiori, apoi o întrebă pe Monza:

— Pe cine mai ai cu tine?

— Un bărbat pe care îl cheamă Prietenosul. Garda noastră.

— Zici că-i bun?

— Foarte, răspunse Fiori, cu gândul la cei doi oameni căsăpiți pe strada din Talins. Deși e un pic cam ciudat.

— Așa și trebuie în meseria asta. Și mai cine?

— Un individ care face otrăvuri și ucenica lui.

— Priceput?

— Așa zice. Îl cheamă Morveer.

— Câh! exclamă Vitari de parcă ar fi simțit gust de urină în gură. Castor Morveer? Nemernicul ăla-i loial ca un scorpion.

Monza o privi în ochi.

— Și scorpionii au rostul lor. Te-am întrebat dacă poți să ne ajuți.

Ochii lui Vitari erau ca două lame, strălucind în lumina focului.

— Pot, dar te va costa. Ceva îmi spune că nu voi mai putea trăi în Sipani dacă vom avea succes.

— Banii nu sunt o problemă. Atâta vreme cât vei reuși să ne duci unde trebuie. Cunoști pe cineva care te poate ajuta?

Vitari luă o ultimă înghițitură din ulcică, apoi aruncă restul pe cărbunii aprinși.

— O, dar eu cunosc tot felul de oameni.

Arta persuasiunii

Era încă devreme și pe străzile întortocheate din Sipani domnea liniștea. Monza se ghemui în pragul unei uși, cu haina strânsă bine în jurul trupului, cu mâinile vârâte la subsuori. Stătea de cel puțin o oră acolo și îi era din ce în ce mai frig, ceața respirației sale contopindu-se cu ceața de afară. Din cauza frigului, o furnicau tare lobii urechilor și nările. Mare minune că nu-i înghețaseră încă mucii. Dar avea răbdare. Trebuia să aibă.

Nouă zecimi dintr-o luptă înseamnă așteptare, a scris Stolicus, dar acum ei i se părea că fusese prea optimist.

Pe lângă ea trecu un bărbat cu o roabă plină cu paie. Fluieratul lui fals era înăbușit de ceața care se ridica. Monza îl

urmări din priviri până când omul deveni doar o formă întunecată, pentru ca apoi să dispară cu totul. Și-ar fi dorit să-l aibă pe Benna lângă ea.

Și să aducă și pipa cu el.

Își trecu limba peste pereții uscați ai gurii, încercând să nu se mai gândească, însă dorul de pleavă o ustura ca o așchie sub unghie. Minunata, dureroasa senzație de arsură din plămâni, gustul de fum din gură, membrele care i se făceau tot mai grele, lumea care se estompa tot mai mult. Îndoielile, furia, teama… toate scurgându-se din ea…

Zgomot de pași pe dalele din piatră și din ceață își făcură apariția două siluete. Monza se crispă și își încleștă pumnii, durerea străpungându-i degetele sfărâmate. O femeie cu o haină de un roșu strălucitor, tivită cu broderie aurie.

— Haide mai repede!

Vocea ei repezită avea un slab accent unionist. În spatele ei venea agale un bărbat, clătinându-se sub greutatea cufărului purtat pe umăr.

— Nu vreau să întârzii iarăși…

Fluieratul strident al lui Vitari străbătu strada pustie. Fiori ieși tiptil din pragul unei uși, se apropie de servitor și-i imobiliză brațele la spate. Apărut de nicăieri, Prietenosul îi trase urgent patru pumni grei în burtă, împiedicându-l să țipe. Bietul om se rostogoli pe caldarâm și începu să-și vomite mațele.

Monza auzi icnetul femeii și-i zări ochii înspăimântați când aceasta vru să o ia la fugă. Însă niciun pas nu reuși să facă și din ceață se auzi glasul lui Vitari:

— Ia te uită! Dacă nu mă înșel este chiar Carlot dan Eider!

Femeia cu haină roșie ridică o mână și începu să se retragă spre ușa unde se afla Monza.

— Am bani! Pot să-ți dau cât vrei!

Vitari ieși încet din beznă, relaxată ca o pisică afurisită în propria-i grădină.

— O, dar sigur că ai să plătești. Mărturisesc că am fost surprinsă când am aflat că ibovnica preferată a prințului Ario se află în Sipani. Și am mai auzit că abia au reușit să te scoată din iatacul lui.

Vitari se apropie de ea, împingând-o tot mai mult spre ușă; în vreme ce, strâmbându-se din cauza durerii din picioarele amorțite, Monza se retrăgea înăuntru, în coridorul slab luminat.

— Oricât de mult te-ar plăti Liga celor Opt, eu pot să…

— Nu lucrez pentru ei și mă jignește această supoziție. Nu mă mai ții minte? Din Dagoska? Nu-ți amintești că ai încercat să vinzi orașul gurkienilor?

— Din Dagoska? repetă Eider, pe un ton îngrozit. Nu! Am făcut tot ce mi-a cerut! Tot! De ce ar…

— A, dar nici pentru Schilod nu mai lucrez, spuse Vitari apropiindu-se și mai mult. Acum sunt pe cont propriu.

Femeia cu haină roșie se împiedică de prag și intră în coridor. Se întoarse și dădu cu ochii de Monza, care o aștepta cu mâna înmănușată sprijinită neglijent pe mânerul sabiei. Încremeni. Respirația-i zbuciumată răsuna între pereții jilavi. Intră și Vitari și închise ușa în urma ei. Zăvorul căzu cu un pocnet prevestitor de nenorociri.

— Pe aici, spuse ea, îmbrâncind-o pe Eider, care se împiedică în trena hainei lungi. Dacă nu-ți este cu supărare.

Încă un brânci și femeia căzu pe burtă. Vitari o apucă de o mână și o ridică fără menajamente. Strângând din dinți, Monza le urmă în încăpere.

La fel ca maxilarul ei și camera aceea avusese parte de vremuri mai bune. Tencuiala scorojită era pătată cu mucegai negru și avea broboane de umezeală. Aerul stătut mirosea a putregai și ceapă. Day stătea într-un colț, surâzând senină în timp ce își ștergea de mânecă o prună de culoarea unei vânătăi proaspete. I-o întinse lui Eider.

— Vrei o prună?

— Ce? Nu!

— Treaba ta. Dar să știi că sunt bune.

— Stai jos!

Vitari o împinse pe Eider pe un scaun șubred - unica piesă de mobilier de acolo. În mod normal, este de bine atunci când ai ocazia să stai pe singurul scaun. Însă nu și acum.

— Se spune că istoria se repetă, dar cine s-ar fi gândit că o să ne reîntâlnim în asemenea împrejurări? Îți vine să plângi de emoție, nu alta! Nu crezi? Măcar tu ai motive.

Însă Carlot dan Eider nu dădea semne că va izbucni în lacrimi prea curând. Stătea țeapănă pe scaun, cu mâinile încrucișate în poală. Surprinzător de mult sânge rece în situația dată. Parcă și demnitate. Nu mai avea splendoarea tinereții, dar încă era o femeie de o frumusețe răvășitoare: pensată, vopsită și pudrată

ca să arate cât mai bine. În jurul gâtului îi sclipea un colier cu rubine. Pe degetele lungi îi lucea aurul inelelor. Arăta mai degrabă ca o contesă, nu ca o ibovnică, total nepotrivită în camera aceea plină de putregai, ca un inel cu diamant într-o grămadă de gunoi.

Vitari ocoli agale scaunul și se aplecă să-i șuiere la ureche.

— Arăți bine. Mereu ai știut să cazi în picioare. Deși declinul este cam mare, nu crezi? De la Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii la curva prințului Ario?

Eider nici măcar nu tresări.

— Trebuie să-mi câștig existența cumva. Ce vrei de la mine?

— Să stăm de vorbă, zise Vitari, cu o voce blândă și răgușită ca de amant. Dacă nu primim răspunsurile pe care le vrem, mă voi vedea obligată să te torturez.

— Sunt convinsă că-ți va face plăcere.

— Și eu trebuie să-mi câștig existența.

Și o lovi din senin în coaste pe amanta lui Ario, atât de tare încât o învârti în scaun. Femeia se chirci și începu să gâfâie, iar Vitari se aplecă asupra ei cu pumnul în aer.

— Mai vrei?

— Nu! strigă Eider, ridicând o mână să se apere.

Rictusul de durere îi dezvelise dinții, iar ochii îi alergau înnebuniți prin ungherele încăperii.

— Nu... am să te ajut. Doar... doar spune-mi ce vrei să știi.

— De ce ai venit aici înaintea amantului tău?

— Ca să pregătesc balul. Costume, măști, tot felul de...

Pumnul lui Vitari o izbi în același loc, dar mai tare decât prima dată. Bufnetul răsună între pereții jilavi. Cu chipul schimonosit de durere, Eider scânci, își petrecu brațele în jurul trupului, trase cu greu aer în piept și începu să tușească. Vitari se aplecă și mai mult asupra ei, aidoma unui păianjen peste o muscă prinsă în pânza lui.

— Încep să-mi pierd răbdarea. De ce ai venit aici?

— Ario mai face... și o altă petrecere... după aceea. Pentru fratele lui. Pentru ziua lui de naștere.

— Ce fel de petrecere?

— Una caracteristică pentru Sipani.

Eider tuși din nou, întoarse capul și scuipă, însă câțiva stropi de salivă ajunseră pe umărul superbei sale haine.

— Unde?

— La Casa de Huzur a lui Cardotti. A închiriat-o pe toată pentru noaptea cu pricina. Pentru el și Foscar și companionii lor. M-a trimis să fac aranjamentele necesare.

— Adică și-a trimis amanta ca să angajeze curve?

Monza pufni.

— Așa face Ario. Despre ce aranjamente e vorba?

— Să caut artiști. Să pregătesc locul. Să mă asigur că nu prezintă riscuri. Are… are încredere în mine.

— Cât de prost să fie? chicoti Vitari. Mă întreb ce-ar face dacă ar afla pentru cine ai lucrat? Pentru cine ai spionat? Ce-ar face dacă ar afla de prietenul nostru comun din Casa Întrebărilor? De prietenul nostru schilod din Inchiziția Maiestății sale? Dacă ar afla că spionezi Styria pentru Uniune? Probabil că ți-e cam greu să ții minte de la o săptămână la alta pe cine trebuie să trădezi.

Eider îi aruncă o privire furioasă. Încă își mai apăra cu brațele coastele îndurerate.

— Trebuie să-mi câștig existența.

— Așa îți câștigi moartea, dacă Ario află adevărul. Nu-i nevoie decât de un bilețel.

— Ce vreți?

Monza ieși din colțul ei întunecat.

— Vreau să ne ajuți să ajungem în preajma lui Ario și Foscar. Vreau să ne ajuți să intrăm în Casa de Huzur a lui Cardotti în noaptea petrecerii despre care vorbești. Iar atunci când îi vei angaja pe artiști, vreau să-i angajezi doar pe cei pe care ți-i spunem noi, când îți spunem și cum îți spunem. Înțelegi?

Chipul lui Eider se făcuse alb ca varul.

— Vreți să-i omorâți?

Nu-i răspunse nimeni, dar tăcerea aceea spunea foarte multe.

— Orso o să-și închipuie că l-am trădat! Schilodul va fi convins că l-am trădat! Nu există alți doi dușmani mai aprigi în tot Cercul Lumii! La fel de bine m-ați putea ucide chiar acum!

— Cum dorești!

Lama sabiei Calvez sună blând atunci când o scoase din teacă. Eider făcu ochii mari.

— Stai…

Monza întinse mâna și vârful strălucitor al sabiei se opri în adâncitura dintre claviculele lui Eider. Apăsă ușor. Amanta lui Ario încercă să se ferească, lăsându-se pe spate.

— Au! Au!

Monza răsuci din încheietură. Oțelul scăpără când lama suplă se înclină într-o parte, apoi și în cealaltă; iar vârful ei se freca de gâtul femeii, o înțepa, se răsucea foarte încet. O dâră de sânge începu să se prelingă din rană spre osul pieptului. Acum țipetele lui Eider erau mai ascuțite, mai stăruitoare, mai îngrozite.

— Nu! Au! Te rog! Nu!

— Nu?

Monza nu-i îngădui să se miște.

— Vasăzică nu ești tocmai pregătită să mori, nu? Nimeni nu este atunci când vine clipa.

Luă sabia Calvez de la gâtul amantei prințului, iar aceasta se clătină în scaun și își duse un deget tremurător la rana însângerată. Respira greu și sacadat.

— Nu pricepi. Nu-i vorba doar despre Orso! Nu-i vorba doar despre Uniune! Și Orso, și Uniunea sunt susținuți de bancă. De Valint și Balk. Sunt proprietatea băncii. Pentru Valint și Balk Anii de Sânge nu reprezintă decât un bâlci. O încăierare minoră. Habar n-aveți în grădina cui v-ați hotărât să vă pișați…

— Greșit! spuse Monza, aplecându-se din nou și făcând-o pe Eider să se ferească. Mie nu-mi pasă. Asta-i diferența.

— Acum? întrebă Day.

— Acum.

Acul din mâna fetei o înțepă pe Eider în ureche.

— Au!

Căscând, Day puse acul într-un buzunar interior al hainei.

— Nu-ți face griji. Are efect lent. Mai ai cel puțin o săptămână.

— Până când?

— Până când ai să te îmbolnăvești.

Day mușcă din prună și zeama fructului i se prelinse pe bărbie.

— La dracu’! mormăi ea, ștergându-se cu vârful degetului.

— Să mă îmbolnăvesc? bâigui Eider.

— Foarte, foarte rău. Și a doua zi ai să fii mai moartă decât Juvens.

— Ajută-ne și ai să capeți antidotul, zise Monza, curățând sângele de pe vârful sabiei lui Benna cu degetele înmănușate. Dar, dacă vei încerca să spui cuiva despre planurile noastre, aici sau în Uniune, lui Orso sau lui Ario sau prietenului tău, Schilodul, atunci…

Puse sabia la loc în teacă și continuă.

— Într-un fel sau altul, Ario tot o să rămână fără amantă.

Cu mâna la gât, Eider se holbă la ele.

— Japițe păcătoase!

Day supse miezul de pe sâmburele de prună și îl aruncă.

— Trebuie să ne câștigăm cumva existența.

— Am terminat aici.

Vitari o apucă de un cot pe amanta lui Ario, o ridică în picioare și începu s-o târască spre ușă. Dar Monza le tăie calea.

— Ce ai să-i spui servitorului tău atunci când o să se trezească din leșin?

— Că... am fost jefuiți?

Monza ridică mâna cu mănușă. Chipul lui Eider se scofâlci și mai tare. Își desfăcu colierul de la gât și îl aruncă în palma ei. Apoi și inelele.

— Convingător?

— Nu știu. Pari genul de femeie care s-ar împotrivi.

Și Monza îi dădu un pumn în față. Eider chițăi puternic, se împletici și precis că ar fi căzut dacă nu ar fi prins-o Vitari. Sângele îi curgea din nas și din buza spartă și, preț de o clipă, pe chip i se așternu o expresie stranie. De durere, evident. Și de teamă, firește. Dar furia din ochii ei era mai mare și decât durerea și decât teama. Probabil că la fel arătase Monza atunci când o aruncaseră de pe terasă.

— Acum am terminat, spuse ea.

Vitari o trase pe Eider de cot și o târî în hol, spre ușa de la intrare. Li se auzea târșâitul picioarelor pe scândurile jegoase ale podelei. Day oftă, apoi se îndepărtă de perete și își scutură tencuiala de pe spate.

— Frumos și elegant!

— Nu datorită stăpânului tău. Pe unde umblă?

— Prefer să-i spun patron. Și a zis că are de făcut niște comisioane.

— Comisioane?

— E vreo problemă?

— Am plătit stăpânul, nu câinele.

Day rânji.

— Ham, ham. Pot să fac tot ce face Morveer.

— Nu mai spune?!

— Îmbătrânește. E tot mai înfumurat. În Westport era să moară când a dat foc funiei. Nu mi-aș dori ca neglijențe de felul

ăsta să-ți strice planurile. Nu la banii pe care ni-i dai. Cel mai rău lucru este să ai lângă tine un meșter otrăvitor neatent.

— N-am de gând să te contrazic în privința asta.

Day ridică din umeri.

— În profesiunea noastră se petrec mereu accidente. Mai ales cu cei bătrâni. Este o meserie pentru tineri.

Ieși în coridor și trecu pe lângă Vitari, care se întorcea. Îi dispăruse veselia din privire. Și aroganța odată cu ea. Lovi mânioasă scaunul cu piciorul, trimițându-l în celălalt capăt al camerei.

— Deci am intrat, spuse.

— Așa se pare.

— Exact cum ți-am promis.

— Exact cum mi-ai promis.

— O modalitate prin care să-i prind și pe Ario, și pe Foscar.

— A fost o zi reușită.

Se uitară lung una la alta, iar Vitari își plimbă limba prin gură ca și cum ar fi avut un gust amar.

— Asta este, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să-mi câștig cumva existența.

Viață de bețiv

— Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut. Unde pot să găsesc ceva de băut?

Nicomo Cosca, renumitul mercenar, se împletici pe mai multe cărări până la zidul aleii și se sprijini de el ca să-și scotocească încă o dată prin pungă cu degete tremurând de nerăbdare. Și nici acum nu găsi nimic acolo, în afară de un smoc de scame cenușii. Îl scoase, îl suflă și se uită la el cum plutește ușor. Asta era toată agoniseala lui.

— Pungă idioată!

Și o azvârli în șanț, într-un acces de furie nevolnică. Apoi se gândi mai bine și trebui să se aplece, gemând ca un moș, ca să o scoată de acolo. Păi, chiar moș era. Și pierdut. Și mort, chiar dacă răsuflarea încă îi mai hârâia în piept. Se lăsă încet în genunchi și își privi imaginea sfărâmată din băltoaca neagră adunată între pietrele caldarâmului.

Ar fi dat tot ce avea pentru o picătură de băutură. Dar trebuie

spus că nu avea nimic. În afară de corpul lui. Ăsta încă îi mai aparținea. Îi aparțineau mâinile, cu care adusese la putere nenumărați prinți, doar ca să-i doboare din nou. Și ochii, cu care urmărise toate cotiturile istoriei. Și buzele, cu care sărutase cele mai vestite frumuseți ale epocii. Și scula, plină de mâncărimi; și burta, plină de durere; și gâtul, plin de jeg - pe toate le-ar fi vândut bucuros pentru o cană cu rachiu din struguri. Însă nu știa unde ar putea să găsească un cumpărător.

— Am devenit... o pungă goală.

Își ridică brațele ca de plumb, implorând și urlând în noaptea neagră.

— Dați-mi dracului ceva de băut!

— Tacă-ți gura, boule! îi răspunse o voce dură.

Se auzi zăngănitul oblonului închis și aleea se cufundă într-un întuneric și mai adânc.

Mâncase la masă cu ducii. Petrecuse nopți în paturi de contese. Orașe întregi tremurau doar auzind numele Cosca.

— Cum de am ajuns... aici?

Se ridică greoi în picioare, înăbușindu-și senzația de vomă. Își dădu înapoi părul de pe tâmplele care îi pulsau dureros. Își ajustă colțurile blegite ale mustăţii. Ieși din alee, încercând să pășească falnic, așa cum făcea pe vremuri. Trecu printre clădirile ca niște fantome și ajunse la lumina încețoșată a unui felinar. Vântul umed al nopții îi înțepa obrajii inflamați. Auzi pași și se întoarse repede, clipind des.

— Bunule domn! Mă aflu într-o situație de strâmtorare temporară și mă întreb dacă nu cumva ați dori să-mi oferiți un mic împrumut până când...

— Du-te de te spânzură, cerșetorule!

Bărbatul îl îmbrânci într-un zid și trecu pe lângă el.

Pielea unsuroasă a lui Cosca se făcu roșie de furie.

— Vă aflați în fața lui Nicomo Cosca, renumitul mercenar!

Din păcate, efectul acestor vorbe a fost oarecum distrus de vocea lui spartă.

— Căpitan-general al celor O Mie de Săbii! Mă rog, fost căpitan-general.

Înainte să dispară în ceață, necunoscutul mai apucă să-i facă un gest obscen.

— Am mâncat... în paturi... de duci!

Și pe Cosca îl cuprinse un acces de tuse, obligându-l să se

încovoaie și să se sprijine cu mâinile care-i tremurau de genunchii care-i tremurau și mai tare.

Așa este viața de bețiv. Un sfert din ea ți-o petreci în cur, un sfert în nas, un sfert în genunchi și restul îndoit de șale. Reuși să horcăie și își scoase din gât o flegmă mare pe care o scuipă de pe limba umflată. Oare asta va lăsa el moștenire generațiilor viitoare? Doar flegme presărate în o sută de mii de șanțuri? Numele lui - sinonim pentru trădări meschine, avariție și degradare? Cu un geamăt de pură disperare, se îndreptă de mijloc și se uită în sus. Dar până și stelele refuzau să i se arate privirii, ascunzându-se în ceața atotcuprinzătoare din Sipani.

— O ultimă șansă. Atâta mai cer.

Pierduse șirul tuturor ultime șanse cerute.

— Încă una, Doamne!

Nu crezuse în Dumnezeu nici măcar o clipă.

— Mă auzi, soartă?

Nici în soartă nu crezuse vreodată.

— Mă aude cineva?

De fapt, nu crezuse niciodată decât în următoarea cană cu băutură.

— Mai dați-mi… o… ultimă… șansă.

— Bine. Ultima!

Cosca holbă ochii.

— Doamne? Tu ești?

Se auzi un chicotit. Apoi o voce de femeie, tăioasă și batjocoritoare, deloc evlavioasă.

— Dacă vrei, poți să îngenunchezi, Cosca.

Se forță să vadă ceva prin ceața aia băloasă și parcă în mintea-i afumată începu o oarece activitate. Nu era de bine să se întâlnească cu cineva care știa cum îl cheamă. Dușmanii îi erau cu mult mai numeroși decât prietenii, iar creditorii erau mult mai mulți și decât unii, și decât alții. Bâjbâi amețit după mânerul sabiei sale aurite, apoi își aminti că o amanetase în Ospria de luni bune și că își cumpărase un jeg ieftin. Așa că bâjbâi amețit după mânerul jegului și își aminti că amanetase și sabia aia atunci când ajunsese în Sipani. Drept care lăsă în jos mâna-i tremurândă. Nicio pagubă. Se îndoia că ar fi avut forța necesară să mânuiască o sabie, chiar dacă i-ar fi atârnat una la cingătoare.

— Care mama dracului ești? Dacă zici că-ți datorez niște bani,

fă bine și te pregătește…

Stomacul îi făcu un dublu salt și Cosca scoase un râgâit lung și acru.

— …să mori!

Din întuneric apăru brusc o siluetă întunecată, mult prea aproape, așa că se răsuci pe călcâie, se împiedică în propriile picioare și căzu cât era el de lung. Se izbi cu capul de zid și văzu o constelație absolut superbă de stele verzi.

— Încă mai trăiești. Trăiești, da?

O femeie înaltă și slabă, cu chipul ascuțit acoperit de umbre, cu nuanțe portocalii în părul vâlvoi. Mintea lui vâscoasă făcu un efort disperat să o recunoască.

— Shylo Vitari, n-aș fi crezut…

Poate că nu-i era dușman femeia aia, dar cu siguranță că nu-i era prietenă. Se săltă într-un cot și hotărî că îi ajunge - pentru că mult prea tare se învârtea strada în jurul lui.

— Nu cred că ai fi de acord… să-i cumperi ceva de băut unui amărât, nu-i așa?

— Lapte de capră?

— Ce?

— Se zice că ar face bine la digestie.

— Am auzit că ai inima de piatră, dar niciodată nu mi-aș fi închipuit că ai fi atât de crudă încât să-mi oferi *lapte*! Dracu’ să te ia! Nu vreau decât o înghițitură din rachiul ăla de struguri.

Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut.

— O singură înghițitură și mă las.

— O, dar te-ai lăsat de atâtea ori că am și pierdut socoteala. De câtă vreme ești beat?

— Parcă era vară când m-am apucat de băut. Ce lună-i acum?

— Să fii convins că s-a schimbat și anul. Câți bani ai prăpădit?

— Toți și încă ceva în plus. M-aș mira dacă ar mai exista o monedă pe lumea asta care să nu fi trecut prin punga mea la un moment dat. Dar acum sunt puțin cam strâmtorat… așa că, dacă-ți prisosește niște mărunțiș…

— Tu nu ai nevoie de mărunțiș. Ai nevoie de o schimbare.

Cosca se ridică - doar până ajunse în genunchi, căci nu era capabil de mai mult efort - și se lovi în piept cu degetul încovoiat.

— Crezi tu cumva că nu știe asta și partea aia din mine, care-i zbârcită și îmbibată în pișat și îngrozită? Partea aia care urlă

cerând să fie scăpată de toate chinurile astea?

Ridică neputincios din umeri și trupu-i îndurerat păru să se împuținneze.

— Dar, ca să te schimbi, ai nevoie de ajutorul prietenilor sau, și mai bine, de cel al dușmanilor. Prietenii mi-au murit de multă vreme, iar dușmanii - trebuie să recunosc asta - au treburi mai bune de făcut.

— Nu chiar toți.

Vocea altei femei, dar una cumva mai cunoscută, care-i trimise fiori de spaimă pe șira spinării. O altă siluetă ieși dintre neguri, cu poalele hainei tivite cu rotocoale albe de ceață.

— Nu… gemu el.

Își aminti clipa când o văzuse prima oară: o fată de nouăsprezece ani cu o sabie la șold, cu părul zburlit și o privire pătrunzătoare în care se contopeau furia, ostilitatea și un strop de dispreț absolut fascinant. Acum chipul ei era pustiu, gura ei, strâmbată într-o grimasă de durere. Sabia îi atârna în cealaltă parte, mâna dreaptă o avea îmbrăcată într-o mănușă și se sprijinea moale pe mâner. La fel de duri îi erau ochii, dar în ei se citea acum mai multă furie, mai multă ostilitate și mult mai mult dispreț. Cine ar putea s-o învinuiască? Cosca era vrednic de dispreț și el știa asta foarte bine.

De o mie de ori își jurase că o va ucide dacă va mai da cu ochii de ea. O va ucide pe ea sau pe fratele ei sau pe Andiche, Victus, Sesaria, pe Credinciosul Carpi sau pe oricare dintre iudele din cele O Mie de Săbii care îl trădaseră pe vremuri. Care îi luaseră locul. Care îl goniseră de pe câmpul de luptă de la Afieri, cu reputația și hainele în zdrențe.

Da, de o mie de ori își jurase că o va ucide, însă Cosca își încălcase toate jurămintele făcute vreodată. Iar acum, că se afla față în față cu ea, nu mai simțea nicio furie. În loc de asta, văzând pe chipul ei cât de mult decăzuse el, se simți cuprins de un soi de autocompătimire sleită, amestecată cu bucurie stupidă și cu rușine crâncenă. Îl înțepau nasul și obrajii și ochii în care se adunaseră lacrimi nedorite. Măcar acum putea să fie recunoscător pentru ochii lui roșii ca sângele. Nimeni nu și-ar fi dat seama dacă ar fi plâns.

— Monza!

Încercă să-și îndrepte gulerul jegos, dar mâinile îi tremurau mult prea tare ca să fie în stare de așa ceva.

— Am auzit că ai murit. Bineînțeles că am vrut să mă răzbun…

— Să te răzbuni pe mine sau să mă răzbuni?

Cosca ridică din umeri.

— Nu mai țin minte… știu doar că m-am oprit să beau un pahar.

— După cum puți, mi se pare că nu te-ai mulțumit doar cu unul.

Ușoara dezamăgire din tonul ei îi străpunse inima aproape la fel de tare ca o sabie.

— Eu am auzit că ai murit în Dagoska.

El reuși să ridice mâna cât să facă un gest nepăsător.

— Mereu au fost zvonuri false despre moartea mea. Nimic altceva decât dorințe deșarte ale numeroșilor mei dușmani. Unde-i fratele tău?

— A murit.

Nicio tresărire pe chipul femeii.

— Îmi pare rău. Mi-a plăcut băiatul ăla.

Păduche mincinos, laș și trădător!

— Și el te-a plăcut pe tine.

Se detestau, dar ce mai conta acum?

— Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă și sora lui ar fi ținut la mine.

— Ce-a fost a fost. Acum… regretăm amândoi.

Se priviră lung. Monza în picioare, Cosca în genunchi. Nu chiar așa își imaginase el revederea.

— Regrete, da. Sazine îmi zicea că regretele sunt prețul meseriei noastre.

— Poate că ar fi bine să lăsăm trecutul în urmă.

— Eu nici nu mai țin minte ce am făcut ieri.

Era o minciună, pentru că trecutul îl apăsa ca armura unui uriaș.

— Atunci, să ne gândim la viitor. Am o treabă pentru tine. Te simți în stare?

— Ce fel de treabă?

— Să te lupți.

Cosca se înfioră.

— Întotdeauna ți-a plăcut la nebunie lupta. De câte ori ți-am zis? Mercenarul trebuie să se țină departe de prostia asta.

— Sabia se folosește pentru intimidarea adversarului, nu

pentru uciderea lui.

— Bravo! Acum te recunosc. Ce dor mi-a fost de tine!

Rosti vorbele astea fără să se gândească și se văzu nevoit să tușească pentru a-și înăbuși rușinea. Și aproape că-și tuși o jumătate de plămân în palmă.

— Prietenosule, ajută-l să se ridice!

Un individ zdravăn apăruse fără zgomot cât timp discutaseră ei. Nu era prea înalt, dar vânjos și emana un aer de forță calmă. Îl apucă pe Cosca de un cot și-l ridică în picioare, aparent fără pic de efort.

— Puternic braț, bună faptă! bolborosi mercenarul, cuprins de greață. Prietenosul e numele tău? Ești cumva vreun filantrop?

— Pușcăriaș.

— Nu văd de ce n-ai putea să fii și una, și alta. Oricum, mii de mulțumiri. Acum, dacă ați fi buni să-mi spuneți unde-i cea mai apropiată tavernă…

— Tavernele trebuie să te mai aștepte, zise Vitari. Sunt convinsă că absența ta va duce la o criză în industria vinului. Reuniunea începe într-o săptămână și avem nevoie de tine treaz.

— Nu mai stau treaz. Suferi atunci când ești treaz. A zis cineva „reuniune”?

Monza încă îl mai studia cu o privire dezamăgită.

— Am nevoie de un om bun. Un om curajos și experimentat. Un om căruia să nu-i pese că l-ar putea supăra pe Marele Duce Orso.

Schiță un zâmbet mic în colțul buzelor și continuă:

— Tu ești singurul pe care l-am putut găsi atât de repede.

Pe Cosca îl luă cu amețeală și se agăță mai strâns de brațul Prietenosului, ca nu cumva să cadă pe strada care se învârtea în cețuri în jurul lui.

— Adică vrei să spui că eu aș fi… experimentat?

— Cred că oamenii dau cel mai bine dovada experienței lor dacă au nevoie de bani. Tu ai nevoie de bani, prietene, nu-i așa?

— La dracu’, normal că am! Dar nu la fel de mult cum am nevoie de ceva de băut.

— Fă-ți treaba și o să mai vedem.

— Fie!

Și se pomeni că stă drept, cu bărbia falnic ridicată, uitându-se în jos la Monza.

— Ar trebui să semnăm un Act de Înrolare, cum făceam pe vremuri. Cu literele alea cu bucle, cu toate condițiile, așa cum le întocmea Sajaam. Semnat cu cerneală roșie și... dar unde să găsim un notar la ora asta?

— Nu-ți face probleme. Te cred pe cuvânt.

— Probabil că ești singura persoană din Styria care mi-a zis chestia asta vreodată. Fie așa cum dorești.

Și Cosca arătă strada cu un gest hotărât, adăugând:

— Pe aici, prietene. Încearcă să ții pasul.

Dar, când să pornească, i se înmuiară genunchii și scoase un chiot speriat. Dar Prietenosul îl prinse la timp.

— Nu pe acolo, se auzi vocea tărăgănată și groasă a pușcăriașului.

Îl apucă pe Cosca de subsuori, mai mult cărându-l decât conducându-l în direcție opusă.

— Ești un cavaler, domnul meu, bâigui Cosca.

— Sunt un criminal.

— Nu văd de ce n-ai putea să fii și una, și alta...

Cosca încercă din răsputeri să se uite mai bine la Vitari, care mergea iute înaintea lor. Apoi la maxilarul puternic al Prietenosului. Ciudați parteneri. Amatori. Pe care nu i-ar angaja nimeni. Se uită la Monza. Pasul ei hotărât de odinioară era acum ușor poticnit. Oamenii ăștia voiau să i se opună Marelui Duce Orso. Ceea ce însemna că erau ori nebuni, ori nu aveau de ales. El din care categorie făcea parte?

Răspunsul era la îndemână. Nu vedea de ce n-ar putea să fie și una, și alta.

Lăsat pe dinafară

Cuțitul Prietenosului fulgera și sclipea. De douăzeci de ori pe o parte și de douăzeci pe partea cealaltă, se freca de piatră cu șuierături ascuțite. Nimic nu putea fi mai rău decât un cuțit bont, așa că pușcăriașul surâse când încercă tăișul și-i simți asperitatea rece în vârful degetului. Da, acum era ascuțit așa cum trebuie.

— Casa de Huzur a lui Cardotti este fostul palat al unui negustor, spunea Vitari, pe un ton calm și rece. E făcută din lemn, ca mai toate construcțiile din Sipani. Trei laturi mărginesc

o curte interioară, iar în spate dă spre Al Optulea Canal.

Puseseră o masă lungă în bucătăria din spatele magaziei și acum stăteau toți șase în jurul ei; Murcatto și Fiori, Day și Morveer, Cosca și Vitari. Pe masă se afla macheta unei clădiri din lemn, cu o curte interioară. Prietenosul socoti că macheta era făcută la scară de unu la treizeci și șase, deși nu prea avea cum să știe cu precizie, iar lui îi plăcea precizia extrem de mult.

Vitari își trecu vârful degetului de-a lungul ferestrelor de pe o latură a micuței clădiri.

— La parter sunt bucătăriile și anexele, o sală pentru fumatul de pleavă și ierburi și o alta unde se joacă zaruri și cărți.

Prietenosul își apăsă palma pe buzunarul cămășii, ușurat să simtă conturul propriilor zaruri, ghemuite la pieptul lui.

— În colțurile din spate sunt două scări. La primul etaj se află treisprezece camere, unde se întrețin oaspeții…

— Adică unde și-o trag, o întrerupse Cosca. Suntem adulți, haide să spunem lucrurilor pe nume.

Și ochii lui injectați rătăciră până la cele două sticle cu vin de pe raft. Prietenosul observase că făcuse o obsesie pentru sticlele alea.

Degetul lui Vitari alunecă spre acoperișul machetei.

— Iar la etajul superior sunt trei apartamente mari, unde și-o… *trag* oaspeții cei mai importanți. Se spune că Apartamentul Regal din mijloc este demn de un împărat.

— Înseamnă că Ario ar putea să-l considere demn de el, mârâi Murcatto.

Grupul lor se mărise: acum nu mai erau cinci, ci șapte. Așa că Prietenosul tăie două pâini în câte paisprezece felii, în pârâit de cuțit și nori de făină. Douăzeci și opt de felii, câte patru pentru fiecare. Murcatto va mânca mai puțin, dar va mânca Day și ce-i va rămâne ei. Prietenosul nu putea să suporte să vadă vreo felie de pâine irosită.

— Eider zice că Ario și Foscar vor avea treizeci, patruzeci de oaspeți. Unii dintre ei vor avea arme, dar niciun chef de luptă. Vor mai fi acolo și șase gărzi.

— O credeți?

Întrebarea avea accentul greoi al lui Fiori.

— Se pot întâmpla lucruri neașteptate, dar Eider nu ne minte.

— Avem nevoie de mai mulți luptători ca să atacăm atâția oameni.

— De asasini avem noi nevoie, se băgă în vorbă Cosca. Zău, haideți să nu ne mai ascundem după cuvinte.

— Ne trebuie cam douăzeci, se auzi vocea dură a lui Murcatto. Pe lângă voi trei.

Deci douăzeci și trei în total. Interesant număr. Prietenosul întredeschise ușa cuptorului vechi și aburul fierbinte îl izbi în față. Douăzeci și trei nu se putea împărți decât la unu. Altfel nu. Nu existau jumătăți de măsură. Numărul ăsta semăna cu Murcatto. Își înfășură o cârpă pe mână și scoase oala uriașă. Numerele nu mințeau. În privința asta se deosebeau de oameni.

— Cum băgăm acolo douăzeci de oameni fără să ne vadă nimeni?

— Înăuntru se desfășoară o petrecere, zise Vitari. Cu saltimbanci. Ai noștri.

— Saltimbanci?

— Suntem în Sipani. În orașul ăsta, un om din doi este fie saltimbanc, fie asasin. N-ar trebui să ne fie greu să găsim câțiva care să fie și una, și alta.

Prietenosul nu era inclus în toate aceste planuri ale lor, dar nu îl deranja. Sajaam îi ceruse să se supună ordinelor lui Murcatto și nimic mai mult. Descoperise de ceva vreme că viața este mult mai ușoară dacă faci abstracție de ce vezi cu propriii tăi ochi. Iar acum singura lui preocupare era tocana din cuptor.

Băgă lingura în ea și gustă. Bună. Patruzeci și unu de puncte din cincizeci. Aroma mâncării gătite, aburul care se ridica, sfârâitul lemnelor din cuptor - toate astea îi aduceau aminte de bucătăriile de la Fereală. De tocanele și supele și terciurile pe care le făceau în cazanele alea mari. Asta se întâmplase demult, când deasupra capului său erau infinit de multe tavane de piatră ca să-l apere, iar împărțirile nu ieșeau cu virgulă și lucrurile aveau o noimă.

— Mai întâi Ario va vrea să bea, spunea acum Murcatto, și să joace și să facă pe grozavul în fața cretinilor ălora de pretind că i-ar fi prieteni. Și abia după aceea va fi condus în Apartamentul Regal.

Pe buzele crăpate ale lui Cosca se lăbărță un rânjet obscen.

— Unde îl vor aștepta târfele, nu-i așa?

— Una brunetă și una roșcată, spuse Murcatto, schimbând cu Vitari o privire plină de subînțelesuri.

— Surpriză demnă de un împărat, chicoti bălos Cosca.

— După moartea lui Ario, care se va petrece foarte repede, vom trece alături și-i vom face o vizită asemănătoare și lui Foscar.

Acum Murcatto se încruntă la Morveer.

— Probabil că vor chema gărzile sus ca să-i păzească în timp ce ei își fac de cap. Tu și cu Day vă veți ocupa de ele.

— Oare?

Meșterul de otrăvuri luă o scurtă pauză de la contemplarea propriilor unghii.

— Evident, o sarcină *demnă* de talentele noastre.

— Măcar acum ai grijă și încearcă să nu otrăvești jumătate din oraș. Ar trebui să-i omorâm pe cei doi frați fără să atragem atenția. Dar, dacă merge ceva rău, vor interveni artiștii.

Bătrânul mercenar împunse macheta cu degetul care-i tremura.

— Mai întâi trebuie să ocupați curtea și apoi scările. Dezarmați oaspeții și băgați-i pe toți într-o cameră. Cu amabilitate, firește, cu extrem de multă curtenie. Păstrați-vă controlul.

— Control! interveni Murcatto, lovind cu un deget înmănușat în fața de masă. Cuvântul ăsta vreau să vă obsedeze mințile alea limitate ale voastre. Îl ucidem pe Ario, îl ucidem pe Foscar. Dacă vreunul dintre ceilalți vă dă cumva de furcă, faceți ce trebuie, dar încercați să nu-i omorâți. Vom avea destule probleme și fără o baie de sânge. Ați priceput?

Cosca își drese glasul.

— Poate că un pahar m-ar ajuta să fiu mai…

— Am priceput, vorbi Fiori peste el. Control și cât mai puține victime.

— Doar două, spuse Prietenosul, punând oala în mijlocul mesei. Una și încă una și atât. Mâncați!

Luă polonicul și începu să le împartă tocana în castroane.

Tare mult și-ar fi dorit să poată oferi tuturor exact același număr de bucăți de carne. Același număr de bucăți de morcov și de ceapă, același număr de păstăi de fasole. Dar până le-ar fi numărat, mâncarea s-ar fi răcit și aflase din proprie experiență că o asemenea precizie îi deranja pe cei mai mulți dintre oameni. Din cauza asta se iscase odată o încăierare în sala de mese de la Fereală și atunci Prietenosul omorâse doi oameni și tăiase mâna altuia. Acum nu voia să ucidă pe nimeni. Acum îi

era foame. Așa că se mulțumi doar să pună fiecăruia același număr de polonice cu tocană și se strădui să-și înfrângă angoasele.

— Mmm, tare bună! bolborosi Day, cu gura plină. Excelentă! mai ai?

— Unde ai învățat să gătești, prietene? îl întrebă Cosca.

— Am lucrat trei ani în bucătăriile de la Fereală. M-a învățat fostul bucătar-șef al ducelui de Borletta.

— Ce căuta la închisoare?

— Și-a omorât nevasta și a tăiat-o și a făcut-o tocană și a mâncat-o.

În jurul mesei se așternu o tăcere îngrozită. Apoi Cosca tuși o dată.

— Vreau să sper că în tocana asta n-a fiert nevasta nimănui, da?

— Măcelarul mi-a zis că-i carne de miel și n-am niciun motiv să nu-l cred, spuse Prietenosul, apucându-și furculița. Nimeni nu vinde carne de om așa de ieftin.

Era una dintre tăcerile acelea stânjenitoare care se lăsau de obicei atunci când Prietenosul spunea mai mult de trei cuvinte. Cosca își reveni primul și scoase un hohot forțat de râs.

— Depinde de situație. Mi-aduc aminte când i-am găsit pe copiii ăia, după asediul de la Muris. Îți amintești, Monza?

Ea îi aruncă o privire și mai mânioasă, dar nu reuși să-l oprească.

— I-am găsit pe copiii ăia și am vrut să-i vindem la niște negustori de sclavi, dar tu te-ai gândit că am putea…

— Bineînțeles! aproape că strigă Morveer. *Foarte amuzant!* Ce poate fi mai comic decât niște orfani trimiși în sclavie?

Altă tăcere apăsătoare, în timpul căreia meșterul de otrăvuri și mercenarul își aruncară priviri ucigașe. Prietenosul văzuse privirile astea la Fereală. Atunci când soseau pușcăriași noi și erau băgați în aceeași celulă cu deținuții vechi. Se întâmplă uneori ca doi oameni să se antipatizeze chiar din prima clipă. Ba, mai mult, se poate întâmpla să se urască. Pentru că sunt prea diferiți. Sau prea asemănători. Firește că aici, afară, era mai greu de anticipat o asemenea situație. Dar la Fereală, atunci când doi oameni își aruncau asemenea priviri, trebuia să fii convins că se va lăsa cu vărsare de sânge mai devreme sau mai târziu.

Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut. Privirea lui Cosca se desprinse de pe chipul lui Morveer, păduchele ăla spilcuit, coborî asupra paharului lui plin cu vin, dădu o tură în jurul mesei, observând paharele celorlalți, se întoarse fără chef la halba lui dezgustătoare cu apă, se opri la sticla cu vin care rămase înșurubată acolo. Dacă s-ar arunca peste masă ar putea pune mâna pe ea. Oare cât ar apuca să bea înainte să-i fie smulsă din mâini? Puțini bărbați erau capabili să bea foarte repede dacă așa le-o cereau împrejurările…

Atunci văzu că Prietenosul se uita țintă la el și desluși ceva în ochii triști, fără vlagă, de pușcăriaș - ceva ce-l făcu să se gândească mai bine. Era Nicomo Cosca, ce mama dracului! mai bine zis, fusese odată. Orașele se cutremuraseră și așa mai departe. Prea mulți ani irosise fără să se mai gândească la nimic altceva decât la următorul pahar cu băutură. Venise vremea să privească mai departe în viitor. Măcar la paharul de după următorul pahar. Dar nu-i deloc ușor să te schimbi.

Aproape că-și simțea sudoarea țâșnindu-i din piele. Tâmplele îi pulsau, capul îi bubuia de durere. Își scărpină gâtul, dar nu reuși decât să-și întețească mâncărimea. Știa că rânjește ca un craniu și că vorbește mult prea mult. Însă ori zâmbea și vorbea, ori începea să zbiere până îi exploda țeasta.

— …mi-ai salvat viața la asediul de la Muris, Monza, nu? La Muris a fost, da?

Nici măcar nu știa de unde vocea lui spartă mai găsea cuvintele.

— Nemernicul ăla m-a atacat de nicăieri. O lovitură rapidă!

Aproape că-și răsturnă cana cu apă cu degetul când încercă să demonstreze mișcarea.

— Și l-a și străpuns! Până-n inimă, vă jur! Mi-a salvat viața. La Muris. Mi-a salvat… viața…

Mai că-și dorea acum să-l fi lăsat să moară. Bucătăria se învârtea în jurul lui, se legăna, se dădea peste cap, ca o corabie într-o furtună nimicitoare. Se tot aștepta să vadă cum vinul sare din pahare, cum tocana răbufnește din castroane, cum farfuriile alunecă și cad de pe masa înclinată. Știa bine că furtuna aceea era doar în capul lui, dar tot se agăța strâns de mobile ori de câte ori i se părea că încăperea s-ar balansa mai violent.

— …și n-ar fi fost atât de rău, dacă n-ar fi făcut-o din nou și a

doua zi. Am primit o săgeată în umăr și am căzut în afurisitul ăla de șanț cu apă. M-au văzut toți. Ambele tabere m-au văzut. Una e să mă fac de râs în fața prietenilor, dar în fața dușmanilor...

— N-a fost chiar așa.

Cosca se uită chiorâș peste masă, la Monza.

— Serios?

Deși trebuia să recunoască faptul că abia dacă mai ținea minte ultima propoziție rostită acum, darămite evenimentele din timpul unui asediu petrecut acum mai bine de zece ani înecați în băutură.

— Eu eram în șanț, spuse Monza, și tu ai sărit să mă scoți de acolo. Ți-ai riscat viața și atunci te-a nimerit săgeata.

— Mi se pare extrem de puțin probabil să fi făcut eu așa ceva.

Îi era greu să se gândească la altceva decât la această nevoie stringentă de băutură.

— Dar trebuie să mărturisesc că nu-mi prea amintesc toate detaliile. Dacă vreunul dintre voi ar binevoi să-mi dea vinul, atunci aș putea să...

— Destul!

Avea aceeași privire ca în trecut, când îl scotea cu forța din câte o tavernă. Numai că acum era mai furioasă, mai pătrunzătoare și mult mai dezamăgită.

— Am cinci oameni de omorât și n-am timp să mai salvez pe cineva. Cu atât mai puțin de propria lui imbecilitate. N-am nevoie de bețivi.

Amuțiți, ceilalți se uitau la el cum transpiră.

— Nu-s bețiv! croncăni Cosca. Pur și simplu îmi place gustul vinului. Atât de mult îmi place, că mă apucă năbădăile dacă nu beau câteva ceasuri.

Încăperea începu iarăși să se învârtească în jurul lui și el se apucă strâns de furculiță ca să-și țină echilibrul. Ceilalți începură să chicotească, iar el le dorea să râdă cât mai pot, pentru că întotdeauna Nicomo Cosca râdea la urmă. Cu condiția să nu-i fie rău, firește.

Morveer se simțea lăsat pe dinafară. Nu mai trebuie să spunem că era un cozeur de excepție, însă doar atunci când se afla între patru ochi cu persoana cu care discuta. Niciodată nu se simțise în largul lui în grupuri mai mari. Iar scena de acum îl făcea să retrăiască amintiri neplăcute, din sufrageria

orfelinatului, unde copiii mai mari se distraseră aruncând în el cu mâncare - terifiant preludiu pentru înjurăturile șoptite, bătăile și celelalte torturi din întunericul dormitoarelor.

Nu-l făceau să se simtă mai bine nici cei doi secunzi ai lui Murcatto, despre a căror angajare el nu fusese consultat nici măcar la modul cel mai superficial. Shylo Vitari era o torționară și o turnătoare, extrem de competentă, dar cu o personalitate mult prea acidă. Mai lucrase cu ea pe vremuri, iar experiența aceea nu fusese dintre cele mai fericite. Ideea de a pricinui cuiva durere cu propriile-ți mâini i se părea profund respingătoare lui Morveer. Însă Vitari cunoștea toate cotloanele din Sipani, așa că trebuia să o suporte. Deocamdată.

Nicomo Cosca era infinit mai rău. Un mercenar căruia îi mersese vestea despre firea lui distructivă, perfidă și capricioasă. Un mercenar fără scrupule și fără principii, care urmărea în permanență propriul profit. Un bețiv, un depravat, un curvar, cu stăpânirea de sine a unui câine turbat. Un recidivist umflat în pene, cu o părere incredibil de bună despre sine însuși, Cosca era exact opusul lui Morveer. Însă ceilalți nu numai că-i destăinuiseră toate planurile lor acestui element periculos și imprevizibil, dar parcă îi și făceau curte acestei epave de om. Chiar și Day, asistenta lui personală, chicotea ca zănatica la glumele lui - evident, atunci când nu avea gura plină, ceea ce, s-o recunoaștem, se întâmpla destul de rar.

— ...un grup de criminali ghemuiți în jurul unei mese într-o magazie abandonată? cugeta Cosca, rostogolindu-și ochii la ceilalți. Discutând despre măști și deghizări și arme? Nu-mi dau seama cum de a ajuns într-un asemenea anturaj un om de calibrul meu. Ai zice că m-au împins aici niște forțe necurate!

— Perfect de acord! îl întrerupse Morveer, pe un ton strident. Nici eu n-aș îndura vreodată o astfel de pată pe conștiință! Tocmai de aceea am pus în castroanele voastre un extract de floarea-văduvelor. Sper să vă bucurați de ultimele voastre clipe agonizante!

Șase perechi de ochi se încruntară la el.

— Glumesc, desigur, croncăni el, dându-și numaidecât seama că incursiunea lui pe tărâmul conversației eșuase lamentabil.

Fiori oftă prelung. Murcatto își pipăi un canin cu limba. Day se încruntă la castronul cu tocană.

— Am primit pumni în nas mult mai amuzanți decât gluma ta,

spuse Vitari.

— Umor de meșter în ale otrăvurilor, zise și Cosca, uitându-se urât peste masă.

Din păcate, efectul căutăturii lui ucigașe a fost oarecum alterat de zăngănitul furculiței din mâna-i apucată de tremurici.

— O iubită mi-a murit otrăvită. De atunci nu simt decât dezgust pentru profesiunea ta. Și pentru cei care o practică, evident.

— Nu te poți aștepta să-mi asum răspunderea pentru acțiunile tuturor celor care practică aceeași profesiune ca mine.

Morveer își zise că ar fi mai bine să nu amintească faptul că, în urmă cu vreo paisprezece ani, el însuși fusese angajat de Marea Ducesă Sefeline de Ospria ca să-l asasineze pe Nicomo Cosca. Îl deranja din ce în ce mai mult că nu-și atinsese ținta și o omorâse doar pe amanta acestuia.

— Strivesc viespi ori de câte ori le văd, indiferent dacă m-au înțepat sau nu. După părerea mea, oamenii ca tine - dacă vă pot numi oameni - sunteți în egală măsură vrednici de cel mai mare dispreț. Cel care se ocupă cu otrăvuri este cel mai mârșav dintre lași.

— Numai bețivul îl mai întrece! replică Morveer, încrețindu-și buza superioară. O asemenea dejecție umană ar putea stârni milă, dacă nu ar fi atât de respingătoare. La fel ca porumbelul călător, bețivul se întoarce iar și iar la sticla lui, pentru că nu se poate schimba. Aceasta este evadarea lui din suferințele pe care le lasă în urmă. Pentru el, lumea celor treji este ticsită cu vechi eșecuri și noi temeri care îi sufocă. Iată portretul unui adevărat laș.

Ridică paharul și sorbi lung și satisfăcut din vin. Nu era obișnuit să bea repede și simți că-i vine să vomite, dar reuși totuși să schițeze un zâmbet dezgustat.

Urmărindu-l cum înghite vinul, Cosca se apucă atât de strâns de marginea mesei, că i se albiră degetele subțiri.

— Nu înțelegi nimic. Aș putea să mă las de băut oricând vreau. De fapt, chiar m-am hotărât să o fac. Și am să ți-o dovedesc.

Și mercenarul ridică una dintre mâinile care-i tremurau îngrozitor de tare.

— Doar o jumătate de pahar să mai beau ca să-mi potolesc tremurul ăsta blestemat!

Tensiunea se risipi și ceilalți începură să râdă. Doar Morveer surprinse privirea ucigașă a lui Cosca. Sigur, acum bătrânul alcoolic părea la fel de inofensiv ca prostul satului, dar pe vremuri fusese considerat unul dintre cei mai periculoși oameni din Styria. Ar fi fost o nebunie să nu-l ia în serios, iar Morveer numai nebun nu era. Așa cum nu mai era nici orfanul acela de demult care plânsese în hohote după mama lui, în timp ce era lovit cu picioarele.

Prudența mereu pe primul loc.

Monza stătea calmă, nu vorbea mai mult decât era nevoie și mânca încă și mai puțin. Îi era și greu să mânuiască cuțitul cu mâna înmănușată. Se așezase în capul mesei, izolându-se astfel de ceilalți. Distanța pe care generalul trebuia s-o păstreze față de soldații lui, patronul față de simbriașii lui, femeia urmărită față de toată lumea - dacă avea cât de cât minte. Nici nu era greu. Ani buni păstrase distanța față de restul lumii, lăsându-l pe Benna să vorbească și să râdă și să fie simpatic. Comandantul nu-și poate permite să fie simpatic. Mai cu seamă atunci când e femeie. Fiori se tot uita la ea, dar Monza refuza să-i întâlnească privirea. Făcuse o greșeală în Westport, iar greșeala asta era semn de slăbiciune. Nu avea de gând să o repete.

— Voi doi parcă vă știți de ceva vreme, spunea acum Fiori, privind când la ea, când la Cosca. Sunteți prieteni vechi, nu-i așa?

— Rude, mai degrabă! exclamă bătrânul mercenar agitând tare furculița și mare mirare dacă nu avea să scoată ochiul cuiva. Am luptat umăr la umăr în calitatea noastră de iluștri membri ai celor O Mie de Săbii, cea mai cunoscută brigadă de mercenari din tot Cercul Lumii!

Monza se încruntă la el. Toate poveștile astea afurisite ale lui îi aminteau de fapte și alegeri pe care ar fi preferat să le știe îngropate în trecut.

— Ne-am luptat de-a lungul și de-a latul Styriei, pe vremea când Sazine ne era general. Ce vremuri minunate pentru viața de mercenar! Înainte ca lucrurile să se... complice.

— Adică să devină mai violente, asta vrei să zici, pufni Vitari.

— Alte cuvinte, același lucru. Pe vremea aia oamenii erau mai bogați și se speriau mai ușor și zidurile nu erau așa de înalte. Și

apoi Sazine a fost lovit de o săgeată în braț și după aia și-a pierdut brațul și după aia a murit și eu am fost ales în locul lui, spuse Cosca, jucându-se cu furculița în tocană. Când am îngropat bestia aia bătrână, mi-am dat seama că munca de mercenar este mult prea grea și, ca majoritatea oamenilor de valoare, eu îmi doream să muncesc cât mai puțin posibil.

Îi aruncă Monzei un rânjet neliniștit și continuă:

— Așa că noi am rupt brigada în două.

— Tu *singur* ai rupt brigada în două.

— Eu am luat o jumătate, iar Monzcarro și fratele ei, Benna, au luat-o pe cealaltă. Și am răspândit zvonul că ne-am certat și ne-am despărțit. Apoi ne-am oferit serviciile tuturor - și dintr-o tabără, și din cealaltă - și erau mulți care voiau să ne angajeze. Și după aia ne-am prefăcut că ne-am lupta între noi.

— V-ați prefăcut? murmură Fiori.

Chiar dacă tremurau foarte tare, cuțitul și furculița lui Cosca se încrucișară în aer.

— Mergeam săptămâni în șir, timp în care prădam tot ce întâlneam în cale. Încăierările dintre noi erau doar de fațadă. Și apoi plecam, mult mai bogați, dar de asemenea teferi și nevătămați cu toții. Mă rog, unii poate că au fost răniți. Dar toată povestea a fost la fel de bănoasă ca una reală. Ba chiar am pus la cale și câteva bătălii în toată regula, mai ții minte?

— Da.

— Până când Monza a făcut o înțelegere cu Marele Duce Orso de Talins și a hotărât că nu mai vrea lupte false. Până când a hotărât să lanseze atacuri reale, cu săbii bine ascuțite și folosite la modul cel mai serios. Până când te-ai hotărât să întorci foaia, nu-i așa, Monza? Mare păcat că nu mi-ai spus niciodată că nu te mai prefăceai. Mi-aș fi putut avertiza băieții și aș fi salvat câteva vieți în ziua aia.

— Băieții tăi, pufni Monza. Nu mai pretinde că ți-ar fi păsat de altcineva în afară de tine însuți.

— Nu-i adevărat. Au fost câțiva oameni pe care i-am apreciat în mod deosebit. Dar nu am profitat de asta. Și nici ei.

Cosca nu-și dezlipise ochii înroșiți de pe chipul Monzei.

— Care dintre oamenii tăi te-a trădat? Credinciosul Carpi, nu-i așa? Se pare că nu era chiar atât de credincios, ce zici?

— A fost cât de credincios era nevoie. Până când m-a înjunghiat pe la spate.

— Precis că acum a ajuns pe scaunul de comandant, nu?

— Am auzit că a reușit să-și îndese curul ăla gras pe el.

— La fel cum ți l-ai așezat tu pe al tău - mult mai slăbănog, evident - după dispariția mea. Însă el nu ar fi putut face nimic fără aprobarea anumitor căpitani, corect? Buni băieți, căpitanii ăia! Nemernicul de Andiche! Lipitoarea aia de Sesaria! Viermele ăla rânjit de Victus! Porcii ăștia nemâncați au fost de partea ta?

— Erau prea ocupați să stea cu râturile în troacă. Sunt convinsă că m-au trădat toți, la fel cum te-au trădat și pe tine. Nu-mi spui nimic nou.

— La final nu te alegi cu nicio mulțumire. Nici pentru victoriile pe care le-ați obținut împreună. Nici pentru banii pe care i-au băgat în buzunare datorită ție. Și se plictisesc la un moment dat. Iar când dau cu nasul de ceva mai bun...

Însă Monza își pierduse răbdarea. Un comandant nu-și putea permite să pară sentimental. Cu atât mai puțin dacă respectivul comandant este femeie.

— Te lauzi că te pricepi la oameni, Cosca. Tocmai de-aia nu pricep eu cum de ai ajuns un bețiv fără un chior în buzunar. Minți dacă spui că nu ți-am dat o mie de șanse. Le-ai irosit pe toate, exact la fel cum ai irosit tot ce ai avut la viața ta. Pe mine mă interesează un singur lucru - ai de gând să o irosești și pe asta? Poți să faci dracului ce-ți cer eu? Sau te încăpățânezi să-mi fii dușman?

Pe buzele lui Cosca apăru umbra unui surâs plin de tristețe.

— În meseria noastră, dușmanii sunt motive de mândrie. Dacă noi doi am învățat ceva din experiențele trecute, atunci știm că de prieteni trebuie să ne ferim. Complimente bucătarului!

Își aruncă furculița în castron și părăsi bucătăria pășind țanțoș și aproape în linie dreaptă.

Monza se uită urât la chipurile morocănoase ale celor rămași în jurul mesei.

Niciodată să nu te temi de dușmani, a scris Veturio, *dar de prieteni să-ți fie mereu frică.*

Câțiva oameni răi

În magazie era curent ca într-o peșteră. Lumina rece intra prin

spărturile obloanelor și trasa dungi strălucitoare pe scândurile prăfuite, peste lăzile goale stivuite într-un colț, peste masa veche din mijloc. Fiori se așeză pe un scaun șubred de lângă ea. Simți în gambă apăsarea cuțitului dăruit de Monza și pe care acum îl purta în cizmă. Să-i amintească în permanență pentru ce anume fusese angajat. Se pare că aici viața era mult mai infectă și mai periculoasă decât acasă, în Nord. În loc să devină un om mai bun, o apucase în direcție opusă și mergea tot mai repede.

Așadar, de ce mama naibii nu pleca? Pentru că o voia pe Monza? Trebuia să recunoască adevărul acesta, iar faptul că, de la întâmplarea din Westport, ea îl trata cu răceală îl făcea doar să o dorească și mai tare. Pentru că voia banii? Și asta. Cu bani se cumpără lucruri. Pentru că avea nevoie de lucru? Avea. Pentru că era bun la ce făcea? Era.

Pentru că-i plăcea ce făcea?

Fiori se încruntă. Există oameni care pur și simplu nu sunt construiți să facă bine și începuse să creadă că făcea parte dintre aceștia. Cu fiecare zi care trecea devenea tot mai puțin convins că povestea aia cu omul mai bun merita eforturile lui.

Zgomotul unei uși îl smulse din gânduri. Treptele din lemn scârțâiră sub pașii apăsați ai mercenarului care cobora din încăperile unde își făcuseră paturile. Își scărpina încet spuzeala roșie de pe gât.

— ’Neața!

Bătrânul mercenar căscă cu poftă.

— Chiar că-i dimineață! Nici nu-mi aduc aminte când m-am mai sculat la ora asta. Faină cămașă!

Fiori se trase de mânecă. Mătase neagră, cu nasturi din os lustruit și tigheluri frumoase la manșete. Mult prea elegantă pentru gustul lui, dar îi plăcuse Monzei.

— N-am observat.

— Mă dădeam în vânt după hainele elegante.

Cosca se prăbuși într-un scaun șubred în apropiere de Fiori.

— La fel și fratele Monzei. Dacă-mi aduc bine aminte, avea și el o cămașă exact ca asta.

Fiori nu știa unde voia să ajungă ticălosul ăla bătrân, dar era sigur că nu-i plăcea drumul pe care o apucase conversația.

— Și?

— Ți-a povestit despre fratele ei, nu-i așa?

Cosca avea un zâmbet ciudat pe buze, ca și când el ar fi știut ceva și Fiori nu.

— Mi-a spus că a murit.

— Așa se pare.

— Mi-a spus că e supărată din cauza asta.

— Evident.

— Mai trebuie să aflu și altceva?

— Eu zic că toți avem mai multe de aflat. Dar am s-o las pe ea să-ți spună.

— Unde este? se răsti Fiori, ajuns la limita răbdării.

— Monza?

— Dar cine?

— Nu vrea să vadă pe nimeni dacă nu este neapărată nevoie. Dar nu-ți face griji. Am angajat luptători din tot Cercul Lumii. Și câțiva artiști. Ai vreo problemă cu faptul că mă ocup eu acum de organizare?

Fiori avea o droaie de probleme cu faptul acela. Era clar că mult timp Cosca nu se ocupase decât de sticlele cu băutură. După ce Sângerosul Nouă îi omorâse fratele și îi tăiase capul și îl înfipsese în vârful steagului, tatăl lor se dedase băuturii și îl apucaseră crizele de furie și tremuriciul. Nu mai făcea alegeri bune, pierduse respectul oamenilor lui, își irosise toată agoniseala și apoi murise, lăsându-i doar amintiri amare lui Fiori.

— Nu am încredere în omul care bea, mârâi el, fără să-și bată capul cu eufemismele. Omul se apucă mai întâi de băut, după aia se înmoaie și după aia își pierde mințile.

Cosca dădu cu tristețe din cap.

— Ai luat-o de-a-ndoaselea. Mai întâi omul își pierde mințile, după aia se înmoaie și abia după aia se apucă de băut. Sticla este simptomul, nu cauza. Însă, deși mă emoționează profund grija ta față de mine, te asigur că nu trebuie să-ți faci griji. Astăzi mă simt mult mai bine!

Întinse mâinile deasupra mesei. Și, da, nu-i mai tremurau chiar atât de rău. Nici vorbă de zvâcnetele alea violente.

— Am să-mi recapăt forma maximă cât ai bate din palme.

— Abia aștept să văd minunea asta.

Era Vitari, care ieșise din bucătărie.

— Și noi, Shylo! exclamă Cosca, dându-i o palmă lui Fiori peste braț. Dar am vorbit destul despre mine! Ia spune-mi, ce criminali, borfași, bătăuși și alte asemenea jeguri umane ai scos

din cotloanele noroioase ale bătrânului Sipani? câţi artiști care să știe să se lupte ai să ne supui atenției? Muzicanți ucigași? Dansatori asasini? Cântăreți spadasini? Jongleri… jongleri…

— Sângeroși? îl ajută Fiori.

Zâmbetul lui Cosca se lăbărță și mai mult.

— Concis și la obiect ca întotdeauna.

— Concis?

— Scurt, îi explică Vitari, care se așeză pe ultimul scaun și despături o foaie de hârtie pe care o întinse pe masă. Am găsit un grup de instrumentiști care cântă pe mărunțiș lângă docuri. De fapt, cred că câștigă mai mult furând din buzunarele trecătorilor, decât cântându-le serenade.

— Băieți inventivi și pricepuți la bătaie, da? Bravo, exact ce ne trebuie!

Cosca își întinse gâtul uscat, aidoma unui cocoș care se pregătește să cânte cucurigu.

— Intră!

Ușa se deschise cu un scârțâit prelung și vătămător pentru urechi. În pragul ei se aflau cinci bărbați care ar fi fost considerați niște brute chiar și în ținuturile natale ale lui Fiori. Păr slinos. Obraji ciupiți de vărsat. Zdrențe. Ochi agitați, înguști și bănuitori. Instrumente murdare strânse în mâini jegoase. Se apropiară încet de masă. Unul se scărpina la socoteală, altul se scobea într-o nară cu bățul de la tobă.

— Voi sunteți…? îi invită Cosca să se prezinte.

— O formație, răspunse cel aflat mai aproape.

— Și formația voastră are un nume?

Cei cinci se priviră nedumeriți.

— Nu. De ce să aibă?

— Atunci, dacă sunteți buni, spuneți-ne cum vă cheamă pe voi. Menționați și specializarea voastră, atât ca muzicanți, cât și ca luptători.

— Pe mine mă cheamă Solter. Cânt la tobă și la ghioagă.

Individul își dădu puțin haina la o parte, lăsând să se vadă luciul trist al fierului. Apoi adăugă:

— Dacă e să v-o zic pe șleau, mi-s mai bun cu ghioaga.

— Eu sunt Morc, zise următorul. Cimpoi și hanger.

— Olopin. Corn și baros.

— Și pe mine tot Olopin mă cheamă, zise cel de alături, arătându-l cu degetul pe cel cu cornul și barosul. Îs frate cu

ipochimenu’ ăsta. Scripcă și cuțite.

Și scoase dintr-o mânecă o pereche de cuțite lungi pe care începu să le învârtească printre degete.

Următorul avea nasul spart într-un hal fără de hal. Fiori nu mai văzuse niciodată așa ceva și el văzuse multe.

— Gurpi. Lăută și lăută.

— Te bați cu lăuta? îl întrebă Cosca.

— Mi ți-i pălesc iaca-șa.

Și individul le demonstră, făcând o mișcare piezișă, după care zâmbi fălos, dezvelind două șiruri de dinți căcănii.

— Ascunsei un topor mare înăuntru.

— Au! Atunci, cântați-ne ceva, prieteni. Ceva vesel!

Fiori nu se pricepea deloc la muzică, dar până și el reuși să-și dea seama că instrumentiștii aceia erau de toată jena. Toba bătea în contratimp. Cimpoiul scotea sunete discordante, iar lăuta, înfundate, poate din cauza fiarelor dinăuntru. Dar Cosca închisese ochii și dădea satisfăcut din cap, de parcă neam de neamul lui nu mai auzise o muzică atât de dulce.

— Pe viața mea, câte talente aveți, măi, băieți! strigă el după câteva măsuri, oprind tărăboiul. Vă angajăm, pe toți vă angajăm. Vă dăm fiecăruia câte patruzeci de mărci doar pentru treabă de o seară.

— Patruj… dă mărci… dă căciulă? se bâlbâi toboșarul.

— Vă veți primi banii la sfârșit. Dar trebuie să vă avertizez că nu-i ușor. Cu siguranță vi se va cere să vă luptați, poate chiar să cântați. Iar spectacolul vostru va trebui să le fie fatal dușmanilor noștri. Credeți că vă puteți lua un asemenea angajament?

— Pentru patruj dă mărci dă căciulă?

Acum rânjeau toți cu gurile până la urechi.

— Da, domnule, ni-l luăm, cum să nu ni-l luăm pe ăla, angamamentu’ ăla de-l ziceți. La banii ăștia nu mai avem nicio frică.

— Buni băieți! Acum, duceți-vă pe drumul vostru. Știm unde să vă găsim.

Muzicanții se întoarseră să iasă din cameră și Vitari le șopti camarazilor ei:

— Hâdă adunătură de bandiți!

— Ăsta-i unul dintre avantajele unui bal *mascat*, răspunse Cosca pe un ton coborât. Bagă-i într-o mulțime pestriță și n-o să-și dea nimeni seama ce hram poartă.

Lui Fiori nu-i convenea ideea că va fi nevoit să-și pună viața în mâinile acelor indivizi.

— Dar precis că își vor da seama că nu cântă bine.

Cosca pufni:

— Lumea nu se duce la Casa lui Cardotti ca să asculte muzică.

— Totuși, n-ar fi trebuit să-i vedem și cum luptă?

— Dacă se luptă așa cum cântă, nu avem de ce să ne facem griji.

— Păi, sună ca naiba.

— Cântă ca niște demenți. Dacă avem noroc, se vor lupta tot așa.

— Dar nu-i...

— În ruptul capului n-aș fi crezut că ești atât de mofturos și pisălog, spuse Cosca, privindu-l pe Fiori peste nasul lui cel lung. Trebuie să înveți să te și distrezi puțin, prietene. Toate victoriile importante se obțin cu energie și patos!

— Cu ce?

— Cu entuziasm, îi traduse din nou Vitari.

— Și cu bucurie, spuse Cosca. Și trebuie să profiți de orice ocazie.

— Tu ce pricepi din toată aiureala asta? o întrebă Fiori pe Vitari. Din chestia asta cu energia și cu... ce-a mai zis el acolo?

— Dacă planul merge cum trebuie, atunci îi vom separa pe Ario și Foscar de ceilalți și...

Acum Vitari pocni cu zgomot din degete.

— ...și nu va mai conta cine zdrăngănește la lăută. Mai avem foarte puțin timp. Doar patru zile până când mai-marii și mai-bunii Styriei vor sosi în Sipani pentru reuniunea lor. Într-o lume ideală, aș fi avut vreme să găsesc oameni mai buni. Însă lumea noastră numai ideală nu este.

Cosca scoase un geamăt gutural.

— Bineînțeles că nu este. Dar să nu ne descurajăm - va merge totul ca pe roate! Dacă aș căpăta acum un pahar cu vin, l-aș bea și imediat am porni...

— Fără vin! mârâi Vitari.

— Nu-i a bună când omul nici gâtul nu poate să și-l ude.

Bătrânul mercenar se aplecă spre Fiori atât de mult, încât nordicul ar fi putut să-i numere vasele de sânge sparte din obraji.

— Viața nu-i decât un ocean de mâhniri, prietene. Intră!

Următorul candidat abia reuși să între prin ușa magaziei, atât de mare era. Cu câteva degete mai înalt decât Fiori, dar mult mai corpolent. Fălcile-i umflate erau acoperite cu barbă țepoasă și deasă și în creștet avea un smoc de bucle cărunte, deși nu părea deloc în vârstă. Își frământa mâinile uriașe în timp ce se apropia de masă - ușor cocoșat, de parcă i-ar fi fost rușine de statura lui mătăhăloasă. Scândurile podelei se văicăreau jalnic sub apăsarea cizmelor lui mari.

Cosca fluieră admirativ.

— Vai de mine și de mine, ce mai colos!

— L-am găsit într-o tavernă de lângă Primul Canal, zise Vitari. Muci de beat, dar toți erau prea sperați și nu îndrăzneau să-l dea afară. Abia dacă bunghește ceva styriană.

Cosca se aplecă spre Fiori.

— Ce zici? Te ocupi tu de el? Poate face parte din frăția Nordului.

Fiori nu-și amintea să fi fost cine știe ce frăție acolo, în ținuturile acelea friguroase, dar merita să încerce. De atât de multă vreme nu mai vorbise în limba maternă, încât vorbele i se păreau acum străine.

— Cum te cheamă, prietene?

Uriașul păru surprins să audă limba nordică.

— Suru’, răspunse el, ducând mâna la păr. Numa’ culoarea asta o avui.

— Și ce vânt te-a adus atât de departe de casa ta?

— Venii să cat de lucru.

— Ce fel de lucru?

— Socot că orișice.

— Chiar dacă presupune vărsare de sânge?

— N-are-a face. Ești din Nord?

— Da.

— Ai muian de sudic.

Fiori se încruntă, își trase în jos manșetele elegante și-și ascunse mâinile sub masă.

— Ei bine, află că nu sunt. Numele meu este Caul Fiori-îți-dau.

Suru’ bătu emoționat din gene.

— Fiori?

— Da.

Simți un val de bucurie aflând că omul ăla auzise de numele

lui. La urma urmei, încă mai avea ceva mândrie.

— Ai auzit de mine?

— Nu te luptași tu la Uffrith împreună cu Copoiu'?

— Ba da.

— Și cu Dow cel Negru? Bună treabă făcurăți, din câte auzii io!

— Așa a fost. Am cucerit orașul și n-am pierdut decât vreo doi oameni.

— Vreo doi oameni, zici, repetă uriașul, dând încet din cap, dar fără să-și desprindă privirea de pe chipul lui Fiori. Trebuie că fuse o treabă tare faină.

— Ai dreptate. Copoiul a fost un comandant care știa să-și păzească oamenii. Cred că-i cel mai bun comandant sub care am luptat.

— Bine, zic. Dacă Copoiu' nu-i acilișea să mă comande, e o onoare să lupt umăr la umăr cu unu ca tine.

— Că bine zici. Onoarea este de partea mea. Ne bucurăm să te avem în tabăra noastră.

Și adăugă în styriană:

— Îl luăm.

— Ești sigur? îl întrebă Cosca. Mă cam îngrijorează privirea lui… posacă.

— Trebuie să înveți să te și distrezi, mârâi Fiori. Unde ți-e patosul?

Vitari pufni în râs, iar Cosca își duse mâna la inimă.

— Ahahaha! Înjunghiat cu propria-mi sabie! Mă rog, cred că-l putem accepta și pe micuțul tău prieten. Oare ce să facem noi acum cu doi nordici?

Ridică un deget și continuă:

— Am putea să punem în scenă o reconstituire! O reluare a legendarului duel nordic - știi despre care vorbesc. Între Redutabilul, sau Temutul, sau cum îi ziceați… și celălalt, că-mi scapă acum numele…

Fiori simți fiori pe șira spinării când spuse:

— Sângerosul Nouă.

— Ai auzit de el?

— Am fost acolo. Chiar în centrul acțiunii. Am ținut un scut la marginea arenei.

— Excelent! Înseamnă că vei putea să aduci un strop de acuratețe istorică acțiunii noastre.

— Acuratețe?
— Precizie, mârâi Vitari.
— Atunci de ce mama dracului nu zici „precizie”?
Dar Cosca era prea ocupat să se extazieze în fața propriei idei.
— O scenă de violență! Domnii lui Ario vor fi în al nouălea cer de bucurie! Ce scuză mai bună pentru a purta armele la vedere?
Din păcate, Fiori nu era chiar atât de impresionat. Asta însemna că ar fi trebuit să joace rolul bărbatului care i-a ucis fratele și pe care aproape că-l ucisese el însuși. Singurul lucru care-i convenea era că măcar nu va trebui să cânte la lăută.
— Ce zice? mormăi Suru’ în nordică.
— Că noi doi trebuie să ne prefacem că ne duelăm.
— Prefacem?
— Știu ce crezi, dar ăștia de aici se prefac că ar face tot felul de aiureli. O să jucăm nițel teatru. Cu gesturi, nu cu vorbe. De distracție.
— Nimica din arenă nu-i dă râs, spuse uriașul, fără să pară amuzat.
— Aici este. Mai întâi ne prefacem că ne batem între noi. După aia poate o să ne batem de-adevăratelea cu alții. Patruzeci de mărci dacă te descurci.
— În regulă. Întâi ne facem. După aia ne batem. Pricep.
Suru’ îi aruncă lui Fiori o privire lungă și plictisită, după care ieși agale din magazie.
— Următorul! zbieră Cosca.
Pe ușă intră țopăind un bărbat numai piele și os, în izmene portocalii și veston roșu. În mână avea o desagă mare.
— Numele?
— Sunt nimeni altul decât…
Și aici se întrerupse cât să facă o plecăciune exagerată.
— …Incredibilul Ronco!
Sprâncenele lui Cosca se înălțară la fel de iute cum i se strânse inima lui Fiori.
— Și ești deopotrivă artist și luptător?
— Sunt unul și același lucru, domnii mei! spuse el, dând din cap către Cosca și Fiori.
Apoi către Vitari:
— Doamna mea!
Și se întoarse încet, furișându-și mâna în desagă. Și se răsuci

iute spre ei, cu o mână ridicată, cu obrajii umflați…

Se auzi un foșnet și de pe buzele lui Ronco țâșni o flacără strălucitoare. Fiori îi simți arsura pe față. S-ar fi aruncat din scaun dacă ar fi avut timp, dar rămase înțepenit acolo - gâfâind și clipind des și holbând ochii, încercând să se reobișnuiască cu semiîntunericul din magazie. Două rămășițe din focul acela mai jucau încă pe masă, una foarte aproape de degetele tremurânde ale lui Cosca. Apoi flăcările acelea micuțe sfârâiră și se stinseră, lăsând în urmă-le o duhoare care-i aduse fierea în gât lui Fiori.

Incredibilul Roco își drese glasul.

— Scuze. Demonstrația a fost un picuț mai viguroasă decât am vrut.

— Dar al dracului de spectaculoasă! exclamă Cosca, suflând în fumul care-i acoperea fața. Distractivă și mortală, nu încape nicio îndoială. Ești angajat, domnule! Vei primi patruzeci de mărci pentru o singură seară.

Omul zâmbi fericit.

— Bucuros să vă pot fi de folos!

Și acum plecăciunea i-a fost și mai adâncă.

— Domnilor! Doamna mea! Acum îmi iau… rămas-bun!

Ronco porni țanțoș spre ușă și Fiori îl întrebă pe mercenar:

— Ești sigur? Nu-i tocmai prudent. Adică aducem focul într-o clădire din lemn?

Cosca se uită din nou cruciș peste nas.

— Aveam impresia că voi, nordicii, sunteți numai furie și dinți stricați. Dacă se împute situația, atunci exact de focul ăla avem nevoie ca să contrabalanseze lucrurile.

— Să le ce?

— Niveleze, spuse Vitari.

Proastă alegere. În munții Nordului moartea era supranumită Marea Nivelatoare.

— Un incendiu ar putea să ne niveleze pe toți și, în caz că n-ai băgat de seamă, tembelul ăla nu era prea sigur pe ce face. Focul este mult prea periculos.

— Focul este drăgălaș. Îl luăm.

— Dar n-o să…

— Of! exclamă Cosca, ridicând mâna ca să-l facă să tacă.

— Ar trebui să…

— Of!

— Nu-mi spune că…

— Of, am zis! La voi acolo nu există „of”? Murcatto m-a pus să mă ocup de artiști și, cu tot respectul, asta înseamnă că eu sunt cel care hotărăște pe cine luăm. Nu ai drept de vot. Tu mai bine concentrează-te la spectacolul care să-i înveselească pe oaspeții lui Ario. Mă ocup eu de restul. Ce părere ai?

— Că ne îndreptăm spre dezastru pe cel mai scurt drum, spuse Fiori.

— Ha! Dezastru! rânji Cosca. Abia aștept. Până atunci, pe cine mai trebuie să vedem?

Vitari își ridică o sprânceană roșcovană la lista din față.

— Barti și Kummel - acrobați, echilibriști pe sârmă și artiști în aruncatul cuțitelor.

Cosca îl înghionti pe Fiori drept în coaste.

— I-auzi! Se pricep să meargă pe sârmă. Ei, ce *riscuri* mai găsești și aici?

Pacificatorii

Era una dintre puținele zile senine în Orașul Negurilor. Aerul era curat și rece, cerul perfect albastru, iar Regele Uniunii era așteptat să dea semnalul de începere a reuniunii pentru negocierea păcii. O mulțime de gură-cască se îngrămădeau pe acoperișurile stricate, la geamurile murdare, în pragul ușilor strâmbe. Se înghesuiau în ambele șanțuri ale străzii largi - prostime multicoloră, împingându-se în rândurile de soldați crunți, în uniforme cenușii, trimiși acolo ca să-i împiedice pe curioși să avanseze. Zarva mulțimii umplea aerul. Mii de murmure, întrerupte ici și colo de strigătele precupeților ambulanți, de urletele de avertizare, de țipetele de entuziasm. Aceleași sunete pe care le face o armată înainte de bătălie.

Așteptarea înfrigurată a momentului când va începe vărsarea de sânge.

Nimeni nu dădea atenție celor cinci siluete cocoțate pe acoperișul unei magazii dărăpănate. Fiori se uita în jos, cu mâinile atârnate peste parapet. Cosca își proptise nepăsător piciorul de zidăria crăpată și își scărpina gâtul răpănos. Vitari își încrucișase brațele lungi pe piept și se sprijinea cu spatele de zid. Prietenosul stătea drept într-o parte, parcă pierdut într-o lume numai a lui. Pe Monza nu o liniștea prea mult faptul că

Morveer și ucenica lui erau plecați cu treburile lor. Din prima clipă nu avusese deloc încredere în meșterul otrăvurilor. Iar de la întâmplarea din Westport, încrederea îi scăzuse și mai mult. Da, aceasta era oastea ei. Cu multă amărăciune, trase aer în piept, își trecu limba peste dinți și scuipă peste capetele din stradă.

Când Dumnezeu vrea să pedepsească un om, spuneau scrierile kantice, *îi dă prieteni proști și dușmani inteligenți.*

— O groază de oameni, comentă Fiori.

Abia cuteza să-i întâlnească privirea de gheață. Remarca lui era exact genul de revelație extraordinară la care se aștepta Monza din partea lui.

— Al naibii de mulți.

— Da.

Privirea Prietenosului se plimbă peste mulțime. Își mișca buzele, dându-i lui Murcatto senzația că încerca să numere oamenii care împânziseră strada.

— Nu-i mare lucru, spuse Cosca, făcând un gest nepăsător din mână, prin care părea că face abstracție de jumătate din populația din Sipani. Ar fi trebuit să vedeți mulțimile care au înțesat străzile din Ospria după ce am ieșit victorios în Bătălia Insulelor! Ploua cu flori! Au fost de două ori mai mulți oameni decât acum. Pe puțin. Păcat că n-ați fost și voi acolo!

— Eu am fost, zise Vitari. Și mulțimea era cam jumătate cât asta.

— Ia spune-mi, simți vreun fel de satisfacție bolnavă atunci când te pișí pe visurile mele?

— Cam da.

Vitari zâmbi spre Monza, dar aceasta nu-i răspunse. Se gândea cum fusese ea purtată în triumf în Talins, după victoria de la Caprile. Sau după masacrul de la Caprile, depinde pe cine întrebai. Își aminti cum zâmbea Benna, ridicat în scările de la șa și făcând bezele spre balcoane. Cum oamenii scandau numele ei, cu toate că în urma ei veneau călare Orso și Ario, amândoi tăcuți și duși pe gânduri. Ar fi trebuit să-și dea seama ce urma să se întâmple încă de atunci…

— Uite-i!

Cosca își puse o mână pavăză la ochi și se aplecă periculos de mult peste parapet.

— Slavă măreților noștri conducători!

Gălăgia mulțimii deveni asurzitoare pe măsură ce alaiul se apropia. În frunte veneau șapte stegari călări, cu stindardele înclinate exact în același unghi - iluzie a egalității necesară pentru tratativele de pace. Scoica orașului Sipani. Turnul alb al Ospriei. Cele trei albine ale orașului Visserine. Crucea neagră a Talinsului. Alături de acestea fâlfâiau leneșe în adierea vântului și simbolurile orașelor Puranti, Affoia și Nicante. În spatele lor călărea un bărbat în armură aurită, de a cărui lance neagră atârna steagul cu soarele de aur al Uniunii.

Sotorius, Lord Cancelar de Sipani, a fost primul dintre mai-marii și mai-bunii zilei care și-au făcut apariția. Sau primul dintre mai-răii și mai-ticăloșii, depinde pe cine întrebai. Era foarte bătrân, cu păr și barbă albe, cocârjat sub greutatea lanțului greu al funcției pe care îl purta încă de dinainte ca Monza să se fi născut. Sotorius șontâcăia cu hotărâre, sprijinindu-se în baston și ajutat de cel mai vârstnic dintre numeroșii săi fii, probabil sărit și el de șaizeci de ani. În urma lui veneau câteva coloane cu cetățenii de vază din Sipani. Soarele lucea orbitor pe bijuteriile lor, pe mătăsurile grele și pe țesăturile din fir de aur.

— Cancelarul Sotorius, îi explica înfocat Cosca lui Fiori. Conform tradiției, gazda trebuie să meargă pe jos. Încă n-a murit ticălosul ăsta matusalemic.

— Îmi dă impresia că a obosit, mormăi Monza. Aduceți-i un sicriu să se odihnească.

— Cred că nu i-a venit încă vremea. O fi el pe jumătate orb, dar vede mai limpede decât mulți alții. De o veșnicie este maestrul incontestabil al compromisului. A făcut el ce-a făcut și a reușit să mențină neutralitatea orașului Sipani de două decenii. Chiar și prin Anii de Sânge. De atunci a apărut doar în Bătălia Insulelor, când i-am dat sângele pe nas!

Vitari pufni.

— Din câte țin eu minte, asta nu te-a împiedicat să intri la el cu simbrie când nu ți-a mai mers cu Sefeline de Ospria.

— De ce să mă fi oprit? Lefegiul nu face mofturi în privința patronului său. În meseria asta trebuie să te dai după cum bate vântul. Pentru un mercenar, loialitatea este la fel ca armura pentru un înotător.

Monza se încruntă la el, întrebându-se dacă nu cumva această remarcă îi era adresată ei. Dar Cosca vorbea în continuare, fără să dea semne că ar fi spus-o cu vreo intenție.

— Totuși, nu mi-a prea convenit să lucrez pentru bătrânul Sotorius. A fost mai degrabă un mariaj de nevoie, unul profund nefericit și, odată obținută victoria, am fost amândoi bucuroși să divorțăm în chip amiabil. Iubitorii de pace nu dau de lucru mercenarilor, iar bătrânul Prinț de Sipani și-a construit o carieră bogată și glorioasă promovând pacea.

Vitari rânji batjocoritor la cetățenii înstăriți de pe stradă.

— Am impresia că vrea să-i învețe și pe alții cum se face.

Monza clătină din cap.

— Pacea este o marfă pe care Orso n-o s-o cumpere niciodată.

Urmară conducătorii Ligii celor Opt. Dușmanii înverșunați ai lui Orso, adică și ai Monzei până în ziua când fusese aruncată de pe munte. Erau însoțiți de un regiment de linge-blide, împopoțonați în straie țipătoare. În fața tuturor venea ducele Rogont, călare pe un cal de luptă uriaș și negru. Ținea strâns hățurile în mâna-i sigură și dădea din cap spre mulțime atunci când cineva îi striga numele. Era simpatizat, așa că trebuia să salute destul de des, ajungând să bâțâie din cap ca un curcan. Salier fusese cumva aburcat în șaua unui cal zdravăn, cu părul roșcovan înspicat cu alb. Fălcile-i rozalii, revărsate peste gulerul înalt și aurit al uniformei, se legănau când într-o parte, când în cealaltă, în ritm cu pașii bietului animal chinuit.

— Cine-i grasu'? întrebă Fiori.

— Salier, Mare Duce de Visserine.

Vitari zâmbi cu subînțeles.

— O să mai fie duce încă o lună sau două. Și-a pierdut toți soldații în vară.

Monza îi atacase pe Malul Înalt, avându-l alături pe Credinciosul Carpi.

— A rămas și fără recolte.

Monza incendiase bucuroasă câmpurile și-i alungase pe fermieri.

— Și îl părăsesc toți aliații.

Monza înfipsese capul ducelui Cantain pe zidurile Borlettei, ca să putrezească acolo.

— Chiar de la distanța asta, parcă vezi cum curg apele pe el, nemernic bătrân!

— Mare păcat! spuse Cosca. Mie mi-a plăcut Cantain. Ar trebui să vedeți ce galerii de artă are în palat. Cea mai mare

colecție de picturi din lume sau, cel puțin, așa pretinde el. Se dă mare *connaisseur*. Pe vremuri dădea cele mai bune ospețe din toată Styria.

— Se vede, zise Monza.

— Cum de au reușit oare să-l urce pe cal?

— Cu scripetele, spuse sec Vitari.

Monza pufni.

— Sau poate au săpat un șanț adânc și au pus calul acolo.

— Și celălalt cine este? întrebă Fiori.

— Rogont, Mare Duce de Ospria.

— Așa și arată.

Foarte adevărat. Marele Duce de Ospria era un bărbat înalt, cu umeri lați, chip atrăgător și păr buclat.

— Doar arată, zise Monza, scuipând din nou. Însă atâta tot.

— Nepot al fostei mele patroane, ducesa Sefeline, care a avut bunăvoința să crape și să ne lase în pace, spuse și Cosca, scărpinându-și până la sânge gâtul. I se mai zice și Prințul Prudenței. Contele Precauției. Ducele Tergiversărilor. Se zice că ar fi un mare general, dar nu-i place deloc să meargă la risc.

— Uite că eu am să fiu mai puțin generoasă, interveni Monza.

— Nu prea există oameni mai puțini generoși decât tine.

— Lui Rogont nu-i place să lupte.

— Niciunui general nu-i place.

— Dar toți generalii buni trebuie să o facă din când în când. În Anii de Sânge, Rogont ar fi trebuit să-l înfrunte pe Orso, dar singurele lui bătălii n-au fost decât niște încăierări jalnice. Nu există conducător de oști în toată Styria care să se retragă cu mai mare artă din fața dușmanului.

— Retragerea e cel mai greu lucru. Poate că nu a sosit încă momentul să dea dovada măiestriei sale în ale războiului.

Cu mintea aiurea, Fiori oftă:

— Toți ne așteptăm momentul.

— Și-a irosit toate ocaziile, spuse Monza. Odată ce cade Visserine, drumul spre Puranti este deschis, iar dincolo de el nu mai este decât Ospria și capul lui Orso. Nu mai există tergiversări. S-a terminat cu prudența.

Pe sub ei trecură Rogont și Salier. Cei doi care, împreună cu cinstitul, onorabilul și prea mortul Duce Cantain, înființaseră Liga celor Opt pentru a apăra Styria împotriva ambițiilor de nestăvilit ale lui Orso. Sau, depinde pe cine întrebai, pentru a-i

zădărnici pretențiile legitime, pentru a se putea lupta între ei ca să capete ce mai rămăsese. Cosca îi urmări cu un zâmbet distrat.

— Dacă trăiești destul, vezi cum piere totul. Caprile nu mai este decât o umbră a fostei sale glorii.

— Ți-ai vârât coada acolo, nu? râse Vitari.

— Musselia i s-a predat în cel mai rușinos mod lui Orso, cu toate zidurile ei impenetrabile.

Rânjetul lui Vitari se lăți.

— Nu cumva ți-ai vârât-o și acolo?

— Borletta a căzut, se lamentă Cosca. Neînfricatul Duce Cantain e mort.

— Da, mârâi Monza, înainte ca Vitari să mai apuce să spună ceva.

— Și din invincibila Ligă a celor Opt nu au mai rămas decât cinci și foarte curând vor rămâne doar patru, dintre care trei nu se dau deloc în vânt după toată povestea asta.

La urechile Monzei ajunseră șoaptele Prietenosului:

— …opt… cinci… patru… trei…

Au urmat trei bărbați, cu tot alaiul de rude și servitori, ca niște cârduri la coada rațelor șefe. Parteneri secundari în Ligă - Lirozio, Duce de Puranti, insolent în armura măiestrit lucrată și cu mustața lui coafată cu și mai multă grijă. Contesa Cotarda de Affoia - o fătucă cu tenul păstos, pe care nu o avantajau câtuși de puțin mătăsurile pastelate cu care era îmbrăcată. Alături de ea se afla unchiul ei, totodată și prim-consilier - probabil și cel care o dezvirginase, dacă este să dăm crezare bârfelor. Ultimul venea Patine, Prim Cetățean de Nicante, nepieptănat și îmbrăcat într-un sac legat la brâu cu o funie, doar ca să demonstreze că nu era mai presus de cel mai amărât țăran aflat sub oblăduirea lui. Se zvonea că poartă izmene din mătase și că doarme pe un pat din aur, dar niciodată singur. Cam atât despre smerenia celor puternici.

Cosca deja era cu ochii pe următorul grup din alaiul mai-marilor zilei.

— O, soartă nemiloasă! Cine-s zeii ăia tineri?

Alcătuiau o pereche absolut magnifică, fără îndoială. Călare pe cai suri identici, emanând același aer de siguranță, gătiți în veșminte asortate, alb cu auriu. Rochia albă contura trupul

incredibil de înalt și zvelt al fetei, iar trena, festonată cu fir de aur, se întindea mult în spatele ei. Platoșa aurită a băiatului era oglindă de atâta lustru, iar coroana simplă era împodobită cu o singură nestemată, însă una atât de mare, încât Monza aproape că-i vedea toate fațetele scânteind chiar și de la distanța aceea de o sută de pași.

— Regească apariție, mama mă-sii! zâmbi ea cu dispreț.

— Zici că-s dați cu parfum de grandoare, adăugă Cosca. Îmi vine să îngenunchez, dar nu mă lasă genunchii.

— Maiestatea Sa Augustă, Înaltul Suveran al Uniunii.

Vocea lui Vitari mustea de ironie.

— Alături de regina lui, firește.

— Terez, Giuvaierul Talinilor. Strălucitoare, nu credeți?

— Fiica lui Orso, mârâi Monza printre dinți. Sora lui Ario și Foscar. Regina Uniunii și pizdă regală.

Cu toate că regele era străin de Styria, cu toate că aici ambițiile unioniste erau tratate cu cea mai mare neîncredere, cu toate că soția lui era fiica lui Orso, mulțimile îl ovaționau mai puternic decât o făcuseră în cazul boșorogului care le era cancelar.

Oamenii preferă mult mai mult un conducător care le pare măreț, a scris Bialoveld, *în locul unuia care chiar este.*

— Puțin probabil să fie cel mai neutru mediator, murmură Cosca, dus pe gânduri. Atât de legat este de Orso, că nici nu trece lumina printre ei. Soț și fiu și ginere al talinilor?

— Cu siguranță că se crede mai presus de asemenea păreri.

Monza urmări perechea regală strâmbând din buze. Dădeau impresia că tocmai ce coborâseră din paginile unei cărți cu basme și ajunseseră din pură întâmplare în acest oraș mohorât și murdar. Doar caii înaripați le mai lipseau pentru ca iluzia să fie completă. Mare minune că nu-i trecuse cuiva prin cap ideea să le lipească unele cu clei. Terez purta un colier mare, ale cărui nestemate uriașe sclipeau orbitor în lumina soarelui.

Vitari clătină din cap.

— Câte giuvaieruri poți să îngrămădești pe o singură femeie?

— Nu prea multe, dacă nu vrei să îngropi târfa sub ele, mârâi Monza.

În comparație cu nestematele reginei, rubinul primit de la Benna părea o pietricică fără valoare.

— Invidia este un lucru îngrozitor, doamnelor! comentă Cosca,

dându-i un ghiont Prietenosului. Mie mi se pare că arată destul de bine. Tu ce zici, prietene?

Pușcăriașul nu avea nimic de zis. Prin urmare, Cosca își încercă norocul cu Fiori:

— Ei?

Nordicul îi aruncă o privire piezișă Monzei, apoi îi răspunse lui Cosca.

— Eu, unul, nu pricep la ce atâta tevatură.

— Ce să zic? Bună pereche mai faceți voi doi! În viața mea n-am pomenit războinici atât de nesimțitori. Oi fi eu trecut de prima tinerețe, dar nici vorbă să mă fi veștejit pe dinăuntru ca voi, ăștia, cu fețele voastre lungi. Inima încă mi se înmoaie la vederea unor tineri care se iubesc.

Monza se îndoia că ar fi fost cine știe ce amor ghebos între cei doi, indiferent cât de multe zâmbete drăgăstoase își adresau.

— Acum câțiva ani, pe vremea când era regină doar în visurile ei, Benna a pus prinsoare cu mine că o să se culce cu ea.

Cosca ridică dintr-o sprânceană.

— Din câte mi-aduc eu aminte, fratelui tău i-a plăcut mereu să-și împrăștie sămânța. Și ce s-a întâmplat?

— S-a dovedit că nu era genul ei.

De fapt, se dovedise că Monza o interesa infinit mai mult decât Benna.

În urma cuplului regal, venea respectuos un alai de curteni, mult mai impresionant decât al tuturor conducătorilor Ligii celor Opt. Cel puțin douăzeci de doamne de onoare, fiecare acoperită cu nenumărate bijuterii. Lorzii de Midderland, Englia și Starikland - cocoșați de blănurile grele și lanțurile din aur. În spatele lor tropăiau soldații, cu armurile acoperite de colbul stârnit de copitele cailor din fața lor. Bieți oameni înecați cu mizeria superiorilor lor. Adevărul hidos din spatele splendorii.

— Regele Uniunii, ziceți? murmură gânditor Fiori, urmărind deplasarea cuplului regal. Ăla de colo e cel mai puternic om din tot Cercul Lumii?

Vitari pufni.

— Cel mai puternic este omul din spatele lui. Toată lumea trebuie să se închine cuiva. Nu știi prea multe despre politică, nu-i așa?

— Despre ce?

— Despre minciuni. Schilodul cârmuiește Uniunea. Băiatul ăla

îmbrăcat în aur este doar masca lui.

Cosca oftă.

— Normal că ai nevoie de o mască dacă arăți așa cum arată Schilodul...

Uralele se stinseră după trecerea regelui și a reginei sale, iar în urma lor se așternu o tăcere apăsătoare. O tăcere atât de profundă, încât Monza avea impresia că aude huruitul roților de la caleașca aurită care trecea acum pe stradă. Câteva zeci de gărzi cu fețele crunte tropăiau în coloane de marș de-o parte și de alta a ei. Armele acestora aveau mai puțin luciu decât cele ale soldaților Uniunii, dar se vedea că fuseseră folosite îndelung. După ei venea un grup de gentilomi bine îmbrăcați, care lăsau impresia că desfrâul era singurul lor scop în viață.

Monza încleștă pumnul drept și simți durerea sfârtecându-i încheieturile sfărâmate, pentru ca apoi să-i săgeteze în sus pe mână și pe braț. Strâmbă buzele într-un zâmbet feroce.

— Uite-i!

Ario ședea în dreapta, cufundat în perne și legănându-se ușor în ritmul caleștii. Chipul îi era mânjit cu obișnuita-i expresie de dispreț apatic. Alături de el se afla Foscar, țeapăn și palid, tresărind puternic la fiecare sunet. Motanul leneș și cățelușul nervos.

Gobba fusese un nimeni. Mauthis nu fusese decât un bancher printre mulți alții. Orso nici nu va remarca atunci când vor fi înlocuiți de alții. Însă Ario și Foscar erau fiii lui. Sânge din sângele lui prețios. Viitorul lui. Dacă i-ar putea ucide, ar fi ca și cum ar înfige sabia chiar în burta lui Orso. Și Monza zâmbi mai mult, imaginându-și chipul acestuia când i se va da vestea.

Excelența Voastră! Fiii tăi... sunt morți...

Un chiot strident sparse tăcerea.

— Criminalilor! Scârnăviilor! Bastarzilor!

În mulțimea de jos se vedeau niște brațe bătând frenetic aerul - cineva voia să spargă cordonul de soldați.

— Voi sunteți blestemul de pe capul Styriei!

Un val de mormăieli furioase, un freamăt nervos străbătură gloata de gură-cască. O fi crezut Sotorius că este neutru, dar locuitorii din Sipani nu-i puteau suferi nici pe Orso, nici pe progeniturile lui. Știau că, după ce va dezmembra Liga celor Opt, va veni rândul lor. Sunt oameni pe lumea asta care mereu vor mai mult.

Doi gentilomi își traseră săbiile din teci. Metalul zvâcni scânteietor prin mulțime și se auzi un țipăt slab. În caleașcă, Foscar aproape că se ridicase în picioare și privea țintă prin mulțimea agitată. Ario îl trase la locul lui și se ghemui la loc, începând să-și studieze apatic unghiile.

Gălăgiosul amuți. Caleașca își continuă drumul, gentilomii reintrară în formație, urmați în pas de marș de soldați în uniformele Talinsului. Trecură pe sub acoperișul magaziei și se îndepărtară în josul străzii.

— Și cu asta, spectacolul s-a încheiat, doamnelor și domnilor! spuse Cosca, îndepărtându-se de balustradă și pornind către ușa care ducea la scară.

— Mi-aș dori să nu se termine niciodată, râse batjocoritor Vitari.

— O mie opt sute doisprezece, spuse Prietenosul.

Monza se holbă la el:

— Ce?

— Oameni. În paradă.

— Și?

— O sută cinci nestemate în colierul reginei?

— Te-am întrebat eu tâmpenia asta?

— Nu.

Și Prietenosul porni după ceilalți.

Monza rămase singură încă un moment, privind încruntată strada de unde mulțimea deja se împrăștia. Încleștase dureros pumnul și fălcile.

— Monza!

Ba nu era singură. Întoarse capul și îl văzu pe Fiori, prea aproape de ea ca să-i placă. Rosti rar cuvintele, de parcă i-ar fi fost greu să le găsească.

— N-am mai… nu știu. De la Westport… am vrut doar… să te întreb…

— Mai bine te abții!

Trecu pe lângă el și dispăru pe scară.

Pregătirile

Nicomo Cosca închise ochii, își umezi buzele, adulmecă aerul, arzând de nerăbdare, și duse sticla la gură. O să bea, o să bea,

o să bea! Clinchetul nepreţuit al paharului când îţi atinge dinţii, umezeala răcoroasă de pe limbă, mişcarea mângâietoare a gâtului când înghiţi… măcar de n-ar fi apă.

Se strecurase din patul jilav de transpiraţie şi, doar în cămaşa lipicioasă, coborâse la bucătărie să caute vin. Vin sau orice fel de pişvaser care să-l îmbete. S-ar fi mulţumit cu orice, doar să nu i se mai legene camera murdară ca o trăsură ieşită de pe drum, doar să poată alunga furnicile care-i mişunau pe toată pielea, doar să scape de durerea asta cumplită de cap. Indiferent cât l-ar costa. Face ceva pe schimbare. Face ceva şi pe răzbunarea lui Murcatto.

Sperase ca toţi ceilalţi să fie în paturile lor, aşa că îl apucă tremuratul şi frustrarea şi ruşinea atunci când dădu cu ochii de Prietenosul, care pregătea terciul pentru micul dejun. Însă se văzu obligat să recunoască, oricât de ciudat părea, că se bucura să-l vadă pe puşcăriaş. Prietenosul emana un calm aproape magic. Era capabil să tacă şi să nu-i pese ce cred ceilalţi despre el. Îl putea ajuta pe Cosca să-şi găsească propria linişte interioară. Dar nicicum să-l facă şi să tacă. Aşa că începuse să vorbească şi a tot vorbit, aproape neîntrerupt, încă de când prima rază a zorilor se furişase prin spărturile obloanelor.

— …la ce dracu’ fac eu treaba asta, Prietenosule? Cum adică să mă lupt la etatea mea? Să mă lupt? Niciodată nu mi-a plăcut partea asta. Unde mai pui că trebuie să fiu în aceeaşi tabără cu Morveer, javra aia împăunată! Un otrăvitor? Cea mai urâtă metodă prin care să iei viaţa unui om. Plus că sunt pe deplin conştient că încalc prima lege a soldatului.

Prietenosul mestecă mai departe în terci, dar ridică abia sesizabil dintr-o sprânceană. Cosca era aproape convins că puşcăriaşul ştia exact de ce anume intrase el în bucătărie, dar, chiar şi aşa, era mult prea bine crescut ca să discute despre asta. În general, puşcăriaşii sunt extraordinar de politicoşi. Pentru că proastele maniere pot fi fatale la închisoare.

— Prima? întrebă el.

— Prima lege, care spune să nu lupţi niciodată de partea celor mai slabi. Chiar dacă dintotdeauna l-am dispreţuit cu patimă pe ducele Orso, există o prăpastie uriaşă între a detesta pe cineva şi a lua măsuri în privinţa asta.

Lovi uşor cu degetul în masă, făcând să se clatine macheta Casei lui Cardotti.

— Mai cu seamă când o fac pentru o femeie care deja m-a trădat o dată…

Aidoma unui porumbel călător care își caută în permanență drumul înapoi spre cușca lui, atât de iubită și atât de nesuferită, mintea mercenarului străbătea ultimii nouă ani înecați în aburii alcoolului ca să ajungă la Afieri. Avea în fața ochilor caii, năpustindu-se ca o furtună spre vale. Soarele, care scânteia în spatele lor. De foarte multe ori retrăise această amintire - în sute de încăperi puțind a băutură, în camere jegoase din pensiuni de două parale, în speluncile dărăpănate de pe tot cuprinsul Cercului Lumii. Splendidă fantezie, obișnuia el să-și spună, urmărind cum se apropie cavaleria. Își amintea fiorii reci pe șira spinării când și-a dat seama că acei călăreți nu aveau de gând să se oprească. Groaza cumplită atunci când i-au atacat soldații nespălați și neinstruiți. Amestecul de furie, disperare, dezgust și amețeală de la beție atunci când s-a urcat cu greu pe cal și a încercat să fugă de acolo - lăsându-și în urmă brigada de vagabonzi distrusă și reputația lui odată cu ea. Același amestec de furie, disperare, dezgust și amețeală de la beție care l-a urmărit ca propria-i umbră de atunci încoace. Și se încruntă la imaginea deformată a chipului său vlăguit, reflectat în sticla cu apă.

— Amintirile gloriilor noastre pălesc, șopti el, și se descompun în snoave imbecile, neconvingătare și cusute cu ață albă, ca mai toate minciunile spuse de proști. Însă eșecurile, dezamăgirile, regretele… o, da, ele rămân la fel de dureros de vii ca la început. Surâsul unei fete fermecătoare, de care nu am știut să profităm. O greșeală neînsemnată, pentru care am dat vina pe altcineva. Un umăr anonim care ne-a îmbrâncit în mulțime și ne-a făcut să ne perpelim zile întregi după aceea, luni întregi. O veșnicie.

Strâmbă din buze și adăugă:

— Din asemenea lucruri este făcut trecutul nostru. Momentele astea când dăm greș ne fac cine suntem.

Prietenosul nu spuse nimic, dar tăcerea lui îl îmbie să continue mai tare decât ar fi făcut-o orice rugăminți.

— Dar n-a fost niciun moment atât de dureros ca acela când Monzcarro Murcatto m-a trădat, așa să știi. Dacă e vorba de răzbunare, atunci eu sunt cel care ar trebui să se răzbune pe ea. Nu s-o ajut eu să-și pună planul în practică. Ar trebui s-o omor -

și pe ea, și pe Andiche, și pe Sesaria, și pe Victus, și pe toți așa-zișii mei prieteni de pe vremuri. Așa că, spune-mi, Prietenosule, ce *curu' meu* fac aici?

— Vorbești.

Cosca pufni.

— Ca de obicei. Întotdeauna am dat dovadă de nechibzuință atunci când a fost vorba despre femei.

Izbucni în hohote stridente și amare de râs.

— Dacă e s-o spun pe aia dreaptă, am dat dovadă de nechibzuință în toate privințele. De asta viața mea a fost plină de senzații tari.

Trânti sticla pe masă.

— Ajunge cu filosofia asta de două parale! Adevărul este că am nevoie de șansa asta, trebuie să mă schimb și, mult mai important, am nevoie disperată de bani.

Se ridică în picioare.

— La dracu' cu trecutul! Eu sunt Nicomo Cosca, ce mama mă-sii! Eu îi râd fricii în nas!

Se întrerupse o clipă și apoi continuă:

— Și acum mă duc îndărăt la culcare. Sincere mulțumiri, jupâne Prietenosule, ești cel mai plăcut interlocutor pe care l-am avut vrodată.

Pușcăriașul își ridică o clipă privirea de la oala de pe sobă.

— Abia dacă am scos un cuvânt.

— Tocmai de-aia!

Micul dejun al lui Morveer stătea pe masa mică și jalnică din dormitorul lui neîncăpător și jalnic, probabil o fostă debara din magazia abandonată din acest cartier insalubru din Sipani, un oraș pe care nu a putut niciodată să-l sufere. Bunătățile de pe masă erau un terci rece într-un castron urât, o cană deformată cu ceai aburind, un pahar ciobit cu apă călduță și sălcie. Lângă ele erau înșirate ordonat șaptesprezece fiole, sticluțe și borcănașe, fiecare plin cu câte o pastă, lichid sau praf, ale căror culori variau de la transparent la alb și de la galben-închis la albastrul proaspăt al uleiului de scorpion.

Fără pic de poftă, Morveer luă o lingură din păsatul ăla. Plimbându-l prin gură fără plăcere, scoase dopurile primelor patru flacoane, scoase un ac strălucitor din buzunar, îl introduse în prima sticluță și apoi se înțepă cu el pe dosul mâinii. Apoi a

doua sticluță - tot așa. Apoi a treia și a patra, după care aruncă scârbit acul. Privi înfiorat cum dintr-o înțepătură curge o picătură de sânge, apoi mai luă o lingură din castron și se lăsă pe spate, cu capul aplecat, cuprins de amețeală.

— Al dracului Larync!

Oricum, era mai bine să îndure efectele neplăcute ale dozei infime de antidot în fiecare dimineață, decât să ia o doză mai mare care să-i spargă într-o bună zi toate vasele de sânge din creier.

Se forță să mai înghită încă puțin din lăturile alea sărate, deschise cutiuța următoare, scoase un pic de pulbere din rădăcină de muștar, își astupă o nară și o inhală prin cealaltă. Se cutremură din cauza usturimii și își trecu limba peste dinți, simțind cum gura îi amorțește. Luă o înghițitură de ceai, surprinzător de fierbinte, pe care aproape că o vomită.

— A dracului rădăcină de muștar!

Chiar dacă o folosise cu eficiență admirabilă în câteva împrejurări împotriva unor victime, Morveer nu avea nicio bucurie s-o consume și el. Ba din contră. Luă o gură de apă și făcu gargară, încercând inutil să-și spele gustul înțepător, dar știind bine că îi va veni înapoi pe nas încă destule ceasuri de acum înainte.

Își alinie următoarele șase flacoane și le destupă pe toate. Ar fi trebuit să le înghită pe rând conținutul, dar îndelunga experiență a acestor mese de dimineață îl învățase că era mult mai bine să le ia pe toate odată. Așa că picură, presără și turnă cantitățile corespunzătoare în paharul cu apă, le amestecă cu lingura și dădu pe gât soluția obținută din doar trei înghițituri poticnite.

Morveer puse paharul jos, își șterse lacrimile și scoase un râgâit vâscos. Îl apucă un acces de greață, care îi trecu foarte repede. În fond, avea acest tabiet matinal de douăzeci de ani. Dacă nu s-a obișnuit cu el până…

Se repezi la geam, deschise în mare grabă obloanele și își scoase la timp capul afară ca să-și împrăștie masa sărăcăcioasă pe aleea jegoasă de lângă magazie. Se trase înapoi gemând, își șterse cu dosul mâinii mucii caustici care-i atârnau din nas și se târî greoi spre lavoar. Luă apă în palmă și se spălă pe față, apoi își privi lung imaginea din oglindă. Cea mai rea parte era că acum trebuia să își mai vâre niște terci de ovăz în burta-i

revoltată. Unul dintre multele sacrificii neapreciate de nimeni, dar pe care era obligat să le facă pentru a excela.

Ceilalți copii de la orfelinat nu-i prețuiseră niciodată talentele. Nici maestrul lui, odiosul Moumah-yin-Bek. Propria-i nevastă nu-l apreciase. Numeroșii lui ucenici nu-l apreciaseră. Iar acum se părea că nici ultimul lui angajator nu aprecia câtuși de puțin eforturile dezinteresate, uriașe... și, nu, nu exagera deloc dacă spunea *eroice...* pe care le făcea în interesul ei. Până și bețivul ăla jegos și desfrânat de Nicomo Cosca avea parte de mai mult respect decât el.

— Sunt blestemat, murmură el deprimat. Blestemat să dau și să tot dau, fără să primesc *nimic* în schimb.

O bătaie în ușă, urmată de vocea lui Day:

— Ești gata?

— Imediat.

— Ne cheamă pe toți jos. Trebuie să plecăm spre Casa lui Cardotti. Să ne orientăm la fața locului. Ceva despre importanța pregătirii și toate alea.

Glasul i se auzea înăbușit, de parcă tânăra ar fi vorbit cu gura plină. Mai mare surpriză dacă nu ar fi fost așa.

— Vă prind din urmă!

Îi auzi pașii îndepărtându-se. Bine măcar că exista o persoană care să-i admire talentele magistrale așa cum se cuvenea. O persoană care-i oferea respectul meritat, o persoană care-i întrecea toate așteptările. Ajunsese să se bazeze foarte mult pe ea, își dădu el seama acum, atât din punct de vedere practic, cât și emoțional. Poate mai mult decât ar fi fost prudent să o facă.

Dar nici măcar un om înzestrat cu extraordinarele talente ale lui Morveer nu se putea descurca singur. Scoase un oftat prelung și plecă de lângă oglindă.

Artiștii - sau ucigașii, căci erau ambele - se aflau la parterul magaziei. Douăzeci și cinci cu toții, dacă Prietenosul se punea și pe el la socoteală. Cele trei dansatoare gurkiene stăteau picior peste picior, două dintre ele cu măștile de pisică ridicate pe părul negru și pomădat. A treia, cu masca păstrată pe chip, lustruia cu grijă un pumnal curbat. Prin găurile pentru ochi ale măștii, ochii ei aruncau sclipiri întunecate. Muzicanții erau deja îmbrăcați în jachete negre și elegante, aveau colanți cu dungi

cenușii și galbene, iar măștile lor argintii erau în formă de note muzicale. Acum repetau un dans vechi și vioi, pe care reușeau să-l cânte cât de cât decent.

Fiori era și el acolo, într-o tunică din piele, dar pătată și roasă, cu blană năpârlită la umeri. Pe braț avea un scut mare și rotund din lemn, iar în cealaltă mână ținea o sabie grea. Suru' stătea vizavi de el, purtând o mască din fier, care-i acoperea toată fața. În pumni strângea un ciomag uriaș, cu ținte metalice. Fiori îi vorbea repede în nordică, arătându-i cum avea el de gând să-și rotească sabia și la ce reacții se aștepta din partea lui. Repetau spectacolul pe care trebuiau să-l dea.

Barti și Kummel, acrobații, în costume pestrițe și strânse pe corp, se certau în limba Uniunii. Unul dintre ei învârtea înflăcărat o sabie scurtă. Incredibilul Ronco privea întreaga scenă de sub o mască cu desene roșii, portocalii și galbene, ca niște flăcări. În spatele lui, cei trei jongleri umpleau aerul cu o ploaie de cuțite, scânteietoare în semiîntunericul din magazie. Ceilalți se tolăniseră pe lăzi, stăteau cu picioarele încrucișate pe podea, făceau tumbe, își ascuțeau cuțitele, își peticeau costumele.

Prietenosul abia dacă-l recunoscu pe Cosca. Bătrânul mercenar purta o mantie din catifea, acoperită cu broderie argintie; pe cap avea un joben, iar în mână ținea un baston lung și negru, cu măciulie mare și aurie. Își acoperise cu pudră spuzeala roșie de pe gât. Mustața căruntă și-o pomădase și o răsucise. Cizmele îi străluceau de lustruite ce erau. Masca lui era acoperită cu cioburi sclipitoare de oglindă, dar ochii îi sclipeau mai tare.

Se îndreptă legănându-se către Prietenosul, cu zâmbetul superior al unui maestru de manej.

— Sper că te simți bine, prietene. Îți mulțumesc din nou pentru că m-ai ascultat de dimineață.

Prietenosul bâțâi din cap, făcând eforturi să nu zâmbească. Umorul lui Cosca avea ceva aproape magic. Vorbea cu cea mai mare încredere și nu se mai oprea și știa că lumea îl ascultă și că râde împreună cu el și că înțelege. Mai avea puțin și-l făcea pe Prietenosul să-și dorească și el să vorbească mai mult.

Cosca îi întinse ceva. Era o mască în forma unei perechi de zaruri, cu găurile pentru ochi acolo unde ar fi trebuit să fie punctele pentru unu-unu.

— Sper că-mi vei face serviciul de a te ocupa de masa de

zaruri diseară.

Prietenosul luă masca cu degete care-i tremurau ușor.

— Mi-ar face mare plăcere.

Ceata lor excentrică străbătu orașul la ceasul când se ridica ceața zorilor - alei cenușii, poduri înguste, grădini putregăite și înnegurate, pasaje igrasioase. Pașii le răsunau sec în întunecimea dimineții posomorâte. Apa aceea perfidă nu era niciodată departe, iar Fiori strâmba dezgustat din nas la duhoarea sărată din canale.

Jumătate dintre locuitorii orașului erau mascați și costumați și parcă toți aveau câte ceva de sărbătorit. Chiar și cei mai puțin norocoși, care nu fuseseră invitați la marele bal dat în cinstea oaspeților de onoare al orașului Sipani, tot își făcuseră propriile planuri de petrecere și mulți începuseră de foarte devreme. Unii nu o luaseră prea tare razna cu costumele, adică se limitaseră doar la haine și rochii mai de gală și la măști simple la ochi. Dar alții nu avuseseră nicio limită - izmene umflate, pantofi cu toc, măști aurii sau argintii, încremenite în grimase de animale sau rânjete de nebuni. Îl duseră pe Fiori cu gândul la chipul Sângerosului Nouă atunci când se luptase în arenă - dinți dezveliți și zâmbet de nebun stropit cu sânge. Iar amintirea asta nu-i era deloc de folos. Nu-l ajuta nici că purta piele și blană ca în Nord. Nici că avea o sabie grea și un scut deloc diferite de cele folosite în vremurile acelea. Pe lângă el trecu un grup de petrecăreți în pene galbene, purtând măști cu ciocuri mari și chiräind ca un stol de pescăruși turbați. Nici asta nu reuși să-i potolească nervii.

Din cețuri răsăreau siluete și mai bizare. Le întâlneai la colțuri și prin piețele înnegurate. Aleile din lemn răsunau de țipetele și cântecele lor. Monștri și uriași. Pe Fiori îl mâncau palmele, amintindu-și cum apăruse Temutul din cețuri la Dunbrec, aducând moartea cu el. Firește că ăștia de aici erau doar niște tâmpiți pe picioroange, totuși... Se întâmplă un lucru straniu atunci când cineva își pune o mască. Îi schimbă nu numai înfățișarea, ci și comportamentul. Câteodată nici nu mai aduce a om, ci a cu totul altceva.

Lui Fiori nu-i plăcea acest chip nou al orașului. Parcă era construit la hotarul iadului și diavolii se revărsau pe străzi și se amestecau cu oamenii obișnuiți și parcă nimănui nu-i păsa.

Trebuia să-și repete mereu că, dintre toate grupurile alea ciudate și aparent periculoase, al lor era de departe cel mai ciudat și mai periculos. Dacă intraseră diavoli în oraș, atunci el era cel mai sălbatic dintre aceștia. Gândul prinse rădăcini în mintea lui, dar nu reuși deloc să-l liniștească.

— Pe aici, prieteni!

Cosca îi conduse printr-o piațetă mărginită de patru copaci desfrunziți și jilavi. Din cețuri apăru o clădire mare - din lemn, cu o curte interioară. Clădire a cărei machetă se aflase pe masa din bucătăria magaziei în ultimele zile. La poarta din drugi de fier se încruntau la ei patru străjeri înarmați până în dinți. Cosca urcă sprinten treptele până la ei.

— O foarte bună dimineață vă doresc, domnii mei!

— Casa lui Cardotti este închisă astăzi, mârâi unul. La fel și diseară.

— Pentru noi nu-i deloc închisă, zise vesel Cosca, făcând un semn larg cu bastonul spre grupul pestriț din spatele lui. Am venit special pentru petrecerea privată de diseară. Suntem artiști anume selecționați și angajați de Carlot dan Eider, partenera prințului Ario. Acum, puneți mâna și deschideți repede poarta asta, că avem o grămadă de pregătiri de făcut. Haideți, copii, intrați, nu tândăliți! Avem de distrat oameni însemnați!

Curtea era mai mare decât se așteptase Fiori, dar deloc impresionantă, deși se spunea că acesta ar fi fost cel mai bun bordel din Cercul Lumii. Nu era decât o întindere de pietre acoperite cu mușchi, pe care erau așezate câteva mese și scaune rahitice, cu poleiala jupuită. La ferestre erau întinse sfori, pe care se uscau cearșafuri, fluturând leneșe în adierea vântului. Într-un colț erau îngrămădite ca vai de lume câteva butoaie cu vin. Un moșneag cocoșat dădea cu o mătură cheală; o femeie grasă spăla pe o scândură ceva ce semăna cu niște izmene. Trei femei slăbănoage stăteau plictisite la o masă. Una avea în mână o carte deschisă. Alta își pilea concentrată unghiile. A treia doar zăcea pe scaun, urmărind intrarea grupului de artiști, în timp ce fuma o pipă cu ciuperca aia căreia nordicii îi ziceau chagga.

Cosca oftă.

— Nimic nu-i mai anost sau mai puțin ispititor decât o casă de curve la lumina zilei, nu credeți?

— Se pare că nu.

Fiori se uită după jonglerii care își găsiseră un colț unde își despachetau recuzita, în care se aflau și cuțitele lustruite.

— Mereu am crezut că viața de curvă e una frumoasă. Sau măcar prosperă. Ziua nu faci nimic, iar, când te apuci de muncă, o faci culcată pe spate.

— Nu-i o meserie prea onorabilă, comentă Fiori.

— Răhățeala ajută florile să crească. Onoarea nici măcar asta nu face.

— Dar ce te faci atunci când îmbătrânești și nu te mai vrea nimeni? Mie mi se pare că nu faci decât să amâni disperarea și lași o mulțime de regrete în urma ta.

Sub mască, zâmbetul lui Cosca avea o tristețe neobișnuită.

— Nu același lucru se întâmplă cu noi toți, prietene? Toate meseriile sunt la fel, iar a noastră nu face excepție. Indiferent dacă-i zici militărie sau crimă. Nimeni nu te mai vrea după ce îmbătrânești.

Trecu țanțoș pe lângă Fiori și intră în curte.

— Într-un fel sau altul, toți suntem niște curve!

Scoase din buzunar o batistă extravagantă și o flutură spre cele trei femei. Apoi le făcu o plecăciune.

— Doamnele mele, este o mare onoare!

— Cocean bleg și bătrân! murmură în nordică femeia cu pipa.

Muzicanții începuseră să-și acordeze instrumentele și Fiori își zise că sunetele alea stridente nu se deosebeau aproape deloc de maniera în care își interpretau cântecele.

Ușa înaltă din stânga curții dădea spre sala de jocuri; cea din dreapta, spre fumoar, iar apoi spre scările care duceau la etaj. Fiori se uită pe furiș la zidul îmbrăcat în iederă, la scândurile înnegrite de vreme și dispuse în zigzag, la șirul de ferestre înguste de la primul etaj. Acolo se aflau încăperile unde erau întreținuți oaspeții. Mai sus erau ferestrele mai mari, cu vitralii, chiar sub streașina acoperișului. Acolo se afla Apartamentul Regal, destinat celor mai importanți oaspeți și unde ei intenționau să-i întâmpine pe prințul Ario și pe fratele lui, Foscar, în doar câteva ceasuri.

— Hei!

Simți o atingere pe umăr, se întoarse și se holbă la persoana din fața lui.

Era o femeie înaltă, cu o blană neagră și lucioasă drapată pe

umeri, cu mănuși lungi și negre, cu părul negru strâns într-o parte și atârnând mătăsos pe chipul ei alb. Masca îi era acoperită cu cristale. Prin găurile pentru ochi, femeia îl privea țintă.

— Hm…

Fiori încercă să-și dezlipească privirea de pe pieptul ei, deși umbra dintre sâni îi atrăgea ochii la fel cum fagurele îl atrage pe urs.

— Pot să fac ceva… știți…

— Nu, nu știu, poți?

Un colț al buzelor rujate zvâcni ușor - jumătate rictus, jumătate surâs. Dar parcă îi era cunoscută vocea aceea. Și atunci observă prin crăpătura fustei capătul unei cicatrice lungi și trandafirii de pe pulpă.

— Monza? șopti el.

— Ce altă doamnă atât de elegantă ar avea ceva de vorbit cu unul de teapa ta?

Îl studie din cap până în picioare și adăugă:

— Semeni iar cu sălbaticul care erai atunci când ne-am cunoscut.

— Păi, cred că asta-i ideea. Iar tu arăți… hm…

Încercă din răsputeri să găsească cuvântul potrivit.

— Ca o curvă?

— Poate ca una al naibii de scumpă.

— Nici n-aș vrea să arăt ca una ieftină. Mă duc sus, ca să întâmpin oaspeții. Dacă totul merge bine, ne întâlnim la magazie.

— Da. Dacă totul merge bine…

Însă viața lui Fiori avea prostul obicei de a *nu* merge bine.

— O să te descurci? o întrebă el, aruncând o privire la ferestrele cu vitralii.

— Sigur. Ario n-o să-mi facă nicio problemă. De mult aștept momentul ăsta.

— Știu, dar, zic și eu… dacă ai nevoie de mine…

— Concentrează-ți creierul minuscul la lucrurile de care trebuie să te îngrijești aici. Nu-ți face griji pentru mine.

— Am atâtea, că nici nu mai contează.

— Parcă tu erai optimistul dintre noi doi, îi mai aruncă ea peste umăr, pe când se îndepărta.

— Poate că m-ai convins tu să nu mai fiu, mormăi el, privind

în urma ei.

Deloc nu-i plăcea când îi vorbea astfel, dar îi plăcea oricum mult mai mult decât atunci când nu-i vorbea deloc. Se întoarse și-l văzu pe Suru', care se uita urât la el. Întinse furios un deget spre nemernicul ăla uriaș:

— Nu sta acolo ca prostu'! Haide să vedem unde ne instalăm mascarada asta, înainte să ne ramolim naibii de tot!

Monza traversă clătinându-se spre sala de jocuri, cu Cosca lângă ea. Nu știa să meargă pe tocuri. Nu era obișnuită să simtă curenții de aer în jurul picioarelor descoperite. Corsetele erau oricum niște instrumente de tortură, dar cu atât mai mult acesta, de la care scosese două balene și le înlocuise cu două cuțite lungi și subțiri, cu vârfurile lipite între omoplați și mânerele ascunse în zona taliei, deja îi pulsau dureros gleznele, genunchii și șoldurile. Ca de obicei, o obseda gândul la pipa ei, dar făcea eforturi să nu se lase copleșită. Suferise destul în ultimele luni. Încă nițică durere era un preț foarte mic pe care îl plătea cu bucurie doar ca să ajungă în preajma lui Ario. Atât cât să-i împlânte un cuțit în mutra aia rânjită. Și doar perspectiva aceasta o făcu să-și recapete mersul semeț.

Carlot dan Eider îi aștepta în capătul încăperii. Stătea în picioare, între două mese pentru jocurile de cărți. Era îmbrăcată cu o rochie roșie, demnă de o împărăteasă din legende. Și emana un aer de superioritate regească.

— Ce zici de noi două? scrâșni Monza când se apropie de ea. Un general îmbrăcat ca o curvă și o curvă îmbrăcată ca o regină. În seara asta toată lumea se preface a fi ce nu este.

— Așa este politica, spuse amanta lui Ario, uitându-se urât la Cosca. Și ăsta cine e?

— Magistresă Eider, ce onoare minunată și neașteptată.

Scoțându-și pălăria cu un gest teatral, bătrânul mercenar făcu o plecăciune adâncă, etalându-și chelia râioasă și asudată:

— Nici n-am îndrăznit să visez la o revedere.

— Tu! exclamă Eider, privindu-l cu răceală. Ar fi trebuit să-mi închipui că o să-ți vâri coada în toată povestea asta. Credeam că ai murit în Dagoska!

— Așa am crezut și eu, însă s-a dovedit că am fost doar foarte, *foarte* beat.

— Nu chiar atât de beat ca să nu reușești să mă trădezi.

Bătrânul mercenar ridică din umeri.

— Este strigător la cer atunci când sunt trădați oamenii cinstiți. Însă, dacă victimele trădării sunt cei cu două fețe, atunci trebuie să te duci cu gândul la un soi de... dreptate cerească.

Și Cosca le zâmbi larg celor două femei.

— Trei persoane loiale ca noi de aceeași parte a baricadei? Mor de nerăbdare să văd ce-o să iasă.

Monza era de părere că o să iasă vărsare de sânge.

— Când ajung Ario și Foscar?

— Cam atunci când se va termina marele bal dat de Sotorius. Pe la miezul nopții sau puțin înainte.

— Îi vom aștepta.

— Acum dă-mi antidotul, se răsti Eider. Am făcut ce mi-ai cerut.

— Ai să-l primești atunci când am să văd capul lui Ario pe o tavă. Nu înainte de asta.

— Și dacă merge ceva prost?

— Atunci ai să mori împreună cu noi. Mai bine roagă-te să meargă totul bine.

— Ce te împiedică să mă lași să mor?

— Admirabila mea reputație de persoană corectă și omenoasă.

Cum era și firesc, Eider nu se amuză deloc.

— Am încercat să fac ce se cuvine în Dagoska, spuse ea, lovindu-se cu degetul în piept. Am încercat să fac ce se cuvine! Am încercat să salvez niște vieți! Și uite unde m-a adus!

— Poate că trebuie să înveți să nu mai faci ce se cuvine, ridică Monza din umeri. Eu n-am avut niciodată problema asta.

— Glumește cât poftești! Știi cum e o viață trăită în frică?

Monza făcu un pas spre ea și Eider se sprijini speriată de perete.

— O viață trăită în frică? mârâi ea, aproape lipindu-și masca de aceea a celeilalte femei. Bun venit în blestemata *mea* de viață! Acum termină cu miorlăitul și vezi să le zâmbești cu toți dinții lui Ario și celorlalți la balul de diseară.

Și adăugă în șoaptă.

— După aia adu-l la noi. Pe el și pe frate-su. Fă cum îți zic și povestea asta s-ar putea să aibă un final fericit pentru tine.

Știa bine că niciuna dintre ele nu prea credea într-un asemenea epilog. Festivitățile din seara aceea aveau să fie

sărace în finaluri fericite.

Day răsuci o ultimă dată burghiul, care cam scârțâia prin scânduri, apoi îl scoase ușor. O rază de lumină pătrunse în bezna podului, împodobind obrazul fetei cu un bănuț strălucitor. Ea îi zâmbi lui Morveer, care se emoționă, retrăind din senin amintirea dulce-amară a chipului mamei sale surâzându-i în lumina lumânării.

— Am terminat.

Nu era timp de nostalgii. Își înăbuși dorul și porni, având mare atenție să calce doar pe grinzi. Fără îndoială că un picior îmbrăcat în negru, care ar fi ieșit prin tavan, zbătându-se nebunește, ar fi dat oarece motive de îngrijorare fiilor lui Orso și gărzilor acestora. Privind prin gaura evident neobservată de nimeni în mulurile groase, Morveer văzu o porțiune dintr-un coridor luxos, cu lambriuri, cu un splendid covor gurkian pe jos și cu două uși înalte. În lemnul de deasupra primeia dintre ele era sculptată o coroană.

— *Perfectă* poziționare, draga mea. Apartamentul Regal.

De aici îi puteau urmări fără probleme pe străjerii postați în dreptul fiecărei uși. Vârî mâna în interiorul hainei și... se încruntă. Începu să-și pipăie și celelalte buzunare, din ce în ce mai panicat.

— La naiba! Am uitat să-mi iau țeava de rezervă! Dacă...

— Am adus eu încă două, pentru orice eventualitate.

Morveer își duse mâna la inimă.

— Mulțumescu-ți ție, soartă! Ba nu! Să te ia dracu', soartă! Ție îți mulțumesc, pentru că te-ai gândit la toate. Ce m-aș face fără tine?

Day rânji cu inocență.

— Exact ce faci și acum, dar fără plăcerea unei companii atât de încântătoare. Prudența mereu pe primul loc.

— *Mare* adevăr ai spus! comentă Morveer.

Și adăugă imediat în șoaptă:

— Uite-le!

Murcatto și Vitari, amândouă purtând măști, amândouă fardate și îmbrăcate de gală. Sau, mai degrabă, dezbrăcate, așa cum erau toate angajatele de sex feminin ale stabilimentului. Vitari deschise ușa cu coroana sculptată deasupra și intră. Murcatto aruncă o privire scurtă spre tavan, dădu imperceptibil

din cap, apoi intră și ea.

— Gata! Sunt înăuntru. Până aici totul a mers conform planului.

Însă mai era timp berechet pentru dezastre.

— Curtea?

Day se târî pe burtă până la capătul podului, unde acoperișul se unea cu grinzile și se uită prin găurile care dădeau în curtea centrală.

— Se pare că se pregătesc să-și întâmpine oaspeții. Acum ce facem?

Morveer se duse de-a bușilea până la geamul minuscul și incredibil de jegos și, cu latul palmei, reuși să îndepărteze niște pânze de păianjeni. Soarele cobora dincolo de acoperișurile strâmbe, aruncând o lumină prăfuită peste Orașul Șoaptelor.

— Curând trebuie să înceapă balul mascat din palatul lui Sotorius.

De cealaltă parte a canalului, dincolo de Casa de Huzur a lui Cardotti, se aprindeau făcliile, iar lumina lămpilor se revărsa în noaptea albastră prin ferestrele locuințelor mohorâte. Scârbit, Morveer scutură din degete ca să scape de pânza de păianjen lipită de ele.

— Acum stăm frumușel în podul ăsta infernal și așteptăm să sosească Înălțimea Sa, prințul Ario.

Sex și moarte

După lăsarea întunericului, Casa de Huzur a lui Cardotti a devenit o altă lume. Un tărâm al fanteziei, la fel de îndepărtat de cruda și trista realitate cum este luna de pământ. Trei sute șaptesprezece lumânări zvelte luminau sala de jocuri. Le numărase Prietenosul în timp ce fuseseră urcate în candelabrele scânteietoare, fixate în aplicele elegante din pereți, înfipte în sfeșnicele aurite.

Husele fuseseră luate de pe mesele de joc. Unul dintre crupieri amesteca un pachet de cărți, altul stătea pur și simplu și privea în gol, iar al treilea își alinia cu grijă jetoanele. Prietenosul numără odată cu el. La capătul sălii, un bătrân ungea roata norocului. Deși, după cum calculase Prietenosul probabilitățile, nu prea aducea noroc celor care jucau la ea. Asta

era ciudățenia jocurilor de noroc: șansele erau mereu împotriva jucătorului. Poate că reușeai o dată să învingi numerele, dar nu le puteai învinge la nesfârșit.

Totul strălucea ca un morman de nestemate. Mai cu seamă femeile. Gătite acum și mascate, transformate în creaturi feerice de lumina lumânărilor. Brațe și picioare lungi și subțiri, unse și pudrate și acoperite cu sclipici. Ochi întunecați, scânteind prin găurile măștilor aurite. Buze și unghii vopsite în roșu-aprins, ca sângele scurs dintr-o rană aducătoare de moarte.

Aerul era plin de mirosuri ciudate, înspăimântătoare. La Ferealǎ nu fuseseră femei, iar Prietenosul era cu nervii la pământ. Încercă să se calmeze rostogolind zarurile și adunând rezultatele. Ajunsese la aproape patru mii două sute și…

Una dintre femei trecu pe lângă el, foșnind pe covorul gurkian cu poalele rochiei înfoiate, la fiecare pas, piciorul gol i se întrezărea prin crăpătura fustei. Două sute și… Și parcă i se lipiseră ochii de piciorul ăla, iar inima începuse să-i bată foarte tare. Două sute și… douăzeci și șase. Reuși să-și smulgă privirea de la femeie și se întoarse la zarurile lui.

Trei-doi. Perfect normal, nicio problemă. Se îndreptă de șale și așteptă. Pe fereastră vedea curtea în care începuseră să sosească oaspeții.

— Bine ați venit, prieteni, bine ați venit la Casa lui Cardotti! Avem absolut tot ce-i trebuie unui băiețel în creștere! Pe aici veți găsi zaruri și cărți, jocuri de îndemânare și noroc! Cei care doresc să simtă îmbrățișarea amețitoare a prafurilor sunt poftiți să între pe ușa aceea! Vinuri și tării câte vreți! Beți vârtos, prieteni! De-a lungul întregii nopți vom prezenta aici, în curte, diferite spectacole de divertisment! Dansuri, jonglerii, muzică… poate chiar și puțină violență pentru amatorii de sânge! Cât despre femei, ei bine, pe acestea le veți găsi în toate colțurile casei noastre…

Un șuvoi de bărbați mascați și pudrați se revărsa în curtea deja ticsită de trupuri în costume scumpe. Totul vibra de zbieretele lor stupide. Într-un colț al curții, instrumentiștii se străduiau să însăileze un cântecel vesel. În altul, jonglerii aruncau pahare strălucitoare în aer. Din când în când, câte o femeie străbătea țanțoșă mulțimea de bărbați, se oprea în fața

unuia, îi șoptea ceva și apoi îl conducea în casă. În casă și la etaj, firește. Cosca nu se putu abține și se întrebă… oare tovarășii lui s-ar putea dispensa de el câteva clipe?

— Absolut fermecătoare! murmură el, ridicându-și pălăria în fața unei blonde mlădioase care trecea pe lângă el.

— Ocupă-te de musafiri! îi mârâi ea cu răutate.

— Nu încerc decât să anim atmosfera, scumpa mea. Încerc să-ți fiu de folos!

— Ce-ar fi să sugi ceva, dacă vrei să-mi fi de folos? Că eu sunt sătulă până peste cap!

Cineva o atinse pe umăr și femeia se întoarse, zâmbind radios, îl luă pe respectivul de braț și îl duse de acolo.

— Cine sunt toți cretinii ăștia? șopti Fiori la urechea mercenarului. Treizeci sau patruzeci de neisprăviți, dintre care doar câțiva înarmați, dar care se scapă în nădragi când e vorba să le folosească? Probabil că înăuntru sunt deja de două ori mai mulți?

Cosca zâmbi și-l bătu pe nordic pe umăr.

— Chiar așa! Nu-i minunat când dai o petrecere și vin mai mulți musafiri decât te așteptai? Cineva se bucură de mare succes!

Dar Fiori nu părea deloc amuzat.

— Nu suntem noi ăia! Cum o să ținem în frâu toată mulțimea asta?

— Ce te face să crezi că eu cunosc toate răspunsurile? Experiența m-a învățat că în viață lucrurile se întâmplă foarte rar așa cum te aștepți. Trebuie să ne supunem împrejurărilor și să ne descurcăm cât mai bine posibil.

— Nu ni s-a spus că o să fie doar șase gărzi? Atunci ăștia cine sunt?

Și nordicul făcu un semn cu capul spre colțul unde se afla un grup compact de bărbați cu platoșe lustruite peste tunicile negre, cu măști serioase din oțel, cu săbii serioase și cuțite lungi la șolduri, cu maxilare serioase și încleștate. Se uitau atenți prin toată curtea după posibile amenințări.

— Hmmm! mormăi Cosca. Asta mă întrebam și eu.

— Te întrebai?

Pumnul mare al nordicului se încleștă puțin cam prea tare în jurul brațului lui Cosca.

— Mă întreb adesea tot felul de lucruri, spuse Cosca,

descleștându-i pumnul. Dar nostim e că nu mă sperii niciodată.

Porni prin mulțime, bătând prietenos umeri, cerând să se ducă de băut oaspeților, indicându-le punctele de atracție ale spectacolului, răspândind bună dispoziție pe oriunde mergea. Se simțea în elementul lui. Desfrâu și trai îmbelșugat, dar și pericol.

Se temea de bătrânețe, de eșec, de trădare și de ridicol. Totuși nu s-a temut niciodată înaintea vreunei lupte. Cosca și-a petrecut cele mai fericite momente ale vieții așteptând începerea bătăliilor. Atunci când a urmărit miile și miile de gurkieni apropiindu-se de zidurile cetății Dagoska. Când a urmărit desfășurarea armatei din Sipani înainte de Bătălia Insulelor. Când s-a urcat pe cal, în toiul nopții, în timp ce dușmanul ieșea la atac din Muris. Dintre toate, cel mai mult și mai mult îi plăcea pericolul. În clipele acelea nu-ți mai faci griji pentru viitor. Uiți toate eșecurile din trecut. Nu te mai gândești decât la glorie. Închise ochii și trase aer în piept, simțind cum îl furnică până în plămâni. Ascultă sporovăiala excitată a oaspeților și parcă nici nu mai simțea nevoia de băutură.

Deschise ochii și văzu cum oaspeții se trag slugarnici înapoi ca să facă loc celor doi bărbați care tocmai intrau pe poartă. Înălțimea sa, prințul Ario, purta o haină stacojie, cu mâneci brodate și manșete din mătase foarte lungi și bogate, care sugerau că nu avea de gând să-și folosească mâinile. Penele multicolore care se înălțau de la marginea măștii lui aurii se bâțâiau ca o coadă de păun atunci când se uita cu răceală în jur.

— Înălțimea Voastră!

Cosca își smulse pălăria și făcu o plecăciune adâncă.

— Prezența voastră ne onorează nespus, *nespus* de mult.

— Mi se pare normal, zise Ario. La fel trebuie să vă onoreze și prezența fratelui meu.

Și flutură moale din mână spre tânărul de lângă el. Acesta era îmbrăcat în alb imaculat, iar masca lui avea forma unei jumătăți de soare din aur. Lui Cosca i se păru agitat și fără chef. Evident că era Foscar, deși își lăsase o barbă care îl prindea foarte bine.

— Ca să nu mai vorbesc despre jupânul Sulfur, prietenul nostru comun.

— Din păcate, eu nu pot rămâne.

Un individ șters apăruse în spatele celor doi frați. Păr bogat și creț, costum simplu și zâmbet șters.

— Am prea multe de făcut. Of, nicio clipă de liniște!

Și îi zâmbi ceva mai mult lui Cosca. Prin găurile de la masca simplă a acestui bărbat mercenarul îi observă ochii de culori diferite: unul albastru și unul verde.

— Trebuie să pornesc spre Talins chiar în noaptea asta ca să vorbesc cu tatăl vostru. Nu le putem da mână liberă gurkienilor.

— Sigur că nu. Naiba să-i ia pe ticăloșii ăia de gurkieni! Drum bun, Sulfur!

Și Ario înclină capul doar un milimetru.

— Drum bun! mormăi și Foscar când Sulfur se întoarse să plece.

Cosca își trânti pălăria la loc pe cap.

— Ei bine, suntem fericiți să primim doi oaspeți atât de însemnați! Vă dorim să vă simțiți bine și să vă bucurați de tot ce vă punem la dispoziție!

Cu cel mai șugubăț zâmbet din arsenalul lui, mercenarul se apropie și mai mult și le șopti celor doi frați:

— Etajul superior al clădirii a fost rezervat anume pentru domniile voastre. Cred că Înălțimea Voastră va fi mulțumit cu surpriza pe care o va descoperi în Apartamentul Regal.

— Așa, frate! Haide să vedem dacă îți vom putea lua mintea de la grijile care te frământă.

Apoi Ario se încruntă în direcția muzicanților.

— Cerule mare, de ce n-a putut femeia aia să găsească niște muzică mai bună?

Mulțimea se despărți, făcând loc fraților să treacă. Îi urmară câțiva gentilomi, rânjind cu superioritate. Apoi patru dintre bărbații aceia fioroși, cu platoșe și săbii. Mercenarul se încruntă, urmărindu-i cum intră în Sala de Jocuri.

Nicomo Cosca nu știa ce este frica, asta era realitatea. Însă era prudent să simtă o oarecare îngrijorare la vederea acelor oameni înarmați până în dinți. În fond, chiar Monza îi ceruse să aibă situația sub control. Țopăi grăbit până la intrare și atinse brațul unui străjer de afară.

— Nu mai lăsați pe nimeni să între! Nu mai e loc.

Apoi trânti poarta în nasul omului rămas cu gura căscată, o încuie și puse cheia în buzunarul de la veston. Jupânul Sulfur, prietenul prințului Ario, avusese onoarea de a fi fost ultimul care mai ieșise pe poarta aceea.

Se întoarse și făcu un semn instrumentiștilor.

— Mai cu viață, flăcăi! Cântați ceva mai vesel! Trebuie să ne

distrăm oaspeții!

Ghemuit în bezna podului, Morveer se uita din spatele cornișelor la curtea de jos. Bărbați în straie extravagante se îmbulzeau, se împrăștiau, se îmbulzeau iarăși ca să între pe cele două uși ale clădirii. Hainele și măștile le sclipeau în lumina lămpilor. Aerul nopții se umpluse de exclamațiile și șoaptele lor obscene, de muzică proastă și de râsete vesele, însă Morveer nu avea niciun motiv de bucurie.

— De ce sunt atât de mulți? murmură el. Ne așteptam la mai puțin de jumătate din câți sunt acum. Ceva... ceva... *nu e cum trebuie.*

O flacără strălucitoare străpunse noaptea cea rece, urmată de un ropot de aplauze. Cretinul ăla de Rocco punea în pericol atât propria-i viață, cât și viețile celorlalți din curte. Morveer clătină încet din cap. Dacă și asta era o idee bună, atunci el era Împărat al...

Day șopti ceva și el se întoarse, pășind cu infinită atenție pe grinzile din lemn vechi, care scârțâiau ușor sub greutatea lui. Se uită prin una dintre găuri.

— Vine cineva!

De pe scară apăru un grup format din opt persoane, toate cu măști. Patru erau gărzi, nici urmă de îndoială în privința asta, pentru că purtau platoșe lustruite. Alte două erau femei angajate la Casa lui Cardotti. Însă pe Morveer îl interesau cei doi bărbați care veneau la urmă.

— Ario și Foscar, șușoti Day.

— Fără doar și poate.

Fiii lui Orso schimbară câteva cuvinte cu gărzile care își ocupau posturile în fața celor două uși. Apoi Ario făcu o plecăciune batjocoritoare și, cu cele două femei agățate de braț, se îndreptă clătinându-se spre cea de-a doua ușă, lăsându-i fratelui său Apartamentul Regal.

Morveer se încruntă.

— Precis ceva *nu e cum trebuie.*

Numai un idiot își putuse imagina că așa trebuie să arate dormitorul unui rege. Totul era mult prea țipător, totul era brodat cu fire din aur și argint. Patul monstruos cu baldachin era sufocat sub mormane de cuverturi din mătase stacojie. Un bufet

supradimensionat era plin până la refuz cu sticle colorate cu băutură. Tavanul era acoperit tot cu ornamente întunecate, iar din mijlocul lui pornea un candelabru enorm și strălucitor care atârna prea jos. Căminul era decorat cu o sculptură din marmură verde, reprezentând două femei care țineau deasupra capetelor un platou cu fructe.

Pe unul dintre pereți era un tablou imens, în ramă strălucitoare - o femeie, cu pieptul prea mare ca să fie adevărat, se scălda într-un pârâu, bucurându-se de asta mult mai mult decât ar fi fost firesc. Monza nu reușise niciodată să înțeleagă de ce cu cât erau mai multe țâțe goale într-un tablou, cu atât era el considerat mai bun. Însă asta era părerea pictorilor, așa că asta pictau.

— Mă apucă durerea de cap de la zdrăngănitul ăla infernal, mormăi Vitari, vârându-și un deget în corset ca să se scarpine.

— Pe mine mă doare capul de la mizeria aia de pat, spuse Monza. Mai ales cu tapetul ăla în spate.

O nuanță vulgară de azuriu, cu dungi turcoaz și stele aurii.

— Vezi? Asta te face să fumezi.

Și Vitari arătă spre pipa din fildeș de pe măsuța din marmură de lângă pat, alături de care se afla un borcănel din sticlă șlefuită, cu un ghemotoc de pleavă înăuntru. Monza nu avea nevoie să i se atragă atenția. În ultima oră cu greu își desprinsese ochii de acolo.

— Concentrează-te la ce avem de făcut! se răsti ea, smulgându-și ochii de la pipă și uitându-se spre ușă.

— Mereu mă concentrez, pufni Vitari, ridicându-și fusta. Deși nu mi-e deloc ușor cu afurisitele astea de haine pe mine. Cum poate o femeie…

— Ssst!

Pași apropiindu-se pe coridor.

— Oaspeții noștri. Ești pregătită?

Monza își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt și simți cum o împung în șale mânerele cuțitelor ascunse în corset.

— Cam târziu să mă răzgândesc, nu crezi?

— Poate te-ai hotărât să treci la fapte în pat.

— Prefer să-i omor.

Monza își scoase brațul pe geam, sperând că așa arăta o atitudine seducătoare. Inima îi bubuia în piept, sângele îi clocotea puternic în timpane.

Scârțâind, ușa se întredeschise foarte puțin și în încăpere intră un bărbat. Înalt, îmbrăcat doar în alb, cu masca aurie în forma unei jumătăți de soare. Avea o barbă fără cusur, care însă nu reușea să-i ascundă cicatricea urâtă de pe bărbie. Monza se holbă uluită la el. Ăsta nu era Ario. Nici măcar Foscar nu era.

— Căcat! auzi ea șoapta lui Vitari.

Recunoașterea o izbi ca o flegmă între ochi. Nu era fiul lui Orso, ci ginerele lui. Nimeni altul decât marele artizan al păcii, Maiestatea Sa Augustă, Înaltul Rege al Uniunii.

— Gata? întrebă Cosca.

Fiori își drese încă o dată glasul. Parcă îi rămăsese ceva acolo încă de când pusese piciorul în locul ăsta blestemat.

— Cam târziu să mă răzgândesc, nu crezi?

Zâmbetul ca de nebun al bătrânului mercenar se lăți și mai mult.

— Poate te-ai hotărât să treci la fapte în pat. Domnilor! Doamnelor! Atenție, vă rog!

Toți instrumentiștii se opriră din zdrăngănit și doar scripca începu să scârțâie pe o singură coardă. Nici asta nu-l ajuta pe Fiori să se simtă mai bine.

Cosca împunse aerul cu bastonul, împrăștiind oaspeții din cercul pe care îl făcuseră în mijlocul curții.

— Faceți loc, prieteni, căci mare pericol vă pândește! În fața ochilor voștri neîncrezători urmează să se desfășoare unul dintre cele mai impresionante momente ale istoriei!

— Când am și eu parte de ceva păsărică? strigă cineva, în hohotele zgomotoase de râs ale celorlalți.

Cosca făcu un salt înainte și mai că-i scoase imprudentului ochiul cu bastonul.

— Atunci când o să moară cineva!

Acum începuse să bată și toba, du-du-dum, du-du-dum, fleoșc. Oamenii se înghesuiau împrejurul cercului luminat de torțe. Măști de păsări și fiare, soldați și clovni, cranii căscate și diavoli rânjiți. Pe chipuri de bărbați beți, plictisiți, supărați, curioși. În spate, Barti și Kummel săreau unul pe umerii celuilalt și băteau din palme în ritmul tobei.

— Pentru cultura, desfătarea și edificarea voastră…

Fiori habar n-avea ce mai însemna și aia.

— Casa de Huzur a lui Cardotti vă prezintă…

Aici nordicul trase aer în piept, ridică scutul și sabia și intră în cerc.

— Scandalosul duel dintre Temutul Fenris…

Și Cosca făcu un semn din baston spre Suru’, care intra agale în cerc din cealaltă parte.

— Și Logen Nouădegete!

— Ba are zece! strigă altcineva, stârnind alte valuri de chicoteli cherchelite.

Pe Fiori nu-l amuză deloc gluma. O fi fost Suru’ cu mult mai puțin înspăimântător decât Temutul cel adevărat, dar nici că avea darul de a te liniști, cu masca aia de fier negru pe figură, cu jumătate din țeasta lui rasă și brațul stâng vopsite în albastru. Ciomagul lui părea al naibii de greu și al dracului de vătămător, mai cu seamă când îl vedeai strâns în pumnii ăia puternici. Fiori își tot spunea că sunt în aceeași tabără. Și că doar se prefăceau. Se prefăceau, nimic mai mult.

— Vă sfătuim să faceți loc, domnilor! zbieră Cosca.

Cele trei dansatoare gurkiene, cu măști de pisici negre pe fețele lor negre, îi împinseră pe oaspeți către zidul clădirii.

— S-ar putea să se lase cu sânge!

— Bine-ar fi!

Alte valuri de râsete.

— Că doar n-am venit ca să mă uit la doi tâmpiți cum dănțuiesc!

Spectatorii începură să răcnească, să fluiere, să huiduie. Cei mai mulți huiduiau. Fiori nu mai credea că planul lui - adică țopăim în cerc câteva minute, dând aiurea din mâini și din picioare, după aia eu îmi bag sabia la subrațul lu’ Suru’, în timp ce el sparge o bășică plină cu sânge de porc - mai avea vreo șansă să-i facă pe neisprăviții ăia să-i aplaude. Își aduse aminte de adevăratul duel, desfășurat în afara zidurilor de la Carleon și de al cărui rezultat depindea soarta întregului Nord. Dimineața înghețată, aburii respirației încețoșând aerul, sângele. Carlii strânși pe margine, agitându-și scuturile, zbierând și urlând. Se întrebă ce ar fi zis ei de toată aiureala de aici. Da, pe ridicole căi te mai poartă viața.

— Începeți! strigă Cosca, repezindu-se să se adăpostească în mulțime.

Suru’ scoase un urlet asurzitor și se repezi la Fiori agitându-și ciomagul. Agitându-l al naibii de convingător. Atitudinea lui îl

șocă pe nordic. Își ridică la timp scutul, dar forța loviturii îl răsturnă cu cracii în sus și-i amorți instantaneu brațul stâng. Se întinse cât era de lung, se încurcă în propria-i sabie și reuși să-și ciupească o sprânceană cu vârful ei. Bine că nu și-o vârâse în ochi. Se rostogoli într-o parte, iar ciomagul lovi puternic locul unde fusese el doar cu o fracțiune de secundă înainte. În jur zburară multe așchii de piatră. Nici bine nu apucă să se ridice în picioare, că Suru' îl atacă din nou, cu o privire care părea a-i spune că nu se joacă. Și atunci Fiori se văzu nevoit să se târască de-a bușilea de acolo, cu toată demnitatea unei mâțe nimerite într-un bârlog de lupi. Nu-și amintea să fi discutat despre așa ceva. Se vedea treaba că uriașul ăla al dracului avea de gând să le ofere nemernicilor din jur un spectacol vrednic de ținut minte.

— Fă-i felu'! zbieră cineva.

— Vrem să vedem sânge, cretinilor!

Fiori apucă și mai strâns mânerul sabiei. O presimțire rea îl cuprinse pe nepusă masă. O presimțire mult mai rea decât cele de mai devreme.

În mod normal, zarurile îl calmau pe Prietenosul, dar nu și în seara asta. Avea o presimțire rea. O presimțire mult mai rea decât cele de mai devreme. Le urmări cum se rostogolesc, se ciocnesc, se învârtesc - perforându-i, parcă, pielea lipicioasă cu clinchetul lor - și se opresc.

— Doi-patru, spuse.

— Vedem și noi! se răsti la el bărbatul cu masca în formă de semilună. Afurisitele astea de zaruri mă urăsc!

Le aruncă furios încă o dată și zarurile se izbiră de lemnul lustruit.

Încruntat, Prietenosul le adună și le împinse cu blândețe înapoi.

— Cinci-trei. Câștigă casa.

— Mi se pare că și-a făcut un obicei din asta, mormăi cel cu masca în formă de corabie, fiind aprobat de murmurele furioase ale prietenilor lui.

Erau beți. Beți și proști. Casa câștigă întotdeauna și tocmai ăsta-i motivul pentru care organizează jocuri de noroc. Însă nu era treaba Prietenosului să-i lumineze pe tembelii ăștia. În celălalt capăt al sălii zbieră încântat alt cretin atunci când roata norocului îi nimeri numărul preferat. Câțiva jucători de cărți

aplaudară în batjocură.

— Zarurile dracului!

Semilună sorbi zgomotos din vin, în timp ce Prietenosul strânse cu grijă jetoanele și le adăugă la grămezile tot mai mari din fața lui. Îi era greu să respire, pentru că aerul era plin cu tot felul de mirosuri ciudate - parfum și transpirație, vin și fum. Își dădu seama că stă cu gura căscată și și-o închise la repezeală.

Regele Uniunii - chipeș, regesc și total neașteptat - se uită de la Monza la Vitari și de la Vitari la Monza. Monza își dădu seama că stă cu gura căscată și și-o închise rapid.

— Nu vreau să vă jignesc, însă mă mulțumesc doar cu una dintre voi și... am avut mereu o slăbiciune pentru brunete.

Făcu un semn spre ușă, adăugând:

— Sper că nu te superi dacă te rog să ne lași singuri. Voi avea grijă să fii plătită.

— Câtă generozitate! murmură Vitari, privind într-o parte.

Monza ridică aproape imperceptibil din umeri. Mintea îi țopăia ca o broască în apă clocotită, încercând disperată să găsească o ieșire din capcana asta, pe care ea singură o construise. Vitari se dezlipi de perete și se îndreptă cu pas țanțoș spre ușă. Când trecu pe lângă rege, îi mângâie haina cu dosul palmei și zâmbi batjocoritor.

— Blestemată să fie roșcata care mi-a fost mamă!

Și ușa se închise în urma ei.

— Ce... se bâlbâi regele, încercând să-și dreagă glasul. Plăcută este această cameră!

— Sunteți ușor de mulțumit.

Bărbatul scoase un hohot de râs ca un nechezat.

— Soția mea nu ar fi de aceeași părere.

— Puține sunt soțiile care au lucruri măgulitoare de spus despre soții lor. De aceea avem noi căutare.

— Nu m-ai înțeles. Am venit aici cu consimțământul ei. Soția mea este însărcinată cu cel de-al treilea copil al nostru și, prin urmare... mă rog, cred că nu te interesează.

— Mă interesează orice spuneți. Pentru asta sunt plătită.

— Desigur.

Regele își frecă mâinile.

— Aș dori să beau ceva.

Monza făcu un semn din cap către bufet.

— Acolo.
— Tu nu vrei?
— Nu.
— Nu, bineînțeles că nu. De ce ai vrea?
Își turnă vin și adăugă:
— Presupun că nu-i nimic nou pentru tine.
— Nu.
Deși nu ținea minte când se mai deghizase în curvă și fusese în aceeași cameră cu un rege. Avea două opțiuni. Ori se culcă cu el, ori îl omoară. Dar niciuna dintre ele nu-i făcea plăcere. Oricum va avea multe necazuri după ce îl va ucide pe Ario. Dacă ar fi ucis și un rege - chiar dacă regele cu pricina era ginerele lui Orso - ar fi intrat în belele și mai mari.
Când are de ales între două rele, a scris Farans, *generalul trebuie să aleagă răul cel mai mic.*
— Îmi păreți tulburat, murmură ea.
Regele ajunsese până la piciorul patului.
— Trebuie să-ți mărturisesc că a trecut mult timp de la ultima mea vizită într-un… într-un loc ca acesta.
— Atunci să vă dau ceva care să vă calmeze.
Și, fără să-i dea prilejul să o refuze, Monza se întoarse cu spatele la el și se apucă să umple pipa. Termină foarte repede. Avea îndemânare, doar făcea asta în fiecare seară.
— Pleavă? Nu cred că…
— Aveți nevoie de consimțământul soției și pentru asta?
Îi întinse pipa.
— Bineînțeles că nu.
Privindu-l în ochi, ea ridică lampa și apropie flacăra de găvan. Regele trase o dată din pipă și începu să tușească. A doua oară merse ceva mai bine. Trase și a treia oară și reuși să țină fumul în gură, abia apoi suflându-l afară.
— Acum tu, zise el răgușit, punându-i pipa în mână și întinzându-se pe pat.
Fumul care șerpuia din găvan îi gâdila nările.
— Eu…
O, cât de mult își dorea s-o facă. Nevoia o făcea să tremure.
— Eu…
Uite pipa, uite-o chiar aici, în mâna ei. Dar nu era momentul potrivit să se lase în voia viciului. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

Buzele regelui se încrețiră într-un zâmbet tâmp.
— Tu de al cui consimțământ ai nevoie? Îți promit că n-am să te pârăsc…
Deja Monza aprinsese cojile cenușii și trăgea cu poftă din pipă, bucurându-se să simtă cum fumul îi arde plămânii.
— Ale dracu’ cizmele astea! zicea acum regele, încercând să-și tragă încălțările lustruite din picioare. Nici nu-mi vin… Dai o sută de mărci… pe niște cizme… și te aștepți să…
Una îi zbură din mână și se izbi de perete. Monza își dădu seama că îi era cam greu să stea în picioare.
— Încă o dată, spuse ea, întinzându-i din nou pipa.
— Mă rog… ce rău facem?
Monza privi țintă la flacăra lămpii. Pâlpâia, se umfla, strălucea în toate culorile unui tezaur de nestemate inestimabile. Iar firimiturile cenușii de pleavă se făceau roșii și scânteiau și apoi se făceau cenușă. Regele îi suflă în față o dâră lungă de fum cu miros dulceag, iar ea închise ochii și o inhală. Tot capul îi era plin cu fumul ăsta, puțin mai avea și plesnea.
— Mmm…
— Ei?
Regele privi dezorientat în jur.
— Este… este…
— Da. Da, este.
Întreaga încăpere strălucea. Durerea din picioare i se transformase în niște furnicături agreabile. Parcă îi spumega pielea. Se prăbuși pe pat și auzi ca prin vis cum îi scârțâie salteaua sub fund. Nu erau aici decât ei doi - ea și cu Regele Uniunii - cocoțați pe un pat hidos dintr-un bordel. Ce altceva ar fi putut să fie mai plăcut?
Regele își trecu alene limba peste buze.
— Soția mea. Regina. Știi tu. Ți-am zis? Uneori nu-i…
— Soției voastre îi plac femeile.
Monza se miră și ea de ce-i ieșise pe gură. Apoi pufni în râs și se văzu nevoită să-și șteargă scuipatul de pe buze.
— Foarte mult îi plac.
Vedea prin găurile de la mască cum ochii regelui se făcuseră roz și o priveau cu atenție.
— Femeile? Despre ce vorbim? exclamă el, apropiindu-se de ea. Nu… mai… sunt… tulburat.
Puse cu stângăcie o mână pe piciorul ei.

— Cred... bolborosi el. Cred...

Își dădu ochii peste cap și se prăbuși înapoi pe pat, cu brațele desfăcute. Capul îi căzu încet într-o parte, masca îi alunecă de pe față și începu să sforăie ușor.

Atât de liniștit părea acum. Monza își dorea să se întindă și ea alături, să se bucure și ea de această liniște. Tot timpul se gândea și își făcea planuri și își făcea griji și se gândea. Avea nevoie de odihnă. Merita să se odihnească. Dar o împiedica ceva - ceva ce trebuia să facă mai întâi de toate. Ce anume? Se ridică de pe pat și începu să se clatine pe picioarele care parcă nu mai voiau să o asculte.

Ario.

— Aha, asta este!

O lăsă pe Maiestatea Sa să zacă acolo și încercă să ajungă la ușă, prin camera care se înclina într-o parte și alta, dorind să o împiedice să-și urmeze planul. Perfidă cameră! Se aplecă și își smulse unul dintre pantofii cu toc, își pierdu echilibrul și aproape căzu. Și-l azvârli și pe celălalt, care pluti încet prin aer, aidoma unei ancore coborând în ape. Făcea mari eforturi ca să-și țină ochii deschiși și ațintiți asupra ușii, pentru că între ea și lume se înălțase un mozaic din sticlă albastră. Iar flăcările lumânărilor din spatele lui îi încețoșau vederea, aproape orbind-o.

Morveere îi făcu un semn din cap lui Day, iar ea îi răspunse la fel. Fata era o umbră neagră ghemuită în întunericul podului. Grinzile din spatele ei erau doar niște contururi la fel de negre, cu capetele foarte slab luminate.

— Eu mă ocup de cei doi din fața Apartamentului Regal, îi șopti el. Tu... ai grijă de ceilalți.

— Bine. Dar când?

Aceasta era o întrebare de o importanță capitală. Își lipi ochiul de gaură. Avea țeava într-o mână și își freca nervos degetele de la cealaltă. Ușa de la Apartamentul Regal se deschise și Vitari ieși printre cele două gărzi. Se încruntă înspre tavan, apoi porni pe coridor. Nici urmă de Murcatto, nici urmă de Foscar, nici urmă de nimeni și nimic. Nu așa fusese planul - de asta Morveer era foarte sigur. Bineînțeles că tot mai trebuia să ucidă gărzile: fusese plătit să o facă și el mereu își respecta partea de învoială. Aceasta era una dintre multele trăsături de caracter care îl deosebeau de depravații de teapa lui Nicomo Cosca. Dar

când să o facă? Când… când…

Morveer se încruntă. Era convins că aude un plescăit.

— Acum te-ai găsit să mănânci?

— E doar o chiflă.

— Încetează! Suntem la lucru, pentru Dumnezeu! Și eu încerc să gândesc! E prea mult să-ți cer să dai dovadă de un dram de profesionalism?

Și timpul parcă nu mai trecea. Din curte răzbăteau până la ei zdrăngănelile muzicanților ălora incompetenți. Nu se vedea nicio mișcare, doar gărzile își mai treceau greutatea de pe un picior pe celălalt. Morveer clătină încet din cap. Și în acest caz, la fel ca în multe altele, mișcările semănau mult între ele. Trase aer în piept, ridică țeava la buze, ținti soldatul aflat mai departe…

Ușa de la camera lui Ario se trânti de perete. Ieșiră două femei, una dintre ele încă aranjându-și fusta. Morveer își ținu răsuflarea. Femeile închiseră ușa și se îndepărtară pe coridor. Unul dintre soldați spuse ceva celuilalt și începu să râdă. Un șuierat aproape neauzit când Morveer suflă în țeavă îi curmă râsul.

— Au! exclamă soldatul aflat mai aproape, ducându-și mâna la cap.

— Ce e?

— Nu știu… parcă m-a înțepat ceva.

— Te-a înțepat? Păi, ce ar…

Dar venise rândul lui să se țină de cap.

— La naiba!

Primul descoperise acul printre firele de păr și acum îl ridicase în lumină.

— Un ac.

Vru să-și tragă sabia, dar mâna nu-i mai dădu ascultare. Apoi se clătină, se sprijini de picioare și alunecă în fund.

— Mă simt…

Al doilea soldat făcu un pas șovăielnic, întinse mâinile ca să se agațe de aer și se prăbuși în nas, cu brațele desfăcute. Morveer își îngădui un mic gest de satisfacție, după care se târî până la Day, care stătea lângă alte două găuri, cu țeava pregătită în mână.

— Ai reușit? o întrebă el.

— Normal.

Și mușcă din chifla pe care o ținea în cealaltă mână. Morveer se uită printr-o gaură și văzu că și soldații din fața Apartamentului Regal își pierduseră cunoștința.

— Bună treabă, draga mea! Dar, *vai,* a fost singura sarcină care ni s-a încredințat.

Și începu să-și strângă instrumentele.

— Nu mai rămânem puțin ca să vedem ce se întâmplă?

— Nu văd niciun motiv pentru care am face așa ceva. Nu putem decât să sperăm că vor muri niște oameni, iar asta am mai văzut. Ai frânghia?

— Normal.

— Niciodată nu-i prea devreme să-ți asiguri calea de scăpare.

— Prudența mereu pe primul loc.

— *Întocmai.*

Day desfășură colacul de frânghie și legă strâns un capăt al ei de o grindă groasă. Ridică piciorul și lovi gemulețul, scoțându-l din ramă. Morveer îl auzi căzând în apa din canalul aflat în spatele clădirii.

— Foarte frumos lucrat! *Ce* m-aș face fără tine?

— Mori!

Și Suru' se repezi la el, cu ciomagul uriaș ridicat deasupra capului. Fiori icni odată cu mulțimea de spectatori. Reuși să se ferească în ultima clipă, dar simți suflul loviturii hârșâindu-i obrazul. Îl cuprinse pe malac într-o îmbrățișare stângace și se bălăbăniră amândoi în jurul cercului, ca o pereche nepricepută la dans.

— Ce dracu' vrei? șuieră Fiori în urechea adversarului său.

— Răzbunare!

Suru' îi trase un genunchi în burtă și-l îmbrânci de lângă el.

Fiori se împletici, reuși să se reechilibreze și începu să-și frământe creierii ca să înțeleagă ce rău îi făcuse el omului ăsta.

— Răzbunare? Pentru ce, nebunule?

— Pentru Uffrith!

Și Suru' lovi din picior, prefăcându-se că atacă. Fiori se retrase urgent, uitându-se la el peste marginea scutului.

— Ce zici? N-a murit nimeni acolo!

— Sigur?

— Doi tipi la docuri, da'…

— Frate-miu! Nici doișpe ani n-avea!

— N-am avut nicio legătură cu povestea aia, cretinule! Dow cel Negru i-a omorât!

— Dow cel Negru nu-i aci și io jurat-am lu’ mumă-mea c-o să-l răzbun. Or, tu ai fost acolo, așa că tu o să plătești, jigodie!

Scoțând un chirăit ca de femeie, Fiori se feri de altă lovitură năprasnică. Spectatorii urlau și ovaționau, setoși de sânge ca la un duel adevărat.

Deci despre răzbunare este vorba. Sabie cu două tăișuri cum alta nu-i. Niciodată nu-ți poți da seama când târfa aia o să te taie. Pe unul dintre obrajii lui Fiori șiroia sângele de la rana căpătată puțin mai devreme, dar el nu se putea gândi decât la cât de al dracului de nedrept era totul. Încercase să se poarte așa cum se cuvine, exact cum îl îndemnase mereu fratele lui. Încercase să devină un om mai bun. Nu așa făcuse? Aici te aduc bunele intenții. Fix în căcat.

— Dar… am făcut tot ce am putut! urlă el în nordică.

Prin despicătura din masca lui Suru’ țâșni o flegmă.

— La fel și frate-miu!

Și se repezi, mișcând atât de repede ciomagul, încât nici nu i se mai deslușea conturul. Fiori se aplecă și ridică scutul, îl izbi pe uriaș sub falcă și-l făcu să se dea îndărăt și să scuipe sânge.

Da, Fiori încă mai avea ceva mândrie. Măcar atâta. Al naibii să fie el dacă avea să se lase întors în țărână de un idiot mare și greu de cap, care nu era în stare să deosebească un om bun de unul rău! Simți cum îi clocotește furia în gât, la fel cum se întâmpla pe vremuri, în Nord, când se afla în toiul bătăliei.

— Răzbunare, zici? zbieră el. Îți dau eu o răzbunare de nu te vezi!

Cosca tresări văzând cum Fiori parează o lovitură cu scutul și se împleticește. Îl auzi cum mormăie în nordică niște cuvinte furioase. Îl urmări cum bate aerul cu sabia, ratând capul lui Suru’ doar cu un deget și aproape împlântând-o în spectatorii care se retraseră speriați.

— Nemaipomenit! se trezi unul să spună, zici că-i adevărat! Musai să-i angajez pentru nunta lu’ fie-mea…

Foarte corect. Spectacolul oferit de nordici era unul pe cinste. Cam prea pe cinste. Începură să se miște precauți unul în jurul celuilalt, privindu-se țintă. Din când în când, câte unul mai încerca să lovească cu arma sau cu piciorul, cu precauția

acelora care știu că cea mai mică greșeală le poate aduce moartea. Lui Fiori i se lipise părul de obrazul plin de sânge. Pe platoșa din piele a lui Suru’ se vedea o tăietură lungă și sub bărbie avea o rană acolo unde fusese lovit cu marginea scutului.

Privitorii nu mai zbierau măscări, ci suspinau și icneau. Nu-i scăpau din ochi pe cei doi luptători și ba se împingeau în față ca să vadă mai bine, ba se retrăgeau, îmbrâncindu-se și călcându-se, atunci când erau folosite armele. Tuturor li se părea că aerul din curte era încărcat cu ceva, așa cum este încărcat cerul înaintea unei furtuni uriașe. Acel ceva era furie - furie autentică, ucigătoare.

Instrumentiștii prinseseră ritmul luptei, sporind tensiunea aproape insuportabilă: arcușul apăsa în forță coardele la fiecare mișcare a sabiei lui Fiori, toba bubuia de câte ori Suru’ își ridica deasupra capului ciomagul uriaș.

Devenise limpede pentru toată lumea că încercau să se omoare, iar Cosca habar n-avea cum ar fi putut să-i împiedice. Tresări din nou când ciomagul se izbi de scutul lui Fiori, aproape dărâmându-l pe nordic. Aruncă o privire îngrijorată la ferestrele cu vitralii.

Ceva îi spunea că nu doar două cadavre vor lăsa ei în urmă în noaptea aceasta.

Cei doi soldați zăceau lângă ușă. Unul stătea în fund și se holba la tavan. Celălalt era întins pe burtă. Nici nu păreau morți. Parcă dormeau și atât. Monza își trase câteva palme peste față, încercând să scape de efectul drogului. Ușa veni spre ea și o mână cu mănușă neagră prinse clanța. La dracu’! Trebuia să-și urmeze planul. Așteptă ca mâna aceea să dea drumul ușii.

— A!

Mâna era a ei. Apăsă clanța și ușa se deschise brusc. Monza își pierdu echilibrul și aproape căzu în nas. Camera se învârtea în jurul ei, pereții pluteau, se topeau, se transformau în cascade năvalnice. În cămin, flăcările sfârâiau și pocneau, aruncând scântei. Pe fereastra deschisă intrau niște acorduri infernale și strigăte de bărbați. Parcă putea să vadă toate sunetele alea - niște pete vesele, care se răsuceau în jurul geamului și-i gâdilau timpanele.

În pielea goală și cu brațele și picioarele desfăcute, prințul Ario stătea întins pe cuvertura mototolită a patului. Întoarse

capul spre ea, iar penele lungi de pe mască aruncară umbre lungi pe peretele din spate.

— Mai vrei? murmură el, sorbind leneș dintr-o sticlă cu vin.

— Sper că fetele v-au… obosit… deja.

Monzei i se părea că-și aude vocea ca dintr-o căldare. Se apropie încet de pat, legănându-se ca o corabie pe marea roșie a covorului moale.

— Socotesc că pot să mă ridic la nivelul așteptărilor tale, spuse Ario, pipăindu-și instrumentul. Deși mi se pare că tu ești în avantaj.

Și întinse un deget spre ea.

— Prea multe haine.

— Mda, murmură Monza și lăsă să-i cadă blana de pe umeri.

— Și mănușile, arătă el cu mâna. Nu-mi plac.

— Nici mie.

Le scoase cu grijă. Ario rămase cu privirea ațintită asupra mâinii ei drepte. Ea o ridică în fața ochilor și se uită la ea de parcă atunci o vedea prima oară. De-a lungul antebrațului se întindea o cicatrice lungă și trandafirie. Mâna era o gheară umflată - cu palma strivită, degetele strâmbe. Doar cel mic se încăpățâna să stea țeapăn.

— A!

Monza uitase cu totul de cicatrice.

— O mână mutilată! exclamă Ario entuziasmat.

Se dădu repede jos din pat și se apropie de ea. Penele de la mască și instrumentul de mai jos i se legănau în ritmul pașilor.

— Cât de… exotic!

— Nu-i așa?

Amintirea clipei când Gobba îi zdrobise degetele sub talpa cizmei lui o readuse brusc la realitate. Își dădu seama că a început să zâmbească.

— N-ai nevoie de asta.

Apucă penele, îi trase masca de pe ochi și o aruncă într-un colț.

Pe buzele lui Ario se întinsese un rânjet lasciv. În jurul ochilor avea niște pete rozalii, unde îl apăsase masca. Privindu-l, Monza simți cum i se scurge din minte tot fumul de pleavă. Îl văzu din nou înjunghiindu-i fratele în gât, aruncându-l peste balustrada terasei, văitându-se că s-a tăiat. Și uite-l acum în fața ei. Moștenitorul lui Orso.

— Ești obrăznicuță, spuse el. Trebuie să-ți dau o lecție.
— Poate am să-ți dau eu una.
Ario veni mai aproape, atât de aproape că-i simțea putoarea transpirației.
— Mult curaj ai de-mi răspunzi așa. Foarte mult curaj.
Întinse degetul și o mângâie pe braț.
— Puține femei au atâta curaj.
Se apropie și mai mult, apoi își strecură cealaltă mână în despicătura fustei și o strânse tare de fund.
— Parcă te-aș cunoaște.
— Așa crezi?
Monza își apucă masca cu degetele strivite. Ario o trase și mai aproape. Foarte ușor, Monza își strecură mâna stângă la spate și apucă mânerul unuia dintre cele două cuțite din corset.
— Bineînțeles că mă cunoști.
Și își smulse masca.
Rânjetul lui Ario mai pâlpâi o clipă, în timp ce o studia cu atenție. Apoi holbă îngrozit ochii.
— Ajutor…!

— O sută de mărci pe aruncarea asta! urlă Semilună, ridicând zarurile.
Tăcerea se așternu în sală. Toți se întoarseră să privească.
— O sută de mărci.
Suma asta nu însemna nimic pentru Prietenosul. Nu erau banii lui, iar banii îl interesau doar când putea să-i numere. Din punctul lui de vedere, pierderea și câștigul erau exact același lucru.
Semilună zgâlțâi zarurile în pumn.
— Haideți, măi, căcănarilor!
Zarurile se rostogoliră.
— Cinci-șase.
— Ha!
Amicul lui Semilună răcni, hohoti pe un ton grav, îl bătu pe spate, de parcă cine știe ce mare victorie ar fi dobândit.
Cel cu masca în formă de corabie ridică brațele.
— Ia-o p-asta!
Cel cu masca de vulpe făcu un gest obscen.
Parcă lumina lumânărilor devenise prea puternică. Mult prea puternică să mai poată număra. Atmosfera se încinsese prea

tare, aerul era înăbușitor. Prietenosul își simțea cămașa lipită de spinarea udă. Luă zarurile și le aruncă ușor, provocând câteva oftaturi în jurul mesei.

— Cinci-șase. Casa câștigă.

— Trișor nenorocit!

Prietenosul se încruntă. La Fereală l-ar fi tăiat pe cel care i-ar fi vorbit astfel. Era obligat s-o facă, pentru ca toți ceilalți să înțeleagă și să nu încerce și ei. Și l-ar fi tăiat pe îndelete și cu simț de răspundere. Numai că acum nu era la Fereală, era afară. I se ceruse să se controleze. Încercă să uite de mânerul cald al satârului care-l apăsa în coaste. Control. Ridică din umeri.

— Cinci-șase. Zarurile nu mint.

Semilună înșfăcă încheietura Prietenosului chiar în clipa când acesta se pregătea să adune jetoanele. Se aplecă spre el, îl împunse în piept cu degetul și îl acuză cu un glas răgușit de băutură.

— Eu zic că zarurile tale sunt măsluite.

Chipul Prietenosului se ofili. Răsuflarea i se opri în gât, sufocându-l. Simțea usturimea fiecărui strop de sudoare de pe frunte, de pe spinare, de pe țeastă. O furie calmă, rece, insuportabilă îi sfârtecă tot trupul.

— Cum zici că sunt zarurile mele?

Abia dacă-și auzi propria șoaptă.

Degetul bețivului în pieptul lui: o dată, de două ori, de trei ori.

— Zarurile tale mint.

— *Ce* fac?

Și satârul Prietenosului despică în două masca în formă de semilună. La fel și căpățâna de sub ea. Cuțitul Prietenosului intră prin gura căscată a individului cu masca în formă de corabie și-i ieși prin ceafă. Și îl înjunghie încă o dată și încă o dată, fleoșc, fleoșc. Mânerul cuțitului se umpluse de sânge și îi aluneca în mână. O femeie scoase un țipăt lung și ascuțit.

Prietenosul își dădea vag seama că toată lumea se uită la el - patru sau trei ori patru, sau mai mulți, sau mai puțini. Răsturnă masa de zaruri, dezlănțuind o ploaie de pahare, jetoane și monede. Bărbatul cu masca de vulpe se holba la el, obrazul palid îi era împroșcat cu bucăți cenușii de creier.

Prietenosul se apropie și-l privi în găurile pentru ochi ale măștii.

— Cere-ți scuze! urlă el din toți rărunchii. Cere-ți scuze

zarurilor mele!

— Ajutor…

Strigătul lui Ario se transformă într-un horcăit astmatic. Se uită în jos și Monza îi urmări privirea. Cuțitul ei era înfipt în locul unde pulpa îi ieșea din trup, chiar lângă scula lui veștejită. Și era împlântat până în plăsele, iar pe pumnul ei șiroia sângele. Prințul reuși să mai scoată o frântură de zbieret sinistru, amuțit pe dată de celălalt cuțit al Monzei care-i intră sub ureche și-i ieși pe cealaltă parte a gâtului.

Cu ochii ieșiți din orbite, Ario încerca să o apuce cu o mână de umărul ei gol. Cu mâna cealaltă bâjbâia după mânerul cuțitului. Degetele i se umplură de propriu-i sânge, gros și negru. Îi șiroia în jos pe piept, mânjindu-i pielea albă cu dâre vâscoase. Căscă iarăși gura, dar aerul se împiedică în lama din gât și nu se auzi decât un sunet înfundat, ca o bășină. Se clătină, încercând să se apuce de ceva. Monza îl privea fascinată.

— Trei morți. Au mai rămas patru.

Ario se izbi cu fundul de pervazul ferestrei și se lovi cu capul de geamul cu vitraliu, deschizându-l. Apoi se prăbuși în noapte.

Ciomagul se înălță din nou și ar fi putut să crape țeasta lui Fiori ca pe un ou. Numai că mișcarea lui Suru’ a fost mai lentă, mai neglijentă. Plus că își lăsase neapărată partea stângă. Fiori se feri, se răsuci pe un călcâi și lovi cu sabia. Cu un sunet zemos, aceasta reteză antebrațul vopsit în albastru al uriașului și i se împlântă adânc în abdomen. Din ciot țâșniră valuri de sânge, împroșcând fețele spectatorilor. Ciomagul se rostogoli pe pietre, împreună cu mâna. Cineva țipă ascuțit. Altcineva începu să râdă.

— Cum dracu’ au făcut șmecheria asta?

Însă chiar atunci Suru’ începu să orăcăie, de parcă își prinsese piciorul în ușă.

— Futu-i! Doare! Au! Au!

Cu mâna rămasă își pipăi gaura din burtă, din care curgea un mucilagiu închis la culoare. Căzu într-un genunchi, își dădu capul pe spate și începu să urle. Și tot urlă el așa, până când sabia lui Fiori îl pocni drept în frunte, găurindu-i masca între ochi. Uriașul se prăvăli pe spate, cu picioarele în sus. Apoi rămase nemișcat.

Astfel s-a încheiat spectacolul.

Instrumentiștii au mai bâlbâit câteva acorduri șubrede, apoi se opriră și ei. Peste curte se așternuse tăcerea. Nu se mai auzeau decât niște țipete slabe, venite din sala de jocuri. Fiori se uită la cadavrul lui Suru', la sângele care curgea de sub masca spartă. Nu mai simțea niciun fel de furie. Doar durerea din braț, usturimea de pe țeasta transpirată, și un soi de consternare benefică.

— De ce mi se întâmplă numai mie lucrurile astea?

— Pentru că ești un om rău, foarte rău, îl lămuri Cosca, privind peste umăr.

Pe Fiori îl cuprinse o senzație ciudată, ca și cum ar fi fost acoperit de o umbră în plină noapte. Își ridică ochii și chiar atunci un om în pielea goală se prăbuși în mijlocul spectatorilor, împroșcându-i din nou cu sânge.

Ce mai distracție!

Și dintr-odată se iscă o mare debandadă.

— Regele! țipă unul, complet aiurea.

Zona circulară și plină de sânge, unde fusese arena de luptă, se umplu de oameni care se îmbrânceau, se împiedicau unii de alții, neștiind niciunul încotro voia să fugă. Toți răcneau, plângeau, urlau. Glasuri de bărbați și de femei - atât de puternice că trezeau și morții din somn. Cineva se lovi de scutul lui Fiori, care îl îmbrânci instinctiv și el, răsturnându-l peste cadavrul lui Suru'.

— Este Ario!

— Crimă!

Unul dintre oaspeți vru să-și tragă sabia din teacă, dar un instrumentist se apropie foarte calm de el și-i sfărâmă căpățâna cu o lovitură puternică de ghioagă.

Alte țipete. Scrâșnete de metal. Fiori o văzu pe una dintre dansatoarele gurkiene spintecând burta unui om cu un cuțit încovoiat, îl văzu pe omul cu pricina cum vomita sânge în timp ce încerca să lovească și el cu sabia, îl văzu cum o înfige în piciorul unuia aflat în spatele lui. Se auzi zgomot de sticlă spartă și un om zbură prin una dintre ferestrele de la sala de jocuri. Panica și nebunia se răspândeau precum focul într-un câmp

uscat.

Unul dintre jongleri arunca cuțitele, care străbăteau curtea și se împlântau în carne și lemn, fără să deosebească prietenii de dușmani. Cineva îl apucă pe Fiori de mâna în care ținea sabia și el îl pocni cu cotul în față, ridică sabia să-l lovească și îl recunoscu pe Morc, cimpoierul, căruia tocmai ce îi dăduse sângele pe nas. Se auzi un bufnet sec și în toată îngrămădeala aia se văzu o flacără portocalie. Urletele urcară acum o octavă, intonând un refren îngrozit.

— Foc!

— Apă!

— Dă-te din drum!

— Jonglerul! Prinde...

— Ajutor! Ajutor!

— Cavaleri ai Regelui, la mine! La mine!

— Unde-i prințul? Unde-i Ario?

— Să m-ajute careva!

— Înapoi! strigă Cosca.

— Ce? strigă și Fiori, neînțelegând cine țipă la cine.

Prin beznă vâjâi un cuțit.

— Înapoi!

Cosca evită o lovitură de sabie, întoarse bastonul din care ieși o lamă subțire și o înfipse în gâtul unuia cu o mișcare rapidă. Vru să-l lovească pe un altul, nu-l nimeri, dar aproape îl înjunghie pe Fiori. Un curtean al lui Ario, cu masca în formă de tablă de șah, mai că-l nimeri cu sabia pe Cosca. Dar din spatele lui apăru Gurpi, care-i zdrobi capul cu lăuta. Carcasa de lemn se sfărâmă, iar lama toporului dinăuntru despică umărul individului până la osul pieptului. Ce mai rămase din trupul ciopârțit se rostogoli pe pietrele curții.

Țâșni o altă flacără. Oamenii se călcară în picioare, îmbrâncindu-se ca nebunii, ca să-i facă loc Incredibilului Ronco. Acesta se năpusti drept la Fiori, scoțând foc alb pe gură, ca un diavol scăpat din iad. Fiori vru să se dea la o parte, se împiedică, reuși să-l împingă cu scutul. Ronco se izbi mai întâi de un zid, apoi de altul, scuipând sfere de foc lichid. Disperați să scape mai repede de acolo, oamenii loveau la întâmplare cu săbiile. Flăcările cuprinseră iedera uscată. Urmă un pocnet, apoi un muget. Și focul se întinse pe peretele din lemn, scăldând curtea într-o lumină tremurată, de coșmar. O fereastră se

sparse. Porțile din fier zăngăniră puternic când oamenii se agățară de ele, implorând să fie scoși de acolo. Fiori își stinse scutul lovindu-l de un alt zid. Cuprins și el de flăcări, Ronco se tăvălea pe jos, scoțând un scârțâit jalnic de ceainic în clocote. Focul arunca străluciri de iad pe măștile oaspeților și ale artiștilor - oriunde s-ar fi uitat Fiori, nu vedea decât chipuri deformate, de monștri.

Nu era vreme de înțeles ceva din toată nebunia aia. Acum nu mai conta decât cine trăiește și cine nu, iar el nu avea deloc de gând să facă parte din a doua categorie. Se retrase, rămânând lângă zid, îmbrâncindu-i cu scutul pe cei care voiau să pună mâna pe el.

Doi soldați cu platoșe încercau să-și croiască drum prin gloata aia cuprinsă de isterie. Unul dintre ei îl spintecă pe Barti sau Kummel - greu de spus pe care -, dar lovitura a fost prea puternică, așa că îi reteză și un fragment din țeastă unuia dintre curtenii lui Ario, care se apucă de cap și începu să zbiere. Sângele îi șiroia întunecat printre degete și peste masca aurie. Bari sau Kummel - adică ăla care încă mai era teafăr - înfipse până în plăsele cuțitul în creștetul soldatului. Dar imediat începu să țipe când vârful unei săbii îi ieși prin piept.

Alt soldat cu platoșă se împingea printre oameni ca să ajungă la Fiori. Ținea sabia deasupra capului și urla ceva, parcă în limba Uniunii. De fapt, limba lui maternă nu avea nicio importanță. Important era doar că-și pusese în cap să-l ucidă, iar Fiori nu avea deloc intenția să se lase ucis. Așa că se repezi strigând la el, dar soldatul se dădu la o parte din calea lui și sabia lui Fiori se împlântă în altceva. În pieptul unei femei, nimerită din greșeală acolo. Aceasta se lipi de zid, începu să țipe, apoi țipetele i se transformară în bolboroseli. Masca sfâșiată îi căzuse într-o parte și se holba la el cu un singur ochi. Sângele i se revărsa din nas și din gură, vopsindu-i în nuanțe de roșu pielea albă a gâtului.

Curtea era un balamuc luminat de flăcări. Miniatura unui câmp de luptă pe timp de noapte. Însă nu existau tabere în bătălia asta, nu exista miză, nu existau învingători. Mulțimea înnebunită de panică se călca în picioare - trupuri vii, moarte, spintecate și însângerate se rostogoleau pe jos. Încurcat în coardele lăutei sale, Gurpi dădea disperat din mâini, incapabil să-și scoată toporul dintre fragmentele de lemn. Fiori văzu cum

un soldat îl înjunghie, stârnind o ploaie de sânge negru.

— Fumoarul! șuieră Cosca, doborându-l cu sabia pe unul care le stătea în drum.

Fiori avu impresia că nefericitul era unul dintre jongleri, însă nu avea cum să fie sigur. Se năpusti după mercenar pe ușa deschisă și amândoi se împinseră în ea ca să o închidă. Mâna cuiva intră prin deschizătură. Ei o striviră în cadrul din lemn și Fiori o lovi cu mânerul sabiei până când se retrase, tremurând și plină de răni. Cosca reuși să închidă ușa, o încuie și azvârli cheia cât colo.

— Și acum ce facem?

Bătrânul mercenar îi aruncă o privire ca de nebun.

— Ce te face să crezi că eu cunosc toate răspunsurile? Mama lor de răspunsuri!

Sala era lungă și scundă, cu perne presărate pretutindeni, cu separeuri despărțite prin draperii grele, cu lămpi discrete. Mirosea dulce, a fum de pleavă. Zgomotele balamucului de afară abia dacă se auzeau. Cineva sforăia. Altcineva râdea înăbușit. Un bărbat surâzător, cu mască de pasăre, se sprijinea de perete. Pipa îi atârna în mână.

— Ce facem cu ceilalți? șopti Fiori, mijind ochii în semiîntuneric.

— Mie mi se pare că am ajuns în punctul în care fiecare trebuie să-și vadă de propriul cur, nu crezi?

Cosca încerca să tragă un scrin masiv în fața ușii, care deja se cutremura sub loviturile celor de afară.

— Unde-i Monza?

— Trebuie să între prin sala de jocuri, nu? Că doar…

O fereastră se sparse, umplând încăperea cu cioburi sclipitoare. Fiori se retrase și mai mult în întuneric. Parcă simțea în cap bătăile ca de ciocan ale inimii.

— Cosca?

Nimic. Doar fum și întuneric. Pâlpâiri de lumină afară, pâlpâiri de lumină înăuntru. Se încurcă într-o draperie, trase de ea și o smulse din galeria de deasupra. Îl ustura gâtul de la tot fumul ăla. Înăuntru - fum de pleavă; afară - fum de foc. Nu mai puteai să respiri de atâta fum.

Parcă auzi niște voci. În stânga lui. Niște țipete și niște bubuituri ca de taur prizonier într-un grajd incendiat.

— Zarurile mele! Zarurile mele! Căcănari împuțiți!

— Ajutor!
— Chemați pe… cineva!
— La etaj! Regele! La etaj!
Cineva izbea în ușă cu un obiect greu. Fiori auzea cum lemnul se cutremură sub loviturile puternice. O siluetă apăru din fum.
— Scuze, ai putea să…
Fiori îl pocni cu scutul în față și îl dădu de-a berbeleacul, trecu împleticindu-se pe lângă el, cu ideea neclară că ar trebui să ajungă la scară. Monza era la etaj. La ultimul etaj. Auzi ușa spărgându-se în urma lui, văzu cum lumina își schimbă calitatea, cum sala se umple cu fum negru, cum oamenii se năpustesc în fumoar, cum săbiile sclipesc în penumbră. Unul arătă spre el.
— Acolo! Uite-l!
Fiori înșfăcă o lampă și o azvârli spre el, nu-l nimeri, dar lovi peretele. Lampa se sparse, împroșcând o draperie cu ulei încins. Oamenii se împrăștiară speriați, unul dintre ei începu să zbiere, încercând să stângă flăcările care îi cuprinseseră brațul. Fiori o luă la fugă în direcție opusă, afundându-se tot mai mult în măruntaiele clădirii, împiedicându-se de mese și de pernele de pe jos. Simți cum o mână îl apucă de gleznă și o reteză cu sabia. Se împletici prin umbrele sufocante până la o ușă, pe sub care se zărea o dâră slabă de lumină, o împinse cu umărul, convins că o să i se împlânte o sabie între omoplați dintr-o clipă în alta.
Porni să urce o scară în spirală, sărind mai multe trepte odată și gâfâind din cauza efortului. Ajunse la primul etaj, cu încăperile unde se desfătau oaspeții. Sau se regulau, depinde din ce unghi priveai problema. Scara dădea într-un coridor cu lambriuri, din care venea în goana mare un bărbat, chiar atunci când Fiori ajunse pe ultima treaptă. Aproape se ciocniră și se opriră, holbându-se fiecare la masca celuilalt. Era unul dintre ticăloșii cu platoșe lustruite. Acesta își dezveli dinții într-un rânjet de satisfacție și îl apucă pe Fiori de umăr cu mâna liberă. Cu cealaltă încercă să-l străpungă cu sabia, doar că peretele din spate îl împiedică să-și ia avânt.
Din instinct, Fiori îi trase un cap în față și simți cum nasul soldatului se sfărâmă sub fruntea lui. Nu era loc pentru o luptă cu săbiile, așa că se mulțumi să-l izbească în șold cu marginea scutului și să-l facă să ofteze duios cu o lovitură de genunchi fix în trufandale. Apoi îl aruncă pe scară și-l urmări făcând tumbe

din treaptă în treaptă. Pe Fiori îl apucă tusea, dar își continuă drumul spre etajul superior, fără să se oprească să-și tragă sufletul.

Alte bufnituri și strigăte din spatele lui.

— Regele! Apărați-l pe rege!

Continuă să urce, mai încet acum, doar câte o treaptă. Sabia îi atârna grea în mâna obosită, scutul i se legăna de brațul moale. Se întreba cine o mai fi rămas în viață. Se întreba cine fusese femeia pe care o omorâse în curte, cui aparținuse mâna pe care o strivise în ușă. Intră clătinându-se în coridorul de la ultimul etaj, fluturându-și scutul în fața ochilor ca să mai împrăștie pâcla.

Erau cadavre aici, forme întunecate întinse sub ferestrele mari. Poate că și ea a murit. Putea să fi murit oricine. Toată lumea. Auzi o tuse. Fumul se învârtejea spre tavan, revărsându-se în coridor peste canturile ușilor. Încercă să vadă ceva prin el. O femeie, aplecată de mijloc, cu brațele goale întinse în față, cu părul negru atârnându-i peste obraji.

Monza.

Alergă spre ea, încercând să-și țină respirația și să treacă pe sub fum. O prinse de talie, iar ea îl apucă de gât mormăind ceva. Avea chipul acoperit cu stropi de sânge. Nasul și gura îi erau mânjite de funingine.

— Foc, îl anunță ea răgușită.

— Pe aici.

Se întoarse să o ia pe unde venise și încremeni. Doi soldați cu platoșe tocmai ajunseseră în capătul scării. Unul arătă spre el.

— Căcat!

Își aduse aminte de machetă. Casa lui Cardotti stătea cu spatele la Al Optulea Canal. Ridică piciorul și sparse fereastra. Lung mai era drumul până jos. Iar dincolo de vârtejurile de fum, apa curgea neliniștită, reflectând flăcările în oglinda ei tulbure.

— Cel mai aprig dușman al meu, scrâșni el printre dinți încleștați.

— Ario e mort, îi spuse tărăgănat Monza la ureche.

Fiori aruncă sabia din mână și o apucă de umeri.

— Ce fa…

O azvârli pe fereastră. Nu se mai auzi decât un geamăt înfundat. Își scoase scutul de pe braț și-l aruncă în cei doi bărbați care alergau către el. Se urcă pe pervaz și sări.

Fumul clocotea de jur-împrejurul lui. Curenții de aer îl trăgeau de păr, îi înțepau ochii, gura căscată. Lovi apa cu picioarele și se scufundă. Întunericul de aici era plin de bule. I se făcu brusc foarte frig și înghiți o gură de apă. Parcă nici nu mai știa încotro era suprafața canalului și dădea bezmetic din brațe. Apoi se lovi la cap.

O mână îl apucă de gât și îl smuci. Țâșni în noaptea de deasupra, trase în piept aerul rece și scuipă apa murdară. Cineva îl trăgea după el și Fiori se îneca de la fumul inhalat, de la apa înghițită, de la duhoarea de apă împuțită pe care o respira acum. Începu să se zbată și să se zvârcolească, horcăind și icnind.

— Stai locului, boule!

O umbră îi acoperi fața. O piatră îi zgârie umărul. Pipăi în jur și dădu de un inel mare din metal, de care se agăță și reuși astfel să-și mențină capul la suprafață. Se apucă să tușească și scuipă un plămân întreg de apă din canal. Lipită de el, Monza călca apa. Îl ținea strâns cu o mână de după mijloc. Respirațiile lor - a ei rapidă și speriată și disperată, iar a lui, așijderea - se contopiră cu vuietul apei și răsunară prelung sub un pod.

Dincolo de arcul lui negru se vedea spatele Casei de Huzur a lui Cardotti și focul mai înalt decât clădirile din jur. Flăcările pocneau și urlau, mănunchiurile de scântei fâsâiau și trosneau, cenușa și așchiile zburau, fumul umplea cerul ca un nor negru. Luminile dansau pe apă și pe jumătate din chipul palid al Monzei - roșu, portocaliu, galben: culori de foc.

— Căcat! șuieră el, tremurând de frig, tremurând din cauza reacției întârziate față de tot ce făcuse el mai devreme în nebunia aia.

Simți cum lacrimile îi ard ochii. Îi venea să plângă și nu se putea stăpâni. Începu să hohotească și abia dacă reuși să nu scape inelul din mână.

— Căcat… căcat… căcat…

— Ssst!

Monza îi acoperi gura cu mâna. Pe drumul de deasupra lor se auzeau pași și strigăte. Se traseră mai mult înapoi și se lipiră de pereții mâloși ai canalului.

— Ssst!

Doar cu câteva ore înainte, ar fi dat orice să stea atât de aproape de ea. Dar uite că acum, parcă nu-i prea mai ardea de

amor.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

Fiori nici măcar nu putea s-o privească în ochi.

— N-am nici cea mai mică idee.

Ce s-a întâmplat

Nicomo Cosca, faimosul mercenar fără de faimă, stătea ascuns în întuneric și se uita la magazie. Totul părea în regulă. Nu tu gloate vindicative, nu tu soldați zăngănind din arme. Instinctele îl sfătuiau să plece pur și simplu prin noapte și să uite de Monzcarro Murcatto și dorința ei nebunească de răzbunare. Însă avea nevoie de banii ei, plus că instinctul lui nu valora nici cât o ceapă degerată. Tresări și se lipi mai tare de ușa în pragul căreia se ascunsese, pentru că pe alee apăruse o femeie cu mască. Își ridicase fustele și fugea râzând. O urmărea un bărbat.

— Întoarce-te! Hai să mă pupi, curvo!

Se îndepărtară și zgomotul pașilor lor se stinse treptat.

Cosca traversă străduța cu un aer falnic, de parcă ar fi fost proprietarul ei. Intră pe aleea din spatele magaziei și se lipi imediat de zid. Se apropie tiptil de ușa din spate. Scoase sabia din baston. Nu se auzi decât un clinchet metalic foarte slab și nu se observă decât un licăr argintiu. Apăsă clanța, întredeschise ușa. Intră încet în bezna dinăuntru…

— Nu mișca!

Metalul îl pupă pe gât. Cosca desfăcu pumnul și lăsă sabia să cadă pe podeaua din lemn.

— Nu mai am alte arme.

— Tu ești, Cosca?

Lama plecă de lângă gâtul ei. Vitari apăru din umbrele de lângă ușă.

— Te-ai schimbat, Shylo? Tare mult mi-au plăcut hainele pe care le-ai avut la Cardotti. Erau… mai de doamnă.

— Ce să-ți povestesc!

Trecu pe lângă el și porni pe culoarul întunecat.

— Lenjeria aia era un instrument de tortură.

— Înseamnă că trebuie să mă mulțumesc doar să visez la ea.

— Ce s-a întâmplat la Cardotti?

— Mă întrebi ce s-a întâmplat? repetă Cosca, aplecându-se

nițeluș cam greu ca să-și ridice sabia cu două degete. Cred că expresia „baie de sânge” ar descrie corect scena. Și după aia a luat foc. Trebuie să-ți mărturisesc că... am spălat de urgență putina.

Adevărul era că se simțea dezgustat de sine, pentru că dăduse bir cu fugiții ca să-și scape pielea aia de nimic. Însă obiceiurile ferme ale unei vieți, mai cu seamă ale unei vieți irosite, erau greu de schimbat.

— De ce nu-mi spui *tu* ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că a apărut Regele Uniunii.

— Cine?

Cosca își aduse aminte de bărbatul în alb, cu masca în formă de soare la răsărit. Bărbatul acela care nu prea semăna cu Foscar.

— Ahaaaaa! Așa se explică toate gărzile alea.

— Ce s-a ales de artiștii noștri?

— Și-au jucat rolurile. N-a apărut încă niciunul?

Vitari clătină din cap.

— Deocamdată nu.

— Înseamnă că mulți dintre ei, dacă nu toți, și-au jucat rolurile până la capăt. Așa se întâmplă mereu cu mercenarii. Îi angajezi cu ușurință, scapi de ei și mai ușor și nu le duci dorul atunci când nu mai sunt.

În bucătăria întunecată, Prietenosul stătea cocoșat deasupra mesei. Arunca încet zarurile la lumina chioară a unei singure lămpi, alături de care lucea un satâr mare cu aspect extrem de amenințător.

Cosca se apropie de el și întinse degetul spre zaruri.

— Trei-patru, nu?

— Trei-patru.

— Adică șapte. Banal scor.

— Mediu.

— Îmi dai voie?

Prietenosul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Da.

Cosca culese zarurile și le aruncă ușor.

— Șase. Ai câștigat.

— Asta-i problema mea.

— Serios? Problema mea e că pierd mereu. Ce s-a întâmplat în Sala de Jocuri? Necazuri?

— Oarecum.

Pe gâtul pușcăriașului se vedea o dâră lungă de sânge pe jumătate uscat, aproape negru la lumina lămpii.

— Ai ceva… uite acolo, îi spuse Cosca.

Prietenosul se șterse și își privi degetele mânjite de sânge cu toată emoția de care ar fi fost capabil un lavoar gol.

— Sânge.

— Da. Mult sânge a curs în noaptea asta.

Acum, că se afla cât de cât în siguranță, Cosca simți cum dorința năvalnică de a-și scăpa pielea îl părăsește, înlocuită fiind de toate vechile regrete. Îi tremurau iarăși mâinile. Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut. Intră clătinându-se în magazie.

— Aha! Este chiar maestrul circului de sânge din noaptea asta!

Era Morveer, aplecat peste balustradă și rânjind disprețuitor la el din capul scării. În spatele lui, Day cojea încet o portocală.

— Otrăvitorii noștri! Regret că ați scăpat cu viață! Ce s-a întâmplat?

Morveer strâmbă și mai tare din buze.

— Nouă ni s-a încredințat sarcina de a elimina gărzile de la etajul superior. Și ne-am achitat de ea cu rapiditate și discreție *incontestabile*. Nu ni s-a cerut să mai rămânem în clădire după aceea. Ba chiar ni s-a ordonat să nu o facem. Patroana noastră nu are deplină încredere în noi. Era îngrijorată ca nu cumva să urmeze un *masacru general.*

Cosca ridică din umeri.

— Prin chiar definiția lui, masacrul nu este limitat la o persoană.

— Oricum ar fi, noi ne-am făcut datoria. Nu cred că va obiecta cineva acum dacă îți dau asta.

Morveer mișcă din încheietura mâinii și o scânteie lumină întunericul. Instinctiv, Cosca prinse obiectul din aer. Un flacon metalic, plin cu ceva lichid. La fel cu acela pe care îl avusese el. Și pe care îl vânduse… unde, oare? Vederea acelei încântătoare îmbinări între metalul rece și băutura tare îi trezi minunate amintiri, îi umplu gura uscată cu salivă. Ceva de băut, ceva de băut, ceva de…

Vru să deșurubeze dopul, dar se opri bănuitor.

— Un om cu judecată nu ar trebui să bea daruri primite de la

otrăvitori.

— Singura otravă de acolo este cea pe care ai băut-o ani la rând. Cea la care nu vei renunța niciodată.

Cosca ridică flaconul.

— Noroc!

Îl întoarse cu fundul în sus și îl goli pe podeaua magaziei, apoi îl aruncă într-un colț. Își notă în minte locul, în caz că mai rămăseseră câteva picături înăuntru.

— Niciun semn de la patroană? îl întrebă el pe Morveer. Sau de la cățelușul ei din Nord?

— Niciunul. Ar trebui să luăm în considerare și posibilitatea că nu vom mai auzi niciodată de ei.

— Are dreptate, interveni Vitari - o siluetă neagră pe fundalul luminii venite dinspre bucătărie. E foarte posibil să fi murit. Ce facem în cazul ăsta?

Day își studie unghiile.

— Eu, una, am să vărs râuri de lacrimi.

Însă Morveer avea alte planuri.

— Ar trebui să ne gândim cum să împărțim toți banii ăia pe care îi are Murcatto aici…

— Ba nu, spuse Cosca, neștiind nici el prea bine de ce ideea asta îl enervează la culme. Eu zic să mai așteptăm.

— Nu suntem în siguranță aici. E posibil ca unul dintre artiști să fi fost arestat de autorități și să le fi dezvăluit adresa asta.

— Palpitant, nu? Eu zic să așteptăm.

— Așteaptă tu, dacă așa vrei, dar eu…

Calm, Cosca scoase cuțitul. Lama strălucitoare zbârnâi prin întuneric și se înfipse în lemn, cam la jumătate de metru de fața lui Morveer.

— Uite, și eu am un cadou pentru tine.

Meșterul de otrăvuri ridică dintr-o sprânceană.

— Nu mă dau în vânt după bețivii care aruncă cu cuțite în mine. Dacă greșeai ținta?

Cosca rânji.

— Păi, chiar am greșit-o. Așteptăm.

— Dacă mă gândesc că ești *renumit* pentru lipsa ta de loialitate, mi se pare absolut derutant atașamentul tău față de o femeie care te-a trădat în trecut.

— La fel mi se pare și mie. Am fost mereu un jeg imprevizibil. Dar poate că m-am schimbat. Poate că mi-am jurat solemn să

nu mai beau și să fiu loial și serios în tot ce voi face de acum înainte.

Vitari pufni.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta!

— Și cât zici că ar trebui să așteptăm? vru să știe Morveer.

— Cred că ai să-ți dai seama și singur atunci când am să-ți spun că poți pleca.

— Și dacă… eu mă hotărăsc… să plec mai devreme?

— Nu ești deloc atât de inteligent cum te pretinzi, rosti rar Cosca, privindu-l în ochi. Dar nici bătut în cap nu ești.

— Calmați-vă! mârâi Vitari, pe cel mai neliniștit ton posibil.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac, *gunoi* bețiv!

— Poate că ar fi bine să-ți dau o lecție…

Ușa magaziei se izbi de perete și înăuntru năvăliră două persoane. Cosca își trase sabia din interiorul bastonului. Lanțul lui Vitari zornăi. Day scoase de undeva un arc mic și îl îndreptă spre ușă. Însă nou-veniții nu erau reprezentanți ai autorităților. Ci nimeni alții decât Fiori și Monza, amândoi uzi până la piele, murdari de nămol și funingine și gâfâind atât de tare de ziceai că au fost urmăriți prin jumătate de oraș. Poate chiar fuseseră.

Cosca rânji.

— Doar să-i rostești numele și își face apariția! Jupânul Morveer tocmai ne spunea cum ar trebui să împărțim banii, dacă s-ar dovedi că te-ai făcut scrum în ruinele Casei lui Cardotti.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, spuse ea cu glas dogit.

Morveer îi aruncă lui Cosca o privire ucigătoare.

— Te asigur că *nu* sunt câtuși de puțin dezamăgit. Am un interes legitim în supraviețuirea ta, interes în valoare de multe mii de mărci. Pur și simplu luam în considerare… un eveniment neprevăzut.

— Cel mai bine e să fii pregătit pentru orice, zise și Day, lăsând jos arcul și revenind la portocala ei.

— Prudența *mereu* pe primul loc.

Monza traversă magazia clătinându-se. Își târa un picior și strângea din dinți de durere. Hainele ei, care nici la început nu o acopereau cum se cuvine, erau acum făcute zdrențe. Cosca observă o cicatrice lungă și roșie pe pulpa subțire a femeii, alte cicatrice pe umăr și pe brațul alb și înfrigurat. Își ținea mâna

dreaptă lipită de șold, pentru ca toți ceilalți să nu-i observe asemănarea cu un cleşte umflat.

Pe mercenar îl săgetă o emoție neașteptată la vederea tuturor acelor urme de violență. Parcă un tablou, pe care îl admirase întotdeauna, fusese distrus cu rea intenție. Un tablou pe care sperase în taină să pună mâna și să-l facă al lui, poate? Despre asta era vorba? îşi dădu jos haina de pe umeri și i-o întinse. Monza nu-l băgă în seamă.

— Să înțelegem că nu ești satisfăcută cu realizările din această seară? o întrebă Morveer.

— L-am omorât pe Ario. Putea fi mai rău. Îmi trebuie niște haine uscate. Plecăm imediat din Sipani.

Urcă șchiopătând scara pe lângă Morveer. Fusta sfâșiată i se târa prin praf. Fiori închise ușa de la magazie și se sprijini de ea.

— N-am mai văzut o femeie atât de rece! murmură Vitari, urmărind-o cu privirea.

Cosca strânse din buze.

— Mereu am zis că-l are pe dracu’ în ea. Dar frate-său era și mai crunt.

— Hm! mormăi Vitari, întorcându-se în bucătărie. Era un compliment.

Monza reuși să închidă ușa în spatele ei și să facă câțiva pași în cameră înainte să simtă cum i se strâng mațele de parcă ar fi primit un pumn în burtă. Vomită cu atâta putere că rămase fără suflu. O șuviță lungă de salivă amară îi rămase atârnată de buze și căzu apoi pe podeaua din lemn.

Se cutremură de scârbă și încercă să-și scoată hainele alea de curvă. O ustura pielea numai când le simțea atingerea; i se întorcea stomacul pe dos de la duhoarea de canal care intrase în ele. Cu degete amorțite, se chinui să-și desfacă toate copcile, să-și descheie toți nasturii. Gemând și gâfâind, își smulse zdrențele ude de pe ea și le aruncă într-un colț.

Se zări în oglinda luminată de o singură lampă. Cocoșată ca o cerșetoare, tremurând ca o bețivă, cu cicatricele roșii zbierând pe pielea albă, cu părul negru desfăcut și atârnându-i jalnic în ochi. Leșul unei femei înecate. Sau pe aproape.

Ești un vis. O plăsmuire. Ești însăși Zeița Războiului!

Se chirci când o străbătu un alt val de greață. Apoi se împletici până la cufăr și, cu mâini care-i tremurau prea tare, își

scoase de acolo haine curate. Cămașa fusese a lui Benna. O clipă avu sentimentul că-i simte îmbrățișarea. Acum doar așa își mai putea avea fratele alături.

Se așeză pe marginea patului, cu picioarele goale strânse, cu mâinile petrecute în jurul corpului. Începu să se legene înainte și înapoi ca să se încălzească. Dar i se făcu din nou rău și se ridică și începu să vomite doar fiere. Când se liniști, își vârî cămașa lui Benna sub centură și începu să-și tragă cizmele, strâmbându-se mereu de durere.

Băgă mâinile în lighean și-și aruncă apă rece pe obraji, apoi se apucă să-și îndepărteze toate urmele de farduri și pudră, toate urmele de sânge și funingine din urechi, păr, nas.

— Monza! o strigă Cosca din spatele ușii. Avem un oaspete de seamă.

Își puse din nou mănușa neagră pe bătaia aia de joc pe care o numea „mână”. Trase aer în piept, apoi scoase de sub saltea sabia Calvez și și-o prinse la șold. Parcă se simțea mai bine când o știa acolo. Deschise ușa.

În mijlocul magaziei se vedea sclipind broderia din aur de pe mantoul lui Carlot dan Eider. Monza încercă să coboare scara fără să șchiopăteze. Cosca venea în urma ei.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? Casa lui Cardotti încă mai arde! Clocotește tot orașul!

— Ce s-a întâmplat? se răsti Monza. Ce-ar fi să-mi spui *tu* ce s-a întâmplat? Augusta Sa Maiestate în călduri a venit în locul lui Foscar!

Pata neagră de pe gâtul lui Eider se mișcă în sus și în jos când femeia încercă să-și înghită nodul din beregată.

— Foscar n-a vrut să vină. A zis că-l doare capul. Așa că Ario și-a luat cumnatul în locul lui.

— Și cumnățelul s-a gândit să-i ia cu el pe Cavalerii Regelui, spuse Cosca. Gărzile lui personale. Ca să nu mai spunem că au venit mult mai mulți oaspeți decât ne așteptam. Așa că rezultatele nu au fost deloc bune. Pentru nimeni.

— Ario? bolborosi Eider, palidă la față.

Monza o privi țintă.

— Mai țeapăn decât pietrele.

— Și regele? șopti Magistresa.

— În viață. Când am plecat eu de-acolo. Dar după aia clădirea a fost mistuită de foc. Poate l-au salvat la timp.

Eider își plecă ochii și își apăsă tâmpla cu mâna înmănușată.

— Sperasem să nu reușești.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Vor fi consecințe. Mereu sunt consecințe după așa ceva. La unele te aștepți, la altele nu.

Întinse mâna.

— Dă-mi antidotul.

— Nu există niciun antidot.

— Dar mi-am respectat partea mea de înțelegere!

— Nu a fost nicio otravă. Ai fost înțepată cu un ac curat. N-ai să mori.

Eider izbucni în hohote isterice:

— N-am să mor? Orso n-o să mai aibă odihnă până n-o să mă dea la câini! Poate că voi reuși să scap de el, dar niciodată nu voi scăpa de Schilod. I-am trădat încrederea. L-am pus în primejdie pe regișorul lui iubit. N-o să mă ierte. Nu iartă nimic. Acum ești fericită?

— Vorbești de parcă aș fi avut de ales. Ori moare Orso și mor și ceilalți, ori mor eu. Simplu. Fericirea nu intră în discuție. Ai face bine să pleci cât mai repede de aici.

— Am trimis o scrisoare.

Monza voise să iasă din încăpere, dar acum se opri și se uită la Magistresă.

— O scrisoare?

— De dimineață. Marelui Duce Orso. Am scris-o într-un moment de înflăcărare, așa că am uitat formularea exactă. Dar țin minte că am pomenit numele Shylo Vitari. Și numele Nicomo Cosca.

Mercenarul făcu un gest nepăsător.

— Mereu am avut dușmani foarte puternici. Și asta mi se pare motiv de mândrie. Doar să mă apuc să-i înșir și nu mai am nevoie de alte subiecte de conversație.

Eider îl privi cu dispreț, apoi se uită din nou la Monza.

— Am pomenit numele astea două împreună cu numele Murcatto.

Monza se încruntă.

— Murcatto.

— Cât de proastă mă crezi? Știu cine ești, iar acum va ști și Orso. Va ști că trăiești și că i-ai ucis fiul și că ai fost ajutată. Poți să zici că-i o răzbunare meschină, dar n-am avut altă idee.

— Răzbunare? repetă Monza, dând încet din cap. Mă rog, se pare că toată lumea numai cu asta se ocupă. Ar fi fost mai bine să nu fi scris scrisoarea aia.

Își sprijini mâna pe mânerul sabiei Calvez, care zbârnâi ușor în teacă.

— Ce-ai să faci? Ai să mă omori? Ha! Oricum sunt ca și moartă.

— Atunci de ce să-mi bat capul? Tu nu ești pe lista mea. Poți să pleci.

Eider o privi lung câteva clipe. Deschise gura, de parcă ar mai fi avut ceva de spus. Apoi o închise și porni spre ușă.

— N-ai de gând să-mi urezi succes? spuse Monza în urma ei.

— Ce să fac?

— După cum văd eu lucrurile, mi se pare că singura ta speranță este moartea lui Orso.

Amanta decedatului prinț Ario se opri în prag.

— Să n-ai parte de noroc!

Și dusă a fost.

IV

Visserine

Războiul fără jafuri și foc n-are niciun haz și e la fel ca un cârnat fără muștar.

Henric al V-lea

Cele O Mie de Săbii au luptat de partea Ospriei împotriva cetății Muris. Au luptat de partea cetății Muris împotriva orașului Sipani. Au luptat de partea orașului Sipani împotriva cetății Muris. Apoi au luptat iar de partea Ospriei. Între două angajamente, le-a venit cheful să jefuiască Oprile. O lună mai târziu, gândindu-se că poate nu dăduseră dovadă de suficientă meticulozitate, s-au apucat să-l jefuiască din nou, l-au incendiat și au lăsat în urma lor doar ruine fumegânde. Au luptat de partea tuturor împotriva nimănui și de partea nimănui împotriva tuturor, fără să ia parte la vreo luptă în tot acest timp.

Dar la jafuri și furturi, la incendieri și violuri, da. Astea erau pe gustul lor.

Lui Nicomo Cosca îi plăcea să se înconjoare cu oameni naivi, cărora să le pară romantic și demn de admirație. Iar o spadasină de nouăsprezece ani, nedespărțită de fratele ei mai mic, părea potrivită. Așa că a ținut-o aproape. Cei doi i s-au părut interesanți la început. După aceea și-a dat seama că-i pot fi de folos. Și mai târziu i-au devenit indispensabili.

În diminețile reci, obișnuia să facă exerciții de scrimă cu Monza - nespus îl bucurau sclipirile și scrâșnetul oțelului, șuieratul și aburii respirației întretăiate. El era mai puternic, dar ea era mai rapidă, așa că se potriveau de minune. Se tachinau și se scuipau și râdeau împreună. Bărbații din companie se strângeau să-i privească și râdeau când își vedeau adesea căpitanul învins de o fetișcană care avea doar jumătate din anii lui. Toți râdeau. Mai puțin Benna. Pentru că Benna nu era spadasin.

Însă se pricepea la numere, așa că a început să se ocupe de contabilitatea companiei și apoi de achiziționarea de acțiuni și apoi de administrarea și revinderea bunurilor obținute prin jaf și distribuirea profitului. Dădea bani tuturor și era un tânăr plăcut

și a ajuns curând să fie îndrăgit de toată lumea.

Monza învăța repede. A memorat cele scrise de Stolicus, de Verturio, de Bialoveld și de Farans. A învățat tot ce a putut de la Nicomo Cosca. A studiat tactici și strategii, manevre militare și logistică. A învățat cum să citească urmele de pe pământ și cum să descifreze intențiile inamicului. A învățat toate astea mai întâi privind și apoi acționând. A învățat toate artele și științele care îi sunt de folos soldatului.

— Îl ai pe dracu' în tine, îi zicea Cosca la beție, adică destul de des.

Monza îi salvase viața la Muris. Și după aia i-a salvat-o el pe a ei. Toată lumea râdea, mai puțin Benna. Pentru că Benna nu salva vieți.

Bătrânul Sazine a fost străpuns de o săgeată și a murit. Și căpitanii companiilor care alcătuiau cele O Mie de Săbii l-au votat pe Nicomo Cosca în funcția de căpitan-general. Monza și Benna l-au însoțit. Ea dădea ordinele în numele lui. După aceea îi sugera ce ordine să dea. Apoi a început să dea ordine atunci când Cosca era mort de beat, pretinzând că ar fi venit din partea lui. După aceea a încetat să mai pretindă și nu s-a supărat nimeni pentru că ordinele ei erau mai bune decât ale lui, chiar treaz fiind.

Și lunile au trecut și s-au făcut ani și Cosca era tot mai rar treaz. Singurele ordine pe care le dădea acum erau cele din tavernă. Singurele exerciții de scrimă pe care le făcea acum erau cu o sticlă. După ce O Mie de Săbii făcea prăpăd în câte o parte de țară și venea vremea să meargă mai departe cu toată prada lor, Monza trebuia să-l caute prin crâșme și fumoare și bordeluri și să-l târască înapoi la oamenii lor.

Nu-i plăcea deloc să facă asta, iar lui Benna îi plăcea și mai puțin să o vadă făcând-o. Însă Cosca le oferise un cămin și îi erau datori, așa că a continuat să o facă. Și nu rareori s-a întâmplat ca Nicomo Cosca să-i șoptească la ureche, atunci când se întorceau în tabără la amurg - el împleticindu-se sub greutatea băuturii, iar ea împleticindu-se sub greutatea lui:

— Monza, Monza, ce m-aș face fără tine?

Răzbunare să fie!

Poca-poca-poc, făceau pe pardoseala foarte lustruită cizmele de călărie - la fel de bine lustruite - ale generalului Ganmark. Scârța-scârța scârț, făceau în urma lui pantofii șambelanului. Țaca-țaca-țac, răsuna ecoul pașilor lor între pereții sclipitori din jurul sălii mari și goale. Graba celor doi isca rotocoale de praf în razele de soare ce pătrundeau prin ferestre. Dar cizmele moi ale lui Shenkt, moi și uzate de prea multă folosință, nu făceau absolut niciun zgomot.

— Când vei ajunge în fața Excelenței Sale, spunea repede și cu clăbuci la gură șambelanul, te apropii de el, dar fără grabă necuvenită. Nu te uiți nici la stânga și nici la dreapta, ci ții ochii doar în pământ, fără să cutezi a întâlni privirea Excelenței Sale. Te oprești la dunga albă de pe covor. Nu înainte și în niciun caz dincolo de ea, ci *fix* pe dunga aia. Apoi îngenunchezi…

— Nu îngenunchez, spuse Shenkt.

Șambelanul întoarse capul spre el ca o bufniță jignită.

— Doar conducătorii puterilor străine sunt scutiți de asta! Toată lumea trebuie să…

— Nu îngenunchez!

Șambelanul scoase un geamăt scandalizat, dar Ganmark se răsti la el:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tocmai ce i-a fost ucis fiul și moștenitorul! Pe Excelența Sa îl doare undeva dacă omul care-l poate ajuta să se răzbune stă în genunchi în fața lui au ba. Îngenunchează sau nu îngenunchea. Fă ce poftești.

Două gărzi în uniforme albe își ridicară halebardele, făcându-le loc să treacă. Ganmark împinse ușile duble și le deschise.

Sala din fața lor era deprimant de mare, de întunecată și de opulentă. Numai bună pentru tronul celui mai puternic om din Styria. Dar Shenkt fusese primit în încăperi și mai mari, de oameni și mai puternici, așa că nimic nu-l mai impresiona. Pe pardoseala din mozaic alb era întins un covor subțire și roșu, cu o dungă albă la capăt. După el se afla un podium înalt, păzit de doisprezece bărbați în armuri. Pe podium era un jilț auriu. Pe jilț stătea Marele Duce Orso de Talins. Îmbrăcat complet în negru, cu căutătura încă și mai neagră.

În fața lui Orso și a suitei sale stăteau îngenuncheați într-un arc mare vreo treizeci de oameni - dacă nu cumva și mai mulți - de toate rasele, mărimile și formele. Ciudată și sinistră adunătură! Acum nu aveau arme, dar Shenkt bănuia că de

obicei erau înarmați până în dinți. Pe câțiva îi știa din vedere. Ucigași. Asasini. Vânători de oameni. Cam de aceeași meserie cu el, dacă se poate spune că spoitorul are aceeași meserie ca pictorul.

Înaintă spre podium, fără grabă necuvenită și fără să se uite nici la stânga și nici la dreapta. Trecu prin semicercul eterogen de criminali și se opri exact pe dunga albă. Îl urmări cu privirea pe generalul Ganmark, care trecu de gărzi cu pași mari, urcă treptele podiumului și se aplecă la urechea lui Orso ca să-i șoptească ceva. Șambelanul se opri în cealaltă parte a tronului, într-o poziție ce emana dezaprobare.

Marele Duce îl privi lung pe Shenkt, iar Shenkt îl privi și el la fel de lung. Sala era cufundată în tăcerea aceea apăsătoare pe care doar spațiile vaste o pot produce.

— Deci ăsta e. De ce nu a îngenuncheat?

— Se pare că nu îngenunchează, spuse Ganmark.

— Toată lumea îngenunchează. Ce te face să crezi că ești mai cu moț?

— Nimic, răspunse Shenkt.

— Dar nu îngenunchezi.

— Am făcut-o pe vremuri. Dar gata.

Orso se uită la el printre gene.

— Și dacă încearcă cineva să te oblige?

— Au fost unii care au încercat.

— Și?

— Și eu nu îngenunchez.

— Atunci rămâi în picioare. Fiul meu nu mai e printre cei vii.

— Îmi pare rău.

— Nu dai semne că ți-ar părea.

— Nu era fiul meu.

Șambelanul aproape că-și înghiți limba, dar ochii morocănoși ai lui Orso nu se dezlipiră de pe chipul lui Shenkt.

— Bag seamă că îți place să spui ce gândești. Acesta este un dar al oamenilor puternici. Te bucuri de recomandările cele mai înalte.

Shenkt nu zise nimic.

— Povestea din Keln. Înțeleg că a fost mâna ta acolo. Totul a fost realizarea ta. Se spune că toate hoiturile alea numai a cadavre de oameni nu arătau.

Shenkt nu zise nimic.

— Nu confirmi.

Shenkt privi lung în ochii ducelui Orso și nu zise nimic.

— Dar nici nu negi.

Tot nimic.

— Îmi plac oamenii scumpi la vorbă. Omul care nu vorbește cu prietenii lui va vorbi și mai puțin cu dușmanii.

Tăcere.

— Fiul meu a fost ucis. Aruncat ca un gunoi de la fereastra unui bordel. Au fost uciși de asemenea mulți dintre prietenii și însoțitorii lui, toți cetățeni ai mei. Ginerele meu, nimeni altul decât Maiestatea Sa, Regele Uniunii, a scăpat în ultima clipă din clădirea în flăcări. Sotorius, mortăciunea aia de cancelar de Sipani, care le era amfitrion, își frânge mâinile și îmi spune că nu poate face nimic. Sunt trădat. Sunt în doliu. Sunt… *jenat.* Tocmai eu!

Strigătul lui neașteptat răsună prelung în sală, făcându-i să tresară pe toți cei prezenți.

Pe toți cei prezenți, mai puțin pe Shenkt.

— Deci vrei răzbunare.

— Răzbunare! strigă iar Orso, lovind puternic cu pumnul în brațul jilțului. Grabnică și cumplită.

— Nu pot să promit că va fi grabnică. Dar sigur va fi cumplită.

— Atunci să fie lentă și chinuitoare și nemiloasă.

— S-ar putea să fie nevoie să provoc neplăceri supușilor tăi și proprietăților lor.

— Nu contează. Fă tot ce trebuie ca să-mi aduci capetele lor. Ale tuturor bărbaților, femeilor și copiilor care au avut ceva de-a face cu povestea asta, indiferent cât de puțin. Fă tot ce trebuie. Adu-mi capetele lor.

— Așa va fi.

— Cât să fie arvuna?

— Nimic.

— Nici măcar…

— Când îmi voi termina treaba, ai să-mi dai o sută de mii de mărci pe capul căpeteniei și câte douăzeci de mii pentru fiecare dintre cei care l-au ajutat, până la suma maximă de un sfert de milion. Acesta este prețul meu.

— Unul foarte mare! guiță șambelanul. Ce ai să faci cu atâția bani?

— Am să-i număr și am să râd gândindu-mă că un om bogat

nu mai trebuie să răspundă la întrebările puse de idioţi. Nu vei găsi nicăieri pe cineva care să mă fi angajat şi să nu fie mulţumit de treaba pe care am făcut-o.

Shenkt aruncă o privire la lichelele din spatele lui.

— Sau, dacă vrei, poţi să plăteşti mai puţin unor incapabili.

— Aşa voi face, zise Orso, dacă îi va găsi vreunul pe ucigaşii fiului meu înaintea ta.

— Nici nu aş accepta o altă înţelegere, Excelenţă.

— Bun! mârâi ducele. Atunci, du-te. Plecaţi toţi! Aduceţi-mi… răzbunare!

— Sunteţi liberi! cârâi şambelanul.

Foşnete, zornăieli, huruieli. Asasinii se ridicau şi se pregăteau să iasă din sală. Shenkt se întoarse şi porni pe covorul roşu către uşile mari, fără grabă necuvenită şi fără să se uite nici la stânga şi nici la dreapta.

Unul dintre criminali îi tăie calea - un individ cu pielea măslinie, de înălţime medie, dar lat cât o uşă. Purta o cămaşă viu colorată, prin deschizătura căreia i se vedeau muşchii bine formaţi.

— Tu eşti Shenkt? strâmbă el dezgustat din buze. Mă aşteptam la mai mult.

— Roagă-te la zeii în care crezi să nu vezi niciodată mai mult.

— Eu nu mă rog.

Shenkt se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Te sfătuiesc să începi.

Deşi încăpere mare, după cele mai multe standarde, biroul generalului Ganmark părea aglomerat şi dezordonat. Un bust gigantesc al lui Juvens se încrunta duşmănos de pe cămin, iar chelia lui din piatră se reflecta într-o magnifică oglindă din sticlă de Visserine. Două vaze monumentale, înalte aproape cât un stat de om, flancau masa de scris. Pereţii erau ticsiţi cu pânze în rame aurite. Tablouri de calitate. De prea bună calitate ca să fie îngrămădite în halul ăla.

— Impresionantă colecţie! observă Shenkt.

— Ăla de colo e făcut de Coliere. Ar fi ars în conacul lui dacă nu-l găseam eu. Şi astea două sunt ale lui Nasurins. Ăla e de Orhus.

Ganmark le arătă cu degetul.

— Din perioada lui timpurie, totuşi ale lui. Vazele alea au fost

dăruite primului împărat din Gurkhul, în urmă cu multe sute de ani, și au ajuns cumva în casa de lângă Caprile a unui bogătaș.

— Și de acolo au ajuns aici.

— Încerc și eu să salvez ce se poate, spuse Ganmark. Poate că, atunci când se vor sfârși Anii de Sânge, Styria va mai rămâne cu ceva comori.

— Sau tu vei rămâne cu ele.

— Mai bine eu decât flăcările. Începe campania, iar eu voi pleca în zori la Visserine, să conduc asediul. Lupte și jafuri și incendieri. Marșuri și contramarșuri. Foamete și ciumă, firește. Oameni mutilați și oameni uciși, evident. Cu toată lipsa de predictibilitate a unei lovituri venite din ceruri. Pedeapsă colectivă. Pentru toți, fără vreo vină. Război, Shenkt! Ăsta e războiul. Și când te gândești că pe vremuri visam să devin un om de onoare. Visam să fac fapte bune.

— Toți visăm la asta.

Generalul ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar și tu?

— Chiar și eu.

Shenkt își scoase cuțitul. Armă gurkiană, încovoiată ca o unealtă de măcelar, mică, dar tăioasă ca moartea.

— Te felicit. Tot ce pot eu face este să mă străduiesc să dau dezastrului o nuanță… epică.

— Trăim timpuri dezastruoase.

Shenkt scoase din buzunar o bucată mică de lemn, pe care era deja cioplit un cap de câine.

— Nu așa sunt toate timpurile? Vrei niște vin? E din crama lui Cantain.

— Nu.

Shenkt începu să lucreze cu atenție bucata de lemn, în vreme ce generalul își turna vinul în pahar. Așchiile se împrăștiau pe jos, lângă picioarele lui, iar dosul câinelui începu să capete formă. În comparație cu splendorile din jur nu era tocmai o operă de artă, dar nu conta. Pe Shenkt îl linișteau mișcările regulate ale lamei încovoiate și zborul lin al așchiilor.

Ganmark se sprijini de polița căminului, luă vătraiul și împunse fără rost tăciunii de câteva ori.

— Ai auzit de Monzcarro Murcatto?

— Căpitan-general al celor O Mie de Săbii. Soldat de mare succes. Am auzit că murise.

— Poți să păstrezi un secret, Shenkt?
— Păstrez deja mai multe sute.
— Firește. Sigur că da.
Ganmark oftă adânc.
— Ducele Orso a ordonat să fie ucisă. Împreună cu fratele ei. Victoriile repurtate o făcuseră populară în Talins. Mult prea populară. Excelența Sa se temea că îi va lua tronul, așa cum fac uneori mercenarii. Nu ești surprins?
— Am văzut tot felul de morți și tot felul de motive.
— Bineînțeles că le-ai văzut, mormăi Ganmark, privind încruntat la flăcările din cămin. Dar moartea ei nu a fost una rentabilă.
— Nicio moarte nu-i rentabilă.
— Și totuși, moartea asta nu a fost chiar deloc rentabilă. Acum două luni a dispărut garda personală a ducelui Orso. Nu s-a mirat nimeni, pentru că omul era un nesăbuit, risca aiurea, avea vicii, umbla cu persoane dubioase și își făcuse mulți dușmani. Așa că nu mi-am făcut probleme.
— Și?
— O lună mai târziu, bancherul ducelui a fost otrăvit în Westport, împreună cu o jumătate dintre funcționarii lui. Situația asta a fost cu totul alta, pentru că el se preocupa foarte mult de propria-i siguranță. Să-l otrăvești ar fi fost o treabă extrem de grea, care ar fi presupus o abilitate ieșită din comun și o cruzime excepțională. Însă omul se amestecase foarte mult în politica din Styria, iar politica din Styria este un joc distrugător, cu prea puțini participanți indulgenți.
— Corect!
— Valint și Balk au bănuit că motivul fusese o vrajbă mai veche cu rivalii gurkieni.
— Valint și Balk?
— Ai auzit de banca lor?
Shenkt se gândi puțin.
— Mi se pare că m-au angajat odată. Spune mai departe.
— Dar acum uite că a fost omorât și prințul Ario, zise generalul ducând un deget sub ureche. Înjunghiat fix în același loc în care l-a înjunghiat el pe Benna Murcatto, după care a fost aruncat de la fereastră.
— Crezi că Monzcarro Murcatto nu a murit?
— La o săptămână după moartea fiului său, ducele Orso a

primit o scrisoare. De la o femeie pe nume Carlot dan Eider, amanta prințului Ario. De multă vreme o suspectam de spionaj în favoarea Uniunii, dar Orso a tolerat această relație.

— Surprinzător!

Ganmark ridică din umeri.

— Uniunea este aliata noastră. Am ajutat-o să câștige ultima rundă din războiul nesfârșit cu gurkienii. Și noi, și unioniștii ne bucurăm de sprijinul băncii Valint și Balk. Ca să nu mai spun că Regele Uniunii este ginerele lui Orso. Firește că ne spionăm între noi, doar așa funcționează o relație bună. Iar dacă tot trebuie să acceptăm un spion printre noi, mai bine să fie unul încântător, iar Eider este, incontestabil, o femeie încântătoare. L-a însoțit pe prințul Ario în Sipani. Dar a dispărut după moartea lui. Apoi a sosit scrisoarea.

— În care spunea că ce?

— Că a fost otrăvită și apoi șantajată cu antidotul ca să-i ajute pe ucigașii prințului. Că printre aceștia se aflau un mercenar, pe nume Nicomo Cosca, o torționară, pe nume Shylo Vitari. Și că erau conduși de nimeni alta decât Murcatto însăși. Foarte vie și bine mersi.

— Și tu crezi asta?

— Eider nu avea niciun motiv să ne mintă. Nimic din ce ar spune nu ar salva-o de furia Excelenței sale, presupunând că am găsi-o. Precis că-și dă seama. Ce știu eu este că Murcatto încă mai trăia când a fost aruncată de la terasa aia. Nu am văzut-o moartă.

— Vrea să se răzbune.

Ganmark scoase un chicotit nefericit.

— Trăim Anii de Sânge. Toată lumea vrea să se răzbune. Însă Șerpoaica din Talins? Măcelăreasa din Caprile? Care n-a iubit nimic pe lumea asta în afară de fratele ei? Dacă încă mai trăiește, înseamnă că o mistuie dorința de răzbunare. Nu există mulți dușmani la fel de înverșunați ca ea.

— Atunci trebuie s-o găsesc pe femeia Vitari, pe bărbatul Cosca și pe șerpoaica Murcatto.

— Nu trebuie să afle nimeni că încă mai este în viață. Dacă s-ar auzi în Talins că Orso i-a pus la cale moartea… s-ar putea isca tulburări. Revolte, chiar. A fost foarte îndrăgită de oameni. Pentru ei a fost un talisman. O mascotă. Era una dintre ei, ajunsă sus prin propriile-i merite. Pentru că războiul nu se mai

termină și birurile cresc, Excelența Sa nu mai este… atât de simpatizată. Mă bazez pe tine că nu vei scoate nicio vorbă?

Shenkt nu scoase nicio vorbă.

— Bun. Mai există în Talins foști parteneri ai lui Murcatto. Poate unul dintre ei știe unde o poți găsi.

Generalul își ridică privirea. Pe chipul lui obosit dansa lumina portocalie a focului.

— Dar ce vorbesc eu aici? E treaba ta să-i găsești. Să-i găsești și să-i…

Și împunse din nou tăciunii cu vătraiul, ridicând un nor de scântei jucăușe.

— Nu trebuie să-ți zic eu ce să faci, nu-i așa?

Shenkt băgă la loc în buzunar bucata de lemn și cuțitul și porni spre ușă.

— Nu. Nu trebuie.

De foarte sus

Au ajuns la Visserine când soarele cobora în spatele copacilor și pământul se făcea negru. De la distanță de kilometri buni puteai să vezi turnurile. Zeci. Sute. Înalte și subțiri ca degetele de domniță și înfipte în norii cu nuanțe de albastru și cenușiu. Spini de lumină străluceau la ferestrele înalte unde erau aprinse lămpile.

— O grămadă de turnuri, mormăi ca pentru sine Fiori.

— Așa a fost dintotdeauna moda în Visserine, rânji Cosca la el. Unele datează încă de pe vremea Noului Imperiu, adică au mai multe sute de ani. Familiile cele mai bogate se întrec care mai de care să-l construiască pe cel mai înalt. E o chestie de orgoliu. Mi-aduc aminte că, în copilăria mea, unul s-a dărâmat înainte de a fi gata, la nici trei străzi depărtare de casa noastră. Mai mult de zece locuințe de amărâți au fost distruse atunci. Întotdeauna săracii sunt striviți de ambițiile bogătanilor. Însă se vaită foarte rar de asta, pentru că… ei bine…

— Visează să aibă și ei turnurile lor?

Pe Cosca îl umflă râsul.

— Ce idee! Da, probabil că da. Nu-și dau seama că, cu cât urci, cu atât mai lungă-ți va fi prăbușirea.

— Își dau seama doar când văd cum pământul se năpustește

la ei.

— Perfect adevărat. Și mă tem că în curând mulți bogătași din Visserine vor cădea de foarte sus.

Prietenosul aprinse o făclie. La fel și Vitari. Iar Day aprinse încă una și o fixă în fața căruței ca să le lumineze calea. De jur-împrejurul lor ardeau torțe, iar drumul șerpuit era o șuviță de sclipiri îndreptându-se către mare. Oricând altcândva, acesta ar fi fost un tablou pe cinste. Dar nu acum. Venea războiul și nimeni nu mai era într-o dispoziție pe cinste.

Cu cât se apropiau mai mult de porțile orașului, cu atât era mai aglomerat drumul și cu atât mai multe gunoaie vedeai pe marginile lui. Jumătate dintre oamenii ăia păreau că-și doresc cu disperare să între în Visserine și să aibă niște ziduri în spatele cărora să se poată ascunde. Ceilalți, la fel de disperați, își doreau să scape de acolo. A dracului de grea alegere pentru fermieri în fața iminenței războiului. Dacă nu-și părăseau pământurile, cu siguranță ar fi avut parte de foc și prădăciuni, foarte probabil și de viol sau moarte. Dacă se refugiau în oraș, riscul era să fie jefuiți tocmai de protectorii lor, sau să fie prinși ca în capcană, dacă cetatea va fi cucerită. Iar dacă fugeau să se ascundă pe dealuri, fie ar fi fost prinși, fie ar fi murit de foame sau de frig.

Sigur, războiul făcea niște victime și în rândul soldaților, dar ceilalți rămâneau cu banii și cântecele și focurile de tabără. Războiul omora mult mai mulți fermieri, iar ceilalți nu rămâneau decât cu cenușa.

Și uite așa, ca să mai destindă atmosfera, începuse și ploaia. Stropii ei sfârâiau și șuierau căzând peste flăcările torțelor. Pământul de pe drum s-a făcut noroi lipicios. Fiori simțea apa gâdilându-i țeasta, dar gândurile lui erau foarte departe. În același loc unde se tot întorceau în ultimele săptămâni. La Casa lui Cardotti și la fapta murdară pe care o făcuse el acolo.

Fratele lui îi tot repetase că asta era cea mai mare josnicie pe care o putea face un bărbat: să ucidă o femeie. Respectul față de femei și copii, respectul față de tradiții și cuvântul dat - asta îi deosebește pe oameni de animale și pe carli de asasini. Nu intenționase s-o omoare, dar când te apuci să învârtești sabia în mulțime, trebuie să-ți asumi consecințele. Omul ăla bun care își dorise el să devină ar fi fost copleșit de remușcări și și-ar fi ros unghiile până-n carne. Însă Fiori își aducea aminte cum îi

străpunsese pieptul cu sabia și cum scosese ea un geamăt înfundat și cum se uitase mirată la el când se sprijinise de perete și se prelinsese lângă el și murise. Și se gândea doar la cât de ușurat se simțise că scăpase atât de ușor.

Deci, dacă omori din greșeală o femeie într-un bordel e o crimă, dar dacă omori dinadins un bărbat într-o bătălie e ceva nobil? Ceva cu care să te fălești, ceva care te face erou? Pe vremuri, în jurul focurilor de tabără din înghețatul Nord, asta nu era deloc o dilemă, ci un lucru simplu și evident. Însă acum Fiori nu-și mai dădea seama de diferență. Și nu că ar fi fost derutat. Ci tocmai pentru că a înțeles. Dacă te apuci să omori oameni, nu mai poți să te oprești.

— Îmi pari cufundat în gânduri negre, prietene, îi spuse Cosca.

— Nu-i un moment potrivit pentru glume.

Mercenarul râse înfundat.

— Sazine, bătrânul meu mentor, mi-a zis odată că trebuie să râzi în fiece clipă a vieții, pentru că după aia n-ai s-o mai poți face.

— Serios? Și ce s-a ales de el?

— A murit în urma unei răni infectate la umăr.

— Slabă poantă!

— Ce să zic? Dacă viața-i o glumă, atunci este una neagră.

— Atunci e mai bine să nu râzi, în caz că gluma e făcută pe seama ta.

— Ori să-ți educi simțul umorului.

— Pervers simț al umorului trebuie să mai ai ca să râzi de asta.

Cosca se scărpină la ceafă, uitându-se lung spre zidurile cetății Visserine, negre în ploaia tot mai deasă.

— Trebuie să-ți mărturisesc că acum nici eu nu văd nimic amuzant.

După luminile din fața porților, îți puteai da seama că era puhoi de lume acolo și nici de aproape situația nu părea deloc mai bună. Din când în când, mai ieșeau unii din cetate - bătrâni, tineri, femei cu copii în brațe, cu catrafusele cărate de măgari sau în propriile spinări. Roțile de la căruțe scârțâiau jalnic în noroiul moale. Da, ieșeau unii din cetate, făcându-și nervoși loc prin mulțimea supărată, însă nu prea mulți erau lăsați să între. Teama plutea în aer, tot mai apăsătoare cu cât înghesuiala se

făcea mai mare.

Fiori coborî de pe cal, își dezmorți picioarele și avu grijă să-și desfacă sabia în teacă.

— În regulă.

Monza își trăsese gluga pe cap. Părul negru i se lipise de chipul încruntat.

— Am eu grijă să ne lase înăuntru.

— Ești *absolut* convinsă că ar trebui să intrăm? vru să știe Morveer.

Ea îi aruncă o privire lungă.

— Oastea lui Orso e cam la două zile de marș în urma noastră. Cu Ganmark în frunte. Poate și cu Credinciosul Carpi și cele O Mie de Săbii. Noi trebuie să fim acolo unde sunt ei, atâta tot.

— Da, desigur, tu ești șefa. Dar cred că este datoria mea să precizez că *prea multă* hotărâre strică uneori. Cu siguranță că putem concepe un plan mai puțin periculos în locul acestuia, care ne obligă să fim închiși într-o cetate ce va fi curând înconjurată de forțe ostile.

— Nu ajută la nimic să așteptăm aici.

— Nu ajută la nimic dacă *murim* cu toții. Un plan prea rigid, incapabil să se adapteze la situație, este mai prost decât...

Dar Monza nu-l ascultă până la capăt. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre porți, croindu-și greu drum prin mulțime.

— Femeile! șuieră Morveer printre dinți.

— Ce-i cu ele? mârâi Vitari.

— Excluzând persoanele de față, toate au tendința de a gândi cu inima, nu cu capul.

— Din partea mea poate să gândească și cu curu', la cât ne plătește...

— Indiferent dacă mori bogat sau sărac, moartea e aceeași.

— Da' bogat e mai bine decât sărac, spuse Fiori.

La scurtă vreme, au apărut șase gărzi care s-au apucat să împingă mulțimile cu sulițele, ca să facă o cărare până la poartă. În spatele lor venea un ofițer încruntat. Monza era în urma lui. De bună seamă că semănase ceva parale și acum venise vremea recoltei.

— Voi de colo, da, voi șase cu căruța aia!

Ofițerul întinse degetul spre Fiori și ceilalți.

— Voi intrați. Doar voi șase și nimeni altcineva.

Din gloată se auziră niște bombăneli furioase. Un ins lovi cu piciorul în căruța care tocmai se pusese în mișcare.

— Dracu' să vă ia! Nu-i drept! Toată viața mi-am plătit birurile și acum Salier mă lasă pe afară?

Altul îl înhăță pe Fiori de braț, tocmai când își conducea calul în urma căruței. Cu toată ploaia și lumina firavă a torțelor își dădu seama că era un fermier, parcă mai disperat decât ceilalți.

— De ce să între ticăloșii ăștia? Eu am familie și trebuie să…

Pumnul lui Fiori strivi nasul fermierului. Apoi îl apucă de haină cu o mână, ca să nu-l lase să cadă, îi mai dădu un pumn cu cealaltă și îl trimise de-a berbeleacul în șanțul de lângă drum. Cel mai bine e să pui capăt unui scandal într-un mod rapid și ferm. Un strop de violență atunci când trebuie te poate scăpa de mult mai multe rele mai încolo. Așa ar fi rezolvat problema Dow cel Negru. Așa că Fiori puse repede piciorul în pieptul omului și-l împinse înapoi în noroi.

— Ai face bine să rămâi acolo unde ești!

Câțiva oameni se aflau în spatele lor - siluete întunecate de bărbați, una de femeie, cu doi copii agățați de fustele ei. Un flăcău se aplecase puțin de mijloc și se uita țintă la el, de parcă s-ar fi gândit să intervină. Probabil că era fiul fermierului.

— Din treaba asta blestemată îmi câștig eu pâinea, băiete. Simți neapărat nevoia să te tăvălești și tu în noroi?

Flăcăul clătină din cap. Fiori luă iar dârlogii calului, pocni din limbă și porni spre porți. Dar nu prea repede. Ci agale și cu ochii în patru, în caz că ar mai fi avut cineva nesăbuința de a-l pune la încercare. Dar nici doi pași nu apucă să facă și oamenii reveniră la protestele lor, care mai de care strigând că el este mai cu moț și că el ar trebui să fie primit înăuntru și că praful să se aleagă de ceilalți. N-aveau de ce să se ocupe acum de unul care rămăsese fără dinții din față. Cei care încă nu văzuseră asemenea încăierări bănuiau că le vor vedea curând și singura lor grijă era acum să nu pice la mijloc. Suflându-și peste articulațiile îndurerate ale degetelor, Fiori se luă după tovarășii lui pe poartă și apoi în bezna lungii galerii.

Încercă să-și amintească ce-i spusese Copoiul în Adua. Parcă fusese în urmă cu o sută de ani. Ceva despre violența care dă naștere altor violențe și despre faptul că încă nu era târziu să renunțe la toate astea. Încă nu era târziu să devină un om mai bun. Dar, uite, Rudd Treicopaci fusese un om bun. Mai bun

decât oricare altul. Toată viața respectase vechile obiceiuri și niciodată nu alesese calea mai ușoară, dacă aceasta i se părea greșită. Fiori se simțea mândru să poată spune că luptase alături de el, că luptase sub comanda lui. Dar, în ultimă instanță, cu ce s-a ales Treicopaci din toată atitudinea asta corectă a lui? Cu numele pomenit de câteva ori de camarazii lui cu ochii umeziți de tristețe. Cu asta și cu o viață grea și cu un loc în țărână la capătul ei. Pe de altă parte, Dow cel Negru fusese cel mai afurisit ticălos pe care-l cunoscuse vreodată Fiori. Dow fusese un om care niciodată nu și-ar fi înfruntat pe față dușmanul dacă ar fi putut să-l înjunghie în spate, care incendia satele fără remușcări, care-și încălca jurămintele și scuipa pe consecințe. Om nemilos ca ciuma, cu o conștiință de mărimea unei puțe de păduche. Acum ședea bine mersi pe jilțul lui Skarling, cu jumătate din Nord la picioare, în vreme ce cealaltă jumătate se temea să-i rostească numele.

Ieșiră din galerie și pătrunseră în oraș. Din streșinile sparte apa șiroia pe pietrele tocite ale caldarâmului. Un convoi de oameni uzi până la piele - bărbați și femei cu catâri și căruțe - aștepta să iasă din cetate. Toți se uitară curioși la ei când trecură în direcție opusă. Fiori își dădu capul pe spate și miji ochii în ploaie ca să vadă turnul din apropiere. Trebuie că era de trei ori mai înalt decât cel mai înalt turn din Carleon și nici măcar nu era cel mai mare de aici.

Se uită la Monza, care mergea lângă el. Începuse să se priceapă la asta. Încruntată așa cum îi era obiceiul, femeia se uita drept în față. Lumina torțelor pe lângă care treceau îi juca pe pomeții ascuțiți. Își pusese ceva în cap și avea de gând să facă absolut orice ca să obțină ce își dorea. La dracu’ și cu conștiința, și cu consecințele! mai întâi răzbunarea, după aia întrebările.

Își învârti limba în gură și scuipă. Cu cât vedea mai multe, cu atât înțelegea mai bine că Monza avea dreptate. Facerea de bine și lașitatea erau unul și același lucru. Nimeni nu te premiază pentru bună purtare. Nici aici, nici în Nord, nici nicăieri. Dacă vrei ceva, trebuie să faci tot ce îți stă în putere ca să-l obții, iar cel mai puternic și însemnat om este acela care fură cel mai mult. Poate că ar fi fost mai bine dacă viața ar fi fost altfel.

Dar nu era.

Monza era țeapănă și o durea tot corpul - starea ei firească. Era furioasă și ostenită - starea ei firească. Și simțea nevoia să tragă un fum - mai mult ca niciodată. Și, pentru ca seara aceasta să fie și mai încântătoare, era udă până la piele, îi era frig și o durea rău fundul de la statul în șa.

În amintirile ei, Visserine era un oraș frumos, cu multă sticlă sclipitoare și clădiri grațioase, mâncăruri alese, râsete și libertate. Foarte adevărat, fusese într-una dintre rarele ei bune dispoziții atunci când îl vizitase ultima oară, într-o vară călduroasă, nu într-o primăvară rece ca asta, alături de Benna și fără să aibă de ucis patru oameni.

Dar chiar și așa, ce vedea acum nu avea nicio legătură cu paradisul din amintirile ei.

Majoritatea obloanelor erau închise și doar printre șipcile unora se strecura lumina firavă dinăuntru, reflectându-se în figurinele micuțe din sticlă de deasupra ușilor și făcându-le să scânteieze. Spiritele gospodăriilor, tradiție din bătrâni, încă de dinainte de nașterea Noului Imperiu, puse acolo ca să aducă prosperitatea în casă și să alunge relele. Monza se întrebă la ce vor mai folosi cioburile astea de sticlă atunci când în oraș va năvăli oastea lui Orso. La nimic. Teama din jur era atât de densă, încât avea senzația că i se lipise de pielea-i udă și-i înfiorase tot trupul, zburlindu-i firișoarele de păr de pe ceafă.

Dar nu se putea spune că străzile din Visserine nu erau pline de oameni. Unii alergau ca nebunii spre docuri sau porți. Bărbați și femei cu boccele în spinare, în care îngrămădiseră tot ce putuseră. Copii, agățați de hainele lor. Bătrâni, abia târându-și picioarele în urmă. Veneau huruind pe lângă ei căruțe, încărcate până la refuz cu saci și cutii, cu saltele și scrinuri, cu tot felul de vechituri inutile care aveau să fie abandonate la un moment dat. O pierdere de timp și efort această încercare de a salva orice altceva în afară de propria viață.

Dacă te hotărăști să fugi, atunci ai face bine să fugi cât mai repede.

Însă erau mulți alții care preferaseră să se refugieze în oraș și descoperiseră cu stupoare că de acolo nu mai aveau scăpare. Și se îngrămădeau pe străzi. Se îngrămădeau în pragurile ușilor, cu păturile pe cap ca să se ferească de ploaie. Se îngrămădeau cu zecile sub arcadele întunecate ale unei piețe pustii. Se făceau

mici de frică de câte ori se întâmpla să treacă pe lângă ei vreo coloană de soldați, cu armurile ude lucind în lumina torțelor. Bezna răsuna de zgomote. Trosnete de sticlă spartă sau de lemn crăpat. Strigăte furioase sau strigăte speriate. O dată sau de două ori câte un urlet.

Monza bănuia că puțini dintre locuitorii orașului s-ar fi apucat de jafuri. Cu gândul să i-o plătească cuiva sau să fure câteva lucruri pe care și le doriseră dintotdeauna, mai ales că acum o puteau face, deoarece autoritățile se gândeau doar cum să-și salveze propria piele. Era unul dintre momentele acelea rare, când puteau obține ceva gratis. Dar momentele de tipul ăsta se vor înmulți, pe măsură ce oastea lui Orso se va apropia de zidurile cetății. Valorile civilizației în pragul dezintegrării.

Monza le simțea privirile ațintite asupra ei și a cetei vesele care o însoțea. Priviri temătoare, priviri bănuitoare și încă un fel de priviri - din acelea care încearcă să-și dea seama dacă erau destul de bogați și destul de blegi ca să merite efortul unui jaf. Oricât de tare o durea, ținea hățurile în mâna dreaptă ca să și-o poată sprijini pe cea stângă pe picior, chiar lângă mânerul sabiei. Pentru că singura lege acum în vigoare în Visserine era cea a armelor. Și dușmanul nici nu sosise încă.

Am văzut iadul, a scris Stolicus. *Este un oraș sub asediu.*

Mai departe, drumul trecea pe sub o arcadă din marmură, cu o pictură murală pe zidul de deasupra. Îl înfățișa pe Marele Duce Salier, așezat pe tron. Viziunea pictorului fusese una optimistă și ducele părea delicios de dolofan, nu scârbos de obez, cum era în realitate. Ședea pe tron, cu o mână ridicată în gest de blagoslovire și cu un surâs părintesc pe buze, din care radia o lumină divină. La picioarele lui se aflau mulți cetățeni din Visserine, săraci și bogați deopotrivă, bucurându-se cu umilință de buna lui oblăduire. Pâine, vin, belșug. Mai jos de ei, chiar deasupra arcadei, cuvintele *generozitate, dreptate, curaj* erau imprimate cu litere din aur de înălțimea unui om. Cineva, pare-se cu dragoste față de adevăr, reușise să se cațere până acolo și scrisese peste ele cu vopsea roșie: *lăcomie, tortură, lașitate.*

— Cât de arogant poate să fie porcul ăsta umflat de Salier! rânji Vitari spre Monza.

Părul roșcat i se făcuse brun de la ploaie.

— Da’ cred că s-a terminat cu motivele lui de fală, ce zici?

Monza se mulțumi să mârâie. Ori de câte ori se uita la chipul

osos al lui Vitari se întreba câtă încredere putea avea în ea. Or fi fost ei în mijlocul unui război, dar cele mai mari pericole puteau veni chiar din mijlocul micuțului ei grup de proscriși. Vitari? I se alăturase pentru bani - motiv care nu stătea în picioare, din moment ce nemernica avusese mereu buzunarele pline. Cosca? Ei, cum să ai încredere într-un bețiv, recunoscut pentru caracterul lui perfid, pe care chiar tu l-ai trădat pe vremuri. Prietenosul? Cine putea ști cum mama dracului îi funcționa mintea?

Dar toți ăștia îi erau apropiați ca niște rude în comparație cu Morveer. Trase cu ochiul peste umăr și-l văzu cum se încruntă la ea de pe capra căruței. Omul ăsta era la fel de otrăvitor ca substanțele cu care lucra. Iar dacă putea obține vreun profit din moartea ei, ar strivi-o ca pe o căpușă. Deja îi punea la îndoială decizia de a veni în Visserine. Dar ultimul lucru de care avea nevoie era să-și împărtășească gândurile și celorlalți. Cum că Orso primise scrisoarea de la Eider. Cum că probabil pusese o recompensă demnă de vistieria unui rege - din banii de la banca lui Valint și Balk - pe capul ei și, evident, pe capetele celor care o ajutaseră. Cum că probabil trimisese jumătate din asasinii din Cercul Lumii să scotocească prin toate colțurile Styriei în căutarea ei.

Aveau mult mai multe șanse să se afle în siguranță în mijlocul bătăliei decât în afara ei.

Doar în Fiori putea avea cât de cât încredere. Acesta stătea gârbovit pe cal, mare și tăcut alături de ea. În Westport o iritase la culme vorbăria lui necontenită, dar acum că nu mai deschidea gura, parcă simțea că-i lipsește ceva. Îi salvase viața în negurosul Sipani. Sigur, viața ei nu mai era ceea ce fusese, dar tot mai putea să-l respecte pe cel care o salvase.

— Ce ai de taci?

Abia dacă-i deslușea chipul în întuneric, doar umbrele din orbite, umbrele de sub pomeți.

— Nu cred că am ceva de zis.

— Asta nu te-a împiedicat înainte.

— Mă rog. Încep să văd altfel lucrurile.

— Nu mai spune?

— Poate tu crezi că-mi este ușor, dar te asigur că fac eforturi să-mi păstrez speranța. Deși nu mi se pare că merită.

— Credeam că te mulțumești doar să devii un om mai bun.

— Nu ajunge. Nu știu dacă ai observat, dar ne aflăm în mijlocul unui război.
— Crede-mă, știu cum arată un război. Mai toată viața mi-am petrecut-o în războaie.
— Cine s-ar fi gândit? La fel și eu. Din câte am văzut, și am văzut destule, războiul nu-i tocmai locul potrivit ca să încerci să te îndrepți. Mă gândesc ca, de acum încolo, să încerc metoda ta.
— Atunci alege-ți un zeu și închină-te la el! Bine ai venit în lumea reală!
Zâmbea cu duritate, dar pe dinăuntru parcă simțea un junghi de dezamăgire. O fi renunțat de multă vreme Monza să devină o persoană cumsecade, dar cumva îi plăcuse ideea că s-ar fi putut însoțit cu una. Trase de hățuri și opri calul. Căruța zdrăngăni în urma lor, oprindu-se și ea.
— Am ajuns.
Casa pe care o cumpărase ea și cu Benna în Visserine era veche, din vremea de dinainte de ridicarea zidurilor solide ale cetății, pe când bogătașii își apărau singuri averile. Aceasta era o clădire fortificată, cu cinci etaje. Sala mare și grajdurile se aflau pe o latură a ei. Geamurile de la parter erau foarte înguste, iar acoperișul înalt era prevăzut cu creneluri. Construcția, înaltă și neagră pe cerul nopții, era ca o fiară printre căsuțele scunde din cărămidă și lemn înghesuite în jurul ei. Monza scoase cheia și se apropie de ușa cu ghinturi. Însă aceasta era întredeschisă și lumina dinăuntru lucea pe piatra treptelor. Duse degetul la buze și le făcu un semn spre ea.
Fiori ridică piciorul și o izbi de perete. Se auziră pocnete și trosnete de lemn, ca și cum ar fi răsturnat ceva. Cu mâna stângă pe mânerul sabiei, Monza se năpusti înăuntru. Bucătăria nu avea mobilă, însă era plină de oameni. Oameni jegoși, cu chipuri ostenite, care se holbau șocați și speriați la ea, în lumina unei singure lumânări anemice. Cel aflat mai aproape, un individ îndesat, cu o mână atârnată într-o cârpă petrecută pe după gât, țâșni din spatele unui butoi gol și înhăță o bucată de lemn.
— Înapoi! strigă el.
Altul, un bărbat în salopetă murdară de fermier, făcu un pas spre ea, fluturând o bardă.
Fiori apăru lângă Monza, iar umbra lui uriașă acoperi peretele din spate. Scosese sabia și acum o ținea în jos, lângă picior.
— Ba dați-vă voi înapoi!

Cu ochii lipiți de metalul sclipitor, fermierul îl ascultă imediat.

— Cine dracu' sunteți?

— Cine sunt eu? se răsti Monza. Asta-i casa mea, nenorocitule!

— Sunt unșpe cu totul, spuse și Prietenosul, strecurându-se pe ușă și oprindu-se în cealaltă parte a Monzei.

Pe lângă cei doi bărbați, acolo mai erau două femei bătrâne și un bărbat încă și mai bătrân, cocoșat și cu mâini noduroase. Mai era și o femeie, cam de aceeași vârstă cu Monza, cu un copil în brațe. Și două fetițe, care stăteau lipite de ea și priveau speriate în jur cu ochi mari. Probabil gemene. Lângă vatra goală se afla o fată cam de șaisprezece ani. Într-o mână ținea un cuțit cu care curățase niște pești; cu cealaltă mână ținea de după umeri un băiat, cam de zece ani.

O fată care își apăra fratele.

— Bagă-ți sabia la loc! spuse Monza.

— Ce?

— În seara asta nu moare nimeni.

Fiori ridică din sprâncenele groase.

— Cine-i acum optimistul?

— Aveți noroc că am cumpărat o casă mare, se adresă Monza bărbatului cu brațul bandajat, care părea capul familiei. Avem loc cu toții.

Omul lăsă în jos bâta.

— Suntem fermieri din vale, care ne-am căutat un loc unde să ne adăpostim. Locul e exact așa cum l-am găsit, n-am furat nimic. N-o să vă facem necazuri…

— Ar fi bine. Ăștia sunteți toți?

— Numele meu este Furli. Asta e nevastă-mea…

— N-am nevoie să vă știu numele. Puteți să rămâneți aici, la parter, dar să nu ne stați în drum. Noi ne ducem sus, în turn. Cu niciun chip să nu îndrăzniți să urcați acolo. Ne-am înțeles? Astfel nimeni nu va păți nimic.

Bărbatul bâțâi din cap. Pe chipul lui teama era înlocuită încet de ușurare.

— Ne-am înțeles.

— Prietenosule, du caii în grajd și ia căruța de pe stradă!

Îi făcea rău să vadă chipurile înfometate ale amărâților din casa ei - neajutorate, slăbite, oropsite. Lovi cu piciorul un scaun care-i stătea în drum și, cu picioare țepene de la o zi întreagă

petrecută în șa, începu să urce scara care ducea în bezna de sus. Pe cel de-al patrulea palier, Morveer reuși să o prindă din urmă. Cosca și Vitari erau chiar în spatele lui, apoi venea Day, cu un cufăr în brațe. Morveer avea în mână o lampă, care-i lumina chipul nemulțumit.

— Țărănoii ăia reprezintă o amenințare evidentă la adresa noastră, murmură el. Din fericire, este o problemă ce poate fi rezolvată cu ușurință. Nici măcar nu va fi nevoie să folosesc arsenicul, supranumit și Regele Otrăvurilor - știați? Doar le voi oferi, cu generozitate, o pâine pudrată cu floare-de-leopard și imediat vor înceta să...

— Nu!

Morveer clipi nedumerit.

— Dacă ai cumva intenția să-i lași în libertate în aceeași casă cu noi, mă văd nevoit să protestez cu hotărâre...

— Protestează cât vrei și vezi dacă-mi pasă. Tu și cu Day puteți să stați în camera aia.

Morveer se întoarse să se uite, iar Monza îi smulse lampa din mână.

— Cosca, tu stai la etajul al doilea cu Prietenosul. Vitari, tu ai să dormi singură în camera de alături.

— Am să dorm singură, mormăi femeia, dând cu piciorul în tencuiala căzută. Povestea vieții mele.

— În cazul acesta, mă voi duce la căruță ca să-mi aduc instrumentele în hanul Măcelăresei din Caprile, pentru *eventuale giumbușlucuri.*

Și, clătinând dezgustat din cap, Morveer începu să coboare scara.

— Chiar te rog! se răsti Monza în urma lui.

Monza mai zăbovi câteva clipe, până se asigură că s-a îndepărtat. Până când pe scară nu se mai auzea decât vocea lui Cosca, bolborosindu-i fără șir Prietenosului la etajul de mai jos. Apoi intră după Day în cameră și închise ușa cu grijă.

— Avem ceva de vorbit.

Fata își deschisese cufărul și tocmai se pregătea să scoată din el un colțuc de pâine.

— Ce?

— Același lucru pe care l-am discutat și în Westport. Despre stăpânul tău.

— Te cam calcă pe nervi, nu?

— Nu-mi spune că pe tine nu te calcă.

— Zi de zi în ultimii trei ani.

— Presupun că nu-i ușor să lucrezi pentru el, spuse Monza, făcând încă un pas în cameră și privind-o pe fată în ochi. Mai devreme sau mai târziu elevul trebuie să iasă din umbra profesorului, dacă are de gând să devină și el profesor.

— Din cauza asta l-ai trădat tu pe Cosca?

Întrebarea lui Day o puse pe gânduri pe Monza.

— Mai mult sau mai puțin. Uneori trebuie să mai și riști. Să iei taurul de coarne. Și să știi că tu ai motive mult mai întemeiate decât am avut eu.

Vorbe rostite într-o doară, ca și cum ar fi fost mult prea evident.

Acum a fost rândul lui Day să cadă pe gânduri.

— Adică ce motive?

Monza se prefăcu surprinsă.

— Păi... pentru că mai devreme sau mai târziu Moveer mă va trăda și va trece de partea lui Orso.

Bineînțeles că nu avea de unde să știe asta, dar venise vremea să-și ia măsuri de siguranță împotriva acestei eventualități.

— Serios?

Day nu mai zâmbea.

— Nu-i place felul în care acționez eu.

— Cine zice că mie îmi place?

— Nu înțelegi?

Nu. Day strânse din ochi, pentru prima oară uitând de mâncarea din mână.

— Și dacă trece de partea lui Orso, va avea nevoie să dea vina pe cineva. Pentru moartea lui Ario. Va avea nevoie de un țap ispășitor.

Acum fata înțelese și se răsti la Monza.

— Ba nu! îi sunt indispensabilă.

— De câtă vreme ești cu el? Parcă ai zis că de trei ani? Adică până acum trei ani nu s-a descurcat fără tine? Câte ajutoare crezi că a avut? Ai mai văzut pe vreuna dintre ele?

Day căscă gura, bătu din pleoape, apoi o închise la loc.

— Sau poate că va rămâne alături de mine și ne vom înțelege și ne vom despărți prieteni. Majoritatea otrăvitorilor au suflete bune, dacă ajungi să-i cunoști mai bine.

Monza se aplecă să-i șoptească lui Day:

— Dar să nu zici că nu te-am avertizat atunci când te va anunța că trece de partea lui Orso.

Și ieși, lăsând-o pe Day încruntându-se la bucata de pâine din mână. Se uită în josul scării, dar Morveer încă nu apăruse. Dădu mulțumită din cap. Plantase sămânța și acum nu mai avea decât să aștepte ca să vadă ce va crește din ea. Își forță picioarele obosite să urce în vârful turnului, apoi deschise ușa care scârțâia și intră în camera înaltă de sub acoperiș, de unde se auzea stins răpăitul ploii de afară.

Cameră în care petrecuse cu Benna o lună fericită, pe la mijlocul unor ani întunecați. Departe de războaie. Doar ei doi care râdeau și vorbeau și priveau lumea de la ferestrele mari. Doar ei doi care se prefăceau că trăiesc un alt fel de viață și că nu o apucaseră niciodată pe calea armelor și se îmbogățiseră prin alte metode. Se pomeni că surâde, deși numai de asta nu-i ardea. Figurina micuță din sticlă încă mai sclipea în firida ei de deasupra ușii. Spiritul casei lor. Își aminti cum îi zâmbise Benna atunci când o cocoțase acolo.

Ca să te vegheze când dormi, așa cum tu m-ai vegheat mereu pe mine.

Surâsul i se stinse. Se duse la fereastră și deschise unul dintre obloanele scorojite. Ploaia azvârlise un văl cenușiu peste orașul întunecat și acum răpăia și mai tare, stropind pervazul. Un fulger îndepărtat lumină o clipă acoperișurile ude, contururile mohorâte ale celorlalte turnuri, pe jumătate ascunse în beznă. Câteva secunde mai târziu, tunetul ursuz și înăbușit străbătu orașul.

— Eu unde dorm?

Fiori stătea în prag, cu câteva pături aruncate peste umăr.

— Tu?

Monza aruncă o privire la statueta mică din sticlă de deasupra capului lui, apoi se uită din nou la el. Poate că pe vremuri avusese standarde mai înalte, dar atunci îl avea și pe Benna și ambele mâini și o oaste în spate. Acum nu se mai putea bizui decât pe un grup de inadaptați bine plătiți, o sabie bună și o groază de bani. O fi adevărat că generalul trebuie să păstreze distanța față de soldații lui și femeia urmărită față de toată lumea. Doar că Monza nu mai era general. Benna era mort și ea avea nevoie de ceva să o aline. Poți să-ți plângi cât vrei

ghinioanele sau poți să te aduni și să iei lucrurile așa cum sunt, oricât de căcăcioase ți se par. Împinse ușa cu cotul, se așeză pe pat, strâmbându-se de durere, și puse lampa pe dușumea.

— Aici cu mine.

Sprâncenele lui Fiori se repeziră până la linia părului.

— Aici?

— Chiar așa, domnule optimist. Asta-i noaptea ta norocoasă.

Se lăsă pe spate, pe patul vechi care scârțâia amarnic, se sprijini în coate și ridică un picior spre el.

— Acum pune mâna de încuie ușa și ajută-mă să-mi scot cizmele astea care mă omoară.

Ca niște șobolani într-un sac

Mijind ochii, Cosca păși pe acoperișul turnului. Până și lumina soarelui parcă voia să-l tortureze, dar socotea că o merită cu vârf și îndesat. De jur-împrejurul lui se întindea orașul Visserine: aglomerări de căsuțe din cărămidă și lemn, vile din piatră de culoarea smântânii, coroane verzi de copaci în parcuri și pe marginea magistralelor largi. Pretutindeni ferestrele și statuetele din sticlă colorată de pe acoperișurile clădirilor impresionate scânteiau ca niște nestemate în razele dimineții. Turnuri cât vedeai cu ochii, zeci de turnuri, unele mai mari decât cel pe care se suise el, fiecare aruncându-și umbra lungă peste cetate.

La sud, întinderea albastru-cenușie a mării, fumul fabricilor de sticlă ridicându-se din celebrul cartier industrial al orașului, aflat pe insula de lângă țărm, siluetele minuscule ale pescărușilor care se învârteau pe deasupra lui. La vest, râul Visser, ca un șarpe întunecat, abia deslușit printre clădiri și patru poduri care legau cele două jumătăți ale orașului. Pe insula din mijlocul lui se afla palatul Marelui Duce Salier. Loc unde Cosca petrecuse multe seri extrem de agreabile, în calitate de oaspete de onoare. Pe vremea când încă mai era iubit, temut și admirat. Atât de demult se întâmplaseră astea, că parcă era vorba despre viața altcuiva.

Monza stătea nemișcată lângă parapet - siluetă conturată pe cerul albastru. Sabia și brațul ei stâng formau o linie perfect dreaptă, de la umăr și până la vârf. Oțelul strălucea alb, rubinul

de pe degetul mijlociu arunca sclipiri sângerii, pielea îi lucea de transpirație. Când Cosca se apropie, ea lăsă sabia din mână și îl urmări cum ia o înghițitură lungă din carafa rece.

— Mă și întrebam cât o să te țină.

— Din păcate, e doar apă aici. Nu ai fost de față când am jurat solemn că nu mai pun gura pe vin?

Monza pufni.

— De multe ori am auzit jurământul ăsta, dar fără prea multe rezultate.

— Trec printr-un proces lent și dureros de îndreptare.

— Și asta am mai auzit și tot degeaba.

Cosca oftă.

— Ce să fac ca să mă iei în serios?

— Să-ți ții cuvântul măcar o dată în viață?

— Of, inima mea sensibilă, frântă atât de des în trecut! Oare mai poate suporta și lovitura asta?

Își sprijini piciorul de creneluri și spuse pe un ton mai serios:

— Știi? M-am născut în Visserine, la câteva străzi de locul ăsta. Am avut parte de o copilărie fericită, dar de o tinerețe furtunoasă, presărată de întâmplări urâte. Printre care și aceea care m-a obligat să fug din oraș și să-mi caut norocul ca mercenar.

— Toată viața ta a fost plină de întâmplări urâte.

— Foarte adevărat.

De fapt, avea și câteva amintiri frumoase. Și își dădu seama acum, privind-o pe furiș pe Monza, că în majoritate aveau de-a face cu ea. Și cele mai bune momente din viața lui, dar și cele mai rele. Trase aer în piept și își puse mâna streașină la ochi ca să poată privi la câmpurile din vest, dincolo de conturul cenușiu al zidurilor cetății.

— N-ai primit încă nicio veste de la prietenii noștri din Talins?

— Voi primi curând. Generalul Ganmark nu-i omul care să întârzie.

Ezită puțin și se încruntă, așa cum îi era obiceiul.

— Când ai de gând să-mi zici că deja m-ai avertizat?

— Despre?

— Despre Orso.

— Știi bine ce ți-am spus.

— Să n-am niciodată încredere în cel care mă plătește.

Lecție crâncenă pe care Cosca o primise de la ducesa Sefeline

de Ospria.

— Iar acum vă plătesc eu.

Mercenarul încercă să zâmbească, deși îl usturau tare buzele crăpate.

— Numai că noi tratăm cu neîncredere relațiile noastre.

— Normal! Nu m-aș încrede în tine nici să-mi verși oala de noapte la canal.

— Mare păcat! Sunt convins că rahatul tău are parfum de trandafiri.

Se sprijini de parapet și privi printre gene la soare.

— Mai ții minte cum făceam exerciții de scrimă dimineața? Înainte ca tu să devii prea bună pentru mine?

— Înainte ca tu să fii prea beat ca să mai poți lupta.

— Păi, nici nu aveam cum. Cât de tare să mă fac de râs înainte de micul dejun? Sabia aia a ta este Calvez?

Monza o ridică și razele de soare alunecară pe tăișul ei.

— Am comandat-o pentru Benna.

— Pentru Benna? Ce dracu' să fi făcut el cu o Calvez? Să înfigă mere în ea și să le coacă?

— Adevărul e că nici măcar asta n-a făcut.

— Știi? Am avut și eu una. Bună sabie! Am pierdut-o la cărți. Vrei să bei?

Și-i întinse carafa. Monza vru s-o ia.

— Aș…

— Aha!

Îi aruncă apa în față și ea țipă, dându-se înapoi. Cosca își smulse sabia din teacă și azvârli cât colo carafa. Monza reuși să pareze prima lovitură, se aplecă disperată ca să o evite pe a doua, alunecă, se întinse pe jos, se rostogoli într-o parte când sabia lui Cosca se înfipse chiar în locul unde fusese ea o clipă mai devreme. Se ridică, acum cu sabia pregătită.

— Te-ai înmuiat, Murcatto, chicoti mercenarul, pășind agale prin centrul acoperișului. Acum zece ani nu te-ai fi lăsat păcălită de faza asta veche cu apa.

— Nici acum nu m-am lăsat păcălită, idiotule!

Fără să-și ia ochii de la el, își șterse încet fruntea cu mâna înmănușată.

— Mai ai și alte figuri? Sau asta cu apa e tot ce mai știi din arta scrimei?

Cam așa ceva, dacă era s-o zică pe aia dreaptă.

— Ce-ar fi să aflăm?

Monza se repezi la el și încrucișară săbiile în scrâșnete prelungi de metal. Avea umărul drept dezgolit și pe el se vedea o cicatrice lungă. Alta îi înconjura antebrațul și cobora în mănușa neagră.

Cosca flutură sabia spre ea.

— Adică te lupți cu stânga, nu? Sper să nu ai milă de un biet moșneag.

— Milă? Știi că nu-i cazul.

Mercenarul pară o lovitură, însă a doua a fost atât de rapidă, încât abia dacă reuși să se dea la o parte și vârful sabiei Calvez îi găuri mâneca de la cămașă.

Ridică din sprâncene.

— Bine că am slăbit puțin.

— E loc și de mai mult, dacă mă întrebi pe mine.

Începu să se învârtească în jurul lui. Concentrată, cu vârful limbii între dinți.

— Încerci să te așezi cu spatele la soare?

— N-ar fi trebuit să mă înveți manevrele astea mârșave. Vrei, te rog, să-ți folosești mâna stângă? Să luptăm de la egal la egal?

— Și să renunț la avantajul meu? Mă cunoști mult mai bine de atât!

Chiar atunci făcu o fentă rapidă la dreapta și se întoarse în cealaltă direcție, lăsând-o să împungă aerul cu sabia. Monza era agilă, dar mult mai puțin acum decât pe vremea când își putea folosi mâna dreaptă. Cosca îi puse o piedică, ea se împletici, iar vârful sabiei lui îi zgârie cicatricea de pe umăr.

Ea se uită la rana aceea superficială, în colțul căreia începuse să se adune o picătură de sânge.

— Nemernic bătrân!

— Asta ca să nu mă uiți.

Începu să-și rotească ostentativ sabia, împungând aerul din jur. Monza se repezi din nou la el. Săbiile se ciocniră, se retraseră, se ciocniră. Mișcările le erau stângace, așa cum este brodatul cu mănuși în mâini. Pe vremuri duelurile lor fuseseră adevărate spectacole, dar se părea că timpul nu se scursese în favoarea lor.

— O singură întrebare… murmură el, privind-o în ochi. De ce m-ai trădat?

— Mă săturasem de glumele tale proaste.

— Nu zic, meritam să fiu vândut. Toți mercenarii sfârșesc înjunghiați în spate sau în inimă. Dar tocmai de tine?

Fandă și lovi, făcând-o să se retragă.

— După câte te-am învățat și câte ți-am dat? Adăpost și bani și un loc al tău? Nici fata mea dacă ai fi fost și nu m-aș fi purtat mai frumos cu tine!

— Spune mai bine că ți-am fost ca o mamă. Ai uitat să zici că te îmbătai atât de tare că te căcai pe tine. Da, îți eram datoare, însă totul are o limită.

Se învârti în jurul lui, căutând o breșă între vârfurile săbiilor lor.

— Poate că te-aș fi urmat și în iad, dar nu voiam să-mi iau fratele cu mine acolo.

— De ce nu? S-ar fi simțit ca acasă.

— Du-te-n mă-ta!

Îl păcăli cu o fentă, schimbă unghiul și îl obligă să facă un salt într-o parte, cu toată grația unui brotac muribund. Cosca uitase cât efort presupunea scrima. Deja îl usturau plămânii și îl dureau parcă în dușmănie umărul, brațul, încheietura mâinii, mâna.

— Dacă nu te-aș fi trădat eu, fii sigur că te-ar fi trădat oricare dintre ceilalți căpitani. Sesaria, Victus, Andiche!

Lovindu-și sabia de a lui la fiecare dintre numele astea detestate.

— La Afieri nu mai știau ce să facă să scape mai repede de tine!

— Putem să nu pomenim de *locul ăla blestemat*?

Îi pară următoarea lovitură și contraatacă repede, cu ceva din vechea lui vigoare, împingând-o spre colțul acoperișului. Trebuia să termine cât mai repede cu povestea asta, ca să nu-i dea satisfacția să-l vadă prăbușindu-se din cauza epuizării. O atacă din nou și îi blocă sabia cu a lui. O îmbrânci în parapet, cu spatele în creneluri. Doar câțiva centimetri erau acum între fețele lor. În spatele ei, mercenarul vedea ca prin ceață strada, minusculă de la înălțimea aceea. Îi simțea în obraz respirația sacadată. Mai că o sărută, mai că o împinse de pe acoperiș. Totul nu dură decât o fracțiune de secundă. Dar, poate unde nu se putea hotărî ce să facă, nu făcu nimic.

— Luptai mai bine cu dreapta, șuieră el.

— Și tu luptai mai bine acum zece ani.

Se strecură de sub sabia lui și îl împunse în ochi cu degetul mic de la mâna înmănușată.

— Auuuu! chirăi Cosca, cu mâna liberă la obraz.

Atunci Monza îl pocni cu genunchiul în trufandale, iar durerea cumplită îl săgetă din burtă și până în gât.

— Uuuuf…

Se clătină pe picioare, scăpă sabia din mână, se aplecă de mijloc, încercă zadarnic să respire.

— Uite, ca să nu mă uiți!

Vârful sclipitor al sabiei Calvez îi zgârie obrazul.

— Ahhhh!

Se prăbuși pe acoperișul plat, învelit în tablă din plumb. Din nou în genunchi. Chiar că nicăieri nu-i ca acasă…

Prin ceața durerii cumplite, reuși să audă un ropot de aplauze dinspre scară.

— Vitari! croncăni el, uitându-se chiorâș la femeia care ieși agale la lumina soarelui. Cum se face… că mereu… dai peste mine… în cele mai proaste momente?

— Pentru că îmi plac nespus de mult momentele astea.

— Nici nu vă puteți imagina… cât noroc aveți… că sunteți muieri… și nu știți cât de tare doare… un șut în ouă.

— Încearcă să faci un copil, să vezi cum doare.

— Șarmantă invitație! Cu siguranță că aș accepta-o dacă aș fi mai puțin vânăt în zonele cu pricina.

Însă, ca de obicei, ironia lui se irosi aiurea. Pentru că Vitari se uita atentă în zare. La fel și Monza. Pe picioare rășchirate, se târî și Cosca până la creneluri. O coloană lungă de călăreți apăruse pe culmea unui deal din vestul orașului. Norul de praf ridicat de copitele cailor mânjea cerul senin.

— Au ajuns, spuse Vitari.

De undeva, din spate, începu să bată un clopot. Altele i se alăturară curând.

— Uite-i și acolo, zise Monza.

Apăruse o a doua coloană. Și o trâmbă de fum plutea spre nord.

Soarele se ridica pe cerul albastru, pârlindu-i chelia lui Cosca. Mercenarul urmărea atent desfășurarea armatei lui Orso pe câmpurile de lângă oraș. Regimentele își ocupau pe rând pozițiile, la distanță prudentă de zidurile cetății. Un detașament traversa către nord apa râului, desăvârșind încercuirea. Călăreții

îi protejară pe pedestrașii care se aliniau, apoi trecură în spatele lor, fără îndoială pornind să distrugă ce rămăsese nedistrus la ultima incursiune.

Începură să se ridice corturi. Apărură căruțe cu provizii, brăzdând noroiul din spatele liniilor. Soldații de pe ziduri nu puteau decât să urmărească cum oastea Talinsului le înconjura cetatea, cu mișcări bine coordonate, ca acelea ale unui mecanism de ceas gigantic. Evident, acesta nu era stilul lui Cosca, nici măcar în momentele sale de trezie. Aici era vorba mai mult de tehnică decât de creativitate, dar disciplina era de admirat.

Deschise larg brațele.

— Bun venit tuturor la asediul de la Visserine!

Urcaseră și ceilalți pe acoperiș ca să se uite cum Ganmark strângea cetatea ca într-o menghină. Monza își pusese mâna stângă în șold, iar pe cea dreaptă și-o odihnea pe mânerul sabiei. Părul negru îi flutura în jurul chipului întunecat. Fiori stătea de cealaltă parte a lui Cosca, cu sprâncenele încruntate. Prietenosul ședea pe jos, lângă ușa care dădea spre scară, și își rostogolea zarurile. Day și Vitari vorbeau în șoaptă lângă parapet. Morveer părea și mai ursuz decât în mod obișnuit, dacă așa ceva era posibil.

— Dar chiar n-aveți deloc simțul umorului? Bucurați-vă, camarazi! exclamă Cosca, trăsnindu-i lui Fiori o palmă amicală pe spinare. Nu vedeți în fiecare zi o oaste atât de mare condusă atât de bine! Ar trebui să-l felicităm pe prietenul Monzei noastre, generalul Ganmark, pentru excepționala lui răbdare și disciplină. Poate că ar trebui să-i scriem o scrisoare.

— Dragul meu general Ganmark, uite ce-ți trimit eu, spuse Monza.

Își plimbă limba prin gură și scuipă peste creneluri.

— A ta devotată, Monzcarro Murcatto.

— Misivă simplă și la obiect, remarcă Morveer. Dar precis că o va prețui.

— Mulți soldați, mormăi Fiori.

Vocea Prietenosului pluti alene peste ei:

— Treisprezece mii patru sute. Sau cam pe acolo.

— Cele mai multe sunt trupe din Talins, spuse Cosca, făcând un semn cu luneta spre ele. Câteva regimente ale mai vechilor aliați ai lui Orso - se văd steagurile din Etrisani pe flancul drept,

uite, acolo, lângă apă. Și în centru sunt câteva din Cesale. Însă toți sunt soldați. Nu-i văd pe vechii noștri tovarăși de arme din cele O Mie de Săbii. Păcat! Mi-ar fi plăcut să reînnod vechile prietenii. Ție nu, Monza? Sesaria, Victus, Andiche. Și, bineînțeles, Credinciosul Carpi.

Adică să reînnoade vechile prietenii... și să se răzbune pe vechii prieteni.

— Mercenarii trebuie să fie mai departe, la est, zise Monza, cu un semn din cap în direcția aceea. Blochează înaintarea ducelui Rogont și a osprienilor lui.

— Sunt convins că toți se distrează de minune. Însă noi suntem aici.

Și Cosca întinse o mână spre marea de soldați din fața zidurilor.

— Și trebuie să presupunem că generalul Ganmark se află acolo. Cum ai de gând să organizezi emoționanta noastră revedere? Bănuiesc că ai un plan, nu?

— Ganmark este un om cultivat. Îi plac artele.

— Și? o întrebă Morveer.

— Marele Duce Salier are cea mai vastă colecție de artă.

— Da, cu adevărat impresionantă, confirmă Cosca, pentru că o admirase în câteva împrejurări - sau, mai bine zis, se prefăcuse că o admiră, tot interesul lui fiind concentrat asupra vinului din pahar.

— Se spune că este cea mai frumoasă din Styria.

Monza se apropiase de parapetul opus și se uita acum la palatul lui Salier, de pe insula din mijlocul râului.

— Când va cădea orașul, Ganmark se va duce drept acolo, ca să salveze neprețuitele opere de haos.

— Adică să le fure el, nu altcineva, interveni Vitari.

Monza își încleștase fălcile mai tare decât de obicei.

— Orso va dori ca asediul ăsta să se isprăvească foarte repede. Ca să aibă mai mult timp să-l distrugă pe Rogont. Să termine o dată pentru totdeauna cu Liga celor Opt și să poată revendica tronul înainte de venirea iernii. Asta înseamnă spargerea zidurilor, asalturi și străzi pline cu cadavre.

— Excelent! aplaudă Cosca. S-or făli străzile astea cu arbori vechi și case impunătoare, dar nu pot fi perfecte fără un strat de cadavre, nu credeți?

— Luăm de la morți armurile, uniformele și armele. Și când va

cădea orașul, ceea ce se va întâmpla foarte curând, ne deghizăm în soldați talinezi. Intrăm în palat și îl așteptăm pe Ganmark. Va lăsa garda jos când se va ocupa de colecția lui Salier și atunci noi...

— Îl omorâm pe nenorocit? ghici Fiori.

— Mi se pare că sesizez o fisură *minusculă* în planul acesta.

Tonul miorlăit al lui Morveer îi rașcheta creierii lui Cosca.

— În prezent, palatul Marelui Duce Salier se află printre cele mai bine apărate locuri din Styria, iar *noi* ne aflăm în afara lui. Și nu cred că vom primi vreo invitație să-l vizităm.

— Aici te contrazic, eu am una.

Nespus de încântat se simți Cosca văzându-i pe toți cum se holbează la el.

— Cu niște ani în urmă, am avut o relație destul de bună cu Salier. Asta a fost pe vremea când m-a angajat ca să-i rezolv disputele de la granița cu Puranti. Cinam împreună o dată pe săptămână și m-a asigurat că sunt bine-venit în palatul lui ori de câte ori se întâmplă să trec prin oraș.

Chipul meșterului de otrăvuri era o caricatură a disprețului.

— Dar nu cumva toate astea au fost *înainte* să devii o sugativă îmbibată cu vin?

Cosca făcu un semn indiferent din mână.

— Eram în plin proces de transformare în așa ceva. Exact așa cum omida se transformă într-un superb fluture. În orice caz, invitația este încă valabilă.

Vitari îl privi bănuitoare.

— Și cum mama naibii ai de gând să te folosești de ea?

— Presupun că voi vorbi cu gărzile de la poarta palatului și le voi zice ceva de genul: Eu sunt Nicomo Cosca, renumitul mercenar, și am venit la cină.

Se așternu o tăcere stânjenitoare, de parcă tocmai ce le oferise o căcărează uriașă, nu o idee atât de valoroasă.

— Scuză-mă, murmură Monza, dar mă îndoiesc că acum numele tău mai deschide ușile la fel ca pe vremuri.

— Poate ușile de la *latrine*, clătină batjocoritor din cap Morveer.

Day se întoarse cu fața în vânt și chicoti ușor. Ba chiar și Fiori își încreți puțin buzele.

— Vitari și Morveer! se răsti Monza. Asta-i treaba voastră. Supravegheați palatul. Găsiți o metodă să ne băgați înăuntru.

Deloc entuziasmați, cei doi își aruncară priviri urâte.

— Cosca, tu te pricepi la uniforme.

Mercenarul oftă.

— Puțini se pricep mai bine decât mine. Fiecare patron vrea să-ți vâre pe gât câte una. Am avut o uniformă de la aldermenii din Westport, croită dintr-o țesătură de aur, la fel de confortabilă ca o țeavă din plumb…

— Una mai puțin bătătoare la ochi ar fi mai potrivită pentru scopul nostru.

Cosca se apropie și execută un salut milităros.

— Doamnă General Murcatto, voi încerca din răsputeri să vă îndeplinesc ordinele!

— Nu te forța prea mult. La vârsta ta, s-ar putea să-ți rupi ceva. Când încep atacurile să-l iei pe Prietenosul cu tine.

Pușcăriașul ridică din umeri și se întoarse la zarurile lui.

— Îi vom despuia cu cea mai mare delicatețe pe morți, până îi lăsăm în curu' gol!

Cosca se întoarse să meargă spre scară, dar se opri brusc atunci când observă ceva în golf.

— Aha! A venit și flota lui Orso la petrecere.

Pe linia orizontului se vedeau pânzele albe cu crucea neagră care era simbolul Talinului.

— Alți oaspeți pentru ducele Salier, spuse Vitari.

— Dintotdeauna a fost o gazdă de excepție, însă nici el nu cred că ar fi pregătit pentru atât de mulți musafiri deodată. Înseamnă că orașul este complet izolat.

Și Cosca rânji larg.

— Ca o pușcărie, spuse Prietenosul, schițând grimasa care lui îi ținea loc de zâmbet.

— Suntem neajutorați ca niște șobolani prinși în sac! se rățoi Morveer. Și tu vorbești de parcă ar fi *un lucru bun.*

— De cinci ori am fost sub asediu și mereu m-am bucurat de această experiență. Îți limitează opțiunile într-un mod admirabil. Dar îți eliberează mintea.

Cosca trase aer pe nări și-l expiră cu voioșie.

— Atunci când viața devine o carceră, nimic nu-i mai eliberator decât captivitatea.

Acțiunea disperată

Foc.

În cursul nopții, Visserine se transformase într-un iad al flăcărilor și umbrelor. Într-un labirint nesfârșit de ziduri sfărâmate, acoperișuri căzute, grinzi ieșite în afară. Într-un coșmar de strigăte fără trup, de forme fantomatice străbătând întunericul. Clădiri uriașe, ca niște jivine eviscerate. Geamuri oarbe, uși căscate în urlete mute. Și focul - focul care izbucnea brusc, care lingea lemnul din jur, care gâdila bezna. Stâlpii carbonizați îl înjunghiau și el îi înjunghia înapoi. Jerbe de scântei albe se învolburau spre cerul negru, din care ningea cu cenușă neagră. Acum orașul avea alte turnuri - turnuri strâmbe din fum, strălucind în lumina focurilor din care se născuseră, mânjind stelele.

— Câte am luat ultima oară?

Ochii lui Cosca păreau galbeni în flăcările din piață.

— Parcă trei, nu?

— Trei, răspunse răgușit Prietenosul.

Uniformele se aflau la adăpost, în cufărul din camera lui. Două cămăși talineze de zale, una cu o gaură în umăr de la o săgeată. Și uniforma unui locotenent tinerel, strivit de un horn prăbușit. Păcat de tinerețile lui, dar Prietenosul își zise că, în fond, tabăra lui incendiase orașul.

Instalaseră catapulte în fața zidurilor - cinci la vest de râu și trei la est. Aveau catapulte și pe cele douăzeci și două de corăbii din port. În prima noapte, Prietenosul nu pusese geană pe geană pentru că se uitase la ele. Azvârliseră peste ziduri o sută optsprezece ghiulele incendiare, răspândind focul prin tot orașul. Unele flăcări pâlpâiau și se stingeau, altele se ramificau sau se contopeau - oricum erau prea multe ca să le poată număra. Și astfel Prietenosul se simțea părăsit de numerele lui - se simțea singur și speriat. În numai șase zile și de două ori trei nopți, pașnicul Visserine se transformase într-un infern.

Singura parte a orașului încă neafectată era insula cu palatul ducelui Salier. Murcatto a zis că acolo erau tablouri și alte lucruri drăguțe pe care voia să le salveze Ganmark, comandantul oștii lui Orso, omul pe care veniseră aici ca să-l ucidă. Nu conta că ordona să fie incendiate o groază de case, cu o groază de oameni în ele. Nu conta că ordona crime fără sfârșit. Cu orice

preț trebuiau apărate obiectele alea moarte din vopsea. Prietenosul era de părere că locul unui asemenea om era la Fereală, pentru ca lumea dinafară să devină un loc mai sigur. În schimb, el era ascultat și admirat și lumea era în flăcări. Parcă nimic nu era cum trebuie, parcă totul era cu fundul în sus. Însă Prietenosul nu știa să deosebească binele de rău, așa îi spuseseră judecătorii.

— Gata?

— Da, minți Prietenosul.

Cosca îi aruncă un rânjet de nebun.

— Atunci, la ziduri, prietene, din nou!

Și tropăi în josul străzii, cu o mână pe mânerul sabiei și cu cealaltă ținându-și pălăria pe cap. Stăpânindu-și emoția, Prietenosul se luă după el, mișcând din buze în timp ce își număra pașii. Trebuia să numere și altceva în afară de modalitățile în care și-ar fi putut găsi moartea.

Era tot mai rău pe măsură ce se apropiau de marginea vestică a orașului. Pocnind și vuind, focurile se înălțau în toată măreția lor de coșmar - diavoli uriași, hrănindu-se cu noaptea din jur. Îi ardeau ochii Prietenosului și-l făceau să lăcrimeze. Sau poate că ar fi lăcrimat oricum, întristat de atâta risipă. Dacă vrei un lucru, la ce bun să-i dai foc? Sau, dacă nu-l vrei, de ce să te lupți ca să-l iei de la altcineva? La Fereală mureau oameni. Tot timpul mureau oameni acolo. Dar nu ca aici. Nimic nu merita atâta distrugere. Totul avea valoare.

— Blestemate focuri gurkiene! înjură Cosca atunci când dădeau ocol altor flăcări violente. Acum zece ani nu trecea nimănui prin cap să le folosească drept arme. Și apoi au transformat Dagoska într-un morman de cenușă cu focul ăsta și tot cu el au găurit zidurile cetății Agriont. Acum, nici nu începe bine un asediu că toată lumea vrea să arunce în aer cetatea cu pricina. Pe vremea mea și nouă ne plăcea să mai dăm foc la câte o casă, nu zic nu, dar numai ca să punem lucrurile în mișcare. Nici vorbă de ce se întâmplă acum. Războiul avea ca scop îmbogățirea, iar suferința era un efect secundar nedorit. Acum totul este numai distrugere - cu cât mai mare, cu atât mai bună. Din cauza științei, prietene, a științei. Și eu, care credeam că ar fi trebuit să ne facă viața mai ușoară…

Pe lângă ei treceau șiruri de soldați acoperiți de funingine, în platoșele cărora se reflecta portocaliul flăcărilor. Civili acoperiți

de funingine stăteau și ei în șiruri și-și dădeau gălețile cu apă din mână în mână. Chipuri disperate, pe jumătate luminate de strălucirea focurilor imposibil de stins. Fantome furioase, siluete negre în arșița nopții. În spatele lor, o uriașă pictură murală pe un zid care abia se mai ținea în picioare. Ducele Salier, în armură, arătând sever drumul spre victorie. Probabil că avusese un stindard în mâna cealaltă, își spuse Prietenosul, dar partea superioară a clădirii se prăbușise, luând cu ea și brațul ridicat al ducelui. Jocul flăcărilor îți dădea impresia că fața lui pictată se strâmbă, că gura lui pictată se mișcă, că soldații pictați în jurul lui se năpustesc la spărtura din zid.

Când Prietenosul era tânăr, în celula a douăsprezecea de pe culoarul lui fusese închis un bătrân care le spunea povești de demult. Povești din vremurile de dinaintea Timpurilor Străvechi, când lumea aceasta și lumea de dedesubt erau una și aceeași, iar diavolii mișunau pe pământ. Deținuții râdeau de moșneagul acela. Râdea de el și Prietenosul, pentru că la Ferealǎ era înțelept să faci la fel ca toți ceilalți și să nu ieși deloc în evidență. Dar se întorsese la el când nu mai era nimeni prin apropiere, ca să-l întrebe exact câți ani trecuseră de când fuseseră sigilate porțile și Euz îi alungase pe diavoli din lumea oamenilor. Bătrânul nu cunoștea răspunsul. Iar acum Prietenosul avea impresia că lumea de dedesubt spărsese porțile și se revărsase în Visserine, aducând haosul.

O luară la fugă pe lângă un turn în flăcări. Focuri ardeau la ferestre și se ridicau din acoperișul spart ca torța unui gigant. Prietenosul asuda, tușea și iar asuda. Gura îi era uscată în permanență, gâtul îl ustura tot timpul, degetele îi erau negre de funingine. Văzu conturul colțos al zidurilor la capătul unei străzi sufocate de moloz.

— Ne apropiem! Stai lângă mine! îi strigă Cosca.

— Sta… sta…

Fumul înăbuși croncănitul Prietenosului. Auzi un zgomot când intrară pe o alee îngustă, la capătul căreia pâlpâia o lumină roșie. Un trosnet și o bufnitură, un val de voci furioase. Zgomote ca acelea din marea răzmeriță de la Fereală, înainte ca șase dintre cei mai temuți deținuți, printre care și Prietenosul, să consimtă să pună capăt nebuniei. Dar nebuniei de aici cine avea să-i pună capăt? O bubuitură făcu să se cutremure pământul. O lumină roșie aprinse cerul nopții.

Cosca se ascunse în spatele unui copac pârjolit și se lăsă pe vine. Prietenosul se târî după el, în timp ce zgomotul se auzea tot mai tare, îngrozitor de tare. Numai că îl acopereau bătăile inimii sale care-i răsunau până în urechi.

Spărtura era la doar o sută de pași depărtare. Prin ea se zăreau trupele talineze și o bucată zimțuită din cerul nopții. Se târâră amândoi într-acolo, ca niște furnici gigantice, peste coșmarul de cărămizi sfărâmate și scânduri frânte care formau un soi de rampă ce ducea în piața distrusă de la marginea orașului. Poate că, la începutul atacului, avusese loc aici o bătălie de modă veche. Însă acum se transformase într-o busculadă turbată, în care apărătorii se înghesuiau în spatele baricadelor ridicate în fața ruinelor, iar atacatorii năvăleau prin spărtură, sporind măcelul.

Securile și săbiile fulgerau și aruncau sclipiri metalice, furcile și sulițele fluturau și se ciocneau, unul sau două steaguri rupte atârnau leșinate peste învălmășeală. Săgețile zburau încolo și încoace - de la talinezii înghesuiți în fața zidurilor, de la apărătorii de pe baricade, dintr-un turn aproape distrus de lângă spărtură. Prietenosul văzu cum o bucată mare de zidărie se desprinse de pe creasta zidului și se prăbuși peste mulțimea dezlănțuită de dedesubt, strivind-o. Sute de oameni, luptând și murind în lumina diabolică a făcliilor, a ghiulelelor incendiare, a caselor în flăcări. Prietenosului nici nu-i venea să creadă că era aievea. Totul părea fals, artificial, doar un model pregătit pentru un tablou sinistru.

— Breșa de la Visserine, șopti el pentru sine, încadrând scena cu mâinile și imaginându-și cum ar arăta pe peretele unui bogătaș.

Există un tipar atunci când doi oameni se apucă să se lupte. Ba chiar mai mulți. O duzină. În asemenea cazuri, Prietenosul s-a simțit mereu în largul său. Se urmează un anumit procedeu din care, dacă ești mai rapid, mai puternic, mai agil, poți scăpa cu viață. Însă ce se petrecea aici era cu totul diferit. Aici nu mai erau câțiva oameni, ci o gloată turbată. Nu aveai cum să știi dacă nu cumva vei fi îmbrâncit în vârful unei sulițe. Nu aveai cum să te păzești de asemenea accidente oribile. Cum să anticipezi o săgeată sau o piatră căzută dintr-un zid? Cum să vezi că se repede moartea spre tine și cum să o eviți? Acesta era un joc de noroc, cu viața ta drept miză. Și, ca în cazurile

jocurilor de noroc de la Casa de Huzur a lui Cardotti, jucătorii pierdeau în final.

— Cam fierbinte atmosfera pe-aici! îi zbieră Cosca la ureche.

— Fierbinte?

— Am văzut și mai rele! Breșa de la Muris semăna cu un abator când ne-am terminat noi treaba!

Prietenosul rămase cu gura căscată și parcă îl luase cu amețeală.

— Adică... ai mai văzut... așa ceva?

Cosca făcu un gest nepăsător din mână.

— De câteva ori. Dar te plictisești curând, dacă n-ai ceva la cap. Sigur, pare distractiv, dar este sub demnitatea unui gentilom.

— De unde-și dau seama cine de care parte este? șuieră Prietenosul.

Pe chipul mânjit de funingine al lui Cosca se lăți un zâmbet alb.

— De obicei încearcă să ghicească. Nu trebuie decât să stai cu fața în direcția potrivită și să speri că... ho!

Un grup se desprinsese din busculada generală și se îndrepta spre ei, fluturând o mulțime de arme. Prietenosul nu-și dădea seama dacă oamenii ăia erau asediatori sau asediați. La drept vorbind, nici oameni nu prea păreau. Se întoarse și dădu cu ochii de un zid de sulițe care înainta pe stradă din direcție opusă. Lumina schimbătoare lucea pe metalul mohorât și se reflecta în chipurile împietrite. Nu mai erau oameni, ci o mașinărie ucigașă.

— Pe aici!

Prietenosul simți cum o mână îl apucă de braț, îl împinge printr-o ușă spartă. Se împiedică și apoi alunecă, cât pe ce să-și piardă echilibrul. Coborî - mai mult patină - în cealaltă parte a unui morman de moloz, printr-un nor de cenușă înecăcioasă și se trânti alături de Cosca, cu ochii mereu ațintiți pe bătălia de pe stradă. Oamenii se loveau, se omorau și mureau, într-o ceață amorfă de furie. Însă, peste strigătele lor, peste urletele lor de mânie, peste zăngănitul și scrâșnetul armelor, Prietenosul mai auzi și altceva. Se uită într-o parte. Cosca se ținea de burtă și hohotea de râs, incapabil să se stăpânească.

— Râzi?

Bătrânul mercenar se șterse la ochi cu un deget murdar de

funingine.

— Ce altceva să fac?

Se aflau într-un fel de vale întunecată, sufocată de moloz. O stradă? Un canal secat? Un șanț? Oameni în zdrențe își croiau drum printre dărâmături. În apropiere, un mort zăcea cu fața în jos. O femeie stătea ghemuită peste el și tocmai se pregătea să-i taie degetele de la mâna fără viață. Voia să-i fure inelele.

— Pleacă de lângă el!

Și Cosca se repezi la ea, cu sabia trasă.

— E al nostru!

Apăruse un ins costeliv, cu părul vâlvoi și un ciomag în mână.

— Ba nu! îl contrazise Cosca, fluturând sabia. Al nostru e!

Mai făcu un pas înainte și jefuitorul de cadavre se retrase împleticindu-se, aproape căzând într-o tufă carbonizată. Femeia reușise să despice osul degetului, iar acum trase inelul, îl îndesă în buzunar, azvârli degetul tăiat în Cosca, împreună cu o salvă de înjurături, după care dispăru în beznă.

Mercenarul se uită lung după cei doi.

— E soldat talinez. Hai să-i luăm uniforma!

Înspăimântat, Prietenosul se târî până la cadavru și începu să-l dezbrace de cămașa din zale. Îi trase platoșa și o puse în sac.

— Grăbește-te, prietene, să nu se întoarcă șobolanii!

Prietenosul nici nu se gândea să zăbovească, numai că îi tremurau mâinile. Și nu știa de ce. De obicei nu-i tremurau deloc. Îi scoase bucățile de armură care-i protejau picioarele și le aruncă și pe ele în sac. Cu uniforma asta aveau patru. Trei plus una. Încă trei și va avea fiecare uniforma lui. Și atunci poate că vor reuși să-l omoare pe Ganmark și vor termina aici și el se va putea întoarce la Talins, în tripoul lui Sajaam, unde să stea liniștit și să numere jetoanele de la jocul de cărți. Cât de fericite i se păreau acum vremurile alea. Se întinse și rupse săgeata din gâtul mortului.

— Ajutor!

Mai stins decât o șoaptă. Prietenosul se întrebă dacă nu cumva îi joacă feste auzul. Și atunci văzu că soldatul avea ochii deschiși. Mișcă din nou buzele.

— Ajută-mă!

— Cum? murmură Prietenosul.

Cu foarte mare blândețe, descheie nasturii și copcile de la tunica matlasată a omului și i-o scoase, trăgând cu grijă mâneca

peste cioturile însângerate ale degetelor lui retezate. Îndesă și lucrurile astea în sac, apoi îl întoarse încet pe burtă, în poziția în care îl găsise.

— Bravo!

Cosca arătă spre un turn ars complet, care se înclina periculos de tare deasupra unui acoperiș dărâmat.

— Pe acolo, ce zici?

— De ce pe acolo?

— De ce nu?

Prietenosul nu se putea mișca din loc. Îi tremurau acum și genunchii.

— Nu vreau să merg.

— Înțeleg, dar trebuie să rămânem împreună.

Mercenarul se întoarse, dar Prietenosul îl apucă de braț, bolborosind disperat:

— Am pierdut șirul! Nu mai pot… nu mai gândesc. La ce număr am ajuns? Dacă… dacă… mi-am pierdut mințile?

— Tu? Nici vorbă, prietene, spuse Cosca zâmbind și bătându-l pe umăr. Mințile tale sunt la locul lor. Asta… toată povestea asta!

Își smulse pălăria și o flutură sălbatic în jur.

— Asta-i nebunie curată!

Facere de bine și lașitate

Fiori stătea la fereastra pe jumătate deschisă, privind cum ardea Visserine. Focurile de pe zidurile cetății îi conturau cu portocaliu obrazul neras, umărul puternic, brațul lung, mușchii taliei și gropița de pe fesa goală.

Dacă Benna ar fi fost aici, ar fi avertizat-o că își asuma cam multe riscuri în ultima vreme. De fapt, mai întâi ar fi întrebat-o cine era uriașul ăla nordic, în pielea goală. Și după aia ar fi avertizat-o. Cum adică să se bage în mijlocul unui asediu, atât de aproape de moarte că-i putea simți răsuflarea. Cum adică să lase garda atât de jos în fața unui bărbat pe care urma să-l plătească. Și cum adică să fie atât de milostivă cu fermierii ăia de la parter. Foarte corect, își asumase multe riscuri și acum o cuprinsese senzația aia de teamă amestecată cu exaltare, fără de care cartoforul nu poate trăi. Lui Benna nu i-ar fi plăcut. Însă

nu era mai puțin adevărat că ea nu-l ascultase nici când trăia. Când șansele sunt împotriva ta, trebuie să-ți asumi riscuri. Iar Monza avusese mereu talentul de a le alege pe cele potrivite.

Mă rog, asta până l-au omorât pe Benna și au aruncat-o pe ea de pe munte.

Vocea lui Fiori străbătu întunericul.

— Cum ai găsit casa asta?

— Fratele meu a cumpărat-o. Acum multă vreme.

Și-l aminti cum stătea la aceeași fereastră, mijind ochii la soare, întorcându-se cu fața la ea și zâmbindu-i. O clipă foarte scurtă, simți și ea cum umbra unui surâs îi atinge buzele.

Fiori nu se întoarse și nici nu-i zâmbi.

— Erați apropiați, nu-i așa? Tu și fratele tău.

— Eram apropiați.

— Și eu am fost apropiat de fratele meu. Toți cei care-l cunoșteau se simțeau apropiați de el. Avea darul ăsta. A murit, ucis de un bărbat pe care îl chema Sângerosul Nouă. A fost ucis imediat după ce i s-a promis că va fi cruțat, iar capul lui a fost înfipt în bățul unui steag.

Pe Monza n-o prea interesa povestea. În primul rând pentru că o plictisea; în al doilea, pentru că o făcea să-și amintească de chipul lui Benna atunci când l-au aruncat peste balustrada terasei.

— Cine ar fi zis că avem atâtea în comun? Te-ai răzbunat?

— Am visat s-o fac. A fost dorința mea cea mai fierbinte mulți ani. Și am avut ocazia, nu doar o dată. Ocazia să mă răzbun pe Sângerosul Nouă. Ocazie pentru care mulți ar fi ucis.

— Și?

Observă că Fiori strângea din dinți.

— Prima oară, i-am salvat viața. A doua oară, i-am dat drumul și m-am hotărât să devin un om mai bun.

— Și de atunci pribegești prin lume, propovăduind lecția îndurării oricui are chef să te asculte? Mulțumesc, frumos, dar mie nu-mi trebuie.

— Nu-s convins că mai propovăduiesc ceva. Tot timpul ăsta am încercat să mă port ca un om bun, am apucat-o pe calea dreptății, sperând să mă conving că am făcut ce trebuie atunci când am plecat. Însă realitatea este alta. Facerea de bine și lașitatea sunt unul și același lucru, exact cum mi-ai spus tu, iar roata se învârtește în continuare, oricât ai încerca să o oprești.

Răzbunarea... cred că nu răspunde la nicio întrebare. Și cu siguranță că nici lumea nu va fi un loc mai bun datorită ei și nici soarele nu va străluci mai tare. Însă te face să te simți mai bine decât te-ai simți dacă nu te răzbuni. Mult mai bine.

— Credeam că ești hotărât să fii ultimul om bun din Styria.

— Ori de câte ori am putut, am încercat să fac ceea ce se cuvine. Însă în Nord nu ajungi faimos fără să comiți și niște fapte murdare, iar eu am avut partea mea de mârșăvii. La drept vorbind, află că am luptat alături de Dow cel Negru și de Crummock-i-Phail și de însuși Sângerosul Nouă.

Pufni batjocoritor și continuă.

— Crezi că voi aveți inimile reci? Ar trebui să vezi cum sunt iernile acolo de unde vin eu.

Nu mai văzuse expresia asta pe chipul lui și nici nu se așteptase să o vadă.

— Mi-aș dori să fiu un om bun, e adevărat. Însă nu de așa ceva ai tu nevoie.

Preț de o clipă, nu mai spuse niciunul nimic. Doar se priviră lung. El, sprijinit de pervazul ferestrei. Ea, întinsă pe pat, cu un braț sub ceafă.

— Dacă chiar ești un nemernic cu inimă de gheață, cum se face că te-ai întors după mine? În Casa lui Cardotti?

— Îmi datorezi bani.

Monza nu-și putea da seama dacă glumește sau nu.

— Hai că m-a luat cu călduri.

— Plus că ești cel mai bun prieten pe care îl am în tot ținutul ăsta blestemat.

— Și când te gândești că nici măcar nu te plac.

— Încă mai sper că am să-ți trezesc simpatia.

— Știi ceva? S-ar putea să nu mai ai mult până acolo.

Îi vedea zâmbetul în lumina care intra pe fereastră.

— M-ai primit în patul tău. I-ai primit pe Furli și pe toți ceilalți în casa ta. Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că au avut ceva efect vorbele mele despre îndurare.

Monza se întinse ca să se dezmorțească.

— Poate că sub carapacea asta aspră, dar splendidă, am rămas o fiică de fermier, cu inimă bună, care dorește doar să facă bine. La asta te-ai gândit?

— Aș minți dacă aș zice că da.

— Și ce altceva să fac? Dacă îi dau afară, vor începe să

vorbească. Mai bine să-i știu aici și să ne fie îndatorați.

— Cel mai bine le-ar fi întorși în țărână.

— Atunci de ce nu te duci tu la ei, ca să ne liniștești pe toți, ucigașule? N-ar trebui să fie o problemă pentru eroul care i-a cărat țucalul lui Bow cel Negru.

— Dow.

— Mă doare undeva. Dar zic c-ar fi mai bine să-ți pui nădragii pe tine.

— Nu spun că ar fi trebuit să-i omorâm sau ceva de genul ăsta. Încerc doar să-ți arăt cum stau lucrurile. Am auzit că facerea de bine și lașitatea sunt unul și același lucru.

— Nu te teme, am să fac ce trebuie. Așa am făcut mereu. Dar nu mă cheamă Morveer. N-am de gând să omor unșpe țărani doar pentru că așa mi s-a năzărit.

— Mă bucur să aud asta. Pentru că nu mi s-a părut că ți-ar fi fost milă de toți oamenii ăia care au murit în bancă, atâta vreme cât unul dintre ei a fost Mauthis.

Monza se încruntă.

— Nu așa era planul.

— Nici la Cardotti nu a fost așa.

— Nici acolo lucrurile nu au mers exact cum mă așteptasem, în caz că nu ți-ai dat seama.

— Mi-am dat seama foarte bine. Ți se zice Măcelăreasa din Caprile, nu-i așa? Ce s-a întâmplat acolo?

— Ce trebuia să se întâmple.

Își aduse aminte cum călărise în amurg, cum o cuprinsese îngrijorarea la vederea fumului de deasupra orașului.

— Una e să-ți faci treaba și cu totul altceva este să-ți placă ce faci.

— Cu aceleași rezultate, nu?

— Ce dracu’ știi tu despre asta? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut acolo.

Alungă amintirea și coborî din pat. Dispărea căldura ultimului fum și se simțea ciudat de nelalocul ei în propria-i piele acoperită cu cicatrice. Se simțea aiurea să umble prin cameră despuiată - doar cu mănușa încă pe mâna dreaptă - și să-i simtă ochii ațintiți asupra ei. Orașul cu turnurile și focurile lui se vedea ca prin ceață pe jumătatea de fereastră rămasă închisă.

— Nu te-am adus în camera mea ca să-mi aduci aminte de greșelile făcute. Și am făcut al naibii de multe.

— Cine n-a făcut? De ce m-ai adus aici?

— Pentru că am o slăbiciune jenantă pentru bărbații puternici cu mintea cât o gămălie de ac. Tu de ce crezi că te-am adus?

— O, nu! Eu încerc să nu gândesc prea mult, ca să nu mă doară gămălia. Dar încep să am senzația că nu ești chiar așa de dură precum pretinzi.

— Cine este?

Întinse mâna și-i atinse cicatricea de pe piept, trecând cu vârful degetului printre firele de păr, peste pielea aspră și încrețită.

— Da, probabil că toți avem rănile noastre.

Mângâie cicatricea lungă de pe șoldul ei, făcând să i se strângă stomacul. Da, același amestec de teamă și exaltare al cartoforului, dar acum cu o notă de dezgust.

— Unele mai urâte decât altele.

Cuvintele astea aveau un gust amar.

— Nu sunt decât niște semne, murmură el, mângâindu-i cicatricele de pe coaste, una câte una. Nu mă deranjează.

Monza smulse mănușa de pe mâna mutilată și i-o vârî sub ochi.

— Nu?

— Nu.

Și mâinile lui uriașe îi cuprinseră degetele strâmbe și hidoase. Fierbinte și strânsă această îmbrățișare a mâinilor lor. În primul moment ea înțepeni șocată, de parcă tocmai ce l-ar fi surprins mângâind un cadavru. Apoi degetele lui începură să-i maseze palma deformată, buricul chinuit al degetului mare, toate degetele până la vârfuri. Surprinzător de tandru. Surprinzător de plăcut. Se lăsă în voia acestor senzații, închise ochii, întinse degetele cât putu de mult și suspină.

Îl simți mai aproape, îi simți căldura trupului, căldura respirației pe obrajii ei. Nu prea avuseseră cum să se spele în ultimul timp și mirosea - a piele asudată și un pic a carne stricată. Pătrunzător miros, dar nicidecum neplăcut. Știa că și ea emana un miros. Fiori își frecă fața de a ei - obraz aspru, maxilar puternic. O împunse cu nasul, apoi și-l vârî în locul dintre gâtul ei și umăr. Monza surâdea ușor. Își simțea pielea înfiorată de la curenții de aer intrați pe fereastră, care aduceau cu ei aroma aspră a incendiilor.

Strângându-i încă degetele strâmbe într-o mână, începu cu

cealaltă să o mângâie pe osul șoldului, apoi pe sub sâni. Cu degetul cel mare îi frământă sfârcul. Plăcut. Stângaci. Mâna ei liberă îi atinse ușor instrumentul, deja zbârlit și tare. În sus și în jos. În sus și în jos. Ridică un picior și și-l propti de pervazul ferestrei. Degetele lui îi alunecară între picioare. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

Îl ținea acum cu mâna dreaptă de bărbie. Degetele-i strâmbe îl trăgeau de ureche, întorcându-i capul cum voia ea. Îi deschise gura cu degetul mare ca să-și poată vârî limba în ea. Gura lui avea gustul vinului ieftin pe care îl băuseră, dar probabil că același gust avea și gura ei. Și, oricum, cui îi păsa?

Îl trase mai aproape, lipindu-se de el, piele transpirată pe piele transpirată. Nu se mai gândea la fratele ei mort, nu se mai gândea la mâna ei schilodită, nu se mai gândea la războiul de afară și nici la droguri și nici la oamenii pe care trebuia să-i ucidă. Ci doar la degetele lui și la degetele ei, la instrumentul lui și la caisa ei. Nu era prea mult, poate. Dar tot era ceva. Și ea avea nevoie de asta.

— Haide, fă-o! îi șuieră ea la ureche.

— Acuși, gemu el.

O luă în brațe, o duse la pat și o întinse acolo. Ea se răsuci într-o parte, ca să-i facă loc. Cu un rânjet sălbatic și privind-o în ochi, Fiori se așeză între genunchii ei desfăcuți. Același rânjet era și pe buzele ei. Îi simți capătul arcușului alunecându-i peste coapse - mai întâi peste una, apoi de-a lungul celeilalte.

— Unde dracu'…

— Afurisit nordic, nu poți să-ți găsești curu' nici dacă stai pe el!

— Nu în curu' meu e gaura pe care o caut.

— Uite, aici.

Își înmuie un deget în gură, se ridică într-un cot, îl apucă de instrument și-l ghidă spre locul cu pricina.

— Ah!

— Ah! îi răspunse ea. Acolo.

— Da.

Începu să-și rotească șoldurile, intrând tot mai adânc.

— Da… aici.

Își plimbă mâinile pe pulpele ei, îi răscoli părul scurt și creț de acolo, începu să-i frământe mărgeaua.

— Mai ușor!

Îi împinse mâna și se apucă să se mângâie singură, cu mișcări circulare.

— Nu încerci să spargi o nucă, prostule!

— Să înțeleg că te ocupi singură de nuca ta.

Se trase deasupra ei, îi ieși scula, dar ea i-o vârî imediat la loc. Își găsiră ritmul, mai lent la început, dar crescând tot mai mult în intensitate.

Monza rămase cu ochii deschiși, fixați pe chipul lui. Și el o privea. Amândoi răsuflau greu printre dinții dezveliți. Fiori își apropie gura de a ei, apoi întoarse capul când ea se întinse să-l sărute. Jucă jocul ăsta până când Monza se trânti la loc, cu răsuflarea întretăiată.

Începu să-și plimbe mâna dreaptă pe spatele lui, strângându-l de fesa care se încorda și se destindea, se încorda și se destindea. Mai rapid acum - plici-pleosc făcea pielea umedă pe piele umedă. Monza întinse mai tare mâna mutilată, o întinse până în crăpătura fundului lui. Își ridică din nou capul de pe pat și-l mușcă de buze, îl apucă de dinți. Iar el o ciupea de gât și gemea. Amândoi gemeau. Fiori se lăsă într-un cot, mângâind-o pe abdomen cu cealaltă mână, frământându-i sânii tare, aproape dureros de tare.

Scârța-scârța-scârț. Și Monza ridică picioarele în aer. Și mâna lui era acum în părul ei, degetele lui îi masau monedele de sub piele. Și se sărutau furios, sălbatic, flămând, bălos. Ciudate, nefirești sărutări. Și ea își vârî degetul adânc în fundul lui.

— Ce naiba?

Se îndepărtă de ea, de parcă tocmai ce l-ar fi plesnit peste ochi. Și nu se mai mișcă. Ea își trase degetul din fundul lui. Cu stânga încă era ocupată să se satisfacă singură.

— Bine, șuieră ea. Da’ să știi că nu e ceva înjositor. Curu’ tău, treaba ta. N-am să-l mai ating…

— Nu-i asta. N-ai auzit ceva?

Monza nu auzea nimic în afară de propria-i respirație sacadată și sunetul umed al degetelor ei între picioare. Își ridică bazinul spre el.

— Haide. E doar…

Ușa se sparse într-o ploaie de așchii. Fiori sări din pat, se împiedică în pătură. Orbită de lumina lămpii, Monza reuși totuși să vadă un fulger metalic. Se auzi un strigăt. O lovitură de sabie.

Un bufnet. Țipătul lui Fiori când se prăbuși pe scândurile dușumelei. Monza simți câțiva stropi de sânge pe obraz. Avea deja sabia Calvez în mână. Dar era mâna dreaptă - ce prostie!

— Nu, nu, nici să nu te gândești.

O femeie păși prin fragmentele ușii. Părul îi era pieptănat pe spate, dezvelindu-i chipul rotund, cu trăsături delicate. Avea arbaleta ațintită asupra ei. Un bărbat, cu sabia în mână, se întoarse cu spatele la Fiori și cu fața la Monza. Aceasta nu-i deslușea decât conturul armurii și coiful. Alt soldat intră cu pași grei peste prag, cu un felinar într-o mână și barda strălucitoare în cealaltă. Monza își desfăcu degetele strâmbe și sabia Calvez, pe jumătate scoasă din teacă, se rostogoli cu zgomot lângă pat.

— Așa-i mai bine, spuse femeia.

Fiori scoase un geamăt și încercă să se ridice. Ținea ochii întredeschiși în lumina care-l orbea, pe obraji îi șiroia sângele de la rana din cap. Probabil că fusese lovit cu latul sabiei. Soldatul cu barda se apropie de el și îl lovi cu piciorul în coastele despuiate - buf-buf-buf - făcându-l să icnească de durere și să se ghemuiască lângă perete. Acum intră un al treilea soldat, cu o bucată de postav negru peste un braț.

— Doamnă căpitan Langrier!

— Ce ai găsit? îl întrebă femeia, întinzându-i arbaleta.

— Asta și încă câteva.

— Pare o uniformă talineză.

Ridică tunica în fața Monzei.

— Ai să-mi spui ceva despre asta?

Efectul rece al șocului începuse să se stângă și din urma lui venea o spaimă încă și mai rece. Aceștia erau soldații lui Salier. Fusese atât de concentrată asupra planului de asasinare a lui Ganmark, atât de concentrată asupra armatei lui Orso, că nici nu se gândise la cealaltă tabără. Ei, bravo, acum se bucurau de toată atenția ei. Din senin, o apucă dorința să tragă un fum - atât de puternică dorința asta, că i se făcu greață.

— Nu-i ce crezi, reuși ea să spună cu un glas dogit, dându-și seama că-i în pielea goală și miroase a sex.

— De unde știi tu ce cred?

În prag apăru un alt soldat, acesta cu o mustață deasă, pe oală.

— Într-o cameră sunt o grămadă de sticle și alte lucruri. N-am vrut să le ating. Mi s-au părut pline cu otravă.

— Otravă, zici, sergent Pello?

Langrier întoarse capul și se frecă la gât.

— Al naibii de dubios!

— Pot să-ți explic.

Monza își simțea gura iască. Știa că nu poate să explice. Nu așa încât să-i facă pe nenorociții ăștia s-o creadă.

— O să ai ocazia. Dar la palat. Legați-i!

Fiori se strâmbă de durere când cel cu barda îi smuci mâinile la spate, îi puse cătușele și-l ridică brutal în picioare. Unul dintre ceilalți o apucă de braț pe Monza, i-l răsuci și o încătușă și pe ea.

— Au! Ai grijă la mână!

Unul o târî de pe pat, o îmbrânci spre ușă, iar ea se poticni, alunecă, își recăpătă echilibrul fără prea multă demnitate. De fapt, nici nu era posibil să aibă multă demnitate într-o asemenea situație. Statueta din sticlă a lui Benna o privea din firida ei. Iată cât te ajută spiritele casei.

— Măcar ne lăsați să punem niște haine pe noi?

— Nu văd la ce v-ar trebui.

O târâră pe palierul luminat de un alt felinar.

— Așteptați aici!

Langrier se ghemui și studie încruntată cicatricele în zigzag de pe coapsa Monzei. Urmele copcilor dispăruseră aproape complet. Le împunse cu degetul, ca o gospodină care verifică o halcă de carne de la măcelărie ca nu cumva să fie stricată.

— Ai mai văzut vreodată semne din astea, Pello?

— Nu.

Se uită la Monza.

— De unde le-ai căpătat?

— M-am ras la păsărică și mi-a alunecat briciul.

Femeia căpitan izbucni în hohote de râs.

— Hai, că mi-a plăcut asta. Bună poantă!

— Bună! râse și Pello.

— Bine că ai simțul umorului.

Langrier se ridică și își scutură praful de pe genunchi.

— O să ai nevoie de el.

O pocni pe Monza în tâmplă cu palma deschisă, dând-o de-a rostogolul pe scară. Monza căzu pe umăr, muchiile treptelor o loviră în spate, îi juliră genunchii. Țipă și gemu prelung, până când intră cu nasul în perete și căzu lată, cu un picior proptit în

tencuială. Amețită ca după beție, încercă să ridice capul. Scara încă se legăna în fața ochilor ei. Simțea gust de sânge. Îl scuipă. Dar gura i se umplu la loc.

— Ptiu!

— Gata cu glumele? Mai avem trepte, dacă încă te mai simți spirituală.

Nu se mai simțea. Îi lăsă să o târască după ei. Durerea ascuțită din umăr o făcea să geamă.

— Ce-i ăsta?

Simți cum cineva îi smulge cu brutalitate inelul de pe degetul mijlociu și o văzu pe Langrier zâmbind la rubinul pe care îl ridicase în lumină.

— Ți-ar sta bine cu el, zise Pello.

Monza nu spuse nimic. Ar fi fost cu adevărat norocoasă să nu piardă decât inelul dăruit de Benna.

La celelalte etaje se aflau alți soldați, care percheziționau casa, scotoceau prin cufere și lăzi. Se auzi zgomot de cioburi atunci când răsturnară una dintre casetele lui Morveer. Day stătea pe un pat, cu părul blond atârnându-i în ochi, cu mâinile legate la spate. Monza îi întâlni privirea și se uitară o clipă una la cealaltă. Însă la ce bun? Măcar Day avusese norocul să fie îmbrăcată atunci când năvăliseră în camera ei.

Monza se pomeni îmbrâncită în bucătărie și se sprijini de un perete, răsuflând sacadat. Era în pielea goală, dar nu-i mai păsa. În încăpere mai erau Furli și fratele lui. Langrier se apropie de ei și scoase o pungă din buzunarul de la spate.

— Se pare că ați avut dreptate. Sunt spioni.

Numără monedele în palma întinsă a fermierului.

— Câte cinci mărci pentru fiecare. Ducele Salier vă mulțumește pentru osteneală. Ziceți că sunt mai mulți?

— Încă patru.

— Vom supraveghea casa și-i vom sălta mai târziu. Cât despre voi, ați face bine să vă găsiți alt adăpost.

Lingându-și sângele care-i curgea din nas, Monza se uita la Furli. Uite unde te aduce milostenia. Ajungi să fii vândută pe cinci mărci. Probabil că pe Benna l-ar fi supărat o recompensă atât de mică, însă ea avea acum griji cu mult mai importante. Fermierul o urmări cu privirea când soldații o scoaseră pe ușă. Nici strop de remușcare în ochii lui. Poate că avea impresia că făcuse ce era mai bine ca să-și ajute familia în vreme de război.

Poate că se simțea mândru că avusese curajul să o facă. Poate că avea dreptate să se simtă mândru.

Cuvintele acestea erau la fel de adevărate acum ca pe vremea când le scrisese Verturio: *Facerea de bine și lașitatea sunt unul și același lucru.*

Un cuplu neobișnuit

Morveer era de părere că în ultima vreme petrecea prea mult timp prin poduri. Și nu i-o schimba deloc faptul că acesta era expus intemperiilor. Lipseau bucăți mari din acoperișul casei pe jumătate dărâmate, iar pe acolo intra vântul rece, înghețându-i obrajii. Își aminti cu mare neplăcere de noaptea aceea rece de primăvară de demult, când două dintre cele mai drăguțe și mai populare fete îl ademeniseră pe acoperișul orfelinatului, apoi încuiaseră ușa care dădea înăuntru și-l lăsaseră acolo, îmbrăcat doar în cămășuța de noapte. A fost descoperit abia dimineață, dârdâind, cu buzele vinete, aproape mort din cauza frigului. Și cum au mai râs toți.

Nici compania în care se afla nu avea darul de a-l încălzi. Shylo Vitari, ghemuită în beznă, cu capul ca un porc spinos pe fundalul nopții. Ținea un ochi închis și avea luneta la celălalt. În spatele lor ardea orașul. O fi fost de folos războiul pentru afacerile unui meșter de otrăvuri, însă Morveer preferase mereu să se țină departe de el. Foarte departe. Pentru că un oraș sub asediu nu era câtuși de puțin locul potrivit pentru un om civilizat. Îi era dor de livada lui. Îi era dor de salteaua lui din puf de gâscă. Încercă să-și tragă gulerul și mai sus, ca să-i acopere urechile, și privi din nou spre palatul Marelui Duce Salier, de pe insula din mijlocul Visserului cel cu ape repezi.

— În veci n-am să înțeleg motivul pentru care un om cu talentele mele este trimis să supravegheze așa ceva. Doar nu sunt vreun general de armată.

— O, nu! Ești doar un criminal de joasă speță.

Morveer se încruntă la ea.

— La fel ca tine.

— Indiscutabil, numai că pe mine nu mă auzi văicărindu-mă.

— Îmi displace să fiu aruncat în mijlocul unui război.

— Asta e Styria. E primăvară. Normal că-i război. Haide să

facem un plan și să plecăm de aici.

— Îhî. Și să ne întoarcem la instituția caritabilă a lui Murcatto pentru cazarea lucrătorilor din agricultură rămași fără adăpost. Asta vrei să zici, nu? Duhoarea de ipocrizie sfruntată din locul ăla îmi dă o stare de vomă.

Vitari își suflă în mâini ca să și le încălzească.

— Mai bine acolo decât aici.

— Serios? La parter, țâncii fermierului zbiară cât e noaptea de lungă. La etaj, scârțâie mobila și geme dușumeaua de la luptele erotice, total lipsite de discreție, ale patroanei cu camaradul nostru venit din sălbăticie. Te întreb, există pe lumea asta ceva mai traumatizant decât zgomotul făcut de niște… oameni care… *fac amor*?

Vitari rânji.

— Aici cam ai dreptate. O să spargă dușumeaua înainte să termine.

— O să-mi spargă mie timpanele înainte de asta. Te întreb, este oare prea mult să le cer un dram de profesionalism?

— Ce-ți pasă, din moment ce ne plătește?

— Îmi pasă, dacă neglijența ei duce la decesul meu prematur. Dar presupun că trebuie să ne resemnăm.

— Și, ce zici? Mai puțină văicăreală și mai multă treabă? Trebuie să descoperim o intrare.

— O intrare, deoarece nobilii conducători ai orașelor styriene sunt naivi, mereu dispuși să primească musafiri nepoftiți în reședințele lor…

Morveer se uită prin lunetă la fațada clădirii mai mult late decât înalte, care părea că se ridică drept din apele tumultuoase ale râului. Edificiu de minimă valoare arhitectonică pentru un asemenea estet de renume cum era ducele. Palatul era un amalgam de stiluri aruncate de-a valma, un terci de acoperișuri, turnulețe, cupole, domuri și lucarne. Unicul lui turn săgeta cerul. Construcția de la poartă era mare și bine fortificată, prevăzută cu creneluri și grilaje cu țepe aurite. Acolo se afla un detașament de cincisprezece soldați în armuri.

— Poarta e mult prea bine păzită. Iar zidul din față e mult prea vizibil ca să ne putem urca pe el până la o fereastră sau la acoperiș.

— De acord. Singurul loc pe unde am putea intra fără să fim observați este zidul dinspre nord.

Morveer își mută luneta pe latura îngustă dinspre nord - din piatră cenușie acoperită cu mușchi, cu câteva ferestre întunecate și deasupra cu un parapet împodobit cu gargui. Dacă palatul acesta ar fi fost o corabie, atunci această latură i-ar fi fost prora, căci la baza ei înclinată clocoteau apele înspumate ale râului.

— Fără să fim observați, poate. Dar ne-ar fi aproape imposibil să ajungem acolo.

— Ți-e frică?

Iritat, Morveer lăsă luneta jos de la ochi și o văzu pe Vitari rânjind la el.

— Mai bine să spunem că nu am încredere în șansele noastre de succes. Deși îți mărturisesc că mă cuprinde un soi de fierbințeală la gândul că ai putea să *plonjezi* de pe frânghie chiar în spuma apelor. Însă nici așa ideea de a te urma nu mă atrage deloc.

— De ce nu zici pur și simplu că ți-e frică?

Morveer refuză să muște momeala. Nu făcuse asta la orfelinat și cu atât mai puțin o va face acum.

— Evident că avem nevoie de o barcă.

— N-ar fi greu să găsim una în amonte.

Meșterul de otrăvuri își țuguie buzele, cântărind beneficiile.

— Planul ar avea și avantajul de a ne furniza o cale de scăpare, aspect al acestei aventuri cu care Murcatto nu și-a bătut deloc capul. Putem astfel spera ca, după ce îi vom face felul lui Ganmark, să ajungem pe acoperiș și să coborâm pe frânghie până la barca noastră. Și apoi vom vâsli până la mare și...

— Uite acolo!

Vitari îi arătă un grup de oameni care mergeau repede pe stradă, iar Morveer se uită la ei prin lunetă. Cam o duzină de soldați în armuri flancau doi amărâți în pielea goală și cu mâinile legate la spate. O femeie și un bărbat voinic.

— Se pare că au arestat niște spioni, zise Vitari. Ghinionul lor!

Unul dintre soldați îl îmbrânci pe bărbat cu capătul gros al suliței și-l răsturnă în mijlocul străzii, cu târtița despuiată în sus. Morveer începu să chicotească.

— Da, da, dintre toate închisorile din Styria, temnițele de sub palatul lui Salier se bucură de cea mai sinistră reputație.

Se întrerupse și se încruntă, așezându-și mai bine luneta în

dreptul ochiului.

— Stai puțin! Femeia seamănă cu…

— Murcatto, ei sunt!

— Of! De ce nu merge nimic așa cum trebuie?

Morveer se simți cuprins de o senzație apăsătoare de groază la care nu se așteptase sub nicio formă. În urma celor doi, se împleticea Day, în cămașă de noapte și tot cu mâinile legate.

— Fir-ar să fie! Mi-au luat și ucenica!

— Fac ceva pe ucenica ta. Ne-au luat patroana! Asta înseamnă că mi-au luat leafa!

Morveer nu putu decât să scrâșnească din dinți, urmărind din priviri prizonierii mânați din spate peste pod și apoi în palat. Porțile grele se închiseră după ei.

— La dracu'! Nu mai suntem în siguranță în citadela lui Murcatto! Nu ne mai putem întoarce acolo!

— Acum un ceas nu suportai gândul că va trebui să te întorci în cuibul ăla de ipocrizie și dezmăț.

— Dar toate instrumentele și licorile mele sunt acolo!

— Mă cam îndoiesc, spuse Vitari, dând din capul țepos spre palat. Sunt în cutiile alea pe care le-au dus înăuntru.

Apucat de nădăbăi, Morveer lovi cu palma în grinda goală de deasupra capului, strâmbându-se de durere când o așchie îi intră în deget. Începu să-și sugă locul rănit.

— Călca-i-ar dracii să-i *calce*!

— Calm, Morveer, calm!

— Păi, sunt calm!

Evident, cea mai logică mișcare era să caute o barcă, să plutească pe ea până la palatul Marelui Duce Salier, apoi să treacă de el și să ajungă pe mare. Să se resemneze, să se întoarcă în livada lui și să-și pregătească alt ajutor. Și s-o lase pe Murcatto și pe imbecilul ăla de nordic să culeagă roadele nesăbuinței lor. Prudența mereu pe primul loc. Și totuși…

— Nu-mi pot abandona ucenica! se răsti el. Pur și simplu *nu pot*!

— De ce?

— Păi, pentru că…

Nici el nu știa de ce.

— Pentru că refuz *categoric* să-mi mai bat capul cu pregătirea altuia!

Rânjetul enervant al lui Vitari se lăți și mai mult.

— Foarte bine. Tu ai nevoie de fătuca ta și eu am nevoie de banii mei. Vrei să te lamentezi în continuare sau să te gândești cum am putea să intrăm acolo? Eu susțin planul cu barca până la zidul de nord și apoi frânghia până pe acoperiș.

Morveer se uită disperat la zidul din piatră netedă.

— Spune-mi adevărul: chiar ești în stare să bagi cârlige în piatra aia?

— Sunt în stare să vâr un cârlig și prin curul unui cal. Ce mă neliniștește pe mine e faptul că tu trebuie să ții barca în loc.

Dar meșterul de otrăvuri nu avea de gând să se lase mai prejos.

— Te provoc să găsești un vâslaș mai iscusit decât mine! Pot să țin o barcă în loc pe o apă de două ori mai furioasă, dar nu este necesar. Mult mai bine ar fi să o ancorez de pietrele alea.

— Bravo!

— Bun! Excelent!

Discuția aceasta aprinsă îi accelerase bătăile inimii. Da, sigur, nu-i plăcea femeia asta, dar nu se îndoia câtuși de puțin de talentele ei. În împrejurările date, nici că ar fi putut alege un partener mai nimerit. Unde mai pui că era și o femeie deosebit de atrăgătoare - în felul ei - și cu siguranță la fel de severă ca educatoarele de la orfelinat.

Vitari îl privi printre gene.

— Sper că n-ai de gând să-mi faci aceeași propunere ca ultima oară când am lucrat împreună.

Morveer se îmbățoșă.

— *Nici vorbă* de așa ceva, te asigur!

— Bine. Pentru că-ți repet ce ți-am spus și atunci: mai degrabă aș face dunga-dunga cu un arici.

— Ți-ai exprimat preferințele *extrem* de clar cu ocazia aceea! exclamă el pițigăiat și se grăbi să schimbe subiectul. Nu avem de ce să mai zăbovim aici. Haide să găsim o ambarcațiune care să corespundă trebuințelor noastre.

Aruncă o ultimă privire înspre stradă, înainte de a se întoarce în pod.

— Ăla cine mai e?

Un om se îndrepta cu îndrăzneală spre porțile palatului. Morveer simți cum inima îi pleacă din genunchi către glezne. N-aveai cum să confunzi pasul acela semeț.

— *Cosca.* Ce naiba mai pune la cale bețivul ăla bătrân?

— Cine știe ce-i trece prin mintea aia râioasă?

Mercenarul se apropie de gărzi și le făcu un semn din mână, de parcă el ar fi fost stăpânul palatului, nu ducele Salier. Morveer abia dacă reuși să-i audă vocea peste vuietul vântului, dar nu înțelese niciun cuvânt.

— Ce zic ei acolo?

— Nu știi să citești de pe buze? murmură Vitari.

— Nu.

— Ei, bravo! Mă bucur că există ceva la care să nu fii expert. Îl somează gărzile.

— Bineînțeles!

Măcar atâta putea și el să priceapă din halebardele întinse către pieptul lui Cosca. Dar bătrânul mercenar își scoase pălăria și făcu o plecăciune adâncă.

— Și el le zice… numele meu este Nicomo Cosca… renumitul mercenar… și am venit…

Vitari luă luneta de la ochi și se încruntă.

— Da?

Femeia se uită la meșterul de otrăvuri.

— Și am venit la cină.

Beznă

Întuneric beznă. Monza căscă ochii cât putea ea de tare, se uită într-o parte, se uită cruciș, dar nu reuși să vadă decât beznă. Beznă din aceea totală, care-ți dă fiori. Nici dacă și-ar fi ridicat mâna în dreptul nasului tot n-ar fi putut să și-o vadă. Însă oricum nu putea să și-o ridice până acolo și nici altundeva.

O legaseră de tavan cu lanțuri. Și de podea cu alte lanțuri. Dacă se lăsa moale, tălpile abia îi ajungeau la pietrele reci și umede. Dacă se întindea pe vârfuri, putea să-și mai ostoiască durerea din brațe, din coaste - binecuvântat răgaz. Însă curând vor începe să o ardă gambele - rău, din ce în ce mai rău - și va fi nevoită să se relaxeze, scrâșnind din dinți și legănându-se din încheieturile jupuite ale mâinilor. Era o situație chinuitoare, umilitoare, înspăimântătoare. Dar cel mai rău era că știa că era mult mai bună decât tot ce va urma.

Habar nu avea pe unde putea să fie Day. Probabil clipise des din ochii ăia mari ai ei, vărsase o singură lacrimă și spusese că

nu știa nimic. Iar ei o crezuseră. Day avea un chip pe care oamenii îl credeau. Un chip cum Monza nu avusese niciodată. Dar probabil că nici nu merita să-l aibă. Fiori se zbătea pe undeva, prin bezna ca de smoală. Trăgea de lanțuri, înjura în nordică, după aia în styriană.

— Nenorocita asta de Styrie! Jigodia de Vossula! Căcat! Căcat!

— Încetează! șuieră Monza la el. Mai bine… mai bine… să-ți păstrezi puterile.

— Zici că puterile mele ne-ar fi de folos aici?

Monza se bâlbâi.

— N-au ce să strice.

Dar nici bine nu puteau să le facă. Nimic nu putea.

— În numele celor morți, nu mai pot! Îmi vine să mă piș.

— Pișă-te! se răsti ea, fără să-l poată vedea. Ce mai contează?

Un geamăt în beznă. Sunet de lichid curgând pe piatră. I s-ar fi alăturat și ea dacă n-ar fi avut bășica udului strangulată de spaimă. Se sprijini iarăși în vârfuri. La fiecare respirație durerea o săgeta prin picioare, brațe, piept.

— Ce plan ai?

Vorbele lui Fiori sunau înăbușit în aerul ca de mormânt.

— Ce căcat de plan crezi tu că am? Ăștia își închipuie că suntem spioni din partea dușmanului. Nu, nu își închipuie! Sunt convinși! Și vor încerca să ne facă să vorbim, iar noi nu vom avea ce să le spunem și atunci, gata! O să ne ucidă!

Mârâit ca de animal. Zăngănit de lanțuri.

— Chiar crezi că nu le-a trecut prin cap că s-ar putea să te zbați?

— Și ce vrei să fac?

Vocea lui Fiori era sugrumată, pițigăiată, de parcă ar fi fost în pragul lacrimilor.

— Să atârn aici și să-i aștept liniștit să ne taie?

— Nu…

Monza simți și ea nodul străin al lacrimilor în gât. N-avea nici cea mai vagă idee cum să scape de aici. Ce putea fi mai rău decât să fii în pielea goală și să atârni în lanțuri într-o celulă de sub pământ, în bezna cea mai neagră?

— Nu știu, șopti ea. Nu știu.

Se auzi cheia în lacăt și Monza ridică repede capul. Toată

pielea i se făcuse de găină. Se deschise ușa și lumina îi străpunse ochii. Cineva cobora treptele din piatră. Ținea o torță într-o mână. Altcineva venea în urmă.

— Hai să vedem ce facem, da?

Voce de femeie. Langrier, cea care îi capturase. Cea care o aruncase pe Monza pe scară și-i luase inelul. Celălalt era Pello, soldatul cu mustață. Amândoi erau îmbrăcați ca niște măcelari, cu șorțuri pătate, din piele și mănuși groase. Pello făcu turul încăperii, aprinzând torțele prinse în pereți. Nu aveau nevoie de torțe, ar fi putut aduce felinare. Dar torțele sunt mai sinistre. De parcă Monza chiar avea nevoie să o mai sperie ceva. Lumina flăcărilor se răspândi de-a lungul zidurilor din piatră aspră, lucioasă din cauza umezelii, acoperită cu pete de mușchi verde. Nu prea departe se aflau și două mese, cu niște instrumente din fontă pe ele. Instrumente care nu lăsau nimic pe seama imaginației.

Monza se simțise mai bine când fusese întuneric.

Langrier se aplecă peste un vas cu cărbuni și îi aprinse. Suflă cu răbdare peste ei, iar flacăra strălucea tot mai tare cu fiecare răsuflare a ei.

Pello strâmbă din nas.

— Care dintre voi s-a pișat?

— El, spuse Langrier. Dar ce contează?

Monza o urmări cum bagă un fier în foc și simți că se sufocă. Aruncă o privire spre Fiori, iar el se uită la ea, dar nu spuse nimic. Pentru că nu mai era nimic de spus.

— Aproape sigur că se vor pișa amândoi foarte curând.

— Îți dă mâna să vorbești așa, că doar nu tu trebuie să speli pe jos.

— Am spălat eu lucruri și mai rele.

Se uită la Monza cu ochi plictisiți, dar fără urmă de ură în ei. Fără urmă de nimic.

— Dă-le să bea niște apă, Pello.

Mustăciosul îi întinse un urcior. Monza ar fi vrut să-l scuipe între ochi, să le urle măscări, dar îi era atât de sete și nu era momentul să fie arogantă. Așa că deschise gura, iar el îi duse urciorul la buze și ea bău și se înecă și apa îi șiroi pe bărbie și pe gât și picură pe pietrele reci de sub picioarele ei goale.

Langrier o urmărea cum încerca să-și recapete răsuflarea.

— Vedeți voi, și noi suntem oameni. Dar trebuie să fiu sinceră

și să vă spun că ăsta-i ultimul act de bunăvoință de care veți mai avea parte dacă nu vorbiți.

— E război, băiete, zise Pello, întinzându-i urciorul lui Fiori. E război și voi sunteți în tabăra inamică. N-avem vreme de pierdut cu amabilități.

— Spuneți-ne ceva, zise și Langrier. O informație cât de mică, pe care aș putea s-o transmit colonelului meu. Și după aia vă lăsăm în pace și vom fi cu toții mult mai mulțumiți.

Fără să șovăie, Monza o privi drept în ochi și se strădui din răsputeri să o facă să-i creadă explicația.

— Nu suntem de partea lui Orso. Din contră. Am venit aici...

— Aveați uniformele armatei lui, corect?

— Doar ca să ne deghizăm cu ele dacă intrau în cetate. Am venit aici să-l ucidem pe Ganmark.

— Generalul lui Orso?

Pello ridică din sprâncene la Langrier, care ridică din umeri.

— Ori zice adevărul, ori sunt spioni, din partea talinezilor. Poate c-au venit aici să-l asasineze pe ducele nostru. Ia spune, care variantă ți se pare mai verosimilă?

Pello oftă.

— Jucăm jocul ăsta de multă vreme și știu bine că, de nouă ori din zece, răspunsul corect este cel evident.

— De nouă ori din zece, repetă Langrier, întinzând mâinile în gest de scuză. Deci trebuie să te străduiești mai mult.

— N-am ce să mă străduiesc, scrâșni Monza printre dinți. Asta-i tot ce...

Pe neașteptate, pumnul înmănușat al lui Langrier o izbi în coaste.

— Spune adevărul!

Acum cu celălalt pumn, în partea cealaltă.

— Adevărul!

Și în stomac.

— Adevărul! Adevărul! Adevărul!

Zbiera și-i țâșnea scuipat din gură pe obrajii Monzei. Și a tot lovit-o, făcând-o să se legene într-o parte și alta. Bufniturile seci ale pumnilor ei și gemetele horcăite ale Monzei răsunau stins între pereții jilavi.

Nu putea face niciunul dintre lucrurile pe care își dorea cu disperare să le facă - să-și lase mâinile jos, sau să se ghemuiască sau să cadă sau măcar să respire cum trebuie. Era

la fel de neajutorată ca o halcă de carne în cârligul unui măcelar. Când, în cele din urmă, Langrier obosi să-i tot care pumni în burtă, Monza se cutremură, cu ochii scoși din orbite. Avea senzația că-i plesnesc toți mușchii. Și imediat se apucă să vomite apa de mai devreme, scoase un vaier stins și mai vomită o dată. Apoi se lăsă moale, ca un cearșaf atârnat la uscat. Părul îi atârna în ochi și se auzea cum schelălăie ca un câine bătut, dar nu se putea opri și nici nu voia să se oprească.

Auzi scârțâitul cizmelor lui Langrier când aceasta se apropie de Fiori.

— Am dovedit că-i o proastă fără pereche. Hai să-ți dăm ție o șansă, uriașule. O să încep cu o întrebare simplă. Cum te cheamă?

— Caul Fiori-îți-dau.

Cu voce ascuțită și sugrumată de teamă.

— Fiori-îți-dau, chicoti Pello.

— Nordici. Cine vă născocește toate numele astea caraghioase? Și pe ea?

— Murcatto, așa își zice. Monzcarro Murcatto.

Monza clătină încet din cap spre el. Nu pentru că l-ar fi condamnat că îi dezvăluise numele. Ci doar pentru că știa că adevărul nu le va fi de niciun folos.

— Ce să vezi? Însăși Măcelăreasa din Caprile a ajuns în umila mea celulă! Murcatto e moartă, idiotule! A murit acum mult timp și eu am început să mă cam plictisesc de voi. Zici că o să trăim veșnic, la cum îmi irosești vremea.

— Crezi că sunt foarte proști? o întrebă Pello. Sau foarte curajoși?

— Care-i diferența?

— Vrei să-l ții tu?

— Te superi dacă refuz? spuse Langrier, strâmbându-se când își întinse brațul. Mă cam doare blestematul ăsta de umăr. Mereu mă doare când plouă.

— Tu și umărul tău!

Se auzi un zăngănit metalic când Pello scoase lanțul și Fiori își putu lăsa mâinile în jos. Din păcate, starea de bine a fost de scurtă durată. Pello îl lovi în spatele genunchilor, îl puse la pământ și îl pironi acolo, apăsându-l cu piciorul.

— Stai!

Era frig în celula aia, dar chipul lui Fiori era acoperit cu

broboane de transpirație.

— Nu suntem de partea lui Orso! Nu știu nimic despre oastea lui. Nu... nu știu nimic.

— Asta e adevărul, croncăni Monza, atât de încet că nu o auzi nimeni.

Dar efortul făcut îi declanșă un alt puseu de tuse, ca o lamă de pumnal printre coastele ei sfărâmate.

Pello își trecu brațul în jurul gâtului lui Fiori - cu cotul sub maxilar, cu cealaltă mână la ceafă. Și-i trase capul pe spate.

— Nu! guiță Fiori, uitându-se cu ochii holbați la Monza. Ea e! Murcatto! Ea m-a angajat! Să omor șapte oameni! Ca să-și răzbune fratele! Și... și...

— Îl ții bine? întrebă Langrier.

— Îl țin bine.

Glasul lui Fiori deveni și mai pițigăiat.

— Ea e! Vrea să-l omoare pe ducele Orso!

Nordicul tremura, dinții îi clănțăneau tare.

— Gobba și un bancher, noi i-am lichidat! Un bancher... Mauthis îl chema! L-am otrăvit și după aia... Și după aia... l-am omorât pe prințul Ario... în Sipani! La Cardotti! Și acum...

Langrier îi vârî o bucată de lemn în gură, punând capăt mărturiei sale.

— N-am vrea să-ți muști limba. Poate ai să-mi zici ceva ce merită să ascult.

— Am bani! strigă Monza.

Își recăpătase vocea.

— Ce?

— Am bani! Aur! Lăzi pline! Nu la mine, dar... Aurul lui Hermon!

Langrier izbucni în râs.

— Habar n-ai tu câți își aduc aminte în momente ca ăsta de comori îngropate. De obicei sunt doar minciuni.

Pello rânji.

— Măcar o zecime să fi primit din toate câte mi s-au promis în celula asta și aș fi fost mare bogătaș. Da’ ce să vezi? Nu sunt.

— Și chiar dacă ai avea toate lăzile alea cu galbeni, unde dracu’ să-i mai cheltuiesc acum? E prea târziu să ne mai cumperi acum. Talinezii au împresurat orașul. Nu mai avem ce face cu banii tăi.

Strâmbându-se de durere, Langrier își frecă umărul, își roti

brațul, apoi scoase un drug de fier din vasul cu cărbuni aprinși. Un zgomot strident, de metal hârșâit pe metal; o explozie de scântei portocalii; și un junghi dezgustător de spaimă prin măruntaiele Monzei.

— Nu te mint, șopti ea. Nu te mint!

Dar nu mai avea deloc vlagă.

— Firește că nu mă minți.

Langrier făcu un pas și apăsă capătul înroșit al metalului de fața lui Fiori. Se auzi un sfârâit ca de slănină aruncată în tigaie, însă mult mai puternic. Bineînțeles, însoțit de zbieretul lui sălbatic de durere. Spinarea i se arcui, trupul începu să i se zbată ca un pește în undiță. Dar glumețul Pello îl ținea strâns.

Țâșni un abur unsuros, se formă o flacără mică, în care Langrier suflă și o stinse. Apoi îi vârî fierul încins în ochi. Făcu toate astea având pe chip aceeași expresie pe care ar fi avut-o dacă ar fi șters praful de pe o masă. O corvoadă plictisitoare, dezagreabilă, care, din păcate, îi fusese tocmai ei atribuită și care trebuia dusă la bun sfârșit.

Sfârâitul încetă. Urletul lui Fiori se transformă într-un geamăt tremurat, pâlpâind cu ultimele resturi de aer din plămâni. Îi curgeau balele peste bucata de lemn dintre dinți. Langrier făcu un pas înapoi. Fierul se răcise și avea capătul mânjit cu cenușă neagră. Îl aruncă scârbită înapoi în vasul cu cărbuni.

Pello îi dădu drumul și Fiori se prăbuși. Monza nu-și putea da seama dacă nordicul era lucid sau nu, conștient sau nu. Se rugă să nu fie. Toată încăperea mirosea a carne arsă. Nu putea să se uite la fața lui. Nu putea. Dar trebuia. Și văzu dunga neagră de pe obraz și din ochi. Apoi carnea vie din jurul ochiului, care bolborosea și făcea bășici unsuroase. Se forță să-și desprindă privirea de la el. Parcă iar nu mai putea să respire. Își simțea trupul umed și rece - cadavru scos dintr-un râu.

— Vezi? Păi, nu ne e mai bine așa? Ți-am dat și un răgaz să te gândești la secretele tale. Dacă tot nu vrei să ne spui adevărul, o să-l scoatem noi de la târfulița aia blondă puțin mai târziu.

Își flutură mâna în fața nasului.

— Ce naiba pute așa de tare? Dă-o jos, Pello.

Lanțurile zăngăniră și Monza se pomeni pe podea. Nici nu se putea ține în picioare. De spaimă, de durere. Își scrijeli genunchii pe piatra aspră. Auzi răsuflarea întretăiată a lui Fiori. Langrier își masă umărul. Pello pocni încet din limbă când

strânse lanțurile. Se urcă cu tălpile pe gambele ei.

— Vă rog, șopti Monza, cutremurându-se din toate încheieturile.

Monzcarro Murcatto, temuta Măcelăreasă din Caprile, fioroasa Șerpoaică din Talins, jivina care se scăldase în sângele ultimilor ani - toate acestea nu mai erau decât o amintire îndepărtată.

— Vă rog!

— Tu crezi că nouă ne place ce facem? Tu crezi că nu am dori să ne iubească oamenii? De fapt, eu sunt destul de apreciată, nu-i așa, Pello?

— Destul.

— Te rog din suflet, spune-mi ceva folositor. Spune-mi…

Langrier se frecă la ochi cu podul palmei.

— Spune-mi măcar cine îți dă ordinele. Hai să începem cu asta.

— Bine, bine! Am să vorbesc.

Pe Monza o usturau ochii. Și simți lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Vorbesc!

Nici ea nu înțelegea ce spune.

— Ganmark! Orso! Talins!

Cuvinte fără noimă. Care nu spuneau nimic. Care spuneau totul.

— Lucrez… lucrez pentru Ganmark!

Ar fi mărturisit orice, doar ca să întârzie cu câteva secunde momentul în care va simți fierul înroșit sfârâindu-i pe obraz.

— El îmi dă ordine!

— El personal?

Langrier îi aruncă o căutătură urâtă lui Pello, care încetă să-și mai jupoaie pielea moartă de pe palmă și se încruntă la ea.

— Firește că de la el personal. Așa cum și Excelența Sa, Marele Duce Salier, vine mereu pe aici ca să ne întrebe cum o mai ducem. Cât de tâmpită mă crezi?

O pălmui cu putere, îi sparse buzele. Pe Monza o ardeau obrajii, încăperea se învârtea în jurul ei.

— Acum ai scornit minciuna asta!

Monza scutură capul, încercând să-și limpezească mintea înnămolită.

— Ce vei sssă zzzic?

Cuvinte stâlcite cu gura umflată.

— Ceva care să-mi fie de folos, dracu’ să te ia!

Monza își mișcă buzele însângerate, dar printre ele nu ieși decât o șuviță de salivă roșie. Minciunile erau inutile. Adevărul era inutil. Pello o cuprinse de gât pe la spate, strâns ca un ștreang. Și o trase de cap până când ajunse să se holbeze la tavan.

— Nu! chirăi ea. Nu! Nnn…

Îi înfipseră între dinți bucata de lemn, udă de saliva lui Fiori.

Ca prin ceață o văzu pe Langrier, care-și scutura brațul.

— Blestematul ăsta de umăr! Jur că mă doare mai tare decât pe voi, numai că de mine nu se îndură nimeni!

Scoase dintre cărbuni un alt fier, îl ridică, îi admiră vârful incandescent care îi lumina fața, făcând să-i scânteieze stropii de sudoare de pe frunte.

— O mai fi ceva la fel de enervant ca durerea altora?

Se apropie de Monza, care căscă ochii, privind fix la vârful acela alb care se apropia sfârâind ușor de fața ei. Răsuflarea-i hârâită i se opri în gât. Simțea pe obraz fierbințeala fierului și parcă o durea deja. Langrier se aplecă.

— Oprește-te!

Din colțul ochiului, văzu o siluetă încețoșată în pragul ușii. Clipi des ca să-și limpezească privirea. În capul treptelor apăruse un bărbat înalt și gras, într-un halat alb.

— Excelența Voastră!

Langrier aruncă repede fierul peste cărbunii din vas, de parcă pe ea o ardea. Monza își simți brusc gâtul eliberat. Cizma lui Pello se ridică de pe spatele genunchilor ei.

Marele Duce Salier trecu încet cu privirea de la Monza la Fiori și înapoi la Monza.

— Ăștia sunt?

— Chiar ei.

Nicomo Cosca se uita peste umărul mătăhălos al ducelui. Monza nu-și amintea să fi fost vreodată atât de bucuroasă să vadă pe cineva. Bătrânul mercenar observă rana lui Fiori și tresări.

— Prea târziu să-i mai salvăm ochiul!

— Dar la timp ca să-i salvăm viața. Ce i-ai făcut femeii, căpitan Langrier?

— Nimic, Excelență. Avea deja cicatricele alea.

— Serios? Ia te uită ce colecție interesantă de răni! spuse

Salier, clătinând încet din cap. S-a făcut o confuzie, pentru care oamenii mei își vor cere iertare. Deocamdată, cei doi sunt oaspeții mei de onoare. Aduceți-le niște haine și vedeți ce puteți să faceți cu rana lui.

— Desigur.

Langrier smulse bucata de lemn dintre dinții Monzei și își plecă fruntea.

— Regret profund greșeala făcută, Excelență.

— E de înțeles. Ne aflăm în plin război. Oamenii greșesc mai mult.

Ducele oftă prelung și continuă:

— Doamnă general Murcatto, sper să acceptați să-mi fiți oaspete peste noapte și să ne vedem la micul dejun ca să discutăm.

Un zăngănit de lanțuri și mâinile îi căzură moi pe genunchi. Apucă să rostească un „da” sugrumat, înainte să înceapă să hohotească atât de tare că nu mai era în stare să spună nimic. Lacrimile îi șiroiau năvalnic pe obraji.

Groază și durere și nemăsurată ușurare.

Connaisseur-ul

Oricine ar fi intrat în sufrageria somptuoasă a ducelui Salier ar fi zis că este o dimineață de pace și belșug ca oricare alta. Într-un colț îndepărtat, patru instrumentiști, cu zâmbete radioase pe chipuri, interpretau o melodie suavă - de parcă o serenadă era tot ce-și doreau să asculte osândiții aceia din palatul împresurat de dușmani. Masa cea lungă era încărcată cu delicatese: pește și fructe de mare, pâinici și pateuri, fructe și brânzeturi, dulciuri, mezeluri și prăjituri - toate aranjate frumos pe farfurii aurite, ca medaliile pe pieptul unui general. Și pentru douăzeci de persoane mâncarea asta ar fi fost prea multă, iar la masă nu erau decât trei, dintre care doi n-aveau niciun chef să mănânce.

Monza nu arăta deloc bine. Avea buzele sparte, chipul cenușiu în mijloc și umflat și vânăt în ambele părți. Un ochi congestionat, degete care nu se puteau opri din tremurat. Pe Cosca îl durea sufletul când se uita la ea, dar își spunea mereu că ar fi putut fi mai rău. Din păcate, pe prietenul lor din Nord nu prea avusese cum să-l ajute. Putea să jure că toată noaptea îi

auzise gemetele prin pereți.

Întinse furculița să împungă un cârnat bine făcut, cu dungi negre de la grătar. Și chiar atunci îi trecu prin fața ochilor imaginea lui Fiori, cu obrajii prăjiți și tot cu dungi negre. Înghiți în sec, apoi se hotărî să mănânce un ou fiert. Dar nici nu îl pusese bine pe farfurie, că îl izbi asemănarea cu un ochi. Îl scutură repede din furculiță, stăpânindu-și cu greu senzația de vomă. Se mulțumi cu o cană cu ceai, prefăcându-se în sinea lui că ar fi fost din belșug aromatizat cu coniac.

Ducele Salier depăna amintiri din trecutul lui glorios, așa cum fac de obicei oamenii atunci când faptele mărețe au rămas mult în urma lor. Aceasta era și una dintre activitățile preferate ale lui Cosca, dar se jură să renunțe la ea dacă își va da seama că povestirile lui chiar și pe sfert la fel de plictisitoare ca acelea ale gazdei lor.

— ...ooo, dar ce mai banchete am dat chiar în această încăpere! Câți bărbați și femei de seamă s-au bucurat de ospitalitatea mea chiar în jurul acestei mese! Și Rogont, și Cantain, și Sotorius. Și Orso însuși, dacă e să fim sinceri. Nici pe vremea aia nu aveam încredere în prefăcutul ăla cu mutră de guzgan.

— Dansul puterilor styriene, filosofă Cosca. Partenerii nu rămân prea mult timp împreună.

— Așa-i politica!

Salier ridică din umeri și colacii de grăsime de sub fălci se legănară ușor.

— Legea fluxului și refluxului. Eroul de ieri este ticălosul de mâine. Victoria de ieri...

Se întrerupse, cu ochii la farfuria goală din față.

— Mă tem că voi doi sunteți ultimii mei oaspeți de vază și, dacă îmi permiteți să vă spun, amândoi ați avut zile și mai bune. Și totuși! Trebuie să te mulțumești cu ce ai și să te bucuri cât poți de mult!

Cosca îi aruncă un zâmbet plictisit. Monza nici măcar efortul acesta nu-l făcu.

— N-aveți chef de povești? Dacă v-ar vedea cineva mutrele triste, ar crede că orașul e cuprins de flăcări! Și oricum stăm degeaba la masă. Pot să jur că am mâncat de două ori mai mult decât voi doi împreună.

Cosca era aproape sigur că ducele cântărea mai mult decât

de două ori greutatea lor adunată. Salier luă de pe masă un pahar cu un lichid alb și și-l duse la buze.

— Ce bei acolo?

— Lapte de capră. Cam acru, dar face minuni la digestie. Hai, prieteni - totodată și dușmani, firește, căci nimic nu este mai de preț pentru un om puternic decât un dușman de nădejde -, hai să facem câțiva pași împreună.

Gemând și mârâind și oftând, reuși să se scoale de pe scaun. Aruncă apoi paharul cât colo și îi conduse spre ușă, dând din mâna dolofană în ritmul muzicii.

— Cum se mai simte camaradul vostru, nordicul?

— Încă are dureri foarte mari, murmură Monza care nici ea nu părea a se simți mai bine.

— Mda… ce să-i faci… neplăcută treabă. Ăsta-i războiul, ăsta este războiul! Langrier mi-a zis că sunteți șapte. Tânăra blondă, cu figură de copiliță, este și ea aici. La fel și individul ăla tăcut, care a adus uniformele talineze și care mi se pare că a numărat toate articolele din cămara mea încă de când s-a crăpat de ziuă. Însă nu am nevoie de aptitudinea lui ciudată pentru numere ca să-mi dau seama că doi membri ai grupului vostru încă sunt… în libertate.

— Otrăvitorul și torționara, zise Cosca. Mare păcat! E tare greu să găsești unii la fel de buni.

— În ce societate selectă te învârtești!

— Treburile neplăcute presupun parteneri neplăcuți. Probabil că au plecat deja din Visserine.

Dacă aveau ceva minte în cap, ar fi trebuit să fie la jumătatea drumului spre hotarele Styriei, iar Cosca nici nu se gândea să-i condamne pentru asta.

— V-au abandonat, ai? gemu Salier. Cunosc sentimentul ăsta. Și eu am fost abandonat de aliații mei, de soldații mei, de supușii mei. Sufăr foarte tare. Singura mângâiere care mi-a mai rămas sunt tablourile mele.

Și întinse degetul durduliu spre o galerie lungă, prin ale cărei uși deschise se revărsa lumina strălucitoare a soarelui.

Ochiul antrenat al lui Cosca observă o nișă adâncă în zid și niște vârfuri metalice care luceau din tavan. Dacă nu cumva se înșela, acela era un grilaj cu țepe.

— Colecția ta este bine păzită.

— Normal! Doar este cea mai valoroasă din Styria, strânsă în

foarte mulți ani. Străbunicul meu a început-o.

Salier îi conduse într-un culoar lung, cu un covor brodat cu aur în centru și cu ferestre uriașe pe o latură. Pe peretele opus erau înșirate picturi mari și deprimante, în rame aurite.

— Sala aceasta este dedicată maeștrilor din Midderland, firește, remarcă Salier.

Se afla acolo un portret al lui Zoler, cel chel și crud. Apoi o serie de portrete ale regilor Uniunii - Harod, Arnault, Casimir și alții. Ai fi zis că toți se căcau doar aur topit, așa de fuduli păreau. Salier se opri o clipă înaintea unei pânze monumentale, reprezentând moartea lui Juvens. O figură micuță, însângerată, pierdută în imensitatea unei păduri, sub un cer întunecat, brăzdat de fulgere.

— Ce tușe! Ce culori! Ce zici, Cosca?

— Uluitor!

Deși, după părerea lui, toate mâzgălelile alea semănau între ele.

— Câte zile fericite am petrecut eu contemplând aceste opere splendide. Căutând sensurile ascunse în mințile maeștrilor.

Cosca ridică din sprâncene la Monza. Dacă ar fi petrecut nițeluș mai multă vreme contemplând hărțile de campanie și ar fi stat mai puțin timp cu ochii zgâiți la tablourile unor pictori morți, probabil că Styria nu s-ar fi aflat în impasul de acum.

— Sculpturi din Vechiul Imperiu, murmură ducele, atunci când intrară în a doua galerie, cu statui vechi înșirate de-a lungul pereților. Nici nu vă puteți imagina cât m-a costat transportul lor de la Calcis.

Eroi, împărați, zei. Trupuri fără brațe, zgâriate și ciobite. Chipuri fără nasuri, cu expresii de uimire rănită. Învingători uitați de acum zece secole, transformați în schilozi nedumeriți. Unde mă aflu? Vă implor, spuneți-mi ce s-a ales de mâinile mele?

— M-am tot întrebat ce să fac, zise pe neașteptate Salier, și ți-aș aprecia părerea, doamnă general Murcatto. Ești renumită în întreaga Styrie și dincolo de hotarele ei pentru cruzimea, dârzenia și devotamentul de care dai dovadă. Fermitatea n-a făcut niciodată parte din talentele mele. Am mereu obiceiul de a mă gândi ce s-ar putea pierde în urma respectării unui anumit plan de acțiune. Privesc mereu la ușile închise în urma mea, în loc să înțeleg oportunitățile pe care mi le rezervă viitorul.

— Aceasta este o slăbiciune în caracterul unui soldat, spuse Monza.

— Știu. Poate că sunt un om slab și un soldat prost. Am avut încredere în bunele intenții, vorbele frumoase și cauzele drepte și se pare că voi plăti pentru asta, alături de toți supușii mei.

Sau poate că va plăti pentru avariția lui, pentru trădări și intrigi. Salier se opri în fața statuii unui luntraș musculos. Probabil moartea, care transporta sufletele în iad.

— Aș putea să fug din oraș. Cu o corabie mică, în toiul nopții. Pe râu, apoi mai departe. Și să apelez la mila aliatului meu, Marele Duce Rogont.

— Refugiu de foarte scurtă durată, mârâi Monza. Rogont va fi următorul.

— Adevărat. Și cum să fugă neobservat un om de dimensiunile mele considerabile? Rușinos, foarte rușinos. Poate ar fi mai bine să mă predau prietenului vostru, generalul Ganmark?

— Știi bine ce ar însemna asta.

Trăsăturile fără fermitate ale lui Salier se înăspriră brusc.

— Dar poate că Ganmark nu-i chiar atât de lipsit de compasiune ca toate celelalte javre ale lui Orso?

Și ducele se înmuie iarăși, lăsându-și bărbia să i se odihnească în colacul de grăsime de la gât.

— Presupun că ai dreptate, murmură el, privind la o statuie care-și pierduse capul cândva în ultimele secole. Cel mai bun lucru care mi s-ar putea întâmpla ar fi să-mi înfigă într-o țeapă capul ăsta umflat. Așa cum au pățit bunul duce Cantain și fiii lui. Ce zici, doamnă general Murcatto?

Monza se uită la el fără să clipească.

— Ca ducele Cantain și fiii lui.

Ia te uită, capetele înfipte în țepe încă mai sunt la modă! reflectă Cosca.

Trecură după un colț și intrară într-o altă sală, chiar mai lungă decât prima, cu pereții încărcați de pânze. Salier bătu din palme.

— Aici sunt styrienii! Cei mai iluștri dintre compatrioții noștri! Moștenirea lor va dăinui multă vreme după ce noi vom fi oale și ulcele.

Se opri în fața unui tablou în care se vedea o piață aglomerată.

— Dacă aș putea să ajung la o învoială cu Orso? Dacă că i-aș putea intra în grații și i-aș preda un dușman de moarte? Poate chiar femeia care i-a ucis fiul și moștenitorul?

Monza nu tresări. Nu era genul care să tresară. Niciodată nu fusese.

— Mult noroc!

— Offf, norocul a părăsit cetatea Visserine. Orso n-ar negocia cu mine nici dacă i-aș putea da înapoi fiul teafăr și nevătămat. Dar tu te-ai asigurat că așa ceva nu se mai poate. Așa că nu ne rămâne decât sinuciderea.

Și le arătă o pictură uriașă, în ramă neagră, înfățișând un soldat, pe jumătate gol, care-i întindea sabia generalului înfrânt. Probabil pentru sacrificiul ultim pretins de onoare. Recompensa primită de oamenii corecți.

— Măreață sabie, înfige-te în pieptul meu dezgolit, la fel cum ai făcut-o și cu eroii înfrânți din vechime!

În următorul tablou se vedea un negustor de vinuri - zâmbitor, sprijinindu-se de un butoi și ținând un pahar în lumină. O, ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut!

— Sau poate că ar fi mai bine cu otravă? Cu niște prafuri amestecate în vin? Cu un scorpion ascuns în așternuturi? Cu o viperă vârâtă în izmene?

Salier râse amarnic și continuă:

— Nu? Atunci să mă spânzur? Am auzit că bărbații își slobozesc sămânța când sunt spânzurați.

Și își flutură mâinile mai jos de burtă, de parcă Monza și Cosca nu ar fi priceput despre ce vorbea.

— Oricum, pare mai amuzant decât otrava, oftă ducele, privind posac la tabloul unei femei care se îmbăia. Să nu ne amăgim că aș avea curajul necesar pentru asemenea isprăvi. Vorbesc despre sinucidere, nu despre sămânță. Pe asta încă mai reușesc s-o slobozesc o dată pe zi, în ciuda greutății mele. Tu cum te descurci, Cosca?

— Ca o fântână, spuse tărăgănat mercenarul, nedorind să se lase întrecut de vulgaritățile debitate de duce.

— Ce să fac? murmură gânditor Salier. Ce să…

Monza făcu un pas înainte.

— Ajută-mă să-l ucid pe Ganmark.

Cosca se uită uluit la ea. Inamicul se afla la porți, iar ea, torturată și învinețită, uite-o că abia așteaptă să scoată iar

cuțitele. Nici urmă de îndoială în privința cruzimii, dârzeniei și devotamentului ei.

— Și de ce aș face-o?

— Pentru că vrea să-ți fure colecția.

Monza avusese întotdeauna talentul de a pune sare pe rană. Cosca o văzuse adesea făcând asta. Chiar și lui, pe lângă mulți alții.

— Vine să-ți ia toate tablourile și sculpturile și să le bage în lăzi și să le trimită la Fontezarmo, ca să-i decoreze latrinele lui Orso.

Inteligentă tușă, aia cu latrinele.

— Ganmark este un *connaisseur*, la fel ca tine.

— Necioplitul ăla unionist nu-i deloc ca mine!

O roșeață furioasă se întinse pe toată ceafa lui Salier.

— Nu-i decât un hoț ordinar și fanfaron, un pederast degenerat, care acoperă cu sânge pământul dulce al Styriei, ca și cum noroiul nu ar fi demn de tălpile lui! Îmi poate lua viața, dar niciodată nu va pune mâna pe tablourile mele! Am eu grijă de asta!

— Pot să te ajut, șuieră Monza, apropiindu-se și mai mult de duce. Când va cădea orașul, Ganmark va veni aici. Se va grăbi să pună colecția la adăpost. Și atunci l-am putea aștepta, deghizați în soldați din subordinea lui. Și când va intra în palat…

Pocni din degete.

— …noi vom închide porțile și îl vom prinde în capcană! Ajută-mă să te ajut!

Însă momentul trecuse. Peste Salier se așternuse din nou nepăsarea cu pleoape grele.

— Cred că astea două sunt preferatele mele, zise el, gesticulând nonșalant spre două pânze alăturate. Studii despre femeie ale lui Parteo Gavra. Au fost mereu considerate pereche. Mama artistului și curva lui preferată.

— Mame și curve, își bătu joc Monza. Blestem pe capul artiștilor. Despre Ganmark discutam noi. Ajută-mă!

Salier scoase un oftat istovit.

— Of, Monzcarro, Monzcarro. Ce bine ar fi fost să-mi fi cerut ajutorul acum cinci războaie, înainte de Pinii Dulci. Înainte de Caprile. Ba chiar și primăvara trecută, înainte să înfigi în țeapă capul lui Cantain și să-l cocoți pe poarta castelului. Chiar și atunci am mai fi putut face multe împreună, am fi luptat pentru

libertate. Chiar și...

— Scuză-mi francheţea, Excelenţă, dar tocmai ce mi-am petrecut noaptea tocată ca o *chiftea,* îl întrerupse Monza, cu o voce cam spartă. Mi-ai cerut părerea. Și eu îţi spun că ai pierdut pentru că ești prea slab, prea moale, prea lent. Nu pentru că ai fi prea bun la suflet. Ai luptat bucuros de partea lui Orso atunci când împărtășeaţi aceleași ţeluri. Și ai zâmbit vesel în faţa acţiunilor lui atâta vreme cât ele îţi aduceau mai multe pământuri. Când ţi-a convenit, ţi-ai trimis oamenii să dea foc, să violeze și să ucidă. Pe vremea aia nu iubeai libertatea, nu? Le-ai întins mâna fermierilor din Puranti ca să-i zdrobești, nu ca să-i salvezi. Fă pe martirul, dacă așa vrei, dar nu cu mine. Deja îmi este mult prea greaţă.

Lui Cosca i se strânse inima. Uneori prea mult adevăr poate fi ceva rău, mai ales dacă ajunge la urechile oamenilor puternici.

Ducele îngustă ochii.

— Francheţe, ei? Dacă i-ai vorbit tot așa lui Orso, atunci nu-i de mirare că te-a aruncat de pe munte. Parcă mi-aș dori să am și eu o culme înaltă la îndemână. Din moment ce sinceritatea pare a fi la modă, spune-mi, te rog, ce ai făcut ca să-l înfurii atât de rău pe Orso? Aveam impresia că te iubește ca pe o fiică. Mult mai mult decât pe propriii lui copii - nu că ar fi fost ceva de iubit la ăia trei: vulpoiul, scorpia și guzganul.

Monzei îi tresări obrazul învineţit.

— Supușii lui începuseră să mă iubească prea mult.

— Așa. Și?

— Și s-a temut să nu-i iau tronul.

— Nu mai spune!? Să înţeleg că nu te-ai gândit niciodată la asta?

— M-am gândit doar să-l ajut pe el să și-l păstreze.

— Serios? se minună Salier, rânjind către Cosca. Dar n-ar fi fost primul tron pe care l-ai fi smuls cu ghearele tale devotate de sub fundul posesorului lui de drept, nu-i așa?

— N-am făcut niciodată una ca asta! strigă ea. Am câștigat bătălii în numele lui, l-am făcut cel mai mare om din Styria!

Ducele de Visserine oftă.

— Am trupul gras, Monzcarro, nu capul. Dar fie așa cum spui. Ești neprihănită. Fără îndoială că la Caprile ai împărţit prăjituri, nu ai semănat urgie. Nu mărturisi nimic, dacă nu vrei. Nici nu mai contează acum.

Ieșiră pe o ușă deschisă, trecură printr-un coridor boltit și ajunseră într-o grădină superbă, aflată în centrul galeriei lui Salieri. În colțurile ei picura apa în bazine mici. O adiere plăcută legăna plantele și frunzele copacilor, jumulea petalele florilor din cireșii de Suljuk - evident smulși din pământul lor natal și transportați peste mare pentru desfătarea Ducelui de Visserine.

Din mijlocul unui loc acoperit cu pietre se înălța o statuie magnifică, de două ori mai înaltă decât un om, sculptată în marmură perfect albă, aproape translucidă. Înfățișa un bărbat gol, zvelt ca un dansator și musculos ca un atlet. În brațul întins ținea o sabie din bronz, acum întunecată și cu pete verzi de mușchi. De parcă ar fi comandat unei armate să ia cu asalt sufrageria. Pe cap avea un coif, iar trăsăturile lui perfecte erau încremenite într-o expresie de autoritate severă.

— Războinicul, murmură Cosca, când umbra uriașei săbii îi acoperi privirea.

— Da, opera lui Bonatine, cel mai mare dintre toți sculptorii pe care i-a avut Styria. Probabil că aceasta este cea mai importantă lucrare a lui, executată în perioada de înflorire a Noului Imperiu. Inițial, a fost așezată pe treptele Senatului din Borletta. Tatăl meu a luat-o de acolo drept despăgubire după Războiul de Vară.

— A fost declanșat un război? se miră Monza, zâmbind ușor din buzele-i sparte. Pentru asta?

— Unul foarte mic. Dar a meritat. E frumoasă, nu credeți?

— Foarte frumoasă, minți Cosca.

Pentru flămând, pâinea e frumoasă. Pentru cel fără casă, acoperișul este frumos. Pentru bețiv, vinul este frumos. Numai cei cărora nu le lipsește nimic sunt în stare să descopere frumusețea într-o bucată de piatră.

— Am auzit că modelul după care s-a inspirat a fost Stolicus, conducând faimosul atac din Bătălia de la Darmium.

Monza ridică dintr-o sprânceană.

— Conducând un atac, zici? În mod normal ar fi trebuit să-și pună niște izmene pentru o treabă ca asta.

— Se cheamă licență artistică, se rățoi Salier la ea. Este o operă a imaginației, artistul poate face ce vrea!

Cosca se încruntă.

— Chiar așa? Am crezut mereu că poți să demonstrezi mai multe dacă nu te abați prea mult de la adevăr…

Îl întrerupse un zgomot de pași grăbiți. Un ofițer agitat străbătu în goană grădina. Chipul îi era scăldat în sudoare, iar în partea stângă a tunicii avea o dâră lungă de noroi negru. Căzu într-un genunchi pe pietrele grădinii și își plecă fruntea.

— Excelența Voastră!

Salier nici nu se uită la el.

— Spune ce ai de spus.

— A mai avut loc un atac.

— La micul dejun? exclamă supărat ducele, ducându-și mâna la burtă. Tipic pentru un unionist! Ganmark ăsta n-are pic de respect pentru orele de masă, așa cum nici tu n-ai avut, Murcatto. Și ce s-a întâmplat?

— Talinezii au făcut o a doua breșă în zidurile noastre, aceasta de acum către port. Le-am respins atacul, dar cu pierderi foarte mari. Suntem mult mai puțini decât ei...

— Firește că așa sunteți. Ordonă-le oamenilor să-și păstreze pozițiile cât de mult pot.

Ofițerul își umezi buzele.

— Și când nu mai pot...?

— Asta-i tot.

Salier nu-și luase nicio clipă ochii de la statuia uriașă.

— Excelență!

Omul se retrase către ușă. Și, cu siguranță, către o moarte eroică și lipsită de sens lângă zidurile cetății. Cosca fusese mereu de părere că majoritatea morților eroice erau lipsite de sens.

— Visserine va cădea curând, spuse Salier, tot cu ochii la acel Stolicus din marmură. Cât de deprimant... profund deprimant. Ce bine ar fi fost să fi semănat puțin cu el.

— Mai slab? murmură Cosca.

— Mai războinic, dar, dacă tot am ajuns la capitolul dorințe, de ce să nu vreau și o talie mai subțire? Îți mulțumesc pentru... pentru sfatul tău de o sinceritate aproape incomodă, doamnă general Murcatto. S-ar putea să mai am câteva zile la dispoziție ca să iau o decizie.

Adică să amâne inevitabilul cu prețul mai multor sute de vieți.

— Între timp, sper că veți rămâne la palat. Împreună cu cei trei prieteni ai voștri.

— În calitate de oaspeți? îl întrebă Monza. Sau de prizonieri?

— Ai văzut singură cum sunt tratați prizonierii mei. Ce

alegeți?

Cosca inspiră adânc și începu să se scarpine la gât. Alegerea fusese oricum făcută.

Umbre din trecut

Chipul lui Fiori se vindecase aproape complet. Îi rămăsese doar o crestătură roz care-i traversa fruntea și cobora pe obraz. Mai mult ca sigur că nici nu se va mai vedea în câteva zile. Încă îl mai durea puțin ochiul, dar bine că nu-și pierduse vederea. Monza stătea întinsă pe pat, cu spatele-i slab întors la el, acoperită până în talie cu cearșaful. El rămase o clipă în picioare, zâmbind și urmărind cum coastele ei se ridică și coboară în ritmul respirației. Apoi se îndepărtă de oglindă și se apropie tiptil de fereastra deschisă. Flăcările orașului luminau noaptea. Deși era puțin cam ciudat că nu-și putea aminti care oraș era acela și nici cum ajunsese el aici. Mintea îi mergea cu viteza melcului. Se strâmbă și își frecă obrazul.

— Au, doare! gemu el. În numele celor morți, ce mă mai doare!

— Zici că *aia* te doare?

Se întoarse repede, se împletici și se sprijini de perete. Temutul Fenris se uita în jos la el. Capul lui pleșuv atingea tavanul. Jumătate din corp îi era tatuat cu litere mici, cealaltă jumătate era îmbrăcată în metal negru. Trăsăturile i se zbuciumau ca terciul dat în foc.

— Da’ tu… ești mort!

Uriașul începu să râdă.

— Ia te uite cât de mort sunt!

În burtă avea înfiptă o sabie - cu mânerul deasupra unui șold și vârful ieșit sub brațul celălalt. Îi arătă cu degetul masiv sângele care-i curgea din rană și băltea pe covor.

— Asta doare *cu adevărat.* Te-ai tuns? Îmi plăceai mai mult înainte.

Bethod își arătă și el capul strivit - o masă diformă de sânge, creier, păr și oase.

— Ia mai tăsesi din guă!

Nu putea să pronunțe bine cuvintele, pentru că și gura îi era storcoșită.

— Asta doae!

Îi dădu Temutului un brânci complet inutil.

— De se n-ai putut ssă învinzi, diavol tampit se eşti?
— Visez, își zise Fiori, încercând să înțeleagă ce se petrece.
Însă îl durea toată fața, îl durea, îl durea.
— Precis visez.
Cineva cânta:
— Sunt… făcută… din moarte.
Ciocan care bătea un cui.
— Eu sunt Marea Nivelatoare!
Poc, poc, poc! Fiecare lovitură trimițând țepe de durere prin toată fața lui Fiori.
— Eu sunt furtuna din Ținuturile Înalte!
Așa fredona Sângerosul Nouă în vreme ce tăia bucăți cadavrul fratelui lui Fiori. Despuiat până la brâu, corpul Sângerosului era un mănunchi de cicatrice și mușchi răsuciți, mânjiți de sânge.
— Zici că ești un om bun, ai? rânji el, fluturându-și cuțitul la Fiori. Tre' să te oțelești, băiete. Ar fi trebuit să-mi faci felul când ai avut ocazia. Acu' treci de mă ajută să-i tai mâinile, optimistule!
— Cei morți știu bine că nu pot să-l sufăr deloc pe ticălosul ăsta, dar aici cam are dreptate, spuse fratele lui, privindu-l din vârful steagului lui Bethod, unde fusese înfipt. Trebuie să fii mai dur. Facerea de bine și lașitatea sunt unul și același lucru. Crezi că poți să-mi scoți cuiul ăsta?
— Mă faci naibii de rușine!
Tatăl lui, cu lacrimi brăzdându-i chipul veștejit:
— De ce n-ai putut tu să mori și să trăiască frate-tu? Puțoi bun de nimic! Căcărează inutilă și fricoasă, care numai dezamăgiri mi-ai adus!
— Bazaconii! scrâșni Fiori printre dinți.
Se așezase lângă foc, cu picioarele încrucișate. Tot capul îi pulsa de durere.
— Nimic altceva decât bazaconii!
— Ce bazaconii? bolborosi Tul Duru.
Din gâtul lui despicat șiroia sângele.
— Toate astea. Chipurile din trecut, care spun vorbe pline de sens. Dar la mintea cocoșului, nu crezi? Nu aveți nimic mai bun de zis?
— Îhî, interveni și Ursuzul.
Dow cel Negru părea nițeluș cam supărat.
— Nu noi suntem de vină, băiete. Că doar visezi, nu? Ce-ai

făcut, ți-ai tăiat părul?

Copoiul ridică din umeri.

— Probabil că ai fi avut vise mai deștepte dacă și tu ai fi fost mai deștept.

Fiori se simți înșfăcat de mijloc. Lângă el se afla acum Sângerosul Nouă, cu părul plin de sânge închegat și lipit de țeastă, cu chipul brăzdat de cicatrice.

— Dacă ai fi fost mai deștept, poate că nu ți-ar fi scos nimeni ochiul.

Și-și vârî degetul mare în orbita goală a lui Fiori. Adânc, tot mai adânc. Și Fiori începu să se zbată și să se zvârcolească și să zbiere, dar nu avea scăpare. Nu mai avea nicio scăpare.

Evident că se trezi urlând. Așa făcea mereu în ultima vreme. De fapt, nici urlet nu prea era ce scotea el pe gură, pentru că din glasul lui nu mai rămăsese decât un scâncet, iar în beregată parcă avea pietriș.

Era întuneric. Durerea îi sfârtecă fața cu colți de lup care-și sfâșie prada. Dădu păturile la o parte și se împletici spre nicăieri. De parcă încă ar mai fi simțit vârful încins al fierului pe obraz - o, și cât de tare îl ardea! Se izbi de un perete. Căzu în genunchi. Capul plecat, strângându-și tâmplele în mâini. Încercând să-și împiedice țeasta să se crape. Toți mușchii încordați la maximum. Se zvârcolea de durere. Gemea și suspina, scâncea și mârâia, scuipa și bolborosea, îi curgeau balele și scotea vorbe fără șir. Înnebunit. Fără să-și dea seama. Trebuia să se atingă, să înlăture durerea aia cum nu era alta. Își duse degetele tremurătoare la bandaje.

— Ssst!

O mână. Monza, care îi dădea degetele la o parte. Care îi netezea părul.

Ca un topor care crapă lemnul, la fel îi crăpă și durerea capul în locul unde fusese ochiul. Îi crăpă și mintea, i-o sparse, vărsându-i toate gândurile de acolo într-o baltă irațională.

— În numele… celor morți… fă-o să înceteze… căcat!

O apucă strâns de mână și ea tresări, gemu. Dar lui nu-i păsa.

— Omoară-mă! Omoară-mă! Fă orice, dar oprește-o!

Nici măcar nu știa în ce limbă vorbește.

— Omoară-mă! În numele…

Și acum plângea în hohote, iar lacrimile îi înțepau singurul

ochi rămas. Ea își luă mâna și el începu din nou să se legene și să se tot legene, în timp ce durerea îi spinteca fața la fel cum spintecă fierăstrăul lemnul unei buturugi. De ce? Doar încercase să fie un om mai bun, nu?

— Am încercat, am încercat, în mama mă-sii! Fă să se oprească… te rog, te rog, te rog, te rog…

— Ia asta.

Îi smulse pipa din mână și trase din ea cu poftă, ca un bețiv dintr-o sticlă cu vin. Nici nu băgă de seamă pișcătura fumului, ci doar își umplu plămânii până la refuz. Iar în tot acest timp ea îl ținu în brațe, îl ținu strâns și îl legănă cum își leagănă o mamă pruncul. Acum bezna se umpluse de culori. Se acoperise cu pete strălucitoare. Și durerea parcă se îndepărtă cu un pas, parcă nu-l mai sufoca. Începu să scâncească. Se simțea extenuat.

Îl ajută să se ridice în picioare. Reuși să se sprijine de ea. Pipa-i atârna dintr-o mână blegită. Fereastra deschisă îi dezvăluia tabloul unei alte lumi. Poate a iadului, pentru că întunericul era străbătut de focuri galbene, pictate de un artist al universului. Avu senzația că patul se repede la el și îl înghite, îl trage în adâncuri. Încă îi mai pulsau toți mușchii feței. Dar durerea era mai înăbușită acum. Și își aminti, își aminti ce se întâmplase.

— Numele celor… șopti el, cu lacrimi curgându-i din ochiul teafăr. Ochiul! Mi-au scos ochiul cu fierul încins!

— Șșșșș! murmură ea, mângâindu-i cu blândețe obrazul sănătos. Nu mai vorbi, Caul. Gata!

Bezna întindea brațele spre el, voia să-l strângă la pieptul ei. Dar înainte de asta, o apucă cu stângăcie de păr și-i trase fața aproape de bandajele lui.

— Tu trebuia să fii în locul meu, îi șuieră el. Tu trebuia să fii!

Disputele altora

— Aici e, zise cel cu bube pe obraz. Aici e casa lui Sajaam.

O ușă murdară într-un zid murdar, pe care erau lipite afișe vechi și zdrențuite, care înștiințau cetățenii că Liga celor Opt nu era decât o adunătură de bandiți, uzurpatori și criminali de cea mai joasă speță. Două caricaturi se holbau de pe hârtiile înnegrite: un duce Salier mult prea puhav și un duce Rogont

mult prea rânjit. În fața ușii stăteau doi criminali de cea mai joasă speță, nici ei niște splendori. Unul tuciuriu, celălalt cu un tatuaj pe tot brațul. Amândoi cercetau strada cu priviri la fel de încruntate.

— Bravo, copii! Acum mergeți de mâncați.

Shenkt îndesă câte o marcă în fiecare pumn jegos. Douăsprezece perechi de ochi de pe tot atâtea mutre murdare se holbară la el, neobișnuite să vadă atâta bănet. Asasinul știa că banii ăștia îi vor ajuta măcar câteva zile. Erau cerșetori, hoți, curve, morții de mâine. Însă Shenkt făcuse mult rău la viața lui, așa că încerca să fie bun, de câte ori era posibil. Sigur, gesturile lui nu îndreptau nimic, era conștient de asta. Dar poate că un ban ar reuși să încline balanța vieții cu acel grad care contează. Și atunci unul dintre ei va fi salvat. Bun lucru, să fie măcar unul salvat.

Traversă strada fredonând încet. Cei doi indivizi din pragul ușii îl urmăriră încruntați cum se apropia.

— Am venit să vorbesc cu Sajaam.

— Ai arme?

— Mereu am.

Schimbă o privire lungă cu paznicul tuciuriu.

— Mintea mea ascuțită ar putea lovi în orice clipă.

Nu zâmbi niciunul, dar Shenkt nici nu se așteptase la asta, plus că nici nu-i păsa.

— Ce ai să-i zici lu' Sajaam?

— Tu ești Sajaam? Așa mi-aș începe discursul.

— Îți bați joc de noi, micuțule?

Paznicul puse mâna pe ghioaga de la centură, evident imaginându-și că e cine știe ce fioros.

— N-aș îndrăzni. Am venit să mă distrez și am bani de cheltuit. Nimic mai mult.

— Poate că nimeriși locul ăl bun. Vino!

Îl conduse pe Shenkt printr-o încăpere încălzită, plină de fum unsuros și umbre. Lumina albastră, verde, portocalie, roșie venea de la lămpi din sticlă colorată. De jur-împrejurul pereților zăceau fumătorii de pleavă, cu chipurile strâmbate de zâmbete stranii sau goale de orice expresie. Shenkt își dădu seama că l-a apucat din nou fredonatul și se opri.

În spatele unei draperii soioase se afla o cameră mare, care puțea a trupuri nespălate, a fum și a vomă, a mâncare stricată

și a oameni stricați. Un individ, acoperit de tatuaje, stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă pătată de transpirație. De peretele din spate își sprijinise toporul. În celălalt capăt al camerei, un alt individ, cu același aspect respingător, împungea cu cuțitul o halcă dubioasă de carne. Arbaleta încărcată și-o ținea la îndemână, lângă farfurie. Deasupra lui era agățat un orologiu urât și vechi, din care atârna mecanismul, aidoma mănunchiului de mațe dintr-un cadavru spintecat. Însă pendulul încă se mai mișca: tic, tic, tic.

Pe masa lungă din centru se aflau toate cele trebuincioase unui joc de cărți. Monede și jetoane, sticle și pahare, pipe și lumânări. Șase bărbați erau așezați în jurul ei. Unul gras, în dreapta lui Shenkt; unul sfrijit și bâlbâit la stânga și care se chinuia să spună până la capăt o glumă.

— …și i-a tra… și i-a tra… și i-a tras-o!

Hohote aspre de râs, chipuri aspre, fum ieftin, băutură ieftină, violență de două parale. Călăuza lui Shenkt merse spre capătul mesei și se aplecă să vorbească la urechea unui bărbat lat în umeri, cu pielea tuciurie, părul alb și zâmbet tihnit de stăpân pe chipul ridat. Se juca cu o monedă din aur, pe care o răsucea pe degete.

— Tu ești Sajaam? îl întrebă Shenkt.

Bătrânul dădu binevoitor din cap.

— Te cunosc cumva?

— Nu.

— Străin, da? Nu prea primim oaspeți străini aici, nu-i așa, prieteni?

Vreo doi zâmbiră cam fără chef, aprobându-l.

— Ne cunoaștem majoritatea clienților. Ei bine, cu ce-ți poate fi Sajaam de folos, străine?

— Unde este Monzcarro Murcatto?

Ca pământul acoperit de întunericul unei eclipse de soare, încăperea se cufundă într-o tăcere bruscă, încordată. Tăcerea de dinainte să se despice cerurile. Tăcerea aceea expresivă a inevitabilului.

— Șerpoaica din Talins e moartă, murmură Sajaam, îngustându-și ochii.

Shenkt mai mult simți decât observă mișcarea oamenilor în jurul lui. Ștergerea pe furiș a zâmbetelor de pe chipurile lor, târșâitul furișat al picioarelor ca să ajungă în poziție de luptă,

mâinile lor furișate la arme.

— Ba e vie și tu știi unde se află. Nu vreau decât să stau de vorbă cu ea.

— Ci-ci-ci cine se crede bo-bou’ ăsta? întrebă sfrijitul și câțiva începură să râdă.

Râsete încordate, prefăcute, încercând să mascheze tensiunea.

— Te rog, spune-mi doar unde o pot găsi. Și atunci nimeni nu va încheia ziua cu conștiința și mai încărcată.

Pe Shenkt nu-l deranja să se milogească. Renunțase de mult timp la mândrie. Privi fiecare om în ochi, dându-i fiecăruia șansa de-ai oferi ce ceruse. Ori de câte ori se putea, oferea tuturor o șansă. Își dorea doar să profite mai mulți de bunăvoința lui.

Însă bărbații din jur doar îi zâmbiră și Sajaam zâmbi cel mai tare.

— Conștiința mea nu este deloc îngreunată.

Așa ar fi spus și vechiul stăpân al lui Shenkt.

— Se mai întâmplă în unele cazuri. Este un dar.

— Uite cum facem, spuse Sajaam, ridicând galbenul în lumină. Dăm cu banul. Cap - te omorâm. Pajură - îți zic unde-i Murcatto…

Avea un zâmbet numai dinți sclipitori pe chipul întunecat.

— Și abia după aia te omorâm.

Un clinchet stins când aruncă moneda.

Shenkt trase aer pe nas. Încet, foarte încet.

Galbenul se rostogoli prin aer. Și se rostogoli și se tot rostogoli.

Și pendulul se mișcă încet ca vâslele unei corăbii uriașe. Și orologiul bătu grav.

Buuum… buuum… buuum.

Pumnul lui Shenkt intră aproape până la cot în burtoiul grasului din dreapta. Individul nu mai avea cum să țipe, așa că scoase un scurt suspin, cu ochii ieșiți din orbite. O fracțiune de secundă mai târziu, latul palmei lui Shenkt îl lovi în chipul consternat și-i sfărâmă jumătate de țeastă, cu atâta ușurință de parcă oasele grasului ar fi fost din hârtie. Masa se umplu de sânge, iar expresiile bărbaților din jur abia acum începeau să treacă de la furie la șoc.

Shenkt îl înșfăcă pe cel mai apropiat, îl smulse din scaun și îl azvârli în tavan. Omul nici nu țipă bine, că se izbi de grinzile de

sus. Lemnul plesni, așchiile țâșniră, iar trupul mutilat al nefericitului se prăbuși într-o ploaie de praf și tencuială. Nu apucă să atingă podeaua, când Shenkt deja îl izbise cu capul de masă pe următorul jucător - de masă și prin masă și prin podeaua de sub masă. Cărți de joc și cioburi de pahare, bucăți de scânduri, fragmente de lemn și carne pluteau prin aer. Shenkt îi smulse securea din pumn și o azvârli în cealaltă parte a încăperii, drept în pieptul insului tatuat, care tocmai se ridica de pe perna lui. Îl lovi cu mânerul, dar îl lovi atât de tare încât nici nu mai conta dacă era mâner sau lamă. Îl învârti ca pe un titirez, din care țâșnea sângele în toate direcțiile.

Coarda arbaletei zbârnâi, iar săgeata porni spre el prin aerul plin de praf - încet, ca prin melasă. Shenkt o înhăță din zbor și o împlântă în țeasta unuia din apropiere, boțindu-i mutra, sfâșiindu-i pielea și carnea. Îl apucă de bărbie și-l aruncă în cealaltă parte a camerei cu o singură mișcare din încheietură. Se ciocni de tipul cu arbaleta și împreună se izbiră de perete și trecură prin perete și ajunseră în aleea de afară, lăsând o spărtură urâtă în peretele din scânduri al casei.

Paznicul de la ușă stătea cu ghioaga ridicată și gura căscată, gata să urle. Shenkt sări peste resturile mesei sfărâmate și îl lovi în piept cu dosul palmei, îi sparse coșul pieptului, îl învârti ca pe un tirbușon. Apoi se întoarse și prinse din aer moneda lui Sajaam.

Expiră și timpul își reluă curgerea.

Ultimele două cadavre se rostogoliră pe podea. Fragmentele de tencuială își încetară zborul. Piciorul stâng al tatuatului tresări o ultimă oară și gata. Unul dintre ceilalți gemea, dar nu avea să dureze. Ultimele picături de sânge din aer căzură pe cioburile de sticlă, pe fragmentele de lemn, pe bucățile de trupuri omenești. Peste toate pluteau penele dintr-o pernă sfâșiată.

Shenkt își vârî pumnul sub nasul lui Sajaam. Mai întâi din el ieși abur, apoi aur topit, care i se prelinse printre degete și de-a lungul brațului. Deschise palma și i-o arătă: doar pete de sânge, amestecate cu metal fierbinte.

— Nici cap, nici pajură.

— Mm-ma… mm-ma… mm…

Bâlbâitul încă mai era pe scaunul lui, lângă masa sfărâmată, cu cărțile în mâna dreaptă. Din cap până în picioare era acoperit

cu pete și stropi de sânge.

— Tu, Bâlbâitule! îi zise Shenkt. Pe tine te cruț.

— Mm-ma… mm…

— Doar pe tine. Ieși de aici până nu mă răzgândesc.

Gângavul aruncă din mână cărțile de joc, se repezi scâncind la ușă și se împletici afară. Shenkt îl urmări cu privirea. Chiar și o viață cruțată tot se cheamă că-i un lucru bun.

Se întoarse și-l văzu pe Sajaam cu scaunul ridicat deasupra capului. Îl sparse de umărul lui Shenkt, într-o ploaie de așchii și fragmente de lemn. Inutil gest, de vreme ce Shenkt nu simți nimic. Lovi cu muchia palmei în brațul puternic al omului, îl frânse ca pe o rămurică uscată și îl trimise de-a rostogolul pe podea.

Apoi merse după el, pășind fără zgomot prin moloz cu cizmele moi și uzate. Sajaam se înecă, scutură din cap, vru să se târască mai departe pe spate, bolborosi ceva printre dinții încleștați. Tocurile pantofilor lui brodați din Gurkhul izbeau dușumeaua, lăsând dâre în zigzag prin stratul de sânge, moloz, pene și așchii, care se așternuse pe jos, așa cum se aștern frunzele uscate toamna pe solul pădurii.

— Chiar atunci când este treaz, omul tot doarme cea mai mare parte din viață. Atât de puțin timp ai și totuși îl risipești cu atâta nepăsare. Furios, frustrat, obsedat de nimicuri. Sertarul ăla de la scrin nu se închide bine. Ce cărți are adversarul meu și câți bani pot să câștig de la el. Mi-aș dori să fiu mai înalt. Ce voi mânca la cină, pentru că nu-mi place păstârnacul.

Shenkt împinse cu vârful cizmei un cadavru care-i stătea în drum.

— Este nevoie de un moment ca ăsta ca să ne băgăm mințile în cap, să ne desprindem ochii de la noroi și să privim spre ceruri, să ne concentrăm asupra prezentului. Acum îți vei da și tu seama cât de prețioasă este fiecare clipă a vieții noastre. Acesta este darul meu pentru tine.

Tot târându-se, Sajaam ajunse la peretele din spate, se sprijini de el și reuși să se ridice în șezut. Brațul rupt îi atârna moale.

— Detest violența. Este ultima unealtă a minților nevolnice, spuse Shenkt, oprindu-se la un pas de el. Așa că, haide să nu ne mai prostim. Unde este Monzcarro Murcatto?

Dar se văzu nevoit să se încline în fața curajului lui Sajaam,

care încercă să ducă mâna teafără la cuțitul de la cingătoare.

Și degetul lui Shenkt se înfipse chiar sub claviculă. Se înfipse acolo și intră prin țesătura cămășii, prin piele, prin carne. Cu aceeași mână îl țintui de perete și începu să-i râcâie omoplatul cu unghia. Să i-l râcâie pe dinăuntru. Sajaam urlă, scăpând cuțitul din mână.

— Am zis să terminăm cu prostiile. Unde-i Murcatto?

— Cred că în Visserine!

Vocea lui Sajaam era sugrumată de durere.

— În Visserine!

— Unde-i asediul?

Sajaam bâțâi din cap. Dacă Visserine nu căzuse deja, precis că va fi ocupat atunci când el va ajunge acolo. Dar Shenkt nu lăsa niciodată treaba făcută doar pe jumătate. Așa că va presupune că femeia încă mai era în viață și o va urmări în continuare.

— Cine mai este cu ea?

— Un milog din Nord, care-și zice Fiori! Un om al meu, pe care-l cheamă Prietenosul! Un pușcăriaș! Un pușcăriaș de la Fereală!

— Și?

Shenkt își răsuci degetul în carnea nefericitului. Din rană se prelingea sângele pe mâna lui, pe dârele de aur uscate de pe antebraț și picura de pe cot: pica-pica-pic.

— Au! Au! I-am făcut legătura cu un meșter de otrăvuri pe care-l cheamă Morveer! În Westport! Și, în Sipani, cu o femeie pe nume Vitari!

Shenkt se încruntă și Sajaam continuă:

— O femeie cu multe calități!

— Murcatto, Fiori, Prietenosul, Morveer… Vitari.

Sajaam dădu disperat din cap. Printre dinții încleștați îi țâșneau balele la fiecare respirație chinuitoare.

— Și încotro se vor îndrepta apoi acești parteneri viteji?

— Nu sunt sigur! Văleu! A zis că șapte! Cei șapte care i-au ucis fratele! Au! Poate la Puranti! Ca să rămână înaintea oștirii lui Orso! Dacă-l omoară pe Ganmark, poate după aia o să-l caute pe Credinciosul! Credinciosul Carpi!

— Poate așa va face.

Shenkt își smulse degetul. Se auzi un zgomot ca de ventuză și Sajaam se lăsă moale pe podea. Chipul lui era acoperit de

sudoare și desfigurat de durere.

— Te rog, gemu el. Pot să te ajut. Pot să te ajut să o găsești.

Shenkt se lăsă pe vine în fața lui. Mâinile mânjite cu sânge îi atârnau între genunchii îmbrăcați cu pantaloni la fel de mânjiți cu sânge.

— O, dar m-ai ajutat! Lasă restul în seama mea.

— Am bani! Am bani!

Shenkt nu zise nimic.

— Oricum voiam s-o dau pe mâna lui Orso, mai devreme sau mai târziu, când mi-ar fi convenit recompensa oferită de el.

Tot nimic.

— Nu contează, nu?

Tăcere.

— Am zis eu că târfa aia o să mă vâre în mormânt.

— Și mare dreptate ai avut. Sper să-ți aducă mângâiere gândul ăsta.

— Nu prea. Ar fi trebuit s-o omor atunci când m-a căutat.

— Dar ai văzut o ocazie de câștigat niște bani. Mai ai ceva de spus?

Sajaam se holbă la el.

— Ce să spun?

— Unii oameni vor să mai spună ceva înainte de moarte. Tu vrei?

— *Ce* ești? șopti Sajaam.

— Am fost multe. Învățăcel. Mesager. Hoț. Soldat în războaiele de demult. Slujitor al marilor puteri. Actor în evenimente istorice. Acum?

Și Shenkt scoase un oftat nefericit, privind în jur la cadavrele ciopârțite din încăpere.

— Acum se pare că eu sunt cel care rezolvă disputele altora.

Maestrul spadasin

Monzei îi tremurau din nou mâinile, dar nu se miră. Îi tremurau din cauza pericolului, a fricii, a faptului că nu știa dacă mai apucă să trăiască încă o clipă. Fratele îi fusese ucis, ea fusese distrusă fizic, toată munca ei de o viață risipită. Zi după zi, săptămână după săptămână - doar durere, doar poftă obsesivă de drog, doar neîncredere în toți și în toate. Apoi a

venit moartea, *ea* a adus moartea în Westport și în Sipani. Povara ei apăsându-i umerii ca plumbul.

Oricui i-ar fi tremurat mâinile dacă ar fi trecut prin câte trecuse ea în ultimele luni. Sau poate nu se speriase cu adevărat decât atunci când îi văzuse cum îi scot ochiul lui Fiori cu fierul încins și se gândise că ea avea să urmeze.

Se uită neliniștită la ușa dintre camera ei și a lui. Se va trezi curând. Și atunci va începe iarăși să urle, ceea ce era rău. Sau să nu scoată niciun sunet, ceea ce era încă și mai rău. Și va sta acolo în genunchi și se va uita la ea cu ochiul teafăr. Îi va arunca privirea aia acuzatoare. Știa că trebuia să-i fie recunoscătoare, să aibă grijă de el așa cum avusese de fratele ei. Dar parcă voia tot mai mult să-l lovească cu picioarele. Să-l tot lovească și să nu se mai oprească. Poate că, atunci când murise Benna, tot ce fusese bun și omenos în ea rămăsese să putrezească pe coasta muntelui, alături de cadavrul lui.

Își scoase mănușa și privi lung la mâna aia străină. La cicatricele micuțe și roz unde fuseseră lipite oasele sfărâmate. La dunga adâncă și roșie unde o tăiase sârma lui Gobba. Strânse degetele. Cel mic se încăpățână să rămână țeapăn, ca un indicator spre nicăieri. Nu o mai durea la fel de rău ca înainte, dar durerea era persistentă, ceea ce îi alungă teama, îi zdrobi îndoielile.

— Răzbunare! șopti ea.

Asasinarea lui Ganmark era tot ce conta acum. Și îi văzu din nou chipul trist, cu trăsături lipsite de fermitate. Ochii umezi. Cu cât calm îl înjunghiase pe Benna. Cu câtă nepăsare îl aruncase de pe terasă. *Și cu asta basta.* Își strânse pumnul mai tare. Rânji, dezvelindu-și dinții.

— Răzbunare!

Pentru Benna și pentru ea. Căci ea era Măcelăreasa din Caprile, nemiloasă și neînfricată. Ea era Șerpoaica din Talins, otrăvitoare ca o viperă și la fel de lipsită de remușcări. Îl va ucide pe Ganmark și apoi...

— Mă voi ocupa de următorul.

Iar mâna nu-i mai tremură.

Pași apăsați în fața ușii, pierzându-se pe coridor. Un strigăt îndepărtat. Nu reuși să înțeleagă ce anume spunea, dar sesiză nota de spaimă din vocea aceea. Se duse la fereastră și o deschise. Camera ei - sau celula ei - se afla la etaj, pe latura

dinspre nord a palatului. De aici se vedea podul din piatră de peste râul Visser. Pe el se mișcau niște puncte mici. Oamenii care fugeau ca să scape cu viață.

Un general bun ajunge să cunoască mirosul panicii. Și parcă acum tot orașul emana duhoarea aia grea. Înseamnă că oamenii lui Orso trecuseră de ziduri. Și acum jefuiau cetatea. Înseamnă că Ganmark se afla în drum spre palat, ca să între în posesia renumitei colecții de artă a ducelui Salier.

Ușa scârțâi și Monza se întoarse repede cu fața la ea. În prag se afla doamna căpitan Langrier, îmbrăcată în uniformă talineză și cu un sac într-o mână. În dreptul unui șold avea o sabie, iar în cealaltă parte avea un pumnal lung. Abia acum își dădu seama Monza că ea nu avea nicio armă. Rămase nemișcată, cu mâinile pe lângă corp, încercând să pară perfect inofensivă.

Langrier intră încet în cameră.

— Deci tu chiar ești Murcatto?

— Eu sunt Murcatto.

— De la Pinii Dulci? De la Musselia? De la Malul Înalt? Tu ai câștigat toate bătăliile astea?

— Eu le-am câștigat.

— Tu ai ordonat uciderea oamenilor ălora de la Caprile?

— Ce dracu’ vrei?

— Ducele Salier zice că a hotărât să te asculte.

Langrier aruncă sacul pe podea și acesta se deschise. Dinăuntru se vedeau sclipiri metalice. Armura talineză furată de Prietenosul lângă breșa din zid.

— Ai face bine să ți-o pui pe tine. Nu știm cât mai avem până la sosirea prietenului tău, Ganmark.

Deci rămâne în viață. Deocamdată. Monza trase din sac o tunică de locotenent, și-o trase peste cămașă și începu să-i încheie nasturii. Langrier o urmări tăcută un minut, apoi începu să vorbească.

— Voiam doar să-ți spun… cât încă mai pot… că… ei, bine, că te-am admirat mereu.

Monza încremeni, cu ochii căscați la ea.

— Ce?

— Cum ai auzit. Pentru că ești femeie. Dar și soldat. Pentru că ai ajuns unde ai ajuns. Pentru că ai făcut ce ai făcut. Chiar și atunci când te-ai aflat în cealaltă tabără, tot eroina mea ai fost și…

— Și tu chiar crezi că mie îmi pasă?

Monza nu știa exact ce anume îi provoca mai multă greață: cuvântul „eroină” sau persoana care îl rostise.

— Nu poți să mă condamni pentru că nu te-am crezut. Îmi închipuiam că o femeie cu reputația ta ar fi avut o reacție mai dură...

— Tu ai văzut vreodată cum i se scoate cuiva ochiul cu fierul înroșit, gândindu-te că tu urmezi?

Langrier strânse din buze.

— Nu pot să spun că m-am aflat vreodată de cealaltă parte a... a problemei.

— Ar trebui să încerci ca să vezi cât de dură o să fii atunci.

Monza își trase o pereche de cizme în picioare. Aproape măsura potrivită.

— Uite.

Langrier îi întinse inelul de la Benna. Piatra uriașă arunca sclipiri însângerate.

Monza i-l smulse din mână și îl puse pe deget.

— Și ce? Îmi înapoiezi ce mi-ai furat și crezi că suntem chit?

— Ascultă, îmi pare rău de ochiul prietenului tău și de toată povestea, dar nu are nicio legătură cu tine, pricepi? Cineva îmi amenință orașul și eu trebuie să aflu ce are de gând. Nu-mi face plăcere, dar trebuie s-o fac. Nu spune că tu n-ai făcut lucruri și mai rele. Nu mă aștept să devenim prietene, să glumim împreună, să ne facem confesiuni. Dar acum avem misiunea asta și trebuie să lăsăm trecutul în urmă.

Monza se îmbrăcă fără să mai spună nimic. Langrier avea dreptate. Făcuse lucruri și mai rele. Sau le privise impasibilă. Sau le permisese, ceea ce nu era deloc mai bine. Își fixă platoșa și-i strânse și ultima curea - probabil că-i aparținuse unui ofițer tânăr și subțire, pentru că îi venea destul de bine.

— Îmi trebuie o armă cu care să-l omor pe Ganmark.

— Ai să primești o sabie când ajungem în grădină, nu...

Monza văzu o mână străină apucând pumnalul de la brâul lui Langrier. Și vru să se întoarcă.

— Ce...

Vârful cuțitului alunecă peste gâtul căpitănesei. Monza văzu chipul lui Fiori, alb și bolnav, cu bandaje pe un obraz și cu o pată galbenă în locul unde-i fusese ochiul. O cuprinse cu brațul stâng pe Langrier și o trase lângă el. Ca într-o îmbrățișare.

— Nu are legătură cu tine, pricepi?

Buzele îi erau aproape lipite de urechea femeii, ca și cum ar fi sărutat-o. Iar din vârful pumnalului începură să picure stropi de sânge.

— Mi-ai luat ochiul, așa că trebuie să-ți iau viața.

Lui Langrier îi ieși limba din gura căscată și de pe vârful ei începu să șiroiască sângele pe bărbie.

— Să știi că nici mie nu-mi face plăcere.

Chipul femeii căpătă o culoare vineție.

— Dar trebuie s-o fac.

Langrier zvâcni din picioare. Tocurile cizmelor bătură darabana pe scânduri. Fiori o ridică în brațe.

— Îmi pare rău de gâtul tău.

Și lama fulgeră, despicându-i beregata. Sângele negru împroșcă peretele.

Fiori îi dădu drumul, iar ea se prăbuși ca o cârpă, ca și cum oasele i s-ar fi preschimbat în noroi. Mai zvâcni o dată din picioare. Zgârie cu unghiile podeaua. Fiori trase aer pe nas, apoi îi dădu drumul pe gură. Și se uită la Monza. Și îi zâmbi. Zâmbet complice, de parcă ar fi spus o glumă înțeleasă doar de ei doi.

— În numele celor morți, că bine mă mai simt. A zis cumva că Ganmark a intrat în oraș?

— Îhî.

Monza nu mai putea să vorbească. Pielea toată i se înroșise și ardea.

— Atunci înseamnă că avem treabă.

Fiori parcă nici nu vedea șuvoiul de sânge care îi acoperea degetele de la picioarele goale. Ridică sacul și aruncă o privire înăuntru.

— Uite, mai e o armură aici. Zic c-ar fi bine să mă îmbrac, șefa. Nu pot să sufăr să merg la vreo petrecere în haine nepotrivite.

Nimic din grădina lui Salier nu prevestea iminenta tragedie. Apa picura, frunzele foșneau, câteva albinuțe pluteau leneșe din floare în floare. Din când în când cireșul înflorit își scutura petalele pe gazonul bine tuns.

Cosca stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, și își ascuțea sabia cu o piatră. Avea la el plosca lui Morveer, dar nu simțea deloc nevoia să bea. Moartea le bătea la ușă, dar el era liniștit.

Acesta era momentul lui de fericire dinaintea furtunii. Lăsă capul pe spate, închise ochii, simți mângâierea caldă a soarelui pe obraji și se întrebă de ce nu se putea simți astfel decât atunci când întreaga lume se năruia în jurul lui.

Adieri blânde treceau printre arcadele umbroase, intrau pe uși și mângâiau picturile din galerie. Pe o fereastră deschisă îl vedea pe Prietenosul, în uniformă de străjer talinez. Pușcăriașul număra soldații din tabloul uriaș al lui Nasurin, cu a doua bătălie de la Oprile. Cosca zâmbi. Încercase mereu să ierte ciudățeniile celorlalți. În fond, le avea și el pe ale lui.

Mai rămăseseră vreo șase soldați din garda lui Salier, care se deghizaseră în oșteni din armata ducelui Orso. Oameni loiali, gata să lupte și să moară pentru stăpânul lor. Mai trecu o dată cu piatra de-a lungul tăișului și pufni. Loialitatea se aflase întotdeauna pe lista lui de virtuți de neînțeles, alături de onoare, disciplină și cumpătare.

— De ce ești așa de vesel?

Day se așeză pe iarbă alături de el, cu arbaleta pe genunchi și mușcându-și buza. Probabil că uniforma de pe ea aparținuse vreunui toboșar micuț, că prea îi venea bine. Foarte bine. Cosca se întrebă dacă era anormal să i se pară atât de atrăgătoare o fată îmbrăcată în haine bărbătești. Și se întrebă în continuare dacă fata cu pricina ar putea fi convinsă să-i ofere unui tovarăș de arme... olecuță de ajutor la ascuțitul armei înainte de începerea luptei? îşi drese glasul. Firește că nu. Dar nu-i interzicea nimeni să viseze.

— Poate am ceva la cap, spuse el.

Șterse cu degetul o pată de pe oțelul sabiei.

— Te scoli de dimineață.

Zăngănit de metal.

— Știi că te așteaptă o zi de muncă cinstită.

Hârâit de gresie pe metal.

— Pace. Normalitate. Minte trează.

Ridică sabia în lumină ca să admire strălucirea metalului.

— Astea sunt lucrurile care mă îngrozesc pe mine. În schimb, pericolul a fost mereu singura mea alinare. Ia de mănâncă ceva. O să ai nevoie de forță.

— Nu mi-e foame, spuse amărâtă fata. Sunt trimisă la moarte sigură.

— Hai, hai, nu vorbi așa!

Cosca se ridică în picioare, scutură petalele de cireș de pe însemnele de căpitan de pe mânecile uniformei sale furate.

— Din toate bătăliile prin care am trecut am învățat un singur lucru: că moartea nu-i niciodată sigură, ci doar… extrem de probabilă.

— Vorbe cu adevărat inspiraționale.

— Mă străduiesc. Sincer!

Cosca își vârî sabia în teacă, luă în mână sabia Calvez a Monzei și se îndreptă agale spre statuia Războinicului. La umbra mușchilor săi din marmură se afla Excelența Sa, ducele Salier, gătit într-o uniformă de un alb imaculat, împodobită cu panglici aurii, ca pentru a-și întâmpina nobilul sfârșit.

— Cum de s-a ajuns aici? murmură el, dus pe gânduri.

Exact aceeași întrebare și-o pusese Cosca în repetate rânduri, în timp ce sugea ultima picătură de vin ieftin. Când erai treaz, apucai pe cărări străine. Ajutai la comiterea unor acte de violență oribile și prost plătite.

— Cum de s-a ajuns… aici?

— Ai subestimat ambiția veninoasă a lui Orso și ingeniozitatea lipsită de scrupule a lui Murcatto. Dar nu trebuie să te simți prea rău, toți am făcut-o.

Salier se uită la el.

— Era o întrebare retorică. Dar ai dreptate. Se pare că m-am făcut vinovat de aroganță, iar pedeapsa îmi va fi una aspră. Totală. Dar cine ar fi crezut că o tânără va repurta victorii peste victorii asupra noastră? Cât am mai râs când ți-ai făcut-o secund, Cosca. Toți ne-am prăpădit de râs când Orso i-a încredințat comanda armatei sale. Începuserăm deja să ne facem planuri, să ne împărțim între noi teritoriile lui. Și uite, râsetele noastre de atunci s-au transformat în suspine.

— Așa se întâmplă de obicei cu râsetele.

— Presupun că ea este un soldat foarte bun, iar eu unul foarte prost. Dar niciodată nu am pretins că aș fi soldat și aș fi fost fericit să rămân doar un mare duce.

— Însă acum nu mai ești nimic. La fel ca mine. Asta-i viața!

— Mai e vreme pentru o ultimă reprezentație.

— Pentru amândoi.

Ducele îi zâmbi.

— Suntem două lebede muribunde, Cosca, ce zici?

— Mai degrabă o pereche de curcani bătrâni. De ce nu fugi,

Excelență?

— Mărturisesc că și eu îmi pun întrebarea asta. Probabil din cauza orgoliului. Toată viața mea am fost Marele Duce de Visserine și vreau să mor tot așa. Refuz să fiu doar rotofeiul jupân Salier, fostă persoană importantă.

— Orgoliu, zici? Nu pot să spun că eu am avut vreodată așa ceva.

— Atunci de ce nu fugi tu, Cosca?

— Cred că...

De ce nu fugea de acolo? Bătrânul jupân Cosca, fostă persoană importantă, care avea mereu grijă să-și salveze pielea? Din cauza unei iubiri ridicole? Din cauza unui puseu necugetat de curaj? Pentru că avea de achitat datorii vechi? Sau poate pentru că milostiva moarte l-ar putea împiedica să se mai facă de rușine pe mai departe.

— Ia te uită! exclamă el, arătând spre poartă. Numai ce te gândești la ea și își și face apariția!

Purta o uniformă talineză. Își băgase părul sub coif. Ținea maxilarele încleștate. Exact ca un tânăr ofițer care se bărbierise frumos de dimineață și acum abia aștepta să ia parte la afacerea virilă care este războiul. Cosca putea să jure că nu și-ar fi dat seama că este ea, dacă n-ar fi știut că urmează să se deghizeze. Sau poate ar fi dat-o de gol un detaliu mic în felul cum mergea? Sau în felul cum i se mișcau șoldurile? Sau lungimea gâtului? Femeile în haine bărbătești. De ce trebuiau să-l tortureze în halul ăsta?

— Monza! strigă el. Mă temeam că n-ai să ajungi la timp!

— Și să te las să mori singur?

În spatele ei apăru și Fiori, cu platoșă, apărători de picioare și coif - toate furate de la cadavrul unui soldat masiv. De pe orbita goală, bandajul privea acuzator în jur.

— Din ce-am auzit, au ajuns deja la porțile palatului.

— Așa de repede? se miră Salier, trecându-și limba peste buzele groase. Unde-i doamna căpitan Langrier?

— A dat bir cu fugiții. Se pare că gloria n-o ispitește.

— Dar chiar n-a mai rămas strop de loialitate în Styria?

— Da’ ce, înainte a fost? Eu n-am observat.

Cosca azvârli sabia Calvez și Monza o prinse din aer.

— Dacă nu cumva vorbești despre loialitatea pe care o are fiecare pentru sine. Mai avem și alt plan în afară de a aștepta

vizita lui Ganmark?

— Day!

Și Monza îi făcu un semn fetei spre ferestrele înguste de la etajul de deasupra.

— Vreau să te duci acolo. Și să cobori grilajul imediat ce îl atacăm pe Ganmark. Sau imediat ce ne atacă el.

Tânăra părea extrem de ușurată că scăpa de pericol, chiar dacă temporar. Cosca se temea că „temporar” definea cel mai corect situația.

— Imediat ce s-a închis capcana. Bine.

Și se grăbi către una dintre uși.

— Noi așteptăm aici. Când apare Ganmark, îi spunem că l-am luat prizonier pe Marele Duce Salier. După aia te aducem să te vadă, Excelență... îți dai seama că s-ar putea să murim toți astăzi?

Ducele surâse stins. Îi tremurau fălcile.

— N-oi fi eu vreun mare luptător, doamnă general Murcatto, dar nici laș nu sunt. Dacă tot e să mor, mai bine să apuc să-l scuip pe nenorocitul ăla din mormânt.

— Întru totul de acord, spuse Monza.

— Și eu, se băgă și Cosca în vorbă. Deși mormântu-i tot mormânt, oricât ai scuipa din el. Ești sigură că va veni?

— Va veni.

— Și atunci ce se va întâmpla?

— Îl ucidem, mormăi Fiori.

Cineva îi dăduse un scut și o bardă zdravănă, cu un fel de daltă în partea opusă tăișului. Acum făcea exerciții ca să se obișnuiască cu ea.

— Vom trăi și vom vedea ce se întâmplă, zise Monza, încercând să-și înăbușe emoția.

— Aha, vom trăi și vom vedea, zâmbi fericit Cosca. Un plan pe gustul meu.

De undeva din palat se auzi un trosnet, urmat de strigăte și, parcă, de zăngănit îndepărtat de săbii. Monza pipăi nervoasă mânerul sabiei Clavez, pe care o scosese din teacă și o ținea lipită de picior.

— Ai auzit?

Chipul lui Salier se făcuse alb ca varul. Nici soldații lui - câți mai rămăseseră - risipiți prin grădină nu păreau mai

entuziasmați. Dar, așa cum subliniase adesea Benna, asta se întâmpla când trebuia să înfrunți moartea. Cu cât se apropie mai mult, cu atât ideea ți se pare mai proastă. Numai Fiori nu părea să aibă îndoieli. Probabil că i le scosese din suflet fierul ăla înroșit, odată cu ochiul din orbită. Nici Cosca nu avea vreo ezitare, iar zâmbetul lui fericit se lățea tot mai mult cu fiecare clipă. Prietenosul stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, și-și rostogolea zarurile pe pietre.

Acum înălță spre Monza chipul inexpresiv.

— Cinci-patru.

— Asta-i de bine?

Pușcăriașul ridică din umeri.

— Fac nouă.

Monza își încreți sprâncenele. Nici vorbă că-și strânsese o echipă al naibii de ciudată. Dar, pentru a pune în practică un plan atât de nebunesc, ai nevoie de oameni nu tocmai zdraveni la cap.

Întrucât cei cu mintea întreagă ar putea fi tentați să caute o idee mai bună.

Alt trosnet și un țipăt subțire. Mai aproape acum. Soldații lui Ganmark, care străbăteau palatul spre grădina din inima lui. Prietenosul aruncă o ultimă oară zarurile, apoi le strânse și se ridică în picioare, cu sabia în mână. Monza se strădui să rămână nemișcată, cu ochii ațintiți asupra ușii deschise, care dădea în sala cu tablouri, dincolo de care se afla coridorul ce ducea în palat. Singurul drum pe care se putea ajunge până la ei.

Un cap cu coif apăru de după coloana arcadei. Îl urmă imediat un trup în armură. Era un sergent talinez, cu sabia și scutul ridicate și gata de luptă. Monza îl urmări cum se furișează cu grijă pe sub grilajul metalic. Se opri și se încruntă bănuitor la ei.

— Domnule sergent! spuse vesel Cosca.

— Domnule căpitan!

Bărbatul coborî sabia și luă poziție de drepți. În spatele lui apărură alți soldați talinezi înarmați până în dinți. Veterani bărboși și vigilenți, cu armele pregătite. În prima clipă părură uimiți să vadă că unii de-ai lor ajunseseră deja în grădină. Dar asta nu-i supără.

— Ăla e? întrebă sergentul, arătând spre Salier.

— Chiar el, răspunse Cosca, zâmbindu-i.

— Măi, măi, măi! Ce umflat e nenorocitul!

— Chiar așa!

Acum veneau și alți soldați, iar în spatele lor se vedea un grup de ofițeri de stat major, în uniforme impecabile, cu săbii elegante în mâini, dar fără platoșe. În fața lor venea un bărbat cu un aer autoritar, chip lipsit de expresie și ochi umezi.

Ganmark.

La vederea lui, Monza ar fi trebuit să simtă o oarecare satisfacție sumbră la gândul că-i fusese atât de ușor să-i anticipeze acțiunile, dar valul de ură care năvălise peste ea era cu mult mai puternic. Ganmark purta la șoldul stâng o sabie lungă și una mai scurtă la cel drept. O sabie lungă și una scurtă, în stil Unionist.

— Asigurați galeria! strigă el cu accentul lui stâlcit, intrând în grădină. Mai presus de orice, aveți grijă ca tablourile să nu pățească nimic!

— Da, domnule!

În tropăit de cizme, soldații se repeziră să-i îndeplinească ordinele. Monza îi urmări din priviri. O dureau tare rău fălcile încleștate. Prea mulți talinezi, dar regretele erau inutile acum. Nu mai putea da înapoi. În fond, nu mai conta nimic decât moartea lui Ganmark.

— Domnule general! strigă Cosca, luând poziție de drepți și salutând militărește. L-am prins pe ducele Salier.

— Văd. Bună treabă, căpitane! Te-ai mișcat repede și voi avea grijă să fii recompensat. Foarte repede te-ai mișcat.

Apoi făcu o plecăciune în bătaie de joc către prizonier.

— Sunt onorat, Excelență. Marele Duce Orso îți transmite urările sale de bine.

— Mă cac pe urările lui, lătră Salier.

— Împreună cu regretele lui pentru faptul că nu a putut fi de față la înfrângerea ta totală.

— M-aș fi căcat și pe el dacă ar fi fost aici.

— Cu siguranță. Era singur?

Cosca dădu din cap.

— Ne aștepta aici și se holba la asta, domnule.

Și făcu un gest din cap spre uriașa statuie din centrul grădinii.

— Războinicul lui Bonatine.

Ganmark înaintă încet, surâzând la chipul din marmură al lui Stolicus.

— E mai frumos în realitate decât mi s-a spus. Îi va sta foarte

bine în grădinile de la Fontezarmo.

Se afla la doar cinci pași de Monza, care încerca să-și țină respirația și să-și astâmpere bătăile nebunești ale inimii.

— Trebuie să te felicit pentru minunata ta colecție, Excelență.

— Mă cac pe felicitările tale! mârâi Salier.

— Mi se pare că te căci pe multe lucruri. Să nu uităm însă că o persoană de dimensiunile tale produce o mare cantitate din materia despre care vorbești. Aduceți-l pe umflat. Mai aproape!

Venise clipa. Monza încleștă mâna pe sabia Calvez, făcu un pas înainte și îl apucă pe Salier de cot cu mâna dreaptă - cea cu mănușa. Cosca îl apucă de celălalt cot. Ofițerii și gărzile lui Ganmark se împrăștiau prin grădină, privind la statuie, la plante, la Salier. Uitându-se prin ferestrele care dădeau în interiorul palatului. Doi rămăseseră lângă generalul lor, unul cu sabia în mână, însă nu păreau deloc îngrijorați. Nu păreau deloc pregătiți de luptă. Se aflau printre camarazi.

Prietenosul părea și el o statuie cu sabia în mână. Fiori se prefăcea că ține relaxat scutul, dar Monza observă că i se albiseră articulațiile degetelor pe mânerul bardei. Observă cum se uita cu singurul lui ochi de la un inamic la altul, încercând să estimeze pericolul. Îl conduseră pe Salier spre Ganmark, pe chipul căruia se lăbărțase un rânjet de satisfacție.

— Of, of, of, Excelența Voastră! Încă mi-aduc aminte de discursul ăla însuflețitor, pe care l-ai rostit când ai înființat Liga celor Opt. Ce ziceai? Că mai bine mori decât să îngenunchezi în fața unei javre ca Orso? Tare mi-aș dori să te văd acum în genunchi.

Zâmbi către Monza care se apropiase la doi pași de el.

— Locotenent, vrei să…

Și ochii lui spălăciți se îngustară. O recunoscuse. Monza se repezi la el, îmbrâncind soldatul din drum. Se repezi să-i împlânte sabia în inimă.

Atunci simți râcâitul atât de cunoscut de metal pe metal. În fracțiunea aceea de secundă, Ganmark reușise cumva să-și scoată pe jumătate sabia din teacă, atât cât să-i poată para lovitura. Întoarse capul într-o parte și sabia Calvez reuși să-i facă o tăietură lungă pe obraz, după care se blocă de sabia lui, ieșită complet din teacă.

Și atunci s-a declanșat haosul în grădină.

Sabia Monzei făcuse o tăietură lungă pe obrazul lui Ganmark. Un ofițer din apropiere îi aruncă Prietenosului o privire nedumerită.

— Dar…

Sabia Prietenosului îi despică țeasta. Dar rămase înțepenită acolo și Prietenosul îi dădu drumul din mână. Oricum era o armă incomodă, iar el prefera lupta corp la corp. Scoase de la brâu satârul și cuțitul, bucurându-se să simtă atingerea familiară a mânerelor în pumni, simțind o ușurare imensă la gândul că lucrurile erau simple. Trebuia să omoare cât mai mulți până nu apucau să se dezmeticească. Trebuia să echilibreze balanța. Pentru că unsprezece la douăzeci și șase nu era un raport de forțe care să-i avantajeze.

Înjunghie în stomac un ofițer cu părul roșu, înainte ca acesta să-și tragă sabia, îl îmbrânci în cel din spate și făcu un arc cu brațul în care avea satârul. Îl lovi pe al treilea în umăr, sfâșiindu-i și uniforma, și carnea. Se feri de o suliță și împlântă cuțitul la subrațul soldatului care o aruncase.

Se auzi scârțâitul metalic al grilajului coborât. În pragul galeriei se mai aflau doi soldați. Grilajul căzu chiar în spatele unuia dintre ei, închizându-l alături de camarazii lui. Probabil că celălalt încercase să se ferească, dar țepele îi străpunseră burta și-l imobilizaseră la podea. Începu să urle, dar ce mai contau urletele lui? Toată lumea urla deja.

Lupta din grădină se întinse în cele patru minunate săli de artă din jurul ei. Cosca doborî un soldat lovindu-l în spatele picioarelor. Fiori aproape că despicase un om în două jumătăți și acum era încolțit de trei talinezi care-l împingeau în sala cu statui. Învârtea sălbatic barda, scoțând niște hohote înfiorătoare - ceva între râs și urlet.

Ofițerul roșcat, pe care îl înjunghiase Prietenosul, se îndepărtă clătinându-se și gemând. Reuși să între în prima sală, lăsând o dâră de sânge pe pardoseala lustruită. Prietenosul țâșni după el, făcu o tumbă ca să-i evite lovitura de sabie și-i reteză cu satârul partea din spate a capului. Soldatul prins sub grilaj bolborosea, gângăvea, trăgea inutil de barele metalice. Cel care scăpase de ghilotina grilajului, abia acum reuși să priceapă ce se întâmpla și își îndreptă halebarda spre Prietenosul. Un ofițer cu mină contrariată și cu un semn din naștere pe un obraz se desprinse din contemplarea unuia dintre cele șaptezeci și opt de tablouri

din acea sală și își trase sabia.

Doi. Unu-unu. Prietenosul schiță un zâmbet. Asta era în stare să înțeleagă.

Monza se năpusti din nou la Ganmark, însă o blocă cu scutul unul dintre soldații lui. Alunecă, se rostogoli într-o parte, sări în picioare. Și de jur-împrejurul ei bătălia clocotea.

Auzi răcnetul lui Salier, îl văzu trăgând o sabie îngustă și scurtă de la spate, pe care o înfipse în chipul uluit al unui ofițer din fața lui. Surprinzător de sprinten pentru greutatea lui, vru să-l taie și pe Ganmark. Dar se pare că nu era totuși suficient de sprinten. Foarte calm, generalul făcu un singur pas în lateral și își vârî sabia în burta Marelui Duce de Visserine. Monza reuși să vadă vârful ei plin de sânge ieșind prin spatele uniformei albe a lui Salier. La fel cum ieșise prin spatele cămășii albe a lui Benna.

— Uuuf! murmură Salier.

Ganmark îl împinse cu vârful cizmei, rostogolindu-l peste pietre, până în soclul de marmură al Războinicului. Ducele rămase acolo, cu mâinile-i dolofane peste rană, cu uniforma albă îmbibată de sânge.

— Omorâți-i pe toți! zbieră Ganmark. Dar aveți grijă de tablouri!

Doi soldați o atacară pe Monza. Ea sări în lături, iar cei doi se împiedicară unul de altul. Îl înjunghie pe unul în burtă, chiar sub platoșă. Cu un urlet infernal, acesta căzu în genunchi. Dar nici nu-și găsi bine Monza echilibrul, că al doilea soldat se năpusti cu sabia ridicată la ea. Nu reuși decât să-i pareze lovitura, a cărei forță aproape că-i smulse sabia Calvez din mână. Dar soldatul o lovi cu scutul în piept, iar muchia platoșei îi intră în stomac, lăsând-o fără suflu. Soldatul ridică din nou sabia, apoi guiță și se prăvăli într-o parte, fix în nas. Din ceafă îi ieșeau aripioarele unei săgeți. Monza ridică ochii și o văzu pe Day aplecându-se de la o fereastră, cu arbaleta în mână.

Dar o văzuse și Ganmark.

— Omorâți-o pe femeia blondă!

Fata se făcu nevăzută, iar ultimii soldați talinezi porniră să răscolească palatul în căutarea ei.

Salier privea lung la sângele care-i șiroia printre degetele-i pufoase. Deja începuseră să i se împăienjeneze ochii.

— Cine s-ar fi gândit… că am să mor luptând?

Și își lăsă capul moale, lovindu-l de soclul statuii.

— Dar câte minuni mai are lumea asta de oferit?! exclamă Ganmark, descheindu-se la tunică și scoțând dintr-un buzunar interior o batistă cu care își tamponă rana de pe față, iar apoi șterse sângele lui Salier de pe sabie. Deci este adevărat. N-ai murit.

Monza își recăpătase suflul și ridică sabia fratelui ei.

— Este adevărat, scârnăvie!

— Întotdeauna am admirat subtilitățile retoricii tale.

Cel înjunghiat în burtă de Monza se târa gemând spre ieșire. Ganmark păși peste el, vârându-și la loc batista pătată de sânge și încheindu-și nasturele de la tunică. Zgomotele și zbieretele bătăliei se auzeau acum din sălile de dincolo de coloane. Rămăseseră singuri în grădină. Dacă nu-i puneai la socoteală pe toți morții presărați în jur.

— Doar noi doi, acum. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai duelat la modul serios, însă mă voi strădui să nu te dezamăgesc.

— Nu-ți face griji. Moartea ta mă va satisface în cel mai înalt grad.

Îi zâmbi searbăd, dar cu ochii umezi la sabia ei.

— Te lupți cu mâna stângă?

— M-am gândit să-ți dau un avantaj.

— Nu pot decât să-ți întorc amabilitatea.

Își trecu iute sabia dintr-o mână în cealaltă, îi schimbă garda și o întinse spre ea.

— Să…

Monza nu era genul care să aștepte invitații speciale. Așa că îl atacă, dar nu reuși să-l ia prin surprindere. Ganmark făcu un pas lateral și lovi de două ori cu săbiile - o dată sus și o dată jos. Lamele lor se ciocniră, alunecară, se frecară una de alta, fulgerând înainte și înapoi, strălucind în panglicile de lumină dintre copaci. Elegantele cizme de cavalerie ale generalului alunecau peste pietre cu grația unor încălțări de balerin. Ganmark fandă cu viteza fulgerului. Monza pară o dată, încă o dată, apoi se pomeni înghesuită într-un colț și abia reuși să se răsucească și să scape de acolo. Trebui să se retragă câțiva pași, ca să-și recapete suflul și să o poată lua de la capăt.

Fuga din fața inamicului este o acțiune deplorabilă, a scris Farans, *dar este adesea mai bună decât alternativa.*

Ganmark venea către ea, mișcând în cercuri mici vârful

sclipitor al sabiei.

— Mă tem că îți ții garda prea jos. Ești plină de pasiune, dar pasiunea fără disciplină nu este decât o sclifoseală de copil.

— Ce-ar fi să taci din gura aia împuțită și să lupți?

— O, dar eu pot să vorbesc și să te fac bucățele în același timp.

De data aceasta porni un atac înverșunat, împingând-o dintr-o latură a grădinii în cealaltă. Iar ea îi para disperată loviturile, contraatacând fără fermitate de câte ori putea, dar destul de rar și fără niciun rezultat.

Se spunea că Ganmark era unul dintre cei mai mari spadasini ai lumii și, chiar dacă acum el lupta cu mâna stângă, Monza se văzu nevoită să dea crezare acelor zvonuri. Era mult mai bun acum decât fusese ea când lupta cu mâna cea bună, iar mâna cea bună îi fusese zdrobită de cizma lui Gobba și apoi sfărâmată pe coasta muntelui de sub fortăreața Fontezarmo. Ganmark era mai rapid, mai puternic, mai energic. Iar asta însemna că singura ei șansă era să fie mai inteligentă, mai vicleană, mai mârșavă. Mai furioasă.

Scoase un țipăt prelung și se repezi la el, făcu o fentă la stânga, lovi în dreapta. El sări înapoi, iar ea își scoase coiful și i-l aruncă în față. Generalul apucă să se ferească în ultima clipă, iar coiful din oțel îl lovi în creștetul capului, provocându-i un geamăt. Monza vru să profite de acest moment, dar el se răsuci într-o parte, iar sabia Calvez reuși doar să taie epoletul uniformei lui. Ea lovi și el pară, din nou înfipt bine pe picioare.

— Lupți murdar!

— Ia-o la buci!

— Cred că s-ar putea chiar să am chef de asta după ce te omor.

O atacă, dar Monza, în loc să se retragă, se apropie de el și pară. Încercă să-i pună piedică, dar el păși peste piciorul ei și reuși să-și păstreze echilibrul. Ea îl pocni cu piciorul, îl nimeri în genunchi, surprinzându-l. Lovi cu ură, dar Ganmark deja plecase de acolo și nu reuși decât să reteze o bucată dintr-un arbust.

— Există metode mai simple de tuns gardul viu, dacă asta vrei să faci.

Și Monza nici nu se dezmeticise bine când el o atacă, făcând-o să dea înapoi. Sări peste cadavrul însângerat al unuia dintre soldații lui, se retrase în spatele uriașelor picioare ale statuii.

Încercă să găsească o metodă prin care să poată avea câștig de cauză. Își desfăcu platoșa și o aruncă. Nu o proteja deloc în fața unui spadasin atât de talentat și greutatea ei o obosea.

— Alte trucuri nu mai ai, Murcatto?

— Găsesc eu ceva, nenorocitule!

— Te-aș sfătui să găsești mai repede.

Și sabia lui Ganmark fulgeră printre picioarele statuii, cât pe-aci s-o atingă.

— Să știi că n-ai să mă învingi doar pentru că te consideri nedreptățită. Pentru că îți imaginezi că acțiunile tale sunt justificate. Mereu învinge spadasinul cel mai bun, nu cel mai furios.

O lăsă să creadă că avea de gând să ocolească piciorul drept al Războinicului, însă o luă în direcție opusă, sărind peste cadavrul lui Salier, sprijinit de soclu. Îl văzu, îi respinse atacul și îl lovi cu multă forță, dar cu puțină eleganță. Ganmark își feri capul în ultimul moment. Sabia Calvez se izbi de gamba groasă a lui Stolicus, stârnind o ploaie de așchii de marmură. Forța loviturii făcu să-i vibreze mânerul armei în mâna stângă.

Ganmark se încruntă și atinse ușor cu mâna liberă crăpătura din piciorul statuii.

— Ăsta-i vandalism!

Sări la ea și pară, făcând-o să se retragă - un pas, doi – de pe pietre pe gazon. Și Monza tot încerca să găsească o breșă prin care să-l poată lovi. Dar Ganmark îi anticipa atacurile și le respingea cu mișcări eficiente de maestru spadasin. Nici măcar nu gâfâia. Și, cu cât dura lupta mai mult, cu atât îi ghicea el mai repede intențiile și cu atât îi scădeau ei șansele.

— Ar trebui să fii mai atentă la contrariposta, o sfătui el. Lovești prea sus. Îți limitează opțiunile și te lasă descoperită.

Îl atacă o dată și încă o dată, dar el îi respinse fără efort loviturile.

— Plus că îți înclini sabia spre dreapta.

Monza fandă și pară lovitura în scrâșnet de metal pe metal. Cu o mișcare abia perceptibilă din încheietură, îi aruncă arma din mână. Sabia Calvez se rostogoli pe pietrele grădinii.

— Pricepi ce vreau să spun?

Șocată, ea făcu un pas înapoi. Lumina sclipi pe sabia lui Ganmark când îi străpunse palma mâinii stângi, printre oase, în sus pe braț, până la umăr, așa cum sunt ceapa și bucățile de

carne străpunse de vergea la frigăruile gurkiene. Durerea veni o clipă mai târziu și nu-și putu stăpâni geamătul atunci când Ganmark răsuci sabia, făcând-o să cadă în genunchi, cu capul lăsat pe spate.

— Dacă tu crezi că nu meriți așa ceva din partea mea, poți să consideri că este un dar din partea locuitorilor din Caprile.

Și acum răsuci sabia în cealaltă direcție, iar ea îi simți vârful în umăr. Pe tot brațul îi șiroia sângele, îmbibându-i tunica.

— Du-te naibii! îi strigă ea.

Mai bine să-l înjure decât să urle de durere.

Ganmark își strâmbă buzele în zâmbetul lui trist.

— Foarte amabilă propunere, dar fratele tău era genul meu.

Își retrase sabia și Monza căzu în patru labe, respirând greu. Închise ochii, așteptând să simtă lovitura printre omoplați, care să-i străpungă inima. Exact la fel cum o străpunsese pe a lui Benna.

Se întreba cât de mult avea s-o doară, cât timp avea să simtă durerea. Probabil că o va durea cumplit de tare, însă foarte puțin timp.

Auzi zgomotul pașilor care se îndepărtau de ea și ridică încet capul. Ganmark agățase cu vârful cizmei mânerul sabiei Calvez, o aruncă în aer și o prinse în mâna-i pregătită.

— Unu-zero pentru mine.

Azvârli sabia, care se înfipse în gazonul de lângă ea.

— Ce zici? Încercăm două din trei?

Sala care adăpostea capodoperele styriene din colecția ducelui Salier căpătase exponate noi, în formă de cinci cadavre. Decorațiuni esențiale pentru orice palat de dictator, deși ar trebui înlocuite regulat pentru evitarea duhorii. Mai cu seamă pe timp de vară. Doi dintre soldații deghizați ai lui Salier și un ofițer al lui Ganmark zăceau în poziții deloc demne. Însă un soldat de-ai generalului reușise să moară într-o postură mai confortabilă, prăvălit peste o măsuță pe care se afla o vază ornamentală.

Alt soldat se târa spre ușă, lăsând în urma lui o dâră lucioasă și roșie pe pardoseala lustruită. Cosca îi făcuse o rană adâncă în burtă, chiar sub platoșă - și îi era cam greu să se târască și să-și țină și mațele înăuntru în același timp.

Mai rămăseseră doi ofițeri tineri, cu săbiile strălucitoare scoase și cu ochii strălucitori plini de ură îndreptățită. Și Cosca. Probabil că cei doi ar fi fost niște oameni cumsecade, în

împrejurări mai fericite. Probabil că mamele lor îi iubeau și probabil că și ei își iubeau mamele. Cu siguranță că nu meritau să moară aici, în acest templu vulgar închinat lăcomiei, doar pentru că se întâmplase să facă parte din cealaltă tabără. Însă ce altceva putea face Cosca în afară de a încerca din răsputeri să-i omoare? Până și cel mai neînsemnat gândac, cea mai urâtă buruiană tot se zbat să trăiască. Atunci de ce ar avea alte năzuințe faimosul mercenar fără de faimă al Styriei?

Cei doi ofițeri porniră în direcții opuse. Unul se îndreptă către ferestrele înalte, iar celălalt către peretele cu tablouri, atrăgându-l pe Cosca spre capătul sălii, unde aveau de gând să-i pună capăt zilelor. Îi șiroia sudoarea acidă pe tot trupul sub uniforma talineză. Îl usturau plămânii din cauza efortului. Indiscutabil, lupta pe viață și pe moarte era treabă de om mai tânăr.

— Haideți, măi, flăcăi! mormăi el, cântărindu-și sabia în mână. Ce-ați zice dacă v-ați lupta pe rând cu mine? Chiar n-aveți strop de onoare?

— Nu avem onoare? spuse batjocoritor unul dintre tineri. Noi?

— Voi v-ați deghizat ca să ne atacați generalul, ca niște mișei ce sunteți! șuieră celălalt, cu obrajii aprinși de indignare.

— Corect. Foarte corect, zise Cosca, lăsând sabia în jos. Sunt măcinat de dezonoarea faptei mele. Mă predau.

Cel din stânga nu se lăsă păcălit nici măcar o clipă. Dar cel din dreapta păru oarecum nedumerit și coborî puțin sabia. În el aruncă Nicomo Cosca cuțitul.

Vibră prin aer și se împlântă între coastele tânărului, făcându-l să se chircească de durere. Cosca se repezi pe urmele cuțitului, vrând să-l lovească mai bine în piept. Și poate că băiatul se aplecase prea mult în față sau poate că lovitura lui Cosca nu fusese bine țintită, pentru că sabia nimeri în gâtul ofițerului și îi reteză capul, justificând astfel într-un mod extrem de spectaculos timpul pierdut cu ascuțirea tăișului. Căpățâna se rostogoli prin aer, împrăștiind în jur stropi mari de sânge, se izbi de un tablou cu un pocnet sec. Trupul decapitat se împletici câțiva pași. Șuvoaie de sânge se revărsau pe pardoseală din gâtul ciopârțit.

Cosca nici nu apucă să icnească de bucurie în fața acestui triumf neașteptat, că ofițerul celălalt se și năpusti asupra lui, agitându-și sabia la fel cum își agită un gospodar bătătorul de

covoare. Cosca se feri, își schimbă direcția, pară loviturile sălbatice, se împiedică de cadavrul descăpățânat, alunecă în balta lipicioasă de sânge din jurul lui și se întinse pe spate cât era de lung.

Cu un chiot, ofițerul se repezi la el să-și termine treaba. Cosca pipăi disperat în jur, apucă un obiect și îl aruncă în el. Era capul retezat. Îl nimeri pe tânăr drept în față și-l dădu de-a-ndărătelea. Apoi, Cosca se târî în patru labe până la sabia lui, o înșfăcă, se răsuci - mână, sabie, obraji, haine, toate mânjite cu sânge. Ce altceva mai potrivit pentru un om cu o viață ca a lui?

Dar iată că ofițerul îl atacă din nou, parcă cu și mai multă furie. Cosca se retrase cât putu el de repede fără să se împiedice. Coborî sabia, încercând să se prefacă extenuat - dar, de fapt, nefiind nevoie să se prefacă prea mult. Se izbi cu fundul de măsuță, aproape căzu peste ea, pipăi cu mâna pe la spate, atinse marginea vazei decorative. Cu un chiot triumfător, ofițerul se năpusti la el cu sabia ridicată deasupra capului. Însă chiotul i se transformă într-o bolboroseală șocată când văzu cum zboară vaza spre el. Reuși să o izbească cu mânerul sabiei. Cioburile îl loviră în obraz. Dar mișcarea îl lăsă descoperit pentru o clipă. Atunci Cosca făcu o ultimă fandare disperată și simți cum sabia i se înfige în obrazul tânărului și îi iese pe la ceafă. Execuție demnă de un manual de scrimă.

— Au!

Ofițerul se clătină ușor când Cosca își trase sabia și se îndepărtă iute de el.

— Asta-i…

Doar uluire în ochii lui încețoșați - uluirea unuia care s-a îmbătat și a adormit și după aia s-a trezit jefuit și legat de un stâlp. Cosca nu-și mai amintea unde i se întâmplase și lui una ca asta. Să fi fost în Etrisani? Sau în Westport?

— Ssee ss-a-ntâpaat?

Ofițerul mai mișcă o dată sabia, dar extrem de lent. Cosca se feri, iar tânărul făcu o piruetă stângace și căzu pe o parte. Se rostogoli încet, se ridică anevoie în picioare. Sângele îi șiroia din rana mică de lângă nas. Ochiul din partea aia începuse să se stângă, iar obrazul i se veștejise ca frunzele toamna.

— Poodăine, bâigui el printre balele care-i curgeau din gură.

— Ce zici? îl întrebă Cosca.

— Pooo!

Bâţâi din sabie şi vru să atace. Şi chiar atacă. Peretele. Se izbi de tabloul cu fata surprinsă în baie, făcu o gaură mare în el cu sabia şi îl trase peste el când se prăbuşi. Numai o cizmă i se mai vedea de sub rama aurită. Acum nu se mai mişcă.

— Iete ce noroc a avut ăsta micu'! şopti Cosca.

Murise sub o femeie în pielea goală. Exact aşa cum îşi dorise întotdeauna mercenarul.

Pe Monza o ardea cumplit rana din umăr. Dar rana din palmă o ardea şi mai tare. Mâna şi degetele îi erau încleiate de sânge. Abia dacă mai putea să strângă pumnul, necum să dueleze. Deci nu mai avea de ales. Îşi trase cu dinţii mănuşa de pe mâna dreaptă, o întinse şi apucă mânerul sabiei Calvez. Oasele strâmbe scârţâiră prelung când îşi încleştă degetele deformate. Cel mic însă tot se încăpăţâna să rămână ţeapăn.

— Aha! Acum luptăm cu dreapta?

Ganmark îşi aruncă sabia prin aer şi o prinse în dreapta, cu dexteritatea unui jongler de la circ.

— Trebuie să recunosc că ţi-am admirat mereu determinarea, deşi nu şi scopurile pentru care o foloseşti. Răzbunare, da?

— Răzbunare! mârâi ea.

— Atunci, fie. Presupunând că ai reuşi să te răzbuni, la ce ţi-ar folosi asta? Toată irosirea asta de efort, durere, bani, sânge - şi pentru ce? Cine ai auzit tu că s-a simţit mai bine după ce s-a răzbunat?

O privi cu ochii lui trişti cum se ridică încet în picioare.

— Cu siguranţă nu morţii răzbunaţi. Ei continuă să putrezească, indiferent de ce se întâmplă. Şi evident că nici cei pe care pică răzbunarea. Hoituri - şi unii, şi alţii. Şi cum rămâne cu cei care se răzbună? Da, cu ei cum rămâne? Crezi tu că vor avea un somn mai liniştit odată ce vor fi ucis în dreapta şi-n stânga? După ce vor fi semănat seminţele însângerate pentru alte sute de răzbunări?

Monza îi dădea târcoale, încercând să găsească o metodă prin care să-l omoare.

— Bănuiesc că toţi oamenii ăia de la banca din Westport au murit de mâna ta. Şi tot tu te-ai ocupat de măcelul de la Cardotti.

— Am făcut ce trebuia!

— O, ce trebuia! Scuza preferată a răului din lumea asta

parcurge secolele și-ți iese din gura-ți strâmbă.

Înaintă în pași de dans. Săbiile se ciocniră o dată, de două ori. El fandă, ea pară lovitura și atacă. Fiecare izbitură a metalelor îi trimitea săgeți de durere de-a lungul brațului. Strânse din dinți, se forță să-și păstreze pe chip căutătura cruntă. Însă nu putea să mascheze durerea care o măcina și nici disperarea care o cuprinsese. Dacă avusese șanse foarte mici cu stânga, atunci cu dreapta nu avea niciuna. Și Ganmark își dăduse deja seama de asta.

— N-am să înțeleg niciodată de ce soarta a ales să te salveze. Știu doar că ar fi trebuit să-i fii recunoscătoare și să te pierzi în anonimat. Să nu ne mai prefacem că tu și fratele tău n-ați fi meritat ce ați primit.

— Du-te-n mă-ta! N-am meritat nimic!

Deși nu era convinsă.

— Fratele meu n-a meritat!

Ganmark pufni.

— Nimeni altul nu iartă mai repede decât mine greșelile unui tânăr chipeș, însă fratele tău era un ranchiunos lipsit de bărbăție. Un parazit fermecător, lacom, nemilos, fără coloană vertebrală. Un om de cea mai joasă speță. Tu ai fost singura care l-ai salvat de la nimicnicia totală.

Se repezi la ea cu viteză uluitoare, iar Monza se împletici, se lovi de un cireș și se retrase mai mult prin ploaia de petale. Cu siguranță că Ganmark ar fi putut s-o străpungă în momentul acela, dar el rămase nemișcat ca o statuie, cu sabia pregătită. O urmărea cu privirea cum se zbate să-și recapete echilibrul și zâmbea ușor.

— Haide să privim realitatea în față, doamnă general Murcatto. Cu toate talentele tale de necontestat, nu ai fost niciodată un monument de virtute. Zău așa, trebuie să fie vreo sută de mii de oameni îndreptățiți să te arunce de la terasa aia!

— Dar nu Orso! Nu el!

Îl atacă mai jos de mijloc, dar el îi respinse lovitura.

— Dacă asta-i o glumă, atunci să știi că nu-i deloc amuzantă. Te superi pe judecător pentru o sentință mai mult decât justă?

Înaintă cu grație, împingând-o înapoi pe pietre.

— De câte morți ești direct răspunzătoare? De distrugerea câtor orașe? Ești o nelegiuită! O profitoare ajunsă pe culmile gloriei! Un vierme care s-a îngrășat pe cadavrul putrezit al

Styriei!

Alte trei lovituri, cu viteză de sculptor care bate cu ciocanul în daltă. Îi împinse sabia într-o parte și în cealaltă, intensificându-i durerea din mâna încleștată pe mâner.

— N-ai meritat, zici? *N-ai meritat?* Pocitania aia de mână e destul de jenantă. Rogu-te, nu te face mai mult de râs.

Monza încercă un alt atac - istovit, neîndemânatic. El îl respinse cu dispreț și în aceeași clipă făcu un pas în lateral, lăsând-o să se poticnească. Se așteptă să-i simtă sabia între umeri, în schimb îi simți lovitura de picior în fund, care o trânti pe pietre. Sabia lui Benna îi scăpă iarăși dintre degetele amorțite. Rămase acolo o clipă, încercând să-și recapete respirația. Apoi se întoarse încet și se ridică în genunchi. Nu mai avea niciun rost să stea în picioare. Se va prăbuși din nou foarte curând, atunci când sabia lui o va străpunge. Îi zvâcnea mâna dreaptă, îi tremura incontrolabil. Umărul de la uniforma furată era plin de sânge. Degetele de la mâna stângă îi erau năclăite de sânge.

Ganmark făcu o mișcare scurtă din încheietură, reteză o floare și o prinse în palmă. O ridică apoi la nas și o mirosi cu nesaț.

— Minunată zi, minunat loc pentru moarte! Ar fi trebuit să ne asigurăm că te-am ucis la Fontezarmo, împreună cu fratele tău. Dar acum va trebui să te mulțumești cu asta.

Nu o mai ducea mintea și nu găsea cuvinte cu care să-l rănească măcar acum, când se pregătea să-și dea duhul. Așa că doar ridică puțin capul și îl scuipă. Saliva ei îi stropi gâtul, gulerul, pepții imaculați ai uniformei. Sigur, nu era cine știe ce răzbunare. Dar mai bine decât nimic. Ganmark își privi hainele.

— O mare doamnă până la capăt!

Privi fulgerător într-o parte și se feri când ceva strălucitor zbură pe lângă capul lui și se înfipse într-o tufă înflorită. Un cuțit. Se auzi un mârâit și Cosca se năpusti asupra lui, urlând ca un câine turbat.

— Cosca! exclamă Monza, bâjbâind după sabie. Ai întârziat, ca de obicei!

— Am avut nițică treabă alături, mormăi bătrânul mercenar, oprindu-se să-și tragă sufletul.

— Nicomo Cosca? se încruntă la el Ganmark. Credeam că ai murit.

— Au fost mereu zvonuri false despre moartea mea. Dorințe deșarte, ce să zic...

— Din partea numeroșilor lui dușmani, completă Monza, ridicându-se în picioare și încercând să-și revină. Dacă tot vrei să mă omori, ai face bine să pui mâna și să te apuci de treabă, în loc să tot vorbești despre asta.

Ganmark începu să se retragă încet cu spatele. Își scoase din teacă și sabia cea scurtă, îndreptând-o spre Monza. În mâna dreaptă avea sabia lungă, cu care îl amenința pe Cosca. Ochii i se mișcau prudenți de la unul la celălalt.

— O, dar mai avem vreme!

Fiori nu se prea simțea în apele lui. Sau poate că abia acum era el însuși. Sau poate că durerea îl transformase într-un nebun. Sau poate că ochiul rămas teafăr nu funcționa cum trebuie. Sau poate încă mai era sub efectul plevei pe care o fumase în ultimele zile. Indiferent care ar fi fost motivul, era în iad.

Și îi plăcea la culme.

Sala cea lungă pulsa și licărea și unduia ca un iaz în adierea vântului. Razele soarelui intrau prin ferestre și-l înjunghiau și-l orbeau prin mii de ochiuri de sticlă. Statuile străluceau, surâdeau, asudau, îl ovaționau. O fi avut el acum cu un ochi mai puțin, dar vedea mult mai clar. Durerea îi alungase toate îndoielile, temerile, întrebările, opțiunile. Toate rahaturile alea care îl apăsaseră. Toate rahaturile alea nu fuseseră decât slăbiciuni și minciuni și o pierdere inutilă de energie. Se convinsese singur că lucrurile ar fi fost mai complicate, când de fapt ele erau minunat, extraordinar de simple. Barda lui conținea toate răspunsurile necesare.

Lama ei captă lumina soarelui și formă un arc alb și efervescent prin aer când se împlântă în brațul unui om. Fluturat de postav sfâșiat. Scrâșnet de carne sfârtecată. Pârâit de oase crăpate. Zăngănit de metal. O suliță șuieră pe deasupra scutului lui Fiori, melodios sunet, iar el învârti din nou barda. Aceasta găuri platoșa unui alt soldat, îl aruncă într-o urnă de lângă perete. Urna se sparse și omul începu să se zvârcolească printre cioburile de pe pardoseală.

Lumea se întorsese pe dos, la fel ca măruntaiele ofițerului pe care-l spintecase mai devreme. De obicei lupta îl obosea. Acum

parcă-i dădea și mai multă energie. Furia clocotea în el, se scurgea din el, îi aprindea pielea. Cu fiecare lovitură parcă se simțea mai rău, parcă se simțea mai bine - îl ardeau mușchii și urlă de durere și râse de durere și plânse, cântă și dansă și zbieră. Și lovi.

Se apără cu scutul de o lovitură de sabie, o smulse din mâna celui care îl atacase, se năpusti asupra lui, îl luă în brațe, îl sărută pe obraz, îl linse pe obraz. O luă la goană răcnind și îl azvârli într-o statuie care se răsturnă și se lovi de alta și asta căzu peste alta din spatele ei și toate se sfărâmară, ridicând un nor gros de praf.

Soldatul gemu dintre bucățile de piatră, încercă să se răsucească pe o parte. Barda lui Fiori îi turti coiful cu un pocnet sec, îi îndesă marginea metalică până peste ochi și îi strivi nasul.

— Mori dracului odată!

Fiori continua să lovească coiful, zgâlțâind capul nefericitului.

— Mori odată!

Gâtul soldatului scârțâia ca un ciorap umplut cu pietriș.

— Mori!

Poc-poc-zdrang, zgomot de farfurii și oale spălate după cină. O statuie privea dezaprobator scena.

— La mine te uiți?

Și, bang! Fiori îi sfărâmă capul cu barda. Imediat se pomeni călare pe alt soldat, fără să știe cum a ajuns acolo. Și îl tot izbea în nas cu marginea scutului, până când din fața amărâtului n-a mai rămas decât o piftie roșie. Dar parcă auzea niște șoapte. Auzea niște șoapte la ureche. O voce dementă, croncănitoare.

— Sunt făcută din moarte. Eu sunt Marea Nivelatoare. Eu sunt furtuna din Ținuturile Înalte.

Era vocea Sângerosului Nouă, numai că se auzea din propriul său gâtlej. Sala era presărată cu oameni morți și statui sfărâmate, cu bucăți de oameni morți și statui sfărâmate.

— Tu, spuse Fiori îndreptând barda la ultimul soldat rămas în viață și care acum se retrăgea spre capătul sălii pline de praf. Te văd, fraiere. Nu scapă nimeni de mine.

Își dădu seama că vorbea în nordică. Adică omul nu pricepea nimic din ce zice. De parcă ar mai fi contat.

Oricum prinsese ideea.

Cu ultimele picături de vlagă, Monza se forță să traverseze galeria. Fanda, ataca, lovea cu stângăcie, fără să-l slăbească nicio clipă. Ganmark se retrăgea - acum era la lumină, acum intra în umbre, iar la lumină - cu fruntea încrețită de concentrare, atent să pareze loviturile ei și pe cele ale mercenarului, care îl ataca dintre coloanele din dreapta. Sub tavanul boltit răsunau prelung respirațiile lor grele, pașii lor alunecați, scrâșnetul metalului pe metal.

Ignorând durerea din mână, îl atacă încă o dată, deposedându-l de sabia scurtă și trimițând-o într-un colț întunecat. Ganmark se clătină, abia reușind să pareze cu sabia cea lungă o nouă lovitură a lui Cosca. Rămase neacoperit în stânga, unde se afla Monza. Zâmbind, ea își trase brațul înapoi ca să dea avânt loviturii, când fereastra din stânga ei se sparse și o acoperi de cioburi. Și parcă auzi glasul lui Fiori, urlând ceva în nordică, din cealaltă parte. Ganmark reuși să evite un nou atac al lui Cosca, strecurându-se printre două coloane, reușind să iasă pe gazon și retrăgându-se în mijlocul grădinii.

— Te descurci să-l omori pe ticălosul ăsta? gâfâi Cosca.

— Fac tot ce pot. Ia-o prin stânga.

— Așa fac.

Se despărțiră și începură să-l împingă pe Ganmark către statuie. Generalul părea extenuat, respira greu, obrajii moi i se acoperiseră cu pete roz și îi luceau de transpirație. Monza fandă zâmbind, căci simțea victoria aproape. Dar zâmbetul i se șterse iute de pe buze când el țâșni brusc înaintea ei. Îi evită prima lovitură, vru să-i vâre sabia în gât, însă Ganmark i-o pară și o respinse. Se vede treaba că era mult mai puțin extenuat decât își închipuise, în vreme ce ea nu mai avea suflu. Călcă strâmb și își pierdu echilibrul. Ganmark se repezi și sabia lui îi crestă coapsa. Vru să se întoarcă, dar piciorul nu o mai ascultă și căzu cu un țipăt ascuțit. Se rostogoli și scăpă sabia Calvez dintre degetele moi.

Cu un strigăt răgușit, Cosca țâșni pe lângă ea, agitând sabia ca un nebun. Ganmark se feri, apoi fandă și îi străpunse burta. Sabia lui Cosca se izbi de piciorul Războinicului și îi zbură din mână. Generalul își scoase lama de oțel dintre mațele lui. Cu un geamăt prelung, mercenarul se prăbuși în genunchi și apoi pe o parte.

— Și cu asta basta!

Ganmark se întoarse spre ea. În spatele lui se înălța amenințătoare sabia statuii lui Bonatine.

— M-ai făcut să gâfâi puțin, de ce să mint. Ești o femeie - sau ai fost o femeie - de o remarcabilă dârzenie.

Cosca se târa peste pietre, lăsând în urma-i dâre de sânge.

— Dar, pentru că nu te-ai concentrat decât asupra viitorului, ai pierdut din vedere ce se întâmplă în jur. Ai fost oarbă la natura războiului în care luptai, la caracterul celor din apropierea ta.

Ganmark își scoase din nou batista ca să-și tamponeze fruntea udă de transpirație și să șteargă sângele de pe tăișul sabiei.

— Dacă ducele Orso și stăpânirea lui în Talins nu reprezintă decât o sabie în mâna lui Valint și Balk, atunci nu ai fost niciodată mai mult decât vârful ascuțit al acelei săbii.

Și îi demonstră, atingând cu arătătorul vârful propriei săbii.

— Mereu ai ucis, dar n-ai stat niciodată să te gândești de ce o faci.

Se auzi un scârțâit ușor, iar sabia uriașă a Războinicului tremură aproape imperceptibil.

— Oricum nu mai contează. Lupta ta s-a încheiat.

Cu același zâmbet trist pe buze, Ganmark se opri la un pas de ea.

— Mai ai ceva de spus?

— În spatele tău, scrâșni Monza printre dinții încleștați, privind la Războinicul care începuse să se încline încet.

— Mă iei drept pro…

O bubuitură puternică. Piciorul statuii se despică în două și toată bucata aia mare de marmură se răsturnă.

Ganmark tocmai ce dădea să se întoarcă atunci când vârful sabiei lui Stolicus i se înfipse între omoplați, îl făcu să se prăvălească în genunchi, îi ieși prin burtă și se înfipse între pietre, împroșcând chipul Monzei cu sânge și așchii de marmură. Picioarele statuii se sfărâmară și doar tălpile lor nobile mai rămaseră pe soclu. Tot restul Războinicului se făcu bucăți, care se rostogoliră prin grădină într-un nor alb și dens de praf de marmură. De la șold în sus, magnifica statuie a celui mai mare soldat al istoriei rămase întreagă, iar ochii ei priveau cu severitate la generalul lui Orso, străpuns de sabia ei colosală.

Ganmark mai scoase un sunet ca de apă scursă printr-o

copaie spartă. Apoi tuși sânge pe uniforma lui albă. Capul îi căzu în piept. Sabia i se rostogoli din mâna fără vlagă.

O clipă nu se mai mișcă nimeni.

— Ei, uite, croncăni apoi Cosca, asta numesc eu o întâmplare fericită.

Patru morți. Au mai rămas trei.

Monza observă pe cineva ieșind din spatele unei coloane. Strâmbându-se de durere, se târî până la locul unde îi căzuse sabia și o ridică pentru a treia oară, neștiind însă în care dintre mâinile ei schilodite o va ține. Dar era Day, cu arbaleta încărcată îndreptată în jos. Prietenosul își târșâia picioarele în urma ei, cu satârul și cuțitul atârnându-i grele în mâini.

— L-ați omorât? întrebă fata.

Monza se uită la cadavrul lui Ganmak, înfipt în uriașa sabie din bronz.

— L-a omorât Stolicus.

Cosca reușise să ajungă până la unul dintre cireși și se așezase acolo, cu spatele sprijinit de el. Părea un om care se relaxează într-o zi de vară. Cu condiția să nu-i vezi mâna însângerată cu care se apăsa pe burtă. Monza șchiopătă până la el, își împlântă sabia Calvez în iarbă și îngenunche alături.

— Lasă-mă să mă uit.

Începu să-i descheie tunica, dar nici la al doilea nasture nu ajunseră degetele ei șovăielnice când el o apucă cu blândețe și de mâna plină de sânge și de cea deformată.

— De ani buni tot aștept să smulgi hainele de pe mine, dar cred că acum va trebui să te refuz politicos. Am terminat-o cu viața.

— Tu? Niciodată!

Mercenarul îi strânse mai tare mâinile.

— Mi-a străpuns măruntaiele, Monza. S-a isprăvit.

Privi spre poartă, de unde venea un zăngănit slab. Soldații din cealaltă parte încercau să ridice grilajul.

— Iar tu vei avea curând alte probleme. Patru din șapte, bravo, fata mea! zâmbi el. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ai să reușești.

— Patru din șapte, murmură și Prietenosul, din spatele ei.

— Păcat că Orso nu e unul dintre ei.

— Ce să zic, ridică din sprâncene Cosca. Este un țel nobil, dar presupun că nu-i poți ucide chiar pe toți.

Fiori intră încet în grădină și se îndreptă spre ei. Nici nu se uită la cadavrul lui Ganmark când trecu pe lângă el.

— A mai rămas vreunul?

— Aici nu, răspunse Prietenosul, făcând un semn din cap către poartă. Dar acolo sunt câțiva.

— Așa zic și eu.

Nordicul se opri la câțiva pași. Barda care-i atârna în mână, scutul ciobit, chipul palid și bandajele de pe obraz erau toate pline de sânge.

— Ești teafăr? îl întrebă Monza.

— Nu prea știu cum sunt.

— Te întreb dacă ești rănit.

El își duse mâna la bandaje.

— Nu mai mult ca la început... probabil că mă iubește luna, cum zic muntenii.

Se uită la umărul ei însângerat, la mâna ei însângerată.

— Tu ești rănită.

— Lecția mea de scrimă a luat o întorsătură urâtă.

— Ai nevoie să te pansez?

Ea îi făcu un semn către poartă, de unde se auzea tot mai tare zgomotul soldaților talinezi.

— N-avem timp.

— Și ce facem?

Monza deschise gura, dar nu reuși să spună nimic. Chiar dacă ar mai fi fost în stare să lupte, ce rost ar fi avut? Nu peste mult timp, palatul va fi plin cu soldații lui Orso. Nici să se predea nu ar fi avut vreun rost, chiar dacă ar fi fost genul. Ar fi avut noroc să ajungă vii la Fontezarmo și abia acolo să fie uciși. Benna o certase mereu că nu gândea în perspectivă și se pare că avusese dreptate...

— Am o idee, zâmbi dintr-odată Day.

Mijind ochii în soare, Monza îi urmări degetul care arăta spre acoperișul de deasupra grădinii. Acolo stătea ghemuit cineva - siluetă neagră pe fundalul cerului strălucitor.

— O după-amiază *minunată* vă doresc!

N-ar fi crezut niciodată că va veni clipa când se va bucura să audă vocea sclifosită a lui Castor Morveer.

— Speram să pot admira faimoasa colecție a Ducelui de Visserine, dar se pare că m-am rătăcit! Sunteți amabili să-mi spuneți unde pot s-o găsesc? Am auzit că acolo se află și

capodopera lui Bonatine!

Monza întinse un deget însângerat spre statuia sfărâmată.

— A mai rămas ceva din ea!

Acum apăru și Vitari lângă meșterul de otrăvuri. Începu să coboare o frânghie până la ei.

— Suntem salvați, mormăi Prietenosul pe același ton cu care ar fi putut spune „Suntem morți”.

Monza nici nu mai avea putere să se simtă bucuroasă. De fapt, nici nu prea știa dacă este bucuroasă.

— Day, Fiori, urcați voi primii.

— Firește.

Tânăra își aruncă arbaleta și fugi la frânghie. Nordicul se încruntă la Monza, dar merse în urma fetei.

Prietenosul se uita la Cosca.

— Cu el ce facem?

Bătrânul mercenar ațipise.

— Va trebui să-l urcăm noi. Pune mâna.

Pușcăriașul își trecu brațul în jurul mijlocului lui Cosca și începu să-l ridice. Mercenarul tresări și se trezi.

— Au! Nu, nu, nu, nu, nu!

Prietenosul îl puse cu mare grijă înapoi, iar Cosca clătină din cap și spuse gâfâind:

— N-am de gând să sufăr ca naiba cățărându-mă pe o frânghie doar ca să mor pe acoperișul ăla blestemat. Grădina asta-i un loc bun, iar timpul este potrivit. Sunt ani de când tot promit. A venit vremea să mă țin măcar de promisiunea asta.

Monza se lăsă pe vine lângă el.

— Aș prefera să mai minți o dată și să-mi păzești spatele în continuare.

— Am stat acolo… pentru că-mi place să mă uit la fundul tău.

Își dezveli dinții, tresări, scoase un geamăt prelung. Zgomotele de la poartă se auzeau mai tare.

Prietenosul luă de pe jos sabia lui Cosca și i-o întinse.

— O să apară curând. O vrei?

— La ce bun? Tocmai armele m-au băgat în buclucul ăsta.

Vru să-și schimbe poziția, se strâmbă și renunță. Pielea lui începuse să capete luciul acela ca de ceară pe care îl au morții.

Vitari și Morveer îl trăseseră pe Fiori pe acoperiș. Monza făcu un semn din cap către Prietenosul.

— E rândul tău.

Ghemuit lângă Cosca, pușcăriașul nu se mișcă. Îl privi pe mercenar:

— Vrei să rămân?

Surâzând, Cosca strânse mâna cât o lopată a Prietenosului în mâinile sale.

— Nu am cuvinte să spun cât de mult mă mișcă această propunere. Dar nu, prietene. Este o treabă pe care trebuie s-o fac singur. Mai aruncă o dată zarurile pentru mine.

— Sigur.

Prietenosul se ridică în picioare și porni spre frânghie fără să privească în urmă. Monza se uită după el. O ardeau mâinile, umărul, piciorul. O durea tot trupul. Aruncă o privire la trupurile împrăștiate prin grădină. Dulce victorie. Dulce răzbunare.

— Un singur serviciu îți cer.

Zâmbetul lui Cosca era trist, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— Păi, te-ai întors după mine, nu? Meriți asta.

— Iartă-mă.

Monza scoase un sunet straniu - pe jumătate geamăt, pe jumătate icnet.

— Credeam că eu am fost cea care te-a trădat.

— Ce mai contează? Trădarea este ceva obișnuit. Iertarea este rară. Prefer să plec pe lumea ailaltă fără datorii. Cu excepția banilor pe care îi mai am de înapoiat în Ospria. Și Adua. Și Dagoska.

Făcu un gest moale din mâna năclăită de sânge.

— Să zic mai bine că *ție* nu mai vreau să-ți fiu dator și să încheiem aici discuția.

— Nicio problemă. Suntem chit.

— Bine. Am avut o viață de tot căcatul. Mă bucur că măcar moartea o să-mi fie așa cum trebuie. Haide, du-te!

O parte din ea voia să rămână cu el, să fie aici atunci când spărgeau poarta oamenii lui Orso, să se asigure că nu mai rămânea absolut nicio datorie. Însă partea asta nu avea o pondere prea mare. Nu fusese niciodată o persoană sentimentală. Orso trebuia să moară, dar cine îl va ucide dacă ea murea aici. Trase sabia Calvez din pământ, o vârî în teacă și se întoarse fără să mai spună niciun cuvânt. Cuvintele nu folosesc în momente ca ăsta. Șchiopătă până la frânghie, și-o legă cât putu de bine în talie, apoi și-o încolăci pe mână.

— Trageți-mă!

De pe acoperiș se vedea tot orașul. Coturile râului Visser și podurile grațioase de peste el. Nenumăratele turnuri care împungeau cerul, dar mai mici decât coloanele de fum care încă se mai ridicau din focurile răzlețe. Day făcuse cumva rost de o pară și mușca fericită din ea. Buclele blonde i se înfoiau în adierea vântului, zeama fructului i se prelingea pe bărbie.

Morveer ridică o sprânceană în fața măcelului din grădină.

— Sunt ușurat să observ că, în absența mea, ai reușit totuși să ții masacrul sub control strict.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, se răsti Monza la el.

— Și Cosca? întrebă Vitari.

— Nu vine.

Morveer schiță un zâmbet dezgustător.

— Nu mai spune? De data asta n-a mai fost în stare să-și salveze pielea? Adicătelea și bețivii se pot schimba.

Chiar dacă trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că-i salvase, Monza simți că-i vine să-l înjunghie. Doar că nu mai avea nicio mână teafără. Iar felul în care se încrunta Vitari la meșterul otrăvurilor, îi spunea că și ea simte la fel. Făcu un semn din cap, arătând spre râu.

— Ar fi mai bine să ne destăinuim emoțiile revederii în barcă. Orașul e plin de trupele lui Orso. A venit vremea să pornim către mare.

Monza aruncă o ultimă privire în urmă. În grădină era deocamdată liniște. Salier alunecase de lângă soclul statuii și căzuse pe spate, cu brațele întinse, de parcă și-ar fi întâmpinat un prieten vechi. Ganmark stătea în genunchi într-o baltă mare de sânge, străpuns de uriașa sabie din bronz a Războinicului. Cosca avea ochii închiși și mâinile pe genunchi. Pe chip încă îi mai stăruia umbra unui zâmbet. Flori de cireș pluteau prin aer și se așezau pe uniforma lui furată.

— Of, Cosca, Cosca! murmură ea. Ce o să mă fac fără tine?

V

Puranti

Căci mercenarii sunt dezbinați, însetați de putere, nedisciplinați și neloiali; sunt curajoși cu prietenii și lași în fața dușmanului; n-au frică de Dumnezeu, nu-și țin făgăduielile făcute semenilor lor; evită înfrângerea evitând lupta; te jefuiesc pe timp de pace, întocmai cum te jefuiește dușmanul pe timp de război.

Niccolò Machiavelli

Timp de doi ani, jumătate din brigada celor O Mie de Săbii s-a prefăcut că s-ar lupta cu cealaltă jumătate. Atunci când era destul de treaz ca să poată lega două vorbe, Cosca se lăuda că niciodată în întreaga istorie oamenii nu au câștigat atât de mult făcând atât de puțin. Au golit toate sipetele din Nicante și Affoia, iar când speranțele le-au fost spulberate de neașteptata instaurare a păcii, au luat-o către nord, în căutare de noi războaie de pe urma cărora să profite ori de noi patroni care să declanșeze aceste războaie.

Niciun alt patron nu era mai ambițios ca Orso, noul Mare Duce de Talins, ajuns la putere după ce fratele său mai mare dăduse ortul popii, în urma unei lovituri de copită primite de la calul lui preferat. Și acest nou duce era nerăbdător să semneze o învoială cu bine cunoscuta mercenară Monzcarro Murcatto. Mai ales pentru că dușmanii lui din Etrea îl angajaseră de curând pe infamul Nicomo Cosca să le conducă trupele.

Cu toate acestea, a fost extrem de dificil să-i aducă pe amândoi pe câmpul de luptă. Aidoma unor lași, care-și dau târcoale înainte de încăierare, au pierdut un anotimp întreg cu manevre incredibil de costisitoare, făcând mult rău fermierilor din regiune, dar abia atingându-se unul pe altul. În cele din urmă, au fost siliți să ajungă pe ogoarele cu holde de grâu de lângă satul Afieri, unde părea să urmeze bătălia mult așteptată. Sau ceva ce ar fi semănat cu ea.

Însă în seara aceea Monza a avut parte de o vizită neașteptată. În cortul ei a intrat nimeni altul decât însuși ducele Orso.

— Excelență, nu mă așteptam...

— Nu-i nevoie de amabilități. Știu ce intenții are Nicomo Cosca pentru mâine.

Monza s-a încruntat.

— Îmi imaginez că intenționează să se lupte, la fel ca mine.

— Nici prin cap nu-i trece, cum nu-ți trece nici ție. În ultimii doi ani, v-ați bătut joc amândoi de toți patronii pe care i-ați avut. Mie nu-mi place să fiu bătaia de joc a cuiva. Dacă vreau, pot să văd bătălii aranjate la un preț infinit mai mic. Tocmai din cauza asta am să te plătesc de două ori mai mult ca să te lupți cu el.

Monza nu se așteptase la asta.

— Eu...

— Îi ești loială, știu. Și respect asta. Toți trebuie să rămânem credincioși măcar cuiva în viețile noastre. Dar Cosca reprezintă trecutul, iar eu am hotărât că tu ești viitorul. Iar fratele tău este de acord cu mine.

Și nici la una ca asta nu se așteptase Monza. L-a privit lung pe Benna, care mustăcea.

— Este mai bine așa. Tu meriți să conduci brigada.

— Nu pot... ceilalți căpitani nu vor...

— Am vorbit eu cu ei, a intervenit Benna. Mai puțin cu Credinciosul, dar câinele ăla bătrân se va da și el pe brazdă când va vedea dincotro bate vântul. S-au săturat toți de Cosca și de bețiile și prostiile lui. Vor un contract de durată și un conducător de care să fie mândri. Te vor pe tine.

Ducele de Talins îi urmărea pe amândoi cu mare atenție. Monza nu-și putea permite să dea impresia că ar șovăi.

— Atunci firește că accept. M-ai convins încă de când mi-ai promis plată dublă, a mințit ea.

Orso i-a zâmbit.

— Am sentimentul că noi doi ne vom aduce multe foloase unul altuia, doamnă general Murcatto. Voi aștepta cu nerăbdare vești despre victoria ta de mâine.

Și plecă.

După ce foaia cortului a căzut în urma lui, Monza și-a pălmuit fratele cu atâta putere, încât l-a dat de-a dura.

— Ce-ai făcut, Benna? Ce-ai făcut?

Cu mâna la buzele însângerate, băiatul și-a ridicat ochii supărați la ea.

— Credeam că ai să te bucuri.

— Ba n-ai crezut deloc așa ceva! Ai crezut că ai să-ți faci ție un bine. Ei, bucură-te acum, că ți l-ai făcut.

Însă nu putea să nu-l ierte. Doar era fratele ei. Singurul care o cunoștea cu adevărat. Plus că Sesaria, Victus, Andiche și majoritatea celorlalți căpitani fuseseră de acord. Erau sătui de Nicomo Cosca. Deci nu mai exista cale de întoarcere. În zorii zilei următoare, în timp ce se pregăteau pentru luptă, Monza le-a ordonat oamenilor săi să atace de-adevăratelea. Ce altceva ar fi putut să facă?

La lăsarea serii, era deja în locul lui Cosca, cu un Benna zâmbitor alături și înconjurată de căpitanii, acum de două ori mai bogați, care închinau în cinstea primei sale victorii. Toată lumea râdea. Doar Monza nu. Se gândea la Cosca și la cât de mult o ajutase el și la cât de îndatorată îi era și la cum îl răsplătise. Nu avea niciun chef să sărbătorească.

Plus că acum era căpitan-general al celor O mie de Săbii. Nu-și mai putea permite să râdă.

Șase-șase

Zarurile se opriră pe aceeași parte: șase-șase.

În Uniune, rezultatul ăsta se cheamă „sori”, la fel ca soarele de pe steagul lor. În Baol, îi zic „scor dublu”, pentru că se plătea de două ori. În Gurkhul, i se spune „Profetul” sau „Împăratul”, în funcție de credința jucătorului. În Thond, este „duzina de aur”. În cele O Mie de Insule, poartă numele de „cele douăsprezece vânturi”. La Fereală, i se spune „temnicerul”, pentru că temnicerul câștigă întotdeauna. Pe tot cuprinsul Cercului Lumii, oamenii sar în sus de bucurie când văd rezultatul ăsta, dar Prietenosului îi era totuna. Nu-i aducea niciun câștig. Își îndreptă atenția la marele pod din Puranti și la oamenii care-l traversau.

Chiar dacă chipurile statuilor de pe coloanele lor înalte se tociseră până când din ele nu mai rămăseseră decât niște bile parcă ciupite de vărsat, chiar dacă drumul se crăpase din cauza anilor mulți trecuți peste el și chiar dacă parapetul se dărâmase, cele șase arcade tot splendide și grațioase se înălțau, parcă pline de dispreț față de abisul amețitor de dedesubt. Uriașele maluri din rocă, cu o înălțime de șase metri ori șase, sfidau

apele năvalnice. În vârstă de șase sute de ani sau mai mult, Podul Imperial rămăsese și acum singura cale peste defileul Pura în acest anotimp al anului. Singura cale prin care se putea ajunge în Ospria pe uscat.

Oastea Marelui Duce Rogont îl traversa mărșăluind în ordine, cu câte șase oameni pe fiecare rând. Trop-trop-tropăitul cizmelor lor suna ca bătăile unei inimi puternice, în acompaniamentul zornăitului și huruitului de arme și hamuri, al strigătelor ofițerilor, murmurelor mulțimii de gură-cască, clocotelor năvalnice ale râului de sub ei. Toată dimineața traversase oastea lui Rogont podul: companiile, batalioanele, regimentele. Păduri mișcătoare de sulițe, metal lucios și piele cu ținte. Chipuri prăfuite, chipuri murdare, chipuri hotărâte. Steaguri semețe, acum atârnând blege în aerul nemișcat. Al șase sutelea rând trecuse de puțină vreme. Deja patru mii de oameni ajunseseră în cealaltă parte și urmau cel puțin tot atâția. În rânduri de câte șase.

— Foarte organizați. Mai ales când te gândești că se retrag.

După Visserine, glasul lui Fiori pălise.

Vitari pufni.

— Retragerea este singurul lucru la care se pricepe Rogont. Are destulă practică în domeniul ăsta.

— Dar trebuie să apreciem ironia situației, interveni Morveer, urmărind ușor zeflemitor trecerea soldaților. Legiunile mândre ale prezentului mărșăluiesc peste ultimele vestigii ale imperiului din trecut. Asta a fost dintotdeauna splendoarea armatei. Orgoliul este motiv pentru vărsarea de sânge.

— Cât de profund, mârâi Murcatto, încrețind din buze. Ce să mai zic, călătoria alături de marele Morveer este nu doar plăcută, ci și educativă.

— Sunt deopotrivă filosof și meșter de otrăvuri. Dar, *rogu-te,* nu-ți face griji. Onorariul pe care mi-l dai le acoperă pe amândouă.

— Oare norocul nostru nu are sfârșit? veni răspunsul scrâșnit al lui Murcatto.

— Da' început când a avut? murmură Vitari.

Acum rămăseseră șase și fiecare era irascibil la culme. Părul negru al lui Murcatto ieșea de sub gluga trasă pe cap și nu i se vedeau decât nasul ascuțit, bărbia și gura strânsă într-un rictus aspru. Fiori avea încă bandaje pe o jumătate de față, în vreme

ce jumătatea cealaltă era albă ca varul și din ea privea furios singurul ochi înfundat într-un cearcăn negru. Vitari, cocoțată pe parapet, cu picioarele întinse și umerii proptiți de o coloană spartă, își ridicase fața în soarele cald. Morveer se încrunta la apa învolburată, alături de ucenica lui. Mai era și Prietenosul, desigur. Șase, în total. Cosca murise. În pofida numelui său, Prietenosul își uita repede foștii prieteni.

— Că tot a venit vorba despre onorariu, continuă cu glas monoton Morveer, ar trebui să mergem la cea mai apropiată bancă să facem o chitanță. Nu suport să am datorii nerezolvate cu patronul meu, oricare ar fi acela. Strică o relație altminteri dulce ca mierea.

— Dulce… repetă Day, cu gura plină.

Deși era imposibil să-ți dai seama dacă se referea la relație sau la felia de cozonac.

— Îmi datorezi onorariul pentru rolul meu în decesul generalului Ganmark, rol secundar, însă esențial de vreme ce te-a împiedicat să-i împărtășești soarta. De asemenea, am fost nevoit să-mi înlocuiesc instrumentele pierdute în Visserine din cauza neglijenței voastre. Mai este oare nevoie să-ți amintesc că, dacă mi-ai fi îngăduit să-i înlătur pe țăranii ăia dubioși - așa cum am dorit din prima clipă - nu ar mai fi fost nicio…

— Ajunge! șuieră Murcatto. Nu te plătesc ca să-mi aduci aminte de greșelile făcute.

— Îmi închipui că serviciul ăsta este gratuit.

Vitari alunecă jos de pe parapet. Day înghiți ultimul dumicat de cozonac și își linse degetele. Se pregăteau toți de drum, cu excepția Prietenosului. Acesta stătea nemișcat, cu ochii la apă.

— Trebuie să plecăm, spuse Murcatto.

— Așa este. Eu mă întorc la Talins.

— Ce?!

— Sajaam a zis c-o să-mi trimită vorbă, dar nu a sosit nicio scrisoare.

— Talinsul e departe. Și e război.

— Asta-i Styria. E mereu război.

Se uită la el, fără să vorbească. Aproape că nici nu i se vedeau ochii din umbra glugii. Ceilalți îi urmăreau indiferenți. Oamenilor nu le prea păsa dacă el pleca de lângă ei. În fond, nici lui nu-i păsa că-i părăsește.

— Ești sigur că asta vrei? îl întrebă ea.

— Da.

Văzuse jumătate din Styria - Westport, Sipani, Visserine și mare parte a ținuturilor dintre ele - și nu-i plăcuse deloc. În localul lui Sajaam se simțise vlăguit și speriat și visase la Fereală. Însă acum, zilele alea nesfârșite, mirosul drogurilor, partidele interminabile de cărți și prefăcătoria neîncetată, drumurile regulate prin mahala pentru colectarea datoriilor, momentele ocazionale de violență previzibilă și bine definită - toate astea i se păreau un vis frumos. Nu îl aștepta nimic aici, unde fiecare zi se desfășura sub câte un alt cer. Murcatto aducea doar haos și el nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea.

— Atunci ia asta, îi spuse Monza.

— N-am venit pentru banii tăi.

— Ia-i oricum. Sunt mult mai puțini decât meriți. Dar ți-ar ușura drumul înapoi.

Și îi îndesă punga în palmă.

— Să te însoțească norocul! spuse Fiori.

Prietenosul dădu din cap.

— Astăzi lumea e făcută doar din perechi de șase.

— Atunci să te însoțească numărul șase!

— Așa se va întâmpla, indiferent de ce vreau eu.

Prietenosul înfășură bine zarurile în cârpa lor și le puse bine în buzunarul interiorul al tunicii. Și, fără să mai privească înapoi, se strecură prin mulțimea de pe marginea podului, contra valului marșului de soldați, peste curgerea nesfârșită a apei. Își va trece timpul numărând pașii până la Talins. Deja făcuse trei sute șaizeci și șase de când își luase rămas-bun și...

— Jupâne Prietenosule!

Se întoarse repede. Îl mâncau palmele de dorul cuțitului și satârului. În pragul unei case stătea un bărbat, cu mâinile și picioarele încrucișate și cu chipul ascuns în umbre.

— Ei, care erau șansele să te întâlnesc tocmai aici?

Vocea i se părea foarte cunoscută.

— De fapt, tu te pricepi mai bine decât mine la calcularea probabilităților, dar trebuie să fii de acord că este o ocazie fericită.

— Sunt, cum nu, spuse Prietenosul, dându-și seama cine era omul.

— Mă simt de parcă aș fi aruncat un șase-șase...

Meșterul de ochi

Se auzi un sunet de clopoțel când Fiori deschise ușa și intră în atelier, cu Monza alături. Înăuntru era destul de întuneric. O rază prăfuită intra pe fereastră și cădea pe tejgheaua din marmură, pe rafturile de lângă perete. În spatele încăperii era un scaun mare, cu o pernă din piele pe spetează, pe care să-ți sprijini capul. Deasupra lui atârna o lampă. Putea să ți se pară că te îmbie la odihnă, dacă nu ai fi observat curelele pentru imobilizarea celui care ar fi avut curajul să se așeze acolo. Pe masa de alături erau ordonate mai multe instrumente. Cuțite, ace, cleme, clești. Unelte de chirurg.

L-ar fi putut lua cu fiori reci în fața acestei priveliști și astfel și-ar fi justificat numele. Însă acum, după ce-i fusese scos ochiul, lumea nu mai avea surprize neplăcute pentru el. Ba chiar îi veni să zâmbească, amintindu-și cât de speriat fusese înainte. Speriat de toate și de nimic. Zâmbetul îi întinse carnea de sub bandaje. Așa că și-l șterse de pe buze, pentru că îl durea prea tare.

Alarmat de sunetul clopoțelului, un bărbat apăru pe o ușă laterală. Micuț, cu pielea măslinie și chipul trist, își freca nervos mâinile. Se temea ca nu cumva să fie jefuit, mai ales că armata lui Orso nu era prea departe. Toți oamenii din Puranti păreau îngrijorați, speriați că își vor pierde toată agoniseala. Mai puțin Fiori. El nu mai avea nimic de pierdut.

— Domnule, doamnă, vă pot ajuta cu ceva?

— Tu ești Scopal? îl întrebă Monza. Meșterul de ochi?

— Eu sunt Scopal, răspunse omul, cu o plecăciune sfioasă. Savant, chirurg, tămăduitor, specialist în toate problemele legate de vedere.

Fiori își dezlegă nodul de la ceafă.

— Mie îmi este de ajuns, spuse el, începând să-și desfășoare bandajele. Mi-am pierdut un ochi.

Doctorul se învioră brusc.

— O, nu spune că ți l-ai pierdut, prietene! exclamă el apropiindu-se de fereastră. Nu spune asta până nu apuc eu să evaluez situația. Ai fi surprins să afli cât de multe se mai pot face! Știința avansează în salturi zilnic!

— Ai, nu mă-nnebuni! Da’ sprintenă mai e!

Scopal scoase un chicotit șovăielnic.

— Da… extrem de agilă. Am redat parțial vederea unora care se credeau orbi pentru totdeauna. Au zis că sunt vrăjitor! Imaginați-vă, numai! Au zis… că…

Fiori desprinse și ultimul pansament. Aerul îi răcori pielea fierbinte. Se apropie de Scopal și își întoarse obrazul stâng spre el.

— Ei? Ce crezi? Poate știința ta să facă un salt atât de mare?

Individul dădu politicos din cap.

— Scuzele mele, dar am omis să vă spun că am făcut descoperiri și în sfera înlocuirii ochilor. Nu vă temeți!

Fiori mai făcu un pas spre el.

— Ți se pare că m-aș teme de ceva?

— Nu, firește că nu, nici vorbă… Am vrut doar să zic… se bâlbâi Scopal, apoi își drese glasul și continuă: Protezele mele oculare sunt…

— Ce naiba zici acolo?

— Înseamnă ochi falși, îi explică Monza.

— Vai, nu! Înseamnă cu mult mai mult.

Și Scopal deschise o casetă din lemn. Înăuntru stăteau aliniate șase bile metalice, cu sclipiri de argint.

— O sferă perfectă, construită din cel mai bun oțel din Midderland, este introdusă în orbită, unde sperăm că va rămâne pentru totdeauna.

Trase de o sfoară și coborî din tavan un panou rotund, pe care îl împinse spre ei. Era plin cu ochi. Albaștri, verzi, căprui. Aveau culoarea ochilor adevărați, scânteierea ochilor adevărați. Ba chiar în albul lor se vedeau și niște firișoare roșii. Cu toate acestea, semănau cu ochii adevărați la fel cum seamănă cu ei ouăle fierte.

Cu nespusă trufie, Scopal întinse mâna spre invențiile lui.

— O bucată curbată de smalț, vopsită cu multă grijă ca să fie identică cu celălalt ochi, va fi introdusă între bila din metal și pleoapă. Din păcate, smalțul se uzează în timp și trebuie înlocuit periodic. Dar, crede-mă, rezultatul este de-a dreptul extraordinar.

Ochii falși se holbau la Fiori. Nu aveau pleoape din care să clipească.

— Seamănă cu niște ochi de morți.

O pauză stânjenitoare, apoi Scopal continuă:

— E normal să arate așa când sunt lipiți de o placă. Însă atunci când vor fi montați cum se cuvine pe un chip viu…

— Deși eu zic că-i bine. Morții nu mai mint, nu? Că ne-am săturat de atâtea minciuni.

Fiori se duse în fundul atelierului, se așeză pe scaun, se întinse și își încrucișă picioarele.

— Zic să te apuci de treabă.

— Chiar acum?

— De ce nu?

— Durează o oră sau două ca să ajustez bila de oțel. Prepararea smalțului durează cel puțin două săptămâni…

Monza aruncă niște monede de argint pe tejghea și acestea se rostogoliră zornăind sub ochii lacomi ai lui Scopal, care plecă umil capul, murmurând:

— Voi ajusta cea mai potrivită bilă pe care o am și smalțul va fi gata până mâine-seară.

Aprinse lampa. Lumina ei era atât de puternică, încât Fiori se văzu nevoit să-și acopere ochiul cel bun cu o mână.

— Va fi nevoie să fac câteva incizii.

— Câteva ce?

— Tăieturi, traduse Monza.

— Mi se pare normal. Tot ce-i bun în viața asta are legătură cu un cuțit.

Scopal începu să caute ceva printre instrumentele de pe masă.

— Apoi le voi coase, voi îndepărta carnea inutilă…

— Adică vei îndepărta putregaiul? Perfect de acord. Chiar vreau s-o iau de la capăt.

— Aș putea să-ți sugerez o pipă?

— La dracu’, sigur că da! șopti fără să-și dea seama Monza.

— Chiar te rog, spuse Fiori. M-am cam săturat de atâta durere.

Creatorul de ochi făcu o plecăciune și se grăbi să umple pipa.

— Mi-aduc aminte când ți-ai tăiat părul, zise Monza. Erai agitat ca un mielușel la primul tuns.

— Ha! Așa e.

— Și uită-te la tine acum. Abia aștepți să-ți ia măsurile pentru un ochi nou.

— Un înțelept m-a sfătuit odată să fiu realist. Tare ciudat cât

de repede ne schimbăm atunci când trebuie, nu crezi?

Monza se încruntă la el.

— Nu te schimba prea mult. Trebuie să plec.

— Nu te țin balamalele să asiști la treaba asta?

— Trebuie să reînnod o legătură mai veche.

— Prieten?

— Dușman.

Fiori rânji.

— Cu atât mai drag. Vezi doar să nu te omoare, bine?

Se așeză mai confortabil în scaun, fixându-și cureaua peste frunte.

— Că încă mai avem multe de făcut.

Închise ochiul. Lumina lămpii reflectată în căptușeala pleoapei era trandafirie.

Prințul Prudenței

Marele Duce Rogont își stabilise cartierul general în Baia Imperială. Aceasta era una dintre cele mai impunătoare clădiri din Puranti, eclipsând piața de la capătul dinspre est al vechiului pod. Dar, la fel ca restul orașului, și ea văzuse vremuri mai bune. Cu mulți ani în urmă își pierduse jumătate din fronton și două dintre cele șase coloane uriașe, pietrele fiind atunci furate pentru încropirea zidurilor unor clădiri mai mici și mai meschine. Creștea iarba printre cărămizile murdare și acoperite cu iederă uscată. Probabil că igiena corporală era la loc de cinste în vremea când Baia Imperială fusese construită - însă asta se întâmplase demult, înainte ca styrienii să înceapă să se omoare între ei. Fericite timpuri când cea mai mare grijă a oamenilor era să păstreze apa caldă. Clădirea aceasta spunea povești despre gloria unei epoci de mult apuse, clădirea aceasta deplângea îndelungatul declin al Styriei.

De parcă pe Monza ar fi interesat-o așa ceva.

Avea alte griji. Așteptă să se facă o breșă între două companii ale armatei în retragere a lui Rogont, își îndreptă spatele și traversă piața. Urcă treptele crăpate de vreme ale Băii Imperiale, încercând să meargă la fel de țanțoșă ca odinioară, cu toate că osul șoldului i se mișca în articulații, trimițându-i valuri de durere ascuțită până în fund. Își dădu jos gluga și îl fixă

cu privirea pe străjerul din față, un veteran cărunt, mare cât o ușă și cu o cicatrice pe obrazul palid.

— Trebuie să vorbesc cu Ducele Rogont, spuse ea.

— Desigur.

— Sunt Mon… ce-ai zis?

Se așteptase să i se ceară explicații. Ba chiar să fie luată în râs. Poate să fie spânzurată de una dintre coloane. În niciun caz să fie invitată înăuntru.

— Ești doamna General Murcatto, spuse individul, cu un zvâcnet din buze care putea fi confundat cu un zâmbet. Și ești așteptată. Dar trebuie să-mi predai sabia.

Încruntându-se, Monza făcu ce i se ceruse. Îi plăcea mai puțin povestea asta decât dacă ar fi fost azvârlită în stradă.

În sala de marmură dinăuntru era un bazin mare, înconjurat de o colonadă. Apa întunecată mirosea puternic a putregai. Vechiul ei dușman, Marele Duce Rogont, în uniformă cenușie și cu buzele făcute pungă, studia gânditor harta întinsă pe o masă pliantă. În jurul lui se înghesuiau vreo doisprezece ofițeri. Doi dintre ei ridicară ochii și o văzură cum ocolea bazinul fetid, îndreptându-se către ei.

— A venit, șopti unul strâmbând din buze.

— Mur… cat… to, spuse celălalt, cu atâta scârbă de parcă numele ei ar fi fost sinonim cu veninul.

Și poate că pentru ei chiar așa era. În ultimii ani Monza își bătuse joc de oamenii ăștia. Iar cu cât este un bărbat mai batjocorit, cu atât își dorește mai mult să lase impresia că el ar fi stăpân pe situație. Totuși, *generalul cu armata cea mai mică trebuie să se afle permanent în ofensivă,* a scris Stolicus. Așa că se apropie de ei fără să se grăbească, cu degetul mare de la mâna stângă agățat nonșalant la centură, de parcă baia asta i-ar fi aparținut și ar fi avut în spate un milion de soldați.

— Măi, măi, ia uite-l pe Prințul Prudenței, ducele Rogont! Ce bine îmi pare să te văd, Precauțiunea Ta! ⌊Și ce făloși camarazi ți-ai strâns lângă tine! Zici că nici n-au petrecut ultimii șapte ani dând bir cu fugiții din fața inamicului. Bine măcar că azi stați potoliți.

Făcu o pauză ca să-i lase să priceapă unde bate.

— A, ba nu. Vă retrageți și azi.

Vorbele ei făcură câteva bărbii să se ridice semețe, câteva nări să se umfle de furie. Ducele Rogont nu se grăbi să-și ia

ochii negri de la hartă ca să se uite la ea. Părea puțin cam obosit, dar la fel de enervant de chipeș și relaxat.

— Ce plăcere, doamnă general Murcatto! Păcat că nu ne-am întâlnit după vreo bătălie, de preferat cu tine în calitate de prizonier, cu moralul la pământ. Dar, ce să-i faci? Victoriile mele au fost cam puține.

— Rare ca zăpada pe timp de vară.

— Pe când tu te-ai acoperit de glorie. Mă simt fără apărare în fața strălucirii tale.

Aruncă o privire spre capătul sălii și o întrebă:

— Dar pe unde mai sunt acum atotbiruitoarele tale Săbii?

Monza își supse dinții.

— Credinciosul Carpi mi-a luat cu împrumut brigada.

— Fără să te anunțe? Ce… lipsă de politețe! Mă tem că tu ești mai mult soldat și mai puțin politician. Din păcate, eu sunt exact invers. Cuvintele pot avea mai multă putere decât săbiile, cum a zis Juvens, însă am aflat pe pielea mea că sunt momente când tăișul metalului nu poate fi înlocuit cu nimic.

— Trăim Anii de Sânge.

— Foarte adevărat. Suntem cu toții prizonieri ai împrejurărilor, iar împrejurările nu mi-au dat de ales nici de această dată, obligându-mă să apelez la dureroasa retragere. Nobilul Lirozio, duce de Puranti și stăpân al acestei splendide băi, s-a dovedit un aliat incredibil de loial și războinic atunci când oștile ducelui Orso se aflau la depărtare de multe leghe, de cealaltă parte a zidurilor înalte ale Musseliei. Să-l fi auzit cum scrâșnea din dinți. Să-l fi văzut cum abia aștepta să-și scoată sabia din teacă și să verse sângele fierbinte al dușmanului.

— Bărbaților le place să vorbească despre bătălii, spuse Monza plimbându-și privirea peste chipurile ursuze ale consilierilor lui Rogont. Unora le place și să se îmbrace de luptă. Dar cu totul altceva este să ajungă să-și păteze uniformele cu sânge.

Vreo două capete zvâcniră jignite. Rogont se mulțumi să surâdă.

— Cu multă tristețe am înțeles și eu asta. Acum, datorită ție, zidurile înalte ale Musseliei au fost sparte. Tot datorită ție a căzut Borletta. Și Visserine a ars. Oastea Talinsului, ajutată cu multă pricepere de foștii tăi camarazi din brigada celor O Mie de Săbii, jefuiește ținutul până la ultimul capăt de ață. Și asta chiar

la câțiva pași de Lirozio. Însă curajosului duce i-a cam pierit entuziasmul pentru sunetul de goarne și tobe. Bărbații puternici sunt la fel de nestatornici ca apa curgătoare. Ar fi trebuit să-mi aleg niște aliați mai slabi.

— Cam târziu pentru asta.

Ducele își umflă obrajii.

— Prea târziu, prea târziu. Ăsta îmi va fi epitaful. Am întârziat două zile la Pinii Dulci și Salier n-a mai avut răbdare să mă aștepte, așa că a fost învins. Și așa a rămas Caprile descoperit în fața bine-cunoscutei tale mânii.

Varianta asta a evenimentelor era o fantezie, dar Monza nu spuse deocamdată nimic.

— La Musselia am ajuns cu întreaga-mi oaste, pregătit să-i apăr zidurile. Doar ca să aflu că tu cuceriseși cetatea doar cu o zi în urmă, o jefuiseși și acum o apărai tu de mine.

Altă încălcare a adevărului, dar Monza păstră tăcerea.

— Apoi, la Malul Înalt, am fost reținut de răposatul general Ganmark, în vreme ce la fel de răposatul duce Salier, hotărât să nu se mai lase păcălit încă o dată, a fost din nou păcălit de tine și oștenii i s-au risipit ca pleava-n vânt. Și Borletta…

Rogont scoase limba printre dinți, întinse degetul mare în jos și scoase un sunet ca de bășină.

— Și bravul Duce Cantain…

Își trecu cu degetul de-a curmezișul gâtului și scoase un alt sunet la fel de plăcut ca primul.

— Prea târziu, prea târziu. Spune-mi, doamnă general Murcatto, cum se face că ajungi mereu prima pe câmpul de luptă?

— Mă scol devreme, îmi fac nevoile înainte de a se crăpa de ziuă, verific dacă mă îndrept în direcția bună și nu las nimic să mă oprească. Plus că efectiv îmi dau silința să ajung unde trebuie.

— Și ce vrei să zici cu asta? se îmbățoșă de lângă Rogont un tânăr cu mutră încă și mai acră decât a celorlalți.

— Ce vrei să zici? îl imită ea ca un papagal și holbându-se la el ca o nebună.

Apoi i se adresă ducelui:

— Vreau să zic că ai fi ajuns la vreme la Malul Înalt, dar ai preferat să te codești, știind bine că umflatul ăla de Salier o să facă în pantaloni și o să-și piardă mare parte din oaste,

indiferent dacă era învingător sau învins. A fost înfrânt și s-a făcut de râs, în vreme ce tu ai fost considerat un mare strateg, așa cum speraseși.

Venise rândul lui Rogont să tacă.

— Câteva luni după asta, ai fi putut ajunge la timp la asediul de la Musselia, dar ți-a convenit să întârzii, oferindu-mi astfel ocazia să le dau o lecție musselienilor ăia cu nasurile pe sus, exact așa cum voiai tu. Și anume să se ploconească înaintea Excelenței Tale prudente.

Sala parcă încremenise, iar Monza continuă, pe un ton strident:

— Când ți-ai dat seama că nu mai ai timp? Că ai tergiversat atât de mult încât ai slăbit forța și așa destul de slabă a aliaților tăi și l-ai ajutat pe Orso să devină și mai puternic? Nu mă îndoiesc că ți-ai fi dorit ca măcar la Malul Înalt să ajungi la vreme, doar că te-a împiedicat Ganmark. Cât despre încercările tale de a face pe aliatul cel bun, era deja…

Se aplecă spre el și îi șopti:

— *Prea târziu.* Singura politică de care ai fost interesat vreodată a fost cea care te ajuta să fii considerat cel mai puternic aliat atunci când Liga celor Opt ieșea victorioasă, ca să te umpli de fală. Plan măreț, bine pus în practică. Numai că Orso a avut câștig de cauză, iar Liga celor Opt…

Scoase și ea un sunet ca de bășină spre toată floarea masculinității strânsă acolo.

— Asta-i părerea mea despre întârzierile voastre, cretinilor!

Cel mai tânăr din adunătura aia încleștă pumnii.

— Nu vreau să mai ascult niciun cuvânt din… diavoliță ce ești! Tata a murit la Pinii Dulci!

Se părea că toată lumea avea câte ceva de răzbunat, numai că Monza era mult prea rănită ca să-i mai pese de durerile altora.

— Mulțumesc, îi spuse ea tânărului.

— Ce?

— De vreme ce pot presupune că tatăl tău s-a numărat printre dușmanii mei, a căror moarte este tocmai scopul unei bătălii, consider moartea lui drept un compliment. N-ar trebui să explic toate astea unui soldat.

Obrajii puștiului se acoperiră cu pete albe și rozalii.

— Dacă ai fi bărbat, te-aș ucide pe loc.

— Vrei să zici dacă *tu* ai fi bărbat. Însă, pentru că ți-am luat tatăl, mi se pare corect să-ți dau ceva în schimb.

Își răsuci limba și-i aruncă o flegmă între ochi.

Tânărul se repezi la ea cu mișcări neîndemânatice și cu mâinile întinse, exact așa cum bănuise. Îl apucă de marginile platoșei aurite, se folosi de greutatea lui ca să-l învârtească, apoi îi agăță piciorul cu cizma ei. Îi smulse sabia din teacă atunci când amărâtul se împletici pe lângă ea, îndoit de șale, pe jumătate alergând și pe jumătate prăvălindu-se. Chițăi disperat când căzu în bazin, ridicând o fântână arteziană de stropi de apă împuțită. Monza se întoarse cu fața la ceilalți. Avea în mână sabia tânărului.

Rogont își dădu ochii peste cap.

— Of, pentru numele…

Oamenii lui se înghesuiră care mai de care să ajungă în față, bâjbâind după săbii, înjurând, dărâmând masa cu harta în graba lor de a pune mâna pe Monza.

— Fără arme, vă rog, domnilor, fără arme!

Tânărul ieșise la suprafața apei - sau, cel puțin, se chinuia să iasă, dând bezmetic din mâini, tras la fund de greutatea armurii lui ornamentale. Doi dintre ofițerii lui Randal se grăbiră să-l tragă afară din bazin, în timp ce ceilalți se bulucină spre Monza, înghiontindu-se și îmbrâncindu-se, fiecare dornic să fie acela care o va străpunge primul cu sabia.

— Oare nu vă retrăgeați? șuieră ea, retrăgându-se printre coloane.

Cel din față fandă spre ea.

— Mori, nenorocito!

— Destul! răcni Rogont. Destul! Destul!

Oamenii se uitară urât la el, ca niște copii obraznici, chemați la ordine de învățător.

— Vă rog din suflet, fără săbii în sala de baie! Oare dezonoarea mea nu mai are sfârșit?

Oftă prelung și făcu un semn din mână.

— Lăsați-ne singuri! Plecați toți de-aici!

Mustața unui ofițer se zburli de oroare.

— Dar, Excelență… cum să te lăsăm singur cu… cu creatura asta odioasă?

— Fiți pe pace, n-am să pățesc nimic. Știu să înot. Acum ieșiți, până nu se accidentează vreunul dintre voi. Uș! Valea!

Cu părere de rău, tinereii își puseră săbiile în teacă și ieșiră bodogănind din sală. Plecă și înotătorul, furios, cu apa picurând din armură. Monza rânji și-i azvârli sabia aurită în bazin. Victorie deloc impresionantă, sigur că da, însă în ultimul timp trebuia să se mulțumească cu orice realizare, fie ea cât de mică.

Rogont așteptă în tăcere până ieși din sală și ultimul ofițer, apoi oftă din rărunchi.

— Mi-ai zis că o să vină, Ishri.

— Bine că nu mă plictisesc să am mereu dreptate.

Monza tresări puternic. O femeie cu pielea tuciurie stătea întinsă pe pervazul unei ferestre înalte, cam la trei metri deasupra capului lui Rogont. Își încrucișase picioarele și le ținea întinse pe perete. Capul și un braț îi atârnau peste marginea pervazului îngust.

— Că mi se întâmplă adesea.

Alunecă pe spate, se răsuci în ultima clipă și ateriză ușor în patru labe, cu agilitate de lăcustă. Monza nu-și dădea seama cum de nu o observase de la bun început.

— Ce ești? Vreo acrobată?

— Vai mie, departe de așa ceva! Eu sunt Vântul din Răsărit. Mă poți considera unul dintre numeroasele degete ale dreptei lui Dumnezeu.

— Probabil ești preoteasă, că prea multe tâmpenii spui.

— Vai, n-aș putea să fiu așa de seacă și prăfuită ca preotesele, spuse femeia, dând ochii peste cap. În felul meu, sunt o credincioasă pătimașă, dar, slavă Domnului, doar bărbaților le este permis să poarte straie preoțești.

Monza se încruntă.

— Ești o agentă a Împăratului din Gurkhul.

— Denumirea asta de „agent” sună atât de... urât. Împărat, Profet, Biserică, Stat. Aș zice că sunt o umilă reprezentantă a Puterilor Sudului.

— Ce le pasă lor de Styria?

— Este câmpul lor de bătălie, răspunse femeia, zâmbind. Poate că acum Gurkhul și Uniunea au făcut pace, dar...

— Lupta continuă.

— Mereu. Aliații lui Orso sunt dușmanii noștri. Consider că avem un scop comun.

— Distrugerea Marelui Duce Orso de Talins, murmură Rogont. Rogu-te, Doamne, ajută-ne!

Monza strâmbă din buze către el.

— Îh! Ce faci, Rogont, ai ajuns să te rogi la Dumnezeu?

— La oricine mă aude, ba chiar cu multă înfocare.

Femeia gurkiană se ridică în picioare și se întinse - din vârful picioarelor până la degetele lungi de la mâini.

— Și tu, Murcatto? Ești tu cumva răspunsul la rugăciunile disperate ale acestui biet om?

— Poate că sunt.

— Poate că și el este răspunsul la rugăciunile tale?

— Cei mari și puternici m-au dezamăgit adesea, dar încă mai sper.

— N-ai fi tu prima persoană dezamăgită de mine, spuse Rogont făcând un semn din cap spre harta de pe jos. Mi se spune Contele Precauției. Ducele Tergiversărilor. Prințul Prudenței. Și totuși vrei să-ți fiu aliat?

— Uită-te bine la mine, Rogont! Sunt la fel de disperată ca tine. „Marile furtuni”, a zis Farans, „aruncă pe țărmuri parteneri neobișnuiți”.

— Înțelept om! În cazul acesta, cu ce te pot ajuta, neobișnuita mea parteneră? Și, mai important, cum mă poți ajuta tu pe mine?

— Vreau să-l ucid pe Credinciosul Carpi.

— La ce ne-ar păsa nouă de moartea trădătorului Carpi?

Ishri se apropia de ei cu capul lăsat leneș pe un umăr, dar puțin cam prea mult ca să fie o poziție confortabilă.

— Nu mai există și alți căpitani printre cele O Mie de Săbii? Sesaria? Victus? Andiche?

Ochii femeii erau negri ca smoala și la fel de goi și morți ca smalțul vopsit al lui Scopal.

— Oare nu unul dintre infamii ăștia îți va lua locul, abia așteptând să ciugulească din hoitul Styriei?

Rogont se bosumflă.

— Uite cum va continua dansul meu plictisitor, acum cu un nou partener. N-am câștigat decât o păsuire extrem de scurtă.

— Ăstora trei le pasă mai mult de buzunarele lor decât de Orso. Suma corectă i-a convins extrem de ușor să-l trădeze pe Cosca în favoarea mea și pe mine în favoarea Credinciosului. Dacă scap de Credinciosul și am suma corectă, îi voi putea face să se întoarcă la mine și să iasă din slujba lui Orso, ca să între în slujba ta.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Ishri ridică din sprâncenele negre și subțiri. Rogont își dădu gânditor capul pe spate. Apoi cei doi schimbară o privire languroasă.

— Asta ar contribui mult la echilibrarea șanselor.

— Ești convinsă că vei putea să-i cumperi? o întrebă gurkiana.

— Da, minți Monza fără să clipească. Nu-mi asum niciodată riscuri inutile.

Minciună și mai mare, spusă cu și mai mare siguranță. Nu exista nimic sigur în privința celor O mie de Săbii și cu atât mai puțin în privința trădătorilor care le comandau. Dar poate că va avea o șansă dacă va reuși să-l ucidă pe Credinciosul. Deocamdată trebuia să-l convingă pe Rogont să o ajute și după aia mai vedeau ei.

— Care ar fi prețul?

— Ca să se întoarcă împotriva taberei învingătoare? Sunt sigură că ar cere mai mult decât îmi permit eu să le dau.

Chiar dacă restul aurului lui Hermon i-ar fi fost la îndemână, nu îngropat la treizeci de metri de hambarul distrus al tatălui ei.

— Dar tu, ducele de Ospria…

Rogont scoase un hohot trist de râs.

— O, da, vorbești despre punga fără fund a Ospriei. Sunt înglodat în datorii până peste cap. Și curul mi l-aș vinde dacă aș ști că pot căpăta mai mult de câteva parale amărâte pe el. Nu, mă tem că n-ai să poți obține bani de la mine.

— Dar de la Puterile Sudului? întrebă Monza. Am auzit că munții din Gurkhul sunt făcuți din aur.

Ishri începu să se învârtească în jurul unei coloane.

— Ba sunt din piatră, așa cum sunt toți munții. Deși s-ar putea să ascundă mult aur în măruntaiele lor. Totul este să știi unde să sapi. Cum intenționezi să-l omori pe Credinciosul?

— Lirozio se va preda armatei lui Orso imediat ce o va vedea.

— Fără doar și poate, zise Rogont. E specialist la capitulări, așa cum eu sunt expert în retrageri.

— Cele O mie de Săbii vor înainta spre sud, către Ospria, jefuind totul în drumul lor. Armata talineză va merge în urma lor.

— Știu și eu asta. N-am nevoie de vreun geniu militar.

— Voi aștepta undeva pe drum și îl voi atrage pe Carpi într-o cursă. Nu am nevoie decât de vreo patruzeci de oameni. Nu riscați nimic niciunul dintre voi.

Rogont își drese glasul.

— Păi, dacă tu reușești să-l scoți din vizuină pe nenorocitul ăla, atunci și eu îți pot da câțiva oameni ca să te ajute să-i faci felul.

Ishri se uita la Monza exact cum Monza s-ar fi uitat la o furnică.

— Și, odată ce vei scăpa de el, îți voi face eu rost de bani dacă vei putea să cumperi cele O Mie de Săbii.

Dacă, dacă, dacă. Oricum mult mai mult decât sperase Monza. La fel de bine ar fi putut să iasă din Baia Imperială cu picioarele înainte.

— Atunci e ca și făcut. Iată la ce sunt buni partenerii neobișnuiți!

— Chiar așa. Te-a binecuvântat Dumnezeu, spuse Ishri, căscând cu poftă. Ai venit în căutarea unui prieten și pleci cu doi.

— Norocoasă mai sunt! zise Monza, știind că pleacă la fel cum a venit.

Porni spre ușă, ascultând scârțâitul tălpilor ei pe dalele tocite din marmură și sperând să nu o apuce tremuratul până nu va apuca să iasă din Baia Imperială.

— Încă ceva, Murcatto!

Se întoarse. Rogont era acum singur, lângă hărțile lui. Ishri dispăruse la fel de brusc cum apăruse.

— Nu ai o poziție de forță acum, așa că ești obligată să faci pe puternica. Îmi dau seama. Ești așa cum ești, îndrăzneala ta depășește orice imaginație. Nici nu mi-ar conveni altfel. Dar și eu sunt așa cum sunt. Așa că, pe viitor, puțin mai mult respect va face să funcționeze ca uns mariajul între disperările noastre reciproce.

Monza făcu o reverență exagerată.

— Desăvârșirea Ta, eu nu sunt doar slabă, ci și măcinată de regrete.

Rogont clătină încet din cap.

— Ar fi trebuit să bage sabia în tine ofițerașul ăla al meu.

— Tu așa ai fi făcut?

— O, vai de mine, nici vorbă! spuse el cu ochii la hărți. Eu te-aș fi rugat să mă mai scuipi o dată.

Nici bogat, nici sărac

Shenkt fredona în barbă în timp ce traversa fără pic de zgomot coridorul sărăcăcios. Niciodată nu reușea să-și amintească cu exactitate întreaga melodie. Îl obseda doar un fragment dintr-un cântecel pe care i-l cânta sora lui când era mic. Parcă și acum vedea cum îi strălucea lumina în păr când stătea cu spatele la fereastră și cu chipul în umbre. Asta fusese cu foarte mult timp în urmă. Și amintirile se decoloraseră, ca vopselurile ieftine la soare. Unde mai pui că el nici nu prea avea voce. Dar măcar putea să fredoneze cât de cât, imaginându-și vocea surorii lui cântând împreună cu el. Iar asta îi aducea oarece alinare.

Puse bine cuțitul. Și pasărea cioplită, acum aproape terminată - deși ciocul îi cam dădea de furcă și nu voia să-l strice grăbindu-se. Răbdare. Calitate esențială și pentru un cioplitor în lemn, și pentru un asasin. Se opri în fața ușii. Lemn de pin moale și deschis la culoare, plin de noduri, prost îmbinat. Printr-o crăpătură se vedea lumina. Uneori își dorea ca meseria lui să-l ducă și în locuri mai arătoase. Ridică piciorul și lovi. O singură dată.

Opt perechi de mâini săriră la arme în momentul în care ușa se făcu țăndări. Opt chipuri crunte se întoarseră spre el - șapte bărbați și o femeie. Shenkt îi recunoscu pe cei mai mulți. Stătuseră în genunchi în sala tronului lui Orso. Asasini, trimiși după ucigașii prințului Ario. Tovarăși de vânătoare, ca să zicem așa. Dacă se poate spune că muștele verzi de pe un stârv sunt tovarășe cu leul care omorâse animalul. În niciun caz nu se așteptase ca unii de teapa ăstora să i-o ia înainte, dar de multă vreme nu-l mai surprindeau întorsăturile vieții. Mai ales când viața lui se contorsiona ca un șarpe în chinurile morții.

— Am picat prost? întrebă el.

— El e.

— Ăla care n-a vrut să se puie în genunchi.

— Shenkt.

Numele îi fusese rostit de bărbatul care-i blocase drumul în sala tronului lui Orso. Cel pe care îl sfătuise să se roage. Shenkt spera că-i ascultase sfatul, deși nu prea credea. Doi dintre cei opt îl recunoscură și se calmară, vârându-și la loc în teacă săbiile pe jumătate trase. Se vede treaba că-l considerau unul

de-ai lor.
— Măi, măi, ce să vezi?
Șeful părea să fie un bărbat cu obrajii mâncați de vărsat și cu părul lung și negru. Întinse mâna și cu un deget împinse ușor în jos arcul femeii.
— Pe mine mă cheamă Malt. Ai venit la fix ca să ne ajuți să-i prindem.
— Să-*i* prindem?
— Pe ăia pe care ne-a plătit să-i găsim Excelența Sa, ducele Orso, pe cine altcineva? Sunt în tripoul ăla de colo.
— Toți?
— Șeful, cel puțin.
— Și de unde știi că-i el?
— E o „ea”. Pello știe cel mai bine, nu-i așa, Pello?
Pello avea o mustață zburlită și o expresie de disperare nădușită.
— Murcatto. Aia care a condus oastea lui Orso la Pinii Dulci. Acu’ mai puțin de-o lună a fost în Visserine. Am luat-o prizonier. Chiar eu am interogat-o. Atunci a rămas nordicul chior de un ochi.
Aha, adică nordicul pe numele lui Fiori, despre care îi spusese Sajaam.
— În palatul lui Salier. După câteva zile tot acolo l-a omorât și pe Ganmark, generalul lui Orso.
— Șerpoaica din Talins în persoană, zise Malt cu mândrie. Încă trăiește. Ce părere ai?
— Sunt mut de uimire.
Shenkt se apropie încet de fereastră și se uită la stabilimentul de peste drum. Un loc cam sărăcăcios pentru un general faimos, dar asta-i viața.
— E însoțită de vreun bărbat?
— Doar de nordicul ăla. N-o să ne facă nicio problemă. Norocoasa Nim așteaptă în gangul din spate cu doi băieți de-ai ei. Când o să bată ceasul, noi intrăm prin față. N-au pe unde să scape.
Shenkt îi studie pe toți în parte. Și dădu fiecăruia câte o șansă.
— Sunteți hotărâți să faceți asta? Toți?
— Precis că da. N-ai să găsești inimi blegi aici, prietene, zise Malt, privindu-l printre gene. Nu vrei să vii cu noi?

— Cu voi?

Shenkt trase aer în piept, apoi oftă prelung.

— Marile furtuni aruncă pe țărmuri parteneri neobișnuiți.

— Din asta eu înțeleg că ești de acord.

— Nu ne trebuie boul ăsta.

Tot individul căruia Shenkt îi spusese să se roage. Își admira cuțitul încovoiat. Evident, nu răbdarea era calitatea lui de frunte.

— Zic să-i luăm gâtul și să împărțim banii la mai puțini.

Malt îi împinse cu blândețe cuțitul.

— Haide, haide, nu fi lacom! Am mai avut misiuni dintr-astea și am văzut că lumea e mai mult interesată de bani decât de treaba care trebuie făcută. Iar asta duce la lipsa de încredere între parteneri. Și e rău, atât pentru sănătate, cât și pentru scopul comun. Ori ne comportăm ca niște oameni civilizați, ori ne strângem catrafusele și plecăm acasă. Tu ce zici?

— Zic să fim civilizați, spuse Shenkt. Haideți să ucidem ca niște oameni onorabili.

— Exact. Banii de la Orso ajung pentru toată lumea. Îi împărțim în mod egal și ne îmbogățim.

— Ne îmbogățim? surâse cu tristețe Shenkt. Morții nu sunt nici bogați, nici săraci.

Pe chipul lui Malt tocmai se așternea mirarea, când degetul arătător al lui Shenkt îi despică fruntea în două.

Fiori ședea pe patul soios, cu spatele sprijinit de peretele infect și cu Monza culcată peste el, cu capul în poala lui. Încă mai ținea pipa în mâna stângă, acoperită cu bandaje. Fumul se ridica din tăciuni. Fiori se uita la el cum se strecura printre razele de soare, încolăcindu-se, răspândindu-se, umplând camera cu o ceață dulceagă.

Pleava de mac era bună pentru durere. Cam prea bună, după părerea lui Fiori. Atât de bună, că mereu voiai mai multă. Atât de bună, că, după o vreme, chiar și o bătătură în talpă devenea un pretext convenabil. Dar te lăsa fără vlagă, te înmuia. Poate că Monza avea prea multă energie și se putea lipsi de o parte din ea, dar el nu prea avea încredere în fumul ăsta. Îl gâdila în nas, îi dădea o stare de greață, dar și de dependență. Îl mânca ochiul pe sub bandaje. I-ar fi ușor să fumeze și el. Ce rău ar fi făcut…?

Îl apucă o criză de panică și se zvârcoli ca să iasă de sub corpul Monzei, ca dintr-un mormânt în care fusese îngropat de viu. Ea scoase un bolborosit iritat și se prăbuși la loc, fluturând din pleoape, cu părul lipit de obrajii asudați. Fiori trase ivărul de la fereastră și deschise oblonul șubred. Privi afară la aleea sufocată de gunoaie din spatele clădirii. Drăguță priveliște. Aerul rece, cu iz de urină, îl izbi în față. Măcar aerul ăla era onest.

Lângă ușă erau doi bărbați și o femeie cu mâna ridicată. Se auziră bătăi de clopot de la orologiul din turnul de pe strada de alături. Femeia făcu un semn din cap, un bărbat scoase o sabie strălucitoare, celălalt o ghioagă uriașă. Femeia deschise ușa și toți trei se năpustiră înăuntru.

— Căcat! șuieră Fiori, neputând să-și creadă ochilor.

Ăștia erau doar trei, dar, după felul în care-i văzuse stând la pândă, putea să jure că veneau mai mulți pe ușa din față. Prea târziu să mai fugă. Și, oricum, Fiori se săturase de asta. Fuga din Nord în blestemata asta de Styrie îl băgase în belea și-l lăsase fără un ochi.

Vru s-o trezească pe Monza, dar se opri. N-avea niciun rost, nu în starea în care se afla. Așa că o lăsă în pace și scoase cuțitul pe care i-l dăruise ea în ziua când făcuseră cunoștință. Îl strânse bine în mână. Poate că indivizii ăia erau mai bine înarmați, dar armele mari și încăperile mici nu se pupă. Avea de partea lui surpriza, iar asta-i cea mai bună armă de care poate dispune un om. Se ascunse în umbrele din spatele ușii. Inima îi bătea cu putere, răsuflarea îi ardea gâtlejul. Nu-i era teamă, nu avea îndoieli. Era pregătit și furios.

Le auzi pașii furișați pe trepte și trebui să facă efort ca să nu-l apuce râsul. Deși tot scăpă un chicotit înfundat, fără să cunoască motivul, că doar nu era nimic amuzant. Un scârțâit și o înjurătură bombănită. Nu erau chiar cei mai abili asasini din Cercul Lumii. Își mușcă buzele, încercând să se stăpânească. Monza se mișcă și se întinse surâzând pe pătura slinoasă.

— Benna, murmură ea.

Ușa se dădu de perete și în cameră năvăli unul dintre criminali. Monza deschise cu greu ochii încețoșați.

— Cee…

Intră în goana mare și al doilea, se izbi ca prostul de colegul lui, dezechilibrându-l. Ridică ghioaga deasupra capului,

rașchetând puțin din tencuiala tavanului scund. Parcă o oferea ca ofrandă. Ar fi fost o mojicie să-l refuze, așa că nordicul i-o smulse din mână, în același timp înjunghiindu-l pe celălalt în spate.

Lama intră până la mâner în carnea omului. Apoi ieși la fel de ușor. Fiori mârâi printre dinți, înăbușindu-și ultimele resturi ale râsului de mai devreme. Împlântă din nou cuțitul. Îl scoase. Îl împlântă iar. De fiecare dată, individul scotea câte un chiot uluit, neînțelegând ce i se întâmplă. Dar se răsuci brusc și smulse cuțitul din mâna lui Fiori.

Celălalt se întoarse și el. Se holbă la nordic, însă era mult prea aproape ca să-i dea vreun pumn.

— Ce…

Fiori îi sfărâmă nasul cu capătul ghioagei și îl trimise învârtindu-se spre vatra goală. Pe omul înjunghiat îl lăsară genunchii și se prăbuși peste Monza, zgâriind cu vârful sabiei peretele din spatele ei. Gata, numărul lui se încheiase. Fiori făcu un pas, se lăsă în genunchi, pentru ca ghioaga să nu lovească tavanul și scoase un urlet răsunător când învârti bucata grea de metal. Aceasta își lovi fostul proprietar fix în frunte și îi găuri țeasta. Tavanul se umplu cu stropi de sânge.

Auzi un strigăt în spate și se întoarse fulgerător. Femeia sări peste prag, cu câte un cuțit scurt în fiecare mână. Din fericire, se împiedică de picioarele Monzei, care se zbătea să iasă de sub criminalul înjunghiat. Strigătul de furie al femeii se transformă într-un vaier uluit și aproape căzu în brațele lui Fiori. Vru să-l lovească cu unul dintre cuțite, dar el îi imobiliză încheietura și se rostogoli sub ea, peste cadavrul omului cu ghioaga. Se izbi cu capul de o latură a vetrei și miliarde de stele verzi începură să-i joace înaintea ochilor.

Dar nu-i dădu drumul femeii, care voia să-i sfâșie bandajele cu unghiile. Mârâiau ca proștii unul la altul. Îl gâdila părul ei lung. Îi simțea răsuflarea cu miros de lămâie când icnea, tot încercând să-i vâre cuțitul în gât cu mâna rămasă liberă. Fiori se răsuci și o lovi cu pumnul sub bărbie, dându-i capul pe spate și făcând-o să-și muște limba.

În aceeași clipă, o sabie o lovi cu stângăcie în braț, aproape înțepând cu vârful umărul lui Fiori, care se trase înapoi. Văzu chipul alb al Monzei în spatele femeii. Aceasta scoase un urlet, încercând să se elibereze. Însă primi o lovitură cu latul sabiei în

creștet, care o năuci. Monza se clătină, se împiedică de pat și mai să se înfigă în vârful propriei săbii când aceasta i se rostogoli din mână. Fiori smulse cuțitul dintre degetele moi ale femeii și i-l împlântă sub falcă până în plăsele. Sângele țâșni cu putere pe cămașa Monzei și pe perete.

Se descâlci din talmeș-balmeșul ăla de membre, bâjbâi după ghioagă, își scoase cuțitul din spinarea primului mort, și-l puse la brâu și se împletici până la ușă. Coridorul era gol. O apucă pe Monza de mână și o săltă în picioare. Ea își privea cămașa plină cu sângele femeii, fără să dea vreun semn că ar fi înțeles ce tocmai se întâmplase.

— Șșee… șșee…

Îi trase brațul moale peste umăr, o apucă de mijloc și o târî afară din cameră și în jos pe scară. Și afară, pe ușa rămasă deschisă. Ajunsă la lumina soarelui, Monza mai făcu un pas și începu să vomite pe zidul casei. Gemu și icni și vomită din nou. Fiori își vârî în mânecă mânerul ghioagei și-i strânse capul însângerat în pumn, pregătit s-o scoată dacă va fi nevoie. Și își dădu seama că îl apucase iarăși râsul. Tot fără motiv. Tot nu era nimic amuzant. Ba chiar dimpotrivă. Și atunci, de unde pofta asta de râs?

Îndoită de mijloc, Monza se împletici câțiva pași.

— Tre’ să mă las de fumat, mormăi ea, scuipând salivă amestecată cu fiere.

— Sigur. Imediat ce o să-mi crească mie ochiul la loc.

O apucă de cot și o trase după el spre capătul aleii. Se opri la colț, se uită bine în ambele direcții, apoi o apucă iarăși de mijloc și porniră.

În afară de cele trei cadavre, camera era goală. Shenkt se apropie de fereastră, ocolind cu grijă bălțile lipicioase de sânge de pe dușumea. Se uită afară. Nici urmă de Murcatto și de nordicul cel chior. Mai bine că au scăpat, decât să-i fi găsit altcineva înaintea lui. Nu va permite așa ceva. Când Shenkt avea o treabă de făcut, o ducea mereu la bun sfârșit.

Se lăsă pe vine și își sprijini coatele pe genunchi. El lucrase mult mai îngrijit când îi omorâse pe Malt și pe cei șapte prieteni ai lui. Nu ca Murcatto și nordicul ei când se descotorosiseră de ăștia trei nemernici. Toată camera era plină de sânge - sânge pe pereți, pe podea, pe tavan, pe pat. Lângă vatră zăcea un individ

cu capul făcut terci. Celălalt, întins pe burtă, avea spatele cămășii îmbibat cu sânge și sfâșiat de mai multe lovituri de cuțit. Femeia avea o gaură urâtă în gât.

Probabil că era Norocoasa Nim. Dar se pare că norocul o cam părăsise.

— Atunci, doar Nim.

Surprinse o sclipire într-un colț. Se aplecă, ridică obiectul și-l privi la lumină. Un inel din aur, cu un rubin foarte mare, de nuanța sângelui proaspăt. Mult prea rafinat ca să fi aparținut vreuneia dintre scursurile alea. Înseamnă că era inelul lui Murcatto? Că încă mai păstra căldura trupului ei? Și-l puse pe deget, apoi o apucă pe Nim de o gleznă și o târî până la pat și o urcă pe el. Începuse iarăși să fredoneze când se apucă s-o dezbrace.

Avea pe coapsa dreaptă o spuzeală urâtă, așa că se hotărî să se ocupe de piciorul stâng. Din doar trei mișcări îndemânatice din cuțitul lui de măcelar, îl tăie cu tot cu fesă. Răsuci osul și îl scoase din șold. Reteză laba piciorului cu două lovituri de cuțit. Apoi înfășură piciorul în brâul femeii și și-l vârî în traistă.

Deci se va desfăta cu o friptură din pulpă de vacă, bine prăjită la tigaie. Avea în permanență cu el un amestec special de patru condimente din Suljuk, măcinate exact cât îi plăcea lui. Unde mai pui că uleiul originar în regiunea de lângă Puranti avea un gust minunat, de nucă. Mai avea și sare și piper râșnit. Gustul unei fripturi bune era dat de condimente. Plus că trebuia să ai grijă cât o gătești, în așa fel încât să rămână roz în mijloc, dar să nu fie crudă. Shenkt nu-i înțelesese niciodată pe cei care preferau fripturile în sânge. Pe el numai ideea asta îl umplea de scârbă. Și cu niște ceapă, sfârâind alături. Poate după aia va toca gamba și o va face tocană, cu rădăcinoase și ciuperci. Și din oase o să facă o ciorbă, cu un strop din oțetul ăla de Muris ca să-i dea…

— Vigoare, șopti el.

Mulțumit de sine, dădu din cap, șterse cu grijă lama cuțitului, își puse traista pe umăr, porni spre ușă. Și se opri.

Mai devreme trecuse pe lângă o brutărie și acum se gândi cât de apetisante i se păruseră pâinile alea proaspete din vitrină. Cât de bine miroseau. Minunată aromă a inocenței și a virtuților simple. I-ar fi plăcut foarte mult să fie brutar, dacă nu ar fi fost… ce era. Dacă nu ar fi fost niciodată adus în fața primului său

stăpân. Dacă nu ar fi mers niciodată pe drumul care i se arătase și dacă nu s-ar fi revoltat niciodată. Cât de bună ar fi pâinea aia, își spuse el acum, tăiată felii și unsă din belșug cu un pate țărănesc. Sau poate cu gem de gutuie și cu un pahar de vin bun. Își scoase din nou cuțitul și se întoarse să ia și ficatul lui Nim.

În fond, acum nu-i mai era de niciun folos.

Eforturi eroice, începuturi noi

Ploaia se opri și soarele apăru din nou deasupra ogoarelor. Peste cerurile cenușii se vedea un curcubeu stins. Monza se întrebă dacă ajungea în poiana spiridușilor, așa cum îi spusese tatăl ei. Sau dacă nu cumva și poiana asta era o minciună, ca toate celelalte. Se aplecă din șa și scuipă în lanul de grâu.

Și spiridușii nu există.

Își dădu gluga jos și privi încruntată spre vest, la norii de furtună care se rostogoleau către Puranti. Dacă mai exista ceva dreptate pe lume, atunci ar trebui să pornească un potop peste Credinciosul Carpi și cele O Mie de Săbii, care probabil că se aflau doar la o zi distanță de ei. Însă nu era dreptate pe lume și Monza nu se amăgea singură. Norii se pișau unde aveau ei chef.

În grâul umed de iarnă erau pete de flori roșii - ca niște bălți de sânge peste ținutul galben. Grâul va da curând în pârg, doar că nu mai era cine să strângă recolta. Rogont era ocupat cu ce știa el mai bine - se retrăgea, iar fermierii își luaseră și ei catrafusele și mergeau alături de el către Ospria. Știau că se apropie brigada celor O mie de Săbii și mai știau și că nu trebuie să-i găsească aici mercenarii ăia. Căci nu existau pe lume jefuitori mai mârșavi decât aceia pe care îi condusese Monza în trecut.

Jaful, a scris Farans, *este o tâlhărie atât de vastă, încât transcende limitele unei simple crime și intră pe domeniul politicii.*

Pierduse inelul de la Benna. Și tot își pipăia inelarul, dezamăgită de fiecare dată că nu-l găsea acolo. Sigur, o pietricică drăguță nu putea să schimbe faptul că Benna era mort. Dar tot simțea că acum pierduse o ultimă părticică din el pe care reușise să o păstreze lângă ea. Și una dintre ultimele părticele din sufletul ei care mai meritau să fie păstrate.

Însă se putea considera norocoasă, pentru că în Puranti nu pierduse decât un inel. Fusese nesăbuită și nesăbuința aproape o omorâse. Trebuia să se lase de fumat pleavă de mac. Să o ia de la început. Era absolut necesar, dar uite că fuma mai mult ca oricând. De fiecare dată când se dezmeticea din starea aia de dulce inconștiență, își spunea că a fost ultima oară. Dar nu treceau nici câteva ore și începea să transpire prin toți porii de poftă și disperare. Nevoia de drog se rostogolea peste ea în valuri dezgustătoare, fiecare mai mare decât cel de dinainte, fiecare prevestind furtuna ce va urma. De mari și eroice eforturi era nevoie ca să reziste, iar Monza nu era vreun erou, indiferent ce ar fi crezut cetățenii din Talins, care o aclamaseră cu atâta ardoare odinioară. Aruncase pipa. Apoi, cuprinsă de un atac de panică, cumpărase alta. Nici nu mai știa de câte ori ascunsese bine la fundul traistelor boțul de pleavă. Dar, cu ocazia asta, reuși să afle că nu este bine să ascunzi chiar tu lucrul de care ai atât de mare nevoie.

Pentru că știi întotdeauna unde să-l găsești.

— Nu-mi place țara asta, spuse Morveer, ridicat în picioare pe capră și privind peste câmpuri. E un loc prea bun pentru o ambuscadă.

— Tocmai de asta suntem și noi aici, mârâi Monza la el.

Garduri vii, grupuri de copaci, case și hambare cenușii - singure sau grupate - cât vedeai cu ochii. Adică o mulțime de ascunzători. Nu se mișca nici frunza. Nu se auzea nimic în afară de croncănitul ciorilor, plesnetul pânzei groase bătute de vânt, scârțâitul roților de la căruța lor.

— Crezi că-i prudent să ai încredere în Rogont?

— Bătăliile nu se câștigă cu prudență.

— Nu. Prudența se folosește la plănuirea crimelor. Este de *notorietate* faptul că nu e bine să te încrezi în Rogont, chiar dacă e Mare Duce. Plus că ți-a fost dușman pe vremuri.

— Pot avea încredere în el atâta timp cât ce doresc eu este și în avantajul lui.

Întrebarea pusă de meșterul otrăvurilor era cu atât mai enervantă cu cât o obsedase și pe ea încă de la plecarea din Puranti.

— Moartea Credinciosului Carpi nu-l pune deloc în pericol, dar îl avantajează foarte mult dacă îl voi putea face aliat cu cele O Mie de Săbii.

— Nici nu se poate spune că ar fi prima ta eroare de calcul. Dacă se întâmplă să ne *rătăcim* și să ajungem în calea armatei? M-ai plătit să omor câte un om o dată, nu să port un război singur…

— Te-am plătit să omori un om în Westport și tu ai omorât cincizeci dintr-o lovitură. N-am nevoie să mă înveți tu ce să fac.

— Nici patruzeci și cinci n-au fost și asta s-a întâmplat pentru că am avut prea multă grijă să-ți îndeplinesc planul și să-l nimeresc și pe omul tău. Prea multă grijă, auzi? Nu prea puțină! Și, ce zici? Tu ce-ai făcut la Casa de Huzur a lui Cardotti? Sau în palatul ducelui Salier? Sau la Caprile, dacă tot ne-am apucat să numărăm morții? Scuză-mă dacă nu am prea multă încredere în capacitatea ta de a limita violențele!

— Destul! mârâi ea. Ești ca un țap care nu se poate opri din behăit! Fă-ți treaba pentru care te plătesc și cu asta basta!

Morveer trase de hățuri, oprind brusc căruța. Day scoase un chelălăit când aproape că-i scăpă mărul din mână.

— Astea-s mulțumirile pe care le primesc pentru că te-am salvat la Visserine? După ce mi-ai refuzat cu atâta *obstinație* sfaturile înțelepte?

Tolănită printre proviziile din fundul căruței, Vitari își întinse brațul.

— Am ajutat la fel de mult la salvarea voastră. Nici mie nu mi-a mulțumit nimeni.

Morveer n-o băgă în seamă.

— Poate că ar trebui să-mi caut un patron mai recunoscător!

— Poate și eu ar trebui să-mi caut un otrăvitor mai supus!

— Poate…! Stai așa!

Morveer închise ochii și ridică un deget.

— Stai așa.

Își țuguie buzele și inspiră adânc, își ținu o clipă respirația, apoi dădu încet aerul afară. Și încă o dată. Fiori își îndemnă calul spre căruță și ridică dintr-o sprânceană la Monza. Încă o respirație și Morveer deschise ochii, cu un chicotit grețos de fals.

— Poate… ar trebui să îmi cer *scuze* din tot sufletul meu.

— Ce?!

— Îmi dau seama că nu sunt… tocmai un tovarăș de drum prea simpatic.

Vitari izbucni în râs, făcându-l să tresară, neplăcut surprins.

Dar continuă:

— Dacă ți se pare că sunt în permanență nemulțumit de hotărârile pe care le ei, să știi că o fac doar pentru că doresc tot ce e mai bun pentru tine și pentru demersul tău. Este un defect mai vechi al meu acela de a da dovadă de mult prea multă *intransigență* atunci când caut perfecțiunea. Însă, pentru un om care, vrând-nevrând, trebuie să fie *umilul* tău servitor, nu există nicio altă trăsătură mai importantă decât *maleabilitatea.* Te pot, oare, conjura să faci, alături de mine, un... un efort eroic? Și să reușim, astfel, să dăm uitării această neînțelegere?

Plesni din hățuri și căruța se puse în mișcare. Morveer privi peste umăr, zâmbind subțire.

— Simt că așa va fi! Ne așteaptă un nou început!

Monza se uită cu coada ochiului la Day. Fata ridică din sprâncene, mai mușcă o dată din măr, apoi azvârli cotorul pe câmp. În spatele căruței, Vitari tocmai își scosese haina și se întinse la soare pe pânza groasă.

— A răsărit soarele. Un nou început.

Întinse o mână spre linia orizontului și pe cealaltă și-o duse la piept.

— Și, vaaai, uite curcubeul! Știți, se spune că atinge pământul în poiana spiridușilor!

Monza privi încruntată în urma lor. I se părea mult mai verosimil să dea peste o poiană cu spiriduși decât să-și schimbe Morveer atitudinea. Avea mai puțină încredere în smerenia lui decât în cicălelile nesfârșite din trecut.

— Poate nu vrea decât să fie simpatic, se auzi din spate șoapta lui Fiori.

— De parcă oamenii s-ar putea schimba uite-așa, spuse Monza pocnind din degete în fața lui.

— Dar numai așa se pot schimba, nu crezi? insistă el, privind-o țintă cu singurul lui ochi. Dacă se schimbă și lucrurile din jurul lor. Oamenii sunt creaturi dificile. Nu se lasă modelați. Trebuie să-i forțezi să o facă. Să nu mai aibă de ales.

— Ce-ți mai face obrazul? murmură ea.

— Mă mănâncă.

— Te-a durut când ai fost la meșterul de ochi?

— Nu ca atunci când mi l-au scos. Parcă m-aș fi lovit la un deget de la picior.

— Cam așa dor toate.

— Și atunci când cazi de pe un munte?

— Nu doare prea rău, dacă stai nemișcat. Atunci când vrei să te ridici începe să te înțepe.

Vorbele ei îi provocară un zâmbet, deși Fiori zâmbea acum mult mai rar decât înainte. Deloc de mirare, după câte pătimise. După câte pățise din cauza ei.

— Cred că... ar trebui să-ți mulțumesc din nou pentru că mi-ai salvat viața. Devine un obicei.

— Păi, pentru asta mă plătești, șefa, nu? Un lucru bine făcut este propria lui răsplată, cum zicea tătâne-meu. Adevărul este că mă și pricep. Ca luptător, impun respect. În rest, nu sunt decât un derbedeu uriaș și prost, care și-a pierdut mai mult de zece ani în războaie, fără să se aleagă decât cu coșmaruri și cu pierderea unui ochi. Dar mai am ceva mândrie. Și cred că omul trebuie să se poarte după cum îi este firea. Altminteri, ce ar fi? Un prefăcut, corect? Și cine și-ar dori să-și petreacă viața întreagă prefăcându-se că e altfel decât în realitate?

Bună întrebare. Din fericire, tocmai urcau pe o culme și Monza nu a mai trebuit să se gândească la un răspuns. În fața lor se întindeau ruinele Căii Imperiale - o fâșie dreaptă și cafenie printre câmpuri. Cel mai bun drum din Styria și în prezent, deși fusese construit cu opt secole în urmă. Trist comentariu asupra conducerilor care au urmat. În apropierea lui se afla o fermă. O casă din piatră, cu etaj, cu obloanele zăvorâte. Acoperișul din țigle roșii era acum acoperit cu mușchi și își pierduse culoarea. Alături se vedea un grajd mic. Un zid din piatră, înalt până la brâu și pătat cu licheni, înconjura curtea plină de noroi, din care ciuguleau două păsări costelive. Vizavi de casă se afla un hambar din scânduri, cu acoperișul surpat în mijloc. Pe turnulețul înclinat se învârtea fără vlagă o morișcă de vânt în formă de șarpe înaripat.

— Aici e! strigă Monza.

Vitari ridică mâna ca să-i arate că a auzit-o.

Pe lângă casă șerpuia un râu, îndreptându-se către moara aflată la doi sau trei kilometri depărtare. Se stârni vântul, care agită frunzele gardului viu, tulbură lanurile de grâu, acoperi cerul cu nori flocoși.

Locul acesta îi amintea Monzei de ferma unde se născuse. Se gândi la Benna, cum mai alerga el prin holde. Și nu i se vedea decât creștetul capului dintre grânele coapte. Și râsetele lui

pițigăiate răsunau până departe. Asta fusese demult, înainte de moartea tatălui lor. Monza se scutură, strâmbându-se supărată. Aiureli lacrimogene de oameni egoiști. Detestase ferma aia. Detestase săpatul, aratul, mizeria de sub unghii. Și pentru ce? Trudeai din greu și te alegeai cu mai nimic.

Cam tot așa era și cu răzbunarea.

De când ținea el minte, Morveer avusese talentul de a spune ce nu trebuie. Când voia să-și exprime părerea, se pomenea că începe să se vaite. Când își dorea să-și arate preocuparea, se apuca să jignească. Când încerca să-și ofere ajutorul sincer, lumea credea că vrea să pună bețe în roate. Tot ce voia el era să fie prețuit, respectat, să simtă că face cu adevărat parte dintr-un grup. Dar oricât încerca el să lege prietenii, nu reușea decât să înrăutățească lucrurile.

Aproape că îi venea să creadă, după treizeci de ani de relații și camaraderii eșuate - o mamă care îl părăsise, o nevastă care îl părăsise, ucenici care îl părăsiseră, îl jefuiseră sau încercaseră să-l ucidă, de obicei cu otravă, deși a fost și o ocazie memorabilă când se folosise un topor - că pur și simplu nu știa să se poarte cu oamenii. Măcar acum ar fi trebuit să se bucure că murise bețivul ăla dezgustător de Nicomo Cosca și chiar în primul moment parcă îl cuprinsese un sentiment de ușurare. Însă curând apăruseră din nou norii negri pe cerul sufletului său, readucându-i starea de depresie moderată. Și din nou se trezi că se ceartă cu mult prea dificila lui patroană în legătură cu fiecare detaliu al planului lor.

Probabil ar fi fost mai bine dacă s-ar fi retras în munți. Ar fi trăit ca un pustnic și nu ar fi rănit sentimentele nimănui. Însă aerul rarefiat nu-i priise niciodată constituției lui delicate. Așa că se hotărâse - încă o dată! - să facă efortul de a deveni un bun camarad. De a fi mai maleabil, mai binevoitor, mai îngăduitor cu defectele celorlalți. Prin urmare, se hotărî să facă primul pas și, sub pretextul unei migrene, nu-i însoți pe ceilalți care plecaseră să caute urme ale trecerii celor O Mie de Săbii pe acolo. Voia să le facă o surpriză plăcută, în forma supei de ciuperci după rețeta mamei lui. Probabil singurul lucru tangibil pe care îl lăsase ea unicului său fiu.

Se apucă să taie ciupercile și își crestă un deget. Vru să amestece în oala de pe plită și își pârli cotul. Ambele

evenimente îi provocară o criză de furie neproductivă, făcându-l să renunțe la toată povestea aia cu un nou început. Însă reuși să-și revină și, pe când soarele cobora spre apus, umbrele din curte se lungeau și din depărtare se auzea tropotul cailor întorcându-se la fermă, masa era deja pusă - cu două cioturi de lumânări care aruncau o lumină caldă și îmbietoare, două pâini tăiate felii și oala cu supă fierbinte, din care ieșea un miros apetisant.

— Excelent!

Reabilitarea lui era garantată.

Însă dispoziția aceasta optimistă a lui Morveer se evaporă imediat ce apărură mesenii. Aceștia intrară în casă - în paranteză fie spus, fără să-și scoată cizmele și, astfel, umplând cu noroi podeaua pe care se străduise s-o facă imaculată - și se uitară la bucătăria curățată cu atâta dragoste, la masa pusă cu atâta grijă, la supa pregătită cu atâta trudă. Iar entuziasmul din privirile lor semăna cu acela al condamnaților la moarte în fața ghilotinei.

— Ce-i asta?

Murcatto strângea din buze și încrunta din sprâncene mai bănuitoare ca oricând.

Morveer făcu tot posibilul să treacă peste tonul întrebării ei.

— Acestea sunt scuzele mele. Deoarece bucătarul nostru obsedat de numere s-a întors la Talins, m-am gândit să-i iau eu locul și să pregătesc cina. Este rețeta mamei mele. Dar luați loc, luați loc, vă rog!

Se precipită în jurul mesei și trase scaunele. În ciuda câtorva priviri piezișe și stânjenite, se așezară toți.

Cu polonicul pregătit, Morveer se apropie de Fiori.

— Supă?

— Nu vreau. Ultima oară m-ai... cum se cheamă ce mi-ai făcut atunci?

— Paralizat, îl ajută Murcatto.

— Da. M-ai paralizat atunci.

— Nu ai încredere în mine? se răsti Morveer.

— Absolut firesc, interveni Vitari, privindu-l pe sub sprâncenele roșcate. Doar te ocupi cu otrăvurile.

— După toate câte le-am pătimit împreună? Nu ai încredere în mine din cauza unei paralizii *neînsemnate*?

Făcea eforturi eroice să repare corabia găurită a relației lor

profesionale și nu aprecia nimeni nici cât negru sub unghie.

— Dacă aș fi vrut să te otrăvesc, n-ar fi trebuit decât să-ți presar lavandă neagră pe pernă și te-ai fi cufundat într-un somn *fără sfârșit.* Sau să-ți pun niște spini de amerind în cizme. Sau larync pe mânerul bardei. Și puțină rădăcină de muștar în apa din ploscă.

Încleștă degetele pe polonic și se aplecă spre nordic.

— Există un milion de feluri prin care te-aș putea ucide, iar tu n-ai avea nici *umbră* de bănuială. Și în niciun caz nu mi-aș da osteneala să-ți *pregătesc cina*!

Ochiul lui Fiori se holbă în ochii teferi ai meșterului de otrăvuri. Și, preț de o fracțiune de secundă, Morveer se întrebă dacă nu cumva avea să primească un pumn în nas. Primul după un lung șir de ani. Însă nordicul își luă lingura, o vârî în strachină, suflă cu delicatețe peste ea și îi sorbi conținutul.

— Foarte bună! De ciuperci, nu-i așa?

— Hm... da, de ciuperci, mormăi Morveer, ridicând polonicul. Mai e cineva care să *nu* vrea supă?

— Eu!

Vocea răstită venise de nicăieri, opărindu-i timpanul lui Morveer. Acesta tresări puternic, oala se răsturnă, supa fierbinte se vărsă pe masă și, de acolo, direct în poala lui Vitari. Ea sări urlând în picioare. Tacâmurile tresăltară pe masă. Scaunul lui Murcatto se răsturnă când aceasta se repezi să-și scoată sabia. Speriată, Day făcu un pas spre ușă, scăpând din mână felia de pâine pe jumătate mâncată. Morveer se răsuci repede, strângând inutil în pumn polonicul din care se prelingeau stropi borțoși de supă.

Lângă el apăruse o gurkiană zâmbitoare, cu brațele încrucișate pe piept. Pielea ei era netedă ca a unui copil, perfectă ca sticla neagră. Ochii îi erau întunecați ca noaptea fără stele.

— Stați! urlă Murcatto, cu o mână ridicată. Stați! E prietenă.

— Ba nu! Nu-i prietena mea!

Morveer încă încerca disperat să înțeleagă cum de apăruse femeia aia din neant. Nu era nicio ușă lângă ea, fereastra era zăvorâtă, podeaua și tavanul erau intacte.

— Tu nu ai prieteni, otrăvitorule, îi aruncă ea, torcând ca o pisică.

Haina maronie și lungă îi era desfăcută și i se vedea corpul,

parcă înfășurat în întregime în bandaje.

— Cine ești? o întrebă Day. Și de unde mama dracului vii?

— Mi se spunea Vântul din Răsărit, spuse femeia, dezvelind două șiruri de dinți de un alb imaculat și rotind cu grație un deget. Însă acum îmi zic Ishri. Și vin din Sudul albit de soare.

— Vrea să zică… începu Morveer.

— Magie, murmură Fiori, singurul care nu se ridicase încă de pe scaun.

Acum duse lingura la gură și sorbi iar din supă.

— Îmi dă și mie cineva pâinea?

Și imediat tot el mârâi:

— La dracu' cu pâinea ta! Și cu magia! Cum de-ai intrat aici?

— E una de-ai lor, spuse Vitari, strângând în pumn un cuțit de masă.

Înaintea privirilor ei ucigașe, supa curgea de pe masă și picura fără oprire pe dușumea.

— O primitivă care se hrănește cu carne de om.

Gurkiana băgă degetul în supa de ciuperci, apoi și-l linse.

— Păi, trebuie să mâncăm ceva, nu?

— Nu vreau să fiu în meniu.

— Nu-ți fac griji. Sunt foarte mofturoasă.

— Am avut de-a face cu unii de-ai tăi în Dagoska.

Morveer tot nu pricepea ce se întâmplă - senzație pe care o detesta la culme. Însă Vitari părea îngrijorată și asta îl îngrijora și pe el. Patriciana nu era deloc genul de femeie care să se lase pradă unor închipuiri fantasmagorice.

— Ce învoieli ai făcut, Murcatto?

— Am făcut ce trebuia să fac. Femeia asta lucrează pentru Rogont.

Ishri își lăsă capul într-o parte, dar atât de mult că acum era aproape paralel cu umărul.

— Sau poate că el lucrează pentru mine.

— Mă doare fix în fund care-i călărețul și care-i măgarul, se rățoi Murcatto, atâta vreme cât unul dintre voi ne trimite oameni.

— El îi trimite. Patruzeci dintre cei mai buni oameni ai lui.

— Vor ajunge la timp?

— Cu condiția să nu ajungă mai devreme cele O Mie de Săbii, ceea ce nu se va întâmpla. Se află cam la zece kilometri de voi. Au întârziat pentru că au vrut să jefuiască încă un sat. Și după

aia și-au zis că trebuie să-i dea foc. Niște tembeli care se gândesc doar la distrugere și la cum să facă rău.

Morveer simți cum privirea necunoscutei se oprește asupra lui. Ochii ei negri îl tulburau foarte tare. Plus că nu-i plăceau deloc toate bandajele alea. Și era curios să știe de ce...

— Mă apără de căldură, spuse ea.

Meșterul de otrăvuri clipi nedumerit, întrebându-se dacă nu cumva rostise întrebarea cu glas tare.

— N-ai făcut-o.

Și acum Morveer avu sentimentul că-i îngheață de spaimă chiar și rădăcinile firelor de păr. Exact la fel cum i se întâmplase la orfelinat, când infirmierele îi descoperiseră materialele secrete și le ghiciseră menirea. Acum nu putea scăpa de concluzia irațională care-i spunea că diavolița asta gurkiană putea să-i citească cele mai ascunse gânduri. Că știa tot ce făcuse, lucruri pe care crezuse că nu le va afla nimeni niciodată...

— Mă găsiți în hambar! chirăi el, pe un ton mult mai strident decât intenționase.

Cu greu reuși să-și îngroașe vocea ca să continue:

— Trebuie să mă pregătesc, dacă urmează să primim musafiri mâine. Haide, Day!

— Mai stau să termin astea.

Fata se familiarizase foarte repede cu gurkiana și acum ungea cu unt trei felii de pâine deodată.

— Ah... mda... înțeleg, mormăi Morveer, cu un zvâcnet nervos în colțul gurii.

S-ar fi acoperit cu o rușine și mai mare dacă ar mai fi rămas acolo, așa că porni spre ușă cu pași apăsați.

— Nu îți iei haina? îl întrebă Day.

— Mi-e destul de cald!

Doar când ieși în noaptea de afară, unde ofta vântul rece peste lanurile de grâu și prin cămașa lui, își dădu seama că nici în visele lui cele mai frumoase nu ar fi avut cum să-i fie cald. Însă era prea târziu să se mai întoarcă fără să se facă de râs, iar așa ceva era de neconceput.

— Nu *eu.*

Traversă curtea blestemând cu năduf și încolăcindu-și brațele în jurul trupului. Deja începuse să tremure. Îngăduise unei oarecare șarlatance gurkiene să-l enerveze cu scamatoriile ei

ieftine.

— *Javră* bandajată!

Ei, lasă. O să vadă ei.

— O, *da.*

Până la urmă și în ciuda tuturor bătăilor primite, reușise să le păcălească pe infirmierele de la orfelinat.

— *Acum* să vedem cine pe cine bate.

Se uită peste umăr ca să se asigure că nu-l vedea nimeni.

— Magie! exclamă el cu dispreț. Ei, am să vă arăt eu niște scamatorii... Haaa!

Călcă într-o baltă, alunecă și căzu pe spate în noroi.

— Ptiu! Călca-te-ar dracii să te *calce!*

Gata cu eforturile eroice. Și cu noile începuturi.

Trădătorul

Fiori își zise că mai era o oră sau două până în zori. Ploaia se oprise, dar apa tot mai picura de pe frunze, hrănind noroiul. Văzduhul era greu de umezeala rece. Un pârâu umflat bolborosea lângă drum, înăbușind tropotul calului său. Știa că nu mai are mult. Vedea deja sclipirile arămii ale focului de tabără printre trunchiurile lucioase de apă ale copacilor.

Întunericul este cel mai bun pentru afacerile întunecate, spunea mereu Dow cel Negru. Și cine să știe mai bine decât el?

Fiori își îmboldi calul prin noaptea umedă, sperând din suflet să nu dea peste vreo santinelă beată care să se sperie și să-l întâmpine cu o săgeată drept în burtă. Sigur, l-ar fi durut mai puțin decât ochiul ars, dar se putea lipsi de ea cu dragă inimă. Din fericire, reuși să vadă el primul soldatul sprijinit de un copac și cu lancea pe umăr. Avea și o pelerină de ploaie trasă peste cap, așa că oricum n-ar fi văzut nimic, chiar dacă ar fi fost treaz.

— Hei!

Individul tresări puternic și scăpă lancea în noroi. Cu mâinile încrucișate peste oblânc, Fiori îl urmări zâmbind cum bâjbâia după ea prin întuneric.

— Vrei să-mi dai de furcă sau pot să mă duc în treaba mea și să te las să-ți cauți liniștit arma?

— Cine-i acolo? strigă omul, smulgându-și de pe jos lancea, împreună cu câteva smocuri de iarbă udă.

— Numele meu este Caul Fiori-îți-dau și Credinciosul Carpi va dori să stea de vorbă cu mine.

Tabăra celor O Mie de Săbii arăta ca toate taberele. Oameni, corturi, arme și noroi. Mai ales noroi. Cai priponiți de copaci, fornăind și ridicând în aer aburii groși ai răsuflării lor. Sulițe ordonate în stive. Focuri de tabără, unele aproape stinse. Miros înțepător de fum. Doar câțiva oameni încă treji, majoritatea înfășurați în pături. Unii de gardă. Alții trăgând la măsea. Toți încruntându-se la Fiori când acesta trecu pe lângă ei.

Scena îi amintea de toate nopțile reci și umede petrecute în taberele din Nord. Ghemuit lângă foc, rugând morții să nu întețească ploaia. Hălci de carne fripte în vârfurile sulițelor. Tremurând încovrigat pe zăpadă, sub toate păturile pe care le putea găsi. Ascuțind armele pentru treaba murdară care-i aștepta a doua zi. Prin fața ochilor îi trecură chipurile celor morți și întorși în țărână. Chipurile acelora cu care băuse cot la cot. Cu care glumise. Fratele lui. Tatăl Lui. Tul Duru, căruia i se spunea și Capdetunet. Rudd Treicopaci, zis și Stânca din Uffrith. Harding Ursuzul, mai mut decât noaptea adâncă. Și toate amintirile astea îl umplură de o mândrie neașteptată. Apoi de o rușine neașteptată, provocată de treaba pe care o avea acum de făcut. De când își pierduse ochiul nu mai fusese atât de copleșit de sentimente și nici nu crezuse că va mai fi vreodată.

Adulmecă aerul și simți mii de ace în obrazul bandajat. Clipa de nostalgie trecu, lăsându-l din nou rece și nesimțitor. Ajunseră la un cort mare cât o casă. Lumina dinăuntru răzbătea în noapte prin îmbinările pânzei groase.

— Vezi să te porți frumos, jegosule din Nord, îl sfătui santinela pe Fiori, înghiontindu-l cu coada propriei sale barde. Ori am să te...

— Hai sictir, idiotule!

Și Fiori îl îmbrânci, dându-l la o parte din drum. În cort mirosea a vin răsuflat, haine mucegăite, oameni nespălați. Lumina bicisnică venea de la câteva lămpi atârnate în colțuri cu bucăți rupte din steagurile armatelor înfrânte - trofee de război.

În fundul încăperii, cocoțat pe două lăzi, era un scaun din lemn negru, cu intarsii din fildeș, dar pătat, zgâriat și lustruit de prea multă folosință. Probabil că era jilțul căpitanului-general, își zise Fiori. Acela care îi aparținuse mai întâi lui Cosca, apoi Monzei și acum era al Credinciosului Carpi. Nu mare lucru,

semăna cu scaunul din sufrageria vreunui bogătan. Oricum, nu merita să omori pe cineva pentru el, dar cine poate ști ce motive tâmpite îi împing pe oameni să facă ceea ce fac.

În mijloc era o masă lungă cu oameni în jurul ei. Căpitanii celor O Mie de Săbii. Bărbați cu figuri de brute, cu zgârieturi, cicatrice și răni - la fel ca scaunul. Și cu o grămadă de arme. Dar Fiori zâmbise și când fusese într-o societate mai dură. Așa că zâmbi și acum. Chestia ciudată era că se simțea mai în largul său printre ei decât se simțise în luni bune. Le cunoștea regulile mai bine decât le cunoștea pe ale Monzei. Erau mai multe hărți întinse pe masă, de unde se putea deduce că avuseseră de gând să pună la punct strategia pentru a doua zi. Numai că, la un moment dat în cursul nopții, se alesese praful de toată ședința lor tactică și se apucaseră să joace zaruri - pentru că hărțile erau acoperite cu monede, sticle pe jumătate goale, căni vechi, pahare ciobite. Pe o hartă mare se întinsese o baltă de vin roșu.

În capul mesei ședea un individ înalt - cu chipul acoperit cu cicatrice, păr scurt și cărunt, început de chelie. Dar compensa printr-o mustață stufoasă și prin țepii albi de pe fălcile puternice. Din descrierea făcută de Monza, Fiori își dădu seama că se afla în fața Credinciosului Carpi. Acum zgâlțâia zarurile în pumnul lui cât un baros.

— Haideți, măi, în puii mei, haideți, dați-mi un nouă!

Zarurile se rostogoliră. Se opriră. Rezultatul era un trei și un unu, întâmpinat cu câteva oftaturi de ușurare și câteva hohote de râs.

— Jegurile!

Aruncă niște monede spre un alt nemernic la fel de înalt, dar cu chipul mâncat de vărsat, cu nasul coroiat și o combinație odioasă de păr lung și negru și chelie uriașă.

— Într-o bună zi, tot am să-mi dau seama cum trișezi, Andiche.

— Nu trișez deloc. Pur și simplu m-am născut sub o stea norocoasă, răspunse Andiche, aruncându-i lui Fiori privirea plină de simpatie pe care o rezervă vulpea pentru găini. Cine naiba e urâtu' ăsta bandajat?

Santinela trecu repede în fața lui Fiori.

— Domnule general Carpi, nordicu' ăsta zice că are să vă spună nu știu ce.

— Serios?!
Credinciosul se uită în treacăt la Fiori și se apucă să-și stivuiască monedele.
— Și pentru ce aș vrea eu să-l ascult pe unul de teapa lui? Aruncă-mi zarurile, Victus, că n-am terminat!
— Asta-i problema cu generalii.
Victus era chel ca un ou și sfrijit ca foametea. Iar inelele uriașe de pe degete și lanțurile groase de la gât nu reușeau să-l înfrumusețeze deloc.
— Nu-și dau niciodată seama când termină.
Și aruncă zarurile peste masă, în chicotelile câtorva camarazi.
Santinela se bâlbâi:
— Zice că știe cine i-a făcut felu' prințului Ario!
— Nu mai spune? Și pe asta o știi? Ia, cine a fost?
— Monzcarro Murcatto.
Toate fețele din cort se întoarseră imediat spre Fiori. Credinciosul puse cu grijă zarurile pe masă și îngustă ochii.
— Se pare că ai auzit undeva numele ăsta.
— Să ni-l facem bufon sau să-l spânzurăm pentru minciuni? hârâi Victus.
— Murcatto a murit, spuse altul.
— Serios? Atunci trebuie să aflu cui i-am tras-o eu în ultima lună.
— Dacă cu Murcatto te-ai futut, atunci te sfătuiesc să nu renunți, rânji Andiche. Mi-a zis frate-său că nimeni n-o suge la fel de bine ca ea.
Alte râsete deșănțate. Fiori nu prea înțelegea treaba cu fratele, dar oricum nu conta. Își desfăcuse deja bandajele și își întoarse obrazul la lumină. Râsetele se stinseră brusc. Acum chipul lui avea darul de a sugruma orice intenție de veselie.
— Din cauza ei mi-am pierdut ochiul. Și pentru ce? Pentru un pumn de arginți? Căca-m-aș pe ea, că doar nu-s prostul ei! Și încă mai am ceva mândrie. Am terminat-o cu curva aia.
Credinciosul Carpi se încrunta la el.
— Descrie-mi-o.
— Înaltă, slabă, păr negru, ochi albaștri, mereu supărată. Limbă ascuțită.
Victus flutură enervat dintr-o mână acoperită cu nestemate.
— Astea le știe toată lumea!
— Are mâna dreaptă distrusă și cicatrice pe tot corpul. Zice că

de când a căzut de pe munte.

Fără să-și ia ochii de la Credinciosul, Fiori își duse un deget la burtă.

— Are o cicatrice chiar aici și una la fel în spate. Zice că de la un prieten. Că a înjunghiat-o cu propriul ei pumnal.

Figura lui Carpi deveni sinistră ca a unui gropar.

— Știi unde este acum?

— Ia stai nițel, interveni Victus, și mai nefericit decât șeful lui. Tu chiar crezi că Murcatto trăiește?

— Am auzit niște zvonuri, răspunse Credinciosul.

O matahală cu pielea tuciurie și cu păr lung, cenușiu ca fierul, se ridică brusc de la masă.

— Și eu aud tot felul de zvonuri, zise individul, cu o voce profundă și tărăgănată ca marea în adâncuri. Zvonurile și faptele sunt două lucruri diferite. Când naiba aveai de gând să ne zici și nouă?

— Atunci când naiba trebuia să aflați, Sesaria. Unde este?

— La o fermă, spuse Fiori. Dacă vă îmboldiți cum trebuie caii, puteți ajunge într-un ceas.

— Câți sunt cu ea?

— Doar patru. Un meșter de otrăvuri, care se văicărește cât e ziua de lungă. Ucenica lui, doar o fetișcană. O femeie cu părul roșu pe care o cheamă Vitari. Și o târâtură cu pielea maronie.

— Unde? Mai exact.

Fiori rânji larg.

— Păi, tocmai de-aia mă aflu eu aici, nu? Să-ți vând informația asta.

— Mie nu-mi place cum pute căcatul ăsta, mârâi Victus. Dacă mă-ntrebi pe mine...

— Uite că nu te-ntreb! răcni Credinciosul, fără să se uite la el. Cât zici că m-ar costa?

— A zecea parte din suma pusă de ducele Orso pe capul persoanei care l-a ucis pe prințul Ario.

— Doar atâta?

— Socotesc că-i mai mult decât am să văd eu vreodată de la ea, dar nu chiar atât de mult ca să-ți vină gândul să mă omori. Nu vreau decât niște bani și să rămân în viață.

— Înțelept om, spuse Credinciosul. Nimic nu ne este mai nesuferit decât lăcomia, nu-i așa, băieți?

Câteva râsete înăbușite, dar cei mai mulți încă păreau

zguduiți de vestea că fostul lor general se întorsese pe nepusă masă de pe tărâmul celor morți.

— În regulă, atunci. A zecea parte este un preț corect. Ne-am înțeles.

Și Credinciosul se apropie de Fiori, îi puse mâna pe umăr și-l privi în ochi.

— Cu condiția să o prindem pe Murcatto.

— Îți trebuie moartă sau vie?

— Îmi pare rău să spun, dar aș prefera-o moartă.

— La fel și eu. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu hăituit de nebuna aia. Nu pare genul care uită trădările.

Credinciosul dădu din cap.

— Nu pare, nu. Zic că am încheiat târgul. Swolle?

— Domnule general?

Un tip cu barbă mare se apropie de el.

— Ia vreo șaizeci de oameni dintre cei cu caii cei mai rapizi și…

— Poate că ar fi bine să iei mai puțini, zise Fiori.

— Nu mai spune? Și de ce ar fi mai bine așa?

— Pentru că mi-a dat de înțeles că încă mai are prieteni printre voi, răspunse Fiori, privind la întâmplare chipurile aspre ale mercenarilor strânși în cort. Mi-a dat de înțeles că sunt mulți în tabăra ta care ar dori-o din nou la conducere. Mi-a dat de înțeles că s-au simțit mândri și prețuiți atunci când luptau și învingeau alături de ea, în vreme ce tu îi tratezi ca pe niște idioți și doar oamenii lui Orso se bucură de câștig.

Ochii Credinciosului fulgerară în lateral. Suficient cât să-i dovedească lui Fiori că pusese degetul pe rană. Nu există pe lume niciun comandant de oaste atât de sigur pe sine încât să nu-și facă griji. Mai cu seamă unul care se află în fruntea unor asemenea lichele.

— Trimite mai puțini oameni și doar pe ăia pe care ești convins că te poți bizui. Nu mă deranjează să o înjunghii pe la spate pe Murcatto, că mi se pare că merită. Dar cu totul altă mâncare de pește ar fi să mă pomenesc *eu* înjunghiat pe la spate de unul dintre ăștia.

— Îs cinci cu totu’ și patru-s muieri? rânji Swolle. Atunci ne ajung doișpce.

Credinciosul îl privi bănuitor pe Fiori.

— Nu contează. Ia șaizeci, cum am zis, în caz că dăm peste

mai mulți la petrecere. M-aș face de rușine dacă m-aș duce la treabă fără suficienți oameni.

— Domnule!

Și Swolle ieși din cort.

Fiori ridică din umeri.

— Cum poftești.

— I-auzi! Exact așa am să fac. Fii convins de asta.

Și Credinciosul se întoarse acum spre căpitanii săi.

— Ascultați la mine, nemernicilor! Care dintre voi vrea să meargă la vânătoare?

Sesaria clătină din capul lui mare, legănându-și șuvițele slinoase de păr.

— Tu ai făcut mizeria asta, Credinciosule! Așa că tu trebuie să dai cu mătura.

— Eu m-am distrat destul, zise și Andiche, ieșind din cort.

Îl urmară și alții - unii cu expresii bănuitoare pe chipuri, unii cu expresii indiferente, unii cu expresii de oameni beți.

— Trebuie să-mi iau și eu rămas-bun, generale Carpi.

Bărbatul care rostise aceste cuvinte nu semăna deloc cu toate brutele alea jegoase și pline de cicatrice, deși nicio trăsătură a lui nu avea menirea de a-l scoate în evidență. Păr buclat. Nicio armă la vedere. Nicio cicatrice, niciun rânjet pe buze. Nici vorbă de vreo atitudine amenințătoare. Cu toate astea, Credinciosul îi adresă un zâmbet larg și umil. Și plin de respect.

— Jupâne Sulfur!

Îi apucă mâna în labele lui și i-o strânse cu grijă, ca nu cumva să i-o strivească.

— Mii de mulțumiri pentru vizită. Ești totdeauna bine-venit printre noi.

— O, dar eu sunt îndrăgit pretutindeni. Că doar trebuie să te ai bine cu omul care-ți aduce banii.

— Să le spui celor de la bancă și să-i spui și ducelui Orso că nu trebuie să își facă griji. Ne vom ocupa noi de tot, așa cum am discutat. Imediat ce vom rezolva problema asta.

— O, dar cum îi mai place vieții să ne facă probleme, nu crezi?

Sulfur îi adresă lui Fiori un zâmbet cât o așchie. Omul ăsta avea ochi ciudați: unul albastru și unul verde.

— Atunci vă urez vânătoare plăcută!

Și, cu vorbele astea, ieși din cort în lumina începutului de zi.

Credinciosul se întoarse imediat spre Fiori.

— O oră de drum călare, zici?

— Dacă te miști mai vioi, că te văd că ești cam bătrân.

— Hm! Și de unde știi că nu și-a dat seama că ai fugit de acolo?

— Doarme. A fumat pleavă de mac. Fumează din ce în ce mai multă drăcie din aia. Juma' de zi și-o petrece fumând-o. Și pe ailaltă jumătate și-o petrece bălind după ea. N-o să se trezească prea curând.

— Totuși nu trebuie să pierdem timpul. Muierea asta e belea curată.

— Foarte corect. Plus că așteaptă ajutoare. Rogont i-a trimis patruzeci de oameni care vor ajunge mâine după-masă. Intenționează să te urmărească și să-ți întindă o cursă atunci când te vei îndrepta către sud.

— Nimic nu-ți dă o stare mai bună decât atunci când strici planurile cuiva, nu? rânji Credinciosul. Tu ai să călărești în frunte.

— Pentru a zecea parte din câștig, aș călări și pe o șa de damă.

— Mă mulțumesc să te știu în frunte. Lângă mine, ca să ne arăți drumul. Noi, oamenii cinstiți, trebuie să rămânem uniți.

— Sigur că trebuie, zise Fiori. De bună seamă.

— Bine, spuse Credinciosul, frecându-și mâinile uriașe. Mă duc să mă piș și după aia îmi pun armura.

Regele Otrăvurilor

— Șefu'? se auzi vocea subțirică a lui Day. Dormi?

Morveer scoase un oftat sfâșietor.

— Din nefericire, somnul cel milostiv m-a alungat de la sânul lui... înapoi, în lumea asta nepăsătoare și *glacială.*

— Ce zici?

Făcu un semn dezamăgit din mână.

— Nu contează. Cuvintele mele sunt ca mărgăritarele... aruncate în cocina porcilor.

— Păi, ai zis să te trezesc în zori.

— S-a făcut deja zi? O, stăpână neîndurătoare!

Dădu la o parte pătura subțire și se ridică din paiele care-l înțepaseră toată noaptea - umil așternut pentru un om cu talentele lui de neegalat. Își dezmorți spinarea îndurerată și coborî greoi scara până în hambar. Se vedea nevoit să admită că era mult prea avansat în ani și avea gusturi mult prea rafinate ca să mai doarmă prin șoproane.

Day montase aparatul în timpul nopții și acum, când prin geamurile înguste se vedea primul licăr anemic al zorilor, arzătoarele erau deja aprinse. Substanțele reactive fierbeau cu voioșie la foc mic, aburul se condensa nepăsător, lichidul distilat picura satisfăcut în flacoane. Morveer ocoli masa improvizată și bătu în lemnul ei, făcând sticlăria să vibreze. Totul părea în deplină ordine. În fond, Day învățase cum se face de la marele maestru, poate cel mai mare meșter de otrăvuri din tot Cercul Lumii. Însă nici vederea strădaniilor lui Day nu reuși să-l scoată pe Morveer din dispoziția lui plângăcioasă.

Își umflă obrajii și scoase un oftat epuizat.

— Nu mă înțelege nimeni. Sunt *blestemat* să nu fiu înțeles.

— Ești o persoană complexă, spuse Day.

— Întocmai! *Chiar așa!* Tu înțelegi!

Poate doar fata asta era în stare să priceapă că sub exteriorul lui sever și sigur de sine se ascundeau bazine ⌊cu sentimente, adânci ca lacurile de munte.

— Am făcut ceai.

Îi întinse o cană turtită din tablă, din care se ridicau colaci de abur. Stomacul lui Morveer chiorăi puternic.

— Nu. Îți sunt recunoscător pentru amabilitate, firește, dar nu. Am tulburări de digestie în dimineața asta, tulburări *îngrozitoare.*

— Te-a supărat musafira noastră gurkiană?

— Categoric *nu,* minți el, ascunzându-și fiorii care îl cuprinseră la simpla amintire a acelor ochi întunecați. Indigestia mea este rezultat al permanentelor diferențe de opinie cu patroana noastră, faimoasa Măcelăreasă din Caprile, veșnic recalcitranta Murcatto! Pur și simplu nu știu cum să o abordez pe femeia asta! Cu oricâtă cordialitate m-aș purta, oricât de curate mi-ar fi intențiile, ea tot îmi poartă *pică*!

— Adevărat, e cam irascibilă.

— După părerea mea, este de-a dreptul afurisită.

— Dar a trecut prin atât de multe - a fost trădată, aruncată de

pe munte, fratele i-a murit…

— Explicații, nu scuze! Toți am avut de îndurat tragedii îngrozitoare! Îți mărturisesc sincer că aproape sunt tentat să o las pe mâna destinului ei ineluctabil și să-mi caut altă slujbă.

Îi veni o idee și pufni în râs.

— Poate chiar la *ducele Orso!*

Day își ridică repede ochii spre el.

— Glumești.

Chiar fusese o vorbă de duh, deoarece Castor Morveer nu era omul care să-și abandoneze stăpânul cu care semnase un contract. În viață trebuie respectate anumite standarde de comportament, iar în profesiunea lui cu atât mai mult. Însă îl amuza să dezvolte ideea, enumerând avantajele pe degetele ridicate.

— El are de unde să-mi plătească serviciile. Plus că este cert că are *nevoie* de serviciile mele. Plus că a dovedit în repetate rânduri că nu se lasă copleșit de remușcări.

— Plus că are obiceiul să-și arunce angajații de pe munte.

Morveer se prefăcu surd.

— Nimeni n-ar trebui să fie atât de naiv încât să se încreadă în cineva care are un otrăvitor în slujba lui. Mă mir că nu m-am gândit mai devreme la asta!

— Dar… noi i-am ucis fiul.

— Haida de! Se poate trece ușor peste asemenea impedimente dacă este vorba despre avantaje reciproce, și făcu un gest nepăsător din mână.

— O simplă invenție va fi suficientă. Mereu se poate găsi câte un amărât de țap ispășitor asupra căruia să se arunce toată vina.

Day strânse din buze și dădu încet din cap.

— Un țap ispășitor. Desigur.

— Unul *amărât*.

În fond, posteritatea nu va avea de suferit dacă lumea va scăpa de un nordic mutilat. La drept vorbind, nu va avea de suferit nici dacă va pieri un pușcăriaș dement. Sau o torționară cu gura spurcată. Ideea chiar începuse să-l entuziasmeze.

— Însă deocamdată suntem legați de Murcatto și de planurile ei infructuoase de răzbunare. Auzi tu, *răzbunare*! Oare există pe lume vreun alt țel mai inutil, mai distructiv și lipsit de satisfacții?

— Credeam că asta nu ne interesează, interveni Day.

Credeam că trebuie doar să ne facem bine treaba pentru care suntem plătiți. Atâta tot.

— Corect, draga mea, foarte corect! Fiecare țel are nevoie de serviciile noastre. Ai subliniat esența chestiunii, așa cum faci întotdeauna. Ce m-aș face fără tine?

Și se îndreptă zâmbind spre aparat.

— Cum merg pregătirile noastre?

— Știu ce am de făcut.

— Bine. Foarte bine. Firește că știi. Doar ai învățat de la maestru.

Fata plecă fruntea.

— Iar eu am fost atentă la lecțiile tale.

— *Extrem* de atentă.

Morveer se aplecă să lovească ușor condensatorul și urmări cum esența de larync picura lent în retortă.

— Este vital să fii complet pregătit pentru orice eventualitate. Prudența mereu pe primul… au… Au!

Își privi încruntat brațul, pe care apăruse un punct roșu și care acuma se umfla, devenind un strop de sânge.

— Ce…

Cu o expresie stranie pe chip, Day se îndepărtă încet de el. Avea un ac în mână.

— Cineva asupra căruia să se arunce toată vina? mârâi ea. Adică eu sunt țapul ispășitor? Du-te dracului, ticălosule!

— Haide, haide, haide odată!

Lângă calul lui și cu spatele la Fiori, Credinciosul se chinuia din nou să urineze.

— Haide, haide! Ăsta-i efectul anilor petrecuți în războaie.

— Sau al faptelor tale murdare, spuse Swolle.

— Sunt convins că n-am făcut nimic atât de rău încât să merit o nenorocire ca asta. Ai senzația că niciodată nu ți-a mai venit atât de tare să faci și, când apuci să ți-o scoți, stai ca prostu’ și nu se întâmplă nimic… au… au… hai că a început!

Se lăsă pe spate, etalându-și chelia. Câțiva stropi, apoi alții. Încă o dată. Își scutură instrumentul și începu să se încheie la pantaloni.

— Asta a fost tot? îl întrebă Swolle.

— Da’ tu ce treabă ai? se răsti generalul. Vrei să mi-l păstrezi într-o sticlă? E efectul vârstei, atâta tot.

Urcă gheboșat panta, ținându-și cu o mână mantia roșie ca să nu și-o murdărească de noroi. Se lăsă pe vine lângă Fiori.

— Gata. Totul e în ordine. Ăla-i locul?

— Ăla.

Casa se afla la capătul unui teren îngrădit, în mijlocul unui ocean de grâu cenușiu, sub un cer cenușiu, cu nori cenușii mânjiți de lumina apoasă a zorilor. Prin geamurile înguste ale hambarului se vedea ceva lumină slabă, dar altceva nimic. Fiori își frecă palmele cu degetele. Nu trădase niciodată. Mă rog, niciodată nu mai comisese vreun act de trădare atât de clară și acum era foarte nervos.

— Pare liniște.

Credinciosul își trecu palma peste bărbia acoperită cu țepi albi.

— Swolle, ia doișpe oameni și du-te de te ascunde în pâlcul ăla de copaci dintr-o parte. Dacă ne observă și vor s-o ia la fugă, ai să le poți tăia calea.

— Mare dreptate ai, domnule general! Simplu și elegant.

— Nimic nu-i mai dăunător decât să faci prea multe planuri. Cu cât ai de ținut minte mai multe indicații, cu atât e mai posibil s-o faci de oaie. Nu-i cazul să-ți zic să n-o faci de oaie, Swolle, nu-i așa?

— Mie? Nu, domnule. Mă ascund printre copaci și atac dacă văd pe cineva fugind. Exact ca la Malul Înalt.

— Doar că acum Murcatto e în tabăra ailaltă, da?

— Da. Mama dracului de ticăloasă!

— Haide, haide! spuse Credinciosul. Dă dovadă de puțin respect. Că doar ai ovaționat-o pe vremea când te ducea la victorie. Păcat că s-a ajuns aici. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie s-o mai respectăm.

— Da. Îmi pare rău, zise Swolle.

Se gândi puțin și apoi continuă:

— N-ar fi mai bine să încercăm să ne furișăm printre copaci pe jos? Că doar n-o să intrăm călare în casa aia, nu?

Credinciosul îl privi lung.

— Nu cumva te-au ales pe tine general cât eu mi-am văzut de pișare?

— Cum? Nu, sigur că nu, doar…

— Asta cu furișatul nu-i stilul meu, Swolle. Știind cât de des te speli, sunt convins că Murcatto o să-ți simtă parfumul încă de la

o sută de metri și o să te aștepte pregătită. Nu, o să mergem călare. Și n-o să-mi ostenesc inutil genunchii. Putem coborî de pe cai imediat ce verificăm locul. Dar prefer să fiu în șa dacă Murcatto ne rezervă ceva surprize.

Se încruntă la Fiori.

— Ai vreo problemă cu planul meu, băiete?

— Niciuna.

Din câte își putuse da seama Fiori, Credinciosul era unul dintre oamenii excelenți ca secunzi, dar foarte proști ca șefi. Mulți mușchi și niciun strop de imaginație. Știa o singură metodă de luptă și se încăpățâna s-o folosească și acum, indiferent dacă era potrivită sau nu. Însă Fiori nu avea de gând să-l contrazică. Conducătorii puternici pot aprecia ideile mai bune ale celorlalți, dar nu și cei slabi.

— Crezi că poți să-mi dai acum barda înapoi?

Credinciosul rânji.

— Normal că ți-o dau. Imediat ce-o văd moartă pe Murcatto. Haide!

Se împiedică în mantie și și-o aruncă furios peste un umăr.

— Afurisită cârpă! Știam că trebuia să-mi fi luat una mai scurtă.

Fiori aruncă o ultimă privire spre casa din câmp, apoi îl urmă, clătinând din cap. Foarte adevărat că nimic nu-i mai dăunător decât un plan prea elaborat. Dar pe locul doi se află planul prea superficial.

Morveer bătu des din pleoape.

— Dar…

Vru să facă un pas către Day, numai că i se înmuie glezna și, ca să nu cadă, se sprijini de masă, răsturnând un flacon și vărsându-i conținutul efervescent. Își duse mâna la gât. Începuse să-l ardă toată pielea. Își dădu seama ce făcuse fata și simți că-i îngheață sângele în vine. Știa care vor fi consecințele.

— Regele… hârâi el abia auzit, Otrăvurilor?

— Ce altceva? Prudența mereu pe primul loc.

Morveer se strâmbă. Se strâmbă din cauza înțepăturii din braț. Se strâmbă din cauza rănii provocate de această trădare amară. Începu să tușească, se prăbuși în genunchi. Întinse o mână tremurătoare.

— Dar…

Day îi lovi mâna cu vârful piciorului.

— Blestemat să nu fii înțeles de nimeni?

Chipul fetei era schimonosit de dispreț. Ba chiar de ură. Masca aceea încântătoare de supunere, de admirație, de inocență căzuse în cele din urmă.

— Ce crezi că e de înțeles despre tine, parazit care te crezi buricul pământului? Ești transparent ca o foiță!

Aceasta a fost ofensa cea mai profundă - ingratitudinea asta a ei, după tot ce-i oferise! Cunoștințele lui, banii lui, afecțiunea lui... părintească!

— Personalitatea unui țânc cu năbădăi în trupul unui ucigaș! Deopotrivă fanfaron și laș. Castor Morveer, cel mai mare meșter de otrăvuri din lume? Mai degrabă cea mai mare pacoste...

Morveer țâșni cu o agilitate desăvârșită, îi crestă glezna cu bisturiul din mână, se rostogoli pe sub masă și ieși în cealaltă parte, rânjind la ea printre toate aparatele și flăcările de la arzătoare și formele distorsionate ale eprubetelor și sclipirea sticlei și metalului.

— Ha-*ha!* zbieră el cu energie, fără să dea vreun semn că ar fi avut de gând să moară. Să mă otrăvești *tu* pe *mine? Marele* Castor Morveer răpus de *ucenica* lui? *Nu* prea cred!

Day își privi buimăcită glezna însângerată, apoi ridică ochii mari spre el.

— Nu există niciun Rege al Otrăvurilor, proasto! chicoti el. Ții minte metoda aia pe care ți-am arătat-o și prin care se obține un lichid cu miros, gust și aspect de apă? Ei bine, chiar apă este! Total *inofensivă*! Spre deosebire de picătura de substanță de pe lama bisturiului meu, care ar putea ucide doisprezece cai!

Își strecură mâna în interiorul cămășii, alegând fără greșeală fiola și scoțând-o la lumină. Înăuntru se afla un lichid limpede.

— Antidotul.

Fata tresări, vru să se repeadă la el pe lângă masă, dar picioarele n-o mai ascultau, așa că Morveer se feri de ea cu foarte mare ușurință.

— *Extrem* de rușinos, draga mea! Uită-te la noi cum ne fugărim într-un hambar, în mijlocul câmpurilor Styriei! *Îngrozitor* de rușinos!

— Te rog, șuieră ea. Te rog, o să... o să...

— Nu ne pune pe amândoi într-o situație stânjenitoare. Acum ți-ai dat arama pe față, tu... tu *harpie* nerecunoscătoare! Te-ai

demascat, trădătoare *turbată*!

— N-am vrut să pice vina pe mine, atâta tot! Murcatto a zis că, mai devreme sau mai târziu, tu ai să treci de partea lui Orso! Și că o să mă faci țap ispășitor! Murcatto a zis…

— *Murcatto?* Preferi să o crezi pe *Murcatto*, în loc să mă crezi pe *mine?* O crezi pe degenerata aia, dependentă de opiu? Pe *măcelăreasa* aia notorie o crezi tu? O, lumină din ceruri, *călăuzește*-mi tu pașii! Am fost un imbecil când am avut încredere în voi două! Însă ai avut dreptate când ai zis că sunt precum un copil. *Neprihănit* și *inocent*! Cu sufletul plin de *compasiune* nemeritată de nimeni dintre cei din jur!

Îi azvârli fiola.

— Să nu mai spună nimeni… zise el, urmărind-o pe Day cum bâjbâia cu mâinile prin paiele de pe jos, că nu aș fi…

Acum fata găsise fiola și îi scotea dopul.

— …la fel de generos, milostiv și iertător ca toți ceilalți meșteri ai otrăvurilor…

Day sorbea lacomă lichidul.

— …din *întreg* Cercul Lumii.

Zguduită, fata se șterse la gură și oftă prelung.

— Trebuie… să discutăm.

— Cu siguranță. Însă nu avem prea mult timp la dispoziție.

Day clipi nedumerită și imediat un spasm straniu îi strâmbă trăsăturile. Exact cum anticipase otrăvitorul, care încreți nasul și aruncă bisturiul pe masă.

— N-a fost nicio otravă pe lamă, dar tu tocmai ce-ai băut o fiolă cu soluție nediluată de floare-de-leopard.

Fata se prăbuși. Dădu ochii peste cap. Pielea i se făcu roz. O apucară convulsiile. Făcu spume la gură.

Morveer se apropie și se aplecă deasupra ei. Un rictus urât îi dezgoli dinții și începu să se împungă cu degetul în piept.

— Ai vrut să mă omori pe *mine*? Să mă otrăvești pe *mine*? Pe Castor *Morveer*?

Tocurile de la pantofii lui Day începură să danseze iute pe pământul bătătorit, stârnind norișori de praf.

— *Eu* sunt Regele Otrăvurilor, tu… tu, *proasto* cu chip de copil!

Dansul se transformă în tremurat. Fata își arcuise incredibil de mult spatele.

— Câtă *insolență* din partea ta! Câtă *aroganță!* Ce *afront!*

Câtă, câtă, câtă…

Căuta cu sufletul la gură cuvântul potrivit și prea târziu își dădu seama că Day murise. Trupul ei se relaxă treptat.

— Rahat! răcni el. Rahat cu *moț*!

Ca zăpada în zilele calde, tot așa începuse să se topească firava satisfacție a victoriei în fața cruntei sale dezamăgiri și a dureroasei trădări căreia îi căzuse victimă. Ca să nu mai pomenească de inconvenientele rezultate din noua lui situație de mare maestru al otrăvurilor fără asistentă și fără patroană. Da, chiar așa, pentru că ultimele cuvinte ale lui Day îi dovediseră fără putință de tăgadă că Murcatto era de vină pentru tot. Că îi pusese la cale moartea, după tot cât făcuse el pentru ea, după toată strădaniile lui altruiste pentru care nu primise nicio mulțumire. Oare de ce nu se gândise că se va ajunge aici? Cum de nu se așteptase la una ca asta, după toate tragediile suferite în întreaga lui viață? Pur și simplu era un om mult prea bun pentru ținuturile acestea crude, pentru epoca aceasta necruțătoare. Prea încrezător în oameni și prea prietenos pentru binele lui. Avea tendința de a vedea lumea în nuanțele trandafirii ale propriei sale amabilități și era pe veci blestemat să aștepte tot ce-i mai bun din partea oamenilor.

— Transparent ca hârtia, așa zici? Rahat! Tu… *rahat cu ochi*!

Iritat la culme, se apucă să lovească cu piciorul în trupul inert al lui Day, făcându-l să se cutremure din nou.

— Mă cred *buricul pământului,* așa zici? aproape că zbieră el. *Eu?* Tocmai *eu*? Când nu-i… nimeni… mai *modest* decât mine… în… toată… lumea… *asta*!

Își dădu brusc seama că nu se cuvenea ca un om cu sensibilitatea lui nemărginită să lovească cu piciorul într-o persoană deja moartă, mai cu seamă într-una la care ținuse ca la o fiică. Și se simți copleșit de un val de regrete melodramatice.

— Îmi pare rău! Atât de rău îmi pare!

Se puse în genunchi lângă Day, îi îndepărtă cu blândețe părul de pe frunte, îi atinse obrazul cu degete tremurătoare.

— Îmi pare atât de rău, dar… dar de ce? Nu te voi uita niciodată, dar… au… câh!

Un miros puternic de urină îi înțepă nările. Cadavrul se golea - inevitabil efect al dozei colosale de floare-de-leopard. Iar un om cu experiența lui ar fi trebuit să se aștepte la asta. Balta se

întinsese și urina se îmbibase în țesătura pantalonilor lui. Se ridică repede, strâmbându-se îngrețoșat.

— Rahat! Rahat!

Într-un acces de furie, înșfăcă o sticluță și o aruncă în perete.

— Fanfaron și laș?

O mai izbi încă o dată pe Day, se lovi la degete și începu să șchiopăteze prin hambar.

— Murcatto!

O, da! Diavolița care-i instigase ucenica la trădare. Cea mai bună și cea mai dragă ucenică pe care o pregătise de când fusese obligat să-l otrăvească pe Aloveo Cray în Ostenhorm, ca măsură preventivă. Știa că ar fi trebuit s-o omoare pe Murcatto chiar atunci când îi intrase în livadă. Dar dimensiunea, importanța, aparenta imposibilitate a misiunii pe care ea i-i oferise i-au gâdilat vanitatea.

— Blestemată vanitate! *Singurul* defect din caracterul meu!

Dar nu se va răzbuna.

— *Nu.*

Nu va apela la ceva atât de degradant și necivilizat. Nu așa se comporta Morveer. Nu era vreun sălbatic, vreun animal, ca Șerpoaica din Talins și clica ei. Ci un domn cultivat și rafinat, cu cele mai înalte standarde de morală. Cu toată truda lui loială, acum avea buzunarele cam goale, așa că era obligat să-și găsească de lucru. Un patron bun și un grup de asasini disciplinați și bine motivați, alături de care ar obține un „profit bun și cinstit”.

Și cine l-ar plăti ca s-o ucidă pe Măcelăreasa din Caprile? Și pe complicii ei primitivi? Răspunsul nu era deloc greu de găsit.

Se întoarse cu fața spre geam și exersă cea mai servilă plecăciune din arsenalul său, cea cu învârtitul din deget la sfârșit.

— Mare Duce Orso, este o onoare incompa… *rabilă.*

Se îndreptă de șale și se încruntă. Pe creasta dealului din zare se vedeau siluetele mai multor călăreți.

— Pentru onoare, glorie și, mai presus de toate, o răsplată frumușică!

Credinciosul își trase sabia într-un vacarm de râsete.

— Haideți!

Și rândurile de călăreți se puseră în mișcare, având grijă să

nu se răzlețească prea mult prin holdele de grâu. Intrară pe terenul îngrădit și își struniră caii.

Fiori era alături de ei. Nici nu prea avea ce face altceva, de vreme ce Credinciosul se afla lângă el. Iar să rămână în urmă ar fi fost un gest necuviincios. Și-ar fi dorit să aibă barda la îndemână. Numai că, de obicei, atunci când îți dorești un lucru ai parte exact de opusul lui. Plus că începuseră să galopeze sănătos și era o idee bună să țină hățurile cu ambele mâini.

Mai aveau doar o sută de metri. Liniște și pace. Fiori cercetă atent casa, zidul scund, hambarul. Încercă să se concentreze, să se pregătească. Acum planul i se părea unul prost. Și la vremea respectivă tot prost i se păruse, dar era cu mult mai rău când trebuia să-l pună în practică. Terenul trosnea sub copitele cailor, șaua sălta sub fundul lui plin de bătături dureroase, vântul rece îi ințepa ochiul bun și îi gâdila cicatricele de pe obrazul fără bandaje. Credinciosul călărea în dreapta lui, țeapăn în șa, cu mantia fluturându-i în spate, cu sabia ridicată și urlând:

— Încet! mai încet!

În stânga, rândurile de călăreți se mișcau și se unduiau. Chipuri de oameni și capete de cai. Sulițe îndreptate în sus și sulițe îndreptate în jos. Sulițe îndreptate în toate direcțiile. Fiori își scoase picioarele din scările șeii.

Și atunci se deschiseră deodată toate obloanele casei, cu un bubuit răsunător. La ferestre erau osprienii. Iar prima lumină a zilei căzu peste alții, ascunși în spatele zidului, care acum se ridicau cu arbaletele ațintite asupra oamenilor conduși de Credinciosul Carpi. Și uite cum vine o clipă când trebuie să faci un anumit lucru și să te doară fix undeva de urmări. Trase adânc aer în piept, apoi se aruncă în lateral de pe șa. Și, dincolo de tropotul copitelor, de zăngănitul armelor, de vâjâitul vântului, Fiori auzi țipătul ascuțit al Monzei.

Atunci se izbi de sol și-și mușcă limba. Luă o gură de noroi și începu să se rostogolească gemând. O dată și încă o dată și încă o dată. Lumea se învârtea în jurul lui, cerul negru și pământul moale, caii și oamenii. Pe lângă el duduiau copitele, aruncându-i noroi în ochiul teafăr. Auzi strigăte. Reuși să se ridice în genunchi. Peste el se prăvăli un călăreț mort, trântindu-l din nou pe spate.

Morveer se duse la ușa hambarului și o deschise doar cât să-

și poată scoate capul afară. Tocmai atunci soldații osprieni se ridicau din spatele zidului, lansând o salvă disciplinată și ucigătoare de săgeți.

Călăreții tresăreau și se prăbușeau din șei, caii cădeau și-și aruncau călăreții cât colo. Trupuri sfârtecate, îngrășând pământul ud. Brațe bezmetice agitându-se zadarnic. Animale și oameni urlau și se tânguiau de uluire și furie, de durere și teamă. Vreo doisprezece călăreți erau deja întinși pe jos, dar ceilalți porniră la atac fără șovăire. Săbiile sclipeau deasupra chipurilor încrâncenate. Strigătele lor de luptă umpleau văzduhul împreună cu gemetele camarazilor muribunzi.

Morveer începu să scâncească, închise repede ușa și se lipi cu spatele de ea. Bătălie pe viață și pe moarte. Mânie nestăpânită și joc al întâmplării. Metale ascuțite mișcându-se cu foarte mare viteză. Sânge vărsat, creieri terciuiți, trupuri spintecate, măruntaie dezgustătoare. Modalitate extrem de necivilizată de rezolvare a problemelor și care evident că nu făcea parte din domeniul său de competențe. Propriile-i măruntaie - deocamdată la adăpost în abdomen - gâlgâiră o dată de groază și scârbă. Apoi se contractară dureros, urmare a sentimentului de groază - mult mai logic decât orice altceva - care îl copleși. Dacă Murcatto avea să câștige lupta asta, atunci nu mai era cazul să-și ascundă intențiile ucigașe în ceea ce îl privea. Dacă învingeau cele O Mie de Săbii, atunci el ar fi fost considerat complice la asasinarea prințului Ario. Oricare ar fi fost rezultatul, viața lui nu va mai valora nimic.

— La naiba!

Curtea fermei se transforma cu repeziciune într-un abator. Geamurile hambarului erau mult prea înguste și nu se putea strecura pe acolo. Să se ascundă în șură? Dar ce, avea cinci ani? Să se întindă pe jos, lângă Day, și să facă pe mortul? Cum? Să se culce în urină? Niciodată! Se repezi în fundul hambarului și începu să lovească disperat peretele din lemn, în căutarea unei ieșiri de acolo. Descoperi o scândură desfăcută și începu s-o lovească cu piciorul.

— Sparge-te, *ticăloaso*! Sparge-te! Sparge-te! *Sparge-te!*

Zgomotele bătăliei din curte deveneau tot mai puternice. Morveer tresări când ceva se izbi de o latură a hambarului, zgâlțâind grinzile și stârnind o ploaie de praf. Scâncind de frică și de nervi, cu chipul acoperit de sudoare, meșterul otrăvurilor

porni din nou să lovească scândura. Și reuși s-o spargă. Prin gaură se strecura acum lumina slabă de afară. Morveer se lăsă în genunchi, se întoarse într-o parte și își strecură capul prin deschizătura aia. Văzu câmpul, lanurile de grâu, un pâlc de copaci cam la două sute de metri depărtare. Salvarea lui. Își scoase cu greu un braț, cu care încercă în van să se apuce de latura exterioară a hambarului. Mai scoase și un umăr, apoi jumătate din piept. Și se înțepeni.

Mare dovadă de optimism din partea lui să creadă că va putea trece fără probleme prin deschizătura aia. În urmă cu zece ani fusese subțire ca un ram de salcie și ar fi putut să se strecoare cu grație de balerin printr-un loc cât jumătate din ăsta. Însă prăjiturile savurate de atunci încoace făceau imposibilă această operațiune, plus că l-ar putea costa acum chiar viața. Se suci, se zvârcoli, își mușcă buzele de durere când muchiile tăioase ale lemnului i se înfipseră în burtă. Oare așa îi era sortit să piară? Oare așa îl vor găsi? Oare aceasta va fi povestea pe care o vor spune în batjocură peste ani? Oare asta va lăsa el posterității? Marele Castro Morveer, moartea fără chip, cel mai temut dintre toți meșterii otrăvitori, blocat într-o crăpătură din spatele unui hambar în vreme ce voia s-o ia la sănătoasa de la locul unei bătălii?

— Ale naibii *prăjituri*! zbieră el și se împinse cu un ultim efort supraomenesc.

Scrâșni din dinți când un ticălos de cui îi sfâșie cămașa pe din două și-l zgârie adânc pe piept.

— La naiba! Rahat!

Își trase și picioarele prin deschizătura din perete. În sfârșit eliberat din îmbrățișarea dureroasă a tâmplăriei de proastă calitate și plin de așchii în cele mai ciudate locuri, Morveer începu să fugă prin grâul până la brâu spre adăpostul pe care i-l ofereau copacii.

Probabil că nici cinci pași bâlbâiți nu făcuse, când se împiedică și se lungi în noroi. Se ridică cu greu în picioare, blestemând cu patimă. Dar grâul invidios îi smulsese unul dintre pantofi atunci când căzuse.

— Luate-ar naiba de *grâu*!

Tocmai ce începuse să și-l caute, când auzi niște bubuituri puternice. Ridică îngrozit privirea și nici nu-i veni să-și creadă ochilor când văzu vreo doisprezece călăreți ieșind în galop

dintre copacii spre care fugea el. Se îndreptau acum spre el, cu sulițele coborâte.

Scoase un guițat jalnic, se răsuci pe călcâie și, fără să-i mai pese de piciorul descălțat, porni să șchiopăteze înapoi spre crăpătura din perete care îl maltratase atât de tare la prima lor întâlnire. Își băgă un picior înăuntru și scânci când își turti din greșeală trufandalele de una dintre scânduri. Auzi tropotul cailor tot mai aproape și simți cum i se încrețește carnea pe spinare. Nici cincizeci de metri nu mai aveau până la el. Vedea bine ochii holbați ai călăreților și ai cailor, dinții dezveliți ai oamenilor și ai cailor. Lumina zorilor reflectată în metalul armelor, neghina treierată de copitele iuți. Oare îl vor treiera și pe el? Pe sărmanul, pe modestul Castor Morveer, care nu-și dorise decât să fie...

Colțul hambarului se aprinse. Se auzeau pocnetele și trosnetele lemnului cuprins de flăcări. Haosul puse stăpânire pe văzduh: o bucată dintr-o grindă, fragmente de scânduri, cuie îndoite, un nor de așchii și scântei. Grâul copt din apropiere se culcă la pământ sub tăvălugul unei flăcări. Și din el apărură brusc două butoaie obișnuite, chiar în calea călăreților năvalnici.

Butoiul din dreapta explodă cu o flacără orbitoare. Imediat îl urmă și al doilea. Două mari fântâni arteziene cu pământ în loc de apă țâșniră spre cer. Calul din frunte încremeni, prizonier între ele două, se răsuci și apoi se făcu fărâme, împreună cu călărețul lui. Resturile au fost înfășurate în norii de praf și, probabil, transformate în carne tocată.

Un suflu fierbinte îl izbi pe Morveer, sfâșiindu-i cămașa, și așa ruptă, răvășindu-i părul, înțepându-i ochii. O clipă după aceea îi ajunse la urechi și tunetul dublei detonații, făcând să-i clănțăne dinții în gură. Cei doi cai din capetele rândului, rămași oarecum întregi, se treziră azvârliți în aer. Unul dintre ei, cu mațele pe afară, se prăbuși în lanul de grâu, aproape de copacii dintre care apăruseră.

Bulgări de pământ loviră peretele din scânduri. Praful începu să se așeze. Porțiuni mari de grâu ardeau mai domol în vecinătatea exploziei, împuțind aerul cu fum înțepător. Din cer încă mai ploua cu fragmente carbonizate de lemn, neghină arsă, bucăți de oameni și animale. Cenușa plutea ușor în adierea vântului.

Parcă niciodată Morveer nu se mai simțise atât de uimit. Să fi

fost un foc gurkian, sau ceva mai întunecat, mai... ocult? Tocmai când reuși să se smulgă dintre scânduri și o luă la fugă prin lanul de grâu, apăru cineva de după colțul hambarului care încă mai fumega.

Gurkiana. Ishri. Cu un braț și poalele hainei brune în flăcări. Își dădu seama doar când focul îi urcă până aproape de gât și, fără grabă, își scoase haina și o aruncă. Rămase înfășurată doar în bandaje imaculate, din cap și până în picioare - trup de regină antică a deșertului, îmbălsămată și pregătită pentru ceremonia funerară. Privi lung spre copaci, zâmbi și clătină încet din cap.

Apoi, pe un ton vesel, rosti câteva cuvinte în kantică. Morveer nu cunoștea la perfecție limba aceasta, dar i se păru că femeia spusese „nu ți-ai pierdut îndemânarea, Ishri”. Își plimbă ochii negri peste holdele de grâu, moment în care meșterul otrăvurilor se grăbi să se ascundă mai bine. Și după aceea se întoarse și dispăru după colțul hambarului, pe unde venise. Și Morveer avu impresia că o aude chicotind ca pentru sine.

— Nu ți-ai pierdut îndemânarea.

Morveer se simțea cuprins de dorința copleșitoare - și deplin justificată, după părerea lui - de a fugi de acolo, fără să mai privească înapoi. Așa că se târî pe burtă printre spicele de grâu stropite cu sânge. Către copaci. Centimetru cu centimetru. Îl usturau plămânii din cauza efortului, răsuflarea i se transformase în icnete hârâite. Groaza pusese stăpânire pe el.

Roata morii

Monza își trase sabia Calvez, iar omul scoase un geamăt slab. Șocul îi boțise trăsăturile. Își apăsa cu ambele mâini rana mică din piept. Făcu un pas nesigur înainte, ridicându-și cu mare greutate sabia-i scurtă, de parcă ar fi cântărit cât o nicovală. Monza se feri din drumul lui și îl străpunse într-o parte prin vesta din piele cu ținte, chiar sub coaste. Omul întoarse capul spre ea. Fața i se făcuse rozalie, obrajii îi tremurau, venele i se umflaseră pe gâtul întins. Dar se prăbuși imediat ce Monza trase sabia, de parcă doar lama aceea îl ținuse în picioare până atunci. O privi în ochi.

— Spune-i... șopti el.

— Ce?

— Spune…

Încercă să se ridice. Un obraz îi era acoperit cu o crustă de praf. Apoi icni, vomită un lichid negru și nu se mai mișcă.

Monza își dădu brusc seama că îl cunoaște. Parcă îl chema Baro, sau Paro, sau un alt nume scurt și cu „o” la sfârșit. Văr cu bătrânul Swolle. Fusese la Musselia, după asediu și după ce prădaseră întregul oraș. Râsese cu lacrimi la una dintre glumele lui Benna. Își amintea episodul acesta, pentru că tocmai îl omorâseră pe Hermon și-i furaseră aurul și nu părea chiar un moment potrivit pentru glume. Oricum ea nu avusese deloc chef de râs.

— Varo? murmură ea, încercând să-și aducă aminte care fusese gluma.

Auzi un scârțâit de scânduri și observă o mișcare și se lăsă fulgerător jos. Dușumeaua o lovi în cap. Se ridică și camera se răsturnă și ea se izbi de perete, sparse geamul cu cotul, mai să treacă cu totul prin el. De afară veneau urlete, zgomote de bătălie.

Pe lângă stelele verzi, mai reuși să vadă cum se repede ceva la ea. Făcu o tumbă în lateral și auzi cum se lovește de perete. Așchii de tencuială îi înțepară fața. Țipă, se dezechilibră, vru să lovească forma neagră cu sabia Calvez, dar văzu că avea mâna goală. O scăpase la un moment dat. La geam era cineva.

— Benna? bâigui ea, simțind cum îi curge sânge din gură.

Dar nu era timp de glume. Ceva o izbi puternic în spinare, lăsând-o fără aer. Văzu metalul mat al unei ghioage. Un chip rânjit de bărbat, în jurul gâtului căruia tocmai se înfășura un lanț care îl smucea în sus. Camera își încetă balansul. Deși îi vâjâia sângele în cap, Monza încercă să se ridice în picioare, dar căzu la loc.

Vitari strângea lanțul. El o lovi cu un cot și, cu cealaltă mână, încercă să slăbească presiunea. Dar Vitari nu se lăsa. Monza reuși în sfârșit să se ridice și se îndreptă clătinându-se către ei. Bărbatul vru să-și scoată cuțitul de la brâu, însă ea i-o luă înainte, îi imobiliză brațul cu mâna stângă, își scoase pumnalul cu cea dreaptă și începu să-l înjunghie.

— Îh, îh, îh!

Pleosc, scârț, buf, bang! Suspinele ei bolborosite, gemetele lui chirăite și mârâitul înfundat al lui Vitari se contopiră într-un talmeș-balmeș de zgomote animalice. Ar fi scos cam aceleași

sunete și în timpul unui coit. Pleosc, scârț, buf! Îh-îh-îh! Ah-ah-ah!

— Ajunge! șuieră Vitari. E mort!

— Îh!

Aruncă pumnalul. Brațul îi era plin de sânge până la cot, iar mâna cu mănușă i se contractase într-un fel de clește cumplit de dureros. Se întoarse, păși greoi peste cadavrul unui soldat osprian și ieși prin tăblia spartă a ușii în lumina de afară, care-i răni și mai tare ochii.

Un alt bărbat, cu obrazul mânjit de sânge, vru s-o înșface, aproape o trase peste el atunci când căzu. Un mercenar, care încerca să se ridice în picioare, se prăvăli în nas, înjunghiat în spate. Apoi osprianul care înfipsese sulița în el primi o copită în cap de la un cal din apropiere. Îi zbură coiful de oțel, iar el se prăbuși ca un copac doborât. Haos de oameni și cai - uragan de copite, arme, armuri și praf.

La nici zece metri de ea, în mijlocul harababurii de trupuri, se afla Credinciosul Carpi, călare pe calul lui uriaș și zbierând ca un nebun. Nu se schimbase prea mult - aceeași față lată, onestă, acoperită cu cicatrice. Aceeași chelie, aceeași mustață stufoasă și albă, aceiași țepi pe obraji. Numai că acum purta o platoșă strălucitoare și o mantie roșie și lungă, mai potrivite pentru un duce, nu pentru un mercenar. Din umăr îi ieșea o săgeată de arbaletă, drept care mâna dreaptă îi atârna bleagă și nefolositoare. Dar în cealaltă ținea sabia și arăta cu ea spre casă.

Straniu, dar Monza simți un val de căldură la vederea lui. Așa cum simți când deslușești chipul unui prieten vechi în mulțime. Acesta era Credinciosul Carpi, care condusese cinci atacuri sub comanda ei. Care luptase pentru ea și pe ploaie, și pe ninsoare. Care nu o dezamăgise niciodată. Credinciosul Carpi, căruia i-ar fi putut încredința chiar viața ei, pentru ca el s-o vândă în schimbul scaunului lui Cosca. I-a vândut viața și a vândut-o și pe cea a fratelui ei.

Numai că valul ăsta de căldură nu dură mult. Și cu el dispăru și starea de amețeală, lăsându-i doar furia care îi opărea mațele și o durere ascuțită în cap, acolo unde monedele îi țineau țeasta îmbinată.

Când n-au de ales, mercenarii sunt luptători excelenți, dar preferă jaful în locul bătăliilor, așa că fuseseră surprinși de

explozii și zguduiți la vederea oamenilor care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Sulițe, dușmani în toate clădirile, arcași la ferestre și pe acoperișul plat al grajdului, trăgând în voie. Doborât din șa, unul dintre călăreți scoase un țipăt ascuțit, iar sulița lui se rostogoli până la picioarele Monzei.

Doi dintre camarazii lui își întoarseră caii ca să fugă de acolo. Unul reuși să ajungă doar până pe terenul îngrădit. Celălalt miorlăi prelung când îl străpunse o sabie. Dar își agăță piciorul în scara șeii și calul îl târî după el. Credinciosul Carpi nu era laș, însă nu reziști treizeci de ani în meseria asta dacă nu știi când trebuie să te retragi. Dintr-o singură lovitură crăpă țeasta unui soldat osprian, își întoarse calul și dispăru după colțul casei.

Monza apucă sulița cu mâna înmănușată, prinse cu cealaltă hățurile calului fără călăreț și se urcă în șa. Parcă dorința fierbinte de a-l vedea mort pe Carpi îi adusese înapoi ceva din vechea-i sprinteneală. Întoarse calul spre zidul fermei, îl îmboldi cu călcâiele și sări peste el. Și peste un osprian care își zvârli cât colo arbaleta și se aruncă zbierând la o parte din drumul ei. Săltând cu putere în șa, Monza ateriză în cealaltă parte și porni la deal cu calul furat. Strânse bine sulița în mâna stângă, apucă bine hățurile în mâna dreaptă, se lipi de spinarea calului și îl împunse iar cu călcâiele, îmboldindu-l să meargă mai departe. Îl zări o clipă pe Carpi pe creasta colinei - siluetă neagră pe fundalul albastru al cerului. Apoi mercenarul își întoarse calul și se îndepărtă.

Monza țâșni din lanul de grâu și o luă la galop peste un câmp cu mărăcini. Nu prea departe în fața ei, Carpi sări peste un gard viu, dar ateriză cam prost, aproape să cadă din șa. Monza alese mai bine locul prin care să sară și ateriză fără probleme. Distanța dintre ei se micșora tot mai tare. Monza se uita înainte, numai și numai înainte. Fără să se gândească la viteza calului, la pericol sau la durerea din mână. Nu se gândea decât la Credinciosul Carpi și la calul lui și la dorința ei covârșitoare de a-și înfige sulița într-unul dintre ei.

Galopară de-a curmezișul unui câmp necultivat și acoperit cu un strat gros de noroi, îndreptându-se către ceva ce, de la distanța aceea, părea a fi o apă curgătoare. Lângă ea lucea în soarele dimineții o clădire dată cu var - probabil o moară, din câte își putu da seama Monza, în timp ce lumea se zguduia, se clătina și vâjâia în jurul ei. Strânse ochii înaintea vântului și se

întinse peste grumazul calului, strângând și mai bine sulița îndesată sub braț. Forțându-se să-l ajungă din urmă pe Credinciosul Carpi. Dorindu-și răzbunarea cu orice preț. Și se părea că armăsarul lui se rănise la săritura nereușită peste gard, pentru că ea se apropia acum de el tot mai mult, tot mai repede.

Între ei mai erau doar trei lungimi de cal, apoi doar două. Obrajii Monzei erau stropiți cu noroiul azvârlit de copitele calului lui Carpi. Se îndreptă în șa și ridică sulița. O rază de soare îi atinse în treacăt vârful. Credinciosul aruncă o privire peste umăr și ea văzu din nou chipul lui cunoscut - acum cu o sprânceană năclăită de sânge de la o tăietură de pe frunte. Îl auzi cum mârâie, îl văzu cum își îndeasă pintenii în burta calului, însă bietul animal era unul mătăhălos, mai util în atacuri decât la retrageri.

Monza scoase un strigăt triumfător când își înfipse sulița în crupa calului lui Carpi. Animalul tresări puternic, se cabră, scutură disperat din cap. Credinciosul se zdruncină în șa. Un picior îi ieși din scară. Armăsarul mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși. Monza trecu în goana mare pe lângă Carpi. Îi auzi țipătul și mai auzi și bufniturile făcute de calul care se rostogolea peste câmpul înnoroiat.

Trase hățurile cu mâna dreaptă și își opri calul, care fornăia și se scutura și căruia îi tremurau picioarele de la cursa aia nebună. Îl văzu pe Carpi cum se adună de pe jos, cu mișcări nesigure, ca de om beat. Mantia roșie și lungă i se încolăcise în jurul picioarelor și era toată plină cu noroi. Se miră să-l vadă că încă mai trăiește, dar se și bucură în același timp. Gobba, Mauthis, Ario, Ganmark - toți ăștia fuseseră complicii lui Orso atunci când îi făcuse ei ce-i făcuse, atunci când îi făcuse fratelui ei ce-i făcuse. Și toți plătiseră pentru asta. Însă niciunul nu-i fusese prieten. În timp ce Credinciosul călărise alături de ea. Împărțise pâinea cu ea. Băuse din plosca ei. Și îi zâmbise. Îi zâmbise și apoi o înjunghiase în spate și îi furase rangul.

Monza își dorea să prelungească momentul acesta.

Buimăcit, cu gura căscată și cu ochii holbați, Carpi făcu vreo doi pași nesiguri. Atunci o văzu cum stătea rânjind în fața lui. Atunci o văzu cum ridică sulița și scoate un strigăt victorios, ca un vânător care a dat peste o vulpe în loc deschis. Disperat, ținându-și la piept brațul rănit, încercă să șchiopăteze spre

marginea câmpului.

Pe Monza o durea obrazul de la zâmbetul larg, dar nu și-l șterse de pe buze. Și își îndemnă calul mai aproape de Carpi. Și mai aproape, cât să-i audă răsuflarea hârâită pe când încerca zadarnic să ajungă la râul de acolo. De multă vreme nu se mai simțise atât de fericită ca acum, când îl vedea pe jegul ăla trădător cum se târăște de frica morții. Cu mâna stângă, mercenarul își scoase sabia din teacă, vrând s-o folosească pe post de cârjă.

— Durează ceva, îi strigă ea, până ajungi să-ți folosești cum trebuie cealaltă mână! Eu știu cel mai bine! Iar tu nu mai ai atâta timp la dispoziție, Carpi!

Nu mai avea mult până la malul apei, dar știa că îl va ataca înainte să ajungă acolo.

Așa că se întoarse și ridică cu greu sabia. Monza trase de hățuri, îndemnându-și calul în lateral, iar Carpi lovi doar aerul. Ea se ridică în scări și îl lovi cu sulița în umăr, despicându-i armura, sfâșiindu-i mantia și aruncându-l în genunchi. Mercenarul gemu printre dinții încleștați. Pe platoșă îi șiroia sângele din rana cea nouă. Încercă să se scoale din nou în picioare. Monza își apropie calul de el, scoase un picior din scară și îl pocni cu putere în față, trimițându-l de-a rostogolul pe mal în jos, până în apă.

Își înfipse sulița în pământ și descălecă. Își dezmorți picioarele, privindu-l pe Carpi cum se împleticește. Apoi își scoase sulița din pământ, trase adânc aer în piept și porni pe mal, către apă.

Moara se afla puțin mai la vale - păcănitul roții ei se putea auzi de aici. Pe celălalt mal fusese ridicat un zid din bolovani, acum acoperiți cu mușchi. Blestemând și abia târându-se, Carpi încerca să ajungă la el. Dar îl apăsa armura prea grea, îl încurca mantia îmbibată cu apă, îl împiedica săgeata din umăr, îl deranja rana de suliță din braț. Nu avea nicio șansă. Așa că se mișca greu prin apa până la brâu, iar ea îl urmărea zâmbind de pe celălalt mal, cu sulița pregătită.

— Trebuie să recunosc că nu te dai bătut, Carpi. Nimeni n-ar putea spune că ești laș. Doar idiot. Imbecilul Carpi! râse ea forțat. Parcă nici nu-mi vine să cred că mi-ai căzut în cursă. După toți anii în care ai luptat sub comanda mea, ar fi trebuit să mă cunoști mai bine. Ce-ți ziceai? Că am să stau cuminte și am

să-mi jelesc nefericirea?

Gâfâind amarnic, Carpi nu-și lua ochii de la sulița din mâna ei.

— M-a mințit nenorocitul ăla de nordic.

— Nu mai poți avea încredere în nimeni în vremurile astea, nu? Ar fi trebuit să mă înjunghii în inimă, Credinciosule, nu în burtă.

— Inimă? exclamă el disprețuitor. Tu n-ai așa ceva!

Și, ridicând pumnalul, vru să se repeadă la ea prin apă. Monza îl lovi cu sulița și îi simți coada cutremurându-se în mâna ei dreaptă - mâna aia care o durea înfiorător și care numai a mână nu mai arăta - atunci când vârful se izbi de șoldul mercenarului, doborându-l. Dar Carpi se ridică iarăși și mârâi printre dinți:

— Măcar eu sunt mai bun decât tine, jigodie criminală!

— Atunci cum se face că tu te bălăcești acolo și eu am sulița, fraierule?

Și o învârti demonstrativ spre el.

— Nu te dai bătut, Carpi, trebuie să-ți recunosc meritul ăsta. N-ar putea zice nimeni că ești laș. Doar un mincinos împuțit. Trădătorul Carpi.

— Eu? Trădător? zbieră el, târându-se spre roata morii. Eu? După toți anii în care am rămas alături de tine? Am vrut să-i fiu loial lui Cosca! I-am fost loial. Mi se spune Credinciosul!

Și se lovi cu mâna însângerată în platoșa șiroind de apă.

— Așa sunt. Așa eram. Și tu m-ai făcut să nu mai fiu! Tu și cu blestematul ăla ce-ți era frate!

— Eu nu l-am azvârlit pe Cosca de pe munte, scârnăvie!

— Crezi că eu am vrut s-o fac? Crezi că am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat?

Ochii bătrânului mercenar se umpluseră de lacrimi.

— Nu am stofă de conducător! Vine într-o zi Ario la mine și-mi zice că Orso și-a dat seama că nu mai poate avea încredere în tine! Că tu trebuie să dispari! Că tu ești trecutul și eu sunt viitorul și că toți ceilalți căpitani sunt de acord. Așa că am ales calea cea mai simplă. Ce altceva să fi făcut?

Monza nu se mai simțea bine. Își aminti cum îi zâmbise Orso atunci când venise în cortul ei. *Cosca reprezintă trecutul, iar eu am hotărât că tu ești viitorul.* Și Benna, zâmbind alături de el. *Este mai bine așa. Tu meriți să conduci brigada.* Își aminti că și ea alesese calea cea mai simplă. Ce altceva să fi făcut?

— M-ai fi putut avertiza, mi-ai fi putut da șansa să…

— La fel cum l-ai avertizat și tu pe Cosca? La fel cum m-ai avertizat pe mine? Du-te la dracu’, Murcatto! Mi-ai arătat drumul și eu am mers pe el, atâta tot! Tu semeni semințele morții și tu culegi roadele lor. Iar semințele astea le-ai semănat pe tot cuprinsul Styriei! Ți-ai făcut-o cu mâna ta! Din cauza ta Benna a… phu!

Se răsuci, ducând mâinile la gât. Mantia lui elegantă se agățase în mecanismul roții de moară. Acum se înfășura tot mai strâns, trăgându-l spre bucata uriașă de lemn care se învârtea încet.

— Ce naiba!

În van lovi el cu mâna mai teafără în valțurile acoperite cu mușchi ale roții, în van lovi în buloanele ruginite - nu avea cum s-o oprească. Monza se uita la el cu gura căscată, dar fără să mai spună ceva. Sulița îi atârna acum moale în mână. Și roata îl trase în jos pe mercenar. Și mai în jos, în apa întunecată. Până la piept. Până la umeri. Până la gât.

Carpi își roti spre ea ochii bulbucați.

— Nu-s mai rău decât tine, Murcatto! Am făcut ce trebuia să fac!

Se zbătea ca să-și țină gura deasupra apei învolburate.

— Nu-s… mai… rău…

Și nu se mai văzu.

Credinciosul Carpi, care condusese cinci atacuri sub comanda ei. Care luptase pentru ea și pe ploaie, și pe ninsoare și care nu o dezamăgise niciodată. Credinciosul Carpi, căruia i-ar fi putut încredința chiar viața ei.

Clătinându-se, Monza intră în apa rece. Găsi mâna disperată a Credinciosului și îi simți degetele strângându-le pe ale ei. Se opinti și îl trase. Ridică sulița și o înfipse cât putu de tare în mecanismul roții. Intră în apă până la gât și îl apucă de la sub braț cu mâna înmănușată, chinuindu-se din răsputeri să-l tragă de acolo. Și reuși să-i scoată brațul din apa înspumată. Apoi cotul. Apoi umărul. Bâjbâi cu mâna strâmbă după catarama mantiei, dar nu reuși să-și facă degetele să o asculte. Erau prea înghețate, prea amorțite, prea fărâmate. Auzi trosnetul făcut de sulița care se frânse. Și roata morii începu din nou să se învârtească. Încet, încet, în scrâșnet de metal și scârțâit de lemn, trăgându-l din nou pe Credinciosul Carpi sub ea.

Mâna mercenarului se făcu moale. Și cu asta basta.

Cinci morți. Au mai rămas doi.

Gâfâind puternic, Monza îi dădu drumul. Văzu cum apa îi acoperă degetele palide. Apoi ieși din râu și urcă șchiopătând pe mal. Nu mai avea strop de vlagă în ea: era udă până la piele, picioarele o dureau până la os, o ustura rana din tâmplă, sângele îi pulsa cu putere în spatele ochilor. Abia reuși să bage un picior în scara șeii și să se urce pe cal.

Mai privi o dată în urmă, simți cum i se strânge tot stomacul, se aplecă într-o parte și scuipă o gură de fiere opărită. Apoi încă una. Roata îl trăsese pe Credincios sub ea și acum îl scotea prin cealaltă parte. Mâinile și picioarele îi atârnau moi, ochii îi avea larg deschiși, limba îi era afară din gură. În jurul gâtului i se încâlciseră niște tulpini de ciuma-apelor. Încet, foarte încet, roata îl ridică în aer. Trădător executat și acum prezentat drept exemplu mulțimii.

Monza se șterse la gură cu dosul brațului, își plimbă limba peste dinți ca să scape de gustul ăla scârbos și amar. O durea tot capul și i se învârtea. Poate că ar fi trebuit să-l omoare ea, să-i mai lase o ultimă fărâmă de demnitate. În fond, îi fusese prieten, nu? Sigur, nu fusese un erou, dar cine este? Fusese doar un om care își dorise să fie loial într-o lume trădătoare și într-o meserie perfidă. Un om care își dorise să fie loial, numai că aflase că loialitatea se demodase. Poate că ar fi trebuit măcar să-l tragă pe mal, măcar pacea asta să i-o ofere. Însă își întoarse calul și porni înapoi, spre fermă.

Demnitatea nu le era de prea mare folos celor vii. Și deloc celor morți. Venise aici să-l ucidă pe Credincios. Și Credinciosul era mort.

N-avea niciun rost să se mai plângă acum.

Vremea recoltei

Fiori ședea pe treptele casei, își jupuia niște piele moartă din jurul multelor zgârieturi de pe braț și se uita la un bărbat care plângea îngenuncheat lângă un cadavru. Prietenul lui. Poate chiar fratele. Nici nu încerca să se ascundă și stătea cu capul în piept și cu lacrimile picurându-i de pe bărbie. O scenă extrem de emoționantă, firește. Pentru cei cu fire sensibilă.

Așa cum fusese dintotdeauna Fiori. Pe seama acestei

slăbiciuni, fratele lui îl ironizase în copilărie, zicându-i „sensibilosul”. Plânsese la mormântul lui și plânsese și la mormântul tatălui lor. Plânsese când prietenul lui, Dobban, fusese străpuns de o sabie și se chinuise două zile până să se întoarcă în țărână. Plânsese și în noaptea de după lupta de la Dunbrec, când l-au îngropat pe Treicopaci împreună cu o jumătate din ceata lui. Iar după bătălia din Ținuturile Înalte se ascunsese și vărsase multă apă sărată din ochi. Deși atunci poate că plânsese de ușurare pentru că se terminase lupta, nu de mâhnire că muriseră niște camarazi.

Nu nega că plânsese în toate dățile alea și știa și de ce o făcuse, dar în ruptul capului nu-și mai putea aduce aminte cum se simțise atunci. Se întrebă dacă mai rămăsese cineva pe lume pentru care ar mai putea să plângă și nu-i prea plăcu răspunsul.

Luă o înghițitură de apă stătută din ploscă și privi la doi soldați osprieni care jefuiau cadavrele. Unul dintre ei întoarse un mort pe partea cealaltă, descoperindu-i măruntaiele lucioase care-i ieșeau din rană. Apoi se chinui să-i tragă cizmele din picioare, văzu că una avea o gaură în talpă și le aruncă cât colo. Fiori se uită și la alți doi osprieni - amândoi cu mânecile suflecate, iar unul cu o lopată sprijinită de umăr - care nu reușeau să pice de acord asupra locului unde să sape gropile. Se uită și la muștele care zburau leneșe prin văzduhul cețos, așezându-se puhoi pe gurile căscate, pe ochii deschiși, pe rănile proaspete. Se uită și la tăieturile adânci și crestate, la oasele fărâmate, la membrele retezate și la mațele scoase, la șiroaiele de sânge lipicios, la petele uscate de sânge, la bălțile roșii din curte. Și nu simți deloc plăcere la gândul că-și făcuse bine treaba. Dar nici dezgust. Nici vină, nici tristețe. Simțea doar că-l usturã zgârieturile, că-l deranjează zăduful umed, că i-au obosit mâinile și picioarele. Și, parcă, mai simțea și o ușoară jenă în stomac, pentru că nu mâncase nimic de dimineață.

Din casă se auzeau zbieretele cuiva - acolo se îngrijeau răniții. Hohote și zbierete multe, răgușite și fără noimă. Dar de pe jgheabul grajdului ciripea vesel o pasăre, iar Fiori descoperi că nu-i trebuia prea mult efort ca să se concentreze doar asupra ei și să uite de toate celelalte. Surâse, se sprijini de ușă, întinse picioarele și începu să dea din cap în ritmul cântecului ei. Se pare că omul se poate obișnui cu orice. Timp să aibă. Și al naibii să fi fost el dacă aveau să-l mute din locul ăsta bun zbieretele

unor amărâți.

Auzi tropot de copite și privi în jur. Monza cobora încet colina - siluetă neagră pe fundalul cerului senin. O urmări cum își îndemna calul înspumat în curtea fermei. Cum privea abătută la cadavrele împrăștiate în jur. Hainele îi erau ude, de ziceai că făcuse baie îmbrăcată. Părul îi era năclăit de sânge. Obrajii erau acoperiți cu stropi mari și roșii.

— Hei, hei, șefa! Ce mă bucur să te văd teafără!

Adevărate vorbe, dar cumva parcă ascundeau o minciună. În ultimul timp nu îl mai bucura nimic.

— Credinciosul e mort, da?

— E mort, spuse Monza, alunecând cu greutate din șa. Ți-a fost greu să-l aduci aici?

— Nu prea. A vrut să-și ia mai mulți prieteni decât plănuiserăm noi și n-am avut cum să-l împiedic. Știi cum fac oamenii când aud că e o petrecere undeva. Atât de entuziasmați erau, sărmanii. Ți-a fost greu să-l ucizi?

Monza clătină din cap.

— S-a înecat.

— Nu mai spune?! Credeam că o să-l înjunghii.

Îi ridică sabia de pe jos și i-o întinse.

— L-am și înjunghiat puțin.

Își privi arma o clipă, apoi o luă din mâinile nordicului și și-o vârî în teacă.

— După aia l-am lăsat să se înece.

Fiori ridică din umeri.

— Treaba ta. Înecul e la fel de bun ca oricare altă moarte.

— Înecul i-a venit de hac.

— Cinci din șapte.

— Cinci din șapte.

Deși nu părea într-o stare de spirit prea sărbătorească. De fapt, cam semăna cu soldatul care își bocea prietenul mort. Nici dacă ieși învingător nu te mai poți bucura. Ciudat lucru răzbunarea asta.

— Cine zbiară?

— Cineva, ridică Fiori din umeri. Nimeni. Mai bine ascultă cum ciripește pasărea aia.

— Ce să fac?

— Murcatto!

Era Vitari. În pragul ușii de la hambar, cu brațele încrucișate

în dreptul pieptului.

— Trebuie să vezi asta.

Înăuntru era răcoare și destul de întuneric. Razele soarelui pătrundeau doar printr-o spărtură din colț și prin geamurile foarte înguste și aruncau dâre aurii peste paiele murdare. O rază cădea pe Day, pe părul ei blond și răvășit, pe trupul ei contorsionat într-o poziție nefirească. Dar nu se vedea picătură de sânge. Nu se vedea nicio urmă de violență.

— Otravă! murmură Monza.

Vitari dădu din cap.

— Ironia sorții!

Pe masa de lângă cadavrul fetei era un talmeș-balmeș infernal de baghete din cupru, eprubete și sticluțe cu forme ciudate. Mai erau acolo și două arzătoare aprinse, pe care bolboroseau niște soluții. Pe Fiori vederea instrumentelor otrăvitorului îl deranjă mai tare decât cadavrul ucenicei. N-avea treabă cu cadavrele, se obișnuise cu ele. Știința însă era un teritoriul complet necunoscut.

— Mama mă-sii de știință! mormăi el. E mai rea decât magia.

— Unde-i Morveer? vru să știe Monza.

— Nici urmă de el.

Cei trei se priviră fără să clipească.

— Nu-i printre cei morți?

Fiori clătină încet din cap.

— Din păcate, nu l-am văzut printre ei.

Brusc îngrijorată, Monza făcu un pas înapoi.

— Nu trebuie să atingem nimic.

— Zici tu? mârâi Vitari. Ce s-o fi întâmplat?

— După cum arată lucrurile, probabil că a fost vorba despre o divergență de opinii între maestru și ucenică.

— Cam serioasă divergența asta, murmură Fiori.

Vitari scutură din părul țepos.

— Gata. M-am săturat.

— Ce-ai făcut? nu înțelese Monza.

— Plec. În meseria asta trebuie să știi când să renunți. Acum s-a pornit războiul și eu nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Nu merită.

Făcu un semn cu capul spre curte, unde cadavrele erau clădite în mormane la lumina soarelui.

— Visserine a fost prea mult pentru mine, iar povestea de aici

mi-a pus capac. Plus că nu-mi convine să-l înfrunt pe Morveer. N-am nevoie să mă uit peste umăr în fiecare zi tot restul vieții.

— Tot ai să te uiți peste umăr după Orso, spuse Monza.

— Am știut asta atunci când am acceptat să lucrez cu tine. Aveam nevoie de bani. Și, că tot a venit vorba…

Vitari întinse palma deschisă. Monza se încruntă la mâna ei, apoi la chipul ei.

— Ți-ai făcut doar jumătate din treabă. Jumătate din treabă, jumătate din suma convenită.

— Mi se pare corect. Dacă aș muri nu mi-ar mai folosi la nimic suma întreagă. Mă mulțumesc cu jumătate și-mi păstrez viața.

— Aș prefera să rămâi. Am nevoie de tine. Și n-ai să fii în siguranță câtă vreme Orso mai este în viață…

— Atunci fă tot ce poți și omoară-l pe nemernic. Dar fără mine.

— Cum dorești.

Monza băgă mâna în interiorul hainei și scoase o pungă din piele, puțin pătată de apă. O desfăcu și trase din ea o bucată de hârtie, udă la un colț, acoperită cu o caligrafie elegantă.

— Este mai mult de jumătate din suma la care ne-am înțeles. Mai exact, cinci mii două sute douăsprezece mărci.

Fiori se încruntă. Tot nu era în stare să înțeleagă cum de poți să transformi un maldăr de arginți într-o bucățică de hârtie.

— Mama mă-sii de bancă! murmură el. E mai rea decât știința.

Vitari luă polița din mâna înmănușată a Monzei și aruncă o privire peste ea.

— Valint și Balk?! exclamă ea, îngustând și mai mult ochii, deși așa ceva nu ar fi părut posibil până atunci. Ar fi bine să o onoreze. Că, dacă nu, nu va exista ungher în tot Cercul Lumii unde să te poți ascunde de…

— O s-o onoreze. Te asigur că n-am nevoie de mai mulți dușmani.

— Atunci să ne despărțim în relații bune, spuse Vitari, împăturind hârtia și vârând-o în cămașă. Poate o să mai lucrăm împreună și în alte împrejurări.

Monza o privi drept în ochi, așa cum făcea ea mereu.

— Abia aștept.

Vitari se retrase cu spatele câțiva pași, apoi se întoarse spre ușa care dădea în soarele de afară.

— Am căzut într-un râu! strigă Fiori după ea.

— Ce?

— Când eram tânăr. După primul atac la care am luat parte. M-am îmbătat, m-am dus să mă piș și am căzut în râu. Curenții mi-au tras nădragii de pe mine și m-au aruncat pe mal, la un kilometru mai departe de locul unde căzusem. Când am ajuns înapoi în tabără, eram vânăt de frig și tremuram de ziceai c-o să-mi iasă degetele din încheieturi.

— Și?

— Și ăsta-i motivul pentru care mi s-a spus „Fiori”. Tu m-ai întrebat. În Sipani.

Și îi zâmbi. Parcă acum reușea să priceapă partea amuzantă a poveștii. Vitari rămase o clipă în prag - siluetă zveltă și întunecată pe fundalul zilei de afară -, apoi dispăru.

— Asta e, șefa, se pare că am rămas doar tu și cu mine...

— Și cu mine!

Fiori se răsuci brusc, întinzând mâna după bardă. Cu sabia deja scoasă din teacă, Monza se lăsă pe vine. Căznindu-se amândoi să vadă ceva prin întunericul din hambar. Peste marginea șurii atârna chipul zâmbitor al lui Ishri.

— O minunată după-amiază vă urez, eroii mei!

Alunecă pe scară cu capul înainte, atât de lin de parcă nu ar fi avut niciun os în trupul ei bandajat. Sări în picioare - imposibil de slabă fără haina de pe ea - și se apropie agale de cadavrul lui Day.

— Unul dintre asasinii voștri l-a asasinat pe altul. Uite ce se întâmplă când angajezi asasini.

Se uită drept la Fiori cu ochii ei ca de cărbune și nordicul strânse mai tare barda în mână.

— Mama mă-sii de magie! bolborosi el. E mai rea decât banca.

Toată numai dinți albi, dezveliți de rânjetul pofticios, Ishri se îndreptă încet spre el, atinse tăișul bardei cu un deget și o împinse ușor în jos.

— Să înțeleg că l-ai omorât pe Credinciosul Carpi, vechiul tău prieten?

Monza își vârî sabia la loc în teacă.

— Credinciosul e mort, dacă asta vrei să afli. Te scutesc să te mai dai în spectacol.

— Dar știu că ai un mod foarte ciudat de a te bucura, spuse

Ishri, ridicând brațele spre tavan. A ta este răzbunarea! Lăudat fie Domnul!

— Orso încă trăiește.

— A, da, murmură gurkiana, făcând ochii mari - atât de mari, încât Fiori se întrebă dacă nu cumva aveau să-i cadă din orbite. Abia atunci când va muri Orso vei zâmbi și tu.

— Ce-ți pasă ție dacă zâmbesc sau nu?

— Ce-mi pasă? Dar nu-mi pasă câtuși de puțin. Voi, styrienii, aveți obiceiul să vă bateți cu pumnii în piept și să vă tot lăudați și să nu mergeți niciodată până la capăt. Mă bucur că am întâlnit pe cineva care se ține de cuvânt. Fă-ți treaba, dar fii furioasă.

Își trecu vârfurile degetelor peste masă, apoi stinse nonșalantă cu palma flăcările arzătoarelor.

— Apropo, parcă-mi amintesc că i-ai zis prietenului nostru comun, Ducele Rogont, că ai să convingi brigada celor O Mie de Săbii să treacă de partea lui, așa-i?

— Dacă va face rost de aurul Împăratului...

— Uită-te în buzunar.

Monza băgă mâna în buzunar, se încruntă, scoase de acolo un obiect pe care îl ridică în lumină. O monedă mare, din aur masiv. Emana căldura aceea a aurului veritabil care parcă te îmbia să-ți dorești să o ții mai mult timp în mână.

— Foarte drăguț, dar una singură nu este suficientă.

— O, dar vor mai fi și altele. Am auzit că munții din Gurkhul sunt făcuți din aur.

Aruncă o privire la marginile carbonizate ale spărturii din colțul hambarului, apoi plesni veselă din limbă.

— Nu mi-am pierdut îndemânarea.

Și se strecură prin spărtura aia la fel cum se strecoară vulpea printr-o gaură în gard. Și dispăru.

Fiori așteptă câteva clipe, apoi se apropie de Monza.

— E ceva nu tocmai normal cu creatura asta, dar nu-mi dau seama ce.

— Dar cât de bine te pricepi tu la oameni!

Și, fără să zâmbească, Monza se răsuci pe călcâie și ieși din hambar.

Fiori mai rămase înăuntru încă vreo câteva momente. Se uită supărat la cadavrul lui Day. Își mișcă mușchii feței și începură să-l înțepe și să-l mănânce cicatricele de pe obrazul stâng.

Cosca murise. Day murise. Vitari plecase. Prietenosul plecase. Morveer fugise și, din câte se părea, se întorsese împotriva lor. Veselă ceată, nimic de zis! Ar fi trebuit să-i pară rău după prietenii buni de demult, după frații lui de arme, uniți într-o cauză comună - chiar dacă asta nu însemna decât evitarea cu orice preț a morții. Copoiul și Harding Ursuzul și Tul Duru. Ba chiar și Dow cel Negru. Toți călăuziți de un cod moral. Și toți au dispărut și l-au lăsat singur. Și a ajuns în Styria, unde nimeni nu trăia după niciun fel de cod care să conteze cât de cât.

Își scărpină cicatricea de pe obraz. Foarte ușor, doar cu vârfurile degetelor. Se strâmbă și se scărpină mai tare. Și mai tare. Scrâșnind din dinți, se forță să se oprească. Acum îl mânca mai tare ca oricând și începuse să-l și doară. Trebuia să găsească o metodă prin care să se scarpine fără să înrăutățească și mai mult situația. Ciudat lucru răzbunarea asta!

Noul și totodată vechiul căpitan-general

Fără număr erau rănile văzute de Monza în toată diversitatea lor uluitoare. În fond, ea se ocupase cu provocarea lor. Văzuse corpuri omenești distruse în toate felurile imaginabile. Strivite, spintecate, înjunghiate, arse, spânzurate, jupuite, cu mațele scoase. Însă probabil că cicatricea lui Caul Fiori-îți-dau era cea mai urâtă pe care o văzuse vreodată pe chipul unui om.

Începea din colțul gurii, ca o pată roz; apoi se transforma într-un șanț lat cât un deget, care îi trecea pe sub pomete. Și după aia se lățea și mai tare și se făcea un torent de carne pestriță și fără formă, care curgea spre ochi. Dâre și pete de un roșu furios îi acopereau restul obrazului, până la nară. Pe frunte avea o altă cicatrice asortată cu aceasta, care îl lăsase fără jumătate din sprânceană. Plus că mai era și ochiul. Mai mare decât celălalt. Fără gene, cu pleoapa de sus zbârcită rău și cu cea de jos atârnând moartă. Atunci când clipea din ochiul drept, cel stâng doar zvâcnea foarte puțin și rămânea deschis. La un moment dat îl apucase strănutul și ochiul ăla i se țuguiase ca o gură pregătită pentru sărut și pupila aia moartă, din smalț, se holbase la ea prin gaură. Avusese nevoie de toată stăpânirea ei de sine ca să nu vomite, deși o cuprinsese și o fascinație înfricoșătoare, iar de atunci încoace tot căuta să-l surprindă

strănutând.

Ar fi trebuit să se simtă vinovată. Că doar din cauza ei rămăsese el fără ochi, nu? Ar fi trebuit să simtă compasiune. În fond, avea și ea cicatricele ei, unele destul de urâte. Dar nu era în stare să simtă decât dezgust. Acum își dorea să fi călărit de la bun început în dreapta lui. Însă era prea târziu. Își dorea să nu-i fi cerut să-și dea jos bandajele, dar nu mai putea acum să-i ceară să și le pună la loc. Își tot spunea că s-ar putea să se vindece, s-ar putea să arate mai bine mai încolo. Poate chiar așa va fi.

Dar nu avea cum să arate cu mult mai bine.

Fiori se întoarse cu fața la ea și abia acum înțelese de ce i se păruse ei că se uitase fix la oblâncul șeii. Ochiul drept fusese ațintit asupra ei și doar stângul, în toată nebunia aia de cicatrice, părea a se uita în jos. Se pare că smalțul alunecase de la locul lui, dându-i o căutătură sașie.

— Ce e?

— Ăla… A… se bâlbâi ea, arătând spre propriul ochi. A alunecat… nițel.

— Iarăși? Mama mă-sii!

Își vârî degetul mare în orbită și împinse ochiul cel fals la locul lui.

— Bine așa?

Acum smalțul privea drept înainte, în vreme ce ochiul adevărat se uita urât la ea. Și parcă așa era și mai rău decât înainte.

— Mult mai bine, murmură, silindu-se să zâmbească.

Fiori bombăni ceva în nordică.

— Rezultat de-a dreptul extraordinar - așa a zis, nu? Dacă se mai întâmplă să trec prin Puranti, am de gând să-i fac o vizită nenorocitului ăluia care se laudă că știe să facă ochi…

Primul post de pază al mercenarilor apăru după un cot al drumului - câțiva indivizi dubioși, cu armuri pestrițe. Pe cel de la comandă Monza îl știa din vedere. Socotise că era de datoria ei să-l cunoască pe fiecare veteran din cele O Mie de Săbii și să-i afle aptitudinile. Pe ăsta de aici îl chema Secco, o brută bătrână, care era caporal în brigadă de mai bine de șase ani.

Se apropiară la trap și Secco îndreptă sulița spre ei. Ceilalți îi erau alături, cu arbaletele, săbiile și bardele pregătite.

— Cine-i…

Monza își dădu gluga jos.

— Tu cine crezi că e, Secco?

Tipul amuți instantaneu. Rămase ca prostul, cu sulița atârnându-i bleagă în mână, în timp ce ea merse mai departe. În tabără oamenii își vedeau de treburile de dimineață, îmbucau ceva, se pregăteau de marș. Câțiva ridicară ochii la ea și la Fiori când trecură pe lângă ei, prin noroiul dintre corturi. Alții se holbară uluiți. Iar alții se strânseră în urma lor.

— Ea e.

— Murcatto.

— Trăiește?

Monza trecu printre ei la fel cum o făcea pe vremuri: cu umerii drepți, bărbia ridicată, gura încremenită într-un rictus, fără să se uite în jur. De parcă toți oamenii ăia nu însemnau nimic pentru ea. De parcă ea era mai bună decât ei. Și în tot timpul ăsta se ruga în minte ca ei să nu înțeleagă nici acum ce nu înțeleseseră pe vremuri, ce o speria pe ea până în măduva oaselor.

Că habar n-avea ce face și că o lovitură de cuțit ar ucide-o la fel ca pe oricare alt om.

Dar nimeni nu-i adresă niciun cuvânt și nimeni nu încercă s-o oprească. În general, mercenarii sunt niște lași, mai lași chiar decât majoritatea celorlalți oameni. Sunt niște indivizi care s-au apucat să ucidă pentru că au descoperit că așa este mai ușor să-și câștige existența. Prin definiție, mercenarii n-au pic de loialitate. Nici față de conducătorii lor și cu atât mai puțin față de aceia care îi angajează.

Iar pe asta conta și ea.

Cortul căpitanului-general era instalat pe o colină dintr-o poiană întinsă. Flamura roșie atârna pleoștită de cel mai înalt stâlp, mult deasupra harababurii de pânză prost montată. Monza își îmboldi calul să o ia la galop, făcând doi oameni să se dea repede la o parte din drumul ei. Încerca din răsputeri să nu-și trădeze emoțiile care o sugrumau. Și așa era foarte riscant ce făcea acum. Un singur dram de teamă dacă ar fi arătat și se termina cu ea.

Sări de pe cal, ocoli o capră priponită de un copac tânăr și își legă tot acolo calul. Apoi porni spre intrarea în cort. De uimire, Nocau, proscrisul gurkian, care păzea cortul încă de pe vremea lui Sazine, nici nu se gândi să-și scoată iataganul.

— Poți să-ți închizi gura, Nocau.

Se apropie de el și-i împinse falca moale cu degetul.

— Doar nu vrei să-și facă vreo pasăre cuibul acolo, nu?

Și intră în cort.

Aceeași masă, chiar dacă hărțile împrăștiate pe ea descriau acum alte ținuturi. Aceleași steaguri, atârnate de jur-împrejur - unele dintre acestea câștigate chiar de ea: la Pinii Dulci și la Malul Înalt, la Musselia și la Caprile. Și, bineînțeles, același scaun, despre care se spunea că l-ar fi furat Sazine din sufrageria ducelui de Cesale, în ziua când înființase brigada celor O Mie de Săbii. Neocupat acum și cocoțat pe două lăzi, așteptând fundul noului căpitan-general. Adică fundul ei, dacă binevoia soarta.

Deși trebuia să admită că nu era ceva obișnuit.

Cei trei căpitani care luptaseră în brigadă încă de la începuturile ei stăteau în apropierea podiumului improvizat și vorbeau în șoaptă între ei. Sesaria, Victus, Andiche. Cei trei pe care îi convinsese Benna s-o aleagă pe ea căpitan-general. Cei trei care-l convinseseră pe Credinciosul Carpi să-i ia locul. Cei trei pe care trebuia ea să-i convingă acum să i-l dea înapoi. Ridicară ochii, o văzură și își îndreptară spinările.

— Măi, măi! bombăni Sesaria.

— Măi, măi, măi! murmură Andiche. Șerpoaica din Talins în carne și oase.

— Măcelăreasa din Caprile! scânci Victus. Unde-i Credinciosul?

Monza îl privi drept în ochi.

— Nu mai vine. Aveți nevoie de un nou căpitan-general, băieți.

Cei trei se uitară unul la altul și Andiche își supse cu zgomot dinții îngălbeniți. Obicei care i se păruse întotdeauna dezgustător Monzei. Unul dintre multele obiceiuri dezgustătoare ale șobolanului ăluia cu părul lins.

— Întâmplarea face că și noi am ajuns la aceeași concluzie.

— Credinciosul a fost un camarad bun, bombăni Sesaria.

— Prea bun pentru funcția asta, zise și Victus.

— Un căpitan-general competent trebuie să fie o jigodie ordinară.

Monza își dezveli dinții.

— Fiecare dintre voi este suficient de ordinar și suficient de

jigodie. Nu există lepre mai mari decât voi în întreaga Styrie.

Nu era glumă. Ar fi preferat să-i fi ucis pe ăștia trei în locul Credinciosului.

— Dar tocmai ăsta-i motivul pentru care n-ați putea să vă subordonați unuia dintre voi.

— Aici cam are dreptate, zise acru Victus.

Sesaria își ridică fălos bărbia și o privi cu dispreț.

— Avem nevoie de un om nou.

— Sau de unul vechi, spuse Monza.

Andiche rânji spre camarazii lui.

— Întâmplarea face că și noi am ajuns la aceeași concluzie, repetă el.

— Bravo vouă!

Mergea mai bine decât sperase. Condusese brigada celor O Mie de Săbii vreme de opt ani și știa cum să-i manipuleze pe ăștia trei. Folosindu-se de lăcomia lor, atâta tot.

— Nu las eu o mică neînțelegere să mă împiedice să pun mâna pe o avere și știu foarte bine că nici voi nu sunteți.

Și le arătă banul de la Ishri - o monedă gurkiană cu câte un cap pe fiecare față: Împăratul și Profetul. O aruncă spre Andiche.

— Vă așteaptă o mulțime din astea dacă treceți de partea lui Rogont.

Sesaria o privi lung pe sub sprâncenele lui cărunte și stufoase.

— Adică să luptăm pentru Rogont și împotriva lui Orso?

— Adică să cucerim iarăși Styria? scutură Victus din cap, în zornăitul lanțurilor groase de la gât. Adică să cucerim pentru altcineva teritoriile cucerite în ultimii opt ani?

Andiche își ridică ochii de la monedă și își bosumflă obrajii plini de coșuri.

— Mi se pare prea multă luptă.

— Cu mine în fruntea voastră am învins și în condiții mult mai dificile.

— Da, nimeni nu contestă asta, spuse Sesaria făcând un semn spre steagurile zdrențuite. Cu tine în fruntea noastră am câștigat multă glorie, multă fală.

— Dar încearcă să plătești o curvă cu așa ceva.

Victus zâmbea. Și nemernicul ăla nu zâmbea niciodată. Iar zâmbetele lor erau ciudate. Batjocoritoare, parcă.

— Uite, spuse Andiche ștergând cu o mână praful de pe scaunul căpitanului-general. Nu ne îndoim nicio clipă că tu ești cel mai bun conducător din lume atunci când vine vorba de luptă.

— Atunci care este problema?

Trăsăturile lui Victus se schimonosiră de supărare.

— Nu mai vrem să ne luptăm! Vrem doar să facem... mulți... mulți... bani!

— Cine v-a adus mai mulți bani decât v-am adus eu?

— Hm! își drese glasul cineva chiar în urechea ei.

Cu mâna pe sabie, Monza se răsuci imediat. Și încremeni. În spatele ei, cu un surâs ușor stânjenit pe buze, se afla Nicomo Cosca.

Scăpase de mustață și de părul lung, lăsându-și doar țepi scurți și cărunți și pe țeasta noduroasă și pe maxilarul ascuțit. Îi trecuse cât de cât și spuzeala de pe gât și rămăsese din ea doar o pată rozalie. Ochii nu-i mai erau duși în fundul capului, obrajii nu-i mai tremurau și nu mai erau acoperiți cu sudoare. Dar zâmbetul rămăsese același. Zâmbetul neclar și licărul jucăuș din ochii negri. Ca atunci când îl văzuse ea prima oară.

— Mare bucurie să văd că amândoi sunteți teferi!

— Ooo! făcu Fiori.

Monza încercă să spună ceva, dar nu-i ieși decât un fel de oftat sugrumat.

— Sunt foarte sănătos și în plină formă, iar interesul vostru pentru binele meu este de-a dreptul emoționant.

Cosca îl bătu prietenește pe umăr pe Fiori, care se transformase într-o stană de piatră. Și trecu mai departe. După el intraseră în cort și alți căpitani ai brigăzii. Bărbați ale căror nume, chipuri, calități sau lipsuri le erau bine cunoscute Monzei. La urmă apăru un munte de om, ușor gârbovit, îmbrăcat cu o haină veche și răpănoasă.

— Prietenosule? șopti ea. Credeam că te întorci în Talins.

El ridică indiferent din umeri.

— N-am ajuns până acolo.

— Văd și eu asta!

Cosca se urcă pe lăzi și se întoarse spre oamenii strânși în cort cu un aer extrem de mulțumit. Făcuse rost de undeva de o platoșă mare și neagră, cu ornamente aurii. Mai avea și o sabie cu mânerul tot aurit, cizme negre și elegante, cu catarame

strălucitoare. Se așeză pe scaunul de căpitan-general cu aceeași trufie cu care s-ar așeza un împărat pe tronul lui. Iar Prietenosul stătea lângă lăzi, cu brațele încrucișate și cu ochii în patru. Imediat ce fundul lui Cosca atinse lemnul scaunului, în cort izbucniră aplauzele. Toți căpitanii ăia, hârșiiți în lupte, își loveau palmele cu grația unor doamne din înalta societate în lojile lor de la teatru. La fel cum făcuseră și când Monza îi furase scaunul. Și poate că ea ar fi râs acum, dacă nu i-ar fi fost atât de greață.

Cosca flutură din mână ca și cum ar fi dorit să domolească aplauzele. Când, de fapt, era limpede că le încuraja să continue.

— Nu, nu, vă rog, nu merit deloc așa ceva. Dar mă bucur că mă aflu din nou printre voi.

— Cum dracu'…

— Am supraviețuit? Ei bine, se pare că rana nu a fost chiar atât de gravă cum ne-am imaginat noi. Talinezii au fost păcăliți de uniforma cu care eram îmbrăcat, așa că au crezut că sunt unul de al lor. M-au luat de acolo și m-au dus direct la un doctor excepțional, care a reușit să-mi oprească sângerarea. Am stat la pat două săptămâni și după aia am fugit pe fereastră. Am ajuns în Puranti, unde am luat legătura cu vechiul meu prieten Andiche, despre care aflasem că și-ar fi dorit un alt comandant. Așa și era, iar dorința îi era împărtășită de toți nobilii săi camarazi.

Făcu un semn către căpitanii din cort. Apoi spre el.

— Și iată-mă.

Monza strânse din dinți. N-avea cum să fi anticipat una ca asta. Nicomo Cosca, definiția imprevizibilului. Totuși, un plan prea rigid, incapabil să se adapteze la situație, este mai rău decât niciunul.

— Felicitările mele, generale Cosca! reuși ea să scrâșnească. Dar oferta mea rămâne în picioare: aur gurkian în schimbul trecerii voastre de partea Ducelui Rogont…

— Ah! tresări Cosca, trăgând aer printre dinți. Din păcate, ar cam fi o problemă micuță. Am semnat deja un contract nou cu Marele Duce Orso. Mai exact, cu moștenitorul lui, prințul Foscar. Promițător tânăr. Vom ataca Ospria, exact așa cum intenționase Credinciosul Carpi, înainte de decesul lui prematur.

Se lăsă purtat de entuziasm și începu să împungă aerul cu degetul arătător.

— Vom înfrânge Liga celor Opt o dată pentru totdeauna! îl vom ataca și-l vom înfrânge pe Ducele Tergiversărilor. Sunt multe averi de jefuit în Ospria. Planul ăsta este unul bun.

Murmure de aprobare din rândul căpitanilor.

— Atunci de ce să ne facem altul?

— Dar îl urăști pe Orso!

— O, disprețul meu pentru el nu are margini, toată lumea știe asta. Dar nu-i disprețuiesc banii. Au aceeași culoare ca banii oricui altcuiva. Tu ar trebui să știi asta. Te-a plătit destul de mult din ei.

— Curvă bătrână!

— N-ar trebui să vorbești așa cu mine, zise Cosca, țuguindu-și buzele la ea. Sunt un bărbat matur, în vârstă de patruzeci și opt de ani. Unde mai pui că mi-am dat viața pentru tine.

— Dar n-ai murit, ticălosule! mârâi ea.

— Mă rog. Zvonurile despre moartea mea sunt adesea exagerate. Nimic altceva decât dorințe deșarte ale numeroșilor mei dușmani.

— Încep să-i înțeleg.

— Ei, haide, haide, ce-ți imaginai tu? Că o să am parte de o moarte nobilă? Eu? Știi bine că nu-i deloc stilul meu. Am de gând să pornesc pe lumea cealaltă fără cizme în picioare, cu o sticlă în mână și cu o muiere în vârful făcălețului.

Ridică amuzat din sprâncene.

— Dar nu pentru asta ai venit tu aici, nu-i așa?

Monza scrâșni din dinți.

— Dacă-i vorba despre bani…

— Orso se bucură de tot sprijinul Băncii Valint și Balk și sunt convins că n-ai să găsești nicăieri buzunare mai largi decât ale lor. Și ne plătește bine, mai mult decât bine. Dar, de fapt, nu-i vorba doar despre bani. Am semnat un contract. Mi-am dat cuvântul de onoare.

Monza se holbă la el.

— Când ți-a păsat ție vreodată de cuvântul tău de onoare? Când ai avut tu vreodată onoare?

— Nu mai sunt ce am fost. M-am schimbat.

Scoase o ploscă din buzunarul de la spate, îi deșurubă dopul și luă o înghițitură lungă din ea, însă fără să-și dezlipească privirea amuzată de chipul Monzei.

— Și trebuie să recunosc că ție ți-o datorez. Am lăsat în urmă

trecutul. Am descoperit principii după care să mă călăuzesc.

Le zâmbi căpitanilor. Iar căpitanii îi zâmbiră și ei.

— Sigur, sunt nițeluș cam conservatoare și demodate - așa ca mine. Dar se vor cizela curând. Tu ai avut o relație bună cu Orso. Bazată pe loialitate, onestitate, stabilitate. Păcat că ai fost nevoită să-ți arunci toată truda în latrină. Plus că mai trebuie să avem în vedere și prima regulă a mercenarului, nu-i așa, băieții mei?

Victus și Andiche răspunseră în cor, așa cum obișnuiseră să o facă și în trecut, înainte ca ea să devină căpitan-general.

— Să nu lupți niciodată de partea perdanților!

Zâmbetul lui Cosca se lăbărță.

— Orso are toate atuurile. Fă și tu rost de niște cărți bune și atunci am să te ascult. Dar deocamdată rămânem de partea lui Orso.

— La ordinele tale, generale! spuse Andiche.

— La ordinele tale! repetă Victus. Suntem bucuroși să te avem din nou în fruntea noastră.

Sesaria se întinse și șopti ceva în urechea lui Cosca. Noul căpitan-general se cutremură de oroare.

— Să-i predăm ducelui Orso? Nici vorbă! Astăzi este o zi a bucuriei. Ocazie de sărbătoare pentru toată lumea. N-o să moară nimeni aici. Nu astăzi.

Și flutură din mână către Monza, de parcă ar fi alungat o mâță din bucătărie.

— Poți să pleci. Dar ar fi bine să nu te întorci și mâine. S-ar putea să nu ne mai găsești într-o dispoziție atât de generoasă.

Cu o înjurătură urâtă pe buze, Monza făcu un pas spre el. Și imediat cortul se umplu de zgomotul săbiilor trase din teci. Prietenosul își lăsă mâinile pe lângă corp și îi tăie calea. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Monza se opri și scrâșni din dinți.

— Trebuie să-l omor pe Orso!

— Sigur că da, iar atunci fratele tău va învia, corect? spuse Cosca, înclinându-și capul într-o parte. Și o să ți se repare și mâna, nu-i așa?

O luase cu frig și i se încrețise toată pielea de pe ea.

— Își merită moartea!

— O, dar asta o merităm cei mai mulți. Și oricum o vom căpăta cu toții. Dar, până atunci, pe câți îi vei mai atrage în

vâltoarea răzbunării tale?

— Pentru Benna…

— Nu. Pentru tine. Nu uita că te cunosc. Am fost și eu în locul tău - bătut și trădat și căzut în dizgrație. Și uite că am ieșit teafăr pe partea cealaltă. Atâta vreme cât vor mai exista oameni pe care să-i ucizi, tu vei rămâne marea și înfricoșătoarea Monzcarro Murcatto! Dar când nu vei mai avea pe cine să omori, cine vei fi?

Și Cosca strânse din buze.

— Doar o schiloadă cu un trecut sângeros, rămasă singură pe lume.

Abia dacă mai reuși să-i spună cu o voce sugrumată:

— Te rog, Cosca, trebuie să…

— Nu trebuie să fac nimic. Suntem chit, ai uitat? De fapt, mai mult decât chit, dacă mă întrebi pe mine. Așa că, piei din fața mea, șerpoaico, dacă nu vrei să te fac pachet și să te expediez lui Orso! Și tu, nordicule, vrei ceva de lucru?

Ochiul cel bun al lui Fiori se opri o fracțiune de secundă asupra Monzei și ea a fost convinsă că va accepta. Dar el clătină încet din cap.

— Rămân cu șefa pe care o am.

— Loialitate, ei? pufni Cosca. Ai grijă cu aiureala asta, că poate să te bage în mare belea!

Unii dintre căpitani începuseră să râdă.

— Loialitatea n-are ce căuta în brigada celor O Mie de Săbii, nu-i așa, băieți? N-avem nevoie de apucăturile astea puerile printre noi!

Alte hohote de râs și multe, multe rânjete disprețuitoare, toate direcționate spre Monza.

O luase cu amețeală. Cortul era deopotrivă prea luminos și prea întunecat. Simți miros de ceva - trupuri murdare și asudate, ceva tărie, ceva prăjeală împuțită și duhoarea din latrina aflată prea aproape de tabără. Și stomacul i se întoarse pe dos și gura i se umplu cu salivă. Un fum, o, vă rog frumos, un fum. Se răsuci pe picioare cam nesigure, își făcu drum printre doi căpitani care nu terminaseră de cotcodăcit la spiritele lui Cosca și ieși în dimineața însorită de afară.

Numai că aici era cu mult mai rău. Lumina soarelui o orbi aproape. Multe chipuri, zeci de chipuri se contopiseră într-un morman de ochi - toți ațintiți asupra ei. Un juriu format din

lepădături. Încercă să privească înainte, întotdeauna înainte, dar nu-și putea stăpâni tremuratul pleoapelor. Încercă să pășească la fel de semeț ca pe vremuri, dar genunchii îi erau atât de gelatinoși, încât era convinsă că cei din jur îi auzeau cum pleoscăie în pantaloni. Parcă ar fi amânat teama, slăbiciunea, durerea. Le-a amânat pe toate, le-a ascuns într-un colț din sufletul ei și acum spărseseră zăgazul și năvăliseră peste ea într-un val uriaș, înecând-o. Pielea îi era acoperită de o transpirație înghețată. Mâna o durea până la gât. Acum au văzut-o cum era ea cu adevărat. Au văzut-o înfrântă. Au văzut că nu mai era decât o schiloadă cu un trecut sângeros, rămasă singură pe lume - exact cum spusese Cosca. I se înnodară mațele și pe gât îi veni o zeamă acră. Lumea începu să se clatine în jurul ei.

Numai ura este capabilă să te țină în mișcare atât de multă vreme.

— Nu pot, șopti ea. Nu pot.

Nu-i mai păsa ce se întâmplă, atâta timp cât s-ar fi putut opri. I se înmuiară picioarele. Simți cum o apucă mâna lui Fiori și o trage în sus.

— Mergi! îi șopti el la ureche.

— Nu pot…

O strânse tare de braț, iar durerea opri rotirea lumii.

— Mergi dracului mai departe! Sau până aici ne-a fost.

Și reuși, cu ajutorul lui Fiori, să ajungă până la cai. Reuși să-și vâre un picior în scară. Reuși, cu un geamăt prelung, să se urce în șa, să tragă de hățuri și să-și întoarcă armăsarul. Abia mai vedea ceva în fața ochilor. Monzcarro Murcatto, marele căpitan-general, dușmanul de moarte al ducelui Orso, pleoștită în șa ca o bucată de carne fără viață.

Dacă te forțezi prea tare, poți să te crăpi. Dacă te crăpi o dată, te crăpi de tot.

VI

Ospria

Îmi place privirea suferinței
Căci știu cât de sinceră este.

Emily Dickinson

Se vede treaba că puțin aur poate cruța multă vărsare de sânge.

Musselia nu putea fi cucerită fără un asediu pe termen nedefinit, asta se știa foarte bine. Pe vremuri fusese o mare fortăreață a Noului Imperiu, iar locuitorii ei se mândreau cu zidurile vechi și trainice. Poate se mândreau prea mult cu zidurile alea și uitau să bage suficienți galbeni în buzunarele celor care le apărau. Așa că Benna a aranjat ca o poartă laterală să fie uitată descuiată în schimbul unei sume absolut derizorii.

Încă înainte ca pozițiile de apărare a cetății să fie ocupate de Credinciosul și oamenii săi și cu mult înainte ca restul celor O Mie de Săbii să se răspândească prin oraș ca să-l jefuiască, Benna a condus-o pe Monza pe străzile întunecate. Iar faptul că el o conducea pe ea era în sine ceva neobișnuit.

— De ce ai vrut să intrăm noi primii?

— Ai să vezi.

— Unde mergem?

— Să-ți recapeți banii. Plus dobânda cuvenită.

Încruntată, Monza s-a grăbit după el. Întotdeauna surprizele fratelui ei erau cu dus-întors. Au traversat o alee îngustă și au ajuns pe o stradă la fel de îngustă. Acolo era o curte pietruită, luminată de două făclii anemice. Un kantic, în haine simple, de călătorie, stătea lângă o căruță cu coviltir, cu calul înhămat la ea. Monza nu-l cunoștea, dar se pare că el îl cunoștea pe Benna, pentru că i-a ieșit în întâmpinare, cu mâinile întinse. Zâmbetul îi lucea vesel în întuneric.

— Benna, Benna! Ce mă bucur să te văd!

Și s-au îmbrățișat ca niște camarazi vechi.

— Și eu mă bucur, prietene, îi surâse larg Benna. Asta-i soră-mea, Murcatto.

Bărbatul i-a făcut o plecăciune.

— Celebra și temuta. Este o onoare pentru mine.

— Somenu Hermon, i l-a prezentat Benna, zâmbind. Cel mai mare negustor din Musselia.

— Doar un umil precupeț, ca toți ceilalți. Mai sunt doar câteva... lucruri... de făcut. Nevasta și copiii mei au plecat deja.

— Bravo! Atunci îmi va fi mult mai ușor.

Monza se uită nedumerită la fratele său.

— Ce se petrece...

Benna i-a smuls pumnalul de la brâu și l-a înjunghiat pe Hermon în față. Atât de fulgerătoare a fost lovitura aia, că negustorul n-a mai apucat să-și șteargă zâmbetul de pe buze înainte de a se prăbuși. Instinctiv, Monza și-a tras sabia și s-a uitat alarmată în colțurile curții întunecate, s-a uitat apoi și pe stradă. Dar nu se vedea nimic, nu se auzea nimic.

— Ce mama dracului faci? a mârâit ea la Benna.

Dar fratele ei sărise deja în căruță și se apucase să sfâșie coviltirul, pe chip cu o expresie nebună, avidă. A deschis capacul unei cutii, și-a vârât ambele mâini în ea și și-a umplut pumnii cu monede.

Monede din aur.

A sărit și Monza lângă el. Nu mai văzuse niciodată atâta aur la un loc. Și a făcut ochii mari atunci când și-a dat seama că erau mai multe lăzi. A împins coviltirul cu mâinile-i cuprinse de freamăt. Mult mai multe lăzi.

— Suntem bogați! a zbierat Benna. Bogați!

— Eram deja bogați.

Se uita la pumnalul ei, împlântat în ochiul lui Hermon și acoperit cu sânge negru.

— Chiar trebuia să-l omori?

Benna s-a holbat la ea de parcă ar fi crezut-o nebună de-a binelea.

— Adică ce? Să-i luăm banii și să-l lăsăm în viață? Ar fi zis și altora că banii lui sunt la noi. Așa suntem în siguranță.

— În siguranță? Aurul ăsta numai siguranță nu ne aduce, Benna!

El a făcut o figură rănită.

— Credeam c-o să te bucuri. Tocmai tu, care te-ai spetit muncind pe nimica.

Și în tonul lui se deslușea multă dezamăgire.

— Facerea de bine și lașitatea sunt unul și același lucru,

Monza! Îmi imaginam că măcar atâta știi.

Și ce ar fi putut să facă? Să-l dez-înjunghie pe Hermon?

Se vede treaba că puțin aur poate duce la multă vărsare de sânge.

Planul de atac

Lanțul cel mai de la sud al munților Urval, coloana vertebrală a Styriei - doar văi umbroase și piscuri spectaculoase, scăldate în lumina aurie a înserării -, se îndrepta cu multă cutezanță și mai spre sud, oprindu-se chiar la stânca uriașă în care era clădită Ospria. Adâncă și verde și plină cu flori sălbatice într-o sută de culori era valea dintre cetate și dealul pe culmea căruia își stabiliseră cartierul general cele O Mie de Săbii. Râul Sulva curgea pe fundul ei, văzându-și pașnic de drumul spre marea cea îndepărtată. Razele soarelui la apus pătrundeau până la el și-i dădeau sclipiri de metal incandescent.

În măslinii din crâng ciripeau păsările; greierii țârâiau în iarba înaltă și unduitoare; adierile de vânt sărutau chipul lui Cosca și-i legănau pana de la pălăria pe care o ținea cu eleganță într-o mână. Pe coastele dealurilor de la nord de oraș erau plantate vii - multe șiruri verzi care atrăgeau privirile lui Cosca și-l făceau să saliveze de dor. Cele mai bune vinuri din Cercul Lumii se făceau chiar acolo…

— Ai milă de mine și dă-mi ceva de băut, se rugă el în gând.

— Superb! șopti prințul Foscar.

— Nu ai mai văzut niciodată frumoasa Osprie, Înălțimea Ta?

— Am auzit povești despre ea, dar…

— Îți taie respirația, așa-i?

Orașul era construit pe patru terase uriașe, săpate în stânca de culoarea smântânii, fiecare dintre acestea înconjurată de propriul zid și înțesată cu clădiri impunătoare, acoperișuri, cupole și turnuri. Vechiul apeduct imperial se arcuia grațios dinspre munți. Cincizeci de arcade, sau chiar mai multe, iar cea mai semeață dintre ele era de douăzeci de ori mai înaltă decât un om. Citadela părea atârnată de colțul stâncii și cele patru turnuri uriașe ale ei se conturau puternic pe cerul azuriu al apusului de soare. Tot mai multe lămpi se aprindeau la ferestre și tot orașul era plin cu gămălii de lumină.

— Cred că nu mai există alt loc la fel de frumos ca ăsta... Parcă-i păcat să-l stricăm cu focul și săbiile noastre, oftă Foscar.

— Este păcat, Înălțimea Ta. Numai că suntem în război, iar astea sunt uneltele pe care le avem la îndemână.

Cosca auzise că tânărul conte Foscar - devenit prințul Foscar, în urma tragediei pățite de fratele său într-un faimos bordel din Sipani - era doar un băiețel neexperimentat și slab de înger. Așa că acum era plăcut impresionat de ce vedea. Flăcăul avea obrajii proaspeți, sigur că da, însă acesta era apanajul tinereții. Însă părea mai degrabă profund, iar nu nehotărât. Sobru, nu fără vână. Politicos, nu moale. Foarte asemănător cu Cosca, cel din tinerețe.

— Par niște fortificații extrem de puternice, murmură prințul, privind prin lunetă la zidurile înalte ale cetății.

— Așa și este. Ospria a fost cel mai îndepărtat avanpost al Noului Imperiu, un bastion menit să stăvilească năvala hoardelor baole. Cea mai mare parte din zidurile astea se împotrivesc barbarilor de mai bine de cinci sute de ani.

— Atunci, nu i-ar fi mai ușor ducelui Rogont să se retragă în spatele lor? Oricum pare că încearcă să evite lupta ori de câte ori este posibil...

— Acum se va lupta, Înălțimea Ta, interveni Andiche.

— Trebuie să se lupte, bodogăni Sesaria, altminteri ne vom pune tabăra în valea lui cea drăgălașă și îl vom aștepta să moară de foame.

— Suntem de trei ori mai mulți, scânci și Victus.

Cosca se văzu nevoit să le dea dreptate.

— Zidurile îți sunt de folos numai dacă aștepți ajutoare, iar acum nu mai există niciun fel de ajutor pentru Liga celor Opt. Trebuie să se lupte. Și o va face. Este disperat.

Iar dacă Nicomo Cosca înțelegea foarte bine un lucru, atunci acesta era disperarea.

— Trebuie să mărturisesc că am anumite... îndoieli, spuse Foscar, dregându-și tulburat glasul. Am înțeles că l-ai urât mereu cu patimă pe tatăl meu.

— Cu patimă! Ha! exclamă Cosca, făcând un gest nepăsător din mână. În tinerețe m-am lăsat dus de nas de emoțiile pătimașe, dar viața mi-a dat multe lecții dure, care mi-au vârât mințile în cap. Tatăl tău și cu mine am avut niște neînțelegeri, foarte adevărat. Dar, mai presus de orice altceva, eu sunt

mercenar. Și ar fi o lipsă de profesionalism de-a dreptul criminală dacă aș permite sentimentelor să-mi golească punga.

— Bine zis!

Victus avea o căutătură urâcioasă. Chiar mai dezagreabilă decât în mod obișnuit.

— Păi, iată, căpitanii mei de încredere, ăștia trei de aici, spuse Cosca, fluturând teatral pălăria către ei, m-au trădat și au pus-o pe Murcatto în locul meu. Adică și-au vârât-o-n curu' meu până la coaie, cum se zice în Sipani. Până la coaie, Înălțimea Ta. Dacă aș fi un om răzbunător, atunci m-aș răzbuna pe căcații ăștia cu ochi.

Și Cosca chicoti vesel și chicotiră și cei trei și atmosfera oarecum stânjenitoare se împrăștie iute.

— Dar ne putem ajuta reciproc, așa că i-am iertat. Și l-am iertat și pe tatăl tău. Răzbunarea nu-ți aduce un viitor mai luminos și nu înclină deloc balanța vieții. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, Înălțimea Ta. Sunt serios. M-ai plătit și sunt omul tău.

— Ești extrem de generos, generale Cosca!

— Sunt extrem de avar, ceea ce nu-i tocmai același lucru, dar, la nevoie, merge și asta. Acum, ce ziceți dacă am lua cina? Ați dori un pahar? Am dat ieri peste o ladă cu vinuri foarte bune într-un conac de pe malul râului și…

— Ar fi mai bine să ne punem la punct strategia înainte de a ne apuca să chefuim.

Ca o pilă care-i răzuia molarii sensibili - așa era pentru Cosca vocea stridentă a colonelului Rigrat. Acesta era un bărbat spre patruzeci de ani, cu trăsături ascuțite, voce ascuțită, părere foarte bună despre sine, îmbrăcat cu o uniformă impecabilă, ca scos din cutie. Mâna dreaptă a generalului Ganmark, iar acum a lui Foscar. Probabil creierul din spatele operațiunii militare a talinezilor.

— Este de preferat să discutăm acum, cât încă mai aveți mințile la voi.

— Crede-mă, tinere domn…

Deși, din punctul de vedere al lui Cosca, Rigrat nu era nici prea tânăr și nici prea domn.

— …nu am obiceiul să mă despart de mintea mea. Te-ai gândit la vreun plan?

— Sigur că da! exclamă Rigrat, fluturându-și bastonul.

Cu armele în mâini, Prietenosul apăru de sub coroana măslinului din apropiere. Cosca îi aruncă un zâmbet mic și clătină imperceptibil din cap, expediindu-l înapoi în umbre. Nimeni altcineva nu-l observase.

Cosca fusese soldat întreaga lui viață - mă rog, un fel de soldat - și încă nu reușise să înțeleagă scopul real al acelui baston. Nu puteai să ucizi pe cineva cu el și nici măcar nu-ți puteai speria adversarul. Nu-l puteai folosi ca să bați țărușii unui cort, nici să frigi pe el o halcă de carne. Nici măcar nu-l puteai amaneta ca să-ți iei ceva mai util. Poate că era util doar ca să-ți scarpini zonele alea unde nu puteai ajunge cu mâna - în mijlocul spinării? Sau ca să-ți stimulezi anusul? Sau poate doar ca să-ți dea un aer ridicol? Da, reflectă el, privind la infatuatul Rigrat, care arăta cu bastonul spre râu - da, pentru așa ceva era foarte potrivit.

— Sunt două vaduri peste râul Sulva. Cel superior… și cel inferior! Cel inferior este mai larg și se poate traversa în mai multă siguranță.

Și colonelul arătă acum spre locul din valea domoală unde fâșia murdară a Căii Imperiale se întâlnea cu apele scânteietoare și umflate.

— Dar în această perioadă a anului am putea folosi și vadul superior, aflat cam la un kilometru și jumătate depărtare în amonte.

— Două vaduri, zici?

Toată lumea știa că nu erau decât două vaduri. Cosca însuși traversase triumfător râul prin unul dintre ele când venise în Ospria ca să fie sărbătorit de Marea Ducesă Sefeline și supușii ei. Și fugise prin celălalt imediat după ce scârba aia încercase să-l otrăvească. Scoase acum plosca veche din buzunarul tunicii. Plosca pe care i-o dăduse Morveer în Sipani. Îi deșurubă dopul.

Rigrat îi aruncă o privire severă.

— Credeam că am convenit că vom bea doar după ce terminăm de discutat strategia.

— Ai convenit singur. Eu n-am zis nimic.

Cosca închise ochii, trase aer în piept, duse plosca la gură și luă o înghițitură lungă. Apoi încă una. Minunată senzație să simtă cum lichidul rece îi limpezea gâtul uscat. Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut. Oftă fericit.

— Nimic mai bun decât o băutură la timp de seară.
— Îmi permiți să continui? șuieră Rigrat, măcinat de nerăbdare.
— Firește, fiule, am tot timpul din lume.
— În zorii zilei de poimâine vei conduce brigada celor O Mie de Săbii prin vadul inferior…
— O voi conduce? Adică am să fiu în fruntea ei, nu?
— Unde altundeva să se afle un comandant?
Cosca schimbă o privire nedumerită cu Andiche.
— Oriunde în altă parte. Tu te-ai aflat vreodată în prima linie a unei bătălii? Acolo sunt cele mai multe șanse să fii omorât.
— Foarte multe șanse, întări Victus.
Rigrat scrâșni din dinți.
— Atunci condu-ți oamenii de unde poftești, dar ideea este că brigada celor O Mie de Săbii va traversa râul prin vadul inferior, susținută de aliații noștri din Etrisani și Cesale. Ducele Rogont nu va avea încotro și va fi nevoit să între în luptă cu toate forțele de care dispune, sperând să te distrugă cât timp încă traversezi râul. Odată ce tu îl vei ține ocupat, soldații noștri talinezi vor ieși din ascunzători și vor traversa râul prin vadul superior. Vom ataca inamicul pe flanc și…
Plesni în palmă cu bastonul. Trosc!
— O să-i bați cu bățul?
Dar lui Rigrat nu-i venea să râdă. Cosca se întrebă dacă o făcuse vreodată.
— Cu săbiile, domnule, cu săbiile! îi vom înfrânge și-i vom pune pe fugă și, cu asta, vom termina o dată pentru totdeauna cu agasanta Ligă a celor Opt!
Se lăsă tăcerea. Cosca se încruntă spre Andiche și Andiche se încruntă la Cosca. Sesaria și Victus clătinară din capete unul la celălalt. Rigrat se lovea nervos cu bastonul în picior. Prințul Foscar își mai drese o dată glasul și înălță bărbia cu un aer neliniștit.
— Tu ce crezi, generale Cosca?
— Hmmm!
Cosca scutură posomorât din cap, privind mai încruntat ca oricând la apele strălucitoare ale râului. Și repetă:
— Hmm! Hmmmm!
— Hmmm! îl imită Victus, lovindu-și buzele țuguiate cu un deget.

— Mde! exclamă Andiche, umflându-și obrajii.
— Ai-ai-ai! se văită sceptic Sesaria.
Cosca își scoase pălăria și se scărpină în creștet. Apoi și-o puse la loc și dădu un bobârnac penei ca s-o înfoaie.
— Hmmmmmmmmm…
— Să înțelegem că nu ești de acord?
— N-aș putea rămâne cu conștiința împăcată dacă mi-aș înăbuși îndoielile. Nu sunt convins că brigada mea este cea mai potrivită pentru misiunea pe care i-ai încredințat-o.
— Nu suntem convinși, spuse Andiche.
— Nu este cea mai potrivită, spuse Victus.
Sesaria nu spuse nimic. Sesaria era un munte de ezitări neexprimate.
— N-ați fost bine plătiți pentru serviciile voastre? vru să știe Rigrat.
Cosca izbucni în râs.
— Bineînțeles că am fost, iar cele O Mie de Săbii se vor lupta, fii convins de asta!
— Se vor lupta până la ultimul om! declară Andiche.
— Ca niște diavoli! adăugă Victus.
— Dar problema care mă preocupă pe mine acum, în calitate de căpitan-general al lor, este cum aș putea să-i conving să lupte din toată inima. Și-au pierdut doi comandanți într-o perioadă foarte scurtă de timp.
Și lăsă capul în pământ, de parcă ar fi fost copleșit de regrete și nu ar fi tras niciun folos de pe urma acelor schimbări.
— Murcatto și Credinciosul, oftă Sesaria, ca și cum nu el ar fi fost unul dintre factorii implicați în schimbarea de comandă.
— Oamenii au fost puși la treburi sub demnitatea lor.
— Să facă pe iscoadele, se lamentă Andiche.
— Să-i șteargă pe alții la fund, mârâi Victus.
— Sunt cu moralul la pământ. Da, au fost plătiți, dar banul nu a fost niciodată cel mai bun motiv pentru care omul să-și riște viața.
Mai cu seamă mercenarul.
— Și să vrei acum să-i arunci într-o asemenea încăierare cumplită, împotriva unui inamic dur și disperat… Nu zic că ar putea să dezerteze, dar… asta e… se înfioră Cosca, scărpinându-și încet gâtul. S-ar putea să dezerteze.
— Sper că acesta nu este un exemplu al proverbialei tale

aversiuni față de luptă, rânji disprețuitor Rigrat.

— Aversiune... față de luptă? Sunt un tigru, întreabă pe cine vrei!

Victus fornăi și i se împrăștiară mucii pe bărbie, dar Cosca nici nu se uită la el.

— Este vorba despre alegerea uneltei potrivite pentru o anumită treabă. Nu folosești o floretă ca să tai un copac îndărătnic. Ci un topor. Dacă nu cumva ești cretin de-a binelea.

Tânărul colonel deschise gura să-i răspundă, dar Cosca i-o luă înainte ca și cum nu l-ar fi observat.

— În linii mari, planul tău este unul bun. Ca de la un militar la altul, te felicit pentru el, fără niciun fel de rezerve.

Rigrat nu mai închise gura la loc, neștiind dacă era luat de prost sau nu. Deși asta era evident.

— Însă ar fi mai înțelept ca trupele tale talineze - experimentate și puse la încercare de curând în Visserine, apoi în Puranti, trupe devotate cauzei și cu moralul ridicat - să traverseze râul prin vadul inferior și să între în luptă cu osprienii, susținute fiind de aliații noștri din Etrisani și Cesale și așa mai departe.

Făcu un gest spre râu cu mâna în care ținea plosca - după părerea lui, ustensilă mult mai folositoare decât un baston, deoarece bastonul nu-i în stare să te îmbete.

— Ar fi mult mai bine ca oamenii mei să stea ascunși pe mal și să aștepte ocazia potrivită pentru a ataca! Și atunci vor traversa vadul superior în cea mai mare grabă și vor cădea în spatele inamicului!

— Cea mai bună poziție de atac, mormăi Andiche.

Victus se mulțumi să zâmbească cu subînțeles.

Cosca mai flutură o dată din ploscă și încheie:

— Și astfel, curajul vostru neprelucrat și patima noastră înflăcărată vor fi folosite acolo unde le este locul. Și toți vom cânta cântece de luptă, ne vom acoperi de glorie, vom scrie istorie, îl vom face rege pe Orso...

Făcu o plecăciune ușoară spre Foscar.

— ...și pe Alteța Ta, la momentul cuvenit.

Foscar privi lung la vadurile râului.

— Da. Da, înțeleg. Și totuși...

— Atunci așa rămâne stabilit! răcni Cosca, luându-l pe după umeri și conducându-l înapoi spre cort. Oare nu Stolicus a spus

că oamenii mari se îndreaptă adesea în aceeași direcție? Eu cred că da! Haideți să ne îndreptăm spre cină, prieteni!

Și întinse un deget în spate, către munții întunecați, unde Ospria strălucea în razele apusului.

— Jur că mi-e atât de foame, c-aș putea să mănânc și un oraș!

Hohote amabile de râs îl însoțiră până în cort.

Politică

Fiori stătea abătut pe scaun. Și bea.

Sufrageria ducelui Rogont era de departe cea mai mare încăpere în care se îmbătase el vreodată. Când îi zisese Vossula că Styria era plină de minuni, el la lucrul ăsta se gândise, nu la docurile împuțite din Talins. Probabil că era cam de vreo patru ori mai întinsă decât sala cea mare din palatul lui Bethod din Carleon și de trei ori mai înaltă. Pereții erau din marmură albă, cu vinișoare albastru-închis, cu vrejuri și frunze sculptate și acoperite cu iederă - amestecul de plante reale și plante cioplite creând un efect magnific în umbrele unduitoare. Prin ferestrele deschise, mari cât niște porți de castel, intrau adierile de vânt care legănau cele o mie de lămpi suspendate, împrăștiind sclipiri ca de diamant.

Un loc al grandorii și magiei, construit de zei pentru titani.

Păcat că oamenii adunați acolo nu erau nici una,nici alta. Femei - gătite, coafate, acoperite cu bijuterii și fardate ca să pară mai tinere sau mai slabe sau mai bogate decât în realitate. Bărbați - cu haine viu colorate, gulere din dantelă și cu pumnale micuțe și aurite la brâu. La început l-au privit cu oarecare dispreț pe chipurile lor pudrate, de parcă ar fi fost făcut din carne împuțită. După aceea, când a întors capul, s-au uitat la el cu oroare și scârbă. Și atunci Fiori a simțit o satisfacție sinistră, dar, de asemenea, și puțin dezgust.

La fiecare ospăț trebuie să fie câte un nemernic urât, bătut în cap și al dracului, care să aibă niște conturi de reglat cu nimeni și cu toți, care bea prea mult și transformă petrecerea într-o pacoste pentru toată lumea. Se pare că în seara asta el era nemernicul ăla și își asuma acest rol cu bună știință. Horcăi și scuipă cu zgomot o flegmă groasă pe pardoseala strălucitoare.

De la masa de alături, un bărbat în frac galben cu coadă

lungă se uită în jur, cu un zâmbet batjocoritor pe buzele lui umflate. Fiori se aplecă spre el, zgâriind masa elegantă cu vârful cuțitului.

— Vrei să-mi zici ceva, buleandră pișată?

Bărbatul se făcu alb la față și se întoarse la prietenii lui, fără să rostească vreun cuvânt.

— O adunătură de lași! mârâi Fiori în cupa lui cu tot mai puțin vin, dar suficient de tare ca să poată fi auzit pe o rază de trei mese. Toți din șleahta asta sunt lipsiți de curaj!

Încercă să-și imagineze ce ar fi zis Copoiul despre turma asta de filfizoni. Sau Rudd Treicopaci. Sau Dow cel Negru. Și îl pufni un râs macabru, dar care se stinse repede. Dacă era cineva de râs aici, atunci ăla era el. Pentru că, uite-l aici, fără niciun prieten pe lume, făcând apel la mila lor. Cel puțin așa părea.

Aruncă o căutătură plină de ură spre masa cocoțată pe un podium în capătul sălii. Acolo se afla Rogont, în mijlocul celor mai de seamă oaspeți ai lui. Și rânjea cu toți dinții, de ziceai că-i o stea de pe cerul nopții. Monza stătea alături de el. Fiori nu-și putea da seama prea bine de la distanța aia, mai ales că i se împăienjeniseră ochii de la furie și prea mult vin, dar parcă o vedea că râde. Că se distrează. Doar nu-l mai avea alături pe trepădușul ei chior ca s-o facă de rușine.

Prințul Prudenței ăsta era un nenorocit chipeș. Măcar avea ambii ochi. Cât și-ar mai fi dorit Fiori să-i dea una în mutra aia fudulă. Cu ciocanul, așa cum îi despicase Monza capul lui Gobba. Sau doar cu pumnii. Să-i strivească țeasta cu mâinile lui. Să i-o zdrobească. Apucă strâns cuțitul în mâna care-i tremura și începu să-și imagineze cum o va face. Repetă toate detaliile sângeroase, le mută de colo colo, le ordonă în așa fel încât să-l facă să pară cât mai bărbat - Rogont implorându-i mila și pișându-se pe el, zvârcolindu-se ca apucat de toți dracii. Iar Monza - Monza privindu-l ca pe un zeu, întărâtată și dorindu-l acum mai tare ca oricând. Își imagina toată povestea, în timp ce se uita la cei doi printre genele singurului său ochi.

Ajunsese să se convingă singur că râdeau de el, cu toate că știa că era absurd. Nu i se acorda lui o asemenea importanță încât să devină subiect de batjocură, iar asta îl făcea să fiarbă mai tare ca oricând. În fond, încă se mai agăța de bruma de mândrie rămasă, așa cum se agață înecatul de un pai. Adică asta era el acum? Un amărât desfigurat care o făcea de rușine?

După ce-i salvase viața de atât de multe ori? După ce și-o riscase pe a lui de atât de multe ori? Și după cât urcase ca să ajungă în vârful afurisitului ăstuia de munte. Și răsplata îi era batjocura asta?

Smuci cuțitul din lemnul despicat. Cuțitul pe care i-l dăduse Monza când se cunoscuseră. Pe vremea când avea doi ochi și mult mai puțin sânge pe mâini. Pe vremea când își pusese în cap să nu mai omoare pe nimeni și să devină un om bun. Nici nu-și mai putea aduce aminte cum se simțise atunci.

Monza stătea încruntată pe scaun. Și bea.

În ultima vreme avea foarte puțină poftă de mâncare și mai puțin chef de ceremonii dintr-astea la care participă atâția pupători în fund. Drept care banchetul dat de Rogont i se părea un coșmar. Benna se dăduse în vânt după zaiafeturi, etichetă și complimente. I-ar fi plăcut să fie aici - să arate cu degetul, să râdă, să se bată pe umăr cu toți nemernicii ăștia. Și dacă s-ar fi putut smulge pentru o clipă din lingușelile celor care-l disprețuiau cu patimă, s-ar fi aplecat spre ea, i-ar fi mângâiat brațul și i-ar fi șoptit la ureche să zâmbească și să rabde. Așa că acum Monza încercă să-i urmeze sfatul, însă nu reuși să schițeze decât un rânjet crispat.

Plus că o durea înfiorător de tare capul. Îi pulsa în locul unde îi fuseseră înfipte monedele, iar clinchetele blânde ale tacâmurilor erau ca niște cuie bătute în frunte. De când îl lăsase pe Credinciosul să se înece sub roata morii o chinuiau crampele. Și se străduia din răsputeri acum să nu se întoarcă cu fața la Rogont și să înceapă să-și borască mațele pe haina lui albă brodată cu fir de aur.

Prevenitor, acesta se apleacă spre ea.

— De ce stai așa de supărată, doamnă general Murcatto?

Monza reuși să înghită parte din acidul din gât ca să-i poată răspunde.

— Supărată? Oastea lui Orso este aproape.

Rogont răsuci în mână paharul cu vin, ținându-l elegant, de picior.

— Așa am auzit și eu. Și se bucură de prețiosul sprijin al fostului tău mentor, Nicomo Cosca. Iscoadele celor O Mie de Săbii au ajuns deja pe Dealul Menzes, de deasupra vadurilor.

— Însemnă că nu mai trebuie să întârziem.

— Se pare că nu. Visurile mele de mărire se vor face curând praf și pulbere. Așa cum se întâmplă adesea cu astfel de visuri.

— Ești sigur că-i bine să sărbătorești în noaptea de dinaintea pieirii tale?

— S-ar putea ca a doua zi să fie prea târziu.

— Hm! Adevărat. Poate o să ai parte de vreun miracol.

— N-am crezut niciodată în intervenția divină.

— Nu? Atunci ei ce caută aici?

Și Monza făcu un semn din cap spre grupul de gurkieni de lângă masa lor, înveșmântați în robe albe și purtând pe capete bonete de preoți.

Ducele le aruncă o privire.

— O, dar ajutorul lor depășește limitele spiritualului. Sunt emisari ai Profetului Khalul. Din moment ce ducele Orso și-a găsit aliați în Uniune și se bucură de sprijinul băncilor, am fost și eu nevoit să-mi caut prieteni. Să știi că însuși Împăratul din Gurkhul îngenunchează înaintea Profetului.

— Toți trebuie să îngenunchem înaintea cuiva, nu? Probabil că Împăratul și Profetul se vor putea consola reciproc după ce preoții lor îi vor vesti că ți-au înfipt capul într-o țeapă.

— Își vor reveni repede. Pentru ei, Styria nu este decât un bâlci. Cred că deja s-au apucat să pregătească următorul câmp de luptă.

— Am auzit că războiul ăsta nu se va sfârși niciodată.

Monza își goli paharul și îl împinse pe masă. S-o fi făcut în Ospria cel mai bun vin din lume, dar ei i se părea că are gust de vomă. Totul avea gustul ăsta. Toată viața ei era făcută doar din borâtură. Din borâtură și din cufureli dese, dureroase, mai subțiri ca apa. I se jupuiseră gingiile, o ințepa limba, o ustura fundul. Un servitor cu mutră cabalină și cu perucă pudrată se aplecă peste umărul ei și îi turnă vin în paharul gol, de parcă mișcările lui afectate i-ar fi putut da un gust mai bun. Și se retrase cu grație desăvârșită. Deloc surprinzător: în fond, retragerea era specialitatea casei în Ospria. Întinse mâna după pahar. Ultimul fum tras înainte de banchet reușise doar să-i oprească tremuratul mâinilor. Dar nimic mai mult.

Așa că se rugă să se îmbete. Zdravăn. Și beția asta scandaloasă să-i ia mințile și să-i atenueze suferința.

Se uită pe îndelete la cei mai bogați și mai inutili cetățeni ai Ospriei. Și, dacă priveai cu băgare de seamă, vedeai că

atmosfera banchetului se învecina cu isteria. Se bea prea mult. Se vorbea prea repede. Se râdea prea tare. Sigur, nimic nu alungă mai bine inhibițiile decât amenințarea anihilării iminente. Singura consolare pe care o aducea apropiata înfrângere a lui Rogont era că cei mai mulți dintre proștii ăia vor pierde tot ce aveau, la fel ca el.

— Ești sigur că-i bine să fiu la masa ta? mârâi ea.

— Cineva trebuie să fie, spuse Rogont, privind fără prea mare entuziasm la ingenua Cotarda, contesă de Affoia. Se pare că nobila Ligă a celor Opt a devenit Liga celor Doi.

Se aplecă spre ea și-i șopti:

— Și, ca să fiu cu desăvârșire sincer, mă întreb dacă nu-i cumva prea târziu să ies și eu din alianța asta. Tristul adevăr este că am cam rămas fără oaspeți de seamă.

— Adică eu sunt doar un exponat care să-ți revigoreze prestigiul ofilit?

— Exact! Însă un exponat absolut încântător. Iar poveștile astea despre ce mi s-a ofilit și ce nu mi s-a ofilit sunt doar niște calomnii ordinare, te asigur.

Monza nu mai avea putere nici măcar cât să se simtă agasată, darămite amuzată. Așa că se mulțumi să pufnească plictisită.

— Ar trebui să mănânci ceva, zise Rogont, făcând un semn cu furculița spre farfuria ei neatinsă. Ești prea slabă.

— Nu mă simt bine.

Pe lângă faptul că o durea atât de tare mâna dreaptă că nu credea că ar putea mânui cuțitul.

— Serios? Ai mâncat ceva și ți-a picat greu? o întrebă Rogont, molfăind o bucată de friptură cu toată pofta unuia care știe că va trăi veșnic. Sau ți-o fi picat greu ceva ce ai făcut?

— Poate societatea îmi pică greu.

— Nu m-ar mira deloc. Am dezgustat-o mereu pe mătușa mea, Sefeline. Era o femeie foarte predispusă la stări de greață. Într-un fel îmi amintești de ea. Minte brici, talente extraordinare, voință de fier, însă un stomac mult mai slab decât te-ai aștepta la o asemenea femeie.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Morții știau că era un permanent izvor de dezamăgiri - pentru cei din jur și pentru ea însăși.

— Să mă dezamăgești? O, ba din contră, crede-mă. Niciunul

dintre noi nu e făcut din cremene.

Măcar de-ar fi așa. Monzei îi veni iar vinul înapoi și privi încruntată la paharul gol. Doar cu un an în urmă nu simțise decât dispreț față de Rogont. Își aminti cum își bătea joc, împreună cu Benna și cu Credinciosul, de lașitatea lui, de lipsa lui de loialitate. Acum Benna era mort, ea îl ucisese pe Credinciosul și apoi dăduse fuga la Rogont, ca un copil rebel care cere adăpost unchiului său bogat. Un unchi care nici fundul personal nu era capabil să și-l păzească. Însă oricum era o companie mult mai bună decât cealaltă variantă. Și privi cu silă la capătul mesei lungi din dreapta unde stătea Fiori. Singur.

Crudul adevăr era că îi făcea scârbă. Avea nevoie de un mare efort de voință doar ca să stea lângă el, darămite să-l mai și atingă. Și era vorba despre mult mai mult decât urâțenia chipului lui desfigurat. Văzuse multe chipuri desfigurate la viața ei, ba pe unele le desfigurase ea însăși - așa că nu ar fi avut nicio problemă să se prefacă măcar că nu-i pasă. Era vorba despre tăcerile lui lungi de acum, pe când înainte abia dacă reușea să-l facă să tacă din gură. Tăcerile acelea erau pline de datorii pe care ea nu putea să și le plătească. Îi văzuse găvanul gol al ochiului și își amintea cum îi șoptise *tu trebuia să fii în locul meu.* Și știa că așa ar fi fost drept. Iar când vorbea, nu mai spunea nimic despre dorința lui de a face ce se cuvine, despre visul lui de a deveni un om mai bun. Poate că ar fi trebuit să se bucure că reușise să câștige această dispută. Doar se străduise din greu. Însă nu se putea gândi decât că luase un bărbat pe jumătate cumsecade și reușise cumva să-l transforme într-unul pe jumătate inuman. Nu era doar putredă, ci făcea să putrezească orice atingea.

Fiori îi făcea silă. Iar faptul că se simțea așa, când ar fi trebuit să simtă doar recunoștință, îi făcea o silă și mai mare.

— Pierd timpul, șuieră ea, adresându-se mai degrabă paharului decât vreunei persoane din jur.

Rogont oftă.

— La fel ca noi toți. Nu facem decât să ne ocupăm cu ceva momentele astea oribile, în așteptarea morții degradante.

— Ar trebui să plec.

Încercă să strângă în pumn mâna înmănușată, dar durerea care o străpunse îi slăbi și mai tare puterile.

— Să găsesc o metodă… o metodă prin care să-l ucid pe Orso.

Însă atât de obosită era, încât abia reuși să rostească aceste câteva cuvinte.

— Răzbunare? Serios?

— Răzbunare.

— Aș fi distrus dacă ai pleca.

Acum nici nu-și mai dădea seama ce vorbește.

— La ce dracu' ai nevoie de mine?

— Eu? Să am nevoie de tine? murmură Rogont, pierzându-și zâmbetul o secundă. Nu mai pot să amân, Monzcarro. Curând - poate chiar mâine - va avea loc o mare bătălie. Una care va hotărî soarta Styriei. Ce ar putea fi mai valoros decât sfatul unuia dintre cei mai mari soldați ai acestei lumi?

— Am să văd dacă-ți pot găsi unul.

— Și ai mulți prieteni.

— Eu?

Nu-și aducea aminte de niciunul care să mai fie în viață.

— Locuitorii Talinsului încă te mai iubesc.

Și Rogont ridică din sprâncene la oaspeții lui, dintre care unii încă o mai priveau cu dușmănie.

— Firește, aici nu te bucuri de prea mare popularitate, dar asta dovedește doar că am dreptate. În fond, inamicul unuia este eroul altuia.

— Oamenii din Talins mă cred moartă și oricum nu le pasă de mine.

Nici ei nu-i prea mai păsa.

— Dimpotrivă. Spionii mei tocmai îi informează pe cetățeni despre supraviețuirea ta miraculoasă. Afișele noastre, lipite la toate răscrucile de drumuri, contrazic povestea pe care le-a spus-o Orso, îl acuză de tentativă de omor și vestesc întoarcerea ta iminentă. Oamenii țin mult la tine, crede-mă. Nutresc pentru tine pasiunea aia fără de margini pe care o au uneori oamenii de rând față de personalități pe care nu le-au cunoscut și nici că le vor cunoaște vreodată. Măcar asta îi va îndârji și mai tare împotriva lui Orso și îi va crea lui probleme acasă.

— Asta-i politica, nu-i așa? murmură Monza, golindu-și paharul. Gesturi mărunte atunci când războiul îți bate în poartă.

— Facem ce gesturi putem. Dar și în război, și în politică tu ești un bun de mare preț.

Acum îi revenise zâmbetul, mai larg ca înainte.

— De altminteri, de ce alte motive ar avea nevoie un bărbat ca să-și dorească să țină lângă el o femeie atât de vicleană și frumoasă?

Monza îl privi furioasă.

— Du-te și freacă-ți-o!

— Numai când n-am încotro, mustăci ducele, cu ochii ațintiți asupra ei. Dar eu aș prefera o mână de ajutor.

— Pari la fel de amărât ca mine.

— Ce?

Fiori își mută privirea de la fericita pereche.

— Mda.

O femeie îi spusese ceva.

— Ooo!

Foarte frumoasă, atât de frumoasă că parcă radia o lumină. Dar imediat își dădu seama că totul din jur radia lumină. Era beat mort.

Însă parcă femeia asta era altfel decât restul oaspeților lui Rogont. Da, sigur, avea un colier cu pietre roșii în jurul gâtului lung și purta o rochie albă, nestrânsă pe talie, la fel ca femeile de culoare din Westport. Însă era foarte palidă. Și avea o lejeritate în atitudine, nu era deloc înțepată și rigidă. Iar surâsul ei părea sincer. Lui Fiori îi veni să zâmbească împreună cu ea. Pentru prima oară după mult timp.

— E vreun loc liber aici?

Vorbea styriana cu accent unionist. Deci era o străină. La fel ca el.

— Vrei să stai… lângă mine?

— De ce nu? Ai cumva ciumă?

— La norocul meu, nu m-aș mira să am.

Își întoarse obrazul stâng spre ea.

— Mutra mea e suficientă să-i țină pe oameni departe.

Îl studie atentă, însă nu-și pierdu surâsul.

— Toți avem cicatricele noastre. Unii la suprafață, alții…

— Ăia care le au pe dinăuntru nu-i sperie pe ceilalți oameni.

— Consider că aspectul fizic este supraevaluat.

Fiori o studie cât putu el de atent din cap până în picioare și se bucură de ce vede.

— Ție ți-e ușor să vorbești așa. Uite cum arăți.

— Of, politețea asta…

Femeia se bosumflă și privi prin sală.

— Nu mai speram să găsesc asemenea maniere prin gloata asta. Cred că tu ești singurul om sincer de aici, îți jur.

— Nu miza pe asta.

Dar zâmbea cu gura până la urechi. Orice moment este potrivit ca să flatezi o femeie atrăgătoare. În fond, mai avea ceva mândrie. Femeia îi întinse mâna, iar el clipi nedumerit.

— Trebuie să ți-o pup?

— Dacă vrei. N-o să se topească.

Moale și catifelată. Total diferită de mâna Monzei - acoperită cu cicatrice, arsă de soare, aspră și bătătorită ca mâinile tuturor Oamenilor Vestiți. Ca să nu mai pomenească de cealaltă mână - deformată, strâmbă ca o rădăcină de urzică sub mănușa aia pe care nu și-o scotea aproape niciodată. Fiori își lipi buzele de degetele femeii și simți o boare de parfum amețitor. Ca un parfum de flori, plus încă ceva, ce-i oprea răsuflarea în gât.

— Eu sunt… hm… Caul Fiori-îți-dau.

— Știu.

— Știi?

— Ne-am mai întâlnit, deși pe fugă. Carlot dan Eider este numele meu.

— Eider?

Avu nevoie de o secundă ca să-și aducă aminte unde mai auzise numele ăsta. Un chip abia deslușit prin ceață. Femeia cu haină roșie din Sipani. Amanta prințului Ario.

— Cea pe care Monza a…

— A bătut-o, a șantajat-o, i-a distrus viața și i-a dat-o la câini? Da, eu sunt.

Și se încruntă la masa de pe podium.

— Monza, zici? Nu numai că îi spui pe numele mic, dar o și alinți. Îmi imaginez că sunteți foarte intimi.

— Suficient.

Deși cu mult mai puțin decât fuseseră în Visserine. Înainte să-și piardă ochiul.

— Și totuși ea stă acolo sus, cu ilustrul duce Rogont; iar tu stai aici, împreună cu cerșetorii și scursurile societății.

De parcă i-ar fi citit gândurile. Și simți cum i se învârtoșează din nou furia, așa că încercă să schimbe subiectul.

— Ce te aduce aici?

— După măcelul din Sipani nu am mai avut de ales. Cu siguranță că ducele Orso oferă un preț frumos pe capul meu. Mi-

am petrecut ultimele trei luni așteptând să fiu înjunghiată, otrăvită, sugrumată sau mai rău.

— Oho! Cunosc sentimentul ăsta.

— Atunci te compătimesc.

— Numai morții știu câtă nevoie am.

— Dacă îți trebuie, poți avea întreaga mea compasiune. La urma urmei, ești doar un pion în tot jocul ăsta murdar. La fel ca mine, nu? Iar tu ai pierdut mult mai mult decât mine. Ți-ai pierdut ochiul. Chipul.

Deși femeia asta nu se mișca din loc, parcă se apropia tot mai mult de el. Fiori ridică din umeri.

— Cam așa ceva.

— Ducele Rogont este o mai veche cunoștință de a mea. Un bărbat pe care nu te poți bizui, dar, evident, unul foarte chipeș.

— Cam așa ceva, reuși să scrâșnească Fiori printre dinți.

— Am fost obligată să-i cerșesc mila. Nu mi-a fost ușor, dar măcar am avut parte de protecția lui o perioadă. Dar acum se pare că și-a găsit o altă jucărie.

— Monza?

Nu-l ajuta deloc faptul că și el se gândise la asta întreaga seară.

— Ea nu-i așa.

Carlot den Eider exclamă cu scepticism:

— Serios? Adică nu-i o mincinoasă ordinară și criminală care s-ar folosi de oricine și de orice doar ca să obțină ce vrea? Adică nu ea l-a trădat pe Nicomo Cosca și i-a luat locul? De ce crezi tu că a încercat s-o omoare ducele Orso? Pentru că locul lui avea ea de gând să-l ia atunci.

Fiori își zise că vinul îl tâmpise rău de tot la cap, pentru că nu știa deloc ce să spună.

— Și atunci, de ce să nu se folosească de Rogont ca să obțină ce vrea? Sau o fi amorezată de altcineva?

— Nu, mormăi el. De fapt… de unde să știu eu… nu, la dracu’! Ai înțeles greșit!

Eider își duse mâna cea albă la inimă.

— *Eu* am înțeles greșit? Nu i-au zis degeaba Șerpoaica din Talins! Șarpele nu se iubește decât pe sine însuși!

— Ești în stare să zici orice. S-a folosit de tine în Sipani. O urăști.

— Sigur, n-aș vărsa lacrimi amare la mormântul ei. Iar

individul care-și va vârî sabia în ea se va bucura de recunoștința mea eternă și nu numai. Dar asta nu înseamnă că sunt o mincinoasă.

Acum se apropiase și mai mult și îi șoptea la ureche:

— Monzcarro Murcatto? Măcelăreasa din Caprile? Acolo au fost uciși copii.

Lui Fiori i se făcuse pielea de găină de la respirația ei, de la faptul că o simțea atât de aproape. Mânie și poftă trupească, îndesate una peste alta.

— Au fost uciși! În mijlocul străzilor! Din câte am auzit, nici măcar fratelui ei nu i-a fost credincioasă…

— Ce?

Acum Fiori își dorea să fi băut mai puțin, pentru că sala începuse să se cam învârtească în jurul lui.

— Nu știai?

— Ce să știu?

Un straniu amestec de curiozitate, teamă și dezgust puse stăpânire pe el.

Eider lăsă o mână pe brațul lui. Atât de aproape era, că-i simți din nou parfumul - dulce, amețitor, grețos.

— Ea și fratele ei au fost *amanți.*

Lungi mult ultimul cuvânt, ca o pisică leneșă care toarce.

— Ce?!

Obrazul desfigurat îl ardea ca după o palmă.

— Amanți. Dormeau împreună, ca doi soți. Și-o *trăgeau*. Nu-i niciun secret. Întreabă pe oricine. Întreab-o pe ea.

Fiori nu mai avea aer. Ar fi trebuit să-și dea seama. Și poate că, în adâncul sufletului, chiar își dăduse. Dar tot se simțea tras pe sfoară. Înșelat. Batjocorit. Ca un pește ademenit pe mal și lăsat acolo să se sufoce. După tot ce făcuse pentru ea, după tot ce pierduse. Atât de tare îi clocotea sângele de furie încât abia se mai putea stăpâni să nu explodeze.

— Tacă-ți gura aia împuțită! urlă el, împingând cât colo mâna lui Eider. Crezi că nu-mi dau seama că vrei să mă întărâți împotriva ei?

Reușise cumva să se ridice de pe scaun și acum se apropia amenințător de ea. Sala, luminile, chipurile încețoșate ale oamenilor se învârteau toate în jurul lui.

— Crezi că-s prost, femeie? Îți bați joc de mine?

În loc să se dea înapoi înfricoșată, Eider făcu un pas înainte,

aproape lipindu-se de el. Ochii ei păreau uriași, ca două farfurii de friptură.

— Eu? Nu pentru mine te-ai sacrificat tu! Din cauza *mea* ți-ai pierdut tu ochiul? *Eu* îmi bat joc de tine?

Fiori avea senzația că-i luase foc toată fața. Atât de tare îi pulsa sângele în cap, că mai avea puțin și-i împingea ochiul afară din orbită. Numai că ochiul ăla îi fusese deja scos. Prin gâtul sugrumat de furie ieși un fel de scheunat jalnic. Se îndepărtă clătinându-se pe picioare. Altminteri ar fi sugrumat-o. Se izbi de un servitor, răsturnându-i tava din mână. Paharele și sticla se făcură țăndări, vinul se împrăștie pe jos.

— Domnule, cu tot respectul...

Pumnul stâng al lui Fiori se înfipse în coastele amărâtului, făcându-l să se îndoaie din mijloc. Pumnul drept îi strivi fața înainte de a apuca să cadă. Servitorul se lovi de perete și apoi se prăbuși printre cioburile de pe jos. Pumnul lui Fiori era plin de sânge. Plin de sânge și avea o așchie albă între degete. Un fragment de dinte. Își dorea, mai mult decât orice altceva, să se aplece peste nenorocitul ăla, să-i apuce capul în mâini și să-l izbească de basoreliefuri. Să-l izbească și să-l tot izbească până îi face creierul terci.

Dar se forță să se întoarcă cu spatele la el și să plece de acolo. Pe două cărări.

Timpul trecea îngrozitor de încet.

Monza stătea culcată pe o parte, pe marginea patului, cu spatele la Fiori. Încerca să stea cât mai departe de el fără să cadă pe jos. Printre draperiile de la ferestre apăruse prima lumină firavă a zorilor, colorând camera într-un cenușiu murdar. Începuse să-i treacă efectul vinului și acum se simțea și mai îngrețoșată, și mai istovită, și mai deznădăjduită. Ca atunci când vezi cum un val uriaș acoperă țărmul și speri că îl va curăța, dar valul se retrage și lasă în urma lui o mulțime de pești morți.

Încercă să-și imagineze ce ar fi spus Benna. Ce ar fi făcut el ca s-o aline. Dar nici vocea lui nu și-o mai putea aminti. I se ștergea din minte, luând cu el tot ce avea ea mai bun. Și-l aminti cum era în copilărie - un băiețel micuț, bolnăvicios și neajutorat, care avea nevoie de toată grija ei. Și-l aminti cum era mai târziu - un tânăr vesel, urcând călare muntele spre Fontezarmo. Și având în continuare nevoie de toată grija ei. Știa

ce culoare aveau ochii lui. Știa că avea riduri la colțurile lor, pentru că zâmbea atât de des. Dar nu-i mai putea vedea zâmbetul.

În schimb, își amintea în detaliu chipurile celor cinci bărbați pe care-i omorâse. Gobba, cu mâinile distruse și umflate, încercând să-și tragă de la gât lațul Prietenosului. Mauthis, zvârcolindu-se pe spate ca o marionetă stricată, cu spumă rozalie curgându-i prin gura căscată a disperare. Ario, cu mâna lipită de gâtul din care-i țâșnea sânge negru. Ganmark, străpuns din spate de sabia colosală a lui Stolicus și încă rânjind la ea. Credinciosul, înecat și atârnând de roata morii.

Chipurile celor cinci bărbați pe care-i omorâse. Și ale celor doi pe care îi mai avea de omorât. Micuțul și entuziastul Foscar, abia ieșit din adolescență. Și Orso, firește. Marele Duce Orso care o iubise ca pe o fiică.

Monza, Monza, ce m-aș face fără tine?

Dădu la o parte păturile, își coborî din pat picioarele-i transpirate, își trase pantalonii, se înfioră de frig - cu toate că era foarte cald. Îi bubuia inima și o durea capul de la vinul băut.

— Ce faci? se auzi vocea dogită a lui Fiori.

— Vreau să fumez.

Atât de tare îi tremurau degetele că abia reuși să aprindă lampa.

— Poate ar fi bine să fumezi mai puțin. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit, spuse ea, strâmbându-se de durere când apucă pleava cu degetele zdrobite. Și am hotărât să n-o fac.

— E miezul nopții.

— Atunci culcă-te la loc.

— Al dracu’ obicei păcătos!

Se așezase pe marginea patului, cu spatele lat la ea și cu capul întors în așa fel încât nu-i vedea decât ochiul cel bun.

— Ai dreptate. Poate că ar fi bine să mă apuc să scot dinții servitorilor.

Luă cuțitul și se apucă să mărunțească pleava în cavitatea pipei.

— Trebuie să-ți spun că Rogont n-a fost prea impresionat de gestul tău.

— Din câte îmi aduc eu aminte, până nu demult nici tu nu erai prea impresionată de el. Am impresia că sentimentele tale față de oameni se schimbă după cum bate vântul.

Îi plesnea capul. N-avea niciun chef să discute cu el, cu atât mai puțin să se certe. Însă în momente ca acestea se înțeapă oamenii cel mai tare.

— Ce te roade? se răsti ea, cu toate că știa foarte bine răspunsul și nu voia să-l audă.

— Tu ce crezi?

— Știi tu, am problemele mele.

— Mă roade că m-ai lăsat de izbeliște, asta mă roade!

Cât și-ar fi dorit ea s-o poată face!

— De izbeliște?

— Aseară! M-ai lăsat să stau cu toți amărâții, în timp ce tu ai stat acolo sus și te dădeai mare cucoană lângă Ducele Tergiversărilor!

— Chiar crezi că eu m-am ocupat de așezarea la mese? îi zise ea pe un ton batjocoritor. M-a pus să stau lângă el ca să-l fac să arate bine în ochii celorlalți. Nimic mai mult.

Fiori întoarse capul de la ea și își gârbovi umerii.

— Se pare că eu nu mai am cum să arăt bine.

Monza tresări - rușinată, enervată.

— Rogont mă poate ajuta. Atâta tot. Foscar e aproape, cu toată oastea lui Orso. Foscar e aproape…

Și trebuie să moară, indiferent cât ar costa-o asta.

— Răzbunare, da?

— Mi-au ucis fratele. N-ar trebui să-ți explic tocmai ție. Știi ce simt.

— Ba nu. Nu știu.

Ea se încruntă.

— Păi, cum a fost cu fratele tău? Parcă ai zis că l-a omorât Sângerosul Nouă. Credeam…

— Pe nenorocitul ăla de frate-meu l-am urât din toată inima. Lumea zicea că-i Skarling reîncarnat, dar în realitate era un mare ticălos. M-a învățat să mă cațăr în copaci și să pescuiesc și mă ciupea de bărbie și râdea atunci când tata era de față. Dar când eram doar noi doi singuri, mă bătea până nu mai puteam să respir. Îmi zicea că eu am omorât-o pe mama. Dar singura mea vină a fost că m-am născut.

Vocea nordicului era seacă, fără strop de mânie în ea.

— Când am auzit că a murit, mi-a venit să râd. Dar am plâns, pentru că așa făcea toată lumea. Am jurat să mă răzbun pe ucigașul lui și pe toți ceilalți pentru că… în fine, așa se cade să

faci, nu? N-am vrut să dezamăgesc. Dar, când am auzit că Sângerosul Nouă a înfipt într-un par capul mizerabilului ăluia care mi-a fost frate, nici n-am știut dacă îl uram pentru că îl omorâse sau îl uram pentru că-mi răpise șansa de a o face eu însumi. Mai-mai că îmi venea să-l pup pentru că-mi făcuse serviciul ăsta… așa cum pupi un frate…

O clipă, Monza simți nevoia să se ridice, să se apropie de el și să-i pună mâna pe umăr. Apoi unicul lui ochi se opri asupra ei - rece și îngustat.

— Dar tu ar trebui să știi cum este. Să-ți pupi fratele.

Și brusc văzu roșu în fața ochilor de furie.

— Nu-i treaba ta ce a însemnat fratele meu pentru mine!

Își dădu seama că gesticula cu cuțitul, împungând aerul. Îl azvârli pe masă.

— N-am obiceiul să mă justific! Și oricum nu intenționez să încep să mă explic angajaților!

— Asta sunt eu pentru tine?

— Ce altceva să fii?

— După tot ce am făcut pentru tine? După tot ce am pierdut?

Tresări ca lovită. Mâinile îi tremurau mai tare ca oricând.

— Ești bine plătit, nu?

— Plătit?

Se aplecă spre ea și își arătă fața cu degetul.

— Cam cât crezi tu că valorează ochiul meu, scârbă afurisită?

Monza scoase un geamăt sugrumat, sări de pe scaun, înșfăcă lampa, îi întoarse spatele și porni spre ușa de la terasă.

— Unde te duci?

Vocea i se îmblânzise, de parcă își dăduse seama că întinsese prea tare coarda.

— Să mă curăț de tânguielile tale, idiotule, înainte să-mi vină să borăsc!

Deschise ușa cu un gest plin de furie și ieși în aerul rece.

— Monza…

Stătea tot pe pat, cu umerii veștejiți și pe chip cu cea mai mâhnită expresie din câte văzuse ea vreodată. Pe jumătatea aia a feței care încă mai funcționa. Distrusă. Deznădăjduită. Rătăcită. Cu ochiul fals căzut într-o parte. Fiori dădea impresia că va începe să plângă în hohote, că va cădea în genunchi înaintea ei, că o va implora să-l ierte.

Trânti ușa în spatele ei. Îi convenea să aibă o scuză. Prefera

să se simtă acum vinovată pentru că i-a întors spatele, în loc să fie nevoită să se uite la el. Da, prefera asta mult, mult mai mult.

Probabil că priveliștea din fața terasei se număra printre cele mai impresionante din lume. Ospria se desfășura înaintea ei - câte un labirint de acoperișuri din cupru pe fiecare dintre cele patru trepte terasate ale orașului, înconjurat de propriile ziduri de apărare și turnuri, arhitectură pe care doar mintea unui nebun ar fi putut s-o conceapă. Clădiri înalte din vechime. Case mai noi, din piatră, înghesuite în spatele lor. Case cu ferestre înguste și cu dungi din marmură neagră, îngrămădite de-a lungul străzilor în pantă. Alei întortocheate, cu mii de trepte - prăpăstioase și întunecate ca niște canioane. La ferestre pâlpâiau câteva lumini, de-a lungul zidurilor se mișcau punctele luminoase ale făcliilor din mâinile santinelelor. Mai încolo, valea râului Sulva era cufundată în umbra munților și nu se zărea decât un licăr slab al apei de pe fundul ei. Pe creasta dealurilor din dreapta și stânga, strălucind pe cerul de catifea, se vedeau sclipirile focurilor de tabără ale brigăzii celor O Mie de Săbii.

Acesta nu era locul potrivit pentru cineva cu teamă de înălțime.

Dar Monza avea altele pe cap acum. Nu conta decât să facă în așa fel încât să nu mai conteze nimic. Și cât mai repede. Se retrase în cel mai întunecat colț, se aplecă peste lampă și pipă ca un om înfrigurat peste ultima pâlpâire a focului. Apucă muștiucul între dinți, cu mâini tremurânde ridică acoperitoarea lămpii, se aplecă mai mult…

Și atunci se stârni o rafală de vânt, care-i răvăși părul murdar. Iar flacăra mai pâlpâi o dată și se stinse. Monza încremeni acolo, holbându-se la lampa moartă. Mai întâi nedumerită, apoi fără să-i vină să-și creadă ochilor. Pe măsură ce semnificația întâmplării își croia cu greu drum prin mintea ei chinuită, trăsăturile i se schimonoseau tot mai mult de groază.

Nu mai avea flacără. Nu mai putea să tragă niciun fum. Nu mai exista cale de întoarcere.

Sări în picioare, făcu un pas spre balustradă și aruncă lampa peste oraș cu toată puterea pe care o mai avea. Își dădu capul pe spate, trase aer în piept, se apucă cu mâinile de balustradă, se legănă și urlă. Un urlet adresat lămpii care se rostogolea prin aer, vântului care o stinsese, orașului întins în fața ei, văii de dincolo de el, lumii întregi.

În zare, soarele mânios începuse să se furișeze din spatele munților, pătând cu sânge cerul și versanții întunecați.

Gata cu tergiversările

Cosca stătea în fața oglinzii, făcând ultimele retușuri la elegantul lui guler din dantelă, răsucindu-și pe degete cele cinci inele în așa fel încât pietrele lor să fie îndreptate în afară și aranjându-și satisfăcut firele bărbii. Prietenosul calculase că i-a trebuit o oră și jumătate ca să se dichisească. Douăsprezece pase ale briciului pe cureaua de ascuțit. Treizeci și una de mișcări pentru tunderea bărbii. O tăietură mică sub maxilar. Treisprezece strângeri din pensetă pentru smulgerea firelor de păr din nas. Patruzeci și cinci de nasturi de încheiat. Patru perechi de copci. Optsprezece curelușe și catarame de strâns.

— Gata. Jupâne Prietenosule, aș dori să accepți funcția de prim-sergent al companiei.

— Nu știu nimic despre război.

Nu știa decât că era o nebunie totală, care-l debusola la culme.

— Nici nu trebuie să știi. Treaba ta va fi să stai în permanență lângă mine, să nu vorbești, dar să ai o înfățișare înspăimântătoare și, mai presus de toate, să mă aperi și să te aperi și pe tine. Lumea e plină de trădători, prietene! Și, câteodată, va trebui să numeri sumele plătite și primite, să faci inventarul oamenilor, al armelor și al efectelor pe care le avem la dispoziție…

Întocmai ce făcuse pentru Sajaam, la Fereală și apoi afară.

— Asta pot.

— Și poți mai bine decât oricine, nu mă îndoiesc! Poți începe prin a-mi încheia catarama asta? Ai dracu’ armurieri! Pot să jur că au pus-o aici doar ca să mă enerveze pe mine.

Și arătă cu degetul mare spre cureaua laterală de la platoșa lui aurită. Apoi își îndreptă umerii și își ținu răsuflarea în timp ce Prietenosul îi încheie catarama.

— Mulțumesc, prietene. Ești o stâncă pentru mine! O ancoră! O osie făcută doar din calm, în jurul căreia eu mă învârtesc ca nebunul. Oare ce m-aș face fără tine?

Prietenosul nu pricepu întrebarea.

— Aceleași lucruri.

— Nu, nu, nu. Nu aceleași. Deși nu ne cunoaștem de prea multă vreme, simt că... s-a format o legătură între noi. Că ne înțelegem fără prea multe vorbe. Noi doi semănăm foarte mult.

Uneori Prietenosul se temea să rostească vreun cuvânt, se temea de oamenii și de locurile noi. Și doar numărând totul reușea să facă față zilelor. În schimb, Cosca se mișca fără efort prin viață, așa cum o floare se lasă în voia vântului. Prietenosului i se părea magie curată felul în care mercenarul putea să vorbească, să zâmbească, să râdă, să-i facă și pe alții să râdă împreună cu el. La fel mai simțise Prietenosul când o văzuse pe gurkiana aia, Ishri, apărând de nicăieri.

— Nu semănăm deloc.

— Exact ce-ți zic și eu! Suntem complet opuși, ca pământul și aerul, dar amândurora... ne lipsește ceva... ceva pe care ceilalți îl au. Ceva ce ne împiedică să ne adaptăm în societate. Dar omul este o adevărată mașinărie, prietene, și fiecăruia dintre noi îi lipsește câte un zimț de la rotițe. Bine măcar că împreună reușim să facem un om normal.

— Un întreg din două jumătăți.

— Dar ce întreg extraordinar! Eu n-am fost niciodată un om pe care să te poți baza - nu, nu, nu încerca să mă contrazici.

Prietenosul nu încercase nimic.

— Însă tu, prietene, ești statornic, perspicace, hotărât. Și... suficient de *onest*... ca să mă faci să devin și mai onest decât sunt.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață în pușcărie.

— Unde nu mă îndoiesc că ai răspândit onestitatea printre cei mai periculoși deținuți ai Styriei cu mai multă eficiență decât toți magistrații din țara asta! strigă Cosca, bătându-l pe fostul pușcăriaș pe umăr. Atât de puțini sunt oamenii onești, încât adesea sunt confundați cu criminalii, răzvrătiții, nebunii. În fond, ce crimă ai comis, în afară de faptul că ești diferit de ceilalți oameni?

— Prima a fost o tâlhărie, pentru care am stat închis șapte ani. Când m-au prins din nou, au fost optzeci și patru capete de acuzare, dintre care paisprezece omoruri.

Cosca ridică dintr-o sprânceană.

— Dar ai fost vinovat?

— Da.

Mercenarul se încruntă puțin, apoi dădu din mână.

— Nimeni nu-i perfect. Haide să lăsăm trecutul în urmă.

Mai dădu un bobârnac penei de la pălărie, pe care și-o trânti apoi pe cap, înclinată ușor într-o parte, ca să-i dea un aer mai frivol.

— Cum arăt?

Cizme negre, cu vârful ascuțit și înalte până la genunchi, cu pinteni mari din aur, în forme de capete de tauri. Platoșă din oțel negru cu ornamente aurii. Mâneci din catifea neagră, cu inserții de mătase galbenă. Manșete din dantelă de Sipani. Sabie cu mâner din aur, foarte înzorzonat. Și pumnal asortat, care-i atârna ridicol de la brâu. Pălărie enormă, cu o pană galbenă care ajungea până aproape de tavan.

— Ca un codoș care a dat iama într-o prăvălie cu haine militare.

Pe buzele lui Cosca se întinse un rânjet radios.

— Exact cum am vrut! Acum, la treabă, sergent Prietenosul!

Și porni cu pași mari, dădu la o parte ușa din pânză a cortului și ieși în lumina strălucitoare a soarelui.

Prietenosul se ținu aproape de el. Acum asta era misiunea lui.

Aplauzele izbucniră în clipa în care se urcă pe butoiul cel mare. Ordonase ca toți ofițerii din brigada celor O Mie de Săbii să fie de față la discursul lui și iată-i că îl ascultaseră; băteau din palme, chiuiau și fluierau cât de bine erau capabili. Căpitanii în primul rând, locotenenții înghesuiți după ei, stegarii de-a valma în spatele tuturor. În majoritatea trupelor militare, aceștia ar fi fost cei mai buni și mai inteligenți oameni, cei mai tineri și mai nobili, cei mai curajoși și mai idealiști. Dar fiind vorba despre o brigadă de mercenari, oamenii din fața lui Cosca erau exact opusul. Veterani, indivizi dedați la tot felul de vicii, iude perfide, profanatori de morminte versați, contrabandiști cu experiență - în general, oameni având la activ foarte puține iluzii și multe trădări. Cu alte cuvinte, oameni după chipul și asemănarea lui Cosca.

Sesaria, Victus și Andiche - cei mai mari și mai abjecți pungași din toată ceata, dacă nu-l puneai la socoteală pe Cosca însuși, firește - stăteau aliniați lângă butoi și aplaudau ușurel. Prietenosul stătea și el aproape, cu brațele încrucișate strâns, cu ochii săgetând mulțimea. Cosca se întrebă dacă nu cumva îi

număra pe mercenarii din fața lui și își răspunse că era mai mult decât posibil.

— Nu, nu! Nu, nu! Prea mult mă aclamați, băieți! Atâta afecțiune din partea voastră mă face să mă simt stânjenit!

Și făcu un semn din mână. Adulatorii amuțiră și îl așteptară să continue. O grămadă de chipuri pline de cicatrice, ciupite de vărsat, arse de soare și ofilite de boală, toate ridicate spre el. Chipuri avide, ca de bandiți. Așa cum și erau.

— Bravi eroi ai celor O Mie de Săbii!

Vocea lui Cosca răsună cu putere în aerul răcoros și parfumat al dimineții.

— Mă rog, mai bine să spunem „curajoși bărbați ai celor O Mie de Săbii”. Să spunem măcar „bărbați”!

Hohote răzlețe de râs, un chiot de aprobare.

— Băieții mei, voi știți toți cum vorbesc! Unii dintre voi ați luptat alături de mine… sau, oricum, în fața mea.

Alte râsete.

— Ceilalți îmi cunoașteți… reputația imaculată.

Și altele.

— Dar știți cu toții că, în primul și în primul rând, eu sunt la fel ca voi. Sunt un soldat, asta sunt! Un luptător, firește! Însă unul care preferă mai degrabă să-și țină sabia în teacă.

Își drese ușor glasul și își aranjă trufandalele în pantaloni.

— În loc să și-o scoată!

Și lovi cu palma peste mânerul sabiei, spre amuzamentul tuturor.

— Să nu se spună niciodată că nu am fi maeștri ai glorioasei profesiuni a armelor! Bărbați cu mușchi puternici!

Și-l plesni pe Sesaria peste brațul lui gros.

— Bărbați cu mintea ascuțită!

Și arătă spre căpățâna slinoasă a lui Andiche.

— Bărbați însetați de glorie!

Și întinse degetul mare spre Victus.

— Să nu se spună niciodată că nu sfidăm toate riscurile pentru banii primiți! Dar este mai bine ca riscurile să fie cât mai mici, iar banii cât mai mulți!

Alte răcnete de aprobare.

— Patronul nostru, tânărul prinț Foscar, dorea ca voi să traversați vadul inferior și să atacați frontal inamicul…

Tăcere îngrijorată.

— Dar eu am refuzat! Deși sunteți plătiți ca să luptați - i-am zis eu lui -, vă place mai mult plata decât lupta!

Urale frenetice.

— Prin urmare, ne vom uda cizmele puțin mai în amonte și vom avea parte de o rezistență considerabil mai mică! Indiferent ce se va întâmpla astăzi, indiferent ce vi se va părea vouă că se întâmplă, să țineți minte că... vă vreau doar binele și că mă gândesc doar la interesele voastre!

Și își frecă degetul mare de arătător, în uralele și mai asurzitoare ale mercenarilor.

— Nu am de gând să vă insult, cerându-vă să dați dovadă de curaj, de hotărâre, de loialitate și de onoare. Știu că aceste calități vă definesc!

Râsete.

— Așa că, mergeți înapoi la unitățile voastre, ofițeri ai celor O Mie de Săbii! Și așteptați ordinul meu. Fie ca Fortuna să vă fie pe veci amantă! Și mie! În fond, ea se simte atrasă de cei care o merită cel mai puțin! Fie ca noaptea să ne găsească victorioși! Teferi! Și, mai presus de orice altceva, bogați!

Ovații asurzitoare. Scuturi și arme, brațe îmbrăcate în armuri, pumni în mănuși din oțel agitați în aer.

— Cosca!

— Nicomo Cosca!

— Generalul nostru!

Zâmbind, sări de pe butoi, în vreme ce ofițerii se împrăștiau. Sesaria și Victus plecară și ei ca să-și pregătească de luptă regimentele - sau, mai bine zis, bandele lor de oportuniști, criminali și borfași. Cosca se îndreptă agale spre creasta dealului, de unde putea să vadă valea întinzându-se înaintea lui în toată splendoarea. Ospria privea trufașă de pe muntele ei, mai frumoasă ca niciodată la lumina zilei - doar piatră de culoarea caimacului, acoperișuri din cupru înverzit de ani sau, în cazul câtorva clădiri renovate de curând, acoperișuri din cupru strălucitor.

— Bun discurs! spuse Andiche. Dacă îți plac discursurile.

— Ești foarte amabil. Mie îmi plac.

— Încă mai știi cum se face.

— O, prietene, tu ai văzut comandanți venind și plecând. Știi mai bine ca oricine că există o perioadă de grație, imediat după ce un om ajunge la comandă. Iar în perioada asta subordonații

lui nu cred că ar putea face sau spune ceva rău. Așa cum este un soț în ochii soției imediat după cununie. Din păcate, perioada asta nu durează. Și Sazine, și eu însumi, și Murcatto, până și nefericitul Carpi cel Credincios am fost, mai devreme sau mai târziu, trădați sau uciși. Perioada mea de grație se va isprăvi curând. Așa că, pe viitor, voi fi nevoit să mă străduiesc mai mult ca să obțin aplauze.

Andiche rânji cu toți dinții.

— Poți oricând să invoci cauza.

— Ha!

Cosca se așeză pe scaunul de căpitan-general, amplasat la umbra unui măslin, de unde se puteau vedea foarte bine vadurile sclipitoare.

— Să le ia naiba de cauze blestemate. Nu sunt nimic altceva decât niște scuze proaste. Niciodată n-am văzut oamenii acționând cu atâta ignoranță, violență și răutate egoistă ca atunci când sunt stimulați de o cauză dreaptă.

Se uită printre gene la soarele care urca pe cerul senin.

— Așa cum sunt convins că vom vedea noi în curând…

Sabia lui Rogont scoase un clinchet metalic când a fost trasă din teacă.

— Oameni liberi ai Ospriei! Oameni liberi ai Ligii celor Opt! Inimi curajoase!

Monza întoarse capul și scuipă. Un discurs. Mai bine ar da bice și ar ataca năucitor, în loc să piardă vremea vorbind despre cum o să fie când o să fie. Ea nu simțise niciodată nevoia să țină vreun discurs înaintea unei bătălii. Numai un bărbat prea plin de sine s-ar putea gândi că vorbele schimbă ceva.

Așa că nu se miră deloc când văzu că Rogont se pregătise bine pentru acest moment.

— De multă vreme mă urmați! De multă vreme așteptați ziua când veți da dovada curajului vostru! Vă mulțumesc pentru toată răbdarea voastră! Vă mulțumesc pentru toată cutezanța voastră! Vă mulțumesc pentru credința voastră!

Se ridică în scările harnașamentului și înălță sabia deasupra capului.

— A venit și ziua luptei!

Nu putea să nege nimeni că tabloul era drăguț. Cu un duce înalt, puternic și chipeș, cu buclele negre răvășite în vânt.

Armura lui era presărată cu pietre prețioase, iar oțelul era atât de lustruit că te dureau ochii dacă te uitai la el. Însă și oamenii lui se străduiseră să arate bine. În centru se afla infanteria grea, în armuri zdravene, sub o pădure de lănci, sau cu paloșe în pumnii îmbrăcați în mănuși de armură, cu scuturi și tunici albastre, toate brodate cu turnul alb al Ospriei. Soldații din infanteria ușoară stăteau în poziție de drepți pe cele două flancuri, îmbrăcați în uniforme din piele cu ținte și ținându-și sulițele în poziție verticală. Și arcași - cu arbalete, cu arcuri mari și arcuri mai mici, pe capete cu coifuri din oțel sau cu glugi. Detașamentul din Affoia din extremitatea dreaptă strica puțin organizarea impecabilă, cu arme de toate felurile și rândurile cam strâmbe. Dar oricum arătau mult mai bine decât oamenii care luptaseră vreodată sub conducerea Monzei.

S-a întors să privească la cavaleriștii aliniați în spatele ei, într-un șir sclipitor în umbra zidului Ospriei. Toți de viță nobilă, cu cai bine hrăniți și țesălați, cu blazoane gravate pe coifuri, sulițe lustruite și pregătiți pentru întâlnirea cu triumful. Parcă era o scenă dintr-o carte proastă despre eroi.

Își trase mucii și scuipă din nou. Din experiența ei - și nu ducea deloc lipsă de așa ceva - oamenii curați și îmbrăcați bine erau cei mai dornici să între în luptă și cei mai dornici să iasă din ea.

În tot acest timp, Rogont își ducea pe noi culmi discursul sforăitor și găunos.

— Suntem pe câmpul de luptă! În anii ce vor veni se va spune că aici s-au luptat niște eroi! Se va spune că aici s-a hotărât soarta Styriei! Aici, prieteni, aici, pe pământul nostru! În fața caselor noastre! În fața zidurilor bătrâne ale mândrei noastre Osprii!

Strigăte entuziaste de la companiile aflate mai aproape de el. Monza se cam îndoia că ceilalți auzeau ceva din toată vorbăria lui. Se îndoia și că-l vedeau. Și se mai îndoia că oamenii care reușeau totuși să-l vadă de la distanță s-ar fi simțit cumva mai îmbărbătați.

— Destinul vă stă în propriile mâini!

Destinul lor fusese în mâinile lui Rogont, care-l aruncase la gunoi. Acum se afla în mâinile lui Cosca și ale lui Foscar și avea toate șansele să se transforme în unul însângerat.

— Pentru libertate!

Sau, în cel mai bun caz, pentru o tiranie mai atrăgătoare.

— Pentru glorie!

Adică pentru un loc glorios în mâlul de pe fundul râului.

Cu mâna liberă, Rogont smuci frâiele, făcându-și armăsarul de culoarea castanei să se ridice pe picioarele din spate și să bată aerul cu copitele din față. Efectul acesta impunător a fost, însă, stricat de câțiva bulgări de baligă ce s-au întâmplat să cadă chiar atunci din dosul calului. Apoi Rogont porni la galop pe lângă rândurile de infanteriști care, la vederea lui, ridicau sulițele și îl ovaționau. Ar fi putut fi un tablou impresionant. Dar Monza mai văzuse scene dintr-astea care începuseră bine și se sfârșiseră foarte rău. Un discurs bun nu putea compensa faptul că inamicul avea de trei ori mai mulți oameni decât ei.

Ducele Tergiversărilor se apropie de ea și de restul propriului stat-major - aceiași ofițeri cu prea multe decorații și prea puțină experiență, de care își bătuse ea joc în Baia Imperială din Puranti. Putem spune, fără să greșim, că nu le devenise mai simpatică. La fel putem spune, tot fără să greșim, că pe ea o durea fix undeva de simpatia lor.

— Bun discurs! îi spuse ea. Dacă îți plac discursurile.

— Ești foarte amabilă, răspunse Rogont. Mie îmi plac.

— N-aș fi zis. Drăguță armură.

— Cadou de la tânăra contesă Cotarda.

Câteva doamne se strânseseră să-i privească de pe creasta din umbra zidurilor. Îmbrăcate în rochii deschise la culoare, stăteau călare într-o parte - așa cum fac cucoanele din lumea bună. Și erau acoperite cu bijuterii, de parcă ar fi intenționat să asiste la o nuntă, nu la un măcel. Cotarda, cea cu tenul de culoarea laptelui, se gătise în mătăsuri galbene și acum îi făcea sfioasă cu mâna lui Rogont. Acesta îi răspunse fără prea mult entuziasm.

— Am impresia că unchiul ei speră să ne vadă căsătoriți cândva. Dacă apuc să scap cu viață după ziua de azi, firește.

— O, ce frumoasă este dragostea tinerilor! Sunt emoționată până la lacrimi.

— Domolește-ți efuziunile sentimentale. Nu-i deloc genul meu. Mie-mi plac femeile mai... mai incisive. Dar, nu pot să neg, armura e foarte frumoasă. Cine nu mă cunoaște ar putea crede că sunt un erou.

— Ha! Farans a scris că „disperarea plămădește eroi din cea

mai mucegăită făină”.

Rogont oftă din rărunchi.

— Pâinea asta nu mai are timp să se coacă.

— Ziceai că vorbele alea despre problemele tale nu sunt decât niște calomnii ordinare…

Parcă o mai văzuse undeva pe una dintre doamnele din grupul Contesei Cotarda: o femeie cu gâtul lung și mlădios, îmbrăcată elegant și mai simplu decât celelalte. Aceasta își întoarse mai întâi capul, apoi își întoarse și calul și porni să coboare panta acoperită cu iarbă, îndreptându-se spre ei. Acum Monza o recunoscu și tresări, neplăcut surprinsă.

— Ce naiba caută asta aici?

— Carlot dan Eider? O cunoști?

— O cunosc.

Presupunând că o persoană pe care ai pocnit-o cu pumnul în față poate fi considerată o cunoștință de-a ta.

— Este… o prietenă mai veche.

Iar felul în care rostise cuvântul „prietenă” sugera că era vorba de mult mai mult.

— Mi-a cerut protecția, spunându-mi că este în mare pericol. Cum aș fi putut să o refuz?

— Dacă ar fi fost urâtă?

Rogont ridică din umeri, stârnind un zăngănit slab de metal.

— Recunosc fără probleme că sunt la fel de ușuratic ca mai toți bărbații.

— Mult mai ușuratic, Excelență.

Eider se apropiase de ei și acum înclină grațios capul.

— Dar pe cine avem noi aici? Măcelăreasa din Caprile! Credeam că ești doar o hoață, o șantajistă, o ucigașă de oameni nevinovați și o practicantă pasionată a incestului! Dar se vede treaba că ești și soldat!

— Carlot dan Eider! Ce surpriză! Credeam că ăsta-i un câmp de luptă, dar acum parcă-mi miroase a bordel. Ce este, de fapt?

Eider ridică o sprânceană spre regimentele comasate.

— Dacă e să mă iau după toate săbiile alea, aș zice că-i… un câmp de luptă? Dar cred că tu te pricepi mai bine. Te-am văzut la Casa lui Cardotti, te văd și aici și observ că te simți în largul tău, indiferent dacă porți armură sau haine de curvă.

— Ciudată mai este viața, nu? Eu port haine de curvă și tu te porți ca o curvă.

— Poate ar fi bine să mă apuc să ucid copii?

— Vă rog din suflet, încetați! se răsti Rogont la ele. Oare sunt blestemat să mă înconjor mereu numai cu femei cărora le place să facă pe grozavele? Oare n-ați observat că avem o bătălie de pierdut? Tot ce-mi mai lipsește acum e să apară și diavolița aia de Ishri din curul calului meu ca să faceți un trio! Tot așa era și mătușa mea, Sefeline - mereu voia să demonstreze că ea avea cea mai mare mătărângă din încăpere! Dacă aveți ceva de împărțit, atunci făceți-o în spatele zidurilor și lăsați-mă să meditez singur asupra decăderii mele.

Eider plecă fruntea.

— Nu vreau să te deranjez, Excelență. Am venit doar ca să-ți urez tot norocul din lume.

— Sigur nu vrei să lupți și tu? strigă Monza la ea.

— O, dar sunt și alte feluri în care te poți lupta, Murcatto. Nu-i neapărată nevoie s-o faci în noroi, acoperită de sânge.

Și se aplecă din șa, șuierând:

— Ai să vezi tu!

— Excelență!

Un țipăt ascuțit, urmat de altele, un val de emoție străbătând rândurile călăreților. Unul dintre ofițerii lui Rogont arăta ceva peste râu, spre marginea văii. O mișcare. Monza își scoase luneta împrumutată și se uită într-acolo.

Mai întâi apărură câțiva călăreți. Iscoade, ofițeri și stegari cu flamurile ridicate - albe, cu crucea neagră a Talinsului și cu numele bătăliilor câștigate brodate pe margini cu mătase roșie și argintie. Nu-i mai folosea la nimic acum faptul că ei i se datorau multe dintre victoriile acelea. În spatele lor venea o coloană mare de infanteriști cu lăncile pe umeri, îndreptându-se către vadul inferior, prin praful Căii Imperiale.

Regimentul din față se opri cam la jumătate de kilometru de apă. Rândurile de soldați se desfășurară. De pe drum apărură și alte coloane, formând liniile de luptă în vale. Din câte își putea da ea seama de aici, planul nu era deloc ingenios.

Dar superioritatea numerică era de partea lor. Nu aveau nevoie să fie ingenioși.

— Au apărut talinezii, murmură fără rost Rogont.

Oastea lui Orso. Oameni alături de care ea luptase doar cu un an în urmă. Oameni pe care-i condusese spre victorie la Pinii Dulci. Oameni pe care i-a condus apoi Ganmark, până când l-a

străpuns sabia statuii lui Stolicus. Oameni pe care acum îi conducea Foscar. Flăcăul acela imberb, cu care râsese Benna în grădinile de la Fontezarmo. Flăcăul acela care voia să facă pe plac tatălui său și pe care ea jurase că-l va ucide. Mușcându-și buzele, privi prin lunetă la rândurile lungi de oameni care apăreau peste culmea dealului.

— Pe flancul drept sunt regimente din Etrisani și Cesale. Pe cel stâng sunt câteva din Baol.

Oameni în blănuri și în cămăși din zale grele, în marș dezordonat. Barbari din dealurile și munții din estul îndepărtat al Styriei.

— Cei mai mulți sunt oștenii lui Orso. Dar unde, unde se află camarazii tăi din cele O Mie de Săbii?

Monza făcu un semn din cap către Dealul Menzes, verde și plin cu crânguri de măslini, de deasupra vadului superior.

— Pun prinsoare pe ce vrei că se află acolo, dincolo de culmea dealului. Foscar va traversa vadul inferior cu toți oamenii lui și tu nu vei avea de ales. Vei fi nevoit să-l înfrunți frontal. Imediat ce va începe lupta, cele O Mie de Săbii vor traversa vadul superior, nestânjenite de nimeni, și te vor ataca din flanc.

— Foarte posibil. Tu ce mă sfătuiești?

— Ar fi trebuit să apari la vreme la Pinii Dulci. Sau la Musselia. Sau la Malul Înalt.

— Din păcate, atunci am întârziat. Și nu mai pot face nimic în această privință.

— Ar fi trebuit să-i ataci mai devreme. Să-ți fi asumat riscul și să te fi năpustit asupra lor când încă mai mărșăluiau pe Calea Imperială, venind de la Puranti.

Monza observă îngândurată numărul mare de soldați de pe ambele maluri ale râului.

— Ești în inferioritate numerică.

— Dar am o poziție mai bună.

— Și pentru poziția asta ai renunțat la atacul-surpriză. Ai căzut în propria-ți capcană. Generalul cu armata cea mai mică trebuie să se afle permanent în ofensivă.

— Stolicus, nu-i așa? Nu mi-aș fi imaginat că l-ai citit.

— Știu meserie, Rogont.

— Mulțumirile mele veșnice ție și prietenului Stolicus pentru că ați avut bunăvoința de a-mi explica nereușitele. Poate unul dintre voi are amabilitatea de a mă sfătui cum aș putea acum să

am succes?

Monza privi cu atenție în jur, socoti unghiurile versanților, distanțele de la Dealul Menzes până la vadul superior, de la vadul superior la cel inferior, de la zidurile orașului până la râu. Rogont trebuia să acopere mult prea mult teren și nu avea suficienți oameni pentru asta.

— Este clar ce trebuie să faci. Pune-ți arcașii să-i atace pe talinezi în timp ce traversează vadul. Și apoi trimite-ți pedestrașii peste ei, imediat ce ajung pe mal. Ține-ți cavaleria aici ca să reușești să-i reții pe mercenarii lui Cosca atunci când își vor face apariția. Nu vor insista, dacă văd că întâmpină rezistență. Dar, să-l învingi pe Foscar…

Se mai uită o dată la marea de oameni din apropierea vadului și la oceanul care se revărsa de pe Calea Imperială ca să li se alăture.

— Dacă Orso ar fi crezut că ai vreo șansă să-i înfrângi oastea, ar fi ales un comandant cu mai multă experiență și mai puțin important pentru el. Doar talinezii singuri sunt de două ori mai mulți decât oștenii tăi și Foscar nu trebuie să facă nimic altceva decât să te țină ocupat.

Aruncă o privire în spate. Preoții gurkieni observau desfășurarea de forțe din apropierea doamnelor styriene. Le străluceau robele albe în soare. Dar chipurile le erau întunecate și crunte.

— Zic că acum ar cam fi momentul să-ți trimită Profetul o minune.

— Din păcate, nu mi-a trimis decât bani. Și cuvinte de încurajare.

Monza pufni.

— Ca să învingi îți trebuie mai mult, nu doar niște vorbe goale.

— Ca să „învingem”, o corectă el. De vreme ce și tu lupți alături de mine. Dar chiar, care-i motivul pentru care te-ai hotărât să lupți alături de mine?

Pentru că era prea obosită și prea bolnavă ca să mai poată lupta de una singură.

— Se pare că nu le rezist bărbaților chipeși aflați la ananghie. Când tu ai fost stăpân pe situație, eu am luptat pentru Orso. Și acum uită-te la mine.

— Acum uită-te la amândoi, oftă bucuros Rogont.

— De ce ești atât de încântat?
— Ar fi mai bine dacă aș fi disperat?
Și Rogont îi surâse. Un duce atrăgător și lipsit de noroc. Poate că cele două mergeau mână în mână.
— Sincer, mă simt ușurat că s-a terminat cu așteptarea, indiferent ce se va întâmpla de acum înainte. Bărbații cu responsabilități înalte trebuie să învețe să fie răbdători, numai că mie nu mi-a plăcut niciodată să am răbdare.
— Nu asta spune reputația ta.
— Oamenii sunt mai complicați decât indică reputațiile lor, doamnă general Murcatto. Tu ar trebui să știi asta. Ne vom regla conturile aici și acum. Fără alte amânări.
Își trase calul într-o parte, ca să discute cu unul dintre aghiotanți. Monza rămase singură, gârbovită în șa, cu arcul în mâinile-i fără vlagă, privind încruntată spre Dealul Menzes.
Se întreba dacă Nicomo Cosca se uita la ei prin lunetă.
Cosca se uita prin lunetă la soldații de pe malul râului. Aceia erau dușmanii, deși el n-avea nimic de împărțit cu ei. Nu era loc de ranchiună pe câmpul de luptă. Deasupra capetelor lor fluturau steagurile albastre, cu turnul alb al Ospriei brodat pe ele. Unul era mai mare decât toate celelalte și avea marginile brodate cu fir de aur. Stindardul Ducelui Tergiversărilor. În jurul lui se aflau mai mulți călăreți. Ba chiar și un grup de doamne, îmbrăcate de sărbătoare, care veniseră să privească lupta. Lui Cosca i se păru că vede și câțiva preoți gurkieni, deși nu-și putea închipui ce treabă ar fi avut ei acolo. Se întrebă în treacăt dacă printre călăreți se afla și Monzcarro Murcatto. Și și-o imagină amuzat cum ar fi stat într-o parte pe cal, înveșmântată în mătăsuri, numai bune pentru participarea la o ceremonie de încoronare. O, da, ce se mai amuza el pe câmpul de luptă! Lăsă jos luneta, mai luă o gură din ploscă și închise fericit ochii, simțind căldura soarelui filtrată printre ramurile măslinilor bătrâni.
— Ei?
Vocea aspră a lui Andiche.
— Ei, ce? A, știi și tu cum e. Încă formează rândurile.
— Rigrat ne-a trimis veste că talinezii încep atacul.
— Aha! Foarte bine fac.
Cosca îndreptă luneta spre dreapta. Rândurile de pedestrași ai lui Foscar ajunseseră în apropierea râului, aliniați frumos pe

câmpul cu flori. Atât de mulți erau că nici nu se mai vedea pământul bătătorit al Căii Imperiale din spatele lor. Prin văzduhul cald răzbătea până la el tropot de picioare, strigăte de ofițeri, buf-buf-bubuit de tobe și se apucă să dea din mână în ritm cu ele.

— Adevărat spectacol al splendorii militare!

Privi iar la lume prin ferestruica rotundă a lunetei - la apa strălucitoare și domoală, la malul îndepărtat, la coasta dealului. Cam la o sută de metri deasupra râului, regimentele ospriene se desfășurau ca să-i înfrunte pe talinezi. Mai sus, arcașii stăteau în genunchi, cu arcurile pregătite.

— Știi tu, Andiche… am sentimentul că foarte curând vom fi martori la ceva vărsare de sânge. Ordonă oamenilor să înainteze până în spatele nostru. Cam la cincizeci de metri după creasta dealului.

— Dar… vom fi observați. Vom pierde elementul-surpriză…

— Mă cac și pe surpriză, și pe element. Vreau ca oamenii noștri să vadă bătălia. Să vadă ce înseamnă.

— Dar, generale…

— Du-te de dă ordinul, omule! Nu mai trage de timp.

Supărat, Andiche se îndepărtă și făcu semn unuia dintre sergenții lui. Răsuflând ușurat, Cosca se așeză mai bine și își încrucișă picioarele încălțate cu cizme lustruite-oglindă. Bune cizme! Câtă vreme trecuse de când nu mai purtase cizme așa de bune? Oamenii din primele rânduri intraseră deja în râu. Și mergeau hotărâți înainte prin apa rece care le ajungea până la genunchi. Privind fără vreo bucurie la mulțimea de soldați de pe malul celălalt. Așteptând să cadă săgețile peste capetele lor. Așteptând să fie atacați. Misiune deloc de invidiat era forțarea vadului. Și trebuia să recunoască în sinea lui că era al naibii de mulțumit că reușise să scape de ea.

Duse la buze plosca lui Morveer și mai sorbi puțin.

Fiori auzi ordine îndepărtate și vâjâitul unui val de câteva sute de săgeți lansate în același timp. Prima salvă căzu peste capetele talinezilor care își croiau drum prin apa din apropierea malului.

Nordicul se așeză mai bine în șa și își scărpină încet cicatricea de pe obraz, stând cu ochii la rândurile care se răsuceau și se spărgeau, la steagurile coborâte. Unii soldați mergeau mai încet

acum, parcă dorind să se întoarcă din drum. Alții se mișcau mai iute, parcă dorind să ajungă mai repede. Teamă și mânie - fațete ale aceleiași monede. Cum să-ți placă să înaintezi în formație pe un teren prost, în timp ce se trage cu săgeți asupra ta? Cum să-ți placă să fii nevoit să calci pe cadavre? Poate cadavre de prieteni. Cum să știi că ești în voia sorții și că nu-i nevoie decât de o simplă adiere de vânt pentru ca săgeata care s-ar fi înfipt în pământ, lângă piciorul tău, să-ţi între acum într-un ochi?

Bineînțeles că Fiori mai văzuse bătălii. Parcă toată viața numai asta făcuse. Le urmărise desfășurarea sau le ascultase larma de la depărtare, așteptând să audă semnalul de atac, socotindu-și șansele, încercând să-și ascundă teama de oamenii pe care îi comanda și de oamenii pe care îi urma. Își aminti cum alergase prin cețuri la Fântâna Neagră, cu inima bătându-i în urechi și tresărind la orice umbră. Își aminti de Lupta de la Cumnur, unde zbierase alături de cinci mii de oameni în timp ce coborau în goana mare coasta dealului. De Bătălia de la Dunbrec, unde-l urmase pe Rudd Treicopaci în atacul împotriva Temutului și aproape-și dăduse viața ca să mențină intactă linia frontului. Lupta din Ținuturile Înalte, unde shanka inundaseră valea și unde luptase spate în spate cu Sângerosul Nouă, hotărât să nu cedeze sau să moară încercând. Amintiri atât de tăioase că-i sângera sufletul - mirosurile, sunetele, felul în care simțea atingerea aerului pe piele, speranța disperată și furia nebună.

Urmări o altă salvă de săgeți ridicându-se în aer, îi urmări pe nenumărații talinezi înaintând prin apă și nu simți decât o vagă curiozitate. Niciun fel de afinitate cu vreuna din tabere. Niciun fel de tristețe pentru morți. Niciun fel de teamă pentru sine însuși. Îi urmări pe cei căzuți sub grindina de săgeți și râgâi. Iar arsura din gât îl îngrijoră mai tare decât dacă ar fi văzut cum se umflă pe neașteptate apele râului, ducându-i pe toți nenorociții ăia în ocean. Îneacă-se toată lumea asta blestemată! Nu-i păsa câtuși de puțin de rezultat. Nu era războiul lui.

Iar gândul ăsta îl făcu să se întrebe de ce totuși lupta în el, mai cu seamă în tabăra ce avea să fie înfrântă.

Își luă ochiul de la clocotul bătăliei și se uită la Monza. Îl bătea pe Rogont pe umăr și Fiori simți că i se aprinde fața ca după o palmă zdravănă. Îl ustura sufletul ori de câte ori îi vedea

vorbind. Vântul răvăși părul Monzei, descoperindu-i maxilarul încleștat. Fiori nu știa dacă o iubește, dacă-i vorba doar despre o atracție carnală sau dacă o urăște pentru că ea îl respinge. Monza era ca o râie care te mănâncă încontinuu, ca buza spartă pe care o muști fără să te poți abține, ca o ață de care tragi întruna până când îți destrami toată cămașa.

În vale, primele rânduri ale talinezilor aveau necazuri mai mari. Începuseră să se cațere pe mal, ce-i drept, dar în dezordine și descumpăniți de acest atac cu săgeți. Monza îi strigă ceva lui Rogont și acesta îi strigă ceva unuia dintre oamenii lui. Fiori auzi cum strigătele merg din om în om. Ordinul de atac. Pedestrașii osprieni lăsară în jos lăncile și porniră înainte, ca un val strălucitor. Mai încet la început, apoi mai repede, apoi în pas alergător, trecând printre rândurile de arcași care încă mai trăgeau, apoi în jos pe coastă, spre apa unduitoare, spre talinezii care încercau să se regrupeze cumva pe mal.

Fiori urmări cum se contopesc cele două părți. O fracțiune de secundă mai târziu auzi și zgomotul ciocnirii - zăngănitul, pocnetul, huruitul metalic, aidoma unei grindine pe un acoperiș din tablă. Urlete, vaiete, răcnete venite de nicăieri. Altă salvă de săgeți peste soldații care încă se mai luptau să iasă din apă. Fiori se uită la toate astea. Și rânjii încă o dată.

Ofițerii lui Rogont erau muți ca morții. Priveau țintă la vadul râului - cu ochii holbați și gurile căscate, cu chipurile palide și degetele încleștate pe hățuri. Acum se pregătiseră și arcașii talinezilor și trimiseră un val de săgeți de pe mal spre arcașii osprieni. Câțiva se prăbușiră. Unul începu să guițe. O săgeată bufni în pământ nu departe de unul dintre ofițerii lui Rogont. Calul se sperie, aproape aruncându-și călărețul din șa. Monza își îmboldi armăsarul și înaintă câțiva metri. Se ridică în scări ca să vadă mai bine. Armura - de împrumut, ca și luneta - lucea stins în soarele dimineții.

Fiori se încruntă. Cum, necum, era aici pentru ea. Ca să lupte pentru ea. Ca s-o apere. Ca să încerce să repare lucrurile dintre ei. Sau poate doar ca s-o rănească tot așa cum îl rănise și ea pe el. Strânse pumnul, simțind cum îi intră unghiile în palmă. Încă îl mai dureau încheieturile degetelor de la pumnul pe care i-l dăduse servitorului. Încă nu-și încheiaseră conturile. Măcar de atâta lucru era sigur.

Afaceri

Vadul superior era o întindere de apă domoală și puțin adâncă. Pe malul celălalt se vedea o cărare care trecea printre câteva case răzlețe, apoi printr-o livadă, pe urmă urca o costișă lungă și ajungea la o poartă din zidul exterior al Ospriei. Părea că nu-i nici suflet de om acolo. Pedestrașii lui Rogont erau ocupați cu lupta de pe vadul inferior. Mai rămăseseră doar câteva unități mici ca să protejeze arcașii, care trăgeau cu săgeți cât de repede puteau în învălmășeala de oameni din mijlocul râului.

Iar cavaleria ospriană aștepta lângă ziduri. Avea să fie folosită doar în caz de forță majoră, însă oamenii erau prea puțini și se aflau prea departe. Părea că drumul spre victorie al celor O Mie de Săbii era nepăzit. Cosca își masă încet gâtul. După părerea lui, acum era cel mai bun moment pentru a ataca.

Normal că Andiche se declara de acord cu el.

— Se face cam cald. Să le zic oamenilor să încalece?

— Zic să nu-i deranjăm deocamdată. Încă-i devreme.

— Ești sigur?

Cosca se întoarse și-l privi drept în ochi.

— Ți se pare că n-aș fi?

Andiche își bosumflă obrajii ciupiți de vărsat și plecă să se consulte cu unul dintre ofițerii lui. Cosca se întinse, își puse mâinile sub cap și privi la desfășurarea bătăliei.

— Ce ziceam?

— Despre șansa de a lăsa totul în urmă, spuse Prietenosul.

— A, da! Am avut șansa de a lăsa totul în urmă. Cu toate acestea, am preferat să mă întorc. Se pare că schimbarea nu-i chiar un lucru atât de simplu, sergent, ce zici? Înțeleg lipsa de sens a faptelor mele, dar continui să le fac. Oare prin asta sunt mai rău sau mai bun decât acela care se gândește că ar fi motivat de o cauză nobilă și justă? Sau acela care face ce face pentru profitul personal, fără să se gândească nicio clipită la ce e bine sau rău? Ori suntem toți o apă și-un pământ?

Prietenosul ridică din umeri.

— Oameni morți. Oameni mutilați. Vieți distruse.

Același ton l-ar fi folosit și dacă ar fi enumerat legumele de

cumpărat de la piață.

— Jumătate din viață mi-am petrecut-o ocupându-mă de afacerea distrugerii. Iar cealaltă jumătate, căutând să mă feresc de autodistrugere. N-am creat nimic. Nimic în afară de văduve, orfani, ruine și nefericire, poate un bastard sau doi și mormane de vomă. Glorie? Onoare? Până și pișatul meu valorează mai mult - măcar el face urzicile să crească.

Dar dacă scopul lui era trezirea conștiinței, adevărul e că nu reuși. Conștiința lui Cosco sforăia în continuare.

— În multe bătălii am luptat eu, sergent Prietenosul.

— În câte?

— Zece? Douăzeci? Mai multe? Este prea neclar hotarul dintre o bătălie și o simplă încăierare. Unele dintre asedii au continuat cu alte lupte. Asta înseamnă o bătălie sau mai multe?

— Tu ești soldatul.

— Și nici măcar eu nu cunosc răspunsurile. Nu există linii drepte în război. Ce ziceam?

— Multe bătălii.

— A, da! Multe! Și, cu toate că am evitat mereu să mă implic prea mult în luptă, am dat greș deseori. Știu foarte bine cum este în mijlocul ei. Cu toate săbiile alea care fulgeră în dreapta și-n stânga. Cu toate scuturile crăpate și sulițele fărâmate. Înghesuiala și frecarea trupurilor, căldura, sudoarea, duhoarea morții. Micile fapte eroice și ticăloșiile meschine. Stindarde mândre și oameni onorabili călcați în picioare. Membre retezate, șiroaie de sânge, țeste despicate, mațe scoase și toate celelalte.

Ridică din sprâncene și adăugă.

— Logic ar fi să existe și câteva înecuri, în condițiile date.

— Cam câte?

— Greu de spus cu exactitate.

Cosca își aduse aminte de gurkienii înecați în canalul de la Dagoska, oameni curajoși ale căror trupuri au fost aruncate la țărm de maree. Și oftă prelung.

— Și totuși, încă mai pot privi la toate astea fără să mă simt prea mișcat. Să fie vorba despre cruzime? Despre detașarea pe care o presupune poziția de comandă? Despre felul în care au fost aranjate planetele la nașterea mea? Sunt mereu optimist în fața morții și a pericolului. Mai mult decât în mod obișnuit. Mă simt fericit atunci când ar trebui să mă simt îngrozit. Înspăimântat când ar trebui să fiu calm. Da, sunt o enigmă, pe

care nici măcar eu însumi n-o pot dezlega. Sunt un paradox, sergent Prietenosul!

Începu să râdă, apoi chicoti, oftă și tăcu.

— O ciudățenie de om.

— Generale!

Andiche stătea aplecat peste el, cu lațele atârnându-i în ochi.

— Ce naiba s-a mai întâmplat? Încerc să filosofez!

— Osprienii au început lupta. Toți pedestrașii lor s-au năpustit asupra trupelor lui Foscar. N-au rezerve. Doar câțiva călărași.

Cosca privi printre gene către vale.

— Văd și eu, căpitane Andiche. Toți suntem înzestrați cu simțul văzului. Nu-i nevoie să ne atragi tu atenția.

— Păi... păi, zic că-i vom pune pe fugă fără probleme pe tembelii ăia. Doar dă ordinul și mă ocup eu de restul. Nu vom avea altă ocazie mai bună ca asta.

— Mulțumesc, dar pare înfiorător de cald acolo. Mă simt foarte bine aici. Poate mai târziu.

— Dar de ce...

— Știi ce mă uimește pe mine? Că, după atâția ani petrecuți pe front, tot nu pricepi cum stă treaba cu ierarhia! Nu te vei mai agita atâta dacă, în loc să încerci a-mi anticipa ordinele, ai aștepta cuminte să ți le dau. Ăsta-i cea mai simplă regulă a milităriei.

Andiche își scărpină țeasta slinoasă.

— Înțeleg ideea.

— Atunci procedează în consecință. Găsește-ți un loc umbros, omule, și odihnește-ți picioarele. Încetează să mai alergi ca un bezmetic. Învață de la capra mea. O vezi că s-ar agita?

Capra săltă capul din iarba de sub măslini și scoase un behăit vesel.

Andiche tresări, își puse mâinile în șold și se uită lung spre vale. Apoi la Cosca. Apoi la capră. Apoi se întoarse și plecă de acolo, clătinând nemulțumit din cap.

— Grabă și numai grabă, sergent Prietenosul. Oare de ce nu avem parte de liniște? Oare-i prea mult să cerem o singură clipă de pace sub razele soarelui? Ce ziceam?

— De ce nu atacă?

Când Monza îi văzuse pe mercenari înaintând încet pe creasta dealului, știuse că urma atacul. Că se vor bălăci cu veselie prin

vadul superior și îi vor ataca din flanc pe oamenii lui Rogont, exact așa cum își imaginase ea. Exact așa cum ar fi făcut ea. Ca să pună capăt luptei, ca să se aleagă tot praful de Liga celor Opt și de speranțele ei câte mai rămăseseră. Niciun alt om nu știa să profite mai repede decât Nicomo Cosca de orice avantaj i-ar fi oferit soarta. Și nimeni nu l-ar fi urmat mai încrezători decât oamenii pe care și ea îi comandase.

Numai că, uite, cele O Mie de Săbii nici nu se clinteau de pe creasta Dealului Menzes. Stăteau acolo, la vedere. Și așteptau. În tot timpul ăsta, talinezii lui Foscar se luptau pe malurile vadului inferior cu osprienii lui Rogont, într-un talmeș-balmeș de sulițe. Apa, terenul, coasta dealului - toate erau împotriva lor. Pe deasupra lor ploua cu săgeți din arcurile ostașilor din spatele liniilor de luptă. Curenții purtau cadavrele la vale - trupuri moi aruncate pe malul râului sau legănându-se în apa de pe fundul vadului.

Și cele O Mie de Săbii tot nu se mișcau din loc.

— De ce să se arate, dacă nu vrea să coboare? murmură Monza, mușcându-și buzele bănuitoare. Cosca nu-i prost. Cine ar renunța la elementul-surpriză?

Ducele Rogont se mulțumi să ridice din umeri.

— Ce nu-ți convine? Cu cât așteaptă el mai mult, cu atât e mai bine pentru noi, nu-i așa? Avem suficiente probleme cu Foscar.

— Ce are de gând? șopti Monza ca pentru sine, uitându-se la călăreții de lângă crângul de măslini. Ce are de gând ticălosul ăla bătrân?

Cu chipul roșu de transpirație și de furie, colonelul Rigrat intră la galop printre corturi, speriind mercenarii care leneveau pe acolo. Trase cu sălbăticie de hățuri și își opri armăsarul înspumat. Alunecă din șa, mai că își pierdu echilibrul, își trase piciorul din scară și porni nervos prin tabără, smulgându-și mănușile din mâini.

— Cosca! Nicomo Cosca, unde ești, blestematule?

— Colonele Rigrat! Bună dimineața, tinere prieten! Sper că totul este în ordine!

— În ordine? De ce nu ataci?

Și împunse cu degetul aerul în direcția râului. Evident că-și pierduse pe undeva bastonul.

— Noi ne luptăm în vale! Ne luptăm pe viață și pe moarte!

— Sigur că da, spuse Cosca, ridicându-se alene din scaunul de căpitan-general. Poate ar fi mai bine să discutăm mai departe de urechile oamenilor mei. Nu ar fi elegant din partea noastră să ne certăm în auzul lor. În plus, mi-ai speriat capra.

— Ce?

Cosca mângâie în trecere capul animalului.

— E singurul suflet care mă înțelege cu adevărat. Haide în cortul meu. Am să te servesc cu niște fructe proaspete! Andiche! Vino și tu!

Și merse mai departe, urmat de Rigrat, care vocifera indignat, și de Andiche, care venea în spatele lor, cu o expresie de nedumerire totală pe chip. Trecură pe lângă Nocau, care făcea de pază în fața intrării, în mână cu iataganul lui uriaș. Și intrară în răcoarea umbroasă a cortului, decorat cu trofeele victoriilor din trecut. Cosca își trecu drăgăstos palma peste o bucată de țesătură rară, cu capetele arse.

— Steagul de pe zidurile Murisului, din timpul asediului… să fi trecut chiar doisprezece ani de atunci?

Se întoarse și dădu cu ochii de Prietenosul, care se strecurase în cort în spatele lor și acum stătea în umbrele de lângă intrare.

— Cu mâna asta l-am dat jos de pe cel mai înalt parapet, așa să știi.

— După ce l-ai smuls din mâna eroului mort care a ajuns acolo înaintea ta, adăugă Andiche.

— Ce scop să aibă eroii dacă nu acela de a transmite steagurile furate camarazilor mai prudenți, rămași în spatele lor?

Luă de pe masă castronul cu fructe și-l vârî sub nasul lui Rigrat.

— Nu prea arăți bine, colonele. Ia un strugure.

Adevărul este că fața schimonosită de furie a lui Rigrat căpăta cu repeziciune culoarea vineție a fructului cu pricina.

— Struguri? Struguri? răcni el, aruncând cu mânușile în peretele din pânză al cortului. Îți ordon să ataci de îndată! Este un ordin categoric!

— Să atac, tresări Cosca. Pe vadul superior?

— Da!

— În conformitate cu excelentul plan pe care mi l-ai expus azi-noapte?

— Da, la naiba! Da!

— Îți spun cu toată sinceritatea că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Întreabă pe oricine și o să-ți spună că îmi plac la nebunie atacurile inteligente. Însă problema e că… vezi tu…

Făcu o pauză plină de înțelesuri și deschise larg brațele.

— Am primit o sumă enormă de la prietenul gurkian al ducelui Rogont tocmai ca să nu atac.

Ishri apăru de nicăieri. Pur și simplu se materializă din umbrele din colțul cortului sau poate din faldurile steagurilor vechi.

— Felicitări! spuse ea.

Deopotrivă de uluiți, Rigart și Andiche se holbară la ea fără să fie capabili să articuleze vreun cuvânt.

Cosca aruncă o privire spre acoperișul din pânză al cortului și se bătu cu degetul peste buze.

— Da, este o dilemă. Un impas de natură morală. Îmi doresc nespus de mult să pornesc la atac, numai că nu-l pot ataca pe Rogont. Și nici pe Foscar n-am cum să-l atac, din moment ce taică-său m-a plătit și el cu multă generozitate. În tinerețe, mă dădeam după cum bătea vântul, dar acum încerc din toate puterile mele să mă schimb. Și crede-mă că nu te mint, colonele. Ții minte că ți-am spus asta și aseară. Cinstit vorbind, nu pot face nimic altceva decât să stau aici…

Își aruncă o boabă de strugure în gură.

— …și să nu fac nimic.

Rigrat scoase un răcnet bolborosit și vru să-și tragă sabia. Prea târziu însă: degetele uriașe ale Prietenosului se încleștaseră deja pe mânerul ei. În mâna cealaltă fostul pușcăriaș ținea un cuțit.

— Nu, nu, nu!

Colonelul încremeni, lăsându-l pe Prietenos să-i scoată sabia din teacă și s-o arunce spre celălalt capăt al cortului. Cosca o prinse din aer și făcu câteva mișcări de scrimă.

— Splendid oțel, colonele! Te felicit pentru gustul pe care-l ai în materie de săbii, dar nu și pentru alegerea tacticii de luptă.

— Te-au plătit amândoi? Ca să nu te lupți cu niciunul?

Râzând cu gura până la urechi, Andiche îl luă pe Cosca de după umeri.

— Dragul meu prieten! De ce n-ai zis așa? La naiba, ce mult mă bucur că te-ai întors!

— Ești sigur?

Și Cosca îi străpunse pieptul cu sabia lui Rigrat până la mânerul ei lustruit. Andiche bulbucă ochii, îi pică falca și își schimonosi mutra ciupită de vărsat când încercă să țipe. Dar nu-i ieși decât un horcăit prelung și anemic.

Cosca se apropie de el.

— Tu chiar crezi că mă poate trăda cineva? Că mă poate vinde? Că poate să dea altcuiva locul meu doar pentru câțiva arginți și după aia să zâmbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și să pretindă că îmi este prieten? Nu mă cunoști, Andiche. Din păcate pentru tine. Poate că-i fac pe oameni să râdă, dar nu sunt bufonul nimănui.

Sângele lucea pe tunica mercenarului. Fața i se înroșise. Clăbuci de bale roșii îi apăruseră pe buze. Venele gâtului i se umflaseră. Încercă să se apuce cu mâinile de platoșa lui Cosca. Acesta își șterse mâna de mâneca lui Andiche și-l împinse. Trădătorul căzu într-o parte, mai horcăi o dată, scoase un geamăt stins și nu se mai mișcă.

— Interesant! spuse Ishri, așezându-se pe vine lângă el. Rareori se întâmplă să fiu surprinsă. Eram convinsă că Murcatto ți-a furat scaunul. Ei n-ai să-i faci nimic, nu-i așa?

— Dacă stau să mă gândesc bine, mă îndoiesc că a fost chiar așa. În orice caz, un bărbat este mai înclinat să ierte greșelile unei femei frumoase decât pe acelea ale unui individ respingător. Iar, dacă există ceva ce nu sunt în stare să trec cu vederea, acel lucru este lipsa de loialitate. Măcar un principiu tot trebuie să ai în viață.

— Lipsa de loialitate? cârâi Rigrat, recăpătându-și glasul. O să plătești pentru asta, Cosca, trădător…

Prietenosul își înfipse cuțitul în gâtul lui. Sângele colonelului țâșni pe podeaua cortului, stropind steagul musselian pe care-l capturase Sazine în ziua când înființase brigada celor O Mie de Săbii.

Cu mâna la gât, Rigrat căzu în genunchi. Apoi în nas. Mai zvâcni o dată. Și gata. Balta de sânge de sub el se contopi cu cea formată deja sub corpul lui Andiche.

— Of! exclamă Cosca.

Intenționase să-l țină prizonier pe Rigrat și să ceară familiei lui o sumă frumoasă ca să-i dea drumul. Acum nu mai părea posibil.

— Asta n-a fost… prea frumos din partea ta, Prietenosule.

— Păi…

Fostul deținut cercetă gânditor lama însângerată a cuțitului.

— Am crezut… știi tu. Ai zis să mă iau după tine. Am făcut ce face un prim-sergent.

— Bineînțeles că asta ai făcut. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să mă exprim mai deslușit. Dintotdeauna am suferit de… nedeslușenie? Există cuvântul ăsta?

Prietenosul ridică din umeri. La fel și Ishri.

— Mă rog, spuse Cosca privind la trupul lui Rigrat și scărpinându-se încet la ceafă. Din câte mi-am putut da seama, a fost un individ enervant, arogant și infatuat. Însă dacă astea ar fi păcate capitale, probabil că jumătate din lume ar trebui să atârne în ștreang, cu mine în frunte. Poate că avea multe calități deosebite pe care eu nu am apucat să i le cunosc. Sunt convins că așa ar zice mama lui. Însă ne aflăm într-un război. Iar moartea este inevitabilă.

Se duse la intrarea în cort, așteptă o clipă ca să se calmeze, apoi strigă disperat.

— Ajutor! Vă rog, ajutați-mă!

Se întoarse repede și se lăsă pe vine lângă cadavrul lui Andiche. Se mai fâțâi puțin, punând un genunchi jos, apoi și pe celălalt, căutând să aibă o atitudine cât mai dramatică. Imediat Sesaria năvăli în cort și dădu cu ochii de cele două cadavre.

— Ce Dumnezeu!

Din spatele lui, Victus se holba și el la scena din cort.

— Andiche! strigă Cosca, arătându-le sabia lui Rigrat. L-a străpuns!

Observase că oamenii speriați au obiceiul de a spune lucruri evidente pentru toți.

— Chemați un doctor! răcni Victus.

— Mai bine un preot, îl contrazise Ishri, unduindu-se către ei. E mort.

— Ce s-a întâmplat?

— L-a ucis colonelul Rigrat.

— Cine dracu’ ești tu?

— Ishri.

— A fost un suflet mare, murmură Cosca, atingând ușor ochiul zgâit al lui Andiche, gura lui căscată, obrazul stropit cu sânge. Un prieten adevărat. S-a băgat în fața sabiei.

— Andiche?

Sesaria nu părea deloc convins.

— Și-a dat viața… ca s-o salveze pe a mea.

Glasul lui Cosca era sugrumat și anemic. Gemu și își șterse o lacrimă din colțul ochiului.

— Slavă cerului că sergentul Prietenosul s-a mișcat repede, ori se termina și cu mine.

Începu să lovească cu pumnii în pieptul lui Andiche - bufnituri pleoscăite în tunica îmbibată cu sânge.

— Din vina mea! Din vina mea! Doar eu sunt vinovat!

— De ce? mârâi Victus, uitându-se urât la cadavrul lui Rigrat. Ce l-a apucat pe ticălosu' ăsta?

— Eu sunt de vină! se văicări Cosca. Am luat bani de la Rogont ca să nu luptăm!

Sesaria se uită la Victus. Victus se uită la Sesaria.

— Ai luat bani… ca să nu luptăm?

— Foarte mulți bani! Care vor fi împărțiți în ordine ierarhică, firește.

Cosca flutură din mână ca și cum subiectul nu ar fi fost deloc important.

— Spor de pericol pentru fiecare om, plătit în aur gurkian.

— A-aur? se bâlbâi Sesaria, cu sprâncenele ridicate până la părul slinos, de parcă ar fi auzit un cuvânt magic.

— Dar mai degrabă l-aș arunca pe tot pe fundul oceanului, doar ca să mă mai bucur o clipă de compania vechiului meu prieten! Să-l mai aud vorbind! Să-l mai văd zâmbind. Dar asta nu se va mai întâmpla nicicând. Este pe veci…

Cosca își scoase pălăria, o așeză pe chipul lui Andiche și lăsă bărbia în piept.

— …tăcut.

Victus își drese glasul cu nerăbdare.

— Cam de cât aur discutăm, mai exact?

— O… cantitate… enormă, zise Cosca trăgându-și nasul. De două ori mai mult decât ne-a plătit Orso ca să luptăm de partea lui.

— Iar prețul a fost moartea lui Andiche. Un preț cam mare.

Dar Sesaria dădea impresia că se gândește doar la partea bună a lucrurilor.

— Foarte mare. Mult prea mare.

Și Cosca se ridică încet în picioare.

— Prieteni… puteți voi să faceți pregătirile pentru înmormântare? Eu trebuie să supraveghez lupta. Trebuie să trecem și noi pe acolo. Pentru el. Măcar cu asta să ne consolăm.
— Și banii? se sperie Victus.
Cosca îi apucă de umeri pe cei doi căpitani.
— Grație înțelegerii pe care am încheiat-o, nu vom fi nevoiți să luptăm. Andiche va fi singura pierdere pe care o va suferi astăzi brigada noastră. Putem spune că și-a dat viața pentru noi. Sergent Prietenosule!
Cosca se răsuci pe călcâie și ieși în lumina soarelui, cu Ishri alunecând discretă alături.
— Excelentă prestație! murmură ea. Ar fi trebuit să te faci actor, nu general.
— Nu-i prea mare deosebire între cele două meserii.
Cosca se întoarse la scaunul de căpitan-general și se lăsă pe spate. Se simțea obosit și iritat. Față de anii lungi în care visase la momentul în care se va răzbuna pentru ce se petrecuse la Afieri, rezultatul de astăzi îl cam dezamăgise. Avea mare nevoie să bea ceva, așa că bâjbâi după plosca de la Morveer, însă aceasta era goală. Se uită încruntat spre vale. Talinezii erau încleștați într-o luptă disperată pe malul vadului inferior, așteptând ajutorul celor O Mie de Săbii. Ajutor care nu va veni niciodată. Aveau de partea lor superioritatea numerică, dar osprienii nu dădeau înapoi și îi înghesuiau în apa mică a râului. Vadul era ticsit de oameni, plin de cadavre.
Cosca scoase un oftat greu.
— Nu-i așa că voi, gurkienii, credeți că totul se întâmplă cu un scop? Că Dumnezeu are un plan pentru noi?
— Cam așa ceva, spuse Ishri, privindu-l cu ochii ei negri. Care crezi tu că ar fi planul lui Dumnezeu, generale Cosca?
— De multă vreme cred că nu vrea decât să mă scoată din sărite.
Gurkiana zâmbi. Mai bine zis, își dezveli dinții albi și ascuțiți.
— Furie, paranoia și egocentrism extrem într-o singură frază.
— Toate minunatele calități necesare unui mare comandant de oști…
Își făcu mâna streașină la ochi și privi spre est, la creasta muntelui din spatele liniilor talineze.
— Uite-i! La fix!
Acolo apăruseră primele flamuri. Primele sulițe sclipitoare.

Primii oameni din ce părea a fi un corp numeros de armată.

Soarta Styriei

— Acolo sus!

Arătătorul înmănușat al Monzei - împreună cu degetul mic, firește - arătau spre culme.

Din ce în ce mai mulți soldați se vedeau cam la doi sau trei kilometri mai la sud de locul de unde apăruseră talinezii. Probabil întăriri de la aliații unioniști ai lui Orso. Monza își mișcă limba inflamată prin gura amară și scuipă. Uite cum a trecut ea de la speranțe vagi la deznădejde totală. Pas foarte mic, dar pe care nimeni nu-și dorește să-l facă. O rafală de vânt umflă steagurile din față. Le privi prin lunetă, se încruntă, se frecă la ochi și se mai uită o dată. Imposibil să nu recunoască scoica orașului Sipani.

— Sunt sipanezi, murmură ea.

Până acum câteva minute, cea mai neutră națiune a lumii.

— De ce naiba luptă pentru Orso?

— Cine zice că pentru el luptă?

Se întoarse spre Rogont și-l văzu că zâmbește, aidoma unui hoț care a șterpelit cea mai dolofană pungă din toată cariera lui. Ducele întinse larg brațele.

— Bucură-te, Murcatto! Ăsta-i miracolul pe care ți l-ai dorit!

Monza clipi nedumerită.

— Sunt de partea noastră?

— Vezi bine că da! Și chiar în dosul lui Foscar! Iar ironia situației este că ție ți se datorează totul.

— Mie?

— Ție și numai ție! mai ții minte reuniunea din Sipani, organizată de marioneta aia sclivisită de Rege al Uniunii?

Alaiul impresionant revărsat pe străzile ticsite de gură-cască, uralele pentru Rogont și Salier care deschideau drumul, râsetele batjocoritoare pentru Ario și Foscar.

— Ce-i cu ea?

— Nu am avut nicio intenție să închei vreo pace cu Ario și Foscar, cum nici ei nu voiau să facă pace cu mine. Singurul meu interes era să-l conving pe moșul ăla de Sotorius să treacă de partea mea. Am încercat să-l fac să priceapă că, dacă Liga celor

Opt avea să piardă, atunci lăcomia ducelui Orso nu se va opri la hotarele cetății sale, oricât de neutră era ea. Și i-am mai zis că, imediat ce eu îmi voi pierde capul cel tânăr, capul lui bătrân va fi următorul care se va rostogoli de pe butucul călăului.

Probabil că era adevărat. De fapt, mai mult decât probabil. Neutralitatea nu te putea apăra de Orso, așa cum nici de variolă nu reușea să te apere. Ambițiile lui nu puteau fi oprite de un râu sau altul. Și tocmai de aceea Monzei îi convenise să-l aibă drept patron - bineînțeles, până când încercase s-o omoare.

— Dar moșu' se agăța de neutralitatea mult iubită, așa cum se ține căpitanul de timona corabiei care se scufundă. Îmi este rușine să recunosc acum că mă apucase disperarea și începusem chiar să mă gândesc să fug din Styria spre ținuturi mai pașnice.

Rogont închise ochii și ridică fruntea spre soare.

— Și chiar atunci… o, ferice zi… o, noroc chior care m-ai lovit…

Deschise ochii și se uită la ea.

— L-ai ucis tu pe prințul Ario.

Da. Sângele negru revărsându-se din gâtul lui palid. Trupul rostogolindu-se prin fereastra deschisă. Focul și fumul clădirii incendiate. Rogont îi zâmbea acum cu suficiența de sine a unui magician care își explică cel mai nou truc.

— Sotorius era gazda noastră. Ario era sub protecția lui. Moșul știa că Orso nu-l va ierta niciodată pentru moartea fiului său. Știa că sunase ceasul pentru Sipani. Știa că soarta cetății lui era pecetluită. Singura șansă era să-l oprească cineva pe Orso. Așa că am ajuns la o înțelegere chiar în noaptea aceea, când focul de la Casa de Huzur a lui Cardotti nu fusese stins încă. În mare taină, cancelarul Sotorius a adus Sipani în Liga celor Nouă.

— Nouă, murmură Monza, cu ochii la oastea sipaneză care cobora cu hotărâre coasta dealului, îndreptându-se către vaduri și spatele neprotejat al trupelor lui Foscar.

— Îndelungata mea retragere din Puranti, pe care tu ai considerat-o un gest necugetat, a intenționat să-i ofere timpul necesar pentru a se putea pregăti. Am intrat de bunăvoie în capcana aceea micuță, ca să devin momeală într-o capcană mult mai mare.

— Ești mai deștept decât pari.

— Nu-i deloc greu. Mătușa mea mi-a spus mereu că am față

de prostănac.

Monza se uită supărată dincolo de vale, la oastea nemișcată de pe creasta Dealului Menzes.

— Și Cosca?

— Sunt oameni care nu se schimbă niciodată. A acceptat o sumă foarte mare de bani de la ocrotitorii mei gurkieni ca să nu intervină în luptă.

Și dintr-odată Monza avu impresia că nu înțelegea lumea atât de bine pe cât crezuse.

— I-am oferit și eu bani. N-a vrut să-i ia.

— Îmi imaginez. Mai ales că negocierea chiar este punctul tău forte. N-a vrut să ia bani de la tine. Pe de altă parte, Ishri are graiul mai dulce. „Războiul nu este decât vârful de ac al politicii. Săbiile îi pot ucide pe oameni, însă doar cuvintele îi pot emoționa, iar vecinii buni îți oferă cel mai sigur adăpost pe timp de furtună.” Am citat din *Principiile artei,* scrierea lui Juvens. Plină cu nerozii și superstiții, însă partea despre exercitarea puterii este fascinantă. Ar trebui să citești mai mult, doamnă general Murcatto. Cultura ta în domeniu cam lasă de dorit.

— M-am apucat de citit mai târziu, mârâi ea.

— Imediat ce-i vom căsăpi pe talinezi și vom cuceri Styria, îți voi pune la dispoziție biblioteca mea.

Și zâmbi vesel, privind spre fundul văii, unde oastea lui Foscar era aproape împresurată.

— Desigur că lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă trupele lui Orso ar fi avut astăzi un comandant mai experimentat decât tânărul Prinț Foscar. Nu cred că cineva cu aptitudinile generalului Ganmark ar fi căzut în cursa mea. Și nici cineva cu experiența îndelungată a Credinciosului Carpi.

Se aplecă din șa și îi adresă un rânjet plin de sine.

— Însă în ultima vreme Orso a avut ghinionul de a suferi oarece pierderi în acest domeniu.

Monza își trase nasul, întoarse capul și scuipă.

— Mă bucur nespus că te-am putut ajuta.

— O, dar n-aș fi reușit fără tine. Acum nu mai trebuie decât să ne menținem poziția pe vadul inferior până când vor ajunge acolo bravii noștri aliați din Sipani. Apoi îi vom zdrobi pe oamenii lui Foscar ca într-o menghină, iar ambițiile ducelui Orso vor ajunge pe fundul râului.

— Atâta tot?

Monza privi în zare. Sălbaticii din Affoia se retrăseseră cam douăzeci de metri de pe mal, suficient cât să le permită talinezilor să înainteze prin mâlul răscolit. Și luptătorii din Baol trecuseră râul prin apa adâncă din amonte și ajunseseră lângă ei.

— Atâta tot. Și se pare că deja am… ah!

Văzuse și Rogont ce se petrecea acolo jos.

— Vai!

Oamenii ieșeau din luptă și urcau coasta dealului, către cetate.

— Am impresia că bravii tăi aliați din Affoia s-au cam săturat de ospitalitatea ta.

Jubilarea care-i cuprinsese pe ofițerii lui Rogont la vederea sipanezilor se stingea acum extrem de repede, pe măsură ce tot mai mulți luptători se desprindeau din regimentele affoiene și se împrăștiau în toate direcțiile. Acum și arcașii de pe mal își domoliseră tirul și priveau neliniștiți spre oraș. Evident că nu ardeau de nerăbdare să facă cunoștință cu cei în care trăseseră cu săgeți în ultima oră.

— Dacă nemernicii ăia din Baol reușesc să spargă frontul, te vor ataca din flanc. Și îți vor pune oamenii pe fugă.

Rogont își mușcă buzele.

— Sipanezii vor ajunge aici în mai puțin de jumătate de oră.

— Minunat! La țanc pentru numărarea cadavrelor.

Ducele aruncă o privire neliniștită spre oraș.

— Poate ar fi mai bine să ne retragem în spatele zidurilor…

— Nu avem timp. Oricât de talentat ai fi tu în materie de retrageri.

Chipul lui Rogont își pierduse culoarea.

— Ce ne facem?

Iar acum Monza avu sentimentul că înțelege perfect lumea. Își trase sabia - sabie de cavalerist, împrumutată din sala de arme a lui Rogont. Simplă, grea și infernal de bine ascuțită. Rogont se uită la ea.

— A, asta facem?

— Da. Asta.

— Probabil că vine un moment când trebuie să renunți la prudență, murmură el, încleștând maxilarele. Cavalerie, după mine…

Dar vocea i se gâtui, devenind un fel de croncănit jalnic.

Vocea puternică a unui general, a scris Farans, *valorează cât un regiment întreg.*

Monza se ridică în scări și zbieră din toate puterile:

— Cavalerie, înainte!

Ofițerii ducelui își fluturară săbiile. Călăreții formară rânduri lungi. Hamurile răpăiră, zalele zăngăniră, sulițele zornăiră, caii fornăiră și scurmară pământul cu copitele. Oamenii își ocupară locurile, își struniră armăsarii agitați, înjurară și urlară, își încheiară curelele de la coifuri și își coborâră vizierele.

Nu mai era nicio îndoială că trupele din Baol spărgeau linia frontului, repezindu-se spre ei prin breșele tot mai mari din flancul drept al lui Rogont. Monza le auzea deja strigătele stridente de luptă. Îi vedea cum urcă în goana mare coasta dealului, cu flamurile lor zdrențuite și cu săbiile ridicate deasupra capetelor. Rândul de arcași din fața lor se dezintegră într-o clipă. Oamenii își aruncară arcurile și o luară la fugă spre cetate, împreună cu affoienii și câțiva osprieni care începuseră să aibă altă părere despre toată povestea aia. Întotdeauna o uimise rapiditatea cu care se poate dezmembra o armată odată ce s-a instaurat panica în rândurile ei. Ca un pod rămas fără fundație - atât de solid și stabil într-o clipă, transformat în ruine în clipa următoare. Iar ei se aflau acum chiar în pragul acelui moment al dezastrului, o simțea cu toată ființa ei.

Un cal se opri alături de ea și îl văzu pe Fiori, cu barda într-o mână și un scut greu în cealaltă. Nu-și bătuse capul cu vreo armură. Purta doar cămașa cu manșetele brodate cu fir de aur. Cea pe care i-o alesese ea. Cea pe care ar fi purtat-o Benna. Parcă nu-i mai venea atât de bine acum. Era ca o zgardă din cristal la gâtul unui câine ucigaș.

— Credeam că ai plecat spre Nord.

— Fără banii pe care mi-i datorezi? spuse el, privind spre vale cu singurul lui ochi. Încă n-am fugit de vreo luptă.

— Bine. Mă bucur că ești aici.

Și în momentul ăsta nici nu mințea. În plus, Fiori avea bunul obicei de a-i salva viața. Nordicul se uită cu atenție la ea, dar Monza își ferise deja privirea. Și, oricum, venise vremea să pornească la luptă.

Rogont ridică sabia, prinzând razele de foc ale amiezii în luciul ei. Tablou parcă desprins din basme.

— Înainte!

Plesnet de limbi, pocnet de pinteni, trosnet de hățuri. Călăreții se mișcară în același timp, ca un animal uriaș. Mai întâi la trap - strunind cu fermitate caii agitați și sforăitori. Unii mai nerăbdători rupeau rândurile, dar strigătele ofițerilor îi aduceau la loc în formație. Apoi începură să se miște mai repede, și mai repede, în zornăit de armuri și hățuri și în ritmul accelerat al inimii din pieptul Monzei, cuprinsă de amestecul acela amețitor de teamă și entuziasm, care apare atunci când nu mai ai timp de gândire și trebuie să acționezi. Luptătorii din Baoli îi văzuseră și încercau acum să formeze și ei un fel de linie. În cele câteva clipe de dinainte ca lumea din jur să se dea peste cap, Monza le văzu mutrele rânjite, părul vâlvoi, zalele grele și blănurile rufoase.

Călăreții din jurul ei coborâră sulițele și porniră la galop. Monza își simțea răsuflarea șuierătoare rece în nas, usturătoare în gâtul uscat, fierbinte în piept. Nu se mai gândea la durere și la nevoia de a trage un fum. Nu se mai gândea la ce făcuse și la ce nu reușise să facă. Nu se mai gândea la fratele mort și nici la cei care-l omorâseră. Nu se mai concentra decât la calul și la sabia ei. Nu se mai concentra decât la luptătorii din fața ei, care deja începuseră să dea semne de slăbiciune. Erau sleiți după lupta din vale și după urcarea coastei dealului. Iar câteva tone de carne de cal care se năpustesc asupra ta îți pot întinde nervii la maximum chiar și în momente mai puțin tensionate.

Nici nu formară bine rândurile, că acestea și începură să se destrame.

— Atacați! urlă Rogont.

Monza urlă împreună cu el, îl auzi pe Fiori răcnind alături de ea, auzi zbieretele și strigătele tuturor oamenilor din rând cu ea. Înfipse cu putere pintenii în burta calului, care se răsuci, se îndreptă și apoi țâșni la vale în galop năprasnic. Solul se cutremura de bubuiturile copitelor. De jur-împrejurul lor zburau bulgări de pământ și smocuri de iarbă. Monzei îi clănțăneau incontrolabil dinții. Valea sălta și se zguduia în jurul ei. Apa scânteietoare a râului părea că se repede la ea. Ochii i se umplură de lacrimi din cauza vântului puternic și lumea se transformă într-o ceață strălucitoare și apoi își recăpătă contururile ferme. Îi văzu pe soldații din Baoli cum se risipeau care încotro, aruncându-și armele. Și imediat cavaleria ospriană pătrunse printre ei.

O suliță străpunse calul din față și se sfărâmă, luându-i pe sulițaș și pe călăreț cu ea, dându-i de-a rostogolul la vale.

Monza văzu cum o lance intră în spinarea unui om care alerga, despicându-l de la fund și până la umeri. Baolii puși pe fugă erau împrăștiați, sfârtecați, zdrobiți sub copitele cailor.

Unul dintre ei, izbit de un cal din față și spintecat de o sabie, se lovi zbierând de piciorul Monzei, ca să fie apoi strivit de copitele calului lui Rogont.

Altul, cu chipul schimonosit de groază, aruncă sulița din mână și se întoarse să fugă de acolo. Monza îl lovi cu sabia, simțindu-și brațul zguduit de șocul impactului atunci când îi sparse coiful cu un zgomot sec.

Vântul îi șuiera în urechi, inima i se zbătea în bubuiturile copitelor. Încă mai urla și râdea și țipa. Lovi alt om care încerca să fugă, aproape retezându-i brațul din umăr. Învârti sabia să-l lovească pe altul, nu-l nimeri, iar forța mișcării aproape o doborî din șa. Dar se echilibră imediat, apucând strâns hățurile cu mâna sfărâmată.

Se aflau acum în mijlocul trupelor din Baol. Iar în urma lor nu erau decât cadavre sfârtecate și însângerate. Sulițele frânte au fost aruncate, săbiile trase. Intrară pe terenul plan de lângă râu, presărat cu cadavre de affoieni. În fața lor lupta se dădea corp la corp și tot mai mulți talinezi traversau vadul, sporind învălmășeala de pe mal. Halebardele se zbuciumau; săbiile sclipeau, oamenii se luptau și se îmbrânceau. Peste șuierele vântului și ale propriei respirații, Monza auzea vuietul de voci și zăngănit de arme, ca tunetele unei furtuni îndepărtate. Degeaba zbierau ofițerii, încercând să facă ceva ordine în toată harababura aia.

Un regiment talinez începuse să pătrundă prin breșa făcută de baoli în partea dreaptă a frontului - infanterie grea, cu armuri solide - și îi presa pe osprieni din spate. Soldații în uniforme albastre încercau să-i respingă, dar acum erau copleșiți numeric. Și dinspre râu veneau tot mai mulți talinezi care măreau breșa aceea.

Cu armura strălucitoare acum mânjită de sânge, Rogont se răsuci în șa, întinse sabia spre ei și strigă ceva ce nimeni nu auzi. Oricum nu mai conta. Nu mai exista cale de întoarcere.

Talinezii formau un dispozitiv de luptă în triunghi în jurul steagului lor alb cu crucea neagră, care flutura sălbatic în vânt.

Un ofițer șfichiuia aerul cu sabia, încercând să-i pregătească pentru atacul iminent. Monza se întrebă în treacăt dacă îl cunoștea. Soldații se lăsară în genunchi - o mare de zale strălucitoare în vârful dispozitivului de luptă. O mare zbuciumată de capete de halebarde. Mai în spate se vedea învălmășeala luptei cu osprienii.

Un nor de săgeți se ridică din rândurile celor care încă se mai înghesuiau să traverseze vadul. Monza tresări când le văzu zburând spre ea și își ținu respirația. Stupidă reacție. Cum să împiedici o săgeată să te lovească dacă îți ții respirația? Și săgețile căzură peste ei foșnind și cârâind. Și se înfipseră în pământ, ricoșară din platoșele groase, se împlântară în trupurile cailor.

Unul, lovit în grumaz, se răsuci și se prăbuși pe o parte. Altul se izbi de el, aruncându-și călărețul din șa. Monza își trase calul de acolo. Ceva ricoșă de platoșa ei și o izbi în față. Icni și se legănă în șa. O durea tot obrazul. Fusese o săgeată. Însă doar o zgâriase. Deschise ochii și văzu un soldat lovit în umăr. Zvâcni de câteva ori, apoi se prăbuși, dar rămase cu un picior agățat în scara șeii. Și calul lui porni în galop, trăgându-l după el. Ceilalți îl imitară, sărind peste cei căzuți, sau zdrobindu-i sub copitele lor.

Probabil că la un moment dat își mușcase limba, pentru că acum scuipă sânge. Își îmboldi calul înainte. Buzele îi încremeniseră într-o grimasă care-i dezvelea dinții și-i permitea vântului rece să-i sufle prin gură.

— Ar fi trebuit să rămânem la muncile agricole, șopti ea.

Iar talinezii îi ieșiră înainte.

Fiori nu reușise niciodată să priceapă de unde apăreau toți proștii ăia înflăcărați care luptau în bătălii. Dar se pare că izvorul lor era nesecat. Ăștia de acum își îndemnau caii direct spre steagul cel alb, unde erau și vârful formației de luptă și sulițele întinse. Calul din frunte se opri brusc înainte să ajungă acolo, derapă și se cabră. Călărețul lui abia reuși să se mențină în șa. Dar calul din spate se izbi de el și-i împinse - pe cal și pe călăreț deopotrivă - chiar în vârfurile strălucitoare care-i așteptau. Acum veni altul în galop, se izbi de al doilea cal și își aruncă peste cap călărețul drept în săbiile talinezilor din primul rând.

Călăreții cu mai multă minte în cap porniră pe flancuri, învăluind dispozitivul de luptă al talinezilor, așa cum învăluie

apa pârâului o piatră; și pătrunseră în rândurile lor prin laterale, unde sulițele nu fuseseră încă ridicate. Pedestrașii începură să țipe și să se urce unii peste alții înaintea acestui atac, zbătându-se să ajungă oriunde, numai în față să nu mai fie.

Monza o luă prin stânga. Fiori o urmă, cu ochiul ațintit asupra ei. Doi cai din fața lor săriră peste primul rând și ajunseră în mijlocul talinezilor. Călăreții lor se apucară să lovească în jur cu săbiile și ghioagele. Alții se izbiră de oamenii care se târau de-a bușilea, strivindu-i sub copite, rostogolindu-i prin noroi, împingându-i spre râu, făcându-i să urle și să implore să fie cruțați. Monza spintecă în trecere un tembel împleticit și intră în mijlocul luptei, lovind cu sabia în dreapta și în stânga. O suliță talineză o nimeri în platoșă, aproape s-o smulgă din șa.

Îi veniră în minte vorbele lui Dow cel Negru - cel mai bun moment de omorât un om este în toiul luptei, iar satisfacția este de două ori mai mare când omul cu pricina face parte din tabăra ta. Fiori dădu pinteni calului și se apropie de Monza. Se ridică în scări și își înălță barda deasupra capului ei. Rânji. Începu să urle, învârti arma și îl lovi pe sulițaș în față, despicându-i capul și azvârlindu-l departe. Învârti barda în sens invers și îndoi un scut, trimițându-l pe soldatul de sub el sub copitele înnebunite ale calului de alături. Poate că era unul dintre oamenii lui Rogont, însă nu avea timp să se gândească la asta.

Trebuia să-i omoare pe toți care nu se aflau pe cai. Trebuia să-i omoare pe toți care se aflau pe cai, dar îi stăteau în drum.

Trebuia să-i omoare pe toți.

Își umflă plămânii și scoase urletul lui de luptă, același din fața zidurilor cetății Adua, când îi speriaseră pe gurkieni doar cu strigătele lor. Un zbieret ascuțit, venit din înghețatul Nord, deși acum glasul lui era mult mai spart și sugrumat. Începu să împartă lovituri în dreapta și în stânga, aproape fără să se uite pe cine ataca. Barda lui zăngănea, pocnea, bufnea, iar oamenii din jur strigau, bolboroseau, chirăiau.

O voce dogită tună în limba nordică:

— Muriți! Muriți! Înapoi în țărână, otrepelor!

Urechile îi țiuiau amarnic de urletele și zăngănitul infernal al luptei. Se afla în mijlocul unei mări furtunoase de arme zbuciumate, de scuturi agitate, de metale sclipitoare, de oase sfărâmate, de sânge împrăștiat, de fețe furioase sau îngrozite, pe care el le lovea și le spinteca și le despica, aidoma unui

măcelar nebun care tranșează o vită.

Îl dureau toți mușchii, pielea îl ardea până în vârful degetelor, udă de sudoare sub soarele fierbinte. Înainte, mereu înainte, cu turma. Spre apă, lăsând în urmă o cărare însângerată de cadavre de oameni și de cai. Își îndemnă calul printre doi oameni, ca să coboare malul și să ajungă la râu. Îl lovi pe unul între omoplați, iar pe celălalt în gât, aruncându-l în apă.

Acum de jur-împrejurul lui nu mai erau decât călăreți, ai căror cai înspumați stârneau valuri în vadul puțin adânc. O observă pe Monza - tot înaintea lui - îndemnându-și calul în apa mai adâncă, lovind cu sabia în toate părțile. Atacul se terminase. Călăreții se aplecau din șei și loveau cu săbiile, urlând. Pedestrașii îi împungeau cu sulițele și încercau să taie picioarele cailor. Înconjuraseră un osprian și-l loveau cu ghioagele, îndoindu-i armura.

Fiori gemu când cineva îl înșfăcă de mijloc și îl trase pe spate, sfâșiindu-i cămașa. Vru să lovească cu cotul, dar nu-și putu lua avânt. O mână îl apucă de cap, niște degete i se înfipseră în obrazul rănit, unghiile îi râcâiră ochiul mort. Urlă, lovi din picioare, se zvârcoli, încercă să lovească cu mâna stângă, numai că îi fusese imobilizată. Scăpă scutul și se pomeni tras jos de pe cal, în apa mică de la mal. Se rostogoli pe o parte și reuși să se ridice în genunchi.

Lângă el se afla un flăcăiandru îmbrăcat cu o tunică din piele cu ținte. Se uita printre lațele ude la un obiect pe care-l ținea în mână - ceva lucios. Semăna cu un ochi. Bucata de smalț care fusese în orbita lui Fiori până în urmă cu câteva clipe. Băiatul ridică privirea și se holbară unul la altul. Fiori simți o mișcare lângă el, lăsă fulgerător capul în jos și simți curenții de aer răscoliți de propriul lui scut care zbură pe deasupra lui. Se răsuci, iar barda din mână se răsuci odată cu el și se înfipse adânc între coastele cuiva. Puterea loviturii îl dezechilibră și-l azvârli în apă la vreo doi metri depărtare.

Când se întoarse, îl văzu pe băiat că se repede asupra lui cu un cuțit. Se feri și reuși să-l apuce bine de braț. Se împleticiră amândoi, ca doi amanți îmbrățișați și beți. Se rostogoliră în apa rece. Cuțitul îl zgârie pe Fiori pe umăr, dar nordicul era mult mai mare și mult mai puternic decât băiețelul ăla și reuși să ajungă deasupra lui. Se luptară și se zgâriară, pufnindu-și în nas. Fiori lăsă coada bardei să-i alunece în pumn până o apucă de sub

capul ascuțit. Băiatul îl înșfăcă de mână, însă nu avu forța necesară ca să-l oprească. Fiori scrâșni din dinți și mișcă barda până când tăișul ei ajunse chiar lângă gâtul tânărului.

— Nu, șopti acesta.

Însă după ce începe lupta nu mai poți spune „nu”. Fiori se lăsă peste el cu toată greutatea. Mârâind. Gemând. Ochii flăcăului se bulbucară când metalul îi intră în beregată - adânc, tot mai adânc - făcând o rană mare, tot mai mare. Sângele țâșni, împroșcând brațul lui Fiori, cămașa lui. Apoi se prelinse în râu și râul îl duse departe. Băiatul se cutremură o singură dată, apoi rămase nemișcat, cu gura căscată larg și cu ochii ațintiți la cer.

Fiori se ridică cu greu în picioare. Îl încurcau zdrențele cămășii, îmbibate cu sânge și apă. Vru să le smulgă de pe el cu mâna amorțită din cauza scutului și reuși să-și smulgă și câteva fire de păr de pe piept. Se uită în jur, strângând ochiul înaintea soarelui nemilos. Vedea ca prin ceață oameni și cai zbătându-se în apele strălucitoare ale râului. Se aplecă și trase barda din gâtul pe jumătate retezat al băiatului. Strânse bine mânerul care i se potrivi în palmă ca o cheie în încuietoarea ei.

Porni mai departe pe jos prin apă, căutând și alți inamici. Căutând-o pe Murcatto.

Însuflețirea amețitoare pe care i-o dăduse atacul se risipea cu repeziciune. O ustura gâtlejul de atâtea urlete, o dureau mușchii de cât strânsese calul între pulpe. Mâna dreaptă, cu care ținea hățurile, era o masă diformă de agonie. Mâna cealaltă, cu care ținea sabia, o ardea de la degete și până la umăr. Îi pulsau tâmplele și sângele îi vâjâia în spatele ochilor. Se întoarse și se uită în jur, fără să mai știe care e vestul și care estul. Oricum nu mai conta.

În război nu există linii drepte, a scris Verturio.

De-a lungul vadului nu mai exista niciun fel de linie, doar călăreți și pedestrași încleștați în mai multe bătălii micuțe, pe viață și pe moarte, dar total lipsite de sens. Nici nu-ți mai puteai deosebi prietenii de dușmani. Așa că moartea putea veni din oricare direcție.

Văzu sulița. Însă prea târziu. Calul se cutremură sub ea când vârful ascuțit i se înfipse în crupă, chiar lângă piciorul ei. Bietul animal scutură din cap, își rostogoli disperat ochii, își dezveli dinții acoperiți cu spumă. Monza se agăță mai bine de oblânc,

dar calul o aruncă din șa. Scoase un țipăt neajutorat. Piciorul îi rămase agățat în scară. Scăpă sabia din mână. Încercă să se agațe de aer ca să nu cadă prea rău. Dar se prăbuși în râu și șaua o lovi în stomac, lăsând-o fără suflare.

Era cu totul cufundată în apă, capul îi era plin cu o lumină stranie, bule de aer se ridicau spre suprafață. O luă cu frig și o cuprinse și o spaimă rece. Începu să dea din mâini și ajunse sus. Dar numai pentru o clipă. Ieși din bezna apei și ajunse în strălucirea puternică a zilei. Dar numai pentru o clipă. Auzi iarăși zgomotele bătăliei. Dar numai pentru o clipă. Trase aer adânc în piept și niște apă odată cu el. Tuși și scuipă. Trase aer în piept din nou. Încercă să desfacă șaua cu mâna stângă, încercă să se elibereze. Numai că piciorul îi era prins sub trupul calului.

O lovi ceva în frunte și se lăsă iarăși la fund, amețită, cu mințile vraiște. O usturau plămânii, avea senzația că brațele îi sunt făcute din mâl. Se zbătu să ajungă din nou la suprafață, însă cu mult mai puțină energie de această dată. Și reuși doar să mai respire o dată. Cerul albastru, cu frânturi albe de nori, se învârtea pe deasupra ei, ca atunci când se prăbușise de pe munte, la Fontezarmo.

Soarele o împunse cu razele lui fierbinți și imediat se estompă când râul năvăli iar peste ochii ei. Nu mai avea putere să încerce să iasă din apă. Oare așa se simțise și Credinciosul în ultimele lui clipe, înainte de a se îneca sub roata morii?

Acum se făcea dreptate.

O umbră neagră acoperi soarele. Fiori, care părea înalt de trei metri. Îi lucea ceva în orbita ochiului distrus. Reuși să-l vadă că se încruntă și ridică piciorul din apă, deasupra chipului ei. O clipă a fost convinsă că avea de gând s-o lovească și s-o înece definitiv. Dar lovi cu putere în apă chiar alături de ea. Îl auzi cum mârâie, încercând să împingă cadavrul calului. Monza simți cum toată greutatea aia i se ridică un pic de pe picior, apoi un pic mai mult. Se zvârcoli, gemu, trase apă pe nas și o scuipă pe gură și, în cele din urmă, reuși să-și tragă piciorul și să se ridice în patru labe.

Tremura toată, cufundată în râu până la coate. Apa bolborosea și curgea scânteietoare înaintea ei și îi picura din părul ud.

— Rahat! murmură ea, simțind cum i se crapă coastele la fiecare respirație. Rahat!

Câtă nevoie avea de un fum…

— Uite-i că vin, auzi ea vocea lui Fiori și-i simți mâna înfiptă sub brațul ei ca s-o ridice în picioare. Ia o sabie!

Abia mișcându-se sub greutatea armurii și hainelor îmbibate cu apă, se împletici până la un cadavru captiv sub o piatră. De cureaua din jurul încheieturii mâinii încă-i mai atârna o ghioagă mare cu coada din metal. O trase cu degete tremurătoare și îi luă și cuțitul de la brâu.

La țanc. Un bărbat în armură se apropiase de ea, își înfipsese cu grijă picioarele în mâl și o privea acum cu dușmănie pe deasupra scutului. Monza se retrase un pas sau doi, prefăcându-se că nu mai are puteri. De fapt, nici nu era nevoie să se prefacă prea mult. Când soldatul mai făcu încă un pas, ea îl atacă. Nu era chiar vorba despre un salt, ci, mai degrabă, chiar un fel de plonjon împiedicat, pentru că nu reușea să-și convingă picioarele să se țină de restul corpului.

Lovi orbește cu ghioaga și îl nimeri în scut, forța loviturii făcându-i brațul să vibreze până la umăr. Gemu, se luptă cu talinezul, încercă să-l înjunghie cu cuțitul, dar nu reuși decât să-l nimerească în platoșă. Acum el o îmbrânci cât colo cu scutul. Îl văzu că-și rotește sabia și avu prezența de spirit să se ferească. Lovi din nou cu ghioaga, însă nimeri doar aerul și-și pierdu echilibrul. Nu mai avea putere, nu mai avea aer. Iar talinezul ridica din nou sabia.

Zări în spatele lui rânjetul dement al lui Fiori, apoi un fulger când soarele se reflectă în tăișul însângerat al bardei sale. Se împlântă în umărul îmbrăcat în armură și îl despică până la piept. Sângele țâșni cu putere, împroșcându-i fața. Monza se îndepărtă clătinându-se, cu urechile țiuindu-i de la urletul gâlgâit al omului, cu nasul plin cu sângele lui. Se freca disperată la ochi cu dosul mâinii, ca să scape de pojghița de sânge de pe ei.

Și primul lucru pe care îl văzu fu un alt soldat, căruia i se întrezărea barba prin vizorul ridicat. Se repezea la ea cu o suliță. Încercă să se ferească, dar o lovi cu putere în piept. Vârful îi rașchetă platoșa și o trânti pe spate în vad. Soldatul trecu pe lângă ea și se împiedică de o piatră de pe fundul râului. Monza se căzni să se ridice într-un genunchi, fără să vadă prea multe în jur din cauza părului năclăit de sânge și a apei care-i intrase în ochi. Soldatul se întoarse și ridică sulița ca să o lovească încă o

dată. Ea se feri și vârî cuțitul între două plăci de la armura care îi acoperea piciorul - străpungându-i genunchiul dintr-o parte în cealaltă.

Cu ochii ieșiți din orbite, talinezul se aplecă peste ea și căscă larg gura ca să zbiere. Nu mai apucă s-o facă, pentru că Monza smuci ghioaga și îl izbi cu putere în maxilarul inferior. Capul soldatului se dădu mult pe spate. Aerul din jur se umplu de stropi de sânge și dinți și așchii de dinți. Rămase o clipă în poziția aceasta, iar ea îl lovi cu ghioaga în gâtul încordat, se prăbuși peste el, se rostogoli în râu și ieși la suprafață, scuipând apa.

Era înconjurată de oameni, dar nu se mai lupta nimeni. Pe jos sau în șei, toți priveau în jurul lor. Cu barda atârnându-i moale în mână, Fiori se uita la ea. Nu se știe de ce, era despuiat până la brâu, iar pielea lui albă era acoperită cu pete de sânge. Îi căzuse smalțul din ochi, iar bila din metal din orbită lucea în soarele amiezii.

— Victorie! strigă cineva.

Amețită, înfrigurată, cu ochii încețoșați, reuși să vadă în mijlocul râului un călăreț ridicat în scările roibului. Ridică sabia deasupra capului și mai strigă o dată:

— Victorie!

Monza făcu un pas nesigur spre Fiori, care aruncă barda ca s-o poată prinde în brațe. Se agăță de el, îl cuprinse de umăr cu mâna dreaptă, în timp ce în stânga încă mai strângea coada ghioagei, pentru simplul motiv că nu era în stare să-și descleșteze degetele.

— Am învins, îi șopti, simțind pe buze ceva ca un zâmbet.

— Am învins, spuse și el, strângând-o și mai tare.

— Am învins!

Cosca lăsă luneta jos, clipi des și se frecă la ochi. Unul îi era pe jumătate orb pentru că îl ținuse închis aproape un ceas, iar celălalt îi era pe jumătate orb pentru că îl ținuse apăsat de lentilă aceeași perioadă de timp.

— Ei, gata! Am isprăvit.

Își căută o poziție mai bună în scaun. Îi intraseră pantalonii în crăpătura fundului transpirat și se bâțâi ca să și-i tragă de acolo.

— Dumnezeu le surâde acelora care-și dau silința. Parcă așa ziceți voi, gurkienii, nu?

Niciun răspuns. Ishri se făcuse nevăzută la fel de repede cum apăruse. Cosca se întoarse în cealaltă parte, unde se afla Prietenosul.

— Ce mai spectacol, sergent! Nu crezi?

Fostul pușcăriaș își ridică ochii de la zarurile lui, se uită încruntat spre vale și nu spuse nimic. Ofensiva lui Rogont astupase breșele din liniile lui, îi strivise pe baoli, intrase adânc peste talinezi și îi făcuse praf. Acțiune deloc caracteristică pentru Ducele Tergiversărilor. Era ciudat, dar Cosca se simțea chiar mulțumit să recunoască în toată acea desfășurare de forțe amprenta temerară a mâinii sau poate a pumnului lui Monzcarro Murcatto.

Odată ce nu mai exista nicio amenințare din flancul drept, infanteria ospriană blocase complet malul dinspre est al vadului inferior. Noii lor aliați din Sipani intraseră și ei în luptă, repurtaseră o victorie rapidă asupra ariergărzii buimăcite a lui Foscar și acum asigurau malul dinspre vest. Aproape jumătate din oastea lui Orso - acei soldați care nu zăceau morți pe coastele dealurilor, pe malurile din aval sau care nu pluteau cu fața în jos pe râu, îndreptându-se spre mare - erau prinși în apa mică dintre cele două vaduri și acum își lăsau armele jos și se predau. Oamenii din cealaltă jumătate fugeau de acolo mâncând pământul, pierzându-se în zare peste costișele verzi dinspre vest. Aceleași pe care le coborâseră în mândru marș cu nici câteva ore înainte. Călăreții sipanezi, cu armurile lucind orbitor în soarele puternic al amiezii, se apucaseră să mâne supraviețuitorii într-un singur loc.

— S-a terminat, Victus, nu?

— Așa se pare.

— Asta-i partea pe care o preferă toți dintr-o bătălie. Retragerea.

Cu condiția să nu te numeri printre cei care fug, firește. Cosca privi lung după siluetele micuțe care fugeau dinspre vaduri, răspândindu-se peste iarba călcată în picioare de oameni și în copite de cai și simți că-l ia cu fiori reci amintindu-și de bătălia de la Afieri. Avu nevoie de ceva efort ca să-și păstreze zâmbetul relaxat pe buze.

— Nimic nu se compară cu o retragere frumoasă, nu crezi, Sesaria?

— Cine și-ar fi închipuit? clătină încet din cap matahala.

Rogont a învins.

— Marele Duce Rogont pare a fi un gentilom extrem de imprevizibil și ingenios.

Cosca se întinse, căscă prelung, plescăi din buze.

— Întocmai pe placul inimii mele. Abia aștept să lucrez pentru el. Probabil că ar trebui să-i ajutăm acum la curățenie.

Adică la scotocirea morților.

— Să luăm prizonierii și să cerem răscumpărări.

Sau să-i ucidem și să-i jefuim, depinde de statutul lor social.

— Să confiscăm ranițele nepăzite pentru ca nu cumva conținutul lor să se strice din cauza căldurii.

Ca să nu le fure altcineva înaintea noastră.

— Am să fac aranjamentele necesare, spuse Victus rânjind.

— Așa să faci, curajosul meu căpitan Victus, așa să faci. Uite că soarele coboară acum spre asfințit și trebuia să fim deja pe drum. Mare rușine ar fi dacă, peste vremuri, poeții ar spune că brigada celor O Mie de Săbii a luat parte la bătălia de la Ospria… dar nu a făcut nimic.

Și Cosca zâmbi larg. Sincer, de data aceasta.

— Ce ziceți dacă am mânca ceva?

În cinstea învingătorilor…

Dow cel Negru obișnuia să spună că singurul lucru mai bun decât o bătălie este o bătălie urmată de un futai, iar Fiori era de aceeași părere. Se vede treaba că și ea îi dădea dreptate. Pentru că, uite, îl aștepta în camera asta întunecată, în pielea goală ca un bebeluș, culcată pe pat, cu mâinile la ceafă și cu piciorul lung și neted întins către el.

— De ce ai întârziat atât? îl întrebă ea, unduindu-și șoldurile.

Credea despre el că îl duce mintea și că gândește repede, însă în momentul acela doar măciuca lui reacționă cu promptitudine.

— Am fost…

Nu se mai putea gândi la nimic în afară de peticul de păr negru dintre picioarele ei și toată furia i se scurse din minte ca berea dintr-o halbă spartă.

— Am fost… păi…

Împinse ușa cu piciorul și se apropie încet de ea.

— În fond, nici nu contează, nu-i așa?
— Nu prea.
Se dăduse jos din pat și acum îl descheia la cămașă, purtându-se de parcă plănuiseră toată povestea asta.
— Nu mă așteptam la… la așa ceva.
Întinse mâna cu teamă ca nu cumva să dispară ca prin vis dacă o va atinge. Îi mângâie ușor brațele goale, pielea înfiorată.
— Mai ales după ce ne-am spus ultima oară.
Ea își vârî degetele în părul lui și îi trase capul spre ea. Îl sărută pe gât, pe bărbie, pe gură.
— Vrei să plec?
Și îi supse ușor buzele.
— La dracu', nu, nu vreau! murmură el răgușit.
Îi desfăcuse deja centura și acum îi cotrobăia prin pantaloni. Îi trase afară mădularul și începu să-l maseze cu o mână. Pantalonii îi alunecară și se mototoliră în jurul gleznelor.
Buzele ei erau reci pe pieptul lui, limba ei îl gâdila pe burtă. Strecură mâna rece sub trufandalele lui și el se foi și scoase un fel de chițăit ca de femeie. Auzi un plescăit înăbușit când ea îl cuprinse cu buzele și încremeni în poziția în care era - ușor adus de spate, cu genunchii moi și cu gura căscată. Capul ei începu să se miște încet înainte și înapoi, iar el își mișcă șoldurile în ritmul impus de ea. Fără să se mai gândească ce i se întâmplă și grohăind ca un porc la troacă.

Monza se șterse la gură cu dosul brațului și se întinse pe pat, trăgându-l după ea. El o săruta pe gât, îi ciuguli sfârcurile, mârâind ca un câine în fața osului.
Ea îl încolăci cu piciorul. El se încruntă - obrazul stâng era în întuneric, iar cel drept acoperit cu umbrele făcute de flacăra slabă a lămpii. Începu să-i mângâie cicatricele de pe coaste. Ea îl plesni peste mână.
— Ți-am zis. Am căzut de pe munte. Acum scoate-ți pantalonii!
Mâinile i se bâlbâiau de nerăbdare, numai că pantalonii i se încurcaseră în jurul gleznelor.
— Ce căcat… au!
Reuși să-i scoată, iar ea îl împinse pe spate, se urcă deasupra lui. El începu să-i maseze locul dintre picioare. Ea rămase o vreme ghemuită peste el, mârâindu-i în nas, simțindu-i

răsuflarea accelerată, frecându-și locul de mâna lui. Și îi simți vârful mădularul pe partea interioară a coapsei...

— Nu, stai!

El se desprinse și se așeză în șezut, jucându-se cu pielea de la capătul penisului.

— Trebuie! Îmi vine!

— Eu îți zic când să-ți vină.

Înaintă în genunchi și se lăsă încet pe el, dar nu până la capăt.

— Ah! gemu el, încercând zadarnic să între mai mult în ea.

— Ah! suspină ea.

Părul ei îl gâdila pe față și el zâmbi și vru să i-l apuce cu dinții.

— Îh-gâh!

Își vârî degetul mare în gura lui și el începu să i-l sugă, să i-l muște, apoi îi linse mâna, apoi bărbia, apoi îi apucă limba.

— Ah!

Zâmbind acum și ea, începu să se împingă în el, gemând așa cum și el gemea.

— Ooo!

Cu o mână îl ținea de rădăcina mătărângii și se freca de vârful ei - nici complet înăuntru și nici complet afară, mereu la jumătate. Cu cealaltă mână îl ținea pe Fiori de ceafă, apăsându-i fața între sânii ei, pe care el îi frământa, îi mozolea.

Ajunse cu degetele sub bărbia lui, mângâindu-i încet obrazul distrus, gâdilându-l, jucându-se, întărâtându-l, zgâriindu-l. El se enervă și o apucă strâns de încheietura mâinii, i-o răsuci, o dădu jos de pe el, o împinse în genunchi, cu fața în așternuturi.

Mormăia ceva în nordică, nici el nu știa ce. Dar dintr-odată îl apucase o dorință nebună să-i facă rău. Să-și facă sieși rău. Își vârî mâna liberă în părul ei și o izbi cu capul de perete, gemând și scâncind din spatele ei. Iar ea gemea și icnea, cu gura căscată, cu părul căzut în ochi legănându-se în ritmul respirației sacadate. Duse mâna la spate și îl trase peste ea.

Îh, uh! - gemetele lor fără noimă. Scârț, scârț! - gemetele patului la unison cu ale lor. Fleoșc, fleoșc! - pielea lui lovindu-se cu putere de fundul ei.

Monza își mai ridică șoldurile de câteva ori și, de fiecare dată, el scotea câte un chiot mic, cu capul dat mult pe spate. De

fiecare dată, ea scotea câte un mârâit printre dinții încleștați. Și apoi, mușchii dureros de încordați se destinseră treptat. Rămase acolo încă o clipă, ghemuită, moale ca frunzele după ploaie, gâfâind amarnic. Tresări și el se cutremură atunci când se împinse pentru ultima dată. Apoi se retrase și se șterse cu cearșaful de pe pat.

El rămase întins pe spate - pieptul acoperit cu sudoare se ridica și cobora cu repeziciune, brațele moi le ținea întinse într-o poziție de abandon, ochii îi erau ațintiți la tavan.

— Deci asta-i senzația pe care ți-o dă victoria. Dacă știam, mi-aș fi încercat norocul mai devreme.

— Ba nu. Ești Ducele Tergiversărilor, ai uitat?

Aruncă o privire spre penisul ofilit, îl împinse într-o parte, apoi în cealaltă.

— Ce să zic? Câteodată e bine să nu te grăbești…

Fiori își descleștă degetele zgâriate, roase, acoperite cu coji și lipicioase de la coada bardei pe care o ținuseră strâns întreaga zi. Îi lăsase urme albe pe încheietura mâinii. Se sprijini pe călcâie. Nu mai avea pic de vlagă, nu mai avea pic de aer.

Ea se întoarse cu fața la el și colierul cu pietre roșii zornăi stins. Se întinse pe spate, cu sânii moi turtiți de piept, cu oasele șoldurilor și claviculele ieșite în afară. Se strâmbă și începu să-și maseze încheietura.

— N-am vrut să-ți fac vreun rău, mormăi el.

Minciună cusută cu ață albă. În fond, nu-i păsa câtuși de puțin.

— O, dar nu sunt chiar atât de fragilă. Și poți să-mi spui Carlot.

Întinse mâna și își trecu ușor un deget peste buzele lui.

— Cred că acum ne cunoaștem destul de bine…

Monza coborî din pat și se apropie de birou. O dureau picioarele vlăguite, o bucura senzația de răcoare a dalelor de marmură pe tălpile ei goale. Lângă lampă se afla bucata de pleavă de mac. Lama cuțitului lucea stins în lumina slabă, la fel și lemnul lustruit al pipei. Se așeză în fața lor. Ieri n-ar fi fost capabilă să se țină la distanță. Pe când astăzi, în ciuda puzderiei de zgârieturi și vânătăi și tăieturi căpătate în luptă, parcă n-o mai chema atât de insistent. Ridică mâna stângă și o privi

încruntată. Nu tremura deloc.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că am să pot, murmură ea.

— Ce?

— Să-l înving pe Orso. Credeam că o să reușesc să mă răzbun doar pe trei dintre ei. Poate patru. Dar că mă vor ucide la un moment dat. Nu am crezut nicio clipă că am să trăiesc atâta. Nu am crezut nicio clipă că am să reușesc.

— S-ar zice că soarta este de partea ta. Uite cât de repede poate reînvia speranța.

Rogont se admira în oglinda înaltă, decorată cu flori colorate din sticlă de Visserine. Privindu-l cum pozează, îi venea greu să creadă că și ea fusese la fel de vanitoasă pe vremuri. Câte ore pierduse dichisindu-se în fața oglinzii. Cât de mulți bani cheltuise cu Benna pe haine. Apoi a venit căderea de pe munte și se pare că trupul ei distrus, mâna zdrobită și cele șase luni trăite ca un câine hăituit o vindecaseră de asta. Măcar de asta. Poate ar face bine să-i sugereze și lui Rogont același tratament.

Ducele își umflă pieptul și înălță semeț bărbia. Se încruntă, se gârbovi, își atinse o zgârietură lungă de sub claviculă.

— La naiba!

— Te-ai ciupit cu forfecuța de unghii?

— Să știi că o rană urâtă ca asta ar fi ucis un bărbat mai slab! Dar eu am sfidat moartea fără să mă plâng și m-am luptat în continuare ca un leu, cu tot sângele care-mi șiroia pe armură! Îmi *șiroia,* ascultă la mine ce-ți spun! Însă cred că o să-mi rămână un semn aici.

— N-am nicio îndoială că îl vei etala cu multă mândrie. Ai putea să ceri să ți se facă o gaură în toate cămășile ca să ți-l vadă toată lumea.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că îți bați joc de mine. Îți dai seama că, dacă lucrurile se vor desfășura în conformitate cu planurile mele - și trebuie să remarc că deocamdată așa se întâmplă - foarte curând îți vei îndrepta sarcasmul împotriva regelui Styriei. De fapt, mi-am comandat deja coroana la Zoben Casoum, maestrul bijutier din Corontiz, renumit în lumea întreagă pentru…

— Coroană din aur gurkian, firește.

Rogont se încruntă.

— Lumea nu este atât de simplă cum îți imaginezi tu, doamnă general Murcatto. Ne aflăm în plin război. Un război teribil.

Monza pufni.
— Chiar crezi că n-am observat? Doar trăim Anii de Sânge.
Pufni și Rogont.
— Anii de Sânge reprezintă doar ultimele încăierări. Războiul despre care îți vorbesc a început înainte de nașterea noastră. Mă refer la vrajba dintre Gurkhul și Uniune. Sau, mai bine zis, la vrajba dintre forțele care le controlează - biserica gurkiană și băncile unioniste. Pretutindeni sunt numai câmpuri de luptă și fiecare om este obligat să aleagă de ce parte vrea să fie. Nu există neutralitate. Neutralitatea aduce doar moarte. Orso este de partea Uniunii. Orso se bucură de susținerea băncilor. Așa că trebuie să am și eu… susținătorii mei. Fiecare bărbat trebuie să îngenuncheze înaintea cuiva.
— Poate n-ai observat, dar eu nu sunt bărbat.
Rogont zâmbi din nou.
— O, dar am observat, fii pe pace. A fost al doilea lucru care m-a atras la tine.
— Și care a fost primul?
— Mă poți ajuta să unific Styria.
— De ce aș face-o?
— O Styrie unificată… ar putea fi la fel de mare ca Uniunea, la fel de mare ca Imperiul Gurkhul. Ba chiar și mai mare! Și-ar putea câștiga independența și ar ieși din lupta lor. Și ar fi liberă. Niciodată nu am fost mai aproape de realizarea acestui vis! Nicante și Puranti se dau peste cap ca să-mi reintre în grații. Pe Affoia nu m-am supărat niciodată. Sotorius este acum omul meu și nu-mi cere decât câteva fleacuri pentru Sipani - câteva insule și cetatea Borletta…
— Și ce vor crede cetățenii din Borletta?
— Ce le voi spune eu să creadă. Sunt o gloată nestatornică, după cum ți-ai dat și tu seama atunci când s-au repezit să-ți ofere capul preaiubitului lor duce Cantain. Muris s-a închinat de multă vreme în fața cetății Sipani. Iar acum Sipani mi se închină mie, cel puțin formal. Visserine nu mai are nicio putere. Cât despre Musselia, Etrea și Caprile, ce să mai vorbim… Mi se pare că tu și cu Orso le-ați strivit orice vis de independență.
— Și Westport?
— Detaliu neimportant. Face parte din Uniune sau face parte din Kanta, depinde pe cine întrebi. Nu, acum pe noi ne preocupă Talinsul. Este cheia de la ușă, osia de la roată, piesa care

lipsește din grandiosul meu mozaic.

— Îți cam place să te auzi vorbind, nu-i așa?

— Pentru că spun o mulțime de lucruri pline de judecată. Oastea lui Orso este împrăștiată și, odată cu ea, i s-a risipit și puterea, ca fumul în vânt. A recurs mereu la luptă înainte de a încerca să negocieze, așa cum fac alții. De fapt…

Ridică din sprâncene cu subînțeles și Monza îi făcu semn să continue.

— Acum, când nu mai are cu ce lupta, și-a dat seama că nici prieteni care să-l sprijine nu mai are. Însă toate astea nu sunt suficiente ca să-l distrugem. Îmi trebuie cineva care să-i ia locul, cineva care să-i poată călăuzi pe îndărătnicii cetățeni din Talins drept în brațele mele milostive.

— Să-mi zici și mie când ți-ai găsit păstorul potrivit.

— O, dar l-am găsit deja. Este o persoană înzestrată cu nenumărate talente, viclenie, curaj de neegalat și o reputație de temut. O persoană mult mai îndrăgită în Talins decât Orso însuși. O persoană pe care el chiar a încercat s-o omoare… ca să nu-i fure tronul?

Îl privi printre gene.

— N-am avut nevoie de tronul lui atunci. Și nu am nici acum.

— Dar, din moment ce va fi disponibil… ce ai de gând să faci după ce te vei răzbuna? Meriți să rămâi în amintirea oamenilor. Meriți să îți pui amprenta asupra acestei epoci.

La fel i-ar fi vorbit și Benna, iar Monza se văzu nevoită să admită că o parte din ea se simțea măgulită. Se bucura să se simtă din nou atât de aproape de putere. De prea multă vreme nu mai avusese parte de așa ceva.

— În plus, oare nu ar fi cea mai mare răzbunare dacă i-ai adeveri temerile lui Orso?

Vorbele acestea o atinseră la coarda sensibilă, iar Rogont îi zâmbi cu șiretenie, dovedindu-i că știa asta.

— Am să fiu sincer. Am nevoie de tine.

— Am să fiu sinceră. Am nevoie de tine.

Vorbele acestea gâdilară plăcut orgoliul lui Fiori, iar ea îi zâmbi cu șiretenie, demonstrându-i că știa asta.

— Nu mi-a mai rămas niciun prieten în tot Cercul Lumii.

— Mi se pare că te pricepi de minune să-ți faci unii noi.

— Este mai greu decât crezi. Sunt o intrusă oriunde m-aș

duce.

Nu-i trebuiau mai multe explicații, după câte pătimise și el în ultimele luni. Și își dădea seama că nu îl minte, ci doar modifică adevărul în așa fel încât să-i servească scopurilor.

— Și uneori este foarte dificil să deosebești prietenii de dușmani.

— Foarte adevărat.

Și asta o pățise pe pielea lui.

— Probabil că acolo de unde vii tu loialitatea este considerată o calitate nobilă. Pe când aici, în Styria, trebuie să ne plecăm după cum bate vântul.

Greu de crezut că o femeie cu un surâs atât de dulce poate avea asemenea gânduri întunecate. Însă acum lui totul i se părea întunecat. Primejdia pândea de pretutindeni.

— De exemplu, prietenii tăi și ai mei - doamna general Murcatto și Marele Duce Rogont.

Cei doi ochi ai lui Carlot priviră drept în singurul lui ochi.

— Mă întreb ce-or face ei acum?

— Se regulează! zbieră Fiori, clocotind de o mânie atât de intensă, încât ea se feri, de parcă s-ar fi așteptat s-o izbească cu capul de perete.

Și poate că așa ar fi făcut. Sau și l-ar fi izbit pe al lui. Dar trăsăturile ei își recăpătară repede calmul și îi surâse din nou. Ca și cum furia criminală ar fi fost calitatea ei preferată la bărbați.

— Șerpoaica din Talins și Viermele din Ospria, îmbârligați în cearșafuri asudate. Trădătorii ăștia se merită unul pe celălalt. Cel mai mare mincinos din Styria și cea mai mare ucigașă din Styria.

Îi mângâie cu vârful degetului cicatricea de pe piept.

— Ce se va întâmpla după ce va isprăvi cu răzbunarea? După ce Rogont o arată ca pe o marionetă locuitorilor din Talins? Ce vei face tu după ce se vor sfârși Anii de Sânge? După ce se va termina războiul?

— N-am ce face dacă nu e niciun război. Ăsta e un lucru știut.

— Atunci mă tem pentru tine.

Fiori pufni cu dispreț.

— Am noroc că mă păzești tu.

— Mi-aș dori să pot face mai mult. Dar știi și tu cum își rezolvă problemele Măcelăreasa din Caprile, iar ducele Rogont nu pune

preț pe oamenii cinstiți…

— Am cea mai mare considerație față de oamenii cinstiți, dar chiar așa? Să se lupte despuiat până la brâu? Este atât de…
Rogont se strâmbă de parcă ar fi luat o gură de lapte stricat.
— …vulgar. N-ai să mă vezi făcând așa ceva.
— Ce? Să te lupți?
— Cum de îndrăznești, femeie? Eu sunt Stolicus reîncarnat! Știi bine ce vreau să spun. Complicele tău din Nord, cu un…
Și Rogont făcu un gest leneș din mână spre obrazul lui stâng.
— Ochi. Sau cu un ochi lipsă.
— Deja ești gelos? murmură ea, dezgustată chiar și de aluzia străvezie.
— Puțin. Însă mai mult mă preocupă gelozia lui. Este un bărbat predispus la violență.
— Tocmai din motivul ăsta l-am luat cu mine.
— Poate că a venit vremea să scapi de el. Câinii turbați își sfârtecă stăpânii mai des decât îi atacă pe dușmanii acestora.
— Dar în primul rând îi sfârtecă pe amanții stăpânelor lor.
Rogont își drese nervos glasul.
— Evident că nu dorim una ca asta. El pare foarte atașat de tine. Iar atunci când o scoică este foarte lipită de fundul unei corăbii, cea mai bună metodă de a o înlătura este s-o smulgi de acolo pe neașteptate și cu… forță.
— Nu!
Vocea îi sună mult mai tăios decât intenționase.
— Nu. Mi-a salvat viața. De mai multe ori mi-a salvat-o, riscând-o pe a lui. Chiar ieri a făcut-o din nou și astăzi să-l ucid? Nu. Îi sunt datoare.
Își aminti mirosul înecăcios din clipa când Langrier îi înfipse fierul încins în obraz. Și tresări. *Tu trebuia să fii în locul meu!*
— Nu! N-am să las pe nimeni să se atingă de el!
— Mai gândește-te, spuse Rogont, apropiindu-se încet de ea. Îți înțeleg împotrivirea, dar trebuie să-ți dai seama că este cel mai prudent lucru pe care îl putem face.
— Cel mai prudent? râse ea cu dispreț. Te avertizez. Lasă-l în pace.
— Te rog să înțelegi, Monzcarro, la siguranța ta mă gândesc… Auuu!
Ea țâșni din scaun, îl doborî în genunchi cu o lovitură de picior

și îi răsuci mâna la spate până între omoplați. Apoi îl împinse până îi strivi fața de marmura rece.

— N-ai auzit când am zis că nu? Și dacă prin absurd aș fi de acord…

Îi răsuci mâna și mai tare, făcându-l să chițăie și să se zvârcolească neputincios.

— …m-aș ocupa singură de asta.

— Da! Au! Da! Acum am înțeles foarte bine!

— În regulă. Să nu te mai aud că vorbești despre el.

Îi dădu drumul la mână și ducele rămase câteva clipe cu fața în jos și gâfâind tare. Apoi se întoarse pe spate și începu să-și maseze ușor încheietura. Se uită urât la ea când o văzu că i se așază pe burtă.

— Nu trebuia să faci asta.

— Poate că mi-a plăcut s-o fac, spuse ea, privind peste umăr.

Penisul lui era pe jumătate întărit și o împungea în pulpă.

— Și nu sunt convinsă că ție ți-a displăcut.

— Acum, că ai deschis discuția… trebuie să mărturisesc că îmi place nespus de mult să fiu îngenuncheat de o femeie puternică.

Și se apucă să-i mângâie picioarele cu vârful degetelor, își trecu palmele peste coapsele ei pline de cicatrice. Până sus. Și apoi în jos.

— Nu cred că… aș avea cum să te conving… să faci pipi pe mine?

Monza se încruntă.

— Nu-mi vine.

— Poate… dacă ai bea niște apă? Și după aia…

— Cred că am să rămân la țucal.

— Mare pierdere. Țucalul nu va aprecia gestul tău.

— După ce îl umplu, poți să faci ce vrei cu el. Ce zici de asta?

— Câh! Nu-i același lucru.

Monza se ridică de pe el, clătinând din cap.

— O așa-zisă mare ducesă pișându-se pe un așa-zis rege. Nici dacă voiai nu puteai să inventezi așa ceva.

— Ajunge!

Fiori era plin de vânătăi, zgârieturi, julituri. Pe spinare avea o afurisită de tăietură care făcuse coajă și la care nu ajungea să se scarpine. Acum i se înmuiase și măciuca și nu putea să sufere

zăpușeala asta și îl sâcâiau toate, scoțându-l din răbdări. Se săturase și să vorbească, ocolind subiectul, când acesta se afla la vedere, ca un cadavru putrezit pe pat, între ei doi.

— Spune odată că vrei s-o vezi moartă pe Murcatto.

Eider rămase cu gura căscată.

— Ești incredibil de direct.

— Nu. Sunt direct așa cum trebuie să fie un asasin chior de un ochi. De ce?

— Ce anume?

— De ce îți dorești atât de tare s-o vezi moartă? Oi fi eu tâmpit, dar nici chiar așa. Nu cred că o femeie ca tine ar fi atrasă de chipul meu fermecător. Nici de umorul meu. Poate că vrei și tu să te răzbuni pentru ce ți-a făcut în Sipani. Toată lumea e înnebunită după răzbunare. Dar știu că asta nu e totul.

— Dar nu-i nici puțin…

Îl mângâie într-o doară pe picior.

— Cât privește atracția, află că întotdeauna m-au interesat mai mult bărbații cinstiți, nu mutrele frumușele. Dar nu am cum să nu mă întreb… pot avea încredere în tine?

— Nu. Dacă ai putea avea încredere, înseamnă că n-aș fi potrivit pentru treaba la care te gândești, nu-i așa?

Îi apucă mâna, i-o răsuci și o trase aproape de el.

— Tu ce câștigi la afacerea asta?

— Au, mă doare! Este vorba despre cineva din Uniune! Un bărbat pentru care lucrez și care m-a trimis în Styria, să-l spionez pe Orso!

— Schilodul?

Auzise numele ăsta de la Vitari. Era omul din spatele Regelui Uniunii.

— Da! Au! Au!

Chițăi, în timp ce el îi mai suci o dată degetele, apoi le dădu drumul. Eider își strânse mâna la piept și îi spuse bosumflată.

— Nu trebuia să faci asta.

— Poate că mi-a plăcut s-o fac. Continuă!

— Când Murcatto m-a obligat să-l trădez pe Orso… m-a obligat să-l trădez și pe Schilod. Dacă n-am încotro, pot să mă împac cu ideea că mi l-am făcut pe Orso dușman…

— Dar nu și pe Schilodul ăsta?

Eider își înghiți greu nodul din gât.

— Nu. Nu și pe el.

— Adică-i un dușman mai rău decât marele Orso? Asta zici?
— Mult mai rău. O urmărește pe Murcatto. Pentru că ea amenință să-i destrame planurile de a aduce Talinsul în Uniune. Îi dorește moartea.
Îi căzuse masca aceea grațioasă și agreabilă și acum stătea cu umerii lăsați și cu o privire stranie în ochi - lacomă și bolnavă și foarte, foarte speriată. Lui Fiori îi plăcea foarte mult. Probabil că era prima privire sinceră pe care o vedea de când ajunsese în Styria.
— Dacă reușesc s-o fac să moară, am să scap eu de la moarte, șopti ea.
— Și te-ai gândit să mă folosești pe mine.
Își ridică la el ochii pătrunzători.
— Poți s-o faci?
— Aș fi putut s-o fac astăzi.
Chiar se gândise să-i despice capul cu barda. Chiar se gândise s-o apese cu piciorul pe față și s-o țină sub apă. Atunci ar fi fost obligată să-l respecte. Dar el o salvase. Pentru că sperase. Poate mai spera încă… dar speranțele astea îl făcuseră de râs. Iar Fiori se săturase să mai fie prostul cuiva.
Câți oameni omorâse el? În toate bătăliile, încăierările, luptele alea disperate din Nord? câţi oameni omorâse în jumătatea de an de când se afla în Styria? În toată nebunia și fumul din Casa lui Cardotti? Printre statuile din palatul ducelui Salier? În bătălia de acum câteva ceasuri? Era plin de sânge din cap și până în picioare ca însuși Sângerosul Nouă. Unul în plus nu l-ar face să-și piardă locul printre cei drepți. Strâmbă din buze.
— Pot s-o fac.
Era la fel de clar ca cicatricea de pe obrazul lui că Monzei nu-i păsa deloc de el. Atunci, lui de ce să-i pese?
— Foarte ușor pot s-o fac.
— Fă-o, atunci!
Și se apropie de el în patru labe, cu gura întredeschisă, cu sânii palizi atârnând grei, privindu-l fix în singurul lui ochi.
— Pentru mine.
Îi mângâie pieptul cu sfârcurile, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.
— Pentru tine.
Colierul cu pietre roșii îl lovi ușor în bărbie.
— Pentru noi.

— Trebuie să aleg momentul potrivit.

O mângâie pe spate și o apucă de fund.

— Prudența mereu pe primul loc, nu?

— Bineînțeles. Nimic bun nu se face… în pripă.

Îi vâjâia capul de la parfumul ei - dulce mireasmă de flori amestecată cu izul pregnant al sexului.

— Îmi datorează bani, își mormăi el ultima obiecție.

— Da, bani. Am fost negustoreasă, știai? Am cumpărat. Am vândut.

Răsuflarea ei era fierbinte pe gura lui, pe obrajii lui.

— Și, din experiența mea îndelungată, pot să te asigur că, atunci când oamenii încep să discute despre bani, târgul e ca și încheiat.

Își frecă nasul de el, îi mângâie cu buzele păienjenișul de cicatrice de pe obraz.

— Fă asta pentru mine și îți promit că vei avea atâția bani cât să nu poți cheltui într-o viață de om.

Îi atinse cu vârful rece al limbii carnea nevindecată din jurul ochiului din metal. Minunată, liniștitoare senzație.

— Am o înțelegere… cu banca… Valint și Balk.

Degeaba atâta chin

Doar văzând cum scânteiau arginții în lumina soarelui începeai să salivezi, stârnit de calitatea aceea specială pe care se pare că doar banii o au. O ladă plină ochi, așezată la vedere, atrăgând privirile tuturor oamenilor din tabără mai abitir decât ar fi făcut-o o contesă în pielea goală, răscrăcărată sugestiv pe masă. Mormane de monede lucioase, strălucitoare, bătute de curând. Cei mai curați bani din Styria ajunși pe cele mai murdare mâini. Nostimă ironie! Bineînțeles că pe o față era gravată balanța - simbol tradițional al comerțului styrian încă din vremea Noului Imperiu. Iar pe cealaltă aveau profilul sobru al Marelui Duce Orso de Talins. După părerea lui Cosca, asta era o ironie și mai nostimă, din moment ce-și plătea mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii cu monede având pe ele chipul omului pe care tocmai ce-l trădaseră.

Scărpinându-se prin diverse părți, privind pieziș unii la alții, tușind și scuipând, soldații și ofițerii din prima companie a

primului regiment al brigăzii celor O Mie de Săbii stăteau la rând în fața măsuței improvizate ca să-și primească răsplata necuvenită. Îi supravegheau notarul-șef al brigăzii și încă vreo doisprezece dintre veteranii mai de nădejde tocmai pentru că de-a lungul zilei Cosca fusese martor la toate șmecheriile posibile și imposibile.

Mulți se apropiaseră de masă în mai multe ocazii, îmbrăcați cu alte haine și dându-și un nume fals sau pe al vreunui camarad mort de ceva vreme. Din păcate pentru ei, aveau obiceiul să exagereze sau mințeau de-a dreptul când erau întrebați despre grad sau durata serviciului. Plângeau de dorul mamelor bolnave sau al copiilor sau al vecinilor. Se văitau de mâncare, băutură, arme, diaree, mirosul urât al celorlalți, vreme, obiecte furate, răni suferite, răni provocate, desconsiderarea onoarei de mercenar de către alții și tot așa. Dacă ar fi dat dovadă și pe front de aceeași cutezanță și încăpățânare ca atunci când încercau să-și mintă comandantul ca să obțină ceva în plus, ar fi alcătuit cea mai de temut forță de luptă a tuturor timpurilor.

Însă prim-sergentul Prietenosul îi urmărea cu atenție. Ani de-a rândul trudise în bucătăriile de la Fereală, unde zeci dintre cei mai infami escroci se luptau zilnic ca să facă rost de ceva pâine în plus, așa că ajunsese să cunoască toate tertipurile abjecte, toate șmecheriile și toate stratagemele folosite în această zonă a infernului. Nimeni nu putea trece neobservat de privirea lui de bazilisc. Fostul pușcăriaș nu îngăduia nimănui să primească în plus nici măcar un singur portret al ducelui Orso.

Cosca clătină consternat din cap, uitându-se după un mercenar care se îndepărta vioi, văzând cum i se vindecase ca prin minune rana îngrozitoare de la picior, pentru care ceruse compensații doar cu câteva minute în urmă.

— La naiba, te-ai fi gândit că prima asta nesperată o să-i bucure! Că doar n-au luptat pentru ea! Nici măcar nu s-au dus pe undeva s-o fure! Pe cuvântul meu, cu cât îi dai omului mai mult, cu atât îți va cere și mai mult și cu atât mai nefericit va ajunge. Nimeni nu mai apreciază ce capătă pe degeaba. Alege-s-ar prafu’ de generozitatea mea!

Îl bătu pe umăr pe notar, făcându-l să tresară și să tragă o linie de-a curmezișul paginii îngrijit scrise.

— Mercenarii nu mai sunt ce-au fost, mormăi omul, ștergând-

o supărat.

— Nu? Mie mi se pare că au aceeași fire violentă și meschină dintotdeauna. Chestia asta cu lucrurile care nu mai sunt ce au fost este doar o scuză a minților înguste. Când oamenii spun că lucrurile au fost mai bune, vor de fapt să spună că au fost mai bune pentru ei, întrucât erau mai tineri și încă mai aveau speranțe. Normal că lumea pare tot mai întunecată pe măsură ce te apropii de mormânt.

— Deci nu se schimbă nimic? întrebă notarul, ridicând ochii triști la el.

— Unii au parte de lucruri mai bune, alții de lucruri mai rele, căscă Nicomo Cosca cu poftă. Dar, în linii mari, nu am observat nicio schimbare semnificativă. Câți eroi am plătit până acum?

— Am terminat cu compania lui Squire, din regimentul lui Andiche. Pardon, din fostul regiment al lui Andiche.

Cosca își acoperi ochii cu mâna.

— Te implor, nu-mi vorbi despre sufletul acesta viteaz. Încă mai sufăr din pricină că l-am pierdut. Deci, câți am plătit până acum?

Notarul își linse degetele, dădu înapoi câteva pagini ale registrului și începu să numere numele.

— Unu, doi, trei…

— Patru sute patru, spuse Prietenosul.

— Și câte persoane sunt în brigada celor O Mie de Săbii?

Notarul tresări.

— Cu toate ordonanțele, servitorii și furnizorii?

— Absolut!

— Și cu curvele?

— Pe ele să le pui primele pe listă, că muncesc cel mai mult din toată afurisita asta de brigadă!

Notarul privi lung la cer.

— Păi…

— Douăsprezece mii, opt sute nouăsprezece, spuse Prietenosul.

Cosca se holbă la el.

— Am auzit că un sergent bun face cât trei generali, dar cred că tu faci cât treizeci, prietene. Zici că avem treișpe mii de oameni? O să ne prindă și noaptea de mâine tot aici!

— Foarte posibil, mormăi notarul, întorcând o pagină. Urmează compania lui Crapstane din regimentul lui Andiche…

adică din fostul regiment al lui Andiche…

— Mda.

Cosca scoase dopul de la plosca pe care i-o dăduse Morveer în Sipani, o scutură și își dădu seama că era goală. Se uită urât la butelca din tablă îndoită, amintindu-și cum îi spusese cu dispreț meșterul otrăvurilor că necazurile nu-l schimbă pe om. De fapt, acum avea atâtea necazuri că tare ar mai fi băut ceva.

— Facem o pauză scurtă, cât îmi umplu asta la loc. Spune oamenilor lui Crapstane să se așeze la rând.

Se ridică, se strâmbă când îi pocniră genunchii înțepeniți, apoi zâmbi. Un bărbat masiv se apropia de el prin noroi, fum, corturi și nebunia din tabără.

— Bată-mă norocul să mă bată, dacă nu-i chiar jupânul Fiori, din recele și sângerosul Nord!

Se pare că nordicul renunțase la straiele elegante, pentru că acum purta o tunică din piele și o cămașă din pânză aspră, cu mânecile suflecate până la coate. Părul lui - îngrijit ca al unui filfizon din Musselia atunci când îl văzuse Cosca prima oară - era acum nețesălat și mare. Și era limpede că nu se mai bărbierise de zile bune, poate chiar de câteva săptămâni. Însă nici părul vâlvoi și nici barba nu reușeau să ascundă cicatricea oribilă de pe un obraz.

— Vechiul meu tovarăș de aventuri!

Sau de crimă, ca să spunem adevărul.

— Îți cam lucesc ochii.

La propriu. Dar numai unul îi lucea, pentru că soarele se reflecta în bila metalică din orbita goală a nordicului, făcând-o să strălucească orbitor.

— Arăți bine, prietene, foarte bine!

Cam ca un sălbatic desfigurat.

— Inima veselă îți face chipul arătos, schiță nordicul un zâmbet strâmb, mai mult spre obrazul teafăr.

— Mare dreptate ai. Dacă zâmbești la micul dejun ai să te căci bucurie până-n prânz. La luptă ai fost?

— Am fost.

— Mi-am închipuit eu. Nu mi s-a părut niciodată că te-ai da în lături să-ți sufleci mânecile. Mult sânge, nu?

— Mult.

— Sunt oameni care prosperă cu ajutorul sângelui, nu? Cutez a spune că tu i-ai cunoscut pe câțiva dintre ei.

— I-am cunoscut.

— Și unde este patroana ta, nerecunoscătoarea mea elevă, înlocuitoare și predecesoare, doamna general Murcatto?

— În spatele tău, îi răspunse o voce tăioasă.

Cosca se întoarse.

— Pe dinții lui Dumnezeu, femeie, da’ știu că nu ți-ai pierdut talentul de a te furișa în spatele oamenilor!

Se prefăcea șocat doar ca să mascheze emoțiile care-l cuprindeau ori de câte ori o vedea și din cauza cărora i-ar fi putut tremura glasul. Observă că Monza avea o cicatrice lungă pe un obraz și alte câteva vânătăi, dar în rest arăta bine. Chiar foarte bine.

— Nu are limite bucuria pe care o simt văzându-te că ești teafără.

Cu un gest plin de emfază, își scoase pălăria și îngenunche în praf.

— Spune-mi că mă ierți pentru comportamentul meu teatral. Vezi bine că m-am gândit la tine tot timpul. Afecțiunea mea pentru tine este aceeași.

Monza pufni.

— Afecțiune, zici?

Mai mare decât va ști ea vreodată sau decât îi va mărturisi el.

— Deci toată mascarada asta a fost în folosul meu? Vezi să nu mă ia cu leșin de atâta recunoștință.

— Am zis mereu că una dintre trăsăturile tale cele mai încântătoare este predispoziția ta la leșin.

Se ridică în picioare și continuă:

— Presupun că-i un efect al firii tale sensibile. Haide să facem câțiva pași, vreau să-ți arăt ceva.

O conduse printre copaci spre ferma ai cărei pereți văruiți luceau în soarele amiezii. Prietenosul și Fiori se țineau după ei ca niște amintiri urâte, de care nu poți să scapi.

— Trebuie să-ți mărturisesc că, pe lângă favoarea pe care am vrut să ți-o fac și neputința mea de a rezista tentației de a-i trage, în sfârșit, una în cur lui Orso, am fost nevoit să iau în considerație și câteva chestiuni mărunte legate de niște avantaje personale.

— Anumite lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nimic nu se schimbă, de ce ar face-o? Mi s-a oferit o cantitate considerabilă de aur gurkian. Mă rog, asta o știi foarte

bine, de vreme ce tu mi-ai făcut prima oferta asta. A, să nu uit! Rogont a avut amabilitatea de a-mi promite că, în eventualitatea - acum foarte probabilă - că va fi încoronat rege al Styriei, îmi va dărui Marele Ducat Visserine.

Nespus de tare îl mulțumi icnetul ei de surpriză.

— Ție? Să ajungi tu Mare căcat de Duce de Visserine?

— Probabil că nu voi folosi cuvântul *căcat* în decretele mele, dar da, așa este. Marele Duce Nicomo sună destul de bine, nu crezi. În fond, Salier a murit.

— Știu asta.

— Și n-a avut moștenitori, nici măcar niște rude îndepărtate, ceva. Orașul a fost prădat, a fost distrus de foc, guvernul a căzut, mare parte dintre locuitori au fugit sau au fost uciși sau au pățit una alta. Visserine are nevoie de un conducător puternic și generos care să îi redea gloria din trecut.

— Și în locul lui te vor căpăta pe tine.

Cosca își permise să râdă puțin în barbă.

— Dar cine altcineva ar fi mai potrivit? Oare nu sunt originar din Visserine?

— Mulți oameni sunt de acolo. Și nu-i vezi că ar revendica ducatul.

— Pentru că este al meu.

— Dar de ce vrei toate astea? Obligații? Responsabilități? Credeam că le detești.

— Și eu am crezut, dar steaua mea norocoasă n-a reușit să mă călăuzească decât în șanțuri. N-am avut o viață rodnică, Monzcarro.

— Nu mai spune!

— Mi-am irosit talentele. Autocompătimirea și ura față de mine însumi m-au făcut să mă neglijez, să-mi fac rău intenționat și m-au adus în pragul autodistrugerii. Despre ce este vorba aici?

— Numai și numai despre tine?

— Exact! Vanitatea, Monza. Obsesia față de propria-mi persoană. Cusur specific copilăriei. Și trebuie, atât pentru binele meu, cât și al semenilor mei, să devin adult. Să-mi scot la iveală calitățile. Așa cum ai încercat tu să-mi spui mereu - vine o vreme când omul trebuie să arate cine este cu adevărat. Și cum altfel aș putea s-o fac dacă nu punându-mă în slujba orașului meu natal?

— Vai de cetățenii din Visserine.

— Le va fi mai bine cu mine decât cu hoțul ăla obsedat de artă și de mâncare.

— Cu un hoț obsedat de băutură.

— Mă judeci greșit, Monzcarro. Omul se mai și schimbă.

— Parcă ziceai că nu se schimbă nimic?

— M-am răzgândit. De ce n-aș face-o? M-am îmbogățit prin propriile-mi puteri și acum voi conduce unul dintre cele mai bogate ducate din Styria.

Monza clătină din cap uluită și scârbită totodată.

— Fără să ridici măcar un deget.

— Tocmai ăsta-i șpilul. Oricine poate *munci* pentru o recompensă, spuse Cosca dându-și capul pe spate și zâmbind la crengile negre și la cerul albastru de dincolo de ele. Știi ceva? Nu cred că a mai existat în toată istoria cineva care să câștige atât de mult fără să facă absolut nimic. Însă nu sunt singurul care are de profitat de pe urma isprăvilor de ieri. Îmi imaginez că și Marele Duce Rogont este satisfăcut de rezultat. Iar tu ești cu un pas mai aproape de importanta ta răzbunare, nu-i așa? Și, că veni vorba despre asta, am un dar pentru tine.

Ea se încruntă bănuitoare.

— Ce dar?

— Nu vreau să stric surpriza. Sergent Prietenosul, ești bun să-i conduci în casă pe fosta ta patroană și pe însoțitorul ei din Nord ca să le arăți ce am găsit noi ieri? Bineînțeles că îi aparține.

Se întoarse, zâmbind cu înțeles.

— Acum suntem prieteni!

— Înăuntru.

Prietenosul împinse ușa scundă, care se deschise scârțâind din balamale ruginite. Monza îi aruncă o privire lui Fiori, care ridică din umeri. Aplecându-se, ca să nu se lovească de pragul de sus, Monza intră într-o cameră întunecoasă și răcoroasă, mai cu seamă după fierbințeala soarelui de afară. După ce i se obișnuiră ochii cu lumina slabă dinăuntru, observă un om înghesuit într-un colț. Acesta vru să înainteze spre ea, dar îl împiedica lanțul de la glezne. O rază de soare reuși să pătrundă prin geamurile murdare și-i lumină chipul.

Prințul Foscar, mezinul ducelui Orso. Monza încremeni.

Parcă se maturizase de când îl văzuse ea ultima oară, atunci

când ieșise în fugă din sala mare de la Fontezarmo, strigând că nu vrea să fie complice la asasinarea ei. Nu mai avea puful acela adolescentin deasupra buzelor, iar în jurul unui ochi îi înfloriseră mai multe vânătăi. Privirea lui - atunci plină de regrete - era acum plină de spaimă. Se uită lung la Fiori, apoi la Prietenosul, care intraseră în încăpere în spatele ei. Chipurile celor doi nu aveau darul de a da speranțe vreunul prizonier. În cele din urmă, se sili să se uite și la Monza, cu privirea chinuită a unuia care știe ce îl așteaptă.

— Deci este adevărat, șopti el. Trăiești.

— Spre deosebire de fratele tău. Eu am fost cea care l-a înjunghiat în gât și l-a aruncat pe geam.

Mărul lui Adam i se bâțâi în sus și în jos când încercă să-și înghită emoțiile.

— Și tot eu am pus să fie otrăvit Mauthis. Și pe Ganmark l-am spintecat cu sabia de bronz a unei statui. Pe Credinciosul l-am înjunghiat, l-am sfârtecat, l-am înecat și l-am spânzurat de o roată de moară. Din câte știu, încă se mai învârtește cu ea și acum. Gobba a fost mai norocos. Doar i-am zdrobit mâinile și genunchii și țeasta cu un ciocan.

Enumerarea acestor nume o umplea mai degrabă de greață decât de satisfacție, dar se sili să continue:

— Numai tatăl tău a mai rămas dintre cei șapte oameni care au fost de față la asasinarea lui Benna.

Trase sabia Calvez din teacă, auzindu-se un scârțâit neplăcut, ca un zbieret de copil.

— Numai tatăl tău… și cu tine.

Încăperea era mică și mirosea urât. Privirea Prietenosului era goală, de cadavru. Fiori se sprijini de perete, cu mâinile încrucișate. Rânjea.

— Înțeleg.

Foscar făcu doi pași. Pași mici și reticenți, dar încerca să se apropie de ea. Căzu în genunchi. Fără pic de grație, din moment ce avea mâinile legate la spate. Însă în tot acest timp nu-și desprinse ochii de la chipul ei.

— Îmi pare rău.

— Îți pare *rău*? scrâșni ea printre dinți.

— N-am știut ce au de gând! L-am iubit pe Benna!

Îi tremurau buzele și o lacrimă i se prelinse pe obraz. De frică. Sau de remușcare. Sau de amândouă.

— Fratele tău îmi era ca… un frate. Niciodată n-aș fi vrut… niciunul dintre voi să… Îmi pare rău… pentru ce-am făcut.

Dar nu făcuse nimic. Și ea știa asta.

— Nu vreau decât… să trăiesc!

— Și Benna a vrut.

— Te rog!

Alte lacrimi, care-i lăsară dâre lucioase pe obraji.

— Nu vreau decât să trăiesc.

O ustura stomacul, acidul îi ardea gâtul și îi umplea gura. Fă-o! Toate eforturile, toate suferințele - ale ei și cele provocate altora - toate astea cu un singur scop: răzbunarea. Fratele ei nu ar fi șovăit. Parcă-i auzea vocea.

Fă ce trebuie să faci. Conștiința nu-i decât o scuză. Mila și lașitatea sunt unul și același lucru.

Venise vremea s-o facă. Foscar trebuia să moară.

Fă-o acum!

Dar parcă brațul ei țeapăn cântărea o mie de tone. Privi la chipul cenușiu al lui Foscar. La ochii lui mari și neajutorați. Ceva din atitudinea lui îi aduse aminte de Benna. Pe când era mai tânăr. Înainte de Caprile, înainte de Pinii Dulci, înainte să-l trădeze pe Cosca, ba chiar înainte de a se înrola în brigada celor O Mie de Săbii. Pe vremea când ea nu voia decât să obțină o recoltă bogată. Acum multă vreme, pe când Benna râdea vesel în lanul de grâu.

Vârful sabiei Calvez tremură, coborî, lovi dușumeaua.

Foscar scoase un oftat prelung și înfiorat și închise ochii. Apoi îi deschise și în colțurile lor se vedeau sclipiri de lacrimi.

— Îți mulțumesc. Mereu am știut că ai inimă… indiferent ce spuneau ei.

Întinse capul și îi atinse ușor piciorul cu fruntea.

— Mulțu…

Pumnul uriaș al lui Fiori îl pocni în față și-l trânti pe spate. Din nasul spart țâșni sângele. Prințul mai apucă doar să bolborosească speriat înainte ca nordicul să se repeadă asupra lui și să înceapă să-l strângă de gât.

— Vrei să trăiești, ai? șuieră Fiori, dezvelindu-și dinții disprețuitor.

Îi ieșiseră în relief tendoanele brațelor de cât de tare îl strângea. Foscar dădu neputincios din picioare, se zbătu, își mișcă umerii, se făcu roz la față, apoi roșu, apoi vinețiu. Fiori îl

apucă de cap cu ambele mâini, îl trase spre el ca pentru un sărut, apoi îl lovi cu toată puterea de dalele din piatră. Cizmele lui Foscar zvâcniră în aer, iar lanțul dintre ele zornăi alarmat. Fiori îi smuci capul într-o parte și apoi în cealaltă. Și, fără grabă, îl ridică din nou și din nou îl izbi de podea. În cămăruța întunecată răsună un pocnet înfundat. Lui Foscar îi atârna limba afară din gură, avea ochii dați peste cap și părul i se umpluse de sânge.

Fiori mârâi ceva în limba nordică - niște cuvinte pe care Monza nu le putu înțelege -, ridică țeasta lui Foscar și o izbi iarăși de piatra de pe jos, cu toată abnegația unui lucrător în piatră. O dată, și încă o dată, și încă o dată. Monza se uita la el cu gura căscată, incapabilă de vreo reacție, cu toate că încă avea sabia în mână. Nici nu știa ce ar putea face sau ar trebui să facă. Să-l oprească. Sau să-l ajute. Tencuiala pereților și podeaua erau acoperite cu sânge - stropi, pete mai mari sau mai mici, băltoace. Și, peste scrâșnetele de oase sfărâmate, Monza auzi o voce. Vocea lui Benna, își zise ea, care încă-i mai spune că poate s-o facă. Apoi își dădu seama că era Prietenosul, care număra calm de câte ori era izbit capul lui Foscar de dalele din piatră. Unsprezece.

Fiori mai ridică o dată capul terciuit al prințului, bătu des din pleoape, ca și cum abia atunci s-ar fi dezmeticit și îl lăsă să cadă.

— Cred că acum a înțeles.

Se ridică încet, ținându-și picioarele de-o parte și de cealaltă a trupului neînsuflețit al lui Foscar.

— Uf!

Își privi mâinile, apoi se uită după ceva cu care să și le șteargă, dar se resemnă să și le frece una de alta, întinzându-și dârele de sânge până la coate.

— Încă unu, anunță el, privind-o pieziș cu unicul ochi și cu buzele strâmbate într-un zâmbet sinistru. Șase din șapte, Monza, da?

— Șase-unu, mormăi ca pentru sine Prietenosul.

— Totul se întâmplă așa cum ți-ai dorit tu.

Monza privi lung la capul zdrobit al lui Foscar, sub care se strânsese o baltă mare de sânge negru. Și parcă vocea ei venea de undeva de departe, subțire și șovăielnică.

— De ce ai…

— De ce nu? șopti Fiori, apropiindu-se de ea.

Și în metalul mort din ochiul lui ea își văzu chipul palid și schimonosit și plin de răni și de cruste.

— Păi, nu pentru asta am venit aici? Nu pentru asta ne-am bătut în noroi ca nebunii? Credeam că pentru tine nu mai este cale de întoarcere. Că mi-ai împuiat degeaba capul cu tâmpenii cum că mila și lașitatea ar fi același lucru și altele aidoma. În numele celor morți, șefa.

Rânji iarăși, iar obrazul lui distrus se umflă și se strâmbă, în timp ce obrazul bun îi era acoperit cu pete de sânge.

— Mai că aș putea să jur că nu ești scârba ordinară care te pretinzi a fi.

Nisipuri mișcătoare

Cu nemăsurată grijă, pentru ca nu cumva să atragă atenția, Morveer se strecură în spatele sălii de audiențe a ducelui Orso. În încăperea aceea vastă și impresionantă erau acum prea puține persoane. Poate acesta era un rezultat al situației dificile în care se afla importantul personaj. Pierderea catastrofală a celei mai însemnate bătălii din istoria Styriei tăia elanul vizitatorilor. Însă Morveer prefera să fie angajat de oameni aflați în dificultate. Pentru că aceștia aveau obiceiul de a fi extrem de generoși.

Fără îndoială că Marele Duce de Talins era și acum o prezență maiestuoasă. Așezat într-un jilț aurit, pe un podium înalt, drapat cu catifea neagră tivită cu aur, Orso privea cu furie regală peste coifurile strălucitoare ale celor șase ostași de gardă, la fel de furioși ca stăpânul lor. De o parte și de cealaltă se aflau doi bărbați cu înfățișări diametral opuse. Bătrâior, durduliu și rumen în obraji, cel din stânga înțepenise într-o poziție respectuoasă - puțin aplecat de șale -, ceea ce probabil că-i întrista destul de mult oasele măcinate de ani. Tunica îi era încheiată cu nasturi de aur până în faldurile de grăsime de sub bărbie - cam strâmt ca să pară că s-ar simți bine. Probabil că un răuvoitor îl sfătuise să-și mascheze chelia sub câteva fire triste de păr sârmos și cărunt, lăsate să crească extrem de lungi tocmai în scopul acesta. Șambelanul lui Orso. Bărbatul din partea dreaptă era tânăr, îmbrăcat în haine prăfuite de călătorie și stătea sprijinit în

ceva care semăna cu un baston lung. Morveer nu mai văzuse niciodată la vreun bărbat așa un păr bogat și creț cum era podoaba capilară a necunoscutului, a cărui relație cu ducele încă nu reușise să și-o lămurească.

În sală nu mai era decât un bărbat, prosternat pe covorul stacojiu, strângându-și în mână pălăria elegantă. Chiar dacă se afla la distanță bună de el, Morveer tot reușea să vadă pelicula de sudoare care-i acoperea chelia.

— Ce ajutor îmi trimite ginerele meu? întrebă Orso, cu voce de stentor, Înaltul Rege al Uniunii?

Glasul ambasadorului - căci asta era individul îngenuncheat în fața podiumului - suna ca scheunatul unui câine bătut.

— Ginerele vostru vă transmite cele mai sincere regrete ale sale…

— Nu mai spune? Dar niciun soldat? La ce se așteaptă de la mine? Că am să mă apuc să trag cu regrete în inamic?

— Oștirile sale sunt angajate în neplăcutele războaie cu nordicii, iar revolta din Rostod ne-a adus probleme suplimentare. Plus că nobilii s-au săturat de luptă. Țăranii dau semne de neliniște. Negustorii…

— Negustorii au întârziat cu plățile. Dacă scuzele ar ști să mânuiască sabia, atunci aș spune că mi-a trimis o oaste peste măsură de puternică.

— Este copleșit de greutăți…

— *El* este copleșit? *El?* Fiii *lui* au fost uciși? Soldații *lui* au fost măcelăriți? Speranțele *lui* au fost distruse?

Ambasadorul începu să se lamenteze:

— Excelența Voastră, nu mai are resurse! Regretele îi sunt fără sfârșit, dar…

— Dar ajutorul lui este fără început! Înaltul Rege al Uniunii! Ce să mai zic? Știe să dea din gură și să zâmbească frumos atunci când cerul este senin. Dar cum apar norii, se și repede să se ascundă în Adua, nu? Atunci eu am putut să-l ajut, nu? Când hoardele gurkiene îi băteau la porți! Dar când am și eu nevoie de ajutorul lui… iartă-mă, tată, dar mi-am risipit *resursele*. Piei dinaintea mea, nenorocitule, dacă nu vrei ca regretele stăpânului tău să te lase fără limbă! Piei dinaintea mea și spune-i Schilodului că știu că el e în spatele acestui refuz! Și spune-i că, dacă pun mâna pe el, am să-i biciuiesc la sânge hoitul sluțit!

Zbieretele furioase ale Marelui Duce răsunară în urma pașilor

grăbiți ai ambasadorului, care se retrăgea cu spatele, înclinându-se până în pământ și transpirând și mai abundent ca mai devreme.

— Spune-i că voi fi răzbunat!

Dintr-o genuflexiune în alta, ambasadorul trecu pe lângă Morveer, iar ușile duble bubuiră în urma lui.

— Cine-i ăla din spatele sălii?

Deși se calmase brusc, vocea lui Orso nu era deloc mai blândă. Chiar dimpotrivă.

Morveer încercă să-și stăpânească emoția în timp ce păși pe covorul de culoarea sângelui. Privirea lui Orso era nimicitoare. Îi amintea meșterului de otrăvuri de întâlnirea neplăcută cu directorul orfelinatului, care-l chemase să-i ceară socoteală pentru păsările moarte. Îi ardeau urechile de rușine și de oroare când se gândea la discuția cu pricina, mai mult chiar decât îl ardeau picioarele la amintirea pedepsei care urmase. Făcu cea mai adâncă și mai slugarnică plecăciune din repertoriul său, stricându-i din păcate efectul atunci când, din cauza anxietății, răpăi cu încheieturile degetelor în pardoseala din marmură.

— Acesta este numitul Castor Morveer, Excelența Voastră, lălăi șambelanul, privindu-și hârtiile peste nasul cât o pătlăgică.

Orso se aplecă interesat.

— Și care anume este ocupația lui Castor Morveer?

— Otrăvitor.

— *Meșter*... al otrăvurilor, îl corectă Morveer.

La nevoie, putea să fie la fel de servil ca toată lumea, dar insista să i se folosească titlul corect. Oare nu și-l câștigase prin sudoarea frunții, trecând prin pericole inimaginabile, suferind răni adânci atât fizice, cât și emoționale, cu prețul unor ani lungi de studiu și cercetare, îndurând lipsa de compasiune a semenilor și multe, foarte multe răsturnări de situații extrem de dureroase?

— Meșter, zici? rânji disprețuitor Orso. Și care sunt persoanele de vază pe care le-ai otrăvit ca să-ți câștigi titlul acesta?

Morveer își îngădui o umbră de zâmbet.

— Marea Ducesă Sefeline de Ospria, Excelența Voastră. Contele Binardi de Etrea, împreună cu cei doi fii ai săi, deși corabia pe care se aflau a fost scufundată și trupurile lor nu au fost niciodată găsite. Ghassan Maz, Satrapul din Kadir și apoi, când au apărut și alte probleme, l-am otrăvit și pe succesorul

lui, Souvon-yin-Saul. Pe bătrânul lord Isher, din Midderland, tot eu l-am ucis. Prințul Amrit, care ar fi trebuit să moștenească tronul din Muris…

— Am auzit că ar fi murit de cauze naturale.

— Ce moarte ar putea fi mai naturală pentru un om puternic decât o doză de floare-de-leopard pe capătul unui fir de ață vârât în ureche? apoi Amiralul Brant, fostul comandant al flotei din Muris. Și soția lui. Ba, din păcate, atunci mi-a căzut victimă și cameristul lui, care s-a întâmplat să treacă pe acolo. O viață tânără sfârșită prea devreme. N-aș vrea să abuzez de timpul prețios al Excelenței Voastre, căci lista mea este foarte lungă, plină cu persoane distinse, care… acum sunt *moarte* de-a binelea. Cu permisiunea voastră, aș mai pomeni doar un ultim nume.

Orso înclină aproape imperceptibil din cap. Și Morveer observă cu plăcere că nu mai rânjea cu batjocură la el.

— Numitul Mauthis, șeful filialei din Westport a Băncii Valint și Balk.

Chipul ducelui se făcuse alb ca hârtia.

— Cine te-a angajat ca să-l omori?

— Consider că este o datorie de onoare să nu divulg niciodată numele celor care mă angajează… dar, mi se pare că aceasta este o situație *excepțională*, care îmi cere să renunț la principii. Am fost angajat de nimeni alta decât Monzcarro Murcatto, Măcelăreasa din Caprile.

Se înflăcărase și nu se putu abține de la o ultimă vorbă de duh.

— Mi se pare că vă cunoașteți.

— Oarecum… șopti Orso.

Gărzile ducelui se foiră amenințător, parcă direct controlate de starea de spirit a stăpânului lor. Morveer își dădu brusc seama că poate întinsese cam mult coarda. Simți cum i se înmoaie vezica și își strânse genunchii pentru ca nu cumva să pățească un pocinog.

— Tu ai pătruns în birourile băncii din Westport?

— Chiar eu, croncăni Morveer.

Orso aruncă o privire către bărbatul cu părul creț. Abia acum observă Morveer că necunoscutul avea ochi de culori diferite: unul verde și unul albastru.

— Te felicit pentru această realizare! Deși ne-a provocat mari

neajunsuri mie și asociaților mei. Te rog, explică-mi acum de ce nu aș pune să fii executat pentru asta.

Morveer încercă să iasă din încurcătură cu un chicotit vesel, care însă se stinse de urgență în tăcerea înghețată din sala imensă.

— Eu… hm… firește că nu am avut nici cea mai vagă idee că veți fi afectat în *vreun* fel. Nici cea mai vagă idee. O greșeală regretabilă sau, mai degrabă, o omisiune deliberată, o lipsă intenționată de sinceritate… aș putea spune chiar *minciună* din partea blestematei mele asistente m-a determinat să accept slujba aceasta. N-ar fi trebuit să am încredere în nemernica aia avidă de bani…

Acum își dădu seama că nu-și face niciun serviciu dacă dă vina pe morți. Oamenii mari vor să-i tragă la răspundere pe cei vii, ca să-i poată tortura, spânzura, decapita și tot așa. Cadavrele nu oferă recompense. Așa că schimbă la iuțeală tactica.

— Eu nu am fost decât unealta, Excelența Voastră. Arma. O armă pe care acum o pun în mâinile voastre, ca să o folosiți după bunul plac.

O altă plecăciune - și mai adâncă de data aceasta. Deja îl dureau mușchii fundului de la urcatul muntelui blestemat până la Fontezarmo și acum îi tremurau din cauza efortului pe care-l făcea să nu cadă în nas.

— Cauți un alt patron?

— Murcatto m-a trădat, așa cum a trădat-o și pe Luminăția Voastră. Nu-i nicio exagerare când se spune că femeia asta este o adevărată șerpoaică. Alunecoasă, veninoasă… *solzoasă.*

Și încheie pe un ton plângăreț.

— Am avut mare noroc să scap cu viață din ghearele ei otrăvitoare și acum caut să mă reabilitez. Și nu am de gând să renunț!

— Reabilitarea ne-ar fi de folos tuturor, murmură bărbatul cu păr creț. Veștile despre supraviețuirea lui Murcatto se răspândesc prin Talins mai iute ca fulgerele. Pe toate zidurile nu vezi decât afișe cu chipul ei.

Foarte adevărat: le văzuse și Morveer când trecuse prin oraș.

— Oamenii ziceau că ați înjunghiat-o în inimă, Excelența Voastră, dar a scăpat cu viață.

Ducele pufni.

— Eu n-aș fi înjunghiat-o niciodată în inimă. Pentru că-i clar că este cel mai puțin vulnerabil din toate organele ei.

— Se mai spunea că ați ars-o pe rug, că ați înecat-o, că ați tăiat-o în bucăți pe care apoi le-ați aruncat de pe terasă. Dar a fost cusută la loc și și-a recăpătat viața. Se spune că a omorât cu mâna ei două sute de soldați în vadurile de peste Sulva. Că v-a atacat oastea de una singură și v-a împrăștiat oamenii așa cum vântul împrăștie fumul.

— Vorbele astea poartă marca temperamentului teatral al lui Rogont, șuieră ducele printre dinți. Ticălosul ăla e mai talentat la născocirea basmelor proaste decât la conducerea oamenilor. Urmează să mai auzim că lui Murcatto i-au crescut aripi și că l-a născut pe al doilea Euz!

— Nu aș fi deloc surprins. Afișele lipite la toate colțurile de stradă o numesc o unealtă a destinului, trimisă aici ca să scape Styria de jugul tiraniei voastre.

— Acum am devenit și tiran, da?

Și ducele scoase un hohot răgușit de râs, ca un lătrat.

— Cât de repede se schimbă direcția din care bate vântul în vremurile noastre!

— Se zice că nu poate fi ucisă.

— Nu... mai... spune? rosti rar Orso, rostogolindu-și ochii congestionați spre Morveer. Și tu ce zici, otrăvitorule?

— Excelența Voastră, declamă el, cu o plecăciune adâncă. Mi-am construit o carieră de succes pe baza principiului că *orice* este viu poate fi văduvit de viață. Pe mine m-a uimit mai degrabă remarcabila ușurință cu care se poate provoca moartea, iar nu imposibilitatea ei.

— Ai dori să mi-o demonstrezi?

— Excelența Voastră, dar chiar vă rog cu umilință să-mi dați *ocazia.*

Și încă o plecăciune. Morveer nutrea credința că oricât de multe plecăciuni ai face în fața oamenilor de calibrul lui Orso tot nu sunt destule. Deși era de părere și că egoul supradimensionat al respectivelor persoane îi secătuiau de răbdare pe cei din jur.

— Atunci, uite ce-ți propun eu. Omoar-o pe Monzcarro Murcatto. Omoară-l pe Nicomo Cosca. Omoar-o pe contesa Cotarda de Affoia. Omoară-l pe ducele Lirozio de Puranti. Omoară-l pe Întâiul Cetățean Patine de Nicante. Omoară-l pe

cancelarul Sotorius de Sipani. Omoară-l pe Marele Duce Rogont, înainte de a fi încoronat. Poate nu voi redobândi Styria, dar măcar voi avea parte de răzbunare. Nu te îndoi de asta.

Morveer zâmbise binevoitor la începutul listei. La sfârșitul ei, nu mai zâmbea deloc - dacă nu cumva ar fi putut fi considerat zâmbet rictusul înghețat pe care și-l păstra cu mare efort pe buze. Mutarea lui îndrăzneață avusese un succes spectaculos, dincolo de așteptări. Și își aduse aminte de episodul când încercase să-i facă să sufere doar pe patru dintre cei care-l chinuiau la orfelinat - punând în apă săruri de lankam. Bineînțeles că tentativa lui se soldase cu moartea prematură a tuturor angajaților și a majorității copiilor.

— Excelență, cârâi el, sunt multe crime.

— Dar și multe nume impresionante de adăugat la listuța ta, nu crezi? Recompensa va fi pe măsură, fii sigur de asta. Nu-i așa, jupâne Sulfur?

Ochii de culori diferite ai lui Sulfur se ridicară de pe unghiile pe care și le admira cu pasiune și se opriră asupra chipului lui Morveer.

— Așa va fi. Te asigur de asta, în calitate de reprezentant al Băncii Valint și Balk.

Morveer tresări.

— O! N-am avut nici cea mai *vagă* idee, înțelegeți dumneavoastră…

Ce rău îi părea acum că o omorâse pe Day. Ar fi avut pe cine să acuze în fața ducelui, oferindu-i acestuia sânge proaspăt pentru temnițele din subsolul castelului. Din fericire însă, jupânul Sulfur nu părea să caute țapi ispășitori. Deocamdată.

— Nu face nimic, nu ai fost decât arma, după cum bine spui. Iar dacă tăișul tău va fi la fel de ascuțit și când vei acționa în numele nostru, nu vei avea niciun motiv de îngrijorare. Ca să nu mai spun că Mauthis era un individ teribil de enervant. Ce părere ai despre suma de un milion de mărci primită dacă îți vei duce la bun sfârșit misiunea?

— Un… milion? bâigui Morveer.

— Orice este viu poate fi văduvit de viață, repetă Orso, aplecându-se din jilțul lui și privindu-l drept în ochi pe meșterul de otrăvuri. Acum du-te și apucă-te de treabă!

Se lăsase noaptea când au ajuns acolo. Lămpile ardeau în

geamurile murdare, cerul acoperit cu stele părea vitrina plină cu diamante a unui bijutier. Lui Shenkt nu-i plăcuse niciodată Affoia. Studiase acolo în tinerețe, înainte de a jura supunere primului său stăpân și apoi altora. Se îndrăgostise acolo de o femeie prea bogată, prea vârstnică și mult prea frumoasă pentru el - și fusese făcut de râs. Străzile erau străjuite nu doar de coloane vechi și palmieri însetați, ci și de resturile amare ale înjosirilor, geloziilor, nedreptăților suferite. I se părea straniu că, oricât de groasă ar deveni pielea omului odată cu trecerea anilor, rănile tinereții nu se vindecă niciodată.

Lui Shenkt nu-i plăcea Affoia, dar pistele aici îl aduseseră. Și era nevoie de ceva mai mult decât câteva amintiri urâte ca să lase o treabă doar pe jumătate făcută.

— Aia-i casa?

Ascunsă pe o străduță dosnică din cel mai vechi cartier al orașului, departe de străzile principale. O clădire micuță, cu praguri dărăpănate și acoperiș așijderea, înghesuită între o magazie și un șopron cam șubrezit.

— Aia.

Vocea cerșetorului era moale și urât mirositoare ca un fruct putrezit.

— Bine, spuse Shenkt, depunând cinci mărci în palma jegoasă. Banii ăștia sunt pentru tine.

Strânse degetele cerșetorului peste monede.

— Să nu te mai întorci niciodată aici.

Strânse și mai tare.

— Niciodată.

Traversă străduța pietruită și sări zidul din fața casei. Inima îi bătea nefiresc de repede și transpirația îi ințepa pielea capului. Se furișă prin grădină, călcând fără zgomot cu cizmele vechi pe pământul dintre buruieni. Se apropie de fereastra luminată. Fără prea mare tragere de inimă, aproape temător, se uită înăuntru. În fața unui foc mic stăteau trei copii pe un preș destrămat, care fusese roșu în vremurile lui bune. Două fetițe și un băiețel, toți trei cu părul arămiu. Se jucau cu un căluț din lemn pe roți, vopsit în culori vii. Se cățărau pe el, se împingeau unii pe alții, scoteau chiote vesele. Shenkt se ghemui lângă geam și-i urmări fascinat.

Inocenți. Neprihăniți. Cu viitorul în față. Înainte de a începe să facă alegeri sau să le facă alții pentru ei. Înainte să se închidă

ușile înaintea lor, obligându-i s-o apuce pe un anume drum. Înainte să îngenuncheze. Acum, în această clipă trecătoare, puteau să viseze că vor deveni orice.

— Măi, măi, măi! Ce avem noi aici?

Stătea pe vine deasupra lui, pe acoperișul scund al barăcii, cu capul atârnându-i într-o parte. O dâră de lumină de la un geam de peste drum îi cădea pe față, pe părul roșu și zburlit, pe o sprânceană roșcată, pe un ochi îngustat, pe obrazul acoperit cu pistrui, pe colțul gurii posomorâte. Din pumn îi atârna un lanț, de capătul căruia se legăna încet o cruce din metal, cu muchiile tăioase.

Shenkt oftă:

— Se pare că m-ai prins.

Ea alunecă de pe acoperiș și sări pe pământ. Ateriză în poziție ghemuită, cu o bufnitură slabă. Apoi se ridică în picioare cât era de înaltă și făcu un pas spre el, cu mâna ridicată.

El trase aer în piept. Încet, foarte încet.

Vedea cu nespusă claritate fiecare detaliu al chipului ei: pistruii, ridurile, puful de deasupra buzei superioare, genele de culoarea nisipului.

Îi auzea și bătăile inimii, greoaie ca ale unui berbece într-o poartă.

Bum… bum… bum…

Ea îl cuprinse cu mâna de după gât și se sărutară. El îi strânse tare în brațe trupul firav, iar ea își trecu degetele prin părul lui. Lanțul îi atingea umerii, metalul de la capătul lui îl lovea încet peste picioare. Se sărutară îndelung, cu blândețe, cu mult dor. Iar el se simți înfiorat de la buze și până în vârful degetelor de la picioare.

În cele din urmă, ea se desprinse din îmbrățișare.

— A trecut mult timp, Cas.

— Știu.

— Prea mult.

— Știu.

Ea făcu un semn din cap spre fereastră.

— Le e dor de tine.

— Pot să…

— Știi bine că poți.

Îl conduse spre ușă, apoi în holișorul îngust, unde își atârnă într-un cui lanțul cu cuțitul în formă de cruce la capăt. Fetița cea

mare ieși în goană din cameră și încremeni la vederea lui.

— Eu sunt, murmură el sugrumat de emoție, îndreptându-se încet către ea. Eu sunt.

Apărură acum și ceilalți doi copii, care se opriră în spatele surorii lor, privindu-l de după ea. Shenkt nu se temea de niciun om de pe fața pământului, dar era un laș desăvârșit în fața acestor copii.

— V-am adus ceva.

Și își vârî în haină degetele tremurătoare.

— Cas!

Întinse câinele cioplit din lemn băiețelului care îi purta numele. Micuțul zâmbi cu gura până la urechi și i-l smulse din mână.

— Kande!

Puse pasărea cioplită în palmele mezinei, care se uită împietrită la ea.

— Și asta e pentru tine, Tee, încheie el, oferind pisica celei mari.

Ea o luă și îl anunță:

— Nimeni nu-mi mai zice așa.

— Iartă-mă, a trecut prea multă vreme, șopti el.

Vru să-i mângâie părul, dar ea se feri și el își trase repede mâna, cu un aer stânjenit. La fiecare mișcare simțea greutatea satârului din haină și, îndreptându-se repede de mijloc, făcu un pas înapoi. Cu animalele din lemn strânse în mânuțe, cei trei copii se uitau la el cu ochi mari.

— Hai, la culcare acum! spuse Shylo. Îl mai vedeți și mâine.

Și se uită la el acum, strâmbând nesigură din buze.

— O să fii aici și mâine, nu-i așa, Cas?

— O să fiu.

Reuși să potolească protestele celor mici și întinse mâna spre scară.

— La culcare!

Copiii începură să urce fără chef, treaptă cu treaptă. Băiețelul căsca, mezina abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși, fetița cea mare se jura că nu e obosită.

Mai încolo o să vin și eu să vă cânt un cântecel. Dacă nu faceți gălăgie până atunci, poate că tatăl vostru o să fredoneze refrenul împreună cu mine.

În capul scării mezina se opri să-i zâmbească și rămase acolo

până când Shylo îl împinse în salonaș și închise ușa în spatele lor.

— Ce mari s-au făcut! murmură el.

— Asta fac copiii. De ce ai venit?

— Nu pot să…

— Știi bine că poți și știi că n-ai făcut-o. De ce…

Observă rubinul de pe arătătorul lui și se încruntă.

— Ăla-i inelul lui Murcatto.

— L-a pierdut în Puranti. Era s-o prind acolo.

— S-o prinzi? De ce s-o prinzi?

Shenkt ezită.

— Este cumva implicată în… răzbunarea mea.

— Tu și răzbunarea ta! Ți-a trecut vreodată prin cap că ai fi mai fericit dacă ai da-o uitării?

— Poate că și piatra ar fi mai fericită dacă ar fi pasăre și ar putea zbura liberă. Dar piatra nu-i pasăre. Ai lucrat pentru Murcatto?

— Da. Și?

— Unde este?

— Ăsta-i motivul pentru care ai venit?

— Ăsta.

Și se uită spre tavan.

— Și ei.

Și se uită în ochii ei.

— Și tu.

Colțurile ochilor i se încrețiră când îi surâse. Cât de mult mai iubea el ridurile alea micuțe!

— Of, Cas, Cas! Pe cât de isteț ești, pe atât de prost pari câteodată. Întotdeauna cauți unde nu trebuie. Murcatto este în Ospria, cu Rogont. A luptat în bătălia de acolo. Orice om cu urechi a auzit asta.

— Eu n-am auzit nimic.

— Tu nu asculți. Acum are o relație intimă cu Ducele Tergiversărilor. Am impresia că vrea s-o pună în locul lui Orso, ca să-i aibă pe oamenii din Talins de partea lui atunci când va revendica tronul.

— Înseamnă că va merge cu el. În Talins.

— Da.

— Atunci acolo voi merge și eu. În Talins, spuse Shenkt încruntat. Aș fi putut să rămân acolo și s-o aștept.

— Asta se întâmplă când pornești tu la vânătoare. E mai bine să lași vânatul să vină singur la tine.

— Eram convins că ți-ai găsit deja alt bărbat.

— Am găsit vreo doi. N-au rămas.

Îi întinse mâna.

— Ești gata de fredonat?

— Întotdeauna.

O luă de mână și ea îl trase afară din cameră și în sus pe scări.

VII

Talins

Răzbunarea este mai dulce când o servești rece.

Pierre Choderlos de Laclos[4]

Rogont de Ospria a întârziat la bătălia de la Pinii Dulci, dar Salier de Visserine tot s-a bucurat de superioritate numerică și era prea mândru să se retragă. Mai cu seamă când inamicul era condus în luptă de o femeie. A luptat, a pierdut și a ajuns oricum să se retragă, lăsând fără apărare orașul Caprile. Nedorind să se confrunte cu violența certă a prădătorilor, locuitorii și-au deschis larg porțile înaintea Șerpoaicei din Talins, sperând că aceasta se va îndura de ei.

Monza a intrat călare în cetate, însoțită doar de câțiva oameni. Pe ceilalți i-a lăsat afară. Orso se aliase cu baolii și îi convinsese să lupte sub flamurile zdrențuite ale celor O Mie de Săbii. Monza avea o reputație sângeroasă, care o făcea să nu aibă deloc încredere în acești aliați.

— Te iubesc.

— Normal că mă iubești.

— Te iubesc, dar ține-i pe baoli departe de oraș, Benna.

— Poți avea încredere în mine.

— Am. Ține-i departe de oraș.

A mers călare vreme de trei ceasuri în apusul acela de soare, întorcându-se la câmpul de luptă de la Pinii Dulci ca să ia cina cu Orso și să-i asculte planurile pentru sfârșitul anului.

— O să le acord clemență cetățenilor din Caprile dacă mi se vor supune fără rezervă, vor plăti daunele și mă vor recunoaște drept cârmuitor legitim.

— Clemență, excelență?

— Știi ce-i aia, da?

Firește că știa. Numai că nu credea că știe și el.

— De pământuri am eu nevoie, nu de viețile lor. Morții nu se pot supune. Ai repurtat o victorie grozavă aici. Îți vei face

---

[4] Pierre Choderlos de Laclos (1741–1803) - general de armată și scriitor francez, autor al romanului epistolar *Legături primejdioase* (n. tr.).

intrarea în triumf pe străzile Talinsului.

Asta-i va face plăcere lui Benna.

— Excelența Ta este prea amabilă.

— Ha! Nu multă lume ar fi de acord cu tine.

A râs pe drumul de întoarcere, în aerul răcoros al zorilor. Iar Credinciosul a râs împreună cu ea. Au discutat despre cât de bogat era solul de pe malurile râului Capra și au privit cum se unduiau în vânt holdele de grâu.

Atunci a văzut fumul gros deasupra orașului și a știut.

Străzile erau pline de morți. Bărbați, femei, copii, tineri și bătrâni. Ciorile se băteau peste ei ca să le ciugulească ochii. Muștele roiau în jurul lor. Un câine amețit se apucase să meargă șchiopătând pe lângă caii lor. În rest, nici țipenie. Ferestrele căscau gurile pustii, ușile se deschideau în case goale. Focurile nu se stinseseră încă. Șiruri întregi de case fuseseră transformate în cenușă.

Azi-noapte fusese un oraș prosper. În această dimineață Caprile era iadul pe pământ.

Se pare că Benna nu-i dăduse ascultare. Baolii începuseră, dar curând li se alăturaseră și mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii - beți, furioși, temându-se că ar rata ocazia de a pune mâna pe oarece chilipiruri. Întunericul și proasta tovărășie i-au făcut să se poarte ca animalele chiar și pe oamenii cât de cât decenți - și erau câțiva printre leprele comandate de Monza. Limitele comportamentului civilizat nu sunt niște ziduri invincibile așa cum ne-am închipui noi. Ci doar niște vălătuci de fum, pe care vântul îi risipește cu ușurință.

Monza a sărit de pe cal și s-a apucat să împrăștie peste pietre rafinatul mic dejun servit de ducele Orso.

— Nu-i vina ta, i-a spus Credinciosul, luând-o de umeri cu mâna lui cât o lopată.

Ea l-a îmbrâncit.

— Știu asta.

Numai că mațele ei revoltate erau de o cu totul altă părere.

— Trăim Anii de Sânge, Monza. Asta suntem.

A urcat încet treptele de la casa rechiziționată. Benna dormea dus, cu pipa pentru pleava de mac într-o mână. L-a scuturat, l-a dat jos din pat, l-a făcut să țipe speriat, l-a pălmuit cu putere pe amândoi obrajii.

— Ți-am zis să-i ții departe de oraș!

L-a târât până la fereastră și l-a obligat să privească la strada pătată cu sânge.

— N-am știut! I-am zis lui Victus... parcă...

S-a lăsat moale pe dușumea și a început să plângă. Și din ea s-a scurs atunci toată furia, lăsând-o pustiită. Ea era de vină pentru că-l lăsase la conducere. Nu putea să dea vina pe el. Benna era un om mult prea bun și mult prea sensibil și nu ar fi suportat asta. Așa că s-a pus în genunchi lângă el și l-a luat în brațe și a început să-i șoptească vorbe de alint, în vreme ce muștele bâzâiau în fața ferestrei.

— Orso vrea să ne organizeze o intrare triumfală...

La puțină vreme s-au răspândit și zvonurile. Șerpoaica din Talins ordonase masacrul din acea zi. Ea le dăduse mână liberă baolilor, ba îi și ațâțase. Oamenii au început să o numească Măcelăreasa din Talins și ea nu s-a împotrivit. Pentru că oamenii sunt mult mai predispuși să dea crezare unei minciuni sinistre decât unui șir de evenimente nefericite. Mai degrabă ar crede că lumea este plină de mârșăvii, în loc să vadă că este plină de ghinioane, egoism și prostie. În plus, zvonurile astea îi conveneau oarecum. Era mai temută ca oricând, iar teama asta îi era de folos.

În Ospria au acuzat-o. În Visserine i-au ars portretele. În Affoia și Nicante au oferit o avere celui care o va ucide. De jur-împrejurul Mării de Azur au bătut clopotele vestindu-i dezonoarea. Dar în Etrisani au sărbătorit-o. În Talins s-au înghesuit pe străzi ca să-i strige numele, ca să o acopere cu petale de flori. În Cesale i-au ridicat o statuie - arătoasă, dar de proastă calitate, acoperită cu foiță de aur care s-a jupuit curând. Statuia îi înfățișa pe ea și pe Benna - deși nu exista nicio asemănare - călare pe niște cai uriași și privind încrezători spre un viitor grandios.

Asta este diferența dintre erou și ticălos, soldat și asasin, victorie și crimă. Depinde doar pe care mal al râului te afli.

Întoarcerea băștinașului

Monza nu se simțea deloc bine.

O dureau picioarele, fundul îi era carne vie de la atâta călărit, umărul îi înțepenise din nou și își întorcea mereu capul într-o

parte, ca o bufniță dementă, încercând zadarnic să și-l destindă. De câte ori îi mai trecea puțin una dintre durerile astea istovitoare, izbucnea alta ca să umple spațiul lăsat liber. Durerea se întindea de la inutilul ei deget mic până la cot de fiecare dată când încerca să-și folosească mâna. Soarele nemilos de pe cerul senin îi intra în ochii mijiți, întețindu-i durerea de cap provocată de monedele care-i țineau țeasta îmbinată. Stropi grași de transpirație i se prelingeau de pe scalp pe gât, se adunau în cicatricele făcute de lațul din sârmă al lui Gobba, provocându-i niște mâncărimi îngrozitoare. O furnica toată pielea iritată, asudată și lipicioasă. Se cocea în armură ca niște măruntaie de porc într-un tuci.

Rogont avusese proasta inspirație s-o îmbrace așa cum își imagina el că ar fi trebuit să arate Zeița Războiului - adică într-o combinație nefericită de oțel lucios și mătase brodată, care-i oferea tot confortul unei platoșe rigide și protecția unei cămăși vaporoase de noapte. Ducele Tergiversărilor spunea că asta voiau să vadă oamenii.

Și veniseră destui să caște gura la ea.

Străzile din Talins erau pline de oameni. Alții se înghesuiau la geamuri și pe acoperișuri, doar să o poată vedea chiar și în treacăt. Plini de speranță, se îmbulzeau în piețe și grădini, aruncau flori și fluturau drapele. Strigau, răcneau, urlau, zbierau, băteau din palme, tropăiau din picioare, întrecându-se care să-i crape primul capul cu larma lor. Când o vedeau că se apropie, grupurile de muzicanți strânse la colțuri de stradă începeau să cânte tot felul de marșuri din alămuri și trâmbițe. Porneau apoi în urma ei și muzica lor intra în disonanță cu cea a următoarei orchestre, creând un tărăboi stupid, criminal și patriotic.

Semăna destul de mult cu sărbătorirea victoriei de la Pinii Dulci, doar că acum ea era mai în vârstă, nu mai avea niciun chef de așa ceva, fratele ei putrezea în pământ în loc să se bucure de atenția primită, iar în spatele ei se afla vechiul ei dușman, Rogont, iar nu vechiul ei prieten, Orso. Poate că ăsta era sensul istoriei. Cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla este să schimbi un nemernic cu altul.

Au traversat Podul Lacrimilor, apoi Podul Banilor, apoi Podul Pescărușilor - de pe care niște păsări sculptate priveau cu mânie la alaiul care se târa pe lângă ele, peste apele murdare și leneșe

ale râului Etris. La fiecare colț de stradă năvălea peste ea alt val uriaș de aplauze. Alt val de greață. Îi bubuia inima în piept. Se aștepta să fie ucisă dintr-o clipă în alta. Săbiile și săgețile păreau mai nimerite pentru această paradă decât florile și vorbele frumoase și mult mai meritate. Prin mulțime se puteau ascunde agenți trimiși de ducele Orso sau de aliații lui sau de o sută de alți oameni care îi purtau pică dintr-un motiv sau altul. Ce dracu', dacă s-ar fi aflat ea în mulțimea aia și ar fi văzut trecând pe acolo o femeie îmbrăcată în halul ăsta, ar fi ucis-o doar din principiu. Dar se vede treaba că zvonurile răspândite de Rogont dăduseră roade. Cetățenii din Talins o iubeau. Sau iubeau ce reprezenta ea. Sau erau obligați să pară că ar iubi-o.

Îi scandau numele. Și numele fratelui ei. Și numele tuturor victoriilor ei. Afieri. Caprile. Musselia. Pinii Dulci. Malul Înalt. Și Vadurile Sulvei. Se întrebă dacă știau ce însemnau locurile acelea - locuri unde ea lăsase șiruri lungi de cadavre în urma ei. Capul lui Cantain putrezind pe porțile Borlettei. Cuțitul ei înfipt în ochiul lui Hermon. Gobba, tăiat în bucăți și sfâșiat de șobolani prin canale. Mauthis și funcționarii lui cu registrele lor otrăvite și cu degetele lor otrăvite și cu limbile lor otrăvite. Ario și amicii lui desfrânați, măcelăriți la Casa lui Cardotti. Ganmark și soldații lui masacrați. Credinciosul atârnând de roata morii. Capul lui Foscar terciuit pe dușumeaua plină de praf. Cadavre cu carul. Pe unele nu le regreta. Pe altele da. Însă niciunul nu era motiv de sărbătoare. Se strâmbă la chipurile fericite de la ferestre. Poate că prin asta se deosebea ea de toți acești oameni.

Poate că lor le plăceau cadavrele, atâta vreme cât nu erau ale lor.

Privi peste umăr, la așa-zișii ei aliați, dar nici acolo nu găsi vreo consolare. Marele Duce Rogont, viitorul rege, zâmbea mulțimilor din mijlocul gărzilor vigilente. Dragostea lui va dura atâta vreme cât ea îi va mai fi de folos. Fiori, cu bila din metal în orbită, transformat de mângâierea ei dintr-un optimist simpatic într-un ucigaș mutilat. Cosca, cel mai parșiv aliat din lume și cel mai imprevizibil dușman. Prietenosul... cine putea ști ce se petrecea în spatele acelor ochi morți?

În urma lor veneau călare liderii rămași în viață din Liga celor Opt. Sau a celor Nouă. Lirozio de Puranti, cel cu mustața elegantă, care, fără să stea pe gânduri, revenise în tabăra lui Rogont după o foarte scurtă alianță cu Orso. Contesa Cotarda,

supravegheată atent de unchiul ei. Patine, Întâiul Cetățean de Nicante, cu aerul lui de împărat și hainele zdrențăroase de țăran, care refuzase să ia parte la bătălia de la vaduri, dar părea mai mult decât bucuros să fie ovaționat pentru victorie. Erau acolo chiar și reprezentanți ai orașelor pe care ea le jefuise la comanda lui Orso - cetățeni din Musselia și Etrea, precum și tânăra nepoată cu ochi vicleni a ducelui Cantain, care se pomenise ducesă de Borletta peste noapte și care se pare că savura nespus această experiență.

Pe acești oameni îi considerase dușmani atât de multă vreme, încât acum îi venea greu să se acomodeze cu noua situație. Și, văzându-i cum se uită la ea, înțelese că și ei aveau aceeași problemă. Ea era păianjenul pe care erau obligați să-l suporte în cămara cu mâncare ca să-i scape de muște. Dar, după ce mor toate muștele, cine ar vrea să găsească un păianjen în salată?

Întoarse capul și încercă să nu mai privească decât înainte. Străbăteau acum faleza, iar pescărușii se roteau deasupra lor, scoțând strigăte de jale. Tot drumul își simțise nasul înecat de izul sărat și mucegăit, specific orașului Talins. Trecură pe lângă debarcader, unde zăceau abandonate două carene de corăbii de luptă, ca scheletele unor balene eșuate pe uscat. Apoi pe lângă ateliere de frânghieri și de velari, pe lângă depozite de lemne și ateliere de tâmplari, pe lângă ateliere de alămari și de armurieri. Prin aerul fetid de lângă piața de pește - pustie acum poate pentru prima oară după victoria de la Pinii Dulci, când mulțimile fericite umpluseră și atunci așa străzile.

Clădirile din spatele gloatelor pestrițe erau sufocate de afișe, așa cum se întâmpla mai mereu în Talins de la inventarea tiparniței. Victorii vechi, avertismente, instigări, fanfaronade patriotice - toate lipite unele peste altele. Pe cele mai noi era chipul unei femei - de o frumusețe dură, inocentă și rece. Monza simți că i se ridică fierea în gât când își dădu seama că al ei ar fi trebuit să fie chipul acela străin. Iar dedesubt, cu litere groase, erau scrise cuvintele: *Forță. Curaj. Glorie.* Orso îi spusese odată că metoda cea mai bună de a preschimba minciuna în adevăr era s-o repeți suficient de des. Și uite aici mutra ei ipocrită, repetată iar și iar pe zidurile pătate de sare. Pe fațada dărăpănată a altei clădiri erau alte afișe, prost desenate și încă și mai prost tipărite. Voiau s-o înfățișeze tot pe ea, acum într-o atitudine mai războinică, cu sabia ținută sus, deasupra capului,

cum ea nu o făcea niciodată. Iar dedesubt, alte cuvinte: *Nu se predă niciodată. Nu se îmblânzește niciodată. Nu iartă niciodată.* Iar peste cărămizile de deasupra afișelor, cam la înălțimea unui om, cineva scrisese cu vopsea roșie un singur cuvânt:

Răzbunare.

Monza se simțea mai prost ca oricând. Și trecu mai departe cu alaiul acesta sărbătoresc pe lângă numeroasele docuri, unde bărci de pescar, ambarcațiuni de agrement, vase comerciale de toate formele și mărimile, din toate țările de sub soare, se legănau pe valurile golfului. Marinarii se urcaseră toți pe catarge ca să vadă cum Șerpoaica din Talins punea stăpânire pe oraș.

Exact așa cum se temuse Orso că va face.

Cosca se simțea excelent.

Sigur, era căldură mare, dar dinspre marea sclipitoare adia o briză răcoroasă. Plus că noua pălărie a legiunii sale din ce în ce mai mari reușea să-i ferească ochii de lumina orbitoare a soarelui. Însă dezavantajul acelor boruri mari era că nu prea putea să vadă în jur, iar prin mulțime s-ar fi putut afla mai mulți asasini înverșunați. Însă măcar acum la îndemână le-ar fi fost câteva ținte mult mai detestate decât era el. Ceva de băut, ceva de băut - firește că vocea bețivului din capul lui nu va amuți niciodată. Dar revendicarea ei era acum mai degrabă o șoaptă morocănoasă, nu un strigăt disperat, pe care uralele mulțimii l-ar fi acoperit oricum.

În afara mirosului vag de alge, totul semăna cu ce se întâmplase în Ospria, după faimoasa lui victorie din Bătălia Insulelor. Când, în fruntea coloanei, stătuse ridicat în scările de la șa, mulțumind pentru aplauze și strigând „Vă rog, ajunge!”, când, de fapt, voia să spună „Mai vreau, mai vreau!”. Atunci gloria lui se reflectase și asupra Marii Ducese Sefeline, mătușa lui Rogont, doar cu câteva zile înainte de a încerca să-l otrăvească. Doar cu câteva zile înainte ca armele să fie întoarse împotriva ei și să moară ea otrăvită. Așa era politica styriană. Și se întrebă în treacăt de ce intrase în ea.

— Decorurile sunt înlocuite, oamenii îmbătrânesc, chipurile se schimbă între ele, dar aplauzele sunt mereu la fel - viguroase, contagioase și atât de efemere.

— Îh! se cutremură Fiori.

Se pare că la atât se rezuma conversația nordicului în ultima

vreme, dar pe Cosca nu-l deranja câtuși de puțin. Cu toate eforturile lui ocazionale de a se schimba, întotdeauna preferase să fie el cel care vorbește.

— Bineînțeles că l-am detestat mereu pe Orso, dar uite că înfrângerea lui nu mă bucură prea tare.

În capătul unei străzi lăturalnice se vedea o statuie înaltă, reprezentându-l pe temutul duce de Talins. Orso fusese un mare protector al sculptorilor, cu condiția să-l folosească doar pe el drept sursă de inspirație. În fața ei fuseseră ridicate niște schele pe care oamenii se cățăraseră ca să lovească veseli cu baroasele în chipul sever.

— Atât de repede se descotorosește lumea de eroii de ieri. La fel cum s-a descotorosit și de mine.

— Mi se pare că tu te-ai întors.

— Exact! Suntem cu toții duși de val. Ascultă-i doar cum îl ovaționează pe Rogont și pe aliații lui, considerați până mai ieri cei mai abjecți ticăloși de pe fața pământului.

Întinse mâna spre afișele care fluturau pe zidul unei clădiri din apropiere. O caricatură a ducelui Orso cu capul vârât într-o latrină.

— Dacă jupoi acel ultim strat de hârtii, pun prinsoare că ai să dai de altele care îi acuză pe cel puțin o jumătate dintre participanții la această mândră procesiune de cele mai murdare fapte imaginabile. Îmi amintesc de un afiș cu Rogont care se căca pe o tavă din care mânca ducele Salier cu foarte multă poftă. Și altul, în care ducele Lirozio încerca să-și călărească armăsarul. Și când zic „călărească”…

— Ha! făcu Fiori.

— Calul nu părea deloc impresionat. Alte straturi de afișe mai la fund și… simt că mi se înroșesc obrajii de rușine… ai să găsești unele care mă acuză că aș fi cel mai mare ticălos din tot Cercul Lumii, dar acum…

Cosca se întrerupse ca să trimită bezele unor doamne de la un balcon. Iar ele îi zâmbiră, întinseră mâinile spre el, dând semne că îl consideră salvatorul lor.

Nordicul ridică din umeri.

— Prin părțile astea oamenii nu sunt statornici. Își schimbă părerile după cum bate vântul.

— Am călătorit mult prin lume…

Presupunând că fuga de distrugerile provocate de războaie

putea fi definită drept „călătorie”.

— ...și experiența mi-a dovedit că nu există nicăieri oameni statornici.

Deșurubă capacul de la ploscă.

— În general, ei au tot felul de convingeri profunde despre lume, pe care însă nu le pot aplica asupra propriilor vieți. Foarte puțini sunt aceia care se împiedică de preceptele morale când este vorba despre avantajele lor personale. Pasăre rară este omul care se jertfește pentru ceea ce crede. Pasăre rară și periculoasă.

— Numai un nebun ar apuca-o pe drumul cel greu doar pentru că este și cel drept.

Cosca trase o dușcă lungă din ploscă, se strâmbă și-și trecu limba peste dinții din față.

— Numai un nebun ar fi în stare să deosebească drumul drept de cel greșit. Iar eu mărturisesc că n-am avut niciodată harul ăsta.

Se ridică în scări, își scoase pălăria cu un gest amplu și o flutură frenetic în aer, chiuind ca un puști de cincisprezece ani. Mulțimile vuiră aprobator. De parcă le-ar fi meritat ovațiile. De parcă nici n-ar fi fost Nicomo Cosca.

Shenkt fredona - atât de încet, încât nu-l putea auzi nimeni, atât de ușor, încât melodia era doar în mintea lui.

— Uite-o!

Din tăcerea din jur luă naștere o furtună de aplauze. Oamenii dansau, ridicau brațele, aclamau cu entuziasm isteric. Oamenii râdeau și plângeau și se bucurau de parcă propriile lor vieți s-ar fi schimbat în mod semnificativ odată cu urcarea lui Monzcarro Murcatto pe tronul furat.

Shenkt remarcase adesea cursul schimbător al politicii. Există o scurtă perioadă de grație după apariția unui nou conducător, indiferent de maniera în care ar fi venit la putere, când acesta nu poate face nimic rău. Perioadă de aur în care oamenii se lasă orbiți de speranțele într-un viitor mai bun. Dar firește că nimic nu este veșnic. Cu timpul - și, de obicei, cu viteză alarmantă - imaginea imaculată a conducătorului cu pricina începe să fie pătată de dezamăgirile, eșecurile și frustrările meschine ale supușilor lui. Și curând nu mai poate face nimic bun. Oamenii ovaționează apariția unui nou conducător pentru că așa își

imaginează că ar renaște. Din nou.

Deocamdată o ridicau pe Murcatto în slava cerului, iar uralele lor erau într-atât de puternice încât, chiar dacă le mai auzise de zeci de ori înainte, Shenkt mai că-și îngădui o rază de speranță. Poate că va fi o zi însemnată aceasta, prima zi a unei epoci mărețe. Și peste ani el se va mândri că jucase și el un rol. Chiar dacă rolul personajului negativ. În fond, sunt oameni care pot juca numai roluri negative.

— Fir-ar!

Shylo își strâmbă disprețuitoare buzele.

— Cu ce seamănă? Cu o marionetă aurită ca să ascundă putregaiul.

— Mie mi se pare că arată bine.

Shenkt se bucura s-o vadă în viață, călare pe un cal negru, în fruntea alaiului. Ducele Orso era distrus, supușii lui aclamau un nou conducător, palatul de la Fontezarmo era sub asediu. Nimic din toate astea nu conta câtuși de puțin. Shenkt avea o misiune și intenționa să o îndeplinească, oricât de nefericite ar fi fost urmările ei. Exact cum făcea întotdeauna. În fond, există și povești cu final nefericit.

Murcatto se apropia. Privea drept înainte, încrâncenată. Lui Shenkt i-ar fi plăcut nespus să poată face un pas înainte, să dea la o parte mulțimea din calea lui, să-i zâmbească și să-i întindă mâna. Însă erau prea mulți martori în jur, prea multe gărzi. Nu-i nimic. Va veni curând și clipa când se va afla față în față cu ea.

Deocamdată rămase la locul lui, o urmări cum trece pe lângă el și continuă să fredoneze.

Atât de mulți oameni. Prea mulți ca să-i poată număra. Ar fi avut o stare proastă dacă ar fi încercat. Zări în mulțime chipul lui Vitari, alături de un bărbat slab, cu păr scurt și blond și un surâs istovit. Prietenosul se ridică în scări, dar o flamură flutură prin fața lui, acoperindu-i privirea. Și apoi nu-i mai văzu. Așa că se uită din nou la alaiul din jur.

Dacă s-ar fi aflat la Fereală, iar Murcatto și Fiori ar fi fost deținuți acolo, Prietenosul și-ar fi dat seama, fără putință de tăgadă, că nordicul voia s-o omoare. Numai că nu erau la Fereală, din păcate, iar aici erau reguli pe care Prietenosul nu le putea înțelege. Mai cu seamă în privința femeilor, o specie necunoscută pentru el. Poate că Fiori era îndrăgostit de ea și

privirea aia de furie înverșunată era, de fapt, una de iubire. Prietenosul știa că făcuseră dung-dunga în Visserine - îi auzise de destule ori. Dar își aminti că, mai recent, ea făcuse dunga-dunga și cu Marele Duce de Ospria și nu reușea să înțeleagă ce se schimbase. Asta era problema.

Prietenosul nu înțelesese niciodată cum stă treaba cu dunga-dunga, cu atât mai puțin nu înțelesese ce era aia dragoste. Când se întorsese la Talins, Sajaam îl dusese câteodată la curve, drept recompensă. Și ar fi fost urât din partea lui să refuze o recompensă, oricât nu și-ar fi dorit-o. Din capul locului avusese probleme cu mădularul, pe care nu reușea să și-l mențină tare. Iar mai târziu, singura bucurie din toată treaba aia murdară era faptul că putea să numere de câte ori dădea din fund.

Acum încercă să-și calmeze nervii numărând pașii calului său. Era mai bine să-și păstreze grijile pentru sine și să lase lucrurile să-și urmeze cursul. În fond, nu avea prea mare importanță pentru Prietenosul dacă Fiori o omora. Poate foarte mulți oameni își doreau s-o omoare. Asta se întâmplă când ieși prea mult în evidență.

Fiori nu era vreun monstru. Pur și simplu se săturase.

Se săturase să mai fie luat de prost. Se săturase să aibă intenții bune și să o ia în cur. Se săturase să-și asculte conștiința. Se săturase să-l mai intereseze problemele celorlalți. Și cel mai mult se săturase să-l mai mănânce fața. Strâmbându-se, se apucă să-și scarpine cicatricele.

Monza avea dreptate. Facerea de bine și lașitatea erau unul și același lucru. Nimeni nu-ți dădea vreun premiu pentru bună purtare. Nici în Nord, nici aici, nici nicăieri. Viața era o curvă ticăloasă, care-i recompensa doar pe cei care își luau singuri ce voiau. Dreptatea era de partea acelora fără scrupule, de partea celor mai perfizi și mai dați dracului oameni. Iar faptul că acum cretinii ăștia o aclamau era dovada clară. Se uită la ea - mergea la pas pe calul ei negru, cu părul negru răvășit de adierea vântului. Avusese dreptate în toate privințele. Mai mult sau mai puțin.

Iar el avea de gând s-o omoare pentru că se regulase cu altcineva.

Se gândea s-o înjunghie, s-o străpungă cu sabia, s-o ciopârțească în zeci de moduri diferite. Se gândea la cicatricele

de pe coastele ei și la cum își va implânta ușor cuțitul printre ele. Se gândea la cicatricele de pe gât și la cât de bine i se vor potrivi pe ele mâinile lui atunci când o va sugruma. I se părea un lucru bun să fie atât de aproape de ea o ultimă oară. Cât de ciudat i se părea că-i salvase de atâtea ori viața, și-o riscase pe a lui ca să i-o salveze și acum se gândea cum s-o ucidă. Uite că Sângerosul Nouă avusese dreptate atunci când îi spusese că dragostea și ura sunt cele două fețe ale aceluiași cuțit.

Fiori cunoștea o sută de moduri prin care ar fi putut omorî o femeie. Când și unde să o facă - asta era problema. Acum Monza era tot timpul cu ochii în patru, așteptându-se la tentative de asasinat. Poate că nu din partea lui, dar erau mulți cei care-i doreau moartea. Și Rogont era conștient de asta și o păzea cum își păzește avarul comoara. A avut nevoie de ea ca să-i atragă de partea lui pe toți oamenii ăștia și a înconjurat-o cu gărzi. Așa că Fiori va trebui să mai aștepte și să-și aleagă bine momentul când va acționa. Dar avea răbdare. Așa cum spunea Carlot. Nimic bun nu se face... în pripă.

— Stai mai aproape de ea.

— Ce?

Nimeni altul decât Marele Duce Rogont, apărut pe neașteptate lângă el. Fiori abia se stăpâni să nu-i strivească cu pumnul mutra aia arătoasă și batjocoritoare.

— Orso încă mai are prieteni pe aici, spuse Rogont, privind agitat prin mulțime. Agenți. Asasini. Sunt pericole pretutindeni.

— Pericole? Dar toată lumea pare atât de fericită.

— Încerci să faci pe spiritualul?

— Nici n-aș ști de unde să încep.

Chipul lui Fiori era atât de inexpresiv, că ducele nu-și putu da seama dacă nordicul îl lua peste picior sau nu.

— Stai lângă ea! Se presupune că ești garda ei de corp!

— Știu și singur ce sunt, zise Fiori, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Nu-ți face griji în privința asta.

Își înfipse pintenii în burta calului și îl îndemnă înainte. Mai aproape de Monza, așa cum i se ordonase. Atât de aproape că-i vedea maxilarele încleștate. Atât de aproape că i-ar fi putut despica țeasta cu o singură lovitură de bardă.

— Știu și singur ce sunt, repetă el în șoaptă.

Nu era vreun monstru. Pur și simplu se săturase.

Drumul în triumf pe străzile orașului luă sfârșit în piața din fața străvechii clădiri a Senatului. Acoperișul impunătoarei construcții se dărâmase cu câteva secole în urmă, treptele din marmură erau crăpate și din crăpăturile alea răsăriseră o mulțime de buruieni. Din chipurile cioplite ale unor zei demult uitați, cioplite pe frontonul uriaș, nu mai rămăseseră decât niște bile fără trăsături, pe care stăteau legiuni de pescăruși guralivi. Cele zece coloane masive pe care se sprijinea frontonul păreau îngrijorător de descentrate, pe lângă faptul că erau mânjite cu găinaț și acoperite cu bucăți de afișe vechi. Dar relicva aceasta impunătoare, mai înaltă decât clădirile meschine din jur, continua să simbolizeze gloria pierdută a Noului Imperiu.

Deasupra treptelor era o platformă din blocuri de piatră. Într-un colț al ei se afla statuia erodată de vreme a lui Scarpius - de patru ori mai înaltă decât un om normal - oferind speranță lumii. Mâna întinsă fusese ruptă de la încheietură în urmă cu câteva sute de ani și nimeni nu se deranjase încă s-o înlocuiască. Și când te gândești că era vorba despre cea mai remarcabilă sculptură din întreaga Styrie! Pe trepte, în fața statuii și în dreptul coloanelor stăteau aliniați ostași din regimentul de gardă. Pe tunici purtau crucea Talinsului, dar Monza știa că erau oamenii lui Rogont. Poate că acum Styria ar fi trebuit să fie o familie mare și fericită, dar soldații în uniformele albastre ale Ospriei nu ar fi fost bine primiți aici.

Coborî de pe cal, străbătu cu pași mari poteca îngustă din mijlocul mulțimii. Oamenii se îmbrânceau să vadă mai bine peste umerii gărzilor, îi strigau numele, o implorau să-i binecuvânteze. De parcă atingerea ei le-ar fi fost de vreun folos. Deocamdată nu ajutase pe nimeni. Privea doar înainte, mereu înainte. O dureau fălcile de cât de tare și le încleștase. Aștepta ca, dintr-o clipă în alta, s-o lovească sabia sau săgeata care îi va pune capăt vieții. Ar fi ucis cu dragă inimă doar ca să simtă din nou dulcea uitare a fumului de pleavă de mac, dar încerca să reducă și crimele, și fumatul.

Începu să urce treptele pe sub ochii acoperiți de licheni ai lui Scarpius, care păreau a spune *oare n-au găsit pe nimeni mai bun decât târfa asta?* Platforma monstruoasă se întindea în spatele lui și Monza se întrebă dacă nu cumva sutele de tone de piatră sprijinite pe coloanele alea nu își vor alege fix acel moment ca să se dărâme și să radă de pe fața pământului toată

conducerea Styriei, cu ea cu tot. Și era o parte a sufletului ei care chiar spera să se întâmple așa, ca să-i curme suferința o dată pentru totdeauna.

Mai mulți dintre cetățenii de frunte ai orașului - adică cei mai necinstiți și mai lacomi - se strânseseră în mijlocul platformei și acum își frângeau neliniștiți mâinile și transpirau din belșug în straiele lor scumpe și se uitau la ea ca niște gâște la un castron cu firimituri de pâine. Se închinară în fața ei și a lui Rogont, bâțâind la unison din capete, într-o manieră care demonstra că plecăciunea aceasta fusese exersată îndelung. Iar asta parcă o irită și mai mult.

— Ridicați-vă! mârâi ea.

Rogont întinse mâna.

— Unde-i diadema? strigă el, pocnind din degete. Diadema, diadema!

Cetățeanul aflat în fața grupului părea o caricatură proastă a înțelepciunii - nas coroiat, barbă ca zăpada, o pălărie din fetru verde de forma unui țucal cu susul în jos și o voce spartă.

— Doamnă, numele meu este Rubine și am fost desemnat să vorbesc în numele cetățenilor.

— Eu sunt Scavier.

Adică o femeie durdulie, al cărei corsaj azuriu nu reușea să acopere decolteul imens.

— Și eu sunt Grulo.

Un bărbat înalt și slab, chel ca o bucă, aproape împingând-o pe Scavier la o parte.

— Doi dintre cei mai importanți negustori ai orașului nostru, explică Rubine.

Informație care îl lăsă complet rece pe Rogont.

— Așa, și?

— Și, cu permisiunea Excelenței Voastre, speram să putem discuta anumite detalii ale înțelegerii…

— Da? Să v-aud!

— În privința titlului, sperăm să putem evita orice referiri la nobilime. Deoarece titlul de Mare Ducesă amintește de tirania lui Orso.

— Sperăm… îndrăzni Grulo, fluturând un deget împodobit cu un inel vulgar, să găsim ceva care să reflecte mandatul oamenilor de rând.

Rogont se strâmbă spre Monza, de parcă vorbele „oameni de

rând” miroseau a rahat.

— Mandat?

— Poate Președinte Ales? sugeră Scavier. Prim Cetățean?

— La urma urmei, adăugă Rubine, fostul Mare Duce încă mai este… în viață.

Rogont scrâșni din dinți.

— Este asediat la nici patruzeci de kilometri distanță de aici. În Fontezarmo, unde s-a ascuns ca un șobolan în gaura lui! Este doar o chestiune de timp până va fi judecat pentru fărădelegile comise.

— Dar înțelegeți că legalizarea unui nou conducător poate fi dificilă…

— Legalizarea? șuieră furios Rogont. Foarte curând voi deveni Rege al Styriei și insist ca Marea Ducesă de Talins să fie prezentă la încoronarea mea! Voi fi rege, ce nu înțelegeți? Cu legalizările își bat capul alții!

— Dar, Excelența Voastră, ar putea să nu pară potrivit…

În ciuda reputației sale, Rogont își pierdea cam repede răbdarea în ultima vreme.

— Cât de potrivit ar fi dacă, de exemplu, mi-ar veni ideea să te spânzur? Aici. Acum. Împreună cu toți ceilalți ticăloși nerecunoscători din oraș? Și o să puteți discuta despre legalizări în vreme ce atârnați în ștreang.

Amenințarea pluti printre ei câteva momente lungi și jenante. Mult prea conștientă de mulțimea de ochi fixați asupra ei, Monza se aplecă spre Rogont.

— Avem nevoie doar de un mic consens, nu-i așa? Mă tem că atârnatul în ștreang ar transmite un mesaj nepotrivit. Haide să terminăm aici. Și după aia o să ne odihnim toți într-o cameră întunecată și răcoroasă.

Grulo își drese prudent glasul.

— Firește.

— Atâta vorbărie ca să ajungem înapoi de unde am plecat! se răsti Rogont. Dați-mi afurisita aia de diademă!

Scavier îi întinse un cerc subțire din aur. Monza se întoarse încet cu fața la mulțime.

— Locuitori ai Styriei! urlă Rogont din spatele ei. V-o prezint pe Marea Ducesă Monzcarro de Talins!

Și îi potrivi diadema pe cap.

Iată cum a ajuns Monza pe culmile amețitoare ale puterii.

Se iscă un foșnet prelung, când toți oamenii îngenunchează înaintea ei. Atât de adâncă era liniștea din piață, că se auzeau păsările dând din aripi și cârâind pe fronton. Atât de adâncă era liniștea aia, că se auzeau și zgomotele moi făcute de găinațurile care cădeau nu prea departe de Monza, acoperind pietrele antice cu pete albe și negre și cenușii.

— Ce mai așteaptă? murmură ea spre Rogont, încercând din răsputeri să nu-și miște buzele.

— Câteva cuvinte.

— De la mine?

— Păi, de la cine altcineva?

O cuprinse o groază năucitoare. Probabil că în fața ei se aflau aproximativ cinci mii de oameni. Dar își spuse că ar transmite un mesaj prost dacă ar fugi speriată de pe platformă. Așa că făcu un pas înainte, cel mai dificil pas pe care îl făcuse ea vreodată, luptându-se să-și pună ordine în gândurile-i zăpăcite, să găsească cuvintele potrivite în fracțiunea de secundă pe care o avea la dispoziție. Trecu prin umbra uriașă a lui Scarpius și ieși la lumina zilei, unde o așteptau o mare de chipuri ridicate spre ea, cu ochii mari și plini de speranță. Bolboroselile deveniră șoapte tulburate. Șoaptele deveniră o tăcere sinistră. Deschise gura, fără să aibă habar ce-i va ieși din ea.

— Niciodată nu m-am…

Vocea ei semăna cu un guițat. Se opri ca să tușească, scuipă flegma peste umăr și abia atunci își dădu seama că tocmai ce comisese un gest necuviincios.

— Niciodată nu m-am priceput la discursuri!

Asta era limpede.

— Prefer să acționez, nu să vorbesc! Probabil din cauză că am crescut la țară. Mai întâi ne ocupăm de Orso! Ne descotorosim de ticălosul ăla. Apoi… în fine… se va termina cu războiul.

Printre oamenii îngenuncheați trecu un foșnet straniu. Nu zâmbeau, dar unii aveau privirile încețoșate, alții dădeau din capete. Monza descoperi surprinsă că ceva foarte asemănător cu dorul începuse să-i ardă în piept. Până acum nu se gândise la sfârșitul războiului. Nu prea știa să facă altceva.

— Pace!

Și șoapta aceea nerăbdătoare se rostogoli din nou prin piață.

— Vom avea un rege. Iar întreaga Styrie va merge într-o singură direcție. Vom pune capăt Anilor de Sânge.

Își aduse aminte de unduirea holdelor de grâu în adierea vântului.

— Poate vom începe să ne cultivăm pământurile. Nu vă pot promite o lume mai bună pentru că lumea este ce este.

Privi stingherită în jos, își mișcă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Însă vă pot promite că voi face tot ce îmi stă în putință în privința asta. Haideți deocamdată să ne propunem să trăim toți mai bine și vom vedea cum ne vom descurca.

Surprinse privirea înlăcrimată de emoție a unui bătrân, buzele lui tremurânde, pălăria lipită de piept.

— Atâta tot! încheie ea răstit.

Orice persoană normală la cap s-ar fi îmbrăcat mai subțire pe o asemenea zăpușeală, numai că Murcatto, cu obișnuitu-i spirit de contradicție, preferase să poarte o armură întreagă și, după cum s-a dovedit, ridicol de înzorzonată. Prin urmare, unica opțiune care-i mai rămăsese lui Morveer, era să țintească în fața ei descoperită. Cu toate acestea, o țintă mai mică reprezenta o provocare mult mai mare și mai aducătoare de satisfacții unui ochitor de talentul lui sublim.

Spre disperarea lui, ea s-a mișcat fix la momentul crucial. A coborât privirea spre platformă și săgeata a ratat-o la mustață, înfigându-se în una dintre coloanele Senatului din spatele ei.

— La naiba! șuieră el, printre dinții încleștați în jurul țevii, și scotoci prin buzunar după o altă săgeată.

Și, în rând cu toate ghinioanele care-l chinuiseră pe Morveer încă din fașă, chiar atunci când și-a lipit iar buzele de țeavă, Murcatto și-a încheiat incompetenta-i cuvântare cu un „Atâta tot!” aruncat într-o doară. Gloata a izbucnit în aplauze frenetice, iar cotul lui a fost izbit de mâinile unui țărănoi entuziast de lângă ușa unde se ascunsese el.

Proiectilul otrăvitor a trecut cu mult pe lângă țintă și a dispărut în buluceala de lângă platformă. Individul ale cărui gesturi ample fuseseră răspunzătoare pentru eșecul său privi în jur, strâmbându-și bănuitor mutra lătăreață și unsuroasă. Avea aspect de uvrier, cu mâinile ca niște butuci, cu ochi porcini, în care abia dacă pâlpâia flacăra debilă a intelectului omenesc.

— Hei, ce…

Al dracului proletariat care-i zădărnicise atacul!

— *Profundele* mele regrete, dar v-aș putea ruga să țineți asta o clipă?

— Hî?

Omul privea nedumerit la țeava pe care i-o îndesa Morveer în mâinile lui bătătorite.

— Au!

Când meșterul otrăvurilor îl înțepă în încheietură cu acul.

— Ce naiba?

— Vă mulțumesc din tot *sufletul.*

Morveer își recuperă țeava și o ascunse, împreună cu acul, într-unul dintre miile de buzunare secrete ale hainei sale. Cei mai mulți oameni au nevoie de timp îndelungat ca să se scandalizeze, făcând-o de obicei în urma unui șir previzibil de amenințări, insulte, gesturi, îmbrânceli și așa mai departe. Le este complet străină noțiunea de reacție instantanee. Așa că abia acum aplaudacul părea cât de cât supărat.

— I-auzi!

Și îl înșfăcă pe Morveer de rever.

— I-au…

Și ochii lui căpătară o expresie pierdută. Se clătină, clipi des, îi căzu limba din gură. Morveer îl apucă de la subraț, icni când omul se lăsă cu toată greutatea peste el și reuși să-l întindă la pământ, cu prețul unui junghi dureros în șale.

— I s-o făcut rău? mârâi cineva.

Morveer ridică privirea și văzu cum se încruntă la el vreo șase bărbați identici cu victima lui.

— Prea multă bere! răcni Morveer ca să se facă auzit în tot vacarmul acela. Tovarășul meu este în stare de ebrietate!

— Ebri-și mai cum? zise unul.

— Adică-i beat! explică Morveer, cu aerul că le împărtășește un secret. Era atât de mândru, *atât* de mândru că faimoasa Șerpoaică din Talins ne va călăuzi destinele. Ca noi toți, nu-i așa?

— Așa-i, murmură unul, complet zăpăcit de cap, dar parțial calmat. Sigur.

Și, în mormăiturile de aprobare ale confraților săi din același ordin al primatelor, încheie pe un ton prea puțin convingător:

— Murcatto!

— Una de-a noastră, din popor! strigă altul, scuturând pumnul în aer.

— O, *absolut,* Murcatto! Libertate! Speranță! Izbăvire de prostia crâncenă! Haide, amice!

Și, gemând din cauza efortului, Morveer îl trase pe uriașul individ, devenit între timp un uriaș cadavru, în umbrele din intrândul ușii. Se îndreptă de mijloc strâmbându-se de durere. Apoi, văzând că ceilalți nu-l mai bagă în seamă, se strecură prin mulțime. Pur și simplu clocotea de ură. Era de-a dreptul de nesuportat faptul că imbecilii ăștia o aclamau cu atâta entuziasm pe cea care, departe de a fi una de-ai lor, se născuse în niște tufe de la marginea teritoriului talinez, unde granița era extrem de flexibilă. O țărancă hoață și fără scrupule. O complotistă și o mincinoasă. O seducătoare de ucenice și o criminală în masă. O desfrânată mult prea zgomotoasă, fără pic de conștiință, pe care o recomandau pentru înalta poziție doar comportamentul posac, cele câteva victorii obținute împotriva unui inamic absolut incompetent, predilecția pentru bătaie, o cădere de pe munte și șansa de a avea un chip foarte atrăgător.

Și se văzu încă o dată nevoit să reflecteze, așa cum o făcea adesea, că viața era incomparabil mai ușoară pentru cei frumușei.

Pielea ursului din pădure

Multe se schimbaseră de ultima dată când urcase Monza coasta muntelui spre Fontezarmo, râzând împreună cu fratele ei. Greu de imaginat că nu trecuse decât un an de atunci. Cel mai negru, mai nebun, mai sângeros an din viața ei. Un an în care trecuse de la stadiul de moartă la cel de ducesă și în care ar putea foarte bine să revină de unde a plecat.

Spre deosebire de data trecută, acum soarele apunea în spatele lor. De-a dreapta și de-a stânga potecii șerpuite, oamenii ridicaseră corturi oriunde găsiseră o bucată de teren plat. Și acum stăteau în jurul focurilor de tabără bând, mâncând, cârpindu-și cizmele, uitându-se cu ochii goi la Monza care trecea călare pe lângă ei.

Nici vorbă de gardă de onoare acum un an, iar astăzi doisprezece dintre cei mai buni oameni ai lui Rogont o urmau pretutindeni, însuflețiți ca niște cățeluși. Mare minune că nu dădeau și buzna la latrină după ea. Ultimul lucru de care avea

nevoie viitorul rege era ca Monza să fie aruncată din nou de pe munte. Cel puțin, nu înainte de a-l ajuta să capete coroana. Cu douăsprezece luni în urmă îl ajutase pe Orso să pună mâna pe aceeași coroană, pe când Rogont era unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai ei. Derapase cam mult în astea patru anotimpuri, deși se lăuda cu consecvența ei.

Acum un an îl avusese alături pe Benna. Acum îl avea pe Fiori. Adică nici pomeneală de conversație, cu atât mai puțin glume și râsete. Chipul lui era doar un contur întunecat, pe care lucea doar bila din ochiul mort, reflectând ultima rază de lumină a zilei. Știa că nu vede nimic cu el, dar tot avea senzația că-l ține în permanență ațintit asupra ei. Și chiar dacă acum abia îi mai adresa câte un cuvânt, parcă-l auzea mereu spunându-i *Tu trebuia să fii în locul meu.*

Pe culme ardeau focurile. Puncte de lumină pe versanți, văpăi galbene în spatele zidurilor și turnurilor întunecate, fuioare de fum desenate pe cerul frumos al înserării. Drumul mai coti o ultimă dată, apoi se termină la o baricadă făcută din trei căruțe răsturnate. Acolo, așezat pe un scaun pliant în fața focului, era Victus, cu colecția de lanțuri furate atârnată de gât. Îi rânji când o văzu că trage de hățuri și făcu o plecăciune grotescă.

— Marea Ducesă de Talins aici, în umila noastră tabără! Ne-am făcut de ocară, Excelența Voastră! Dacă am fi avut ceva mai multă vreme ca să ne pregătim pentru regeasca voastră vizită, am fi găsit unde să aruncăm toată mizeria asta.

Și deschise larg brațele, arătând la noroiul tulbure, stâncile goale, bucățile de lăzi și căruțe împrăștiate pe costișa muntelui.

— Victus. Întrupare a spiritului de mercenar, spuse ea încercând să-și mascheze durerea din corp atunci când coborî de pe cal. Lacom ca o rață, brav ca un gugușstiuc, loial ca un cuc.

— Mi-am modelat personalitatea după exemplul celor mai nobile păsări. Mă tem că trebuie să-ți lași aici caii, pentru că vom merge prin tranșee. Ducele Orso este o gazdă extrem de ingrată și s-a apucat să tragă cu catapulta în oaspeții care-și fac apariția.

Șterse de praf scaunul de pe care tocmai se ridicase și i-l arătă cu un deget care abia dacă se vedea prin atâtea inele.

— Sau să-i pun pe flăcăi să te care?

— Merg singură.

Victus îi mai aruncă un zâmbet batjocoritor.

— Mă gândeam că o să te nărăvești la mătăsuri acum, că ai rangul ăsta înalt.

— Nu hainele îl fac pe om, Victus, rânji ea deopotrivă de batjocoritor spre toate giuvaierurile lui. Un căcat rămâne tot un căcat, oricât de mult aur pui pe el.

— Of, ce dor ne-a fost de tine, Murcatto! Urmează-mă!

— Voi rămâneți aici, se răsti ea la ostașii lui Rogont.

Avea senzația că dă dovadă de slăbiciune având-o tot timpul în spate, că arată că ar avea nevoie să fie apărată.

Sergentul tresări neplăcut surprins.

— Dar Excelența Sa ne-a ordonat…

— Mă piș pe Excelența Sa! Rămâneți aici!

Coborî niște trepte făcute din lăzi vechi și ajunse pe coastă. Fiori mergea alături de ea. Tranșeele nu se deosebeau prea mult de cele pe care le săpaseră cu ani în urmă în jurul cetății Muris - cu ziduri din pământ bătătorit, întărit cu bucăți de lemn și mirosind de asemenea a vomă, mucegai, noroi și plictiseală. Tranșee la fel cu acelea în care trăiseră ei ca șobolanii vreme de aproape șase luni. Și unde începuseră să-i putrezească picioarele și pe Benna îl apucase o diaree atât de urâtă, că își pierduse un sfert din kilograme și tot simțul umorului. Acum i se păru că recunoaște câteva chipuri - veterani, aflați de ani buni în brigada celor O Mie de Săbii. Le făcu semn din cap, salutându-i ca pe vremea când ea era comandanta lor, iar ei îi răspunseră la salut.

— Ești sigur că Orso e înăuntru? îl întrebă ea pe Victus.

— O, suntem foarte siguri. Cosca a vorbit cu el în prima zi.

Pe Monza n-o încântă prea mult vestea asta. Când Cosca se apuca să stea de vorbă cu un dușman, de obicei ajungea și mai bogat și trecea în cealaltă tabără.

— Ce-au avut să-și spună ticăloșii ăștia doi?

— Întreabă-l pe Cosca.

— Am să-l întreb.

— Castelul este împresurat, nu-ți face griji. Tranșeele sunt săpate pe trei laturi, spuse Victus, lovind cu palma în peretele de pământ. La un lucru se pricepe foarte bine mercenarul - să-și sape o groapă bună în care să se ascundă. Plus oameni de pază în pădure și la baza stâncii.

Aceeași pădure unde Monza se rostogolise de pe munte,

făcută terci și gemând ca morții din iad.

— Plus grupuri mari formate din cei mai buni soldați ai Styriei. Osprieni, sipanezi, affoieni. Toți chitiți să-l vadă mort pe fostul nostru patron. Nici măcar un șobolan nu iese de acolo fără permisiunea noastră. Dar, dacă Orso ar fi vrut să fugă, ar fi putut s-o facă acum câteva săptămâni. Și uite că n-a fugit. Tu îl cunoști mai bine decât oricine, nu-i așa? Și crezi că ar încerca să fugă acum?

— Nu, recunoscu Monza.

Orso mai degrabă ar fi murit decât să fugă, iar ei asta îi convenea de minune.

— Și cum te gândești să intrăm?

— Cine i-a făcut palatul ăsta știa ceva meserie. Terenul din jurul curții interioare este prea abrupt ca să putem încerca pe acolo.

— Asta ți-o puteam spune și eu. Latura nordică a curții exterioare este cea mai bună pentru un atac.

— Exact așa ne-am gândit și noi, dar e mare distanță între a gândi și a face, mai cu seamă când este vorba despre niște ziduri atât de înalte. Deocamdată nu ne-a venit nicio idee.

Victus se cățără pe o ladă și-i făcu semn să se urce lângă el. Pe sub streașina din nuiele împletite și dincolo de un rând de țepușe cu vârfurile în sus, se vedea colțul fortăreței. Unul dintre turnuri ardea, iar din acoperiș nu-i rămăsese decât o piramidă de grinzi goale, cuprinse de flăcări din care se înălța fumul negru spre cerul senin al serii.

— Noi am dat foc turnului ăla, spuse mândru mercenarul. Cu o catapultă.

— Splendid! Acum putem pleca acasă.

— Da’ e ceva, nu crezi?

Îi conduse printr-un adăpost lung, cu miros de igrasie și sudoare acră, unde sforăiau mai mulți bărbați culcați pe mormane de paie.

— Războaiele nu sunt câștigate printr-o singură acțiune de amploare, zise el, declamând ca un cabotin, ci prin mai multe ocazii mărunte. Nu așa ne ziceai tu mereu? Ale cui sunt vorbele astea? Ale lui Salicus?

— Stolicus, prostule!

— Un cretin mort. Cosca are un plan, dar o să ți-l spună el. Știi că moșului îi place să se dea în spectacol.

Victus se opri la intersecția dintre patru tranșee, sub un acoperiș din pânză groasă și luminată de o singură torță tristă.

— Căpitanul-general a zis c-o să vină și el. Făceți-vă comozi cât îl așteptați.

Adică în noroi.

— Mai doriți ceva, Excelența Voastră?

— Un singur lucru.

Victus tresări puternic atunci când Monza îl scuipă în ochi.

— Asta-i din partea lui Benna, trădător scârbavnic ce ești!

Victus își șterse fața, îi aruncă o privire vicleană lui Fiori, apoi se uită din nou la ea.

— N-am făcut nimic din ce n-ai fi făcut și tu. Și cu siguranță nimic din ce n-ar fi făcut frate-tău. Așa v-ați purtat amândoi cu Cosca, iar tu îi datorai mai multe decât îți datoram eu ție…

— Tocmai ăsta e motivul pentru care acum îți ștergi o flegmă de pe mutră și nu încerci să-ți ții mațele înăuntru.

— Te-ai gândit vreodată că poate tu ești de vină pentru tot ce ți s-a întâmplat? Ambițiile nemăsurate presupun riscuri nemăsurate. Noi doar ne-am lăsat duși de val…

Fiori făcu un pas spre el.

— Atunci lasă-te dus și acuma, înainte să-ți retez beregata!

Monza îi văzu cuțitul din mână. Cuțitul pe care i-l dăduse ea atunci când se cunoscuseră.

— Hei! Ușurel, uriașule! exclamă Victus ridicând mâinile grele de atâtea inele. Plec, n-ai nicio grijă.

Se întoarse și se îndepărtă de ei, cu un aer afectat. Nu înainte însă de a le arăta cu degetul peste umăr.

— N-are rost să vă enervați din toate nimicurile. Așa se lasă doar cu vărsare de sânge, credeți-mă!

Monzei nu-i era greu să-l creadă. Orice făcea, tot la vărsare de sânge se ajungea. Își dădu seama că rămăsese singură cu Fiori, situație pe care o evitase din răsputeri în ultimele săptămâni. Știa că ar trebui să spună ceva, să dea cărțile pe față. Da, au avut probleme, însă el era bărbatul ei, nu Rogont. Poate că va mai avea nevoie de cineva care să-i salveze viața în zilele ce vor veni, iar Fiori nu era deloc un monstru, indiferent cum arăta.

— Fiori!

Se întoarse cu fața la ea. Încă mai strângea cuțitul în pumn, iar flacăra debilă a torței se reflecta și în lama lui, și în ochiul din

oțel.

— Ascultă...

— Monza! Ai sosit!

Era Cosca, ivit din tranșee. Ținea brațele larg deschise spre ei.

— Și nordicul meu preferat!

Prefăcându-se că nu vede cuțitul, scutură entuziast mâna liberă a lui Fiori. Apoi o apucă de umeri pe Monza și o pupă zgomotos pe ambii obraji.

— N-am avut ocazia să te felicit pentru discursul ținut. Auzi, „am crescut la țară”! Foarte bună tușă. Plină de modestie. Și cuvintele alea despre pace? Din partea ta? Parcă vedeam un fermier care spune că-și dorește seceta. L-ai emoționat chiar și pe cinicul ăla bătrân care-mi sălășluiește în suflet.

— Du-te dracului, moșule!

Cosca ridică din sprâncene.

— Uite că poți să spui ce trebuie...

— Unora nu le place să audă ce trebuie, șopti gros Fiori, punându-și la loc cuțitul. N-ai învățat încă?

— Omul învață în fiecare zi din viața lui. Pe aici, camarazi! Drept înainte și vom ajunge în locul de unde se vede cel mai bine atacul.

— Ataci? Acum?

— Am încercat pe lumină. N-a mers.

Ceea ce nu însemna că pe întuneric va merge. În tranșeele de alături zăceau răniții - strâmbături, gemete, bandaje însângerate.

— Dar unde este nobilul meu patron, Excelența Sa Ducele Rogont?

— În Talins, răspunse Monza.

Scuipă în țărână. Era berechet aici - să tot scuipe.

— Se pregătește de încoronare.

— Așa repede? Presupun că știe că Orso încă trăiește. Și totul arată că va mai trăi ceva vreme de acum încolo. Nu se zice că nu trebuie să te apuci să vinzi pielea ursului înainte de a-l jupui?

— I-am zis și eu asta. De mai multe ori.

— Nu mai spune? Șerpoaica din Talins îl sfătuiește pe Ducele Tergiversărilor să fie prudent. Dulce ironie!

— N-am făcut nicio scofală. A adunat în clădirea Senatului toți tâmplarii, croitorii și bijutierii din oraș ca să pregătească

ceremonia.

— Ești convinsă că n-o să cadă căsoaia aia peste el?

— Nu putem decât să sperăm, mormăi Fiori.

— Se pare că vrea să reînvie măreţul trecut imperial al Styriei, spuse Monza.

— Ori asta, ori rușinea de a fi eșuat în încercarea de reunificare, pufni Cosca.

— Și asta i-am zis. De mai multe ori.

— Te-a ignorat?

— Am început să mă obișnuiesc.

— Ah, câtă vanitate! Ca individ care a suferit multă vreme de boala asta, sunt capabil să recunosc imediat simptomele.

— Atunci o să-ţi placă și ce-ţi voi spune acum, zise Monza, neputând să-și stăpânească un rânjet batjocoritor. Vrea să cumpere din îndepărtatul Thond o mie de păsări cântătoare de culoare albă.

— Numai o mie?

— Cică ar fi simbolul păcii. Li se va da drumul peste oameni atunci când Rogont se va ridica să li se adreseze în noua lui calitate de Rege al Styriei. Iar susţinătorii lui din întreg Cercul Lumii - conţi, duci, prinţi, ba am auzit că până și zeul ăla al blestemaţilor de gurkieni, îi vor aplauda frenetic părerea asta excelentă despre sine și se vor călca în picioare ca să-i lângă curu' ăla gras.

Cosca încreţi iar fruntea.

— Sesizez oare o răceală a relaţiilor dintre Talins și Ospria?

— Nu știu ce au coroanele astea de le iau minţile bărbaţilor.

— Să înţeleg că și asta i-ai zis?

— Până a început să mă doară în gât. Dar, ce să vezi? Nici nu vrea să audă.

— Pare un eveniment impresionant. Păcat că n-am să fiu și eu acolo.

Monza se încruntă.

— N-ai să fii?

— Eu? Nu, nu, nu. Prezenţa mea n-ar fi oportună. Au apărut îngrijorări cu privire la o afacere dubioasă încheiată pentru ducatul Visserine, dacă poţi crede una ca asta.

— Niciodată.

— Cine știe cum au apărut zvonurile astea trase de păr? Plus că trebuie să-i ţină cineva de urât ducelui Orso.

Monza își plimbă limba prin gură și mai scuipă o dată.

— Am auzit că deja ați început să stați la palavre.

— Vorbim vrute și nevrute. Despre vreme, vinuri, femei, declinul lui iminent... știi tu. Mi-a zis c-o să-mi taie capul. I-am răspuns că-i pot înțelege entuziasmul, deoarece și mie mi se pare extrem de util capul ăsta al meu. Tot timpul discuției eu am fost ferm, chiar dacă am mai glumit, în timp ce el a fost cam arțăgos... cu toată sinceritatea ți-o spun. Probabil că l-o fi întors pe dos asediul ăsta.

— Deci nu ți-a cerut să treci de partea lui?

— Poate că ăsta ar fi fost subiectul următor, dar am fost puțin întrerupți de o salvă de săgeți, urmată de un atac - din păcate nereușit - asupra zidurilor. Poate că va pomeni despre asta data viitoare când mă va invita la ceai.

Intrară într-un adăpost cu tavanul din scânduri, dar prea scund pentru un stat de om. De peretele din dreapta erau sprijinite niște scări, pregătite pentru mercenarii care urmau să ia parte la atac. Vreo șaizeci de oameni stăteau acolo în genunchi, pregătindu-se de luptă. Cosca se aplecă printre ei și-i bătu cu prietenie pe spinări.

— Victorie, băieți, victorie și o răsplată frumușică!

În semn de aprobare, ei se apucară să lovească cu săbiile în scuturi, în coifuri, în platoșe. Rânjete lacome se lăbărțaseră pe chipurile lor încruntate.

— Generalul!

— Căpitanul-general!

— Cosca!

— Băieți, băieți, chicoti el, înghiontind umeri, strângând mâini, împărțind saluturi lenease.

Toate acestea fiind gesturi diferite de stilul ei de comandă așa cum cerul este diferit de pământ. Ea fusese nevoită să se prefacă rece, dură, inabordabilă, ca să se bucure de oarece respect. O femeie nu-și poate permite luxul de a se purta prietenește cu bărbații din subordine. Îl lăsase pe Benna să râdă și pentru ea. Probabil din cauza asta nu se mai râdea atât de mult pe lume de când îl omorâse Orso.

— Acolo sus e bârlogul meu, le zise Cosca, urcând scara și intrând într-un fel de baracă făcută din bușteni groși și luminată de două lămpi modeste.

Prin deschizătura dintr-un perete se vedea soarele la apus,

aruncându-și ultimele priviri înflăcărate peste ținutul întunecat de la vest. Geamurile înguste dădeau spre fortăreață. Un colț era ocupat de o stivă de lăzi, iar în colțul opus se afla scaunul căpitanului-general. Pe măsuța de lângă el era un talmeș-balmeș din cărți de joc, dulciuri pe jumătate mâncate și sticle de diverse culori și capacități.

— Cum merge lupta?

Prietenosul stătea pe jos, cu picioarele încrucișate și zarurile între genunchi.

— Merge.

Monza se apropie de unul dintre geamuri. Se făcuse noapte și abia dacă reușea să vadă ce se întâmpla afară. Poate un indiciu al atacului în desfășurare era licărirea de la meterezele îndepărtate, sau poate sclipirea stranie a armelor în lumina focurilor de pe stânci. Dar zgomotele luptei ajungeau până la ea. Țipete vagi, urlete slabe, zăngănit îndepărtat de metale - greu de deslușit în adierea vântului.

Cosca se trânti în scaunul de căpitan-general și își întinse picioarele pe măsuță, făcând să zbârnâie sticlele de acolo.

— Din nou împreună! Toți patru! La fel ca în Casa de Huzur a lui Cardotti! La fel ca în galeria de artă a lui Salier! Fericite vremuri, nu credeți?

Îl întrerupse un șuierat de catapultă și imediat se auzi sfârâitul proiectilului incendiar care trecu pe deasupra lor și se izbi de turnul din față al fortăreței, producând o flacără mare și stârnind un potop de scântei.

— Ești sigur că-i momentul potrivit pentru glume? mormăi Monza.

— Vremurile triste sunt cele mai bune pentru frivolități. Doar nu aprinzi lumânări în mijlocul zilei, nu?

Fiori privea încruntat spre panta care ducea la Fontezarmo.

— Chiar crezi că ai vreo șansă să străpungi zidurile alea?

— Să le străpung? Ai înnebunit? Sunt cele mai trainice ziduri din Styria!

— Atunci de ce...

— Pentru că nu dă bine să stai în fața lor și să nu faci nimic. Ăia dinăuntru au rezerve mari de hrană, apă, arme și, cel mai rău, loialitate. Pot să reziste luni întregi acolo. Timp în care fiica lui Orso, Regina Uniunii, l-ar putea convinge pe îndărătnicul ei soț să trimită ajutoare.

Monza se întrebă dacă ar fi fost alta în cazul în care regele ar fi aflat că soția lui prefera femeile...

— Cum îți poate fi de folos să stai aici și să-ți vezi oamenii căzând de pe un zid? îl întrebă Fiori.

Cosca ridică din umeri.

— Asaltul nostru îi obosește pe apărătorii fortăreței, nu le dă timp de odihnă, îi ține în tensiune și le abate atenția de la alte acțiuni pe care le-am putea întreprinde.

— Cam multe cadavre doar pentru distragerea atenției.

— Sunt absolut necesare pentru așa ceva.

— Cum de reușești să-ți convingi oamenii să urce pe scările alea?

— Prin vechea metodă a lui Sazine.

— Care-i aia?

Monza își aduse aminte mormanele de bani pe care Sazine le arăta băieților noi.

— O mie de mărci primului care ajunge pe metereze, câte o sută fiecăruia dintre cei zece care urcă după el.

— Cu condiția să supraviețuiască pentru a-și putea încasa recompensa, adăugă Cosca. Dacă misiunea se dovedește imposibilă, nimeni nu va primi nimic. Dar dacă reușesc să urce pe ziduri, atunci se poate spune că ai realizat imposibilul la prețul de doar două mii de mărci. Stimulentul ăsta asigură un flux continuu de oameni pe scările de pe ziduri și are avantajul suplimentar de a-i face o secundă mai bogați pe cei mai curajoși oameni din brigadă.

Fiori părea și mai nedumerit.

— De ce?

— Curajul este virtutea celor morți, murmură Monza. Comandantul cu scaun la cap nu trebuie să creadă în cei curajoși.

— Verturio! exclamă Cosca, pocnindu-se peste picior. Cât de mult îi iubesc pe scriitorii care transformă moartea într-o comedie! Curajoșii au și ei foloasele lor, doar că sunt al dracului de imprevizibili. Și dau prea multe bătaie de cap.

— Ca să nu mai spunem că pot deveni potențiali rivali la funcția de comandă.

— Una peste alta, e mai sigur să-i îndepărtezi, spuse Cosca, mimând acțiunea cu un pocnet indiferent din degete. Fricoșii sunt soldați infinit mai buni.

Fiori clătină dezgustat din cap.

— Nu așa se poartă un război, prietene.

— Ziceai că le abați atenția, se răsti Monza.

— Așa am zis.

— De la ce?

Se auzi un șuierat și Monza observă o flacără din colțul ochiului. O secundă mai târziu, fierbințeala ei îi arse obrazul. Se răsuci fulgerător, cu sabia Calvez pe jumătate trasă din teacă. Pe lăzile din spatele lor era Ishri, întinsă leneș ca o mâță bătrână la soare - cu capul dat pe spate și un picior bandajat atârnându-i peste marginea lor.

— Nu ești în stare să saluți? o repezi Monza.

— Și unde ar mai fi distracția?

— Trebuie mereu să răspunzi cu altă întrebare?

Ishri făcu ochii mari și își lipi mâna de pieptul înfășurat în fețe.

— Cine? Eu?

Învârtea între degetul mijlociu și cel mare ceva ca o grăunță mică și neagră. Apoi, cu o precizie aproape supranaturală, o aruncă drept în lampa de lângă Fiori. Aceasta explodă, spărgând abajurul din sticlă și împrăștiind scântei în jur. Nordicul se feri înjurând și scuturându-și umerii de cioburi.

— Sunt oameni care au început să-i zică „zahăr gurkian”, plesni din buze Cosca. Mie mi se pare că sună mai dulce decât „foc gurkian”.

— Două duzini de butoaie, murmură Ishri, prin bunăvoința Profetului Khalul.

Monza se încruntă.

— Se vede treaba că ne îndrăgește destul de mult, chit că nu l-am văzut niciodată.

— Mai mult decât atât... spuse femeia cu pielea neagră și începu să alunece de pe lăzi ca un șarpe, ondulându-și tot trupul, de la umeri la șolduri, de parcă n-ar fi avut niciun os. Îi urăște pe dușmanii voștri.

— Nu-i altă temelie mai bună pentru o alianță decât antipatia față de aceeași persoană, comentă Cosca, urmărindu-i contorsionările cu un amestec de fascinație și silă. A început o nouă eră, prieteni. Pe vremuri aveam nevoie de luni ca să săpăm gropile, să le umplem cu paie și ulei, să le dăm foc, să fugim de acolo ca urmăriți de diavoli... și de cele mai multe ori nici nu reușeam să dărâmăm zidurile. Pe când așa, nu trebuie

decât să faci un puț suficient de adânc, să-l umplem cu zahărul ăsta, să scăpărăm o scânteie și…

— Buuum! intonă Ishri.

— Bang-bang! răspunse Cosca. Se pare că în zilele noastre așa se conduc asediile și cine sunt eu să mă pun de-a curmezișul modei…

Își scutură câteva fire de praf de pe tunica din catifea și continuă:

— Sesaria este un geniu când vine vorba despre plantarea minelor. Știți că el a doborât clopotnița din Glancetta. Puțin cam devreme, ce-i drept, iar dărâmăturile ne-au îngropat niște oameni. V-am zis vreodată că…

— Și după ce dărâmi zidul? îl întrerupse Monza.

— Atunci oamenii noștri vor năvăli prin spărtură, vor copleși apărătorii luați prin surprindere și curtea exterioară va fi a noastră. Iar grădinile ei ne vor oferi o suprafață plană de acțiune, plus suficient spațiu pentru toți. Cucerirea zidului interior va fi o chestiune de rutină, în care ne vom folosi doar de scări, arme și lăcomie. Apoi vom lua cu asalt palatul și… știi și tu… vom acționa în mod tradițional. Eu mă aleg cu aurul și tu cu…

— Răzbunarea.

Monza miji ochii spre conturul neregulat al fortăreței. Acolo se afla Orso. La câteva sute de metri de ea. Poate că de vină erau noaptea, focul, amestecul îmbătător de întuneric și pericol, dar creștea în ea ceva din vechiul entuziasm. Ceva din furia aceea cumplită pe care o simțise când fugise în ploaie din casa hoțului de oase.

— Cât durează până sunt gata explozibilii?

Prietenosul ridică ochii de la zaruri.

— Douăzeci și una de zile și șase ceasuri. În ritmul în care lucrează acum.

— Mare păcat! se bosumflă Ishri. Îmi plac nespus de mult focurile de artificii, însă trebuie să mă întorc în Sud.

— Deja te-ai plictisit de compania noastră? o întrebă Monza.

— Fratele meu a fost ucis, spuse ea pe un ton egal și fără strop de emoție în ochii negri. De o femeie care voia să se răzbune.

Monza o privi pieziș, nereușind să-și dea seama dacă era luată peste picior sau nu.

— Mare prăpăd fac scârbele astea, nu-i așa?

— Dar numai nevinovaților. Fratele meu are noroc, pentru că acum este alături de Dumnezeu. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Restul familiei suferă. De acum încolo va trebui să muncim și mai mult.

Alunecă lin pe scară, cu capul aplecat într-o parte.

— Încercați să rămâneți în viață. Nu vreau ca toată munca mea să fi fost în zadar.

— Exact la munca ta mă voi gândi atunci când voi avea cuțitul la gât.

Doar tăcerea îi răspunse. Ishri se făcuse nevăzută.

— Mi se pare că ai rămas fără oameni curajoși, se auzi vocea dogită a lui Fiori.

Cosca oftă.

— Nici n-am avut prea mulți.

Atacul se încheiase. Monza privi cum cădea și ultima scară sprijinită de zid și, odată cu ea, câteva puncte negre se rostogoliră în jos, pe coasta muntelui.

— Dar nu-ți face griji. Sesaria își vede de treaba lui. Nu mai e mult și Styria va fi unificată.

Scoase o ploscă metalică din buzunarul interior și-i deșurubă dopul.

— Sau lui Orso îi va veni mintea la cap și îmi va face o ofertă care să mă convingă să trec din nou de partea lui.

Monza nu zâmbi. Poate că mercenarul nici nu intenționase asta.

— Ce-ar fi dacă ai încerca să rămâi într-o tabără?

— De ce? se minună Cosca, luând o dușcă și plescăind satisfăcut. Doar este război. Prin urmare, nu există tabere legitime.

Pregătiri

Indiferent de natura unui eveniment, pregătirea lui reprezintă cheia succesului. Vreme de trei săptămâni, orașul Talins s-a pregătit pentru încoronarea Marelui Duce Rogont, iar Morveer, pentru asasinarea lui și a aliaților săi. Atâtea eforturi fuseseră depuse pe ambele planuri încât acum, când în sfârșit a sosit ziua înfăptuirii lor, Morveer parcă regreta că reușita unuia dintre

cele două evenimente însemna eșecul spectaculos al celuilalt.

Acum, adevărul este că deocamdată nici nu prea avusese succes în încercarea de a îndeplini extrem de ambițiosul ordin al ducelui Orso, care-i ceruse să ucidă șase șefi de stat și un căpitan-general. Iar atentatul ratat la viața lui Murcatto, în ziua reîntoarcerii sale triumfale în Talins, a avut drept rezultat doar o durere cumplită de șale și doi țărănoi morți. Însă aceasta a fost doar primul dintr-un șir mai lung de ghinioane.

A reușit să între în atelierul unuia dintre cei mai buni croitori din Talins printr-o fereastră lăsată deschisă în spatele casei și a ascuns un spin veninos de amerind în corsajul rochiei de culoarea smaraldului, pregătită pentru contesa Cotarda de Affoia. Dar - vai! - cunoștințele lui Morveer despre rochii erau destul de limitate. Dacă Day ar fi fost alături de el, i-ar fi putut atrage atenția asupra faptului că veșmântul cu pricina era mult prea larg pentru filiforma lor victimă. Și totuși, la serata din aceeași seară, contesa a apărut îmbrăcată într-o splendidă rochie verde-smarald, care a luat ochii tuturor oaspeților. Spre marea lui supărare, Morveer a aflat puțin mai târziu că și nevasta obeză a unuia dintre negustorii de frunte din Talins își comandase și ea tot o rochie verde și tot la același croitor, însă o indispoziție misterioasă o împiedicase să ia parte la petrecere. Starea i s-a deteriorat cu rapiditate și din nefericire a decedat în câteva ceasuri.

Cinci nopți mai târziu, după o după-amiază incomodă petrecută ascuns într-un morman de cărbuni și respirând printr-un tub, Morveer a reușit să umple cu venin de păianjen stridiile pregătite pentru masa ducelui Lorozio. Dacă Day ar fi fost cu el în bucătăria aceea, poate că i-ar fi sugerat să aleagă un aliment de bază, însă Morveer nu a putut rezista acelei delicatese. Din nefericire, ducele se simțise prea plin după prânzul îmbelșugat și nu mâncase decât o bucățică de pâine. Stridiile au fost servite pisicii, în prezent decedată.

Săptămâna următoare, dându-se din nou drept negustătorul de vinuri din Puranti, Rotsac Reevrom, s-a strecurat într-o adunare prezidată de cancelarul Sotorius de Sipani, unde se discutau taxele comerciale. În timpul mesei, a purtat o discuție animată pe tema strugurilor cu unul dintre consilierii mai în vârstă ai cancelarului și a reușit, spre marea lui satisfacție, să atingă lobul veștejit al urechii lui Sotorius cu soluție de floare-

de-leopard. Extrem de entuziasmat, s-a sprijinit de spătarul scaunului ca să asiste la ce avea să urmeze. Numai că Sotorius a refuzat să moară, ba chiar a dat semne că s-ar fi aflat într-o stare de sănătate de-a dreptul necuviincioasă. Prin urmare, Morveer a fost nevoit să presupună că înaltul demnitar din Sipani respecta o rutină matinală foarte asemănătoare cu a sa și își dobândise imunitatea în fața mai multor substanțe otrăvitoare.

Însă Castor Morveer nu era omul care să se lase descurajat de câteva nereușite. Avusese parte de multe eșecuri la viața lui și nu vedea niciun motiv pentru care să renunțe la lăudabilul său stoicism doar pentru că misiunea părea imposibilă. Deoarece momentul încoronării era acum foarte aproape, a hotărât să se concentreze asupra principalelor ținte: Marele Duce Rogont și amanta lui, atât de detestata fostă patroană a lui Morveer, devenită Mare Ducesă de Talins, Monzcarro Murcatto.

Ar fi fost o minciună grosolană dacă s-ar fi spus că nu s-a făcut tot ce era omenește posibil pentru ca acea ceremonie de încoronare să dăinuiască veșnic în memoria colectivă a Styriei. Clădirile de pe laturile pieței fuseseră zugrăvite. Platforma din piatră de pe care Murcatto își rostise discursul bâlbâit și unde Rogont intenționa să se scalde în adulația supușilor săi, în calitate de Rege al Styriei, fusese acoperit cu plăci noi și strălucitoare de marmură și decorată cu balustrade aurite. Atârnați de funii și pe schelele instalate în fața Senatului, muncitorii împodobeau frontonul cu ghirlande din flori albe și naturale, transformând morocănosul edificiu într-un templu grandios, închinat vanității Marelui Duce de Ospria.

Lucrând într-o solitudine deprimantă, Morveer reușise să facă rost de hainele, cutia cu scule și documentele de identitate ale unui tâmplar nomad, care venise în oraș să-și caute ceva de muncă și, prin urmare, lipsa lui nu avea să fie simțită de nimeni. Ieri, purtând această deghizare ingenioasă, se strecurase în clădirea Senatului ca să studieze scena și să-și facă planul. Și, ca bonus, s-a ocupat și de fixarea unei balustrade cu o îndemânare de-a dreptul remarcabilă, demonstrând că era o mare pierdere pentru meșteșugul acesta. Dar nicio clipă nu a pierdut din vedere faptul că profesiunea lui de bază era crima. Astăzi s-a întors să-și execute cutezătorul plan. Și, cu această ocazie, să-l execute și pe Marele Duce Rogont.

— Salut! mârâi el unuia dintre soldații de pază când intră pe ușile masive împreună cu restul muncitorilor reveniți din pauza de prânz și molfăind neglijent un măr, în maniera posacă pe care o observase la oamenii de rând.

Sigur, prudența se află mereu pe primul loc, dar atunci când vrei să păcălești pe cineva, cele mai multe roade le dă o abordare simplă și plină de încredere. Și iată că nu stârni câtuși de puțin atenția gărzilor - nici a celor de la ușă și nici a celor din capătul vestibulului. Mâncă mărul până la cotor, pe care îl aruncă în trusa cu scule, gândindu-se în treacăt - însă cu infinită nostalgie - cât de mult i-ar fi plăcut lui Day mărul ăla.

Pentru că uriașa cupolă se prăbușise în urmă cu mai multe secole, Senatul avea vedere directă la cer. Trei sferturi din interiorul lui imens era umplut cu rânduri concentrice de scaune, suficiente pentru două mii, sau chiar mai mult, dintre cei mai de vază spectatori din întreaga lume. Fiecare treaptă din marmură era mai scundă decât cea de dinaintea ei, astfel încât formau un fel de aulă, cu un spațiu larg în fața lor, unde senatorii din vechime își ținuseră înălțătoarele lor cuvântări. Acum acolo fusese ridicat un podium din lemn încrustat, pe care era așezat un jilț vulgar din aur, în jurul căruia fuseseră pictate cu migală coronițe aurite din frunze de stejar.

Steaguri uriașe din mătăsuri viu colorate de Suljuk atârnau de-a lungul pereților înalți cam de treizeci de metri, câte unul pentru fiecare cetate însemnată a Styriei. Pe Morveer îl lua cu amețeală numai dacă se gândea la cât costaseră stindardele acelea. La loc de cinste, chiar în spatele podiumului, stătea steagul azuriu al Ospriei, cu turnul cel alb în mijloc, flancat de crucea Talinsului și de scoica cetății Sipani. Așezate simetric în jurul amfiteatrului erau podul din Puranti, stindardul roșu al Affoiei, cele trei albine din Visserine, cele șase inele din Nicante și drapelele uriașe ale orașelor Muris, Etrisani, Etrea, Borletta și Caprile. Se pare că nimeni nu avea să fie exclus din noua ordine, indiferent dacă își doreau sau nu să facă parte din ea.

Peste tot forfoteau bărbați și femei care-și vedeau conștiincioși de treburile lor. Tapițerii aranjau draperiile și miile de perne albe aduse acolo pentru confortul onoraților oaspeți. Tâmplarii tăiau cu fierăstrăul și loveau cu ciocanul în lemnul podiumului. Florarii așterneau un covor de petale albe pe pardoseala imaculată. Cățărați pe scări, lumânărarii își așezau

cu grijă mărfurile din ceară în sutele de candelabre. Toți aceștia erau atent supravegheați de soldații unui regiment de gardă osprian, cu halebardele și armurile lustruite ca niște oglinzi.

Și tocmai Rogont să dorească să fie încoronat aici, în inima Noului Imperiu? Aroganța lui era nemăsurată, iar dacă exista vreo însușire omenească pe care Morveer să nu o poată suporta, atunci aceea era aroganța. La urma urmei, modestia nu costă nimic. Își mască dezgustul profund și coborî nonșalant treptele printre ceilalți meșteșugari, simulând mersul legănat al țărănoiului plin de sine.

În spatele acelei săli enorme, cam la zece metri deasupra pardoselii, erau două balcoane micuțe unde, credea el, stăteau pe vremuri scribii care consemnau dezbaterile din aulă. Acum balcoanele acestea erau decorate cu două portrete imense ale Ducelui Rogont. Într-unul era sobru și viril, cu armură și sabie, într-o atitudine plină de eroism. În celălalt, Excelența Sa se afla într-o dispoziție mai meditativă, îmbrăcat în robă de judecător și ținând în mâini o carte și o busolă. Stăpân peste pace și peste război. Morveer nu-și putu reține un rictus batjocoritor. Chiar acolo, în unul dintre cele două balconașe, era locul cel mai potrivit de unde să tragă o săgeată otrăvită care să-i dezumfle cretinului capul ăla cât o minge și să-i găurească ambițiile incomensurabile. În balcon se ajungea pe o scăriță îngustă, care pornea dintr-o cameră mică și nefolosită acum, dar unde se păstrau consemnările sesiunilor din Senat în timpurile...

Se încruntă. La intrarea în anticameră fusese instalată o ușă grea, din lemn gros de stejar, cu ghinturi din oțel. Și chiar dacă ușa asta era deschisă, lui Morveer nu-i convenea deloc o asemenea schimbare în faza aceasta a planului său. Primul său instinct i-a spus - cum altfel? - să pună prudența pe primul loc și să plece de acolo fără zgomot, la fel cum o mai făcuse adesea când apăreau astfel de modificări neprevăzute. Însă singură prudența nu-i în stare să le asigure oamenilor un loc de vază la masa istoriei. Locul, provocarea, potențiala recompensă erau prea însemnate ca să renunțe la ele doar din cauza unei uși noi. Istoria îi sufla în ceafă. Doar în seara aceasta numele lui avea să fie Morveer-Cutezătorul.

Trecu pe lângă podium, pe care vreo doisprezece decoratori aplicau stratul din aur, și se îndreptă spre ușă. Cu buzele țuguiate în semn de concentrare profesională, se apucă să o

tragă și să o împingă, de parcă ar fi vrut să verifice cât de bine erau unse balamalele. Apoi, furișă peste umăr o ultimă privire extrem de rapidă, doar cât să se asigure că nu-l vedea nimeni și se strecură înăuntru.

Cămăruța nu avea geamuri sau lămpi. Singura lumină care pătrundea până la ea venea ori prin ușă, ori din capătul celor două scări în spirală. De-a lungul pereților erau mormane dezordonate de lăzi și butoaie goale. Tocmai încerca să se hotărască asupra unuia dintre balcoane, când auzi voci apropiindu-se de ușă. Se ascunse repede în spațiul îngust din spatele stivei de lăzi, chițăi în surdină când îi intră o așchie în cot, își aduse aminte la țanc de trusa cu scule și o agăță cu vârful unui picior, trăgând-o spre el. O clipă mai târziu se deschise ușa și se auzi un scârțâit de cizme, apoi gemetele jalnice ale unor oameni care parcă se opinteau cu ceva.

— Pe toți zeii, da’ grea mai e!

— Pune-o acilea!

Un zăngănit puternic și un scrâșnet de metal pe piatră.

— Afurisita!

— Unde-i cheia?

— Uite-o.

— Las-o-n broască.

— Rogu-te, zi-mi și mie ce rost mai are broasca cu cheie în ea?

— Să nu ne împiedice, boule! Când om scoate blestemata asta de ladă, în fața ălor trei mii de oameni și Excelența Sa o să ne ceară s-o deschidem, nu vreau să mă uit la tine ca prostu’ și să te-ntreb unde ai pus cheia și să mă pomenesc că ai scăpat-o pe undeva. Înțelegi ce zic?

— Ai dreptate.

— O să fie în siguranță aici, într-o cameră zăvorâtă, cu zeci de gărzi afară, decât în buzunarele tale rupte.

— Sunt convins.

Un clinchet metalic.

— Gata. Mulțumit?

Pași care se îndepărtau. Un bufnet de ușă închisă, pocnete de încuietori, scrâșnet de zăvor. Apoi, liniște deplină. Morveer era încuiat într-o cameră păzită de zeci de gărzi. Însă amănuntul acesta nu putea speria un om cu excepționala lui tărie de caracter. La momentul potrivit va arunca o funie de la balcon și

va coborî pe ea, sperând ca toți ochii să fie ațintiți asupra spectaculoaselor chinuri ale morții în care se va zbate Rogont. Mișcându-se cu infinită grijă, ca să nu mai cadă victimă și altor așchii nărăvașe, ieși de la adăpostul lăzilor.

O ladă mare fusese așezată în mijlocul pardoselii. Operă de artă în sine, obiectul acela era făcut din lemn cu incrustații și cu margini din argint filigranat, care luceau stins în penumbră. Evident că înăuntru se afla ceva de mare importanță pentru ceremonia ce avea să vină. Și dacă soarta îi oferise cheia...

Se așeză în genunchi, o întoarse ușor în încuietoare și ridică încet capacul. Un om cu experiența lui Morveer nu era ușor de impresionat, dar acum bulbucă ochii, căscă gura, începu să transpire pe frunte. Luciul galben al aurului parcă-i încălzea pielea, dar reacția lui mergea mai departe de simpla apreciere a frumuseții, a semnificației simbolice, sau chiar a valorii incontestabile a obiectului dinăuntru. Pentru că obiectul acela avea ceva ce-i frământa mintea...

Îl fulgeră o inspirație, semețindu-i toate firele de păr de pe trup. O idee de o strălucire atât de orbitoare, dar și de o simplitate atât de penetrantă, că îl speria. Cutezanța aceea magnifică, minunata măsură, ironia extrem de potrivită. Nu-și mai dorea decât ca Day să fie în viață ca să-i poată aprecia geniul.

Morveer scoase uneltele de tâmplărit din trusă, dând la iveală cămașa din mătase, frumos împăturită, precum și tunica brodată, în care avea de gând să fugă de acolo. Sub ele se aflau adevăratele lui unelte. Își trase mănușile cu mare grijă - mănuși de cucoană, din cea mai fină piele de vițel, deoarece împiedicau cel mai puțin mișcările dibace ale degetelor - și întinse mâna după borcanul din sticlă maro. Avea ceva emoții, pentru că înăuntru se afla un venin de contact conceput chiar de el și pe care îl numise „soluția numărul doisprezece”. Nu avea de gând să repete greșeala făcută cu cancelarul Sotorius, deoarece otrava aceasta era atât de puternică încât nici măcar Morveer însuși nu era imun în fața ei.

Deșurubă capacul cu infinită grijă - prudența mereu pe primul loc - și începu să lucreze folosind o pensulă de pictor.

Gâfâind grozav de tare, Cosca se târa cocoșat prin tunel și-l dureau al naibii de tare genunchii și mijlocul. Prea tare se obișnuise în ultimele săptămâni să nu facă alte eforturi în afara statului în fund și datului din gură. Acum își jură că va face gimnastică în fiecare dimineață, chiar dacă știa foarte bine că își va încălca cuvântul înainte de răsăritul soarelui. Dar oricum era mai bine să faci un jurământ pe care să nu-l respecți, decât să nici nu te gândești la asta. Corect?

Sabia îi atârna în spate și scrijelea mizeria de pe pereți la fiecare pas al său. Ar fi făcut mai bine dacă nu și-ar fi luat cu el blestemăția aia. Privi neliniștit la dâra sclipitoare de pulbere neagră, încercând să țină lampa cât mai departe de ea, pentru că flăcăra și „zahărul” gurkian nu făceau pereche bună într-un spațiu închis.

Văzu în față pâlpâirea unei lumini, auzi răsuflarea greoaie a altcuiva, iar culoarul strâmt se deschise într-o încăpere, luminată de două lămpi anemice. Nu era mai mare decât un dormitor de mărime potrivită, cu pereții și tavanul din piatră zgâriată și pământ bătătorit, ranforsată cu niște scânduri cu aspect dubios. Mai mult de jumătate din încăpere - mai bine zis, din grotă - era ocupat de butoaie mari. Pe fiecare era vopsit câte un singur cuvânt gurkian. Kantica lui Cosca nu mergea dincolo de denumirile băuturilor, dar recunoscu literele și înțelese că însemnau foc. Sesaria era doar o siluetă mare și întunecată, care se opintea cu un butoi. Lațele cărunte îi atârnau în ochi, pielea tuciurie îi era acoperită cu broboane de sudoare.

— E timpul, spuse Cosca.

Vocea îi răsună sec în aerul fără viață din măruntaiele muntelui. Se îndreptă de șale, dar îl luă cu amețeală și mai că-și pierdu echilibrul.

— Ai grijă! țipă Sesaria. Vezi ce faci cu lampa aia, Cosca! O singură scânteie e de ajuns să ne ducă în rai!

— Nu-ți face griji, mormăi Cosca, proptindu-se bine pe picioare. N-o fi eu un om credincios, dar mă îndoiesc foarte tare că ne va permite cineva să ne apropiem de rai.

— În iad, atunci.

— Mult mai posibil.

Sesaria gemu prelung când împinse cu infinită grijă și ultimul

butoi lângă celelalte.

— Ăilalți sunt afară?

— Cred că au ajuns deja în tranșee.

Uriașul își șterse mâinile de cămașa murdară.

— Atunci suntem gata, generale!

— Excelent! Parcă nu se mai terminau zilele astea din urmă. Nu-i bine să te plictisești când știi ce puțin timp ai la dispoziție. Când ai să fii pe patul de moarte, mă aștept să regreți săptămânile astea pierdute mai mult decât crimele pe care le-ai făcut.

— Ar fi trebuit să zici că n-ai nicio treabă. Ai fi putut să sapi și tu cu noi.

— La vârsta mea? Sap doar ca să-mi fac o groapă în care să mă cac. Dar și treaba asta mă istovește mai tare decât înainte. Ce urmează?

— Am auzit că o să-ți fie din ce în ce mai greu.

— Mă bucur. Mă refer la tunelul săpat sub fortificații.

Sesaria îi arătă dâra de praf negru care ajungea până în apropierea primului butoi.

— Duce la intrarea în tunel, răspunse mercenarul, lovind cu palma săculețul de la brâu. O ducem până la butoaie și punem mai mult la capăt ca să fim siguri că se aprinde. După aia ieșim de aici, îi dăm foc și...

— Și focul ajunge la butoaie și... cât de mare va fi explozia?

Sesaria clătină din cap.

— N-am văzut niciodată atât de multă pulbere explozivă. Plus că gurkienii o fac mai puternică. Mă gândesc că s-ar putea să fie cam prea mare.

— Mai bine un gest grandios decât unul care să dezamăgească.

— Cu condiția să nu dărâme muntele peste noi.

— E posibil?

— Cine știe ce o să facă?

Cosca se gândi fără entuziasm la miile de tone de stânci de deasupra lor.

— Puțin cam târziu să ne răzgândim. Victus și-a pregătit oamenii pentru atac. Diseară Rogont va deveni rege și vrea să ne onoreze mâine în zori cu prezența lui maiestuoasă ca să comande el atacul final asupra fortăreței. Al naibii să fiu dacă vreau să-l aud pe prostul ăla cum mi se văicărește. Mai ales cu

coroana pe cap.

— Da’ ce? Crezi c-o s-o poarte în fiecare zi?

Cosca își scărpină gânditor gâtul.

— Habar n-am. Însă nu despre asta-i vorba.

— Adevărat, mormăi Sesaria, uitându-se încruntat la butoaie. Dar mi se pare că e ceva putred aici. Sapi o groapă, dai foc la niște praf, fugi și...

— Bum! zise Cosca.

— Nu trebuie să gândești. N-ai nevoie de curaj. Dacă mă întrebi pe mine, nu așa se luptă.

— Orice modalitate e bună dacă îți omoară dușmanul și te lasă pe tine în viață. Iar dacă știința poate simplifica acest proces, cu atât mai bine. Restul sunt doar nerozii. Hai să-i dăm bice!

— Te ascult, generale, și mă supun!

Sesaria scoase săculețul de la brâu și începu să presare pulberea până la butoaie.

— Te face să te gândești la cum e viața asta, nu?

— Tu te gândești?

— Păi, acum îți vezi liniștit de treburile tale și în clipa imediat următoare te faci bucățele. Nici măcar n-apuci să-l vezi pe ăla de te-a omorât.

— Seamănă cu funcția de comandant. De ce ar fi mai greșit să omori pe cineva cu pulberea asta decât cu o suliță? Când anume ai privit tu ultima oară în ochi pe cel pe care îl ucideai?

Evident că nu atunci când, împreună cu alții, l-a înjunghiat pe la spate pe Cosca la Affieri.

Sesaria oftă, cu ochii la praful care curgea pe jos.

— Poate că ai dreptate. Dar, știi, câteodată mi se face dor de zilele de demult. Atunci când ne conducea Sazine. Parcă era o altă lume atunci. Una mai corectă.

Cosca pufni.

— Știi la fel de bine ca mine că Sezaria nu s-a dat în lături de la nicio mârșăvie. Avarul ăla bătrân ar fi aruncat lumea întreagă în aer dacă ar fi crezut că-i iese vreun ban din asta.

— Probabil că așa este. Dar tot nu mi se pare corect.

— N-am bănuit că te preocupă atât de mult ce-i corect și ce nu.

— Nu-i un capăt de țară, dar prefer să câștig în luptă cinstită.

Acum răsturnase tot săculețul lângă primul butoi.

— Parcă îți lasă un gust mai bun atunci când te lupți după anumite reguli.

— Îhî.

Și Cosca îl pocni în cap cu lampa. Sesaria căzu în nas, într-o ploaie de scântei.

— Ăsta-i războiul. Nu există reguli.

Mercenarul cel uriaș gemu, încercă să se ridice. Cosca se aplecă, ridică lampa și îl mai izbi o dată în țeastă, lăsându-l lat. Lampa se sparse și o sumedenie de scântei începură să sfârâie în părul slinos al lui Sesaria. Puțin cam prea aproape de pulberea aia neagră, dar lui Cosca îi plăcuse întotdeauna să riște.

Îi plăcuseră întotdeauna și cuvântările sforăitoare prin care să-și reclame triumful, numai că acum timpul era esențial. Așa că se grăbi să plece prin tunelul întunecat. După nici douăzeci de pași prin locul ăla strâmt, începu din nou să gâfâie. După alți douăzeci, zări lumina slabă a zilei la gura tunelului. Mușcându-și buzele, se lăsă în genunchi. N-avea nici cea mai vagă idee cât de repede va arde dâra aia de pulbere odată aprinsă.

— Bine că-mi plac riscurile...

Cu mare grijă, vru să desfacă grilajul lămpii. Era înțepenit.

— Căcat!

Încercă să-l forțeze, dar probabil că se îndoise atunci când îl lovise pe Sesaria.

— Ce mama mă-sii!

Gemu, răsucind cu toată puterea. Capacul se desprinse brusc, lampa căzu pe jos, încercă s-o prindă, nu reuși, se rostogoli pe pământ, mai pâlpâi o dată și se stinse, cufundând tunelul în beznă.

— Căcatul naibii!

Singura opțiune era să se întoarcă pe același drum și să ia una dintre lămpile de la capătul tunelului. Cu mâinile întinse ca orbeții, apucă să facă doi pași și dădu cu capul de o grindă de susținere.

— Au! țipă el, cu gura plină de sânge sărat și cu un vâjâit infernal în cap.

Dar tocmai atunci zări o rază de lumină. Își scutură bine capul, încercând să se dezmeticească și își încordă privirea cât putu de tare. Lumina aia venea de la o lampă și cădea peste scânduri, peste pietrele și pământul pereților, peste dâra

șerpuită de pulbere de pe jos. Dacă nu cumva își pierduse complet mințile, i se părea că lumina aia venea din locul unde-l lăsase pe Sesaria.

Ce idee genială avusese când își luase sabia cu el! O trase ușurel din teacă, mișcându-și neîndemânatic cotul într-o parte și cealaltă ca să o poată întinde. Lovi din greșeală tavanul, declanșând o ploaie de țărână peste creștetul lui chel. Iar în tot acest timp lumina se apropia tot mai mult.

Și de după un colț apăru și Sesaria, cu lampa într-o mână. Fruntea îi era plină de sângele scurs din rana de la cap. Se priviră tăcuți o clipă - Cosca ghemuit, iar Sesaria îndoit din șale.

— De ce? mârâi mătăhălosul mercenar.

— Pentru că regula mea este să nu permit nimănui să mă trădeze de două ori.

— Credeam că-ți pasă doar de profit.

— Oamenii se mai schimbă.

— Tu l-ai omorât pe Andiche.

— Cel mai fericit moment al meu din ultimii zece ani.

Sesaria clătină din cap, deopotrivă nedumerit și furios și chinuit de durere.

— Murcatto ți-a luat funcția, nu noi!

— Asta este o cu totul altă chestiune. Femeile au voie să mă trădeze de câte ori au ele chef.

— Ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru curva aia ordinară.

— Sunt un romantic incurabil. Sau poate că pe tine nu te-am înghițit niciodată.

Cu mâna liberă Sesaria scoase cuțitul mare de la brâu.

— Ar fi trebuit să mă omori din prima.

— Mă bucur că n-am făcut-o. Acum pot să folosesc o replică mai bună.

— Nu cred că vrei să-ți lași sabia și să te lupți și tu cu cuțitul.

Cosca scoase un hohot spart.

— Tu ești ăla de-i place corectitudinea. Eu ți-am dat una în cap pe la spate și am vrut să te arunc în aer, ai uitat? N-am să-mi pierd somnul dacă te omor cu sabia.

Și se repezi.

Un trup mătăhălos reprezintă un mare dezavantaj într-un spațiu atât de strâmt. Sesaria umplea aproape de tot tunelul, iar din cauza asta era imposibil de ratat. Reuși să pareze lovitura stângace de sabie, dar vârful ei tot îl înțepă în umăr. Cosca își

luă elan să mai lovească încă o dată și scoase un chițăit surprins când își rașchetă degetele de peretele din pământ. Sesaria arunca lampa grea în el, Cosca se feri, dar alunecă și căzu într-un genunchi. Uriașul se împletici spre el, cu cuțitul ridicat. Numai că își răzui pumnul de tavan, stârnind un potop de țărână. Cuțitul îi rămase înfipt într-o grindă. Se opinti să și-l scoată de acolo, mormăind niște înjurături urâte în kantică. Cosca reuși să se ridice în picioare și fandă iarăși. Ochii lui Sesaria se bulbucară uimiți când vârful sabiei îi găuri cămașa și îi pătrunse în piept.

— Na! îi rânji Cosca în nas. Acum înțelegi ce spun?

Matahala se clătină pe picioare. Din gură îi curgeau bale însângerate, trăsăturile îi erau schimonosite de disperare, iar sabia lui Cosca îi intră în piept mai adânc, și mai adânc, până la mâner. Îl apucă pe Cosca de tunică și se prăbuși peste el, apăsându-l cu toată greutatea lui, înghiontindu-l în stomac cu mânerul sabiei, tăindu-i respirația.

— …ooooooooof!

Sesaria rânji, etalându-și dinții plini de sânge.

— *Asta*… zici tu… că-i o replică… mai bună?

Și sparse lampa în dâra de pulbere de lângă capul lui Cosca. Sticla se sparse, flacăra țâșni dinăuntru, pulberea fâsâi și se aprinse. Cosca îi simți fierbințeala pe obraz. Se luptă să iasă de sub trupul inert al lui Sesaria. Se luptă să-și desfacă degetele de pe mânerul sabiei. Fumul înțepător al „zahărului” gurkian îi asalta nările. În ochi i se citea spaimă la vederea scânteilor care porniseră spre capătul tunelului.

În cele din urmă reuși să se târască de sub Sesaria, se ridică în picioare și o luă la goană spre intrarea în tunel. Respirația îi hârâia în piept, pipăia cu mâna peretele, se izbea de scândurile de susținere. Văzu ovalul de lumină și se apropie clătinându-se de el. Hlizindu-se ca prostul, se întrebă dacă în clipa asta sau în cea următoare muntele se va ridica spre ceruri, luându-l și pe el. Țâșni afară.

— Fugi! strigă el aiurea, căci nu era nimeni acolo.

Dădea ca nebunul din mâini și tot striga:

— Fugi! Fugi!

Coborî în fugă panta, se împiedică, apoi căzu, apoi se rostogoli peste cap, apoi se lovi rău de o piatră, apoi se ridică în picioare și continuă să fugă, stârnind nori de praf și avalanșe de

pietre în urma sa. Apărătoarele din nuiele de la primele tranșee erau tot mai aproape și se repezi într-acolo, urlând sălbatic cât îl țineau plămânii. Se aruncă pe burtă, alunecă, se izbi de două apărători și căzu în șanț cu capul înainte.

Victus se holbă la el.

— Ce naiba…

— Adăpostește-te! urlă Cosca.

Armurile și armele zăngăniră strident când oamenii se culcară în tranșee, cu scuturile ridicate deasupra capetelor, cu mâinile astupându-și urechile și cu ochii strânși înaintea exploziei care va aduce sfârșitul lumii. Cu dinții încleștați și ținându-se cu mâinile de cap, Cosca se lipi și el de peretele din pământ.

Iar clipele de tăcere se prelungeau.

Cosca întredeschise un ochi. Un fluture albastru zbură nepăsător spre ei, se roti pe deasupra mercenarilor ghemuiți de frică și se așeză liniștit pe lama unei sulițe. Victus își trăsese coiful peste față. Acum și-l ridică încet, descoperindu-și ochii nedumeriți.

— Ce dracu' s-a întâmplat? Ați aprins fitilul? Unde-i Sesaria?

Cosca văzu cu ochii minții cum dâra de pulbere se stinge și cum oamenii lui Victus intră în tunel, cu lămpile ridicate deasupra capetelor și dau de cadavrul lui Sesaria, înfipt într-o sabie cu mânerul aurit. Și cui oare îi aparținea sabia aceea inconfundabilă?

— Hm…

Pământul din spatele lui Cosca se cutremură abia perceptibil. Apoi se auzi o explozie puternică, atât de puternică încât avu senzația că-i străpunge creierul. Și lumea amuți aproape de tot. Nu se mai auzea decât un fel de scheunat ascuțit. Apoi pământul se scutură. Se iscă vântul și rafalele lui sălbatice străbătură tranșeea, trăgându-l de cât păr îi mai rămăsese pe cap și aproape luându-l pe sus. Aerul se umplu cu un praf înecăcios, care-i arse plămânii și-l făcu să tușească. Din cer ploua cu pietriș. Îl lovea pe brațe, îl lovea în țeastă. Se ghemui ca un om prins în mijlocul unui uragan. Și habar nu avea câtă vreme a stat așa.

Deschise ochii. Apoi, fără să spună ceva, își întinse membrele amorțite și se ridică cu greu în picioare. Lumea era o fantasmă de ceață mută. Un tărâm al celor morți, fără îndoială, căci oamenii erau doar niște stafii în întunericul acela nefiresc. Dar

ceața începu să se ridice. Cosca își apăsă urechile, dar țiuitul continua să-i sfredelească mințile. Unii dintre mercenari se ridicaseră și priveau buimăciți în jur, cu ochi cât farfuriile pe chipurile acoperite cu cenușă. Nu departe, unul zăcea pe fundul tranșeei, cu coiful strivit de o bucată de stâncă trimisă de soartă direct peste el. Cosca se uită peste margine, spre culmea muntelui. În cele din urmă praful se mai așeză și reuși să vadă ceva.

— Ooo!

Zidul fortăreței Fontezarmo părea intact, iar turnurile și meterezele încă se conturau pe cerul de culoarea plumbului. În stâncă apăruse un crater mare, dar turnul circular de pe marginea ei se încăpățâna să rămână în picioare. Preț de o clipă, Cosca avu sentimentul că trăiește cea mai zdrobitoare dezamăgire din întreaga lui viață - o viață altminteri bogată în deziluzii.

Apoi, în tăcerea aceea ireală, turnul central începu să se încline cu o lentoare ca de sirop gros. Se îndoi și se surpă în craterul care îl aștepta cu gura căscată. Trase după el porțiuni mari de zid din ambele părți. Sute de tone de piatră se rostogoliră la vale, spre tranșeele lor.

— Ah! șopti acum Cosca.

Pentru a doua oară oamenii se aruncară pe burtă, acoperindu-și capetele și începând să se roage - la soartă sau la unul dintre zeii sau duhurile în care credeau sau nu credeau - să fie izbăviți. Cosca singur rămase în picioare, privind fascinant la bucata aia imensă de zidărie, poate de zece tone sau mai mult, care se repezea în jos pe coastă direct spre el, săltând și rostogolindu-se, dar fără să facă niciun zgomot. Nu se auzea decât un scrâșnet stins, aidoma unor pași furișați pe o alee cu pietriș. Se opri la nici zece metri depărtare de el, se legănă încet într-o parte și în cealaltă și apoi nu se mai mișcă.

Al doilea val uriaș de praf inundase tranșeea, dar acum și acesta se risipea, iar Cosca reuși să vadă breșa rămasă în zidul exterior al fortăreței Fontezarmo, lată cam de două sute de metri. Al doilea turn se înclina spre crater, ca un bețiv care vrea să se uite în jos de pe faleza înaltă și este în pericol să cadă în gol în orice clipă.

Lângă el, Victus își ridică sabia și strigă, deși la fel de bine ar fi putut să șoptească, pentru că nu ar fi fost nicio diferență:

— Atacați!

Încă năuciți, oamenii ieșiră din tranșee. Unul făcu doar câțiva pași și se prăbuși în nas. Alții nu se mișcau deloc, ci doar priveau în jur ca abia treziți dintr-un coșmar. Însă mai erau și unii care o apucară, cu pași deloc siguri, în sus. Îi urmară alții și, nu peste multă vreme, câteva sute de oameni se cățărau printre dărâmături spre breșa din zid. Armurile și armele le luceau stins în soarele cețos.

Cosca rămase singur în tranșee cu Victus, două fantome acoperite cu praf cenușiu.

— Unde-i Sesaria?

Cuvintele acestea răsunară neclar prin țiuitul din urechile lui Cosca. Iar vocea cu care răspunse era un fel de bolborosit înfundat.

— N-a venit în spatele meu?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Un accident. Un accident… tocmai când voiam să ieșim din tunel.

Deloc greu în condițiile astea să-și stoarcă o lacrimă, căci era lovit și învinețit din cap și până în picioare.

— Am scăpat lampa din mână! Am scăpat-o! A aprins pulberea de la jumătate!

Îl înșfăcă pe Victus de platoșa cu caneluri.

— I-am zis să fugă cu mine, dar a rămas! A rămas… ca s-o stângă.

— A rămas?

— Și-a imaginat că ne poate salva pe amândoi! gemu Cosca cu vocea sugrumată de emoție și acoperindu-și ochii cu mâna. E vina mea! Numai și numai a mea! A fost cel mai bun dintre noi.

Și începu să se văicărească la cer.

— De ce? De ce? De ce-i ia moartea mereu numai pe cei mai buni?

Victus observă teaca goală de la centura lui Cosca, apoi se uită la craterul uriaș din coasta muntelui și la breșa din zidul de deasupra lui.

— Zici că-i mort, da?

— Praful s-a ales de el, șopti Cosca. E periculos să-ți faci de lucru cu „zahărul” gurkian.

Soarele ieșise din ceață. Oamenii lui Victus urcau pe marginile craterului și intrau prin breșa din zid, aparent fără să întâmpine

nicio rezistență. Chiar dacă supraviețuise cineva exploziei, atunci precis că nu mai avea niciun chef de luptă. Aparent, curtea exterioară a fortăreței Fontezarmo era deja cucerită.

— Victorie! Bine măcar că sacrificiul lui Sesaria nu a fost în zadar.

— O, nu! zise Victus, privindu-l pieziș. Tare mândru ar fi fost.

O singură națiune

Larma mulțimii din cealaltă parte a ușilor era tot mai tare, iar freamătul din măruntaiele Monzei creștea odată cu ea. Își frecă fălcile, încercând să elimine o parte din tensiunea adunată acolo. Zadarnic.

N-avea ce face decât să aștepte. Tot rolul ei din marele spectacol al acestei seri era să stea acolo cu o figură serioasă și să dea impresia că ar face parte din marea nobilime. În fond, cei mai buni croitori din Talins se străduiseră să facă credibilă minciuna asta ridicolă. Îi confecționaseră o rochie cu mâneci lungi, ca să-i acopere cicatricele de pe brațe. Cu guler înalt, ca să-i acopere cicatricele de pe gât. Îi dăduseră și mănuși, ca să-i facă mâna dreaptă cât de cât suportabilă vederii. Se simțiseră nespus de ușurați că măcar decolteul putea fi arătat, fără să-i oripileze pe delicații oaspeți ai lui Rogont. Mare minune că nu le venise ideea să-i facă o tăietură în dos ca să-i arate curul - cealaltă parte din trupul ei fără cicatrice.

Nu se vedea nimic din ce ar fi putut strica perfecțiunea momentului când ducele Rogont avea să pășească în istorie. Bineînțeles că nu avea sabia, iar lipsa ei o făcea să se simtă cumva șchioapă sau ciungă. Încercă să-și aducă aminte de ultima dată când ieșise în public fără să aibă o armă la îndemână. Cu siguranță că nu în sesiunea Consiliului din Talins, la care luase parte a doua zi după ce primise titlul de ducesă.

Bătrânul Rubine îi spusese că n-are nevoie de sabie în sala de consiliu. Ea îi răspunse că a purtat zilnic sabie vreme de douăzeci de ani. El îi replicase politicos că nici el și nici ceilalți consilieri nu aveau arme, cu toate că erau bărbați și, prin urmare, ar fi fost mai logic să fie ei înarmați. Atunci ea l-a întrebat cu ce l-ar spinteca dacă n-ar avea sabia la ea. Nimeni nu a priceput dacă asta a fost sau nu o glumă. Dar de atunci nu

i-au mai cerut să renunțe la sabie.

— Excelența Voastră!

Un servitor apărut de nicăieri îi făcea acum o plecăciune mieroasă. Și încă una pentru Contesa Cotarda:

— Înălțimea voastră! Trebuie să începem.

— În sfârșit! se rățoi Monza, întorcându-se cu fața la ușile duble, îndreptându-și umerii și înălțându-și bărbia. Hai să terminăm odată cu comedia asta proastă!

Nu avea timp de pierdut. Își petrecuse fiecare clipă a ultimelor trei săptămâni - de fapt, nici nu prea dormise de când îi trântise Rogont afurisita aia de diademă pe cap - zbătându-se să scoată Talinsul din haznaua în care se străduise atât de tare să îl arunce.

În minte cu maxima lui Bialoveld - *Orice stat prosper se sprijină pe piloni din oțel și aur* - îi adunase la ea pe toți funcționarii care nu erau la Fontezarmo, asediați alături de vechiul lor stăpân. Au discutat despre oastea talineză. Nu exista așa ceva. Despre vistierie. Goală. Despre sistemul de taxe, despre lucrările publice, despre menținerea ordinii, despre administrarea justiției și împărțirea dreptății - toate dispărute ca fumul în vânt. Singură prezența lui Rogont, mai bine zis a soldaților lui, mai putea să țină Talinsul departe de anarhie.

Dar Monza n-a fost niciodată oprită de vânturile neprielnice. Plus că avea talentul de a recunoaște calitățile oamenilor și de a-i folosi pe aceștia în locul care li se potrivea cel mai bine. Rubine era un moș infatuat care știa să dea din gură, așa că l-a numit Înalt Magistrat. Grulo și Scavier erau cei mai lipsiți de scrupule negustori din oraș. Nu avea deloc încredere în ei, așa că i-a făcut cancelari și i-a pus să inventeze noi taxe și astfel să concureze între ei.

Deja începuseră să stoarcă bani de la nefericiții lor colegi de breaslă și deja Monza începuse să cheltuiască banii ăștia pe arme.

Nici trei zile infernal de lungi nu trecuseră de când se afla în poziția asta lipsită de orice viitor, când în oraș a venit un sergent, pe numele lui Volfier. Un veteran tocit în războaie, care avea cam tot atâtea cicatrice ca ea. Refuzând să capituleze, îi scosese din învălmășeala de la Ospria pe cei douăzeci și trei soldați rămași în viață din regimentul său și străbătuseră toată Styria până acasă, cu onoarea nepătată. Mare nevoie avea

Monza de un om atât de încăpățânat, așa că l-a trimis să adune toți veteranii din oraș. În Talins nu se prea găsea de lucru, așa că Volfier a reușit într-un timp foarte scurt să formeze două companii de voluntari, care aveau nobila misiune de a-i însoți pe perceptori în drumurile lor și de a se asigura că nu dispare niciun bănuț.

Luase bine aminte la lecțiile ducelui Orso. De la aur la oțel și din nou la aur - aceasta era legitima spirală a politicii. Rezistența, apatia și disprețul de care se lovea la fiecare pas n-au făcut decât s-o determine să fie și mai necruțătoare. Simțea un soi de satisfacție perversă în fața aparentei imposibilități a misiunii sale. Munca o făcea să mai uite de durere și, prin urmare, și de fumatul de semințe de mac. Și o ajuta să fie mai vigilentă. De multă vreme, de prea multă, nu mai crescuse ceva sub mâinile ei.

— Ești… foarte frumoasă.

— Poftim?

Cotarda se apropiase pe nesimțite de ea și acum îi zâmbea cu timiditate.

— Ăăă… și tu la fel, mormăi Monza, abia catadicsind să se uite la ea.

— Îți stă bine în alb. Mie mi se spune că sunt prea palidă ca să mă îmbrac așa.

Monza se strâmbă dezgustată. Exact de pălăvrăgeala asta fără noimă n-avea ea chef acum.

— Mi-aș dori să fiu ca tine.

— Stai puțin la soare.

— Nu, nu. Curajoasă ca tine, șopti Cotarda, frământându-și degetele palide. Aș vrea să am și eu curaj. Mi se spune că am putere. Ai zice că un om puternic nu ar trebui să se teamă de nimic. Dar mie îmi este tot timpul teamă. Mai cu seamă la *evenimente.*

Și se apucă să turuie mai departe, spre jena tot mai mare a Monzei.

— Câteodată nici nu pot să mă mișc, atât de tare mă apasă. Toată frica asta. Sunt o mare dezamăgire pentru toți. Ce aș putea să fac în privința asta. Tu ce-ai face în locul meu?

Nici prin cap nu-i trecea Monzei să se apuce să-și discute propriile temeri. N-ar fi făcut decât să le intensifice. Dar Cotarda trăncănea mai departe, fără să-i dea atenție.

— Eu n-am pic de curaj, dar de unde îți iei curajul? Ori îl ai, ori nu. Tu ai. Toată lumea spune că ai curaj. De unde l-ai luat? Eu de ce nu am? Câteodată îmi zic că sunt o păpușă din hârtie, care doar se poartă ca o persoană. Mi se spune că sunt lașă. Și ce pot să fac eu în privința asta?

Se priviră lung, apoi Monza ridică din umeri.

— Poartă-te ca și cum n-ai fi.

Ușile se deschiseră.

Când păși alături de Cotarda în aula uriașă a Senatului, niște instrumentiști, ascunși vederii, începură să interpreteze o melodie solemnă. Chiar dacă nu exista acoperiș și chiar dacă foarte curând stelele aveau să apară pe cerul albastru-închis al serii, era totuși cumplit de cald. Era cald și aerul era umed ca într-un mormânt, iar parfumul puternic și dulce al florilor îi întoarse Monzei mațele pe dos. Miile de lumânări umpleau sala cu umbre sinistre, făceau aurul să scânteieze, nestematele să strălucească și transformau sutele de chipuri zâmbitoare din jur în măști rânjite. Totul era supradimensionat - mulțimea, steagurile foșnitoare din spatele participanților, locul însuși. Totul era exagerat, ca o scenă dintr-o fantezie înspăimântătoare.

Prea mult efort doar ca să te uiți cum un individ își pune o pălărie nouă.

Publicul era eterogen. Cei mai mulți dintre spectatori erau styrieni - bărbați și femei cu averi mari și putere multă, negustori și mici nobili din toată țara. Se mai aflau acolo și câțiva artiști, diplomați, poeți, meșteșugari și militari celebri - pentru că Rogont voia să se înconjoare și de persoane a căror faimă s-ar fi putut reflecta asupra lui. Cele mai bune locuri - cele din primele rânduri - erau ocupate de oaspeții sosiți din străinătate ca să-și prezinte omagiile noului rege al Styriei sau ca să încerce să obțină oarece avantaje de la el. Căpitani de corăbii comerciale din cele O Mie de Insule, cu belciuge din aur în urechi. Nordici cu bărbi stufoase, baoli cu ochi limpezi. Oameni din Suljuk, în mătăsuri viu colorate. Două preotese cu capetele rase din Thond, unde se venera soarele. Trei aldermeni din Westport, care păreau a nu se simți prea în largul lor. Deloc surprinzător, Uniunea nu era reprezentată de nimeni, însă delegația gurkiană ocupase și locurile lăsate libere. Doisprezece ambasadori din partea Împăratului Uthma-nul-Dosht, acoperiți

cu aur din cap și până în picioare. Doisprezece preoți din partea Profetului Khalul, în straie albe și simple.

Monza trecu printre ei ca și cum nu i-ar fi văzut - cu umerii drepți, privirea înainte, zâmbetul batjocoritor în colțul gurii ca întotdeauna când era îngrozită. Cu aceeași pompă își făcură intrarea din cealaltă parte a aulei și Lirozio și Patine. Sprijinindu-se greoi într-un toiag, Sotorius aștepta lângă jilțul aurit, punctul de atracție al întregului eveniment. Boșorogul se jurase că mai bine arde în flăcările iadului decât să coboare pe rampa aia.

Ajunseră toți lângă podiumul circular, sub privirile emoționate ale câtorva mii de perechi de ochi. Cei cinci conducători de seamă ai Styriei, care vor avea onoarea de a-l încorona pe Rogont. Toți în veșminte simbolice, al căror sens nu ar fi scăpat nici măcar unei ciuperci, dacă aceasta ar fi avut ochi să-i vadă. Monza era îmbrăcată în alb sidefat, cu crucea Talinsului brodată pe piept cu fragmente scânteietoare de cristal negru. Cotarda purta stacojiu de Affoia. În jurul tivului de la toga neagră a lui Sotorius fuseseră cusute scoici cu fir de aur. Pe pelerina aurită a lui Lirozio fusese brodat podul din Puranti. Erau ca niște actori proști, fiecare reprezentând câte un oraș al Styriei într-o piesă de moravuri, a cărei punere în scenă costase mult prea mult. Chiar și Patine renunțase la modestia lui prefăcută și își înlocuise haina din pânză de sac cu una din mătase verde, bordată cu blană și nestemate scânteietoare. Șase inele erau simbolul orașului Nicante, însă el purta cel puțin nouă, dintre care unul cu un smarald de mărimea unui zar de-al Prietenosului.

Priviți de aproape, niciunul nu părea extrem de fericit cu rolul încredințat. Ca niște indivizi care, la beție, acceptaseră să se arunce în marea înghețată și care, după ce s-au dezmeticit din aburii băuturii, și-au dat seama de greșeala comisă.

— Ei bine, iată-ne! mormăi Monza, după ce se auziră ultimele acorduri ale muzicanților.

— Chiar așa, spuse Sotorius, cercetând cu ochi urduroși mulțimea fremătătoare. Să sperăm că avem o coroană suficient de largă. Uite că vine cea mai mare căpățână din Styria.

Din spatele lor bubui un marș asurzitor. Cotarda tresări speriată, se împletici și cu siguranță că ar fi căzut dacă nu ar fi prins-o Monza de cot. Se deschiseră ușile din spatele aulei, țipătul trompetelor se stinse și peste spectatori pluti un cântec

straniu interpretat de două voci subțiri și pure. Rogont intră surâzând în Senat, iar oaspeții săi izbucniră în ropote de aplauze bine regizate.

Viitorul rege, înveșmântat în albastru de Ospria, începu să coboare treptele, privind în jur cu surpriză smerită. Toate astea sunt pentru mine? Vai, dar nu trebuia! Deși se ocupase personal de toate detaliile. Monza se întrebă - și nu o făcea pentru prima oară - dacă nu cumva Rogont va fi un rege mult mai rău decât ar fi putut fi Orso. Nu mai îndurător și nici mai loial supușilor săi, ci mult mai vanitos și cu mai puțin simț al umorului. Acum se îndrepta către podium, strângând mâinile oaspeților preferați și bătând câteva spinări ale celor mai norocoși. Serenada aceea parcă nepământeană îl însoți pe tot drumul prin mulțime.

— Oare spiritele îi cântă oda asta? murmură Patine, cu dispreț tăios.

— Ba niște băieței fără coițe, îi răspunse Lirozio.

Patru bărbați în livrelele albastre ale Ospriei deschiseră o ușă masivă din spatele podiumului, intrară și ieșiră la scurtă vreme după aceea clătinându-se sub greutatea unei lăzi cu incrustații. Rogont trecu repede prin fața primului rând de scaune, strângând mâinile câtorva ambasadori și acordând o atenție deosebită delegației gurkiene. Furtuna de aplauze atinse punctul culminant. În cele din urmă, Rogont urcă treptele spre podium, surâzând așa cum surâde un jucător cu cărți excelente în fața adversarilor distruși. Întinse brațele către cei cinci.

— Prieteni, prieteni! În sfârșit, a sosit ziua cea mare!

— Da, spuse sec Sotorius.

— Fericită zi! psalmodie Lirozo.

— De prea mult timp o așteptam! adăugă și Patine.

— Ura?! îndrăzni Cotarda.

— Vă mulțumesc tuturor.

Rogont se întoarse cu fața la public, puse capăt aplauzelor cu un gest domol al mâinii, își ridică poalele hainei, se așeză în jilț și îi făcu semn Monzei să se apropie de el.

— Excelența Ta nu mă felicită?

— Felicitări! șuieră ea.

— Grațioasă ca întotdeauna, spuse el.

Apoi îi șopti:

— N-ai venit azi-noapte.

— Am avut alte obligații.

— Serios? ridică din sprâncene Rogont, parcă uimit că pe lume putea exista ceva mai important decât o partidă de hâța-hâța cu el. Presupun că un șef de stat are îndatoriri care îi ocupă tot timpul. Mă rog…

Și o pofti să se retragă cu un semn batjocoritor al mâinii. Monza scrâșni din dinți. În clipa aceea își dorea din suflet să urineze peste el.

Cei patru servitori așezară lada în spatele tronului, iar unul dintre ei învârti cheia și o deschise cu un gest teatral. Un oftat prelung străbătu mulțimea. Înăuntru se afla coroana, pe o perniță din catifea purpurie. Un cerc din aur masiv, cu safire strălucitoare bătute de jur-împrejur. Cinci frunze de stejar din aur se înălțau din cercul acela, iar o a șasea, mai mare, se încovoia chiar în față în jurul unui diamant mare cât un ou de găină. Atât de absurd părea diamantul acela pus pe coroană, încât pe Monza mai că o pufni râsul.

Cu expresia cuiva care urmează să desfunde o latrină cu mâinile goale, Lirozio apucă coroana de una dintre frunzele din aur. Patine ridică resemnat din umeri și făcu și el același lucru. Apoi Sotorius și Cotarda. Monza își încleștă degetele înmănușate de la mâna dreaptă în jurul ultimei frunze. Degetul mic nu arăta deloc mai bine, nici măcar îmbrăcat în mătase albă. Privi în jur, la chipurile așa-zișilor ei colegi. Două zâmbete forțate, un rictus abia vizibil și o căutătură furioasă. Se întrebă cât va trece până când prințișorii ăștia țanțoși, obișnuiți să nu dea socoteală nimănui, se vor sătura de acest aranjament prea puțin avantajos.

După cum stăteau lucrurile, oul începuse deja să se împută.

Toți cinci ridicară coroana și făcură câțiva pași poticniți din cauză că încercau să pășească în cadență. Sotorius se mișca cel mai greu, împiedicându-i pe ceilalți să poarte cum se cuvine acel neprețuit simbol al maiestății. Reușiră totuși să ajungă până la jilț și înălțară împreună coroana deasupra capului lui Rogont. Se opriră o clipă, parcă întrebându-se fiecare în sinea lui dacă mai exista vreo scăpare. În imensa aulă se așternuse o tăcere stranie, iar toți oaspeții - fie ei bărbați sau femei - își țineau răsuflarea. Apoi Sotorius înclină resemnat din cap, cei cinci așezară cu băgare de seamă coroana pe țeasta lui Rogont și făcură câțiva pași înapoi.

Se pare că acum Styria devenise o singură națiune.

Regele ei se ridică încet din jilț, desfăcu larg brațele cu palmele deschise și privi drept înainte, de parcă ar fi putut să întrezărească viitorul luminos al Styriei prin zidurile străvechi ale Senatului.

— Concetățeni styrieni! răcni el și vocea-i puternică răsună prelung între pereții din piatră. Supuși ai noștri! Prieteni ai noștri de peste hotare! Sunteți bine-veniți cu toții aici!

Prietenii de peste hotare erau mai ales gurkieni, de vreme ce Profetul îi oferise diamantul acela ridicol de mare pentru coroană.

— …Anii de Sânge au luat sfârșit!

Sau vor lua sfârșit de îndată ce Monza îi va vărsa sângele lui Orso.

— De acum încolo mărețele orașe ale mândrului nostru ținut nu se vor mai lupta între ele!

Asta rămânea de văzut.

— Ci se vor înfrăți întru eternitate, legate prin valorile prieteniei, culturii, moștenirii comune. Și vor păși împreună spre viitor!

Probabil că spre acel viitor dictat de Rogont.

— Styria se deșteaptă acum dintr-un coșmar. Un coșmar care a durat nouăsprezece ani. Sunt convins că printre noi se află mulți care nu-și mai pot aminti cum este să trăiești într-o lume fără război.

Monza se încruntă, amintindu-și cum ara tatăl ei pământul negru.

— Însă acum… războaiele s-au terminat! Și toți suntem învingători! Absolut toți!

Nici nu mai merita spus că unii câștigaseră mai multe războaie decât alții.

— A venit vremea păcii! Vremea libertății! Vremea vindecării de rănile trecutului!

Lirozio își drese zgomotos glasul și se trase de gulerul brodat.

— A venit vremea speranței, a iertării, a unității!

Și, evident, a supunerii oarbe. Cotarda își privea mâna. Palma, de obicei albă, era acum acoperită cu pete roșii, aproape în aceeași nuanță cu rochia-i stacojie.

— Acum a venit vremea ca, împreună, să construim un stat măreț, care va stârni invidia întregii lumi! Acum a venit vremea să…

Lirozio începuse să tușească și pe obrajii rumeni i se prelingeau stropi mari de sudoare. Rogont se uită furios la el.

— Acum a venit vremea ca Styria să devină…

Patine se îndoi de mijloc și scoase un geamăt îndurerat printre dinții încleștați.

— O singură națiune…

Ceva nu era în regulă și toată lumea începuse să vadă asta. Gâfâind puternic, Cotarda se împletici câțiva pași, se agăță de balustrada aurită și se prăbuși într-un nor de mătase roșie. Șocat, publicul scoase un oftat colectiv.

— O singură națiune… șopti Rogont.

Cancelarul Sotorius căzu în genunchi și își duse mâna cu pete roșii la gâtul veștejit. Patine stătea acum în patru labe, chipul i se făcuse roșu, venele gâtului i se umflaseră. Horcăind, Lirozio se prăvăli într-o parte, cu spatele la Monza. Îi zvâcnea mâna dreaptă, acoperită și ea cu pete roșii. Cotarda mai mișcă o dată din picior, apoi nu se mai mișcă deloc. Și în tot acest timp miile de spectatori nu scoaseră nicio vorbă. Stăteau pe locurile lor, pironiți de groază. Neștiind dacă aceasta nu era cumva o scenă dementă a spectacolului. O glumă înspăimântătoare. Patine căzu în nas. Sotorius căzu pe spate, cu spinarea arcuită și lovind cu tocurile în lemnul lustruit al podiumului. Apoi nu se mai mișcă nici el.

Rogont se uită la Monza și Monza se uită la el, stană de piatră ca atunci când se uitase cum era ucis Benna. Rogont deschise gura, întinse o mână spre ea. Dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. Întreaga lui frunte, sub marginea garnisită cu blană a coroanei, se colorase într-un roșu-aprins.

Coroana. Toți atinseseră coroana. Monza își privi mâna înmănușată. Toți, cu excepția ei.

Trăsăturile lui Rogont se schimonosiră. Făcu un pas, dar nu-l ținură picioarele și căzu pe burtă, cu capul într-o parte. Ochii bulbucați priveau orbi în jur. Coroana i se rostogoli de pe creștet, sări o dată, se rostogoli până la marginea podiumului și căzu cu zgomot pe pardoseala aulei. Cineva din public scoase un singur țipăt asurzitor.

Se auzi un foșnet puternic când cele o mie de păsări albe au fost eliberate din coliviile ascunse în jurul sălii și se înălțară într-un splendid vârtej spre cerul senin al nopții.

Exact cum își dorise Rogont.

Numai că, din cei șase bărbați și femei, al căror destin era să unească Styria și să pună capăt Anilor de Sânge, doar Monza mai rămăsese în viață.

Praf și pulbere

Fiori se bucură destul de mult de moartea Marelui Duce Rogont. Sau poate că ar fi trebuit să-i spună regele Rogont, dar nu mai conta acum. Iar gândul ăsta îi lăți și mai mult rânjetul pe buze.

Poți să fii cât vrei de mare și tare atunci când ești în viață. Dar nu mai are nicio importanță atunci când te întorci în țărână. Și nu-i nevoie decât de un lucru foarte mic. Și se poate întâmpla cât ai bate din palme. Un vechi prieten de-al lui Fiori luptase vreme de șapte zile și nopți în Bătălia de la Ținuturile Înalte fără să capete nici măcar o zgârietură. Dar se înțepase într-un spin în dimineața când plecase din vale, mâna îi putrezise, începuse să delireze și murise câteva nopți mai târziu. Aiurea! N-aveai ce învăța din întâmplarea asta. Decât să ai grijă și să te ferești de spini.

Dar nici felul în care murise Rudd Treicopaci nu era mai bun - în fruntea oamenilor săi, cu sabia în mână. Poate că, într-o bună zi, oamenii vor cânta balade despre asta, mai cu seamă la beție. Dar din punctul de vedere al mortului, moartea era moarte, una și aceeași pentru toți. Marea Nivelatoare, cum îi ziceau muntenii. Care ștergea toate diferențele dintre lorzi și cerșetori.

Acum se alesese praful de toate ambițiile mărețe ale lui Rogont. Puterea lui nu mai era decât o ceață risipită de adierea zorilor. În vreme ce Fiori - un amărât de asasin chior de un ochi, care ieri nu fusese demn nici măcar să-i lângă cizmele viitorului rege - era un om cu mult mai bun în dimineața aceasta. Măcar el încă mai lăsa umbră pe pământ. Dacă era ceva de învățat din toată povestea asta, atunci trebuia să înveți să iei tot ce poți câtă vreme încă mai ai viață în tine. Pentru că în pământ nu te așteaptă nicio recompensă, ci doar întuneric.

Fiori fluieră prelung atunci când intrară călare în curtea exterioară de la Fontezarmo.

— Da’ știu că au construit ceva aici!

Monza dădu din cap.

— Zi mai bine că au dărâmat. Se pare că darul Profetului și-a făcut treaba.

Strașnică armă, „zahărul” ăla gurkian. Dispăruse o mare porțiune din zidul aflat în stânga lor, unul dintre turnurile din capăt era plin de crăpături și se înclina nefiresc într-o parte, dorind parcă să le urmeze pe celelalte la vale. Câteva tufe desfrunzite se agățau de marginea colțuroasă a stâncii, unde se înălțaseră zidurile, parcă încercând să se agațe de aer cu crengile goale. Fiori își zise că acolo trebuie să fi fost grădinile, numai că, din cauza catapultelor folosite în ultimele săptămâni, din ele nu mai rămăseseră decât niște muri carbonizați, câteva buturugi despicate, noroi uscat, acoperit acum cu băltoace de la ploaia din noaptea trecută.

Un drum pietruit trecea prin mijlocul acestei mizerii, printre vreo șase fântâni secate, ducând la o poartă neagră, încă ferecată. În jurul ei zăceau câteva cadavre contorsionate, străpunse de săgeți. Alți morți lângă un berbece carbonizat. Fiori privi atent spre metereze și ochiul lui experimentat observă sulițe, arcuri, luciri de armuri. Se vede treaba că zidul interior încă era bine apărat, iar în spatele lui se ascundea, firește, ducele Orso.

Ocoliră un morman mare de prelate ude, cu niște pietre deasupra să nu le ia vântul. Fiori remarcă niște cizme ieșind dintr-un capăt, alături de câteva perechi de tălpi murdare, toate ude de la ploaie.

Se pare că unul dintre flăcăii lui Volfier nu mai avusese de-a face cu armata, că se făcu alb ca varul la vederea morților. Și, sesizând reacția tânărului, Fiori se întrebă din senin de când se obișnuise el cu prezența cadavrelor în jur. Căci pentru el morții nu mai erau acum decât părți din peisaj, la fel ca buturugile de copaci. În dimineața asta era nevoie de mai mult decât câteva cadavre ca să-i strice buna dispoziție.

Monza trase de hățuri și coborî de pe cal.

— Descălecați, mârâi Volfier, iar oamenii lui îl ascultară supuși.

— De ce sunt desculți unii? întrebă puștiul, tot cu ochii la cadavre.

— Pentru că au avut cizme bune, spuse Fiori.

Flăcăul își privi încălțările din piele, apoi se uită iarăși la tălpile alea goale și își acoperi gura cu mâna.

Făcându-i cu ochiul lui Fiori, Volfier îl bătu pe tânăr pe spate, care tresări puternic.

— Cizmă sau nu, nu mai contează deloc când ești mort. Nu-ți face griji, băiete, te vei obișnui cu astfel de priveliști.

— Da?

— Dacă ai noroc, spuse Fiori, ai să trăiești destul de mult.

— Dacă ai noroc, spuse Monza, ai să-ți găsești mai întâi o altă ocupație. Așteptați aici!

Volfier înclină fruntea.

— Excelență!

Fiori o urmări cum își face drum printre dărâmături și dispare.

— Ați rezolvat situația din Talins? murmură el.

— Sper că da, mârâi sergentul plin cu cicatrice. În cele din urmă am reușit să stingem incendiile. Am încheiat un târg cu criminalii din Cartierul Vechi: ei o să vegheze orașul timp de o săptămână și noi o să-i lăsăm în pace timp de o lună.

— Nu-i a bună dacă am ajuns să-i rugăm pe hoți să mențină ordinea.

— Da, s-a întors lumea cu curu' în sus, mormăi Volfier, privind printre gene la zidul interior. Fostul meu stăpân e în partea ailaltă. Toată viața mea am fost în slujba lui. Nicio revoltă n-a fost cu el la conducere.

— Ți-ai fi dorit să rămâi cu el?

Volfier se încruntă și își feri privirea.

— Mi-aș fi dorit să învingem la Ospria, da' n-a fost să fie. Da' la fel de mult mi-aș fi dorit ca nevastă-mea să nu se fi regulat cu brutaru' în ăia trei ani cât eu am fost în campanie prin toată Uniunea. Poți să-ți dorești cât vrei, dar nu se schimbă nimic.

Fiori zâmbi cu gura până la urechi și își bătu încet cu unghia ochiul din metal.

— Mare adevăr grăiești!

Cosca ședea pe scaunul lui de campanie, în singura zonă a grădinii rămasă cât de cât intactă. Și își privea capra cum paște iarba udă. I se părea că-l calmează dacă-i urmărește înaintarea treptată pe ultimul petic de gazon. Îl linișteau și felul cum își răsucea buzele, felul delicat în care apuca firele de iarbă cu dinții, toate mișcările acelea care, repetate cu răbdare, vor transforma curând pajiștea într-o miriște. Își îndesă adânc un deget în ureche și îl bâțâi puternic, încercând să scape de țiuitul

care încă nu-i dădea pace. Degeaba. Oftă, își ridică plosca, auzi niște pași scârțâind pe pietriș și nu-și duse gestul până la capăt. Monza se apropia de el. Părea înfiorător de obosită, cu umerii gârboviți, buzele strâmbate, cearcăne negre sub ochii înfundați în orbite.

— De ce mama dracului ți-ai luat o capră?

Cosca trase o dușcă lungă din ploscă, se strâmbă și mai trase încă una.

— Capra este un animal nobil. În absența ta, ea este cea care îmi amintește că trebuie să fiu tenace, dârz și harnic. Măcar de ceva să te agăți în viața asta, Monzcarro.

Capra ridică ochii spre el și behăi, aparent de acord cu aceste vorbe înțelepte.

— Sper că n-am să te ofensez dacă am să-ți zic că îmi pari obosită.

— A fost o noapte lungă, mormăi ea.

Această afirmație i se păru lui Cosca foarte departe de adevăr.

— Sunt convins.

— Osprienii s-au retras din Talins. A fost o revoltă. A fost panică.

— Inevitabil.

— Cineva a răspândit zvonul că flota Uniunii este pe drum.

— Zvonurile fac mai mult rău decât corăbiile de război.

— Coroana a fost otrăvită, murmură ea.

— Conducătorii Styriei, mistuiți de propria lor sete de putere. Este o morală în asta, nu crezi? Crimă și metaforă la un loc. Într-o singură seară otrăvitorul-poet a reușit să ucidă un cancelar, un duce, o contesă, un prim cetățean și un rege și să dea lumii o lecție inestimabilă. Vorbim despre prietenul nostru Morveer, nu-i așa?

Monza scuipă în urma caprei.

— Probabil.

— N-aș fi crezut niciodată că javra aia pedantă ar putea să aibă atâta umor.

— Scuză-mă dacă nu-mi vine să râd.

— Pe tine de ce te-o fi cruțat?

— Nu m-a cruțat, spuse Monza ridicând mâna dreaptă. Mănușa m-a salvat.

Cosca nu se mai putu abține și pufni în râs.

— Ia gândește-te, într-o zi s-ar putea spune că ducele Orso și acoliții lui ți-au salvat viața atunci când ți-au zdrobit mâna! Măi, cum se mai adună ironiile sorții!

— Cred că am să aștept un moment mai liniștit ca să mă bucur de ele.

— O, în locul tău, eu m-aș bucura acum. Am irosit mulți ani din viață așteptând momente mai liniștite. Și pot să-ți spun acum că momentele astea nu vin niciodată. Privește doar în jur și ai să te convingi. Affoienii au fugit înainte de ivirea zorilor. Sipanezii se împart deja în tabere și se retrag spre sud ca să se lupte între ei. Oștenii din Puranti erau atât de nerăbdători să-și continue războiul civil că au început să se omoare între ei din tranșee. A fost nevoie să-i despartă Victus! Poți să-ți imaginezi așa ceva? Victus *punând capăt* unei lupte! Au mai rămas câțiva osprieni, dar numai pentru că habar n-au ce altceva să facă. Și aleargă de colo colo ca niște găini cu capetele tăiate. Ceea ce și sunt, după părerea mea. Mă uimește neîncetat cât de repede se poate spulbera totul. Styria a fost unificată cam cât?… un minut? Și acum se află într-un haos mai mare ca oricând. Nu se poate ști cine va pune mâna pe putere și unde și cu ce preț. Mi se pare că sfârșitul Anilor de Sânge a fost declarat…

Și Cosca își ridică bărbia și se scărpină pe gât.

— …puțin cam prematur.

Umerii Monzei parcă se gârboviră și mai mult.

— Situație ideală pentru un mercenar, nu?

— Așa ai zice. Însă chiar și pentru unul ca mine prea mult haos este totuși prea mult. Pe cuvântul meu dacă brigada celor O mie de Săbii nu-i acum cea mai coerentă și mai disciplinată trupă rămasă aici. Iar asta ar trebui să-ți dea o oarecare idee despre cât de dezorganizați sunt acum aliații tăi.

Își încrucișă picioarele întinse.

— Mă gândeam să-mi iau băieții, să mă duc la Visserine și să-mi revendic titlul. Mă îndoiesc că Rogont mai are cum să onoreze înțelegerea noastră…

— Rămâi, spuse ea uitându-se în ochii lui.

— Să rămân?

— Rămâi!

Urmă o pauză mai lungă, în care se priviră îndeaproape.

— N-ai niciun drept să-mi ceri asta.

— Dar ți-o cer. Ajută-mă!

— Să… te ajut? S-a sucit lumea dacă am ajuns să fiu singura ta speranță. Cum rămâne cu loialii tăi supuși, oamenii cumsecade din Talins? Ei nu te pot ajuta?

— Nu le plac luptele la fel de mult ca paradele. N-ar ridica nici măcar un deget ca nu cumva să se întoarcă Orso și să-i spânzure pe toți.

— A, da! Nestatornicia puterii. Dar nu ți-ai strâns soldați câtă vreme ai fost la conducere?

— Ba mi-am strâns atâția câți am putut. Însă nu pot avea încredere în ei în situația asta. În lupta împotriva lui Orso. Cine știe de partea cui vor fi?

— Da, e riscant să ai slugi care slujesc la doi stăpâni. Am avut și eu de-a face cu din ăștia. Nu știi ce te așteaptă.

Cosca își îndesă degetul și în cealaltă ureche. Tot degeaba.

— Te-ai gândit cumva să… zic și eu… să renunți?

Monza holbă ochii la el de parcă l-ar fi auzit vorbind într-o limbă străină.

— Ce să fac?

— Eu, unul, am abandonat o mie de treburi pe tot cuprinsul Cercului Lumii - le-am lăsat fie neterminate, fie neîncepute, fie am eșuat de-a binelea. Însă crede-mă când îți spun că nu mă supără atât de mult pe cât mă supără succesele avute.

— Eu sunt altfel.

— Motiv de veșnic regret pentru amândoi. Și totuși. Ai putea să uiți de răzbunare. Ai putea să faci un compromis. Ai putea… să dai dovadă de milă.

— Mila și lașitatea sunt unul și același lucru, mârâi ea, strângând din ochi și uitându-se la poarta cea neagră de la capătul grădinii distruse.

— Așa crezi tu? surâse cu tristețe Cosca.

— Conștiința nu este decât o scuză ca să nu faci ce trebuie.

— Înțeleg.

— Nu te apuca să jelești. Așa este lumea făcută.

— Aha!

— Nu primești nimic în plus dacă faci bine. Când mai-marii zilei mor, ei se transformă tot în bălegar, ca noi ăștilalți. Trebuie să privești înainte, numai înainte și să-ți duci bătăliile pe rând. Cu niciun preț nu ai voie să eziți, indiferent ce…

— Știi de ce te-am iubit mereu, Monza?

— Ce? căscă ea ochii uluită.

— Chiar și după ce m-ai trădat? Ba chiar mai mult după ce m-ai trădat? o întrebă Cosca aplecându-se încet spre ea. Pentru că știu că, în adâncul sufletului tău, nu crezi nicio iotă din aiurelile astea. Sunt doar niște minciuni pe care ți le repeți în permanență ca să te poți împăca cu tot ce ai făcut. Cu tot ce a trebuit să faci.

Monza tăcu o vreme. Apoi îi spuse cu un glas sugrumat de parcă i-ar fi venit să vomite.

— Ai zis mereu că-l am pe dracul în mine.

— Așa am zis? Mă rog, toți avem dracii noștri, spuse el, cu un gest nepăsător din mână. Nu ești o sfântă, măcar de asta sunt sigur. Ești o copilă a acestor vremuri sângeroase. Dar nici pe departe atât de rea cum îți închipui.

— Nu?

— Eu mă prefac că îmi pasă de oameni, dar adevărul este că mă doare fix undeva dacă oamenii ăștia trăiesc sau mor. Ție ți-a păsat întotdeauna de ei, dar te prefaci că te doare undeva. Nu te-am văzut niciodată să-ți bați joc de viața unui om. Cu toate astea, eu le sunt mai simpatic. Ce să zic? Asta-i dreptatea. Tu te-ai purtat mereu corect cu mine, Monza. Chiar și atunci când m-ai trădat, te-ai purtat oricum mai frumos decât aș fi meritat. N-am uitat niciodată ce ai făcut atunci în Muris, după asediu, când nu i-ai lăsat pe negustorii ăia de sclavi să-i ia pe copii. Toată lumea nu voia decât bani. Eu voiam bani. Credinciosul voia bani. Chiar și Benna. Mai cu seamă Benna. Însă nu și tu.

— Doar te-am zgâriat, murmură ea.

— Nu fii modestă, erai gata să mă omori. Trăim niște timpuri nemiloase, iar mila și lașitatea sunt *complet* opuse. Toți ne transformăm în căcat atunci când murim, Monza. Însă nu toți suntem de căcat câtă vreme trăim. Doar cei mai mulți.

Oftă și ridică ochii spre cer.

— Dumnezeu știe că eu sunt. Dar tu nu ai fost niciodată.

Îl privi lung.

— Vrei să mă ajuți?

Cosca duse iar plosca la buze, își dădu seama că este goală și-i puse capacul la loc. Prea des trebuia să umple păcătoșenia asta.

— Bineînțeles că am să te ajut. N-a existat niciodată vreo îndoială în privința asta. De fapt, am și organizat atacul.

— Atunci…

— Am vrut să te aud cum mă rogi. Recunosc că am fost surprins că ai făcut-o. Tu te-ai gândit cum ar fi fost ca O Mie de Săbii să fi condus asediul, să fi pus stăpânire pe unul dintre cele mai bogate palate din Styria și apoi să plece cu mâna goală? Ți-ai pierdut mințile? Nicicum nu i-aș fi putut lua pe ticăloșii ăștia lacomi de aici. Cu sau fără tine, atacăm mâine în zori și vom fura tot ce e de furat. Probabil că până în prânz băieții mei vor termina de adunat până și plumbul din acoperișuri. Știi și tu cum e cu Regula Pătrimilor.

— Și Orso?

— Nu mă interesează, spuse Cosca, lăsându-se pe spate și mângâindu-și drăgăstos capra pe fund. Fă ce vrei cu el.

Inevitabilul

Zarurile se rostogoliră: doi-unu.

Astăzi se împlineau exact trei ani de când Sajaam îl scosese de la Fereală pe Prietenosul. Trei ani trăise pe drumuri. Traversase Styria alături de trei oameni: doi bărbați și o femeie. Locul care i-a displăcut cel mai puțin a fost în brigada celor O Mie de Săbii și nu doar pentru că numele ei avea în componență un număr, deși și asta era un început bun.

Era ordine acolo, până la un punct. Oamenilor li se repartizau sarcini și li se spunea cât timp au la dispoziție să le îndeplinească. Toți își cunoșteau locurile în mașinăria aceea uriașă de război. Notarul ținea trei registre în care trecea toate datele importante. Numărul de oameni subordonați fiecărui căpitan, durata serviciului, suma plătită, echipamentul folosit. Totul putea fi numărat. Existau reguli, atât explicite, cât și implicite. Reguli despre băutură, jocurile de noroc și luptă. Reguli despre curve. Reguli despre locul fiecăruia. Reguli care spuneau cine se poate duce undeva și când. Cine se luptă și cine nu. Și mai importantă decât toate celelalte era Regula Pătrimilor, care reglementa declararea și distribuirea capturilor și era aplicată cu rigurozitate.

Existau pedepse stabilite dinainte pentru încălcarea regulilor, pedepse înțelese de toată lumea. De obicei câteva lovituri de bici. Chiar ieri văzuse Prietenosul un om biciuit pentru că se pișase unde nu trebuia. Nu părea mare lucru, dar Victus le

explicase că așa începe totul: mai întâi te piși unde ți se năzare, apoi te căci unde ți se năzare, apoi toată lumea moare de ciumă. Așa că pedeapsa a fost trei lovituri de bici. Două și una.

Locul preferat al Prietenosului era popota. Rutina reconfortantă de acolo îi amintea de Fereală. De bucătarii ursuzi, cu șorțurile lor pătate. De aburul care se ridica din cazane. De zăngănitul cuțitelor și lingurilor. De sorbiturile zgomotoase și de plescăielile făcute de atâtea buze, limbi, dinți. De oamenii care se îmbrânceau la coadă, cerând mereu suplimente și neprimindu-le niciodată.

Oamenii care ajutau la bucătărie în dimineața asta primeau în plus două chiftele și o lingură de supă. Două și una. Cosca zicea că una e să fii aruncat de pe scară cu o suliță, dar cu totul alta e să cazi singur din cauză că ești slăbit de foame. Iar el nu tolera una ca asta.

— Atacăm într-un ceas, spuse el acum.

Prietenosul bâțâi din cap.

Cosca trase aer în piept, îl scoase pe nas și privi încruntat în jur.

— Avem nevoie de multe scări.

În ultimele zile Prietenosul asistase la construirea lor. Douăzeci și una de scări. Doi și unu. Fiecare avea câte treizeci și una de trepte, mai puțin una, care avea treizeci și două. Unu, doi, trei.

— Monza pleacă cu primul detașament. Nu vrea să ajungă cineva la Orso înaintea ei. E hotărâtă. Nu vrea să renunțe la răzbunare.

Prietenosul ridică din umeri. Așa fusese mereu.

— Sincer îți spun, îmi fac griji pentru ea.

Prietenosul ridică din umeri. Îl lăsa rece.

— O bătălie e plină de primejdii.

Prietenosul ridică din umeri. Asta era evident.

— Vreau să stai mereu lângă ea, prietene. Să ai grijă să nu pățească nimic în timpul luptei.

— Și tu?

— Eu? râse Cosca, bătându-l pe umăr. Singurul scut de care am eu nevoie este prețuirea de care mă bucur în rândul oamenilor.

— Sigur?

— Nu. Dar mă voi afla în locul unde sunt mereu. Mult în

spatele bătăliei, cu plosca alături. Ceva îmi spune că Monza are mai multă nevoie de tine. Încă mai are dușmani acolo. Și, Prietenosule…

— Da?

— Fii foarte atent și ai mare grijă. Vulpoiul este mult mai periculos atunci când e încolțit - și presupun că Orso nu și-a epuizat trucurile mârșave. Ce să zic… mi se pare inevitabil. Stai cu ochii în patru mai ales după… Morveer.

— Bine.

Înseamnă că el și cu Fiori o vor păzi pe Murcatto. Adică vor fi iar împreună ca atunci când l-au omorât pe Gobba. Doi care o păzesc pe una. Își luă zarurile și le puse bine în buzunar. Se uită lung la aburii care se ridicau din polonice. Ascultă chiorăielile din burțile oamenilor. Numără protestele.

Cenușiul spălăcit al zorilor se preschimbă în auriu când soarele se ridică peste meterezele zidului pe care trebuiau să se urce. Și umbra fortăreței se retrăgea de pe grădina distrusă.

Vor porni curând. Fiori închise singurul său ochi și zâmbi spre soare. Își lăsă capul pe spate și scoase limba. Era mai răcoare acum, când anul se apropia de sfârșit. Dar lui i se părea că este ca o dimineață frumoasă de vară din Nordul lui. Ca diminețile marilor bătălii în care luptase el. Dimineți în care făcuse fapte mărețe și câteva mai puțin mărețe.

— Ești cam binedispus pentru cineva care-și va risca viața nu peste mult timp, se auzi vocea Monzei.

Fiori deschise ochiul și își întoarse zâmbetul spre ea.

— M-am împăcat cu mine însumi.

— Mă bucur pentru tine. Ăsta-i un război pe care puțini îl câștigă.

— N-am zis că am învins. Doar am încetat să mai lupt.

— Încep să cred că asta-i singura victorie care valorează ceva, murmură ea, ca pentru sine.

În fața lor, mercenarii din primul val erau gata de atac. Stăteau în jurul scărilor, cu scuturile mari în mâini, agitați și nerăbdători, ceea ce nu era deloc de mirare. Fiori nu avea o părere prea bună despre ei. Nu făceau niciun efort ca să-și mascheze intențiile. Toată lumea de ambele părți ale zidului știa ce urma să se întâmple.

De jur-împrejurul lui Fiori se pregătea și al doilea val de atac.

Mercenarii își ascuțeau o ultimă oară săbiile, își strângeau curelele de la platoșe și mai spuneau câteva glume, sperând că nu vor fi ultimele pe care le vor spune în viața lor. Ritual la care fusese martor de zeci de ori până acum. Parcă era acasă.

— Ai simțit vreodată că nu ești unde trebuie? o întrebă el. Că, dacă ai putea să treci peste culmea dealului din zare sau să traversezi următorul râu sau să privești spre valea de alături, totul ar fi... așa cum trebuie. Ar fi bine.

Monza privi printre gene la zidurile interioare.

— Am făcut-o cam toată viața.

— Ți-ai petrecut întreaga viață pregătindu-te pentru ce va urma. Eu pot spune că am urcat multe dealuri. Am traversat multe râuri. Ba chiar și marea am traversat-o. Am lăsat în urmă tot ce știam și am venit în Styria. Și nu s-a întâmplat nimic - am rămas același om, cu același fel de viață. Valea de alături nu se deosebește prin nimic de aceasta. În orice caz nu-i mai bună. Cred că am învățat... să rămân în locul unde mă aflu. Să fiu ceea ce sunt.

— Și ce ești?

Fiori se uită lung la barda așezată pe genunchi.

— Un ucigaș, așa cred.

— Doar atât?

— Sincer? Cam da.

Ridică din umeri și continuă:

— Păi, nu-i ăsta motivul pentru care m-ai luat cu tine?

Monza își plecă privirea în pământ.

— Nu ziceai că ești un optimist?

— Nu pot să fiu un ucigaș optimist? Mi-a zis cineva odată - chiar cel care mi-a omorât fratele - că binele și răul sunt doar niște chestiuni de perspectivă. Toți avem motivele noastre când facem ce facem. Dacă motivele astea sunt bune sau nu, depinde pe cine întrebi. Nu-i așa?

— Așa este?

— Credeam că mai ales tu ai să fii de acord cu mine.

— Poate că mai demult aș fi fost. Acum nu mai sunt atât de sigură. Poate că motivele astea nu sunt decât niște minciuni pe care ni le spunem singuri ca să ne putem împăca cu faptele noastre.

Fiori nu se mai putu stăpâni și izbucni în hohote de râs.

— Ce-i atât de nostim?

— Nu am nevoie de scuze, șefa, asta încerc eu să-ți zic acum. Cum se cheamă atunci când ceva se va întâmpla cu siguranță? Parcă e un cuvânt pe care îl folosești când vrei să spui că ceva nu mai poate fi oprit? Că nu ai cum să eviți ce se va întâmpla, oricât de mult ai încerca s-o faci?

— Inevitabil, spuse Monza.

— Ăsta e! Inevitabilul, plimbă el cuvântul în gură ca pe un dumicat de carne bună. Sunt mulțumit cu ce s-a făcut. Sunt mulțumit de ce va fi să se întâmple.

Un fluierat ascuțit străbătu văzduhul. În zăngănit de armuri, mercenarii din primul val se grupară în echipe de câte doisprezece și ridicară scările. Apoi o porniră în pas alergător - într-o ordine de toată jena, dacă îl întrebai pe Fiori -, alunecând și derapând prin noroiul din grădină. Cu aceeași lipsă de entuziasm le urmară și alții: țintași cu arbalete, având misiunea de a-i ține ocupați pe arcașii de pe ziduri. Nu se auziră decât câteva icnete, câteva comenzi, dar în linii mari, asaltul se desfășura în tăcere. Și nici nu ar fi fost normal să te apuci să-ți vestești apropierea prin strigăte de luptă. Că ce ai să faci când ajungi la zid? Doar n-ai să poți să zbieri până în vârf.

— Uite-i! exclamă Fiori, ridicându-se în picioare și agitându-și barda deasupra capului. Înainte! Înainte, pui de curve ce sunteți!

Ajunseră abia la jumătatea grădinii când Fiori auzi pe cineva zbierând „Trageți!”. Și imediat un răpăit de pe ziduri. O ploaie de săgeți căzu peste capetele atacatorilor. Câteva țipete și suspine, câțiva flăcăi se prăbușiră, dar majoritatea continuară să înainteze mai repede ca oricând. Mercenarii cu arcuri se așezară în genunchi și traseră și ei spre metereze.

Se auzi din nou fluieratul și porni acum al doilea val, format din cei care trăseseră la sorți plăcuta misiune a cățăratului pe zid. Cei mai mulți purtau armuri ușoare, ca să nu le îngreuneze mișcările. Cei din primul grup ajunseseră până la baza zidului și începuseră să ridice scările. Unul primi o săgeată în gât și nu mai ridică nimic, dar camarazii lui reușiră să împingă scara. Fiori o urmări cum se clatină și apoi se proptește bine de parapet. Și celelalte scări se ridicau acum. Pe ziduri se vedea agitație - soldații de acolo începuseră să arunce cu pietre. Alte săgeți căzură peste al doilea val, însă acum mercenarii ajunseseră lângă zid și începură să îl urce. Acum erau instalate șase scări.

Acum zece. Următoarea nici nu apucă să se sprijine de metereze, că se răsturnă peste băieții speriați care tocmai ce o ridicaseră. Pe Fiori îl umflă râsul.

Alte pietre. Un mercenar căzu de pe o scară peste cei din urma lui, care zbierau îngroziți. Ce mai încoace și-ncolo, acum se țipa foarte mult. De pe acoperișul unui turn, apărătorii răsturnară un cazan cu apă clocotită în capetele celor care se străduiau să ridice o scară dedesubt. Și bieții opăriți lăsară naibii scara și atacul și începură să urle și să alerge ca nebunii de colo colo, ținându-se cu mâinile de obraji.

Săgețile șuierau în sus și în jos. Pietre săltau și bubuiau. Oamenii se prăbușeau lângă ziduri sau pe drumul spre ele. Alții începuseră să se retragă de-a bușilea prin noroi. Unii răniți erau trași de acolo de camarazii lor, bucuroși că au găsit o scuză să scape din infern. Mercenarii ajunși în vârful scărilor loveau cu săbiile în dreapta și în stânga. Destui însă se pomeniră străpunși de sulițe chiar pe ultima treaptă și ajunseră jos foarte repede.

Fiori îl zări pe unul care răsturna o oală peste una dintre scări. Altcineva aduse o torță, o aprinse și jumătate din scară luă foc. Înseamnă că în oala aia fusese ulei. Se uită la scara care ardea împreună cu vreo doi mercenari care apucaseră să urce până acolo. După o clipă cei doi se prăbușiră, antrenându-i în cădere și pe alții. Alte zbierete. Fiori își trecu barda prin hamul de pe umăr. Cel mai bun loc unde să-ți ții arma atunci când încerci să te urci pe un zid. Cu condiția să nu aluneci și să-ți tai capul în ea. Gândul ăsta îl făcu din nou să râdă. Câțiva dintre mercenarii din jur se uitară urât la el. Prea mult râdea ăsta. Numai că lui îi vâjâia sângele prin vene și nu-i mai păsa de nimic. Mutrele lor îl făceau să râdă și mai tare.

Se pare că unii dintre mercenari trecuseră peste parapetul din dreapta. Observă luciri de săbii pe metereze. Alții se buluceau în spatele lor. Apărătorii împingeau cu niște pari o scară plină cu oameni. Aceasta se clătină o clipă, ca un acrobat pe catalige. Amărâții din vârful ei întinseră disperați mâinile, încercând să se agațe de aer. Apoi scara se răsturnă încet, strivindu-i pe toți de pietre.

Ajunseseră sus și cei din partea stângă, chiar lângă ghereta de la intrare. Fiori îi vedea urcând pe acoperiș. Căzuseră cinci sau șase scări. Încă sprijinite de zid, două ardeau și umpleau locul cu fum negru. Dar cele mai multe încă stăteau în picioare

și erau pline cu mercenari de sus și până jos. Probabil că apărătorii nu erau prea mulți, așa că acum începuse să se vadă de partea cui era superioritatea numerică.

Se auzi din nou fluieratul și al treilea val se puse în mișcare - mercenari cu armuri mai grele, care aveau să urce în urma camarazilor lor și vor pătrunde în fortăreață.

— Haide! spuse Monza.

— Cum zici tu, șefa!

Fiori trase aer în piept și începu să alerge.

Acum doar câteva săgeți mai zburau spre ei din crenelurile turnurilor. Așa că drumul lor a fost mult mai liniștit decât al celor dinaintea lor, un fel de plimbare de dimineață printre cadavrele presărate prin noroiul grădinii până la una dintre scările din mijloc. Doi soldați se pregăteau să urce. Sergentul lor îi bătu pe umeri și îi încurajă:

— Sus, flăcăi, urcați! Repede, da’ cu grijă! Nu tândăliți! Urcați și făceți-le felu’ nenorociților! Și tu, boule... Au! Scuze, exce... Excelență?

— Ține bine scara!

Și Monza începu să urce cu Fiori în urma ei. Nordicului îi alunecau mâinile și tălpile pe lemnul aspru și îi șuiera răsuflarea prin zâmbetul încremenit pe chip. Se uita țintă la zidul din fața lui. N-avea niciun rost să se uite în altă parte. Și dacă venea o săgeată spre el? N-avea ce face. Dar dacă vreun nemernic de sus se apuca să arunce cu pietre în el sau să-i răstoarne în cap un cazan cu apă clocotită? N-avea ce face. Și dacă împingeau scara de la zid? Al dracului ghinion, cum de nu, dar urci mult mai încet dacă stai cu ochii doar după pericole, iar atunci s-ar putea întâmpla toate blestemățiile astea.

Curând ajunse în vârf și sări peste parapet. Cu sabia deja trasă, Monza privea în jos, la curtea interioară. Se auzeau zgomotele îndepărtate ale unei lupte. Pe pasarelă erau câțiva oameni morți din ambele tabere. Un mercenar proptit de zidul din piatră avea brațul retezat din cot. Cineva îi legase o funie în jurul umărului ca să-i oprească sângerarea. Și mercenarul ăla gemea neîncetat: „A căzut de pe margine, a căzut de pe margine.” Fiori credea că sărmanul om nu mai apucă amiaza, dar asta însemna mai multă mâncare la prânz pentru restul. Că doar trebuie să vezi partea bună a lucrurilor, nu-i așa? Asta înseamnă să fii optimist.

Își trase scutul atârnat la spate și își vârî brațul printre curelele lui. Își scoase și barda și o strânse bine în pumn. Îi plăcea să-i simtă coada în palmă. La fel cum îi place fierarului să simtă coada ciocanului la începutul unei zile bune de lucru. Pe terasele săpate în munte se vedeau alte grădini, într-o stare mult mai bună decât cele de afară. Castelul înconjura spațiul acesta verde pe trei laturi. O clădire uriașă cu ferestre strălucitoare și ziduri ornamentate, cupole și turnulețe, statui și țepușe poleite. Nu trebuia să fii prea deștept ca să identifici palatul lui Orso, iar asta era un lucru bun. Fiori știa că nu-i deștept. Ci doar însetat de sânge.

— Să mergem! spuse Monza.

Fiori rânji.

— Sunt chiar în spatele tău, șefa!

Tranșeele săpate în coasta muntelui erau goale. Soldații care le ocupaseră se risipiseră care încotro, înapoi la casele lor sau undeva unde să-și joace rolurile de figuranți în cele câteva lupte pentru putere declanșate de morțile premature ale Regelui Rogont și aliaților săi. Nu mai rămăseseră acolo decât mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii, care mișunau acum prin palatul ducelui Orso, ca viermii pe un hoit. Lui Shenkt îi era cunoscută scena aceasta. Loialitate, datorie, falã - toate acestea nu erau decât niște motivații pasagere, care-i făceau pe oameni să se simtă bine când cerul era senin, dar care dispăreau urgent la venirea furtunii. Lăcomia, pe de altă parte? Da, pe lăcomie te poți baza întotdeauna.

Urcă poteca șerpuită, traversă terenul din fața zidurilor, care purta rănile luptei de mai devreme, trecu apoi și peste pod, apropiindu-se de fortăreața Fontezarmo. Un singur om era în fața porții deschise, un om tolănit într-un scaun de campanie, cu sulița sprijinită de zidul din spate.

— Ce treabă ai acilea? îl întrebă el, foarte puțin interesat.

— Ducele Orso m-a angajat să o ucid pe Monzcarro Murcatto, actualmente Mare Ducesă de Talins.

— Mor de râs, mormăi paznicul, ridicându-și gulerul peste urechi și așezându-se mai bine în scaun.

Foarte des oamenii înclină să nu dea crezare adevărului. Shenkt medită asupra acestei realități, străbătând pasajul lung care dădea în curtea exterioară a fortăreței. Nu mai exista acolo

nimic din frumusețea rigidă care-i plăcea atât de mult ducelui Orso la grădinile lui. Așa cum nu mai exista nici jumătate din zidul dinspre nord. Mercenarii făcuseră acolo o harababură cumplită. Dar așa este în război. Plus că era și multă confuzie. O altă caracteristică a războiului.

În mod evident, ultimul atac era în curs de desfășurare. Se vedeau multe scări sprijinite de zidul interior și multe trupuri căzute în jurul lor. Printre ele mișunau infirmierii, oferind câte o gură de apă, ocupându-se de atele și de bandaje, urcând răniții pe tărgi. Shenkt știa prea bine că nu mai aveau nicio șansă aceia care nu se puteau deplasa singuri. Dar oamenii se agață mereu și de cea mai mică fărâmă de speranță.

Se opri lângă o fântână dărâmată și privi lupta muribunzilor cu inevitabilul. Un bărbat ieși brusc din spatele zidului și aproape se ciocni de el. Un ins chel, oarecare, îmbrăcat cu o vestă ponosită din piele cu ținte.

— Ah! *Profundele* mele scuze!

Shenkt nu-i răspunse.

— Sunteți... adică ați fost... adică luați parte la asalt?

— Într-un fel.

— La fel ca mine, la fel ca mine. Tot într-un fel.

Nimic nu putea fi mai firesc decât un mercenar care fuge de luptă, însă ceva era putred. Omul ăla era îmbrăcat ca un borfaș, însă vorbea ca un poet prost. Dădea mereu dintr-o mână, ca pentru a-i abate privirea de la cealaltă, care se strecura în interiorul vestei. Evident, după vreo armă ascunsă acolo. Shenkt se încruntă. N-avea niciun chef să atragă atenția celor din jur dacă nu era cazul. Așa că se hotărî să-i mai dea o șansă, așa cum făcea ori de câte ori avea ocazia.

— Înseamnă că amândoi avem treabă. Să nu mai pierdem timpul.

Străinul se lumină la față.

— Absolut. Să trecem la treabă.

Morveer scoase un chicotit fals, apoi își dădu seama că, din greșeală, își folosise vocea adevărată.

— La treabă, repetă el, cu glasul de bariton al omului de rând.

Deloc convingător.

— La treabă, spuse și celălalt bărbat, continuând să-l privească țintă.

— Așa. Păi…

Morveer îl ocoli pe străinul acela și trecu mai departe, având grijă să-și ia mâna de pe acul otrăvit și să o lase de-a lungul trupului. Fără îndoială că bărbatul acela era ciudat, dar dacă misiunea lui Morveer ar fi fost să-i otrăvească pe toți ciudații din lume, atunci n-ar fi reușit nici pe jumătate să și-o ducă la bun sfârșit. Din fericire, el trebuia doar să-i otrăvească pe șapte dintre cei mai însemnați oameni ai națiunii, operațiune care tocmai fusese de curând încununată de un succes spectaculos.

Încă mai palpita de emoție la gândul proporțiilor uriașe ale reușitei sale, la gândul cutezanței sale nemaivăzute, la gândul reușitei inegalabile a planului său. Depășise cu mult statutul de cel mai mare meșter al otrăvurilor din toate timpurile și devenise, indiscutabil, o personalitate marcantă a istoriei. Dar cum îl mai agasa faptul că nu putea împărtăși lumii marea sa realizare, neputând astfel să se bucure de adulația pe care triumful său o merita din plin. Of, ce bine ar fi fost ca directorul acela sceptic de la orfelinat să-l fi putut vedea astăzi! Atunci ar fi fost obligat să admită că umilitul Castor Morveer avea stofă de învingător! Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi putut vedea și fosta lui nevastă. Acum l-ar fi înțeles în sfârșit și nu s-ar mai fi văitat niciodată de obiceiurile lui ieșite din comun! Dacă ar fi fost de față și odiosul lui profesor, Moumah yin Bek, atunci ar fi fost nevoit să recunoască o dată pentru totdeauna faptul că elevul lui l-a eclipsat. Dacă Day ar mai fi fost în viață, cu siguranță că ar fi început să râdă cu glasul ei de clopoțel, recunoscându-i geniul. I-ar fi surâs apoi în felul ei inocent și poate l-ar fi mângâiat cu blândețe, poate chiar… dar nu era timp acum de fantazări. Morveer avusese motive bine întemeiate să-i otrăvească pe toți patru, așa că acum trebuia să se mulțumească cu propriile lui felicitări.

Se pare că odată cu moartea lui Rogont și a aliaților lui fuseseră eliminate toate standardele respectate în cazul asediilor. Nu era o exagerare să spui că zidul exterior al fortăreței aproape că nu mai era păzit de nimeni. Îl considera pe Nicomo Cosca un fanfaron umflat, un bețiv dedicat și, colac peste pupăză, un militar incompetent, dar tot trebuia să-și imagineze că mercenarul va lua anumite măsuri de siguranță. Însă acestea l-au dezamăgit peste măsură.

Deși se părea că lupta de pe zid încetase în mare parte -

poarta zidului interior căzuse în mâinile mercenarilor și era acum larg deschisă - se mai auzeau zgomote de bătălie din grădini. Treabă extrem de dezagreabilă; și se bucura că nu va avea ocazia să se afle prin apropiere. Se mai părea că brigada celor O Mie de Săbii ocupase citadela, pecetluind astfel soarta ducelui Orso. Însă gândul acesta nu-l întrista prea tare pe Morveer. Nu-i nimic. La urma urmei, oamenii mari vin și pleacă. Banca Valint și Balk îi promisese că îl va plăti pe el, iar promisiunea unei bănci era mai presus de oricare om, mai presus de oricare națiune. Era nemuritoare.

Pe un petic de iarbă rară, la umbra unui copac, fuseseră întinși câțiva răniți. De copacul acela era, absolut inexplicabil, priponită o capră. Morveer se strâmbă când trebui să treacă în vârful picioarelor printre ei. Își încrețise buzele la vederea bandajelor însângerate, a hainelor rupte și murdare, a cărnurilor sfârtecate...

— Apă... îl rugă unul în șoaptă, apucându-l de gleznă.

— Apă e peste tot! strigă el, smulgându-și piciorul dintre degetele moi. Du-te și ia-ți singur!

Se grăbi să intre pe o poartă deschisă și ajunse în cel mai mare turn din curtea exterioară unde, așa aflase el din surse de încredere, pe vremuri fuseseră birourile administratorului fortăreței. Și unde acum Nicomo Cosca își instalase statul major.

Se furișă prin coridoarele întunecoase, unde lumina zilei abia ajungea printre creneluri. Urcă o scară în spirală, cu spatele ștergând pereții și cu limba lipită de cerul gurii. Mercenarii din cele O Mie de Săbii erau la fel de neglijenți și ușor de păcălit ca șeful lor, dar Morveer era conștient de faptul că soarta este mult prea capricioasă și îl poate lăsa din brațe în orice clipă. Prudența mereu pe primul loc.

În încăperea circulară se aflau un pat mare, cu baldachin, rafturi cu multe cărți cu aspect impresionant, un birou, dulapuri pentru haine, un suport pentru armură, pe care se afla o platoșă, un rastel cu câteva săbii, o masă cu patru scaune în jur și un pachet de cărți de joc pe ea și un scrin uriaș, cu incrustații, pe care se aflau mai multe pahare. Lângă pat era un cuier, de care atârnau câteva pălării de-a dreptul atrocisime, cu ace mari din cristal, cu benzi aurite, cu pene de toate culorile curcubeului care fluturau în adierea intrată pe fereastra deschisă. Evident că aceasta era camera pe care și-o alesese Cosca. Nimeni altul nu

ar fi îndrăznit să etaleze asemenea pălării ridicole. Însă deocamdată nu se vedea nici urmă de bețivul ăla plin de sine. Morveer se strecură înăuntru și închise ușa în spatele său. Se apropie tiptil de un bufet, evitând în ultima clipă să se ciocnească de o găleată pentru muls aflată dedesubt, și deschise încet ușile.

Morveer își îngădui să schițeze un surâs aproape imperceptibil. Precis că Nicomo Cosca se considera un nonconformist sălbatic și romantic, liber de orice rigori ale rutinei. În realitate, era previzibil ca stelele de pe cer, plictisitor de imuabil, aidoma mareelor. Majoritatea oamenilor nu se schimbă niciodată, iar un bețiv rămâne bețiv pe veci. Principala problemă părea a fi diversitatea spectaculoasă a sticlelor adunate. Pentru că nu puteai ști din care urma să bea. Așa că Morveer nu avea de ales: trebuia să-i otrăvească întreaga colecție.

Își trase mănușile pe mâini și scoase cu infinită grijă din buzunarul interior flaconul cu soluție de sămânță-verde. Era otrăvitoare doar ingerată, iar timpul în care își făcea efectul diferea de la victimă la victimă, însă nu avea niciun miros - cu excepția unui iz vag de fructe, deloc sesizabil dacă amestecai substanța cu vin sau alte băuturi mai tari. Își notă în minte poziția exactă a fiecărei sticle, cât de mult era înfipt dopul, apoi le scoase pe toate și picură cu pipete câte un strop de soluție în toate sticlele. Puse toate dopurile la loc și reașeză sticlele, ca să fie totul la fel ca înainte de sosirea lui. Zâmbise în tot timpul când strecurase otrava în sticlele acelea de diferite mărimi, forme și culori. Pe cât de inspirată fusese treaba cu otrăvirea coroanei, pe atât de vulgară era aceasta. Deși scopul nu era mai puțin nobil. Va sufla prin încăpere, nesimțit de nimeni, precum un zefir al morții, aducându-i sfârșitul meritat acelui bețiv respingător. Prea puțini vor fi aceia care să considere moartea lui Nicomo Cosca drept altceva decât o binemeritată și dreaptă…

Încremeni. Se auzeau pași pe scări. Puse la iuțeală dopul la ultima sticlă, o așeză cu grijă la locul ei și țâșni printr-o ușă deschisă în bezna unei…

Strâmbă din nas când îl izbi mirosul puternic de urină. Soarta, necruțătoarea stăpână a muritorilor, nu scăpa nicio ocazie ca să-l umilească. Ar fi trebuit să-și imagineze că va ajunge să se

ascundă într-o latrină. Acum nu-i mai rămânea decât să spere că pe Cosca nu-l apucase o nevoie urgentă de a-și deșerta mațele.

Luptele de pe ziduri se mai potoliseră. Nici nu fusese greu. Firește că bătălia continua încă în curtea interioară, prin impozantele săli de recepție și prin holurile din marmură răsunătoare ale palatului lui Orso. Însă Cosca nu vedea nicio mișcare din locul ales drept punct de observație, pe acoperișul Turnului Administratorului. Și ce importanță ar fi avut? Dacă ai văzut o fortăreață luată cu asalt, poți spune că le-ai văzut pe…

— Victus, prietene!

— Ce?

Ultimul căpitan cu vechime din brigada celor O Mie de Săbii lăsă jos luneta și se uită chiorâș la Cosca, așa cum îi ședea în obicei.

— Presupun că victoria este a noastră.

— Presupun că ai dreptate.

— N-am avea ce face de aici, chiar dacă am vedea ceva.

— Ai pus punctul pe *i*, ca întotdeauna.

Cosca bănui că era o glumă.

— Este inevitabil. Nu mai avem altceva de făcut decât să împărțim prada.

Și Victus își mângâie absent lanțurile de la gât.

— Partea mea preferată din orice asediu.

— Jucăm o partidă de cărți?

— De ce nu?

Cosca își strânse luneta și o luă înainte pe scara în spirală spre camera pe care o revendicase. Se duse drept la bufet și îl deschise. Sticlele multicolore îl salutară ca niște prieteni vechi. Of, ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut. Luă un pahar și scoase dopul dintr-o sticlă din primul rând.

— Bei ceva? strigă el peste umăr.

— De ce nu?

Lupta nu se terminase, dar nu semăna deloc cu o apărare organizată. Mercenarii ocupaseră zidurile, îi alungaseră pe apărători din grădini și acum forțau intrările turnurilor, clădirilor, palatului. Alți și alți camarazi de-ai lor apăreau în vârfurile scărilor, disperați să nu-și piardă partea din pradă. Nimeni nu se lupta mai înverșunat și nici nu se mișca mai repede decât

mercenarii din cele O Mie de Săbii când le mirosea a jaf îmbelșugat.

— Pe aici!

Monza se grăbi către intrarea principală a palatului, pe același drum pe care-l făcuse în ziua în care îi omorâseră fratele. Pe lângă heleșteul rotund, în care pluteau două cadavre cu fața în jos, la umbra Columnei lui Scarpius. Fiori o urmă, cu același zâmbet straniu pe buze pe care îl avusese toată ziua. Trecură pe lângă câțiva mercenari care se agitau lângă o ușă, toți cu licăriri lacome în ochi. Doi izbeau încuietoarea cu bardele, slăbind tot mai mult ușa cu fiecare lovitură. Când în sfârșit reușiră s-o spargă, se îngrămădiră unul peste altul, zbierând și urlând, fiecare luptându-se să între înaintea celorlalți. Doi se luaseră deja la trântă, pentru ceva ce nici nu furaseră încă.

Mai departe, alți doi mercenari amenințau un servitor cu chipul plin de sânge și îmbrăcat cu o livrea brodată cu aur. Amărâtul stătea pe marginea unei fântâni și se uita la ei cu ochi înfricoșați. Unul îl plesnea peste față și îi striga:

— Unde-s afurisiții ăia de bani?

Apoi făcea și celălalt la fel. Și capul bietei slugi se bălăngănea într-o parte și în cealaltă.

— Unde-s afurisiții ăia de bani, unde-s afurisiții ăia de bani, unde-s afurisiții ăia de bani…

Într-o jerbă de cioburi și așchii de plumb, se sparse o fereastră și prin ea zbură un scrin vechi și de preț. Căzu pe pietre și se făcu țăndări. Un alt mercenar trecu chiuind pe lângă ei, cu brațele pline de niște materiale scânteietoare. Probabil draperii. Monza auzi un strigăt, se întoarse repede, văzu pe cineva rostogolindu-se de la o fereastră de la un etaj superior și îl văzu cum cade în cap în mijlocul grădinii. Din altă parte se auzeau alte țipete. Parcă de femeie, dar era greu să-ți dai seama din cauza disperării din ele. Pretutindeni se striga, se urla, se râdea. Încercă să-și înăbușe starea de vomă, încercă să nu se mai gândească la faptul că ea era autoarea acestui infern. Că aici te ducea dorința de răzbunare. Tot ce mai putea face acum era să fie atentă și să spere că îl va găsi ea prima pe Orso.

Că îl va găsi și îl va face să plătească.

Ușile grele erau tot zăvorâte, dar mercenarii reușiseră să găsească o altă intrare - printr-una din ferestrele uriașe pe care o spărseseră. Pervazul era plin de sânge - înseamnă că cineva

se tăiase în toată graba aia nebună de a pune mâna pe bani. Monza intră și ea tot pe acolo și sări într-un salon impunător. Își dădu seama că cinase și ea acolo odată, cu Benna râzând lângă ea. Și cu Credinciosul. Și Orso, Ario, Foscar, Ganmark - toți fuseseră aici în seara aceea. Și acum îi trecu prin minte că muriseră aproape toți comesenii de atunci. Nici încăperea nu mai arăta prea bine.

Ci ca un câmp după trecerea lăcustelor. Mercenarii furaseră jumătate din tablouri și pe celelalte le ciopârțiseră doar ca să se afle în treabă. Cele două vaze enorme de lângă cămin erau prea grele ca să le poată urni din loc, așa că le spărseseră și luaseră doar mânerele aurite. Smulseseră galeriile, furaseră toate farfuriile rămase întregi. Restul erau cioburi pe pardoseala lustruită. Ciudat lucru cum, în momente ca acestea, oamenii distrug și fură cu același entuziasm. Și nu terminaseră încă. Tot se mai învârteau pe acolo, scoțând sertarele din scrinuri, demontând aplicele din pereți, demolând tot locul pentru orice lucru care li s-ar fi părut cât de cât valoros. Un nebun pusese un scaun pe masă, se cocoțase pe el și se întindea să ajungă la candelabru. Altul încerca să desfacă clanțele din cristal cu un cuțit.

Un mercenar cu obrajii mâncați de vărsat și cu mâinile pline cu tacâmuri aurite îi rânji fericit.

— Am linguri! îi strigă el.

Monza îl îmbrânci din drum și individul se împiedică, scăpându-și pe jos comoara. Ceilalți se repeziră la pradă ca niște rațe la câteva firimituri de pâine. Cu Fiori alături, Monza ieși din salon într-un hol din marmură, care răsuna de zgomotele îndepărtate ale luptei. Hohote și urlete și scrâșnete de metal și trosnete de lemn - venite de peste tot și de nicăieri. Se uită bine în dreapta și în stânga prin întunericul de acolo, încercând să se orienteze. Transpirația îi șiroia pe ceafă de pe cap.

— Pe aici!

Traversară un salon mare. Cei dinăuntru erau ocupați cu spintecarea tapițeriilor de la niște scaune vechi și foarte frumoase, de parcă știau ei că Orso își ținea aurul în pernele puse sub fund. Un grup înflăcărat spărgea ușa din partea opusă. Monza privea înainte și se gândea doar la Orso. Strânse din dinți și urcă apoi câteva trepte, aproape fără să mai simtă durerea din picioare.

Ajunseră într-o galerie întunecată, deasupra unei încăperi înalte, cu tavanul arcuit și împodobit cu frunze aurite. Întregul perete era o uriașă orgă - din lemnul sculptat ieșeau o mulțime de tuburi lucioase, de diferite dimensiuni. În fața claviaturii era așezat taburetul organistului. Acolo era camera de muzică. Râzând în hohote mercenarii se apucară să zdrăngănească un soi de simfonie dementă la toate instrumentele de acolo.

— Suntem aproape, șopti Monza peste umăr.

— Foarte bine. Cred că a venit vremea să terminăm odată.

Exact așa gândea și ea. Se apropie tiptil de ușa înaltă din peretele opus.

— Încăperile lui Orso sunt pe aici.

— Nu, nu.

Se întoarse și se uită încruntată la Fiori, care îi zâmbea. Ochiul din metal îi lucea straniu în penumbre.

— Nu despre asta vorbesc.

Și Monza simți un fior pe șira spinării.

— Dar despre ce?

— Știi tu foarte bine.

Zâmbetul i se lăți și mai mult, răsucindu-i cicatricele. Și își întinse gâtul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Din instinct, Monza luă poziția de luptă. Mârâind, Fiori se repezi la ea cu barda ridicată. Ea se împiedică de taburetul de la orgă, îl răsturnă și aproape căzu și ea. În tot acest timp tot încerca să priceapă ce se întâmplase. Barda lovi în tuburile orgii, făcându-le să scoată un acord sălbatic. O smulse de acolo și se năpusti din nou asupra ei, dar șocul care o cuprinsese pe Monza avusese vreme să se risipească, lăsând în loc doar furia rece.

— Labagiu chior ce ești!

Deloc o replică inteligentă, dar spusă din inimă. Vru să-l lovească cu sabia Calvez, însă el o pară cu scutul și învârti barda. Monza abia reuși să sară într-o parte și tăișul armei se împlântă în orgă. Fără să-l scape din ochi, Monza se retrase câțiva pași. Avea tot atâtea șanse să evite la nesfârșit loviturile acelei arme grele cât avea să interpreteze o dulce melodie la orga aia.

— De ce? mârâi ea la el, mișcând vârful sabiei în cercuri mici.

De fapt, o durea în fund de motivele lui. Doar trăgea de timp, cât căuta o scăpare.

— Poate m-am săturat de disprețul tău, spuse el, înaintând cu

scutul ridicat. Sau poate că Eider mi-a oferit mai mult decât mi-ai oferit tu.

— Eider? îi râse ea în nas. Asta-i problema ta. Ești un idiot!

Și îl atacă în timp ce rostea ultimul cuvânt, încercând să-l prindă pe picior greșit, dar Fiori nu se lăsă păcălit și-i respinse calm loviturile cu scutul.

— Eu sunt idiot? Eu, care te-am salvat nici nu mai știu de câte ori? Eu, care mi-am pierdut ochiul din cauza ta? Te-am salvat ca să-ți poți bate joc de mine împreună cu găunosul ăla nenorocit de Rogont? Mă tratezi ca pe o slugă și tot te aștepți să-ți fiu loial și tot *eu sunt* idiotul?

Greu să-i contrazică argumentele, mai ales acum când i le striga în față. Ar fi trebuit să-l asculte pe Rogont și să-l lase să scape de Fiori, dar se lăsase împiedicată de sentimentul de vinovăție. O fi frumoasă calea milei, așa cum zicea Cosca, dar parcă nu era întotdeauna și cea mai inteligentă. Fiori se apropia și ea se retrase din nou. Curând nu va mai avea unde să dea înapoi.

— Ar fi trebuit să te aștepți la asta, șopti el.

Iar ea se văzu nevoită să-i dea dreptate. Ar fi trebuit să se aștepte la asta încă de când se regulase cu Rogont. Încă de când îi întorsese spatele lui Fiori. Încă de când el își pierduse ochiul în catacombele de sub palatul lui Salier. Poate că încă din primul moment când dăduse cu ochii de el. Chiar înainte de asta. Ar fi trebuit să se aștepte dintotdeauna la asta.

Unele lucruri sunt inevitabile.

Și uite cum sfârleaza timpului…[5]

Barda lui Fiori bubui iarăși în rândul de tuburi. Nordicul habar nu avea la ce foloseau drăciile alea, dar făceau al naibii de multă larmă. Monza apucase să se ferească și își cumpănea sabia în mână, fără sa-și ia ochii de la el. Mult mai ușor i-ar fi fost să o lovească pe la spate, să-i crape capul și să termine odată. Însă voia ca ea să știe cine a omorât-o și de ce. Era foarte important ca ea să știe.

---

[5] Citat din piesa *A douăsprezecea noapte* de William Shakespeare: „Și uite cum sfârleaza timpului s-a răzbunat pe nebuni” (actul 5, scena 1) (n. tr.).

— Nu trebuie să faci asta, șuieră Monza. Încă mai poți să pleci de aici.

— Credeam că doar morții mai pot ierta, spuse el, încercând să-i taie retragerea.

— Îți ofer o șansă, Fiori. Întoarce-te în Nord, n-o să te urmărească nimeni.

— Ba să mă urmărească cât vor, din partea mea. Dar cred că am să mai zăbovesc nițel pe aici. Omul trebuie să rămână credincios măcar unui principiu, nu-i așa? Iar eu încă mai am ceva mândrie.

— Mă cac pe mândria ta! Dacă nu eram eu, ai fi ajuns să-ți vinzi curul pe străzile dosnice din Talins!

Foarte adevărat.

— Cunoșteai riscurile. Și ai preferat banii mei.

La fel de adevărat.

— Nu ți-am făcut nicio promisiune și nu am avut ce să încalc!

Și asta era adevărat.

— Curva aia de Eider n-o să-ți dea niciun ban!

Greu de contrazis, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Plus că o bardă în cap este argumentul final din orice dispută.

— O să vedem.

Și Fiori se îndreptă încet spre ea, la adăpostul scutului.

— Dar nu-i vorba despre bani. Ci despre... răzbunare. Mă așteptam ca tu să înțelegi.

— Mă cac și pe răzbunarea ta!

Monza înhăță taburetul și-l aruncă în el, luându-l prin surprindere. Taburetul se izbi de scut și se rostogoli peste balustradă, dar ea se repezi în urma lui. Fiori reuși să-i blocheze sabia cu coada bardei. Monza acum era aproape lipită de el, mârâia și își mișca vârful sabiei lângă ochiul lui cel bun.

Îl scuipă în față, făcându-l să tresară. Îl lovi puternic cu cotul sub bărbie și reuși să-și desprindă sabia. Se pregăti de o altă lovitură, mortală. Dar el încercă s-o izbească în mână. Monza se feri, iar barda intră în balustradă, din care smulse o bucată mare de lemn. El se răsuci, știind că urmează să fie lovit cu sabia. Și îi simți tăișul sfâșiindu-i cămașa și crestându-l peste stomac. Monza își pierdu echilibrul și se împletici spre el. Fiori își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și mârâi prelung când își învârti scutul cu toată forța și cu toată furia pe care o simțea. O lovi drept în față, îi dădu capul pe spate și o împinse în

tuburile orgii. Monza ricoșă din ele și căzu pe spate. Sabia i se rostogoli din mână.

Fiori se uită lung la ea. Îi vuia sângele în cap. Îi șiroia transpirația pe chipul acoperit cu cicatrice. Un mușchi zvâcnea în gâtul Monzei. Subțire gât! I-ar fi putut tăia chiar acum capul la fel de lesne cum ar fi tăiat un lemn de foc. Și strânse mai bine barda în degetele nervoase. Monza începu să tușească, scuipă sânge, gemu, își scutură capul. Deschise ochii sticloși, se rostogoli într-o parte și se ridică greoi în patru labe, pipăind în jur după mânerul sabiei.

— Nu, nu.

Fiori se apropie și o lovi cu piciorul, aruncând-o într-un colț. Monza tresări, întoarse capul de la el și începu să se târască după sabie. Respira greu, îi curgea sânge din nas pe podeaua din lemn. El o urmă, vorbindu-i. Nefiresc lucru. Sângerosul Nouă îi spusese odată că dacă vrei să ucizi pe cineva, atunci îl ucizi, nu te apuci să-i povestești cum ai să-l ucizi. Iar Fiori încercase mereu să țină seama de sfatul acesta. Ar fi putut s-o omoare pe Monza la fel de ușor cum strivești un gândac, dar nu a făcut-o. Și nici nu știa dacă dădea din gură doar ca să prelungească momentul sau ca să-l amâne. Oricum ar fi fost motivul, el vorbea în continuare.

— Hai să nu ne mai prefacem că tu ai fi partea vătămată în toată povestea asta. Ai ucis juma' de Styrie doar ca să-ți poți urma planul! Ești o curvă intrigantă și veninoasă, o criminală și o trădătoare! Și incestuoasă! Asta ești! Eu fac ce trebuie. Așa că slăbește-mă cu motivele tale. Nu sunt un monstru. Și poate motivele mele nu sunt dintre cele mai nobile. Dar toți avem motive să facem ce facem. Lumea o să fie puțin mai bună fără tine.

Își dorea să nu-i sune vocea atât de dogit, dar asta era situația și el nu o putea schimba.

— Eu fac ce trebuie!

Asta era realitatea și voia ca ea s-o recunoască. Măcar atâta lucru îi datora.

— O să fie mai bună lumea fără tine în ea!

Dezvelindu-și dinții într-un rânjet sălbatic, se aplecă deasupra ei, auzi pași dintr-o parte, se întoarse…

Prietenosul se izbi de el cu toată puterea, dezechilibrându-l. Fiori mârâi, îl apucă de gât cu brațul pe care avea scutul, însă

nu reuși decât să-l tragă după el. Sfărâmară balustrada și se prăbușiră amândoi în gol.

Apăru și Nicomo Cosca. Își scoase pălăria și, cu un gest teatral, o azvârli în partea cealaltă a încăperii, probabil fără să nimerească cuierul, din moment ce Morveer o văzu dându-se de-a dura pe pardoseală până la ușa latrinei unde se ascunsese el. Cu toată duhoarea din jurul lui, simți cum buzele i se strâmbă într-un rânjet triumfător. Mercenarul avea în mână o ploscă din metal. Aceeași pe care i-o dăduse el în Sipani, dorind să-l jignească. Se vede treaba că nenorocitul ăla de bețiv bătrân se întorsese să o ia de acolo, evident sperând să sugă ultimele picături de rachiu din ea. Ei, cât de deșartă se dovedea promisiunea lui de a nu mai pune gura pe băutură? Iată că omul nu se poate schimba. Firește că Morveer se așteptase la ceva mai mult din partea celui mai mare specialist în fanfaronada fără substanță, dar chiar și el se văzu nevoit să se recunoască surprins de nivelul jalnic de degradare în care ajunsese Cosca.

Îi ajunse la urechi scârțâitul făcut de ușile bufetului.

— Stai s-o umplu.

Nu putea să-l vadă, dar era vocea lui Cosca. Însă reuși să observe în treacăt figura ca de dihor a însoțitorului lui.

— Cum dracu' poți să bei pișatu' ăla?

— Trebuie să beau ceva, nu? Așa mi-a recomandat un vechi prieten, din păcate plecat dintre noi.

— Îți mai trăiește vreun prieten?

— Doar tu, Victus. Doar tu.

Clinchet de pahare și Cosca apăru clătinându-se în câmpul îngust de vizibilitate al lui Morveer. Într-o mână ținea plosca, iar în cealaltă un pahar și o sticlă. O sticlă deosebită, de culoare purpurie, despre care Morveer își amintea cu precizie că o otrăvise doar cu câteva clipe mai devreme. Altă ironie fatală pusă la cale de meșterul otrăvurilor. Cosca singur va fi vinovat de propria-i distrugere, așa cum fusese de atât de multe ori în trecut. Însă de data aceasta va exista și un final corespunzător. Auzi foșnetele și pocnetele cărților amestecate.

— Cinci mărci mâna?

Vocea lui Cosca.

— Sau jucăm pe onoare?

Izbucniră în râs amândoi.

— Mai bine pe zece mărci.
— Zece să fie.
Alte foșnete de cărți.
— Civilizată treabă, nu? Nimic nu-i mai bun decât o partidă de cărți în timp ce alții se luptă, nu? Exact ca pe vremuri.
— Numai că lipsesc Andiche, Sesaria și Sazine.
— În afară de aspectul ăsta, îl aprobă Cosca. Cum facem? Le împarți tu sau vrei să le împart eu?

Gemând, Prietenosul reuși să iasă dintre dărâmături. Fiori era la câțiva pași de el, în cealaltă parte a mormanului de bucăți de lemn și de fildeș, alămuri îndoite și sârme răsucite care mai rămăseseră din clavecinul ducelui Orso. Nordicul se rostogoli, ridicându-se în genunchi. Încă avea scutul pe braț și barda ținută strâns în cealaltă mână. Și îi curgea sânge pe obraz dintr-o tăietură de deasupra ochiului din metal lucios.
— Idiot obsedat de numere! Voiam să-ți zic că n-am nimic de împărțit cu tine. Dar uite că acuma am.
Privindu-se țintă, se ridicară încet în picioare. Prietenosul își scoase cuțitul din teacă și satârul din interiorul hainei, apucându-le strâns de mânerele roase. Acum putea să uite de tot haosul ăla din grădini, de tot balamucul din palat. Unu contra unu, exact la fel ca la Fereală. Unu și încă unu. Cea mai simplă aritmetică din lume.
— Bine, atunci! spuse Prietenosul zâmbind.
— Bine, atunci! șuieră Fiori printre dinți.
Unul dintre mercenarii care devastaseră încăperea făcu o jumătate de pas către ei.
— Ce mama mă-sii…
Fiori sări peste mormanul de sfărâmături, mișcând barda într-un arc scânteietor. Prietenosul lăsă capul în jos ca să se ferească, iar curenții de aer ai loviturii îi răvășiră părul. Satârul lui izbi colțul scutului lui Fiori, alunecă și se înfipse în umărul nordicului. Însă nu prea adânc, doar cât să-i facă o rană superficială. Fiori se răsuci repede și lovi cu barda. Prietenosul se feri și o auzi cum bubuie în mormanul de dărâmături de alături. Vru să lovească cu cuțitul, dar nordicul avea scutul pregătit și îi smulse arma din mână, azvârlind-o în cealaltă parte a sălii. Atunci Prietenosul vru să lovească cu satârul, dar Fiori se repezi la el și-i imobiliză cotul cu umărul. Satârul îi scrijeli

obrazul și îl crestă sub ureche.

Prietenosul făcu un pas în spate, pregătindu-se să lovească din lateral, fără însă să-i lase suficient spațiu lui Fiori ca să-și poată ridica barda. Atunci, mârâind ca un câine turbat, nordicul îl atacă cu scutul, blocă satârul și îl ridică cu totul. Prietenosul lovi cu pumnul în scut, încercând să-l atingă pe Fiori peste discul ăla mare de lemn, dar Fiori era mai puternic și profita de impulsul loviturii. Îl izbi pe Prietenosul de ușă, strivindu-l cu scutul. Pușcăriașul lovi podeaua cu picioarele, dar podeaua dispăru și el alunecă. Se lovi cu capul de piatră, se hurducă, săltă, se rostogoli, gemând și hârâind. Lumină și întuneric de jur-împrejurul lui. Trepte. Cădea pe trepte. Și, ceea ce era și mai rău, nici nu putea să le numere.

Ajunse jos și se ridică gemând. Se afla într-o bucătărie lungă, o pivniță boltită, luminată numai de niște geamuri mici de lângă tavan. Îl dureau îngrozitor piciorul stâng, umărul drept, ceafa. Un obraz era plin de sânge. O mânecă era sfâșiată și pe antebraț avea o tăietură lungă. Un crac al pantalonului era și el plin de sânge - probabil că se tăiase chiar în satârul lui atunci când căzuse. Dar bine că se putea mișca.

Fiori stătea în capătul celor paisprezece trepte. De două ori șapte. O siluetă neagră, cu un singur licăr într-un ochi. Prietenosul îi făcu un semn.

— Coboară!

Monza se târa în continuare. Era tot ce mai putea face. Să înainteze centimetru după centimetru. Privea doar înainte, la mânerul sabiei Calvez din colț. Se târa și scuipa sânge și se ruga să nu se mai învârtească încăperea cu ea. Și în tot acest timp simțea cum o mănâncă spatele, cum o ustură, în așteptarea satârului lui Fiori care îi va oferi hidosul final pe care îl merita cu prisosință.

Bine măcar că ticălosul ăla chior nu mai vorbea.

Apucă mânerul sabiei și se rostogoli mârâind, fluturând arma în față, așa cum numai fricoșii flutură torțele în bezna nopții. Însă nu era nimeni acolo. Doar o spărtură în balustrada din capătul galeriei.

Își șterse sângele de la nas cu mâna înmănușată și se ridică încet în genunchi. Începuse să-i mai treacă din amețeală, vuietul din urechi nu mai era atât de asurzitor, dar o durea toată fața și

avea impresia că i se făcuse de două ori mai mare. Cu pași nu tocmai siguri, se apropie de balustrada sfărâmată și privi în jos. Cei trei mercenari, care aveau treabă să distrugă încăperea, se holbau acum la un clavecin făcut bucăți. Nici urmă de Fiori, iar ea habar nu avea ce se întâmplase. Însă altceva o interesa pe Monza acum.

Orso.

În ciuda durerii cumplite, strânse din dinți, merse până la ușa din cealaltă parte și o deschise. Dădea într-un coridor întunecat, de unde se auzeau mai tare zgomotele luptei. Se strecură pe o terasă largă. Pe cupola uriașă de deasupra ei erau pictate șapte femei înaripate, cu săbii în mâini. Măreața frescă a lui Aropella, înfățișând ursitoarele care stabilesc destinele pământenilor. Sub terasă erau două scări construite din marmură de trei culori. În capătul lor era o ușă dublă, din lemn nobil, cu incrustații în formă de capete de leu. În fața acelei uși stătuse ea alături de Benna pentru ultima oară și tot acolo îi spusese că îl iubește.

Evident că situația se schimbase.

O luptă furioasă se ducea pe pardoseala mozaicată a sălii de dedesubt și pe treptele late din marmură. Mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii duceau o luptă pe viață și pe moarte cu gărzile lui Orso, de trei ori mai numeroase decât ei. Săbiile se izbeau de scuturi, ghioagele găureau armurile, bardele se ridicau și cădeau, sulițele atacau și parau. Oamenii urlau de furie, bolboroseau de durere, se luptau și mureau, și erau căsăpiți. Mercenarii erau înnebuniți de perspectiva tuturor acelor bogății, iar apărătorii palatului nu aveau unde să fugă. Și nu era loc de compasiune în niciuna dintre părți. Doi soldați în uniforme talineze îngenunchează pe terasă, nu prea departe de ea, încordându-și arcurile. Unul se ridică să tragă și chiar atunci îl izbi pe el o săgeată în piept. Căzu pe spate, cu ochii căscați și tușind sânge pe eleganta statuie din spate.

Nu-ți purta niciodată singur bătăliile, a scris Verturio, *dacă poți găsi pe cineva care vrea să le poarte pentru tine.* Și Monza se strecură înapoi în umbre.

Dopul ieși cu sunetul acela de supt, preferat de Cosca dintre toate sunetele care existau pe lume. Se aplecă peste masă cu sticla în mână și turnă niște lichid vâscos în paharul lui Victus.

— Mulțam, mârâi mercenarul. Cel puțin așa cred.

Politicos este să spunem că sucul gurkian din struguri nu era tocmai pe placul tuturor. Nu ar fi corect să afirmăm că Nicomo Cosca se înamorase de el, ci doar că își dezvoltase o anumită toleranță față de licoarea aceasta, în perioada când fusese angajat să apere Dagoska. De fapt, își dezvoltase o toleranță cam mare pentru orice licoare cu alcool, iar rachiul gurkian din struguri conținea o cantitate foarte mare, la un preț extrem de rezonabil. Și uite că numai gândul la gustul acela infect de vomă încinsă îi umplea gura cu salivă. Ceva de băut, ceva de băut, ceva de băut.

Deșurubă dopul de la ploscă, se fâțâi nițel în scaunul lui de căpitan-general și mângâie drăgăstos lemnul unuia dintre brațe.

— Ei, ce zici?

Chipul supt al lui Victus emana doar neîncredere, făcându-l pe Cosca să-și spună că nu mai văzuse niciodată vreun om cu o privire mai necinstită decât a lui. Apoi Victus se uită la cărțile din mână, la spatele cărților din mâna lui Cosca, la banii aruncați în mijlocul mesei și apoi iar la Cosca.

— În regulă. Dublez miza.

Și azvârli pe masă câțiva bani, care zornăiră cu veselie, așa cum doar monedele forte o pot face.

— Ei? Ce ai, bătrâne?

— Brelan.

Victus își azvârli cărțile.

— Al naibii brelan! Mereu ai avut un noroc porcesc!

— Iar tu o loialitate demnă de același dobitoc, spuse Cosca, etalându-și dinții în vreme ce trăgea spre el monedele. Da’ nu-ți face griji, că flăcăii ne vor aduce o grămadă de arginți. Știi tu, Regula Pătrimilor.

— În ritmul ăsta o să-mi pierd toată partea înainte să ajungă ei aici.

— Să sperăm, spuse Cosca, trăgând o dușcă din ploscă și strâmbându-se.

Parcă avea un gust mai rău decât de obicei. Strânse din buze, își supse gingiile, apoi se forță să mai înghită încă o gură din lichidul ăla acru. Și puse dopul la loc.

— Iată cum stă treaba! E musai să mă duc la căcăstoare.

Se ridică și lovi masa cu mâna.

— Să nu care cumva să umbli la cărți cât nu-s eu aici, auzi?

— Cine, eu?

Chipul lui Victus emana doar inocență ofuscată.

— Poți să ai încredere în mine, generale.

— Normal că pot.

Și Cosca porni spre latrină, cu ochii ațintiți asupra dungii negre de sub ușa ei, încercând să calculeze distanța până acolo, simțind că îl înțeapă spatele întors spre Victus. Își răsuci încheietura mâinii și prinse în palmă cuțitul.

— La fel cum am avut și la Afieri...

Se întoarse brusc. Și încremeni.

— Ah!

Victus scosese de undeva o arbaletă mică și încărcată, pe care acum o ținea îndreptată spre inima lui Cosca.

— Andiche s-a lăsat *străpuns de sabie* în locul tău? râse el batjocoritor. Sesaria *s-a sacrificat*? Eu i-am *cunoscut* pe ticăloșii ăștia doi, cum ai putut să uiți? Cât de prost îți închipui că sunt?

Shenkt sări prin fereastra spartă și ateriză fără zgomot în sala dinăuntru. Doar în urmă cu un ceas aici fusese o sufragerie somptuoasă, dar mercenarii o despuiaseră de orice obiect de valoare. Nu mai rămăseseră acolo decât cioburi de pahare și farfurii, pânze sfârtecate în rame sparte și bucăți din niște piese de mobilier prea mari pentru a putea fi cărate în brațe. Trei musculițe se fugăreau în cercuri pe deasupra mesei goale. Alături de ele se certau doi bărbați, în fața unui băiat speriat, cam de paisprezece ani.

— Îți zic că luasem belelele alea de linguri! zbiera cel ciupit de vărsat la cel cu platoșa murdară. Da' cățeaua aia m-a îmbrâncit și le-am pierdut! Tu de ce n-ai luat nimic?

— Pen' că io păzeam ușa ca să le iei tu pe alea...

Fără să rostească vreun cuvânt, băiatul întinse degetul spre Shenkt. Cei doi uitară de sfadă și se întoarseră ca să se holbeze la el.

— Cine dracu' ești? vru să știe cel mâncat de vărsat.

— Femeia din cauza căreia ți-ai pierdut tacâmurile era Murcatto?

— Te întrebam cine dracu' ești!

— Nimeni. Un simplu trecător.

— I-auzi! rânji mercenarul spre camarazii săi în timp ce-și trăgea sabia. Sala asta e a noastră și tre' să plătești taxă ca să treci p-aci.

— Taxă! șuieră cel cu platoșă, pe un ton care se voia intimidant.

Cei doi îl înconjurară, iar băiatul le urmă exemplul, deși cam fără chef.

— Ce ai pentru noi? întrebă ciupitul.

Shenkt îl privi în ochi și hotărî să-i dea o șansă.

— Nimic din ce v-ar trebui.

— Eu zic ce-mi trebe și ce nu! se răsti mercenarul, cu ochii la inelul cu rubin de pe degetul lui Shenkt. Ăla ce-i?

— Nu-mi aparține.

— Atunci ne aparține nouă.

Și se apropiară mai mult, iar cel cu fața mâncată de vărsat începu să-l împungă cu vârful sabiei.

— Mâinile la ceafă, javră! Și pune-te în genunchi!

Shenkt se încruntă.

— Eu nu îngenunchez în fața nimănui.

Cele trei musculițe zglobii rămaseră suspendate în aer.

Încet, foarte încet, rânjetul lacom al hoțului de linguri se transformă în rictus.

Încet, foarte încet, ridică mâna să lovească.

Shenkt îi ocoli sabia și îl lovi în piept cu latul palmei, smulgând de acolo bucăți din stern și coaste, care se răsuciră pe deasupra lor și se înfipseră în tavan.

Shenkt împinse sabia, îl înșfăcă de platoșă pe celălalt mercenar și îl azvârli în cealaltă parte a încăperii. Individul se izbi cu capul de perete, împroșcând cu sânge tapetul poleit de la podea și până în tavan. Bufnitura asurzitoare produsă de impactul capului cu peretele se contopi cu șuieratul sângelui țâșnit din pieptul despicat al prietenului său. Și timpul își reluă curgerea normală peste băiatul care privea cu gura căscată întreaga scenă.

— Femeia din cauza căreia amicul tău și-a pierdut tacâmurile este Murcatto? îl întrebă Shenkt scuturându-și câțiva stropi de sânge de pe degete.

Băiatul bâțâi din cap, incapabil să rostească vreun cuvânt.

— Încotro a apucat-o?

Ochii bulbucați se mutară spre ușa din partea opusă.

— Bine.

Shenkt și-ar fi dorit să-l poată cruța. Numai că băiatul ăsta ar fi putut fugi după ajutoare și atunci s-ar fi complicat situația.

Sunt momente când trebuie să iei o viață ca să poți salva altele și atunci sentimentalismul nu este de folos nimănui. Una dintre lecțiile fostului său stăpân, pe care Shenkt nu o uitase niciodată.

— Îmi pare rău.

Și își vârî arătătorul până la rădăcină în fruntea băiatului.

Fiecare făcea tot posibilul să-l ucidă pe celălalt. Fiori nu avusese intenția asta, dar acum îi fierbea sângele. Prietenosul îi stătea în drum și trebuia să-l dea la o parte. Atâta tot. Acum era vorba despre o chestiune de orgoliu. Fiori era mai bine înarmat, era mai priceput, avea scutul. Însă Prietenosul era alunecos ca un țipar și răbdător ca iarna. Se îndepărta atunci când era cazul, se ferea de lovituri, nu forța, nu se lăsa descoperit. Nu avea decât satârul, dar Fiori știa că omorâse mulți oameni cu el și nu avea de gând să-și treacă și el numele pe listă.

Se luară iarăși la trântă. Prietenosul evită o lovitură de bardă și țâșni pe sub ea, agitându-și satârul. Fiori îl blocă cu scutul, apoi atacă, îmbrâncindu-l pe fostul pușcăriaș într-o masă. Nordicul rânji, dar rânjetul i se stinse urgent de pe buze când observă că masa aia era plină de cuțite. Prietenosul înșfăcă unul și își repezi brațul în spate ca să-l arunce. Fiori se ascunse în spatele scutului care se zgudui atunci când cuțitul se înfipse în el. Nordicul aruncă o privire peste marginea scutului și văzu alt cuțit care zbura către el. Acesta ricoșă în muchia din metal și îi făcu o zgârietură adâncă pe obraz. Prietenosul apucă alt cuțit.

Fiori n-avea de gând să rămână ghemuit în spatele pavezei ca o țintă de antrenament. Cu un urlet fioros, se năpusti înainte, tot la adăpostul scutului. Prietenosul făcu un salt în spate, se rostogoli peste masă. Barda lui Fiori îl rată la milimetru, dar făcu o rană adâncă în lemnul mesei, aruncând toate cuțitele în aer. Fiori nu se opri. Acum era momentul cel mai bun, pentru că pușcăriașul încă nu-și recăpătase echilibrul. Și începu să-l urmărească, lovind cu barda în dreapta și în stânga. Toată pielea îl ardea, sudoarea îi șiroia pe tot corpul, un ochi privea bulbucat, un mârâit ca de fiară îi ieșea printre dinții încleștați. Farfurii sparte, oale și tigăi răsturnate, sticle făcute țăndări, aerul plin cu făina dintr-un borcan răsturnat.

Până și Sângerosul Nouă ar fi fost mândru să facă atât de multe ravagii în jurul lui, dar pușcăriașul tot evita loviturile și dansa în jurul lui Fiori și împungea și ataca cu satârul și cuțitul.

Mereu cu un pas prea departe.

Prietenosul se opri să-l aștepte pe a doua treaptă a scării care ducea afară. Avea tot trupul însângerat și învinețit de zeci de tăieturi și lovituri, plus căderea pe scară, firește. Însă nu părea nici pe departe terminat.

— Vino-ncoa', jigodie vicleană! șuieră Fiori, strâmbându-se din cauza durerii care-i săgetă tot brațul, de la degete și până la umăr, provocată de loviturile de bardă. Haide să te scutim de alte chinuri!

— Ba vino tu! mârâi Prietenosul. Haide să te scutim pe tine!

Fiori ridică din umeri, își scutură brațele, își șterse sângele de pe frunte cu mâneca de la cămașă, își întinse gâtul într-o parte și în cealaltă.

— Cum… zici… tu!

Și atacă din nou. Fiori nu era omul pe care să-l rogi de două ori.

Cosca se uită la cuțitul din mână.

— M-ai crede dacă ți-aș zice că voiam să-mi curăț o portocală?

Rânjetul lui Victus îl făcu pe Cosca să-și spună că nu mai cunoscuse vreun alt om cu un zâmbet atât de fals.

— Nu mai cred niciun cuvânt de-al tău. Dar nu-ți face griji. Oricum n-ai să mai spui prea multe.

— Oare de ce oamenii cu arbalete încărcate simt mereu nevoia să jubileze, în loc să dea drumul la săgeată?

— Pentru că se simt bine.

Fără să-și ia ochii de la Cosca, Victus întinse mâna liberă după pahar și îl dădu peste cap.

— Bâh! exclamă el și scoase limba. Măi, frate, da' amară-i licoarea asta!

— Oricum este mai dulce decât situația în care mă aflu eu, murmură Cosca. Presupun că acum tu te vei așeza în scaunul de căpitan-general.

Mare păcat! Abia ce se reobișnuise cu el.

Victus pufni disprețuitor.

— La ce dracu' mi-ar trebui mie blestemăția aia? Că doar nu a adus niciun avantaj cururilor care șezură pe el până acum. Curu' lu' Sazine, curu' tău, curu' lu' Murcatto, al Credinciosului Carpi și din nou al tău. Toți ăștia ori au murit, ori nu mai au mult. Și eu

am stat în spatele lor și m-am făcut mult mai bogat decât ar merita un ticălos ca mine.

Se strâmbă și duse mâna la stomac.

— Nu, nici vorbă. Am să găsesc eu un alt idiot care să stea pe el. Și care să mă facă și mai bogat.

Se strâmbă din nou.

— Au! Ce porcărie era în sticla aia? Au!

Se apucă de marginea mesei și se ridică cu greu de pe scaun. Pe mijlocul frunții i se umflase o venă.

— Ce mi-ai făcut, boșorog criminal ce ești? gemu el, uitându-se cruciș.

Arbaleta îi tremură în mână.

Cosca se aruncă asupra lui. Se auzi pocnetul mic al trăgaciului, zbârnâitul corzii și huruitul săgeții înfipte în perete chiar în stânga lui. Cu un strigăt triumfător, se rostogoli pe sub masă și apăru în partea cealaltă, cu cuțitul ridicat.

— Ha, *ha...*

Arbaleta lui Victus îl pocni deasupra ochiului.

— Phui!

Lumea lui Cosca se umplu cu stele verzi. I se înmuiară genunchii și se agăță de masă cu o mână, fluturând zadarnic cuțitul cu cealaltă.

— Phui!

Două mâini îl strângeau de gât, mâini pline cu inele grele. Ca prin ceață zări fața rozalie a lui Victus. Bale îi curgeau din gura strâmbă.

Pe Cosca îl lăsară definitiv picioarele, încăperea se întoarse cu fundul în sus și se izbi cu capul de masă. Apoi se făcu întuneric.

Lupta de sub cupolă se terminase, iar cele două tabere distruseseră mult iubita rotondă a lui Orso. Pardoseala din mozaic și treptele late care porneau din ea erau împânzite cu cadavre, arme aruncate și bălți mari de sânge.

Mercenarii învinseseră - dacă se poate spune asta, când nu mai rămăseseră decât vreo doisprezece în viață.

— Ajutor! zbiera unul dintre răniți. Ajutor!

Dar camarazii lui aveau cu totul alte treburi.

— Deschideți-le naibii odată!

Cel aflat la conducere se numea Secco - caporalul care fusese de gardă atunci când ea ajunsese în tabăra celor O mie de Săbii

și dăduse acolo peste Cosca. Mercenarul trăgea acum de trupul unui soldat talinez care bloca ușile cu capete de lei. Îl aruncă apoi pe scară în jos.

— Tu de colo! Caută un topor!

Monza se încruntă.

— Cu siguranță că Orso are oameni înăuntru. Mulți oameni. Ar fi bine să așteptăm ajutoare.

— Să așteptăm? Și să împărțim prada? îi aruncă Secco un rânjet nimicitor. Du-te la dracu', Murcatto, nu ne mai spui tu ce să facem! Deschideți naibii ușile astea!

Doi mercenari se apucară să le spargă cu topoarele. Ceilalți supraviețuitori se înghesuiau în spatele lor, sub ploaia de așchii, fremătând de lăcomie. Se pare că ușile alea fuseseră făcute doar ca să impresioneze oaspeții, nu ca să țină departe armatele. Așa că acum se cutremurau puternic în balamale. Încă vreo două lovituri și lemnul se sparse. Secco scoase un chiot triumfător și își vârî sulița prin gaura aia, ca să împingă drugul care bloca ușa pe partea cealaltă. După câteva încercări, ușile se deschiseră.

Chițăind ca niște copii în prima zi de vacanță și îmbătați de sânge și avariție, mercenarii se năpustiră înăuntru, călcându-se în picioare. Înăuntru, adică în sala luminoasă unde a murit Benna. Monza știa că nu trebuie să se ia după ei. Știa că era foarte posibil ca Orso nici să nu fie acolo. Iar dacă era, îi aștepta pregătit.

Însă câteodată trebuie să iei taurul de coarne.

Intră în urma lor, având grijă să țină capul aplecat. O secundă mai târziu auzi vâjâitul corzilor de arbaletă. Mercenarul din fața ei se prăbuși, iar ea se ascunse în spatele lui. Altul căzu pe burtă, cu pieptul străpuns de o săgeată. Tropăit de cizme, urlete. O luă la fugă prin sala cu ferestre înalte și tablouri ale marilor victorii din istorie. Observă sclipiri de oțel, bărbați în armuri. Gărzile personale ale lui Orso.

Îl văzu pe Secco lovind cu sulița. Dar vârful ei doar răzui platoșa groasă. Auzi un bubuit puternic atunci când unul dintre mercenari lovi cu ghioaga un coif. Iar bubuitul acela fu urmat aproape imediat de un țipăt, când mercenarul se trezi despicat de o sabie cu două tăișuri. O săgeată opri năvala altui mercenar. Monza se ghemui, își vârî umărul sub marginea unei mese din marmură, se opinti și o răsturnă - împreună cu vaza de pe ea,

care se făcu țăndări. Se ascunse în spatele ei și abia reuși să scape neatinsă de o altă săgeată care ricoșă în marmura mesei.

— Nu! auzi ea un strigăt. Nu!

Un mercenar trecu în goana mare pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa pe care intrase cu atât de mult entuziasm doar cu câteva clipe înainte. Alt zbârnâit al corzilor de arbaletă, iar omul se poticni. O săgeată i se înfipsese în spate. Se clătină, mai făcu un pas și căzu în nas. Încercă să se ridice, horcăi, scuipă sânge, apoi căzu la loc. Și muri cu ochii căscați la ea.

Asta era pedeapsa pentru lăcomie. Și ea era aici, pitită în spatele unei mese, fără niciun prieten pe lume. Foarte probabil că ea va fi următoarea victimă.

— Mare folos ai avut că ai luat taurul de coarne! se ocărî singură.

Prietenosul urcă cu spatele ultimele trepte. Pașii lui răsunau prelung în încăperea spațioasă care se făcea din capul scării. O sală vastă și rotundă, sub o cupolă pe care erau pictate niște femei cu aripi. Pereții erau acoperiți cu sculpturi - sute de perechi de ochi urmărindu-i fiecare mișcare. Probabil că aici fusese un fel de baricadă a apărătorilor, pentru că toată pardoseala și cele două scări în spirală erau pline de cadavre. Cadavre ale mercenarilor lui Cosca și ale gărzilor lui Orso, claie peste grămadă. Acum se aflau toți în aceeași tabără. Prietenosului i se păru că aude zgomot de arme de undeva de deasupra, dar pe el îl interesa mai mult lupta lui de aici.

Fiori intră și el pe sub arcadă. Părul îi era năclăit de sânge într-o parte, i se lipise de țeastă, iar pe chip cicatricele i se amestecau cu petele roșii. Din cap până în picioare, nordicul era plin de zgârieturi și tăieturi. Mâneca dreaptă îi era sfâșiată și se vedea sângele care-i șiroia pe braț. Încă mai strângea barda în mână și scutul crăpat la piept și părea gata de luptă. Privi în jur cu singurul lui ochi și dădu încet din cap.

— Multe cadavre! șopti el.

— Patruzeci și nouă, zise Prietenosul. De șapte ori șapte.

— Ce să vezi! Cu al tău o să facă cincizeci.

Și atacă, simulând că lovește de sus, dar mișcându-și barda într-un arc mare la nivelul gleznelor. Prietenosul sări peste ea și vru să-l lovească cu satârul în cap. Fiori ridică la timp scutul, iar arma pușcăriașului se izbi cu putere de ea, făcând să-i vibreze

dureros brațul până în umăr. Vru să-l lovească pe nordic într-o parte, se pomeni blocat de coada bardei, dar tot reuși să-i facă o tăietură lungă peste coaste. Prietenosul se răsuci și ridică satârul ca să-și termine treaba, dar cotul lui Fiori îl izbi în gât. Pușcăriașul se împletici și aproape se împiedică de unul dintre cadavre.

Acum erau din nou față în față. Fiori, îndoit de mijloc, cu dinții dezveliți, cu brațul lipit de rană. Prietenosul, tușind amarnic ca să-și recapete suflul și dând din mâini ca să-și recapete și echilibrul.

— Încă o dată? șopti Fiori.

— Încă o dată! cârâi Prietenosul.

Atacară în același timp. Respirația lor sacadată, scârțâitul pașilor, gemetele și icnetele, scrâșnetul de metal pe metal, zăngănitul de metal pe piatră - toate zgomotele astea răsunau între pereții de marmură și sub tavanul pictat, de parcă nu doar doi oameni se luptau acolo pe viață și pe moarte, ci două armate. Fandau, șfichiuiau, scuipau, dădeau din picioare, încercau să se lovească, săreau peste cadavre, se împiedicau de arme, alunecau pe sângele negru de pe pardoseală.

Prietenosul evită o lovitură mai puțin precisă și barda lui Fiori se izbi de perete, ciobind marmura. Își dădu seama că începuse să urce treptele cu spatele. Obosiseră amândoi și se mișcau mai încet. Oare cât timp poate omul să lupte, să transpire, să sângereze fără oprire? Gâfâind, Fiori se repezi după el, cu scutul ridicat.

Nu-i o idee prea bună să urci o scară cu spatele nici măcar atunci când treptele nu sunt pline de cadavre. Atent numai la Fiori, Prietenosul călcă pe mâna unui mort și își suci glezna. Fiori observă și lovi cu barda. Prietenosul nu reuși să-și tragă piciorul la timp și tăișul îi făcu o rană adâncă în gambă. Fiori scoase un mârâit satisfăcut și ridică iarăși barda. Prietenosul se repezi la el și-i crestă brațul cu cuțitul. Nordicul gemu și scăpă barda din mână. Prietenosul vru să-l lovească în moalele capului, dar Fiori ridicase deja brațul cu scutul, așa că arma pușcăriașului nu-i făcu decât o tăietură. Sângele țâșnit din rană îi împroșcă pe amândoi. Nordicul îl apucă pe Prietenosul de umăr cu mâna plină de sânge și îl trase mai aproape de el. Ochiul cel bun se holba sălbatic, ochiul din metal arunca luciri roșii. Un rânjet dement îi strâmba gura.

Prietenosul își implântă cuțitul până la plăsele în pulpa lui Fiori, care scoase un țipăt de furie amestecată cu durere. La rândul lui îl plesni cu capul în gură pe Prietenosul. Sala începu să se învârtească în jurul Prietenosului care se prăbuși pe trepte și se lovi cu capul de ele. Văzu cum Fiori se apleacă deasupra lui și își zise că n-ar fi rău să-și ridice satârul. Dar Fiori i-o luă înainte și îi izbi mâna cu scutul. Prietenosul simți cum i se sfărâmă oasele și scăpă satârul din degetele moarte. Îl auzi cum se rostogolește în jos pe trepte.

Fiori se întinse să-și ia barda. Prietenosul se uită la el, fără să mai simtă nimic altceva în afara unei ușoare curiozități. Acum totul în jurul lui era învăluit într-o ceață luminoasă. Văzu o cicatrice pe încheietura groasă a mâinii lui Fiori. Și cicatricea aia avea forma cifrei șapte. Astăzi șapte era un număr bun, la fel cum fusese și în ziua când se întâlniseră. Așa cum era întotdeauna.

— Să-mi fie cu iertare…

Fiori încremeni o clipă și privi într-o parte cu unicul lui ochi bun. Apoi se răsuci cu barda în mână. În spatele lui se afla un bărbat - un bărbat slab, cu părul blond deschis. Nu reuși să-și dea seama ce se întâmplă. Barda nu-și nimeri ținta, scutul i se făcu bucăți, iar el se pomeni că zboară prin încăpere. Se izbi de peretele opus, scoase un gâlgâit firav și se rostogoli în jos pe trepte, dându-se peste cap o dată, de două ori, de trei ori. Ajunse la piciorul scării și nu se mai mișcă.

— De trei ori, bolborosi Prietenosul.

— Nu te mișca! îi spuse blondul, care îl ocoli și urcă mai departe.

Nu era un ordin greu de îndeplinit. Prietenosul nu avea alte planuri. Scuipă o bucată de dinte printre buzele amorțite și atâta tot. Rămase întins acolo, cu ochii la femeile înaripate de pe tavan.

Șapte femei cu șapte săbii.

În ultimele clipe, Morveer fusese copleșit de emoții care mai de care mai variate. Bucurie triumfătoare, când îl văzuse pe Cosca bând din ploscă. Groază și disperare când îl auzi pe mercenar declarându-și intenția de a vizita latrina unde stătea el ascuns. Curiozitate, când îl văzu apoi pe Victus scoțând de sub masă o arbaletă încărcată și țintind spatele generalului său.

Iarăși triumf, când îl văzu pe Victus consumându-și propria doză de rachiu otrăvit. Iar la sfârșit se văzu nevoit să-și acopere gura cu mâna ca să-și înăbușe bucuria la vederea scenei în care Cosca, otrăvit fără să știe, se aruncase asupra adversarului său, la fel de otrăvit și tot fără să știe. Cei doi se luaseră la trântă, se prăbușiseră pe podea și rămaseră acolo nemișcați, strângându-se în brațe pentru ultima oară.

Nu mai era niciun dubiu că ploua cu ironii. Cei doi intenționaseră să se ucidă între ei, fără să-și dea seama că Morveer le-o luase înainte.

Zâmbind în continuare, meșterul otrăvurilor scoase acul ascuns în căptușeala vestei lui de mercenar. Prudența mereu pe primul loc. Presupunând, prin absurd, că ar mai fi rămas o picătură de viață în oricare dintre cei doi asasini bătrâni, o singură înțepătură cu această așchie din metal, îmbibată în preparatul lui numărul doisprezece, ar fi distrus-o pe veci, spre folosul umanității. Cu acul în mână, Morveer deschise foarte încet ușa de la latrină și intră în încăpere în vârful picioarelor.

Masa era răsturnată într-o parte și, de jur-împrejurul ei, erau împrăștiate cărți de joc și monede. Cosca era întins pe spate, aproape de plosca lui. Victus zăcea peste el, cu arbaleta încă în mână. Morveer îngenunche lângă răposați, își trecu mâna liberă pe sub trupul lui Victus, se opinti și îl rostogoli într-o parte.

Cosca avea ochii închiși și gura deschisă. Obrazul îi era pătat de sângele curs dintr-o rană din frunte. Pielea avea culoarea aceea de ceară pe care doar pielea celor morți o au.

— Zici că omul se poate *schimba,* ai? rânji batjocoritor Morveer. Uite ce s-a ales de speranțele *tale*!

Nu există cuvinte care să poată descrie șocul pe care îl simți când Cosca deschise ochii.

Dar șocul și mai mare a fost atunci când o durere de nedescris îi săgetă burta. Icni și scoase un urlet ca de pe altă lume. Se uită în jos și văzu că bătrânul mercenar îi vârâse un cuțit în vintre. Gâfâi scurt și tremurat. Și, cuprins de o disperare de nedescris, vru să ridice mâna.

Se auzi un pocnet sec când Cosca îl apucă de încheietură și i-o răsuci, împlântându-i în gât acul dintre degete. Apoi nu se mai mișcă niciunul - erau ca două statui, dintre care una avea un cuțit înfipt deasupra trufandalelor și un ac vârât în gât. Cosca se încruntă în sus, spre Morveer. Morveer se holbă în jos, spre

Cosca. Apoi bulbucă și mai mult ochii. Și se cutremură. Dar nu spuse nimic. Ce mai era de spus? Consecințele erau zdrobitor de clare pentru toată lumea. Deja cea mai potentă otravă din câte cunoștea el își croia repede drum din gât spre creier, amorțindu-i extremitățile.

— Ai otrăvit rachiul din struguri, nu-i așa? șuieră Cosca.

— Bââh, bolborosi Morveer, incapabil să mai articuleze cuvinte întregi.

— Ai uitat că m-am jurat că n-o să mai beau?

Bătrânul mercenar lăsă cuțitul din mână și se întinse după plosca de pe jos, îi scoase dopul cu o mișcare care trăda îndelunga experiență și o răsturnă. Un lichid alb se împrăștie pe podea.

— Lapte de capră. Am auzit că-i bun pentru digestie. Cea mai tare băutură pe care am pus-o în gură de când am plecat din Sipani. Dar n-am vrut să știe și ceilalți. Am o reputație de păstrat. De unde și toate sticlele alea.

Cosca îl îmbrânci pe Morveer. Pe otrăvitul meșter al otrăvurilor îl lăsau repede puterile. Se prăbuși moale peste cadavrul lui Victus. Nici nu-și mai simțea gâtul. Iar durerea fioroasă din vintre se transformase într-un fel de freamăt mocnit. Cosca îl privi cu dispreț.

— Nu ți-am promis că am să mă las? Ce fel de om crezi că sunt? Chiar îți imaginai că am să-mi calc cuvântul?

Morveer nu mai avea forță nici măcar să vorbească, darămite să strige. Bine că nu-l mai durea atât de tare. Și se întrebă acum, așa cum o făcuse adesea, în ce fel ar fi fost diferită viața lui dacă nu și-ar fi otrăvit mama și nu s-ar fi condamnat singur la supliciile din orfelinat. Acum vederea i se înnora, i se încețoșa, i se întuneca.

— Trebuie să-ți mulțumesc. Vezi tu, Morveer, omul *se poate* schimba, dacă este încurajat așa cum trebuie. Iar disprețul tău a fost exact imboldul de care aveam nevoie.

Ucis chiar de creație. La fel ca mulți dintre cei mai de seamă practicieni ai aceleiași profesiuni. Și chiar în pragul retragerii din activitate. Precis trebuia să fie o ironie pe aici…

— Și știi care-i cel mai bun lucru din toată povestea asta?

Vocea lui Cosca îi bubui în urechi.

— Acum pot să mă apuc iarăși de băut.

Unul dintre mercenari se ruga, bolborosea, implora să fie lăsat în viață. Gâfâind și transpirând din belșug, Monza stătea cu spatele lipit de suprafața rece din marmură a mesei și îl asculta. Strângea în mână sabia Calvez, cu toate că știa că nu avea să-i fie de prea mare folos împotriva armurilor grele ale gărzilor lui Orso. Auzi plesnetul jilav al unei săbii împlântate în carne, iar vaietele mercenarului se transformară într-un țipăt lung și un gâlgâit scurt.

Nu tocmai un sunet care să-ți dea încredere.

Se uită pe lângă marginea mesei. Numără șapte soldați - dintre care unul își trăgea sulița din pieptul unui mercenar mort, doi se întorceau în direcția ei, cu săbiile în mâini, iar altul își scotea barda din țeasta despicată a lui Secco. Ceilalți trei stăteau în genunchi și se grăbeau să-și reîncarce arbaletele. În spatele lor se afla masa rotundă și mare, acoperită și astăzi cu harta Styriei. Pe hartă se afla o coroană - o bandă din aur strălucitor, din care ieșeau niște frunze de stejar ornate cu pietre prețioase - foarte asemănătoare cu aceea care îl omorâse pe Rogont și pusese capăt visului său de a vedea Styria unificată. Iar lângă acea coroană, în straie negre, cu barba și cu părul negru, înspicat cu fire cărunte, la fel de îngrijite ca întotdeauna, stătea Marele Duce Orso.

O văzu și îl văzu și ea, iar furia îi clocoti în sânge, fierbinte și încurajatoare. Un soldat aținti arbaleta încărcată spre ea. Vru să se retragă în spatele mesei, dar Orso ridică o mână.

— Stai! Nu trage!

Era vocea aceea căreia i se supusese ea vreme de opt ani grei.

— Tu ești, Monzcarro?

— Cine alta? mârâi ea la el. Pregătește-te de moarte, nenorocitule!

Deși, după cum stăteau lucrurile, parcă ea ar fi trebuit să se pregătească prima.

— Sunt pregătit de ceva vreme, îi spuse el cu blândețe. Ai avut tu grijă de asta. Bravo! Mi-ai distrus toate speranțele.

— Nu trebuie să-mi mulțumești! Pentru Benna am făcut totul!

— Ario e mort.

— Ha! îi strigă ea. De obicei așa se întâmplă când înjunghii o lepră în gât și o arunc de la geam!

Obrazul lui Orso începu să zvâcnească.

— Dar de ce să vorbim doar despre el? Haide să vorbim despre Gobba și despre Mauthis și Ganmark și Credinciosul, că doar tot eu i-am omorât! I-am omorât pe toți cei care s-au aflat în încăperea asta atunci când tu mi-ai ucis fratele!

— Și Foscar? N-am mai primit nicio veste de la el de la înfrângerea de la vaduri.

— Nu mai aștepta!

Dar bucuria din voce era falsă.

— Zace cu capul făcut chisăliță pe dușumeaua unei ferme!

Furia dispăruse cu totul de pe chipul lui Orso, lăsându-l înfiorător de vlăguit.

— Tare fericită trebuie că ești.

— Nu-s deloc tristă, dacă chiar vrei să afli!

— Marea Ducesă Monzcarro de Talins, spuse Orso lovind în palmă cu două degete. Te felicit cu ocazia acestei victorii. La urma urmei, ai căpătat ce ți-ai dorit.

— Ce mi-am dorit?

Parcă nici nu-i venea să creadă ce aude.

— Tu crezi că mi-am dorit *asta*? După toate bătăliile pe care le-am purtat în numele tău? După toate victoriile pe care ți le-am adus?

Acum aproape zbiera și-i țâșneau stropi de salivă din gură. Își trase cu dinții mănușa și-i arătă mâna mutilată.

— *Asta* mi-am dorit eu? Ce motive ți-am dat să te porți așa cu noi? Ți-am fost loiali! Întotdeauna!

— Loiali?

Venise rândul lui Orso să scoată un strigăt de neîncredere.

— Fălește-te cu victoria ta, dacă trebuie, dar nu te apuca să-mi scoți ochii cu nevinovăția ta! Știm amândoi că nu-i cazul!

Acum asupra ei erau ațintite trei arbalete încărcate.

— Ți-am fost credincioși! zbieră ea încă o dată, cu glas spart.

— Cum poți să negi faptul că Benna se întâlnea cu rebeli, cu revoluționari, cu trădători din rândurile nerecunoscătorilor mei supuși? Că le promitea arme? Că le-a promis chiar că tu îi vei conduce spre victorie? Că îmi vei lua locul? Că mă vei uzurpa! Cum ți-ai imaginat că n-am să aflu? Cum ți-ai imaginat că am să stau cuminte și n-am să fac nimic să te împiedic?

— Ce… *mincinos* mizerabil!

— Negi în continuare? Nici mie nu mi-a venit să cred atunci când am aflat! Monza mea? Cea care mi-era mai dragă decât

propriii copii? Cum o să mă trădeze Monza mea? Dar l-am văzut cu ochii mei! Cu ochii mei l-am văzut.

Ecourile țipetelor sale se stinseră treptat, cufundând sala într-o liniște aproape desăvârșită. Nu se mai auzea decât zăngănitul metalic al armurilor celor patru soldați care se apropiau încet de ea. Iar Monza stătea încremenită, cu ochii mari, înțelegând abia acum totul.

Am putea să avem orașul nostru, îi spusese Benna. *Iar tu ai putea să fii nobila Ducesă Monzcarro de... de ceva.* De Talins - asta voise el să zică. *Merităm să fim ținuți minte.* El pusese totul la cale, el singur. Și nu-i dăduse de ales. La fel ca atunci când îl trădase pe Cosca. *Este mai bine așa.* La fel ca atunci când luase aurul lui Hermon. *Ăsta este pentru noi.*

Întotdeauna fratele ei fusese marele strateg.

— Benna! murmură ea. Nesăbuitule...

— N-ai știut! spuse încet Orso. N-ai știut și am ajuns în situația asta. Fratele tău și-a semnat singur condamnarea la moarte și a semnat-o și pe a noastră plus a unei jumătăți din Styria.

Nu-și putu stăpâni un hohot trist de râs.

— Tocmai atunci când cred că le știu pe toate, viața mai găsește ceva cu care să mă surprindă. Ai întârziat, Shenkt, adăugă el, privind scurt într-o parte. Omoar-o!

Monza simți o umbră deasupra ei și se întoarse. Cât timp vorbiseră, în spatele ei se furișase un bărbat, neauzit de nimeni. Acum era aplecat deasupra ei, foarte aproape. Întinse mâna spre ea. Avea un inel în palmă. Inelul cu rubin al lui Benna.

— Cred că ăsta îți aparține, îi spuse el.

Chip palid și slab. Deloc bătrân, dar cu riduri adânci, pomeți ascuțiți și privire strălucitoare deasupra cearcănelor vinete. Monza căscă ochii. Îl recunoscuse, iar șocul o zgudui ca un cutremur.

— Omoar-o! strigă Orso.

Străinul schiță un zâmbet - dar zâmbetul lui era ca acela al unui craniu, nu i se reflecta și în privire.

— S-o omor?! După cât m-am străduit s-o țin în viață?

Monza se făcuse albă ca varul. Probabil că acum arăta la fel ca atunci când o găsise el, sfărâmată printre tufele și gunoaiele de pe versanții de sub Fontezarmo. Sau ca atunci când se trezise prima oară după ce-i scosese el firele și se uitase

îngrozită la trupul ei acoperit cu cicatrice.

— S-o omor? repetă el. După ce-am cărat-o în brațe de pe munte? După ce i-am lipit oasele și am cusut-o la loc? După ce am apărat-o de slugile tale ticăloase în Puranti?

Întoarse mâna și lăsă inelul să cadă. Acesta săltă o dată și se opri lângă mâna ei diformă. Nu-i mulțumi, însă el nici nu se aștepta la mulțumiri. Nu pentru mulțumirile ei făcuse el tot ce făcuse.

— Omorâți-i pe amândoi! zbieră Orso.

Pe Shenkt îl surprindea întotdeauna iuțeala cu care oamenii trădează când este vorba despre fleacuri și cât de loiali devin când le este viața în joc. Ultimii soldați rămași în viață ar fi luptat până la moarte pentru Orso, deși era limpede că acestuia îi sunase ceasul. Poate că nu reușeau să priceapă că un om atât de însemnat precum Marele Duce de Talins ar putea muri ca oricare muritor de rând și că de puterea lui de până atunci se putea alege foarte ușor praful. Poate că, pentru unii oameni, supunerea oarbă devenise o obișnuință pe care n-o mai puneau la îndoială. Sau poate că ajunseseră să se definească prin subordonarea față de un stăpân de seamă și preferau să facă pasul mic în moarte, considerându-l parte a unui act măreț, decât să parcurgă drumul lung și anevoios al unei vieți derizorii.

Dacă așa stăteau lucrurile, Shenkt nu avea de gând să le răpească această bucurie. Încet, foarte încet, trase aer în piept.

Îi răsună puternic în urechi zbârnâitul corzii de arbaletă. Se feri din calea primei săgeți, lăsând-o să-i zboare pe sub braț. Următorul soldat țintise mai bine - drept în gâtul lui Murcatto. Așa că prinse săgeata între degete chiar din aer și o puse frumos pe una dintre mesele pe lângă care trecu atunci când traversă încăperea. Înșfăcă un bust mult înfrumusețat al unuia dintre străbunii lui Orso - probabil al bunicului mercenar, presupuse Shenkt. Și îl aruncă în arcașul aflat mai aproape, care tocmai își lăsa arbaleta jos, neînțelegând ce se petrece în jur. Bucata uriașă de piatră îl lovi chiar în burtă, turtindu-i armura și zburându-l de peretele din cealaltă parte a sălii.

Apoi Shenkt lovi soldatul de lângă el drept în coif, înfundându-i-l până pe umeri. Prin vizorul boțit începu să șiroiască sângele, iar barda se rostogoli până departe din mâna nefericitului. Următorul avea vizorul ridicat și Shenkt îi surprinse privirea uluită atunci când platoșa i se îndesă în piept până la armura

din spate. Unul dintre cei doi arcași rămași își ridică încet arbaleta, ca și cum ar fi intenționat să o folosească drept scut. Mâna lui Shenkt o despică în două, la fel și coiful soldatului, pe care îl azvârli de perete, într-un șuvoi de sânge și tencuială. Apoi îl prinse și pe celălalt arcaș și îl aruncă pe una dintre ferestrele înalte. Sala se umplu de o ploaie de cioburi care se rostogoleau, săltau, se rostogoleau, se mai spărgeau încă o dată sau de mai multe ori, cu un vuiet care făcea chiar aerul să vibreze.

Penultimul soldat ridicase sabia și își zbieră strigătul de luptă, într-un șuvoi de salivă. Shenkt îl apucă de încheietură și-l azvârli în colțul opus al camerei, în ultimul său camarad, iar cei doi se rostogoliră de-a valma și se izbiră de niște rafturi pline cu cărți cu cotoarele aurite. Paginile smulse începură să zboare prin sală și se așezară ușor pe pardoseală, când Shenkt expiră, permițând timpului să curgă în mod firesc.

Marele Duce Orso nu se mișcase din locul lui, de lângă masa cu harta Styriei, în centrul căreia se afla coroana strălucitoare. Singura diferență era că acum stătea cu gura căscată.

— Nu las niciodată treaba pe jumătate făcută, spuse Shenkt. Numai că nu am lucrat niciodată pentru tine.

Monza se ridică în picioare, neputând să-și ia ochii de la mormanul de trupuri contorsionate și împrăștiate până în celălalt capăt al sălii. Ca niște frunze de toamnă pluteau paginile cărților distruse din bibliotecă și cădeau agale în jurul unei armuri pline de sânge. Pereții de marmură din spate erau plini de crăpături.

Ocoli masa răsturnată. Trecu pe lângă mercenarii și soldații morți. Păși peste cadavrul lui Secco, al cărui creier dezvelit lucea murdar în lumina intrată prin ferestrele înalte.

Orso o privea fără un cuvânt. Uriașul tablou, care-l înfățișa înaintea victoriei de la Etrea, se afla în spatele lui. Omul cel mărunt și mitul lui supradimensionat.

Hoțul de oase se dădu la o parte, devenind un simplu spectator. Monza nu știa ce anume făcuse el sau cum sau de ce. Dar acum nu mai conta.

Strivi sub tălpi cioburi de sticlă și fragmente de lemn, bucăți de hârtie, țăndări de ceramică. Călca în bălțile de sânge și lăsa o dâră pe pardoseală. Ca dâra de sânge pe care o lăsase de-a

lungul Styriei ca să ajungă aici. Ca să se afle exact în locul unde-i omorâseră fratele.

Se opri la o lungime de sabie distanță de Orso. Aștepta. Ce aștepta? Nici ea nu știa. Acum, că venise clipa cea mare - clipa pentru care făcuse atâtea sacrificii, suferise atâtea dureri, cheltuise atât de mulți bani, pusese capăt atâtor vieți - îi era greu să se miște. Oare ce va mai fi după aceea?

Orso ridică din sprâncene. Întinse mâna și luă de pe masă coroana cu grija exagerată a unei mame față de pruncul ei nou-născut.

— Asta ar fi trebuit să fie a mea. Aproape a fost a mea. Pentru ea te-ai luptat în toți anii ăia. Și mi-ai răpit-o în cele din urmă.

O învârti încet în mâini, făcând nestematele să scânteieze.

— Când îți clădești întreaga viață în jurul unui singur lucru, când iubești o singură persoană, când ai un singur vis, atunci riști să pierzi tot într-o clipă. Tu ți-ai clădit întreaga viață în jurul fratelui tău. Eu mi-am clădit-o în jurul acestei coroane.

Oftă adânc, strânse din buze și azvârli înapoi pe masă cercul din aur, privindu-l cum se rostogolește pe harta Styriei.

— Și uită-te acum la noi. Suntem la fel de distruși.

— Nu suntem la fel, spuse ea, ridicând sabia tocită și zgâriată - sabia Calvez, pe care o făcuse anume pentru Benna. Mie mi-ai mai rămas tu.

— Și după ce mă vei ucide, atunci pentru ce vei mai trăi? o întrebă el, privind sabia și apoi ridicându-și ochii spre ea. Monza, Monza, ce-ai să te faci fără mine?

— Am să văd eu.

Cu un pârâit slab, vârful sabiei îi găuri haina, îi intră lin în piept și-i ieși prin spate. Orso scoase un geamăt stins și făcu ochii mari. Monza își scoase sabia din trupul lui. O clipă rămaseră amândoi în picioare. Ochi în ochi.

— A!

Își atinse gaura din haină cu degetul care se înroși imediat.

— Asta a fost?

Se uită uluit la ea.

— Mă așteptam… la mai mult.

Și se prăbuși dintr-odată. Mai întâi în genunchi, apoi pe burtă, cu obrazul lipit de pardoseala din marmură chiar lângă piciorul ei. Înălță un ochi încet spre ea și colțul buzelor îi zvâcni a zâmbet. Apoi nu se mai mișcă.

Șapte din șapte. Terminase.

Semințe

Era o dimineață de iarnă, geroasă și senină, iar răsuflarea Monzei se transforma în aburi în aerul rece.

Stătea în fața încăperii unde îi omorâseră fratele. Pe terasa de unde o azvârliseră pe ea în prăpastie. Se sprijinea cu mâinile de balustrada peste care o aruncaseră. Deasupra versantului care o făcuse bucăți. Încă mai simțea durerea aia sâcâitoare în oasele picioarelor, în mâna înmănușată, în cap. Încă mai simțea dorul ăla usturător după un fum de măciniș din semințe de mac și știa că s-ar putea să-l simtă toată viața. Nu îi plăcea deloc să se uite în prăpastia adâncă, la copacii - minusculi, văzuți de la înălțimea asta - care încercaseră să o oprească. Însă tocmai acesta era motivul pentru care venea aici în fiecare dimineață.

Un conducător bun nu trebuie să se simtă niciodată în largul lui, a scris Stolicus.

Soarele se înălța acum pe cer, colorând lumea. Sângele se scursese dinspre răsărit, lăsând în urma lui doar seninul, peste care se târau încet niște nori albi. Înspre est, pădurea se fărâma, făcând loc terenurilor agricole - petice necultivate, bucăți de pământ negru și bogat, miriști cafenii. Câmpurile ei. Mai încolo râul se vărsa în marea cenușie, mai întâi ramificându-se într-o deltă întinsă, sufocată de insule. De la înălțimea la care se afla, Monza avea impresia că poate desluși turnurile miniaturale de acolo, clădirile, podurile, zidurile. Marele Talins - mare cât o unghie. Orașul ei.

Gândul ăsta tot i se mai părea delirul unui nebun.

— Excelența Voastră!

Șambelanul Monzei stătea în prag și se înclina atât de adânc, încât precis ar fi putut atinge piatra terasei cu limba, dacă ar fi căscat gura. Același individ care-l slujise pe Orso vreme de cincisprezece ani și care cumva reușise să scape nevătămat din atacul asupra fortăreței Fontezarmo. Și care acum făcea trecerea de la stăpân la stăpână cu o admirabilă ușurință. În fond, Monza furase orașul lui Orso, îi furase palatul, ba chiar și câteva haine - chiar dacă acestea au avut nevoie de câteva modificări. De ce nu i-ar fura și slugile? Cine altcineva să știe

mai bine care-i rostul pe acolo?

— Ce e?

— Au sosit miniștrii. Lordul Rubine, cancelarul Grulo, cancelarul Scavier, colonelul Volfier și... jupâneasa Vitari.

Își drese glasul și continuă oarecum îndurerat:

— O pot întreba pe Excelența Voastră dacă jupâneasa Vitari a primit vreun titlu anume?

— Se ocupă de treburi pe care nu le pot rezolva cei cu titluri.

— Bineînțeles, Excelență.

— Poftește-i înăuntru.

Ușile uriașe se deschiseră - fuseseră reparate și acoperite cu plăci din cupru, gravate cu șerpi încolăciți. Poate nu erau niște realizări artistice la fel de iscusite precum fuseseră ușile cu capete de leu ale lui Orso, dar mult mai puternice și mai rezistente. Avusese Monza grijă de asta. Cei cinci musafiri se plimbau țanțoș prin sala particulară de audiențe a lui Orso, iar pașii lor răsunau prelung pe marmura rece a pardoselii. Trecuseră două luni și Monza tot nu se putea gândi la sala aia ca fiind a ei.

Vitari apăru prima, în haine la fel de închise la culoare și cu același zâmbet superior pe care îl afișase la prima ei întâlnire cu Monza, în Sipani. În urmă venea Volfier, mișcându-se cam țeapăn în uniforma cea nouă, cu găitane. Scavier și Grulo se împingeau în spatele lui. Ultimul intră bătrânul Rubine, cocoșat sub colanul greu al funcției.

— Nici acum nu l-ai aruncat, se încruntă Vitari la portretul lui Orso de pe peretele opus al sălii.

— De ce să-l arunc? Îmi amintește de victoriile și înfrângerile mele. Îmi amintește de unde am plecat. Și, mai ales, că nu am nicio intenție să mă întorc acolo.

— Și chiar este o pictură reușită, observă Rubine, privind cu tristețe în jur. Prea puține opere de artă ne-au mai rămas.

— Se poate spune orice despre mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii, dar nu și că nu ar da dovadă de meticulozitate.

Din încăpere fuseseră furate aproape lucrurile care nu fuseseră bătute în perete. Uriașul birou stătea supărat într-un colț, ciobit de barda cuiva care căutase zadarnic vreun compartiment secret. Șemineul monumental, sprijinit pe statuile lui Juvens și Kanedias, nu putuse fi urnit din loc, așa că acum ardeau în el câțiva bușteni, nereușind însă să încălzească

interiorul imens. Și masa rotundă era la locul ei, cu aceeași hartă desfășurată deasupra. La fel cum fusese în ultima zi de viață a lui Benna, numai că acum era pătată într-un colț cu sângele lui Orso.

Monza se îndreptă spre ea, strâmbându-se la un junghi care îi străbătu șoldul. Miniștrii ei se strânseseră în cerc în jurul mesei, la fel cum făceau miniștrii lui Orso. Se spune că istoria se mișcă în cercuri.

— Ce vești aveți?

— Bune, spuse Vitari, dacă-ți plac veștile proaste. Am auzit că baolii au trecut râul cu o armată de zece mii de oameni și au invadat teritoriile ospriene. Muris și-a declarat independența și a pornit din nou război împotriva sipanezilor, în vreme ce fiii lui Sotorius se luptă între ei pe străzile orașului.

Flutură cu degetul peste hartă, aruncând nepăsătoare întregul continent în haos.

— Anarhia domnește în Visserine, care a ajuns doar o umbră a fostei sale glorii. Se zvonește că în Affoia ar fi ciumă, că un incendiu uriaș ar fi pârjolit Nicante. Populația din Puranti este nemulțumită. În Musselia sunt tulburări politice.

Rubine se trase nefericit de barbă.

— Vai de biata Styrie! Se spune că Rogont a avut dreptate. Anii de Sânge s-au sfârșit. Acum încep Anii de Foc. Preoții din Westport vestesc sfârșitul lumii.

Monza pufni.

— Cretinii ăia anunță sfârșitul lumii ori de câte ori li se găinățează vreo pasăre în cap. Există vreun loc fără calamități?

— Talins? murmură Vitari, privind în jur. Deși parcă am auzit că palatul de la Fontezarmo a fost jefuit de curând. Și Borletta.

— Borletta?

Nici măcar un an nu trecuse de când Monza îi spusese lui Orso, chiar în sala aceasta, cum prădase ea orașul acela. Și atârnase capul conducătorului lui deasupra porților.

— Tânăra nepoată a ducelui Cantain a aflat că niște nobili complotau s-o răstoarne de la putere. Și se pare că le-a ținut un discurs atât de impresionant, că i-a făcut să-și arunce cât colo săbiile, să cadă în genunchi în fața ei și să-i jure credință nemuritoare. Cel puțin, asta-i povestea care circulă.

— Bună șmecherie să-i faci pe niște bărbați înarmați să cadă în genunchi în fața ta, indiferent cum.

Monza își aminti cum reușise Rogont să obțină victoria. *Săbiile îi pot ucide pe oameni, însă doar cuvintele îi pot emoționa, iar vecinii buni îți oferă cel mai sigur adăpost pe timp de furtună.*

— Noi avem ambasadori?

Rubine se uită în jurul mesei.

— Cutez a spune că putem face unul.

— Atunci fă-l și trimite-l în Borletta, cu un dar potrivit pentru ducesa cea persuasivă... împreună cu dragostea noastră de soră.

— Dragoste... de soră? sări Vitari, de parcă ar fi descoperit un rahat printre cearșafuri. Nu cred că ăsta-i stilul tău.

— Stilul meu este orice funcționează. Am auzit că vecinii buni îți pot oferi cel mai sigur adăpost pe timp de furtună.

— Împreună cu săbiile bune.

— Asta se înțelege de la sine.

Rubine părea copleșit de păreri de rău.

— Excelență, reputația voastră nu este... așa cum ar trebui să fie.

— N-a fost niciodată.

— Și sunt mulți care vă consideră vinovată de moartea regelui Rogont, a cancelarului Sotorius și a aliaților din Liga celor Nouă. Faptul că doar Excelența Voastră a supraviețuit a fost...

Vitari zâmbi amuzată.

— Al naibii de suspect.

— Bineînțeles că sunteți foarte iubită în Talins. Însă în alte părți... dacă Styria nu ar fi atât de divizată, cu siguranță că s-ar uni împotriva voastră.

Grulo se încruntă la Scavier.

— Trebuie să dăm vina pe cineva.

— Să dăm vina pe cine trebuie, spuse Monza. Măcar de data asta. Castor Morveer a otrăvit coroana, la ordinul lui Orso. Sunt convinsă de asta. Faceți cunoscut acest lucru. Tuturor.

— Dar, Excelență...

Rubine depășise faza cu părerile de rău și acum inspira doar repulsie.

— Nimeni nu știe cine este. Pentru crime într-atât de importante oamenii trebuie să dea vina pe persoane importante.

Monza își dădu ochii peste cap. Ducele Orso îi zâmbea

triumfător din tabloul cu bătălia la care nu participase niciodată. Se pomeni că-i zâmbește și ea. Întotdeauna frazele bune înving adevărurile plictisitoare.

— Atunci, creați-i o reputație. Castor Morveer, criminalul fără chip, cel mai detestabil dintre toți meșterii de otrăvuri. Cel mai mare și mai iscusit asasin din istorie. Un otrăvitor pasionat de poezie. Un om care a putut să se strecoare în cea mai bine păzită clădire din Styria i-a ucis monarhul și patru dintre conducătorii ei de frunte și a dispărut neobservat de nimeni, ca adierea nopții. Cine mai poate fi la adăpost de Regele Otrăvurilor? Eu am avut mare noroc că am săpat.

— Sărmană inocentă! clătină încet din cap Vitari. Nu-mi convine să-l umflăm cu atâta faimă pe jegul ăla de om.

— Presupun că ai cunoscut pe unii și mai răi.

— Morții nu mai pot fi țapi ispășitori.

— Haide, îl putem readuce puțin la viață. Cu afișe la toate colțurile de stradă, în care să-l declarăm vinovat de această crimă odioasă și să oferim… nu știu… să zicem o sută de mii de mărci pe capul lui.

Volfier părea din ce în ea mai îngrijorat.

— Dar… nu a murit deja?

— L-am îngropat cu ceilalți când am astupat tranșeele. Ceea ce înseamnă că nu vom fi nevoiți să plătim suma asta. La naiba, ziceți mai bine două sute de mii, ca să dăm impresia că am fi bogați.

— Impresia este aproape la fel de utilă ca realitatea, spuse Scavier, încruntându-se la Grulo.

— Datorită poveștii pe care am s-o pun în circulație, numele Morveer va fi rostit cu groază încă multă vreme după ce noi nu vom mai fi, zâmbi Vitari. Mamele își vor speria copiii cu el.

— Nu mă îndoiesc că deja rânjește din mormânt la gândul ăsta, spuse Monza. Apropo, am auzit că ai înăbușit o mică revoltă.

— Nu mi-aș bate joc de acest cuvânt folosindu-l în legătură cu amatorii ăia. Neghiobii au lipit afișe în care își anunțau întrunirile! Firește că noi prinseserăm de veste, dar chiar să pui afișe? Unde să le vadă toată lumea? Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că merită pedeapsa cu moartea doar pentru prostie.

— Mai există și varianta exilului, interveni Rubine. Un strop de clemență o va face pe Excelența Voastră să pară corectă,

generoasă și puternică.

— Și aș cam avea nevoie de câte un strop din toate trei, nu?

Se gândi puțin, apoi continuă:

— Dați-le o amendă care să-i usture, făceți-le cunoscute numele, plimbați-i în pielea goală prin fața Senatului și după aia... eliberați-i.

— Să-i eliberăm? exclamă Rubine, ridicând din sprâncenele stufoase și albe.

— Să-i eliberăm? repetă Vitari, ridicând din sprâncenele subțiri și arămii.

— Ei, cât de corectă, generoasă și puternică m-ar face gestul ăsta? Dacă i-am pedepsi cu asprime, le-am da prietenilor lor motive de răzbunare. Dacă îi cruțăm, orice opoziție ar părea absurdă. Dar nu-i scăpați din ochi. Chiar tu ai spus că sunt tâmpiți, Vitari. Dacă au de gând să continue cu trădările, abia atunci o să-i spânzurăm.

Rubine își drese glasul.

— Cum poruncește Excelența Voastră. Voi comanda anunțuri despre clemența pe care ați arătat-o acestor indivizi. Șerpoaica din Talins nu-și folosește colții.

— Pentru moment. Cum merg piețele?

Un zâmbet dur aspri chipul blând al lui Scavier.

— Bine, foarte bine, de dimineața până seara. O mulțime de negustori s-au refugiat la noi, fugind de haosul din Sipani, Ospria, Affoia. Și se înghesuie să-și plătească taxele dacă își pot aduce mărfurile în siguranță.

— Grânarele?

— Recolta a fost suficient de bună ca să ne scoată din iarnă fără revolte, cel puțin așa sper, pocni Grulo din limbă. Însă o mare parte din terenurile de la granița cu Musselia încă nu sunt cultivate. Fermierii au fugit de acolo când au intrat trupele lui Rogont, care le-au pustiit. Apoi au venit și mercenarii din brigada celor O Mie de Săbii și au distrus terenurile până aproape de malurile râului Etris. Întotdeauna fermierii sunt primii care suferă în vremuri de urgie.

Lecție pe care Monza o învățase cu mult timp în urmă.

— Orașul este plin de cerșetori, da?

— Cerșetori și refugiați, mormăi Rubine, trăgându-se din nou de barba pe care probabil că și-ar fi smuls-o de tot dacă ar fi fost mai multe vești triste. Este un semn al vremurilor...

— Atunci dați terenurile alea oricui este capabil să le cultive și să ne plătească taxe. Pământul fără fermieri nu este decât noroi.

Grulo se înclină.

— Mă voi ocupa de asta.

— Ești cam tăcut, Volfier.

Veteranul privea lung la harta de pe masă și scrâșnea din dinți.

— Afurisitul ăla de Etrisani! izbucni el, lovind cu pumnul în mânerul sabiei. Adică, scuze, îmi pare rău, Excelență, dar... ticăloșii ăia!

Monza zâmbi.

— Alte probleme la graniță?

— Trei ferme incendiate.

Și zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Fermierii au dispărut. Și s-a tras din pădure asupra patrulei pe care am trimis-o în căutarea lor. Un mort, doi răniți. Au continuat să-i urmărească, dar s-au oprit la graniță, așa cum a ordonat Excelența Voastră.

— Te pun la încercare, spuse Vitari. Sunt furioși pentru că ei au fost principalii aliați ai lui Orso.

Grulo dădu din cap.

— Au renunțat la tot ca să lupte pentru el și sperau să culeagă roadele după ce ar fi devenit rege.

Supărat, Volfier lovi cu palma în marginea mesei.

— Ticăloșii ăia își închipuie că suntem prea slabi și nu-i putem opri?

— Putem? îl întrebă Monza.

— Avem trei mii de pedestrași și o mie de soldați călare, toți înarmați și instruiți, toți oameni cu experiență.

— Gata de luptă?

— Dați ordinul și vă vor demonstra!

— Și soldații din Etrisani?

— Vorbe goale, rânji cu dispreț Vitari. O putere de mâna a doua, chiar și în cele mai bune momente. Iar momentele astea au fost demult.

— Noi avem superioritate numerică și suntem mult mai bine echipați, mârâi Volfier.

— Iar cauza noastră este una dreaptă, indiscutabil, spuse și Rubine. O scurtă incursiune peste graniță ca să le dăm o lecție...

— Avem fondurile necesare pentru o campanie mai amplă, zise Scavier. Eu am niște idei pentru formularea pretențiilor de natură financiară, care ne-ar putea face considerabil mai bogați…

— O vor sprijini oamenii pe Excelența Voastră, o întrerupse Grulo. Iar despăgubirile vor fi mai mari decât cheltuielile!

Monza cercetă îngândurată harta, mai cu seamă acele pete de sânge din colț. Benna ar fi sfătuit-o să dea dovadă de prudență. I-ar fi cerut un răgaz ca să poată elabora un plan… însă Benna era mort, iar Monza preferase întotdeauna să se miște repede, să lovească cu putere și abia după aceea să-și bată capul cu planurile.

— Pregătește-ți oamenii de drum, colonele Volfier. Vreau să asediem Etrisani.

— Să-l asediem? murmură Rubine.

Vitari îi adresă un zâmbet răutăcios.

— Așa se cheamă când împresori o cetate și o obligi să capituleze.

— Cunosc definiția! se răsti bătrânul. Dar cum rămâne cu prudența, Excelența Voastră? Talins tocmai ce-a suferit o schimbare extrem de dureroasă…

— Nutresc un deosebit respect pentru cunoștințele tale în domeniul legilor, Rubine, spuse Monza, însă lasă războiul în seama mea. Crede-mă când îți spun că, odată ce intri în război, nu există nimic mai rău decât jumătățile de măsură.

— Dar nu avem aliați…

— Nimeni nu vrea un aliat incapabil să se apere pe sine. Noi trebuie să dovedim că suntem foarte hotărâți, altminteri lupii vor începe să ne amușineze hoitul. Trebuie să-i punem cu botul pe labe pe ticăloșii ăia din Etrisani.

— Să-i facem să plătească! șuieră Scavier.

— Să-i zdrobim! nu se lăsă mai prejos Grulo.

Iar Volfier o salută cu un zâmbet larg.

— Oastea va fi pregătită într-o săptămână.

— O să-mi lustruiesc și eu armura, spuse Monza, deși oricum o lustruia periodic. Altceva?

Nimeni nu mai spuse nimic.

— Atunci, vă mulțumesc.

— Excelență! spuse fiecare dintre cei cinci, făcând câte o plecăciune.

Rubine, cu fruntea brăzdată de îndoieli. Vitari, cu o umbră de zâmbet în colțul buzelor.

Monza îi urmări cum ies din sală. Cât de mult și-ar fi dorit să poată pune sabia în cui, ca să cultive pământurile. Așa cum își dorise cu mult timp în urmă, după moartea tatălui său. Înainte de începerea Anilor de Sânge. Însă văzuse destule ca să știe acum că nicio bătălie nu este ultima, indiferent ce vor oamenii să creadă. Viața merge mai departe. Fiecare război aduce cu el semințele războiului următor, iar ea intenționa să fie foarte bine pregătită atunci când va veni vremea secerișului.

Scoate-ți plugul, a scris Farans, *dar ține-ți pumnalul la îndemână, pentru orice eventualitate.*

Mai privi o clipă harta, ducându-și mâna stângă la burtă. Începuse să i se cam umfle. Trecuseră deja trei luni de la ultima sângerare. Asta însemna că era copilul lui Rogont. Sau poate al lui Fiori. Copilul unui mort sau al unui asasin. Copilul unui rege sau al unui cerșetor. Nu avea nicio importanță. Nu conta decât că era copilul ei.

Se apropie încet de birou, se așeză istovită pe scaun, luă cheia din buzunarul cămășii și o răsuci în broască. Scoase coroana lui Orso, simțindu-i greutatea reconfortantă în palme, durerea din mâna dreaptă atunci când o ridică și o puse cu grijă pe hârtiile împrăștiate pe pielea zgâriată a biroului. Aurul lucea în soarele iernii. Scosese nestematele și le vânduse ca să poată cumpăra arme. Aur, oțel și apoi iar aur, așa cum îi spusese mereu Orso. Totuși simțea că nu se putea despărți de coroană.

Rogont nu era căsătorit când murise. Deci nu avea moștenitori. Copilul lui, chiar dacă bastard, îi va putea revendica titlurile. Mare Duce de Ospria. Ba și Rege al Styriei. În fond, preț de o clipă de glorie deșartă, Rogont purtase coroana, chiar dacă fusese una otrăvită. Un zâmbet vag îi atinse colțul buzelor. Atunci când pierzi totul, poți să cauți răzbunare. Dar ce mai faci după ce te răzbuni? Mare dreptate avusese Orso. Viața merge mai departe. Și ai nevoie de scopuri noi.

Se scutură, luă coroana și o vârî la loc în birou. N-o ajuta deloc să se uite la ea, așa cum n-o ajuta nici să se uite lung la pipă și să se întrebe dacă s-o aprindă sau nu. Tocmai încuia biroul, când ușile se deschiseră și șambelanul răzui iarăși pardoseala cu nasul.

— Ce mai e?

— Un reprezentant al Băncii Valint și Balk, Excelența Voastră.

Bineînțeles că Monza știa ce căuta aici, dar asta nu-l făcea mai bine-venit.

— Poftește-l înăuntru.

Deși venea din partea unei instituții care putea să cumpere și să vândă țări întregi, individul nu era cine știe ce. Mai tânăr decât se așteptase Monza, cu păr des și creț, atitudine degajată și zâmbet plăcut. Iar asta o îngrijora mai mult decât orice altceva.

Dușmanii cei mai crânceni au cele mai prietenoase zâmbete, a scris Verturio. Cine altul?

— Excelența Voastră, spuse el, cu o plecăciune la fel de servilă ca a șambelanului, care nu rată ocazia să mai facă una.

— Jupân...?

— Sulfur. Yoru Sulfur, la ordinele Excelenței Voastre.

Se apropie de birou și Monza observă că avea ochi de culori diferite - unul albastru și unul verde.

— Din partea Băncii Valint și Balk.

— Am marea onoare de a fi reprezentantul acelei admirabile instituții.

— Norocosule! mormăi Monza, uitându-se în jur. Mă tem că atacul a provocat multe daune. Acum lucrurile sunt... mai funcționale și mai puțin ornamentale față de cum erau pe vremea lui Orso.

Sulfur zâmbi și mai tare.

— Am observat niște stricăciuni ale zidurilor atunci când am intrat. Decorul funcțional îmi convin de minune, Excelență. Am venit cu afaceri. De fapt, am venit ca să vă ofer deplinul sprijin al patronilor mei.

— Am înțeles că l-ai vizitat adesea pe predecesorul meu, Marele Duce Orso. Și că i-ai oferit și lui același sprijin deplin.

— Foarte adevărat.

— Și acum vii să mi-l oferi mie, cea care l-am ucis și i-am luat locul.

Sulfur nici nu clipi.

— Foarte adevărat.

— Sprijinul ăsta se adaptează foarte ușor situațiilor noi.

— Suntem o bancă. Orice schimbare reprezintă o oportunitate.

— Și ce îmi oferiți?

— Bani, spuse el vesel. Bani pentru finanțarea armatei. Bani pentru finanțarea lucrărilor publice. Bani cu ajutorul cărora Talinsul și Styria își pot recâștiga gloria pierdută. Poate și niște bani pentru ca palatul acesta să fie mai puțin… funcțional.

Monza avea o avere îngropată lângă ferma unde se născuse. Și prefera s-o lase acolo. Pentru orice eventualitate.

— Și dacă nu vreau bani?

— Sunt convins că vă putem oferi asistență politică. Așa cum bine știți, vecinii buni oferă cel mai sigur adăpost pe timp de furtună.

Monza se încruntă auzind aceleași cuvinte rostite de ea puțin mai devreme. Însă Sulfur continuă netulburat.

— Banca Valint și Balk are rădăcini adânci în Uniune. Foarte adânci. Nu am nicio îndoială că vom reuși să aranjăm o alianță între Excelența Voastră și Înaltul Rege.

— O alianță?

Nu pomeni nimic despre faptul că aproape consumase o alianță de un alt tip cu Regele Uniunii într-un dormitor vulgar din Casa de Huzur a lui Cardotti.

— Chiar dacă este căsătorit cu fiica lui Orso? Chiar dacă fiii săi ar putea avea curând pretenții la ducatul meu? Pretenții mult mai întemeiate decât ale mele, s-ar putea spune.

— Încercăm mereu să lucrăm cu ce avem, înainte de a trece la schimbarea situației. Styria va putea fi preluată de conducătorul potrivit, care se bucură de sprijinul potrivit. Banca Valint și Balk dorește să se afle de partea învingătorului.

— Chiar dacă am intrat în filiala voastră din Westport și l-am omorât pe Mauthis?

— Succesul acelei acțiuni nu face decât să vă demonstreze ingeniozitatea, Excelență, spuse Sulfur, ridicând din umeri. Oamenii pot fi înlocuiți cu foarte mare ușurință. E plină lumea de oameni.

Monza bătu gânditoare cu degetele în birou.

— Mi se pare ciudat că ai venit astăzi aici cu oferta asta.

— Cum adică?

— Nu mai departe decât ieri am primit o vizită identică din partea unui reprezentant al Profetului din Gurkhul, care-mi oferea… sprijinul lui.

Vorbele acestea îl făcură să ezite o clipă.

— Pe cine a trimis?

— O femeie pe nume Ishri.

Sulfur îngustă ușor ochii.

— Nu poți avea încredere în ea.

— Dar în tine pot? De ce? Pentru că zâmbești atât de frumos? La fel zâmbea și fratele meu și mințea la fel cum respira.

Dar Sulfur continuă să zâmbească.

— Atunci voi da cărțile pe față. Probabil că Excelența Voastră știe că Profetul este în război cu patronii mei.

— Parcă am auzit ceva.

— Credeți-mă când vă spun că nu doriți să vă aflați în tabăra nepotrivită.

— Nu cred că mă aflu în nicio tabără, spuse Monza, lăsându-se pe spătarul scaunului și prefăcându-se în largul ei, când, de fapt, era doar o impostoare așezată la un birou furat. Dar nu-ți face griji. I-am spus lui Ishri că mi se pare prea mare prețul plătit pentru sprijinul oferit de ea. Acum, spune-mi, jupâne Sulfur, cât m-ar costa ajutorul pe care vor să mi-l dea Valint și Balk.

— Unul foarte corect. Dobânda pe împrumuturi. Prioritate acordată lor și asociaților lor în orice afacere. Promisiunea că nu veți colabora cu gurkienii și aliații lor. Și că veți acționa, la cererea lor, în deplin acord cu forțele Uniunii…

— Doar la cererea lor?

— Probabil o dată sau de două ori.

— Sau de mai multe, în funcție de interesele lor. Vreți să vă vând Talinsul și să vă și mulțumesc pentru că mi-ați acordat această onoare. Vreți să îngenunchez la ușa seifului vostru și să vă cerșesc favorurile.

— Dramatizați prea mult…

— Eu nu mă pun în genunchi în fața nimănui, jupâne Sulfur.

Acum se încruntă el auzind această formulare. Dar foarte puțin.

— Pot să fiu sincer, Excelență?

— Aș vrea să te văd că încerci.

— O asemenea putere este ceva nou pentru Excelența Voastră. Toată lumea trebuie să îngenuncheze înaintea cuiva. Dacă sunteți prea mândră ca să ne acceptați oferta de prietenie, o vor accepta alții.

Monza pufni disprețuitoare, nedorind să-și trădeze teama.

— Atunci, mult succes și lor, și vouă! Sper ca prietenia

voastră să le fie de mai mult folos decât i-a fost lui Orso. Mi se pare că Isrhi se ducea în Purtani ca să-și caute aliați. Poate că ar trebui să apelezi mai întâi la Ospria, sau la Sipani sau la Affoia. Sunt convinsă că în toată Styria vei găsi pe cineva care să-ți accepte banii. Curvele noastre sunt renumite.

Și totuși zâmbetul lui Sulfur se făcuse și mai larg.

— Talinsul are datorii mari față de patronii mei.

— Orso are datorii mari față de ei și, din partea mea, cere-i sănătos să vi le plătească. Cred că l-am aruncat în prăpastie, împreună cu gunoiul de la bucătărie. Dar cred că ai să-l găsești dacă sapi mai adânc la piciorul muntelui. Îți împrumut bucuroasă o cazma.

Încă mai zâmbea, dar amenințarea din privirea lui era clară.

— Mare păcat ar fi dacă ne-ați obliga să cedăm în fața furiei reginei Terez și să o ajutăm să răzbune moartea tatălui ei.

— O, da! Răzbunare, mereu răzbunare! zâmbi acum și Monza. Nu mă sperii de umbre, jupâne Sulfur. Sunt convinsă că Terez bate câmpii despre un mare război, dar Uniunea s-a întins deja mai mult decât o ține plapuma. Are dușmani și la nord, și la sud, și în interiorul granițelor. Dacă soața Înaltului vostru Rege îmi vrea scăunelul, n-are decât să vină și să se lupte pentru el. Dar cred că Maiestatea Sa Augustă are acum altele pe cap.

— Nu cred că înțelegeți pericolele care pândesc din colțurile întunecate ale lumii.

Acum nu mai era nici strop de jovialitate în zâmbetul lui Sulfur.

— Chiar acum când vorbim, sunteți… singură.

Ba chiar devenise un rânjet lacom.

— Atât de fragilă…

Monza clipi de câteva ori, ca și cum nu ar fi înțeles.

— Singură?

— În privința asta greșești.

Shenkt se strecurase neauzit în sală și stătea acum chiar lângă umărul drept al lui Sulfur. Reprezentantul Băncii Valint și Balk se întoarse, făcu un pas înfricoșat în spate și apoi încremeni, de parcă văzuse un mort care-i răsufla în ureche.

— Tu, șopti el.

— Da.

— Credeam că…

— Nu.

— Atunci… tu ai făcut asta?

— Am jucat și eu un rol, ridică Shenkt din umeri. Însă haosul este starea firească a lucrurilor, pentru că oamenii trag mereu în direcții diferite. Puțini sunt aceia care se luptă pentru ca lumea să meargă într-un singur sens.

Ochii de două culori se îndreptară spre Monza, apoi reveniră la Shenkt.

— Stăpânul nostru nu va…

— Stăpânul *vostru*, spuse Shenkt. Eu nu mai am stăpân, ai uitat? I-am spus că am terminat. De câte ori pot, dau câte un avertisment. Iată-l pe al tău: Pleacă de aici! Dacă te întorci, s-ar putea să nu mă mai găsești într-o dispoziție atât de generoasă. Pleacă și slujește-l! Spune-i că eu nu-l mai slujesc. Noi nu îngenunchem în fața nimănui.

Sulfur dădu încet din cap și buzele lui recăpătară zâmbetul luminos pe care îl avusese la început.

— Atunci ai să mori în picioare.

Se întoarse spre Monza și făcu o plecăciune grațioasă.

— Veți mai auzi de noi!

Și părăsi semeț sala.

Shenkt ridică din sprâncene.

— N-a părut prea afectat.

Monzei nu-i ardea de râs.

— Nu mi-ai spus o mulțime de lucruri.

— Așa este.

— Cine ești tu cu adevărat?

— Am avut mai multe ocupații. Ucenic. Ambasador. Am rezolvat probleme fără rezolvare și am creat altele. Astăzi se pare că sunt cel care reglează conturile altora.

— Aiureli criptice. Dacă vreau așa ceva pot să mă duc la o ghicitoare.

— Ești Mare Ducesă. Probabil că poți chema ghicitoarea la tine.

Monza făcu un gest spre ușă.

— Îl cunoști.

— L-am cunoscut.

— Ați avut același stăpân?

— Pe vremuri. Acum mult timp.

— Ai lucrat pentru vreo bancă?

Shenkt schiță zâmbetul lui gol.

— E un fel de-a spune. Bancherii fac mult mai multe, nu doar numără bani.

— Încep și eu să înțeleg asta. Și acum?

— Acum nu mai îngenunchez.

— De ce m-ai ajutat?

— Pentru că ei l-au creat pe Orso și eu distrug orice creație a lor.

— Răzbunare, murmură ea.

— Nu din cele mai oneste motive, dar uneori și motivele rele pot duce la rezultate bune.

— Și invers.

— Bineînțeles. Tu i-ai adus numai victorii ducelui de Talins, așa că am fost nevoit să stau cu ochii pe tine, imaginându-mi că i-aș putea slăbi puterea dacă te-aș ucide. Însă întâmplarea a făcut ca Orso însuși să încerce să te omoare. Așa că eu te-am făcut la loc, gândindu-mă că te voi convinge să-l ucizi tu pe Orso și să-i iei locul. Numai că ți-am subestimat hotărârea și ai fugit. Tot întâmplarea a făcut să-ți dorești singură să-l ucizi pe Orso…

Monza se foi în scaunul fostului ei patron. Evident că nu se prea simțea în largul ei.

— Și i-am luat locul.

— De ce să pui zăgaz unui râu care curge deja în direcția dorită de tine? Să zicem mai bine că ne-am ajutat reciproc.

Și schiță iar zâmbetul ăla ca de craniu.

— Toți avem conturi de reglat.

— Dar când ți le-ai reglat pe ale tale, mi-ai făcut rost de niște dușmani foarte puternici.

— Iar tu, când ți le-ai reglat pe ale tale, ai aruncat Styria în haos.

Adevărat.

— Nu asta a fost intenția mea.

— În momentul când te hotărăști să deschizi cutia, intențiile tale nu mai valorează nimic. Iar cutia aceea este căscată acum ca un mormânt. Mă întreb ce va mai ieși din ea. Oare din toată această nebunie se vor ridica niște conducători drepți care să ne arate drumul spre o Styrie mai luminoasă și mai curată, o Styrie care să reprezinte un far călăuzitor pentru întreaga lume? Sau ne vom alege cu discipolii lipsiți de scrupule ai foștilor tirani, care se vor învârti doar în cercuri, călcând pe urmele însângerate ale trecutului?

Shenkt nu-și desprinsese nicio clipă privirea-i strălucitoare din ochii ei.

— Tu de care parte te vei afla?

— Presupun că vom vedea.

— Presupun că așa va fi.

Se întoarse și, pășind fără zgomot, închise încet ușile în urma lui, lăsând-o singură.

Totul se schimbă

— Știi că nu trebuie să faci asta.

— Știu.

Dar Prietenosul voia s-o facă.

Cosca se foi frustrat în șa.

— Măcar de-aș putea să te fac să vezi că lumea este plină de… infinite posibilități!

Încercase să-l facă să vadă asta tot drumul din cătunul ăla nenorocit unde se afla tabăra celor O Mie de Săbii. Evident, uitând că Prietenosul vedea deja totul cu o claritate desăvârșită, ba chiar dureroasă. Și nu-i plăcea deloc asta. Din punctul lui de vedere, cu cât mai puține posibilități, cu atât mai bine. Ceea ce însemna că numărul infinit era mult, mult prea mare ca să-l liniștească.

— Lumea se schimbă, se transformă, se naște din nou și ne arată câte un chip diferit în fiecare zi! Nu știm niciodată ce ne va aduce clipa următoare!

Prietenosul detesta schimbarea. Dar mai mult decât schimbarea detesta să nu știe ce-i va aduce clipa următoare.

— Ai de gustat din tot felul de plăceri.

Oamenii sunt diferiți și le plac lucruri diferite.

— Să te ascunzi de viață este… ca și cum ți-ai accepta înfrângerea!

Prietenosul ridică din umeri. Nu-l speria înfrângerea. Nu avea orgoliu.

— Am nevoie de tine. Disperată nevoie am de tine. Un sergent bun face cât trei generali.

Urmă un moment lung de tăcere, întrerupt doar de scârțâitul copitelor pe poteca uscată.

— Of, la naiba! exclamă Cosca, luând o dușcă din ploscă. Am

făcut tot ce mi-a stat în putere.

— Și pentru asta îți sunt recunoscător.

— Dar ești hotărât?

— Sunt.

Cea mai mare spaimă a Prietenosului fusese că nu-l vor lăsa înapoi. Dar asta până când Murcatto îi dăduse un document cu un sigiliu mare, pe care trebuia să-l prezinte autorităților din Musselia. Acolo erau prezentate în detaliu acțiunile sale de complice la asasinările lui Gobba, Mauthis, prințului Ario, generalului Ganmark, Credinciosului Carpi, prințului Foscar și Marelui Duce Orso de Talins. În continuare se spunea că fusese condamnat la închisoare pe viață. Sau până când își va dori să fie liber. Prietenosul era convins că acea clipă nu va veni niciodată. Asta a fost singura răsplată cerută pentru serviciile sale, cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Și acum documentul acela atât de prețios stătea cuminte în buzunarul de la haina lui, alături de zaruri.

— O să-mi fie dor de tine, prietene, zău că o să-mi fie.

— Și mie o să-mi fie dor de tine.

— Dar nu atât de tare încât să te pot convinge să rămâi alături de mine?

— Nu.

Pentru Prietenosul, aceasta era întoarcerea acasă pe care și-o dorise de atât de multă vreme. Știa câți copaci erau pe drumul până la poartă și acum i se umplu sufletul de fericire când îi numără din nou. Se ridică nerăbdător în scări și zări colțul gheretei de la intrare și o bucată de zidărie neagră deasupra copacilor. Evident că acea arhitectură nu avea cum să-i bucure pe cei mai mulți dintre deținuți, însă inima Prietenosului tresăltă la vederea ei. Știa câte cărămizi erau în arcadă, abia aștepta să le vadă, tânjise după ele, le numărase în vis de atât de multe ori. Știa câte ghinturi erau în ușile mari, știa…

Prietenosul se încruntă când îi apăru în față poarta, chiar după un colț al drumului. Era larg deschisă. Și atunci o presimțire îngrozitoare îi alungă toată bucuria. Ce poate fi mai rău decât o pușcărie cu poarta neîncuiată și deschisă? Nu așa trebuia să fie.

Sări de pe cal, strâmbându-se din cauza durerii din brațul drept, care încă nu se vindecase, deși îi fusese scoasă atela. Se îndreptă încet spre poartă, aproape nedorind să se uite

înăuntru. Un bărbat cu aspect de cerșetor stătea pe treptele cabinei unde ar fi trebuit să se afle gărzile. Era singur.

— N-am făcut nimica! strigă el, ridicând mâinile. Mă jur că n-am făcut!

— Am o scrisoare semnată de Marea Ducesă de Talins, spuse Prietenosul, întinzând documentul și încă mai sperând, împotriva tuturor evidențelor. Trebuie să fiu arestat imediat.

Omul îl privi lung.

— Eu nu-s gardian, prietene. Doar dorm în ghereta asta.

— Și unde-s gardienii?

— Au plecat.

— Au plecat?

— Cred că nu-i mai plătea nimeni, din cauza revoltelor care au izbucnit în Musselia… așa că și-au făcut bagajele și au plecat.

Pe Prietenosul îl luă cu fiori reci pe șira spinării.

— Și deținuții?

— Au fugit. Cei mai mulți au fugit imediat. Au mai fost și unii care nu s-au grăbit. Au rămas aici și s-au încuiat singuri în celule noaptea, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva!

— Pot, șopti Prietenosul, răpus de dor.

— Probabil că n-au știut unde să se ducă. Da' în cele din urmă li s-a făcut foame. Așa că au plecat și ei. Nu mai e nimeni aici.

— Nimeni?

— Doar eu.

Prietenosul se uită la drumul îngust care ducea spre clădirea din coasta dealului. Era pustiu. Sălile erau mute. Nu se mai auzea zăngănit de gratii când deținuții erau închiși în celulele lor, unde le era cald și bine. Nu mai exista nicio rutină, care să-i ocrotească așa cum o mamă își ocrotește pruncul. Zilele, lunile, anii nu vor mai fi măsurate după pachețelele primite de acasă. Orologiul se oprise.

— Totul se schimbă, murmură Prietenosul.

Simți pe umăr mâna lui Cosca.

— Lumea întreagă se schimbă, prietene. Toți am dori să ne întoarcem în trecut însă nu se mai poate. Trebuie să privim înainte. Trebuie să ne schimbăm noi înșine, oricât de dureros ne-ar fi s-o facem, dacă nu vrem să fim lăsați în urmă.

Cam așa părea. Prietenosul se întoarse cu spatele la Fereală și, fără vreun cuvânt, se urcă greoi pe cal.

— Privește înainte.

La ce? La posibilitățile alea infinite? Simți cum panica îi strânge inima.

— Înainte depinde de cum stai așezat. Încotro să mă pun eu acum cu fața?

Cosca zâmbi și își întoarse calul.

— Uite, alegerea asta definește viața. Însă ce-ar fi să fac o sugestie?

— Te rog.

— Am să-i iau pe mercenarii din cele O Mie de Săbii - cel puțin pe cei care nu s-au retras din activitate după jaful de la Fintezarmo sau care nu s-au angajat în slujba ducesei Monzcarro - și am să mă duc la Visserine ca să revendic tronul lui Salier, spuse Cosca, deșurubând capacul de la ploscă. Vorbesc despre pretențiile mele absolut legitime la tronul acela.

Luă o dușcă și râgâi sonor, mutând din loc nasul Prietenosului cu mirosul puternic de rachiu.

— La urma urmei, titlul mi-a fost promis de însuși regele Styriei. Orașul este în haos, iar nefericiții ăia au nevoie de cineva care să le arate drumul.

— De tine?

— Da, de mine. Împreună cu tine, prietene. Împreună cu tine! Nimic nu este mai de preț pentru cârmuitorul unei cetăți importante decât un om onest, pe care să se poată bizui.

Prietenosul aruncă în urmă o ultimă privire, plină de alean. Ghereta de la poartă deja dispăruse dincolo de copaci.

— Poate că o vor redeschide, cândva.

— Poate că da. Dar până atunci, mie îmi vor fi de mare folos în Visserine talentele tale. Pretențiile mele sunt absolut legitime, repet. M-am născut acolo, știai? Plus că acolo e mult de lucru. Mult… de lucru.

Prietenosul îl privi pe sub sprâncene.

— Te-ai îmbătat?

— Ridicol, prietene, absolut ridicol! Licoarea asta e de cea mai bună calitate. Rachiu vechi de struguri.

Și Cosca mai trase o dușcă și plescăi din buze.

— Vezi tu, Prietenosule, schimbarea… schimbarea este un lucru tare ciudat. Câteodată oamenii se schimbă în bine. Alteori oamenii se schimbă în rău. Și adesea, foarte adesea, la momentul oportun…

Agită puțin plosca, își dădu seama că era goală și ridică din

umeri.

— Se schimbă la loc.

Finaluri fericite

Construiseră spânzurătoarea la câteva zile după ce-l azvârliseră aici. Dacă se urca pe patul din scânduri și își lipea obrazul de gratii, o putea vedea prin gemulețul de la celulă. Ne putem întreba de ce un deținut și-ar bate atâta capul doar ca să-și facă rău, dar el simțea că trebuie s-o vadă. Era o platformă mare, din lemn, cu o grindă transversală și cu patru lațuri bine făcute. Avea și trape, așa că nu era nevoie decât de o simplă apăsare de manetă, pentru ca toate cele patru gâturi să fie rupte în același timp, ușor cum ai rupe niște rămurele uscate. Bună treabă! Acum existau mașini care plantau grânele și mașini care tipăreau hârtia și se pare că apăruseră și mașini care omorau oamenii. Poate că la asta se referise Morveer atunci când bătuse câmpii despre știință, acum mai multe luni.

Îi spânzuraseră pe câțiva imediat după cucerirea fortăreței. Dintre aceia care lucraseră pentru Orso, ca să satisfacă setea de răzbunare a oamenilor. Și doi mercenari din brigada celor O Mie de Săbii, care probabil că o făcuseră lată rău de tot, de vreme ce nu prea existau reguli de încălcat în timpul unui jaf. Însă a urmat o perioadă în care n-au mai spânzurat pe nimeni. Șapte sau opt săptămâni. Poate că ar fi fost bine să numere și zilele, dar ce rost ar fi avut? Urma să se i se întâmple și lui. De asta era sigur.

În fiecare dimineață, când lumina zorilor se strecura în celulă și îl trezea, Fiori se întreba dacă aceea avea să fie dimineața în care va muri.

Uneori își dorea să nu o fi atacat pe Monza. Dar numai pentru că rezultatul fusese cel care fusese. Nu pentru că ar fi regretat ceva. Poate că tatăl lui nu l-ar fi aprobat. Poate că fratele lui ar fi zâmbit cu superioritate și i-ar fi spus că nici nu se aștepta la altceva din partea lui. Cu siguranță că Rudd Treicopaci ar fi clătinat din cap și ar fi zis că se va face dreptate. Numai că Rudd Treicopaci murise și, odată cu el, și dreptatea. Fratele lui Fiori fusese un nemernic cu chip de erou, iar superioritatea lui nu mai însemna nimic acum. Iar tatăl lui se întorsese în țărână

și-l lăsase să-și găsească singur drumul. Deci, ce să mai vorbim despre oamenii destoinici și despre faptele lor bune...

Din când în când se întreba dacă reușise să scape Carlot dan Eider din toate belelele în care intrase din cauza eșecului lui sau dacă pusese Schilodul mâna pe ea. Se întreba dacă Monza reușise să-l omoare pe Orso și dacă acum se simțea împăcată. Se mai întreba și cine fusese ticălosul ăla care apăruse de nicăieri și-l lăsase lat. Puțin probabil că va afla răspunsurile la întrebările astea. Dar așa este viața. Nu primești mereu toate răspunsurile.

Era cocoțat la geam, când auzi zăngănit de chei pe coridor și parcă-i veni să zâmbească ușurat, gândindu-se că venise clipa. Sări jos de pe pat - puțin cam greoi, pentru că piciorul drept încă îi mai era țeapăn de la rana pe care i-o făcuse Prietenosul - și rămase în picioare, cu fața la ușa din metal.

Nici prin cap nu-i trecuse că o să vină chiar ea, dar acum era bucuros că o făcuse. Era bucuros pentru că avea ocazia să o privească în ochi pentru ultima oară, chiar dacă acolo mai erau temnicerul și vreo șase soldați. Arăta bine, fără îndoială. Dar parcă nu mai era la fel de slabă și nici la fel de dură. Acum era curată, coafată, elegantă. Ca o regină. Aproape imposibil de crezut că avusese vreodată ceva de-a face cu el.

— Ia te uită, Marea Ducesă Monzcarro! Cum naiba de-ai reușit să ieși atât de bine din toată mizeria asta?

— Am avut noroc.

— Că bine zici. Eu n-am prea avut parte de așa ceva în viață.

Temnicerul descuie ușa și o deschise cu un scârțâit jalnic. Doi soldați intrară și-i puseră cătușele la mâini. Nu se împotrivi. La ce bun? N-ar fi reușit decât să se facă de râs și mai tare. Îl scoaseră pe coridor, în fața ei.

— Lung drum am mai făcut amândoi, Monza, nu-i așa?

— Foarte lung, răspunse ea. Ți-ai pierdut mințile, Fiori.

— Ba nu. Mi le-am găsit. Acum ai de gând să mă spânzuri?

Perspectiva nu-l bucura, dar nici nu-l întrista peste măsură. Oricum era mai bine decât să putrezească în celulă.

Ea îl privi câteva momente. Ochii ei albaștri și reci se uitau la el la fel ca în ziua în care se cunoscuseră. De parcă nimic din ce ar face el nu ar putea s-o surprindă.

— Nu.

— Ce?

Nu se așteptase la așa ceva. Parcă se simțea aproape dezamăgit.

— Atunci?

— Poți să pleci.

Se uită cruciș la ea.

— Pot să ce?

— Să pleci. Ești liber.

— Nu credeam că încă mai ții la mine.

— Cine ți-a zis că am ținut vreodată? O fac pentru mine, nu pentru tine. M-am săturat de atâta răzbunare.

Fiori pufni.

— Măi, măi! Cine și-ar fi închipuit una ca asta? Măcelăreasa din Caprile. Șerpoaica din Talins. A fost tot timpul o femeie cu inimă mare. Credeam că faptele bune nu sunt de tine. Credeam că mila și lașitatea sunt unul și același lucru.

— Atunci, consideră-mă lașă. Nu-mi pasă. Dar nu te mai întoarce niciodată aici. Lașitatea mea are limite.

În timp ce vorbea, își scoase inelul pe deget. Inelul acela cu un rubin mare, de culoarea sângelui. Și îl aruncă în paiele murdare de la picioarele lui.

— Ia-l!

— Bine.

Se aplecă, ridică inelul din mizerie și îl șterse de cămașă.

— Să știi că pot să las mândria deoparte.

Monza se întoarse și porni spre scară și spre lumina lămpilor de acolo.

— Deci ăsta-i sfârșitul, da? strigă el în urma ei. Așa se termină?

— Crezi că meriți ceva mai bun?

Și dispăru.

Fiori își puse inelul pe degetul mic și-i admiră scânteierile.

— Poate ceva mai rău.

— Mișcă, ticălosule! mârâi la el un soldat, amenințându-l cu sabia.

Fiori îi zâmbi.

— O, mă mișc, cum să nu! Nu-ți face griji. Sunt sătul până-n gât de Styria.

Și, tot zâmbind, ieși din bezna tunelului pe podul din Fontezarmo. Își scărpină obrazul și trase adânc în piept aerul rece și liber. Una peste alta și ținând seama de toate

ghinioanele pe care le avusese, nu ieșise prea rău. Și-o fi pierdut el un ochi în Styria. O pleca el de aici la fel de sărac ca atunci când coborâse de pe corabie. Dar acum era un om mai bun. De asta nu se îndoia câtuși de puțin. Un om mai bun și mai înțelept. Înainte își fusese cel mai aprig dușman. Acum era dușmanul celorlalți.

Abia aștepta să se întoarcă în Nord și să găsească o muncă potrivită. Poate că mai întâi se va opri în Uffrith ca să-i facă o vizită vechiului său prieten, Vossula. Coborî muntele, îndepărtându-se tot mai mult de fortăreață. Pământul cenușiu îi scrâșnea sub tălpi.

În urma lui, răsăritul avea culoarea sângelui infectat.

Mulțumiri

Ca întotdeauna, mai întâi vreau să mulțumesc celor patru oameni fără care nu aș fi scos-o la capăt cu cartea asta:

Bren Abercrombie, pe care o ustură ochii de la citit;

Nick Abercrombie, căruia îi țiuie urechile de la câte discuții a auzit despre ea;

Rob Abercrombie, care a făcut bășici la degete de la întors atâtea pagini;

Lou Abercrombie, pe care o dor mâinile de la cât m-a mângâiat ca să nu-mi pierd răbdarea.

Acum, mulțumiri din inimă:

Întregii echipe simpatice și talentate de la Gollanez, editura mea din Marea Britanie, și părintelui ei, Orion. Vreau să le mulțumesc mai ales lui Simon Spanton, Jo Fletcher, Jon Weir, Mark Stay și Jon Wood. Apoi, firește, merită mulțumirile mele toți cei care au pus umărul la redactarea, publicarea, traducerea și, mai presus de toate, *vânzarea* cărților mele, oriunde s-ar afla ei în lume.

Artiștilor ale căror ilustrații îmi dau o notă de eleganță: Didier Graffet, Dave Senior și Laura Brett.

Editorilor de peste „baltă”: Devi Pillai și Lou Anders.

Celorlalți profesioniști neînfricați, care mi-au oferit diverse servicii misterioase: Robert Kirby, Darren Turpin, Matthew Amos, Lionel Bolton.

Tuturor scriitorilor ale căror drumuri s-au intersectat cu al meu, fie în spațiul virtual, fie în viața reală, și care mi-au oferit ajutorul lor, râsetele lor și de la care am șterpelit câteva idei: James Barclay, Alex Bell, David Devereux, Roger Levy, Tom Lloyd, Joe Mallozzi, John Meaney, Richard Morgan, Adam Roberts, Pat Rothfuss, Marcus Sakey, Wim Stolk, Chris Wooding și lista poate continua.

Și la sfârșit, dar în nicidecum în ultimul rând, vreau să-i

mulțumesc lui Gillian Redfearn, pentru sprijinul ei necondiționat, pentru sfaturile ei, pentru mâncarea și băuturile pe care mi le-a adus și, mai ales, pentru faptul că mi-a *redactat* cartea, depășindu-și cu mult atribuțiile de serviciu. Să dea Dumnezeu s-o țină obiceiul ăsta. Vreau să spun că n-am de gând să scriu bletemățiile astea de unul singur…